

Cô Dâu Thứ Mười Của Quỷ Vương

Contents

Cô Dâu Thứ Mười Của Quỷ Vương	5
1. Chương 1: Bí Mật Bị Lộ	5
2. Chương 2: Xuyên Qua—động Phòng	6
3. Chương 3: Trò Chơi Tiếp Tục	7
4. Chương 4: Mạo Danh—thể Thân	8
5. Chương 5: Vô Lực Phản Kích	9
6. Chương 6: Tranh Thủ Vì Bản Thân	10
7. Chương 7: Khuôn Mặt Xấu Xí	11
8. Chương 8: Tỷ Nữ Trung Thành	12
9. Chương 9: Cô Dâu Thứ 10	14
10. Chương 10: Chạy Thoát	15
11. Chương 11: Văn Gia Tiểu Thư	16
12. Chương 12: Cả Nhà Sao Trảm	17
13. Chương 13: Không Chạy Trốn Nữa	18
14. Chương 14: Ta Không Trốn	19
15. Chương 15: Buộc Phải Thừa Nhận	20
16. Chương 16: Quy Củ Hay Khổ Hình	21
17. Chương 17: Khổ Hình	22
18. Chương 18: Khổ Hình 2	23
19. Chương 19: Xà Quạt	24
20. Chương 20: Xà Quạt 2	25
21. Chương 21: Sắc Dụ	26
22. Chương 22: Quỷ Dị	27
23. Chương 23: Dùng Bữa	28
24. Chương 24: Thanh Lâu	29
25. Chương 25: Cố Ý Làm Khó Dễ	30
26. Chương 26: Tình Nhân?	31
27. Chương 27: Cùng Ta Rời Đi	32
28. Chương 28: Diễn Trò	33
29. Chương 29: Bảo Đao	34
30. Chương 30: Thị Huyết (uống Máu)	35
31. Chương 31: Trốn Mưa	36
32. Chương 32: Cứu Mỹ Nhân	37
33. Chương 33: Khiếp Sợ	38
34. Chương 34: Tò Mò	39
35. Chương 35: Tiếp Khách	40
36. Chương 36: Anh Túc	41
37. Chương 37: Xuất Trưởng (ra Sân Khấu)	42
38. Chương 38: Ra Giá	45
39. Chương 39: Khất Cái	46
40. Chương 40: Câu Hồn Mẫu Đơn	47
41. Chương 41: Quỷ Mị	48

42. Chương 42: Khiêu Khích	49
43. Chương 43: Đáng Khinh	50
44. Chương 44: Phát Tiết	51
45. Chương 45: Dịch Dung	52
46. Chương 46: Nam Cung Vãn Thiên	53
47. Chương 47: Nam Cung Vãn Thiên 2	54
48. Chương 48: Thoát Đi	55
49. Chương 49: Nơi Trú Ẩn	56
50. Chương 50: Lợi Dụng Tiểu Đào	57
51. Chương 51: Bỏ Cáo	58
52. Chương 52: Buộc Phải Hồi Phủ	59
53. Chương 53: Ai Lợi Hại Hơn Ai	60
54. Chương 54: Là Nam Nhân Ta Đề Yêu	61
55. Chương 55: Hồn Phách	62
56. Chương 56: Tà Công	64
57. Chương 57: Ác Nô	65
58. Chương 58: Trừng Trị Ác Nô	66
59. Chương 59: Diễn Trò	67
60. Chương 60: Diễn Trò 2	68
61. Chương 61: Có Thể Lui Có Thể Đi Vào	69
62. Chương 62: Trêu Đùa	70
63. Chương 63: Đánh Giá	71
64. Chương 64: Quái Dị	72
65. Chương 65: Thân Phận?	73
66. Chương 66: Thích Khách	74
67. Chương 67: Tìm Người	75
68. Chương 68: Vương Phi Diên	76
69. Chương 69: Cầm Địa Mai Viên	77
70. Chương 70: Hồi Ưc Đắm Máu	78
71. Chương 71: Hồi Ưc Đắm Máu 2	79
72. Chương 72: Đã Chết	80
73. Chương 73: Phòng Tội	82
74. Chương 74: Phản Bội	83
75. Chương 75: Gặp Quỷ	84
76. Chương 76: Âm Hiểm	86
77. Chương 77: Vân Hạc	88
78. Chương 78: Phúc Tọa	90
79. Chương 79: Vãn Thiên	92
80. Chương 80: Dùng Kế Nhưng Lại Trúng Kế	94
81. Chương 81: Gặp Gỡ Tình Cờ	96
82. Chương 82: Âm Mưu	98
83. Chương 83: Nghĩa Vụ Của Vương Phi	100
84. Chương 84: Giả Diên	101
85. Chương 85: Cho Người Nghĩ Biện Pháp	103
86. Chương 86: Quý Vương Khen Thưởng	105
87. Chương 87: Sợ Hãi	107
88. Chương 88: Ám Sát	109
89. Chương 89: Mạo Hiểm	111
90. Chương 90: Nhất Tiểu Bán Bộ Phong	113
91. Chương 91: Vừa Có Trò Hay	115
92. Chương 92: Ngây Thơ Cười Nhạo	117
93. Chương 93: Đấu Khí	119
94. Chương 94: Giao Dịch	121
95. Chương 95: Sự Kinh Ngạc Của Triệt Nhi	122

96. Chương 96: Thiên Y Vô Phùng	124
97. Chương 97: Tương Tư Lệ	126
98. Chương 98: Triệt Nhi Tức Giận	128
99. Chương 99: Thị Tầm	130
100. Chương 100: Vô Cùng Tồn Nước Miếng	132
101. Chương 101: Mang Đi Dĩnh Nhi	133
102. Chương 102: Thay Đổi Chủ Ý	136
103. Chương 103: Mười Ngày	139
104. Chương 104: Cơ Trí Ứng Đối	141
105. Chương 105: Cơ Trí Ứng Đối 2	144
106. Chương 106: Thẳng Thắn Thành Khẩn Cùng Tín Nhiệm	147
107. Chương 107: Thiên Hạ Đại Sự	150
108. Chương 108: Hồi Văn Gia	153
109. Chương 109: Dối Trá	156
110. Chương 110: Các Mang Ý Xấu	158
111. Chương 111: Tái Kiến Quỷ Mị	161
112. Chương 112: Bị Hấn Bắt Đi	164
113. Chương 113: Quái Vật Làm Cho Người Ta Sợ Hãi	167
114. Chương 114: Hậu Quả Ngoài Ý Muốn	172
115. Chương 115: Phi Tuyết Ra Chiêu	175
116. Chương 116: Quỷ Vương Trúng Kế	178
117. Chương 117: Quỷ Vương Hưu Thư	181
118. Chương 118: Đặc Công Bất Đặc Dĩ	184
119. Chương 119: Nghiệm Chứng Chê Cười	187
120. Chương 120: Độc Trung Chi Độc	189
121. Chương 121: Quỷ Vương Bị Thương	193
122. Chương 122: Ti Bĩ Thêm Uy Hiếp	196
123. Chương 123: Trêu Đùa Trung Ôn Nhu	199
124. Chương 124: Ta Muốn Văn Phi Tuyết	201
125. Chương 125: Khiếp Sợ	204
126. Chương 126: Càng Thêm Nghi Hoặc	207
127. Chương 127: Cần Thánh Chỉ	210
128. Chương 128: Người Là Nam Nhân Của Ta	213
129. Chương 129: Hấn Dựa Vào Cái Gì Khoái Hoạt	216
130. Chương 130: Tâm Loạn	219
131. Chương 131: Quỷ Vương Ghen	221
132. Chương 132: Không Có Vạn Nhất	224
133. Chương 133: Âm Trầm Khô Lâu Ốc	227
134. Chương 134: Một Lát Ôn Nhu	230
135. Chương 135: Mười Cái Tân Nương	233
136. Chương 136: Hoàng Cung Tiệc Đứng	235
137. Chương 137: Cảm Giác Nhà	238
138. Chương 138: Độc Dược Phát Tác?	241
139. Chương 139: Không Thể Không Tin	244
140. Chương 140: Muốn Lưu Lại Nàng	246
141. Chương 141: Mưu Kế	249
142. Chương 142: Mê Dược Sơn	252
143. Chương 143: Mặc Cho Số Phận	255
144. Chương 144: Yêu	257
145. Chương 145: Giết Nàng	260
146. Chương 146: Yêu Đến Không Phải Thời Điểm	263
147. Chương 147: Khoái Ý Giang Hồ	266
148. Chương 148: Đấu Võ Mồm	268
149. Chương 149: Lôi Nhân Thủy Liêm Động	271

150. Chương 150:	Quỷ Vương Kinh Ngạc	274
151. Chương 151:	Không Có Nếu	277
152. Chương 152:	Kế Hoạch Thay Đổi	280
153. Chương 153:	Minh Cơ	282
154. Chương 154:	Sinh Nhật Triệt Nhi	285
155. Chương 155:	Đánh Nhốt Vào Thiên Lao	288
156. Chương 156:	Hiệp Thiên Tử Lấy Làm Chư Hầu	291
157. Chương 157:	Thất Bại Trong Gang Tắc	294
158. Chương 158:	Lại Là Mười Ngày	296
159. Chương 159:	Hai Bên Liên Thủ	299
160. Chương 160:	Nam Nhân Trong Lúc Đó	302
161. Chương 161:	Đột Biến Phát Sinh	305
162. Chương 162:	Hòa Cùng Một Mệnh.	308
163. Chương 163:	Sinh Ly Tử Biệt	310
164. Chương 164:	Sống Chết Không Rõ	313
165. Chương 165:	Năm Năm Sau, Phong Vân Nổi Lên	315
166. Chương 166:	Vụng Trộm Vào Phủ	318
167. Chương 167:	Phát Sinh Xung Đột	321
168. Chương 168:	Trong Gang Tắc	324
169. Chương 169:	Định Người Luận Võ	327
170. Chương 170:	Thiếu Niên Cùng Ma Nữ	329
171. Chương 171:	Nhất Định Phải Thắng	331
172. Chương 172:	Thiên Sơn Luận Võ	334
173. Chương 173:	Không Có Thể Thua	336
174. Chương 174:	Khiếp Sợ Trong Khiếp Sợ	338
175. Chương 175:	Được Cứ Dưới Vực Núi	340
176. Chương 176:	Âm Mưu Của Sư Thái	342
177. Chương 177:	Vì Đứa Nhỏ	343
178. Chương 178:	Trong Chớp Mắt	345
179. Chương 179:	Kéo Dài Ba Ngày	347
180. Chương 180:	Tình Yêu Nồng Đậm	349
181. Chương 181:	Buông Tay	350
182. Chương 182:	Trở Về Vô Tình Cốc	352
183. Chương 183:	Vụng Trộm Xuất Cốc (1)	354
184. Chương 184:	Vụng Trộm Xuất Cốc (2)	356
185. Chương 185:	Thân Hãm Uyên Ương Lâu	358
186. Chương 186:	Giả Vờ Ngoan Hiền	360
187. Chương 187:	Người Đẹp	362
188. Chương 188:	Mẹ Con Tâm Liên Thông	364
189. Chương 189:	Lòng Tốt Của Quỷ Mị	366
190. Chương 190:	Sư Thái Làm Khó Dễ	368
191. Chương 191:	Gặp Lại Nam Cung Thiên	370
192. Chương 192:	Gặp Lại Nam Cung Thiên 2	372
193. Chương 193:	Cha Con Gặp Lại	373
194. Chương 194:	Cha Con Gặp Lại 2	375
195. Chương 195:	Trở Về Uyên Ương Lâu	377
196. Chương 196:	Báo Thù	379
197. Chương 197:	Báo Thù 2	381
198. Chương 198:	Trở Về	383
199. Chương 199:	Thiên Sơn Lão Nhân	385
200. Chương 200:	Lãng Mạn Dưới Ánh Trăng	387
201. Chương 201:	Gặp Lại Trên Đỉnh Cốc	389
202. Chương 202:	Đột Biến Trên Đỉnh Cốc	391
203. Chương 203:	Đề Hấn Trọng Sinh	393

204. Chương 204: Mất Đi Cánh Tay	394
205. Chương 205: Không Cần Đánh Thức Hồn	396
206. Chương 206: Nguyên Vọng Tốt Đẹp	398
207. Chương 207: Hạnh Phúc Của Bọn Họ	400
208. Chương 208: Đại Kết Cục Hoàn Mỹ	405

Cô Dâu Thứ Mười Của Quỷ Vương

Giới thiệu

Truyện thu hút ngay từ tình huống ban đầu khi nữ chính xuyên qua trở thành một nhân vật trong q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-thu-muoi-cua-quy-vuong>

1. Chương 1: Bí Mật Bị Lộ

1Chậm rãi mở to mắt, Vân Phi Tuyết kinh ngạc phát hiện, bản thân không chết, nàng đã bị một viên đạn bắn trúng ngực, vậy mà nàng cư nhiên còn có thể sống lại, đang mừng thầm vì nàng thấy mình thật may mắn, đột nhiên nàng nghe thấy bên cạnh phát ra những âm thanh hấp dẫn. “Ngô, ngô.....” Quay đầu lại nhìn, nàng không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, trên giường là một nam nhân mặc hi phục đồ thẩm, đang ở trên người một nữ nhân toàn thân trần trụi, mạnh mẽ vận động kịch liệt. Sắc mặt của nữ nhân phi thường hồng, nàng phát ra những âm thanh thật khiến người bên cạnh phải đỏ mặt. Chính là, nam nhân kia rất kỳ quái rồi, làm loại chuyện tình này còn mang mặt nạ, nhưng mà mặt nạ kia thật tốt nga, được làm bằng bạc, có khả năng dọa được cả người chết nga. Vân Phi Tuyết cơ hồ khẳng định lại chính mình, mày đột nhiên nhú một chút, nam nhân kia tóc đen, trên trán những sợi tóc tùy ý phiêu hạ, nữ nhân dưới thân cũng là tóc dài quá thắt lưng, còn có cái giường kia được trạm khắc thật tinh xảo, lại còn là một cái giường thật lớn nga, như thế nào như vậy? cổ kính? Chẳng lẽ bọn họ học theo cổ nhân, thật sự là biến thái. Mặc kệ hai người đó đi, nàng thử nhúc nhích thân thể mình, mới phát hiện tay của mình cư nhiên bị trói sau lưng, chân cũng bị trói, ngồi ở góc tường, nàng vừa định kêu người trên giường hỗ trợ giúp nàng cởi trói, nhưng là không thể phát ra một chút thanh âm nào cả, miệng cũng bị bịt lại rồi, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm bất hảo, chẳng lẽ nàng bị bọn họ bắt được, chẳng lẽ bọn họ đào thoát..... Vân Phi Tuyết — một phụ nữ Trung Quốc, đội trưởng đội SWAT, một năm trước nàng nhận nhiệm vụ nằm vùng, làm gián trong một băng đnagr buôn bán mà túy xuyên quốc gia, ngay tại lúc kết thúc nhiệm vụ, thân phận của nàng đột nhiên bị lộ..... “Tuyết Nhi, người thật là gián điệp?” Lão tam- người chuyên kinh doanh thuốc súng—dùng súng chỉ vào nàng, nữ nhân mà hắn thích lại là gián điệp nằm vùng, điều này làm cho hắn phải tin như thế nào đây. “Ta nói không phải, người có tin sao?” Vân Phi Tuyết không có phủ nhận, bởi vì nàng biết bọn họ đã tìm hiểu được thân phận của nàng rồi, may mắn, nàng đã đưa tin tình báo đi rồi, bây giờ cho dù có chết, cũng là một cái chết quang vinh, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. “Bính, bính.” Lúc này bên ngoài truyền đến những tiếng súng rất kịch liệt, Phi Tuyết biết đội của nàng đã tới rồi. “Lão bản, chúng ta đã bị bao vây rồi, làm sao bây giờ?” Một người lo lắng chạy vào truyền tin. “Người vẫn là giữ tay đầu hàng đi, có như vậy các người mới được khoan hồng.” Vân Phi Tuyết khóe miệng mang theo

ý cười, không sợ nguy hiểm nhìn hấn nói. “Đầu hàng? Loại sự tình đó ta không làm được, ta không sợ chết, bất quá, ta muốn ngươi cùng chết với ta.” Tam lão bản vừa dứt lời, một viên đạn đã được bắn ra..... Vân Phi Tuyết tránh không kịp, viên đạn liền lập tức bay xuyên qua ngực xuyên, thân thể chậm rãi đổ xuống, nhìn thấy đội của đang từ cửa tiến vào, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại. “Đội trưởng.....” Về mặt nhất thời hoảng hốt, nàng phục hồi lại tinh thần, qua nhiều năm huấn luyện làm cho nàng lập tức tỉnh táo lại, cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, để phân tích sự việc. Đưa mắt nhìn lại, phòng này bố trí đều là màu đỏ, nhìn xem bốn phía đều là những đồ dùng giống thời cổ đại, không còn gì để nghi ngờ, cái này chính là rất giống với quanh cảnh động phòng của cổ đại.

2. Chương 2: Xuyên Qua—động Phòng

Động phòng? Vân Phi Tuyết cả kinh, nhìn lại xem trên giường nam tử mặc hỉ phục đỏ thắm, đột nhiên phát hiện, chính mình trên người cũng là mặc hỉ phục màu đỏ, sao lại thế này? Diễn trò sao?

Không đúng, hay là nàng cũng giống như những nữ tử trong ngôn tình tiểu thuyết, linh hồn xuyên qua rồi? Mặc kệ thế nào, nàng phải tùy cơ ứng biến thôi, nếu thật sự là xuyên qua rồi, nàng rơi vào tình huống hết sức rắc rối rồi, đêm động phòng hoa chúc, nàng là tân nương lại bị buộc chặt ở góc tường, nhìn chú rể cùng nữ nhân khác ở trên giường xuân tiêu một khắc.

Trong lòng có trăm ngàn loại nghi hoặc, nhưng là chính mình kêu không thể kêu, không động đậy được, nàng đang cố gắng tìm một vật gì đó có thể cắt đứt dây thừng, đột nhiên bên tai truyền đến một thanh âm giống như hăm băng, rét lạnh.

“Nhanh như vậy đã tỉnh rồi sao, ta thật sự đã coi khinh ngươi rồi.”

Vân Phi Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một con người mang đen mang theo ý khinh thị, đùa cợt, chán ghét, cừ hận, hàn khí bức người đang nhìn nàng, hấn không biết từ khi nào đã từ trên giường đi xuống đây, đang đứng ở trước mặt nàng, phủ trên người hấn hỉ phục đỏ thắm lộn xộn.

Vân Phi Tuyết chính là lẳng lặng theo dõi hấn, cùng hấn nhìn thẳng, không chút nào nao núng, mặc kệ hấn là ai, cũng bất kể nàng hiện tại là ai, dù sao nàng cũng là tìm được đường sống trong chỗ chết rồi, nàng còn sợ ai?

Tiêu Nam Hiên hàn mầu hiện lên một tia nghi hoặc, ánh mắt của nữ tử đang nhìn hấn khác biệt rất nhiều so với ánh mắt yếu đuối lúc trước, chẳng lẽ nàng đã bị dọa điên rồi, bất quá như vậy, trò chơi phải kết thúc rồi sao, kia rất đáng tiếc rồi,

“Người tới, buông nàng ra.” Hướng về phía ngoài cửa, hấn cất giọng phân phó.

“Vâng, Vương gia.” Một tên gia đình lên tiếng trả lời rồi tiến vào, cởi bỏ dây thừng trên người nàng, lấy khăn ở trong miệng nàng ra, rồi lui ra ngoài,

Cuối cùng cũng được tự do rồi, Vân Phi Tuyết hoạt động một chút thân thể cứng ngắc, rồi đứng lên, bình tĩnh nhìn người trước mặt, tiến đến hỏi: “Có thể nói cho ta biết đây là làm sao không?” Nàng vừa rồi nghe được rõ ràng có người gọi hấn Vương gia, rõ ràng đây là cách xưng hô ở cổ đại.

Tiêu Nam Hiên mầu quang lạnh như băng gắt gao nhìn nàng, nàng điên rồi sao? Vì cái gì lại bình tĩnh đến như vậy? Xem bộ dạng của nàng trấn tĩnh tự nhiên như vậy, tuyệt không giống bị dọa đến điên.

“Ngươi không nghĩ sẽ nói cho ta biết sao, vậy ta đi đây, tái kiến.” Vân Phi Tuyết thấy hấn không nói lời nào, tự mình cáo biệt hấn, dù sao hấn đã muốn thả nàng, nàng sẽ tự đi tìm xem người nào biết đây là có chuyện gì để giải thích cho nàng hiểu.

“Còn muốn chạy, ngươi không khỏi quá ngây thơ rồi, ngươi cho là ngươi đã đến đây rồi, còn có thể đi ra sao?” Tiêu Nam Hiên mầu quang phát lạnh, nàng quả nhiên là giả điên, mục đích là muốn còn sống để dời đi nơi này, đáng tiếc, có thể rời đi nơi này, chỉ có một loại người, đó là người chết.

Vân Phi Tuyết ngạc nhiên ngẩng đầu theo dõi hắn, mâu trung lộ ra một tia nghi hoặc, đây là rốt cuộc là làm sao? Nàng hiện tại đang ở chỗ nào? Hắn là ai?

Đột nhiên nàng thấy một chiếc gương đồng, từng bước tiến tới gần chiếc gương, nhìn vào gương, chỉ thấy một gương mặt đậm tảo Nga Mi mắt hàm xuân, làn da mịn nhẵn như ngọc ánh sáng nhu hòa, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, chính là một nữ tử liễu diễm rồi, một thân hỉ phục đỏ thắm đỏ càng làm cho nàng thêm kiều mỹ hơn.

Này không phải nàng? Chẳng lẽ nàng thật sự xuyên qua rồi.

3. Chương 3: Trò Chơi Tiếp Tục

Tiêu Nam Hiên tuần mâu lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, trên mặt âm tình bất định biểu tình, đánh giá qua một chút, nữ nhân này có phải điên hay không, vậy làm cho hắn thử một chút đi, đột nhiên tay hắn bắt lấy cánh tay của nàng.

“Người làm gì?” Vân Phi Tuyết đột nhiên hoàn hồn cảnh giác nhìn hắn.

“Người nói xem, đêm nay là ngày chúng ta động phòng hoa chúc, người nói ta muốn làm gì?” ngón tay của Tiêu Nam Hiên nhẹ nhàng xẹt qua mặt của nàng, làm như khiêu khích, mâu trung lại hàn khí bức người, không có một tia độ ấm.

Động phòng hoa chúc? Vân Phi Tuyết trong lòng cười lạnh, mặc kệ hắn là ai ? Cũng không quản thân thể này là ai? Nếu nàng đã đến đây rồi, nàng sẽ không hội tui ý hắn như thế nào làm nhục thân thể nàng. Nhanh tay gạt tay hắn ra, ánh mắt cười mà như không cười, nàng nói : “Nếu ta không có nhìn lầm, người vừa mới giống như đã động phòng hoa chúc rồi.”

“Ha ha.....”

Tiêu Nam Hiên đột nhiên phát ra một tiếng cuồng tiếu, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm nàng, “Người quả nhiên không điên, tốt lắm, chúng ta tiếp tục.”

Tiếp tục? Tiếp tục cái gì? Vân Phi Tuyết khẽ nhíu mày.

“Người tới.” Tiêu nam hiên cười lạnh, sau đó hướng về phía ngoài cửa giường giọng quát.

“Vương gia.” Rất nhanh, từ bên ngoài tiến vào bốn người nam nhân cao lớn thô kệch, thân thể dị thường cường tráng, cung kính hành lễ với hắn.

“Miễn lễ, các người hắn là biết làm như thế nào.” Tiêu Nam Hiên vung tay lên, sau đó tiến đến bên giường ngồi xuống, một tay ôm mỹ nhân trên giường, khoe miệng gợi lên một chút tà ác tươi cười.

“Vâng, Vương gia.” Bốn người đồng thời đứng dậy, đây không phải lần đầu tiên, bọn họ đương nhiên biết Vương gia muốn bọn họ làm cái gì. Bốn người chậm rãi tới gần Vân Phi Tuyết, đều mê đắm nhìn nàng, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu quần áo trên người nàng.

“Các người muốn làm gì?” Vân Phi Tuyết lập tức cảnh giác, đồng thời hung hăng nhìn về phía Tiêu Nam Hiên hỏi.

“Gấp cái gì? Rất nhanh người sẽ biết thôi.” Tiêu Nam Hiên vuốt ve thân thể mềm mại của mỹ nhân, thần nhiên nói, vẫn như trước cười thực tà ác, bất quá không thấy được hoảng sợ trong mắt nàng, làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, cũng càng khiến hắn có hứng thú.

Vẻ mặt của mỹ nhân có vẻ khủng hoảng, vẻ mặt đồng tình nhìn nàng, không dám nói một lời.

“Mỹ nhân, chúng ta hội hảo hảo thương người, đừng sợ nha.” Bốn nam nhân đã muốn tới gần thân thể của nàng, vươn tay xé rách quần áo của nàng.

Vân Phi Tuyết đã hiểu được bọn họ muốn làm gì rồi. Không phải quá coi thường nàng sao, vậy đừng trách nàng không khách khí rồi, đây chính là các người tự tìm đến.

“Chờ một chút, việc gì phải như vậy, sao các người phải thô lỗ như vậy chứ? Buông ra, ta tự mình thoát.” Nàng đột nhiên hô, sau đó quỵn rũ nhìn bọn họ, từng bước từng bước mị nhãn, tay chậm rãi cởi bỏ lễ phục đồ thẩm, nếu nàng không có nhớ lầm, bên trong hẳn là còn mặc một bộ quần áo giống ở hiện đại, như vậy sẽ không hội vướng chân vướng tay.

Hành động của nàng tựa hồ vượt ra ngoài dự kiến, bốn nam nhân không biết làm sao nhìn sang Tiêu Nam Hiên, tựa hồ đang chờ mệnh lệnh của hắn.

Tiêu Nam Hiên lại càng sững sốt, tuần mâu nghi hoặc, nàng không khóc nháo sao, cũng không có cầu xin tha thứ, vẫn là nàng lấy lui để tiến sao, hừ, kia nàng cũng không phải quá coi thường hắn đi, nháy mắt, hắn ra lệnh cho bọn họ tiếp tục, hẳn là muốn nhìn, nàng có thể giả vờ đến khi nào?

Bốn nam nhân nhận được mệnh lệnh, đồng thời tiến tới gần Vân Phi Tuyết, nàng lúc này đã cởi áo khoác, như trước cười quỵn rũ, chậm rãi chờ bọn họ tới gần, đột nhiên ngáng chân ra quyền, nhanh nhẹn, chính xác, chuẩn bị tập kích bọn họ, tốc độ trong nháy mắt, tưởng có thể làm nhục nàng sao, cũng phải nhìn xem nàng là ai chứ?

“A.....” Một thanh âm kêu thảm thiết vang vọng trong phòng, bốn người nam nhân đồng thời lấy tay ôm hạ thân, thống khổ kêu to.

4. Chương 4: Mạo Danh–thể Thân

Vân Phi Tuyết cười lạnh nhìn bọn họ, muốn làm nhục nàng sao, cũng phải nhìn xem bọn hắn có đủ bản lĩnh hay không.

Ngồi ở bên giường, Tiêu Nam Hiên vẻ mặt sững sốt, mày kiếm nhíu chặt, nàng biết công phu, lập tức sắc mặt biến xanh mét, Vân Hạc cái lão già kia, cư nhiên dám tìm người mạo danh thể thân, đột nhiên tay hắn bắt lấy cổ tay nàng, “Người là ai?”

“Ta là ai? Người không phải rất rõ ràng sao?” Vân Phi Tuyết ngẩng mặt không chút nào sợ hãi nhìn hắn, hắn thú tăn nường chẳng nhẽ lại không biết nàng là ai chẳng? Huống chi nàng căn bản cũng không rõ chính mình là ai? Vậy như thế nào trả lời hắn?

“Vân Phi Tuyết, mười sáu tuổi, là tam tiểu thư của Vân gia, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa không gì không biết, nhưng là cũng không biết công phu.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng phun ra từng chữ, sau đó ánh mắt đột nhiên căng thẳng, dung sắc bóp chặt tay nàng: “Nói, người rốt cuộc ai?”

“Buông tay, người đã biết rồi cần gì phải hỏi lại.” Trên tay một trận đau đớn truyền tới, làm cho Vân Phi Tuyết không khỏi nhíu mày một chút, nguyên lai tên của nàng cũng không có thay đổi, chỉ là thay đổi bộ dạng thành một nữ tử tài mạo song toàn lại còn là thiên kim đại tiểu thư nữa, chẳng lẽ nàng xuyên qua chính kiếp trước của mình? Nếu là kiếp trước của nàng, vì cái gì đến động phòng với hắn, nàng lại phải chịu nhục nhã như thế?

“Người không phải Vân Phi Tuyết, ta cho người một cơ hội cuối cùng, người nói hay không nói? Bằng không đừng trách ta không khách khí.” Tiêu Nam Hiên mâu quang đột nhiên lãnh, tay hắn lại bóp chặt tay nàng, dám đưa đến cho hắn một thể thân, thật sự là không muốn sống nữa rồi.

Lại cảm thấy trên cổ tay truyền đến một trận đau đớn, phản ứng đầu tiên của Vân Phi Tuyết chính là xuất thủ phản kích, đột nhiên nàng đưa chân ra ngáng chân hắn, một tay ra quyền thẳng đến trên mặt hắn.....

Tiêu Nam Hiên rất nhanh tóm trụ lấy nàng, một bên linh hoạt trốn tránh, chiêu thức của nàng rất kỳ quái, nhìn không ra là loại phương pháp võ công nào, tuy rằng nhanh, ra đòn dứt khoát, nhưng là đều là cạy mạnh, giống như không có nội lực.....

Mấy chục chiêu trôi qua, Vân Phi Tuyết mới phát hiện ngay cả góc áo của hân chính mình đều không có đụng tới được, nhìn sắc mặt hân không thay đổi, còn sắc mặt nàng đã muốn ửng đỏ, đã phải thở mạnh, trên trán đã toát ra rất nhiều mồ hôi, nàng mới nghĩ đến hân là người cổ đại hân là phải biết khinh công đi, vậy nàng chịu thiệt rồi.

“Không đánh.” Nàng ngừng lại nói.

“Người rót cuộc nói hay không?” Tiêu Nam Hiên lại đột nhiên lấy tay túm lấy cằm của nàng, mâu trung chớp động hai tia lửa giận, nàng muốn đùa giỡn hân sao?

“Nói cái gì? Có bản lĩnh chính ngươi đi mà thăm dò.” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hân, đối hân không có một tia hảo cảm, một người nam nhân đối đãi với thê tử của chính mình như thế trong đêm tân hôn, mặc kệ vì nguyên nhân gì, hân đều bị vô sỉ đến cực điểm.

Tiêu Nam Hiên tuần mâu bán mị, nhìn thẳng chăm chăm vào nàng, nữ nhân này xem như cam chịu sao? Mâu quang đột nhiên hạ xuống ngực nàng, bởi vì vừa rồi đánh nhau mà quần áo nàng lộn xộn, lộ ra cái yếm bao vây lấy bầu ngực sữa yêu kiều mềm mại, để lộ toàn bộ da thịt trắng như tuyết, khoe miệng hân cong lên gợi một chút tà ác, mặc kệ nàng là ai? Nếu đã đưa đến tận cửa, hân vốn không có lý do buông tha. Về phần nàng là ai, hân rất nhanh có thể điều tra rõ.

Nhìn theo ánh mắt đang nhìn chăm chú của hân, Vân Phi Tuyết mới phát hiện chính mình để lộ cảnh xuân tiết ra ngoài, vội vàng lấy tay che khuất, mắng : “Sắc lang.”

“Sắc lang? Hảo, ta đây khiến cho ngươi nhìn xem thế nào mới thật sự là sắc lang.” Tiêu Nam Hiên dùng một chút lực, đem nàng túm đến trước ngực, sau đó dùng ánh mắt ý bảo người bên trong đi ra ngoài.

Nữ nhân đang ở trên giường cùng bốn nam nhân kia lặng lẽ lui ra ngoài.

“Ngươi muốn làm gì?” Vân Phi Tuyết lập tức cảnh giác, các tế bào trong cơ thể nàng đang cảnh báo có nguy hiểm tới gần.

5. Chương 5: Vô Lực Phản Kích

Hiện tại ngươi sợ, có phải hay không đã quá muộn rồi, ngươi đã dám làm thế thân mà đến, như vậy mà không nghĩ đến loại sự tình này sao?” Tiêu Nam Hiên khoe môi lộ ra một tia cười lạnh.

‘Ci...’ Tiếng quần áo bị xé rách, lộ ra cái yếm đỏ thắm, Vân Phi Tuyết mỹ mâu giận dữ, xuất thủ phản kích, Tiêu Nam Hiên câu thần cười lạnh, loại công phu mèo quào này, đối phó người bình thường còn có thể, cùng đối hân động thủ, thật sự là không biết lượng sức, tự mình chuốc lấy cực khổ, nhẹ tay khinh nhắc tới, thân thể của bay lên trên.

Mất đà, Vân Phi Tuyết bị ngã ở trên giường, nàng nhin đau, nhanh chóng xoay người, nhảy dựng lên, chuẩn bị phản kích.....

Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, tuy rằng nàng thật sự rất quật cường, làm cho hân thực cảm thấy hứng thú, nhưng là hân không muốn cùng nàng lãng phí thời gian, ngón tay bắn ra, nàng liền đứng yên tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Cổ thử cử động nhưng không được, nàng mới biết được nàng bị hân điểm huyết rồi, bà nội nó , vì cái gì người cổ đại lại biết khinh công, biết điểm huyết, đến hiện đại liền thất truyền rồi, không thể động đậy, nàng chỉ có giận dữ trừng mắt nhìn hân, một thân công phu khổ luyện, đến nơi đây tựa hồ không dùng được rồi.

“Ti bị, có bản lĩnh ngươi thả ta ra, ta với ngươi đánh tay đôi, ngươi sợ ngươi đánh không lại ta sao?” Nàng cố ý chọc giận hân, cố ý trì hoãn để kéo dài thời gian.

“Muốn dùng phép khích tướng sao, đáng tiếc bốn vương sẽ không mắc bẫy của ngươi, đêm xuân ngắn ngủi, bốn vương không nghĩ lại hao công tổn sức, lãng phí thời gian.” Tiêu Nam Hiên liếc mắt một cái liền nhìn

thấu dụng ý của nàng, mâu trung hiện lên một tia châm chọc, ngón tay vuốt qua mặt của nàng, lướt xuống môi nàng, rồi lại trượt qua xương quai xanh của nàng, không thể phủ nhận, da thịt của nàng thật sự mềm mại, rất non.....

Vân Phi Tuyết trong lòng run lên, ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt ve đã làm cho thân thể của nàng như có một dòng điện lưu xẹt qua, không được, nàng nháy mắt tỉnh táo lại, nàng phải tự cứu lấy mình, nhìn hần nói đến: “Người đã biết ta là giả mạo, vậy người thả ta ra, chúng ta làm một cuộc giao dịch, ta giúp người tìm ra Vân Phi Tuyết thật sự.”

Nàng quyết định, trước mắt phải qua cửa này đã, phần sự tình về sau, về sau hãy nói.

“Người thực thông minh, đáng tiếc, người người muốn làm giao dịch là bốn vương, bốn vương lại không hề thích làm giao dịch, tuy rằng người là thể thân, nhưng cũng là mỹ nhân, đã đưa đến tận cửa rồi, bốn vương không có lý do gì cự tuyệt.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhìn nàng nói, đột nhiên một phen nắm lấy eo nhỏ của nàng, nhẹ tay khinh bấn ra, quần áo trên người nàng liền rơi xuống mặt đất, theo sát sau, cái yếm đỏ thắm kia cũng rơi xuống rồi.....

Vân Phi Tuyết hiện tại toàn thân trần trụi, lộ ra da thịt trắng trẻo như tuyết, mềm mại, phần hông anh đào, nàng không khỏi vừa thẹn vừa giận mắng: “Người là đồ hỗn đản, vương bát đản, có bản lĩnh người thả ta, người dung bạo lực với nữ nhân, người không phải nam nhân?.....”

Tiêu Nam Hiên chính là lạnh lùng nhìn nàng, nhìn cái miệng đang tức giận của nàng, thân thể đột nhiên nổi lên một loại xúc động không thể hiểu, mâu trung đột nhiên gợi lên một chút tà ác tươi cười.

“Ngô.....” Đang hăng say mắng hần, Vân Phi Tuyết trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ở trước mắt, không dám tin nàng cảm nhận được nụ hôn nóng cháy của hần, đang cuồng phách xâm chiếm miệng nàng, bàn tay hần đặt ở trước ngực nàng.

Đột nhiên nàng nhìn đến trong mắt hần không hề mang theo chút tình cảm chỉ có khinh thường và khinh miệt, thật khiến nàng tức giận, căm tức nhìn khuôn mặt tuấn tú của nam nhân trước mặt, bỗng nhiên mở miệng, khi lưỡi hần tiến vào cùng nàng dây dưa, nàng hung hăng cắn vào lưỡi hần.

“Chết tiệt.” Tiêu Nam Hiên một phen đau đớn đẩy nàng ra, lui về phía sau hai bước, nhìn miệng nàng còn lưu lại máu tươi của hần, nàng đang đắc ý nhìn hần, ánh mắt hần bị bao trùm bởi sự giận dữ, nàng cứ nhiên dám cắn hần, xem ra nàng là chán sống rồi.

Không có một tia thương tiếc, đột nhiên đem nàng đẩy lên trên giường, xoay người áp thượng nàng, phần nộ dùng sức lột bỏ hết quần áo của nàng, Vân Phi Tuyết thân thể lúc này liền trần như nhộng hiện ra ở trước mặt hần.

“Nam nhân chết tiệt, người dám thượng cô nãi nãi của người, ta nguyện rửa cả nhà người không được chết tử tế.....” Nàng giờ phút này đã không còn cảm thấy xấu hổ, chỉ có đầy ngập sự phẫn nộ.

Ba —————

Một tiếng thanh thúy vang khắp phòng.

6. Chương 6: Tranh Thủ Vì Bản Thân

Ngủ được ở khúc miệng chính là vị ngọt ngào của máu, Vân Phi Tuyết mới phản ứng lại, nàng ngạc nhiên, nàng bị đánh sao, hiện tại mới cảm giác được trên mặt rất đau rát, hần cứ nhiên dám đánh nàng, nổi giận dùng dùng, nàng trừng mắt nhìn hần vừa muốn mở miệng mắng hần, đột nhiên nhìn thấy hần mắt hần là một màu đỏ khát máu, đang muốn cắn nuốt nàng, thật là dọa người mà, nàng nhanh chóng ngậm miệng lại, không biết câu nói kia của chính mình lại đắc tội với hần rắn.

“Mắng nữa đi, như thế nào lại không nguyên rửa ta nữa à?” Tiêu Nam Hiên nắm lấy cổ tay mảnh mai của nàng, mâu quang hiện lên tia nhìn muốn giết người làm cho người ta thật sợ hãi, hiện tại trong đầu hắn đều là hình ảnh về cái chết bi thảm của mẫu phi, hắn thấy rất phần nộ, tay cũng không tự giác tăng thêm lực.

“Ngô.” Không thể động đậy Vân Phi Tuyết chỉ có thể phát ra một chút thanh âm rất nhỏ, sắc mặt từ từ thay đổi theo, từ đỏ bừng biến thành trắng bệch, chuyển sang màu trắng xanh, cuối cùng biến thành màu xanh tím, cổ họng giống như bị gọng kìm bóp nghẹn, trong lồng ngực một trận đau đớn, trong đầu ong ong không còn suy nghĩ được gì, chân tay dần dần nhũn ra, cảnh tượng chung quanh trở nên mơ hồ, trước mắt đột nhiên xuất hiện rất nhiều ngôi sao, ý thức tựa hồ dần dần chìm vào trong bóng tối.....

Tiêu Nam Hiên bất ngờ buông nàng ra, con ngươi đen, sắc bén nhìn thẳng chằm chằm vào nàng, mấp máy đôi môi bạc mà không thốt lên một lời, âm trầm đến cực điểm, sắc mặt ảm đạm như sương gió đã phủ một lớp từ cả Thiên niên kỷ trước.

Vân Phi Tuyết cảm giác được cảnh thượng đột nhiên buông lỏng, hít được một chút không khí, nàng kịch liệt ho ra, thật vất vả mới dừng lại được, trừng mắt nhìn hắn quát: “Người thật sự là người điên, có bản lĩnh người bóp chết ta đi, đánh nữ nhân, người không phải là nam nhân ?”

“Có phải là nam nhân hay không, người rất nhanh sẽ được biết.” Thanh âm lãnh, không mang theo một chút độ ấm, Tiêu Nam Hiên mâu trung màu đỏ dần dần biến mất, thay vào đó là một tia nhìn lãnh khốc và tàn nhẫn, sau đó xoay người áp thượng nàng.

“Tuồng cường bạo ta sao? Có bản lĩnh người buông ta ra, cường bạo một nữ nhân không có năng lực phản kháng, người không cảm thấy xấu hổ sao?” Vân Phi Tuyết bèn môi gọi lên một ý châm chọc, lạnh lùng nhìn hắn, nàng phải đấu tranh cho chính mình, chưa đến thời điểm cuối cùng, tuyệt đối không được bỏ cuộc, đây là nguyên tắc của nàng từ xưa đến nay.

“Hừ.” Tiêu Nam Hiên cười lạnh một tiếng, mân bạc thần, không bỏ qua cho nàng, dùng tay tách ra đui ngọc trắng tuyết của nàng, từ từ tiến đến.

“Ta bất động như một xác chết, người vẫn thấy có cảm giác sao? Làm như vậy có thú vị sao?” Vân Phi Tuyết cố ý nói thực khùng khiếp, lúc này nàng lại thấy bình tĩnh lạ thường.

“Kia bốn vương có phải hay không là nên buông người ra?” Tiêu Nam Hiên dừng lại động tác, tuần mâu bí hiểm ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

“Người nghĩ sao?” Vân Phi Tuyết cũng lạnh lùng nhìn hắn, trên mặt không có biểu hiện, trong lòng có chút mừng thầm, chỉ cần hắn bỏ bỏ huyết đạo của nàng, kia nàng còn có biện pháp đào thoát.

“Đáng tiếc.....” Tiêu Nam Hiên lấy tay xẹt qua cơ thể nàng.....

Vân Phi Tuyết căng thẳng, nhìn chằm chằm vào hắn, đáng tiếc cái gì?

Hắn mâu quang đột nhiên lạnh lùng nói: “Đáng tiếc, bốn vương thích tiêm thi.(xác chết)” Vừa dứt lời, một cái động thân liền tiến nhập vào nàng.

“A.....” Hạ thể bị xé rách, một trận đau đớn truyền tới, làm cho Vân Phi Tuyết nhịn không được thét lên một tiếng chói tai, nhưng nam nhân trước mặt không có một chút thương tiếc, hắn cuồng phách xâm nhập, không cần quan tâm đến thống khổ của nàng, không nhìn của nàng ngậy ngô non nớt, chính là dùng hết toàn lực phát tiết để thỏa mãn chính mình.

7. Chương 7: Khuôn Mặt Xấu Xí

Hạ thể một trận đau đớn, Vân Phi tuyết cắn chặt răng, không cho phép chính mình phát ra một thanh nào, mắt đẹp phun lửa giận, hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm người đàn ông ở trên người nàng đang dùng sức vận động mãnh liệt, nàng sẽ không khóc, bởi vì nàng đã sớm quên cái gì gọi là khóc, đau khổ như thế này so với những gì nàng đã ném qua chẳng là gì cả, vậy thì vì sao nàng phải sợ? Nàng chỉ biết hận.

Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, mâu quang hèn mọn, không có một chút gọi là thương hoa tiếc ngọc đối với nữ nhân ở dưới thân, cũng không có đối xử với nàng như một nữ nhân, chỉ lo hung hăng phát tiết những phần hận, sự bất bình, muốn xuyên thấu thân thể của hắn.

Vân Phi Tuyết gợi lên một chút cười lạnh, hắn nghĩ rằng dạng này là có thể nhục nhã nàng sao? hoặc là làm cho nàng xấu hổ không chịu nổi? đáng tiếc hắn ngàn tính vạn tính cũng sẽ không tính đến nàng là ai?

Nhìn miệng nàng dịch cười lạnh, Tiêu Nam Hiên tức giận bị kích phát, thân thể càng thêm mãnh liệt va chạm nàng, không quan tâm đến sống chết của nàng.

Thân thể càng ngày càng đau đớn, môi nàng đều bị nàng cắn đến chảy máu, tay rất nhanh hướng đến phía trên, tâm đột nhiên vừa động, nàng di chuyển, thân thủ rất nhanh tháo chiếc mặt nạ màu bạc ở trên mặt hắn xuống, đồng thời dung chân một cước đem hắn đá đi ra ngoài.....

Tiêu Nam Hiên không nghĩ tới huyết đạo ở nàng đột nhiên cởi bỏ, nhất thời không có phòng bị, mặt nạ rơi xuống, thân thể ở không trung tạo thành một vòng cung, an toàn rơi xuống đất.

Vân Phi Tuyết rất nhanh dung chân ở trên giường, quần quanh cơ thể trần trụi của nàng, đồng thời trừng mắt nhìn về hướng hắn, chính là mâu quang vừa chạm đến mặt hắn, không khỏi hít vào một ngụm không khí, một nửa khuôn mặt hắn có một vết sẹo giống hình con rết, kéo dài từ trán xuống cằm, làm cho người ta nhìn thấy ghê người, sợ hãi mà lại ghê tởm, mặt khác một nửa khuôn mặt còn lại, lại thần kỳ anh tuấn, hoàn mỹ không có một tia vết nào.....

“Như thế nào? Sợ sao?” Tiêu Nam Hiên tới gần nàng, tuấn mâu mang theo sự khinh thường, cũng giấu đi vẻ đau xót cùng căm hận.

“Sợ cái gì? Gương mặt xấu xí của ngươi sao?” Vân Phi Tuyết phục hồi lại tinh thần, nàng không phải sợ, chính là nhất thời có chút hoảng hốt.

“Ngươi không sợ sao? Ngươi không nghĩ nó rất ghê tởm? Thực đáng sợ sao?” Tiêu Nam Hiên lại tới gần nàng vài phần, làm cho nàng có thể nhìn kỹ rõ ràng cái vết sẹo xấu xí kia.

“Còn có thể so với ngươi càng ghê tởm, càng đáng sợ sao? Cùng ngươi so sánh, nó đáng yêu hơn nhiều.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng nhìn hắn chăm chọc nói, trái tim xấu xí so với bề ngoài xấu xí càng thêm ghê tởm đáng sợ hơn nhiều.

“Ha ha, ha ha.” Tiêu Nam Hiên mâu quang gắt gao khóa chặt nàng, đột nhiên phát ra một trận cuồng tiếu, hắn đột nhiên đối với nữ nhân này có hứng thú, mỗi người đàn bà nhìn thấy bộ mặt thật của hắn không phải là thất thanh thét chói tai, cũng chính là bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, thậm chí ngất đi, nàng lại còn nói nó đáng yêu.

“Ngươi cười cái gì? Đưa quần áo của ta đến đây.” Vân Phi tuyết không có tâm tư ở lại quần hắn, thầm nghĩ nhanh lên rồi đi nơi này.

“Như thế nào? Muốn nhanh chóng rời đi sao?” Tiêu Nam Hiên tựa hồ liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của nàng, một lần nữa nhắc lại: “Ngươi cho là ngươi vào đây rồi, còn có thể đi ra sao?”

“Ngươi đã biết ta chính là giả mạo rồi, cái ngươi muốn cũng đã đạt được rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn chăm chăm vào hắn, hắn đã cướp lấy của trình tiết của nàng, điều này đối nữ tử trong thời cổ đại là nhục nhã bao nhiêu.

“Thế nào? Ta đột nhiên đối với ngươi thực cảm thấy hứng thú, về phần ngươi có phải là giả mạo hay không, ta còn cần đi thăm dò rõ ràng, cho nên, trước đó, ngươi tốt nhất nên thành thật với ta.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nói xong, sau đó đột nhiên xoay người rời đi.

8. Chương 8: Tỷ Nữ Trung Thành

Vân Phi Tuyết nhìn theo bóng dáng hắn cười lạnh một chút, hắn nghĩ hắn là ai vậy? Bộc chân nhảy xuống giường, nhìn đến quần áo bị xé rách vứt trên mặt đất, căn bản không thể mặc nữa, cuối cùng ánh mắt dừng

ở bộ lễ phục đỏ thẫm, nhanh tay cầm lấy nó, mặc lên người, tùy ý kéo xuống cho nó chạm đất, chịu đựng hạ thể một trận đau đớn, hiện tại, tối quan trọng hơn chính là rời đi.

Vừa muốn mở cửa, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, một người khoảng mười bốn tuổi, mặc quần áo nha hoàn đi đến, nhìn thấy đôi mắt nàng trừng lớn, sững sờ ở nơi đó, thẳng tắp về phía nhìn nàng.

“Uy, người làm sao vậy?” Vân Phi Tuyết đi đến trước nàng lắc lắc, làm thế nào, mọi người nơi này thật kỳ quái.

Cô gái lập tức phục hồi tinh thần lại, đột nhiên giữ chặt tay nàng, lập tức vừa khóc vừa cười đến: “Tiểu thư, người không có việc gì, người thật sự không có việc gì, thật tốt quá, thật tốt quá, ông trời phù hộ. ”

“Người là ai? Người buông ta ra.” Vân Phi Tuyết không thể giải thích vì người trước mặt cứ vừa khóc vừa cười, muốn rút tay của mình về, nhanh lên nàng phải rời đi khỏi nơi này.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Người không nhận ra ta sao?” Cô gái ngừng khóc một chút, không thể tin nhìn nàng, tay lại còn gắt gao túm trụ nàng, chẳng lẽ tiểu thư tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng cũng không có trốn được vận mệnh, nàng điên rồi sao?.

“Không biết, người buông, ta phải đi.” Vân Phi Tuyết trả lời thực rõ ràng, nàng làm sao mà biết được tiểu cô nương này là ai? Nếu nàng thực sự biết mới thật sự là quý.

“Tiểu thư.” Cô gái lập tức lại khóc lớn lên, “Tiểu thư, đừng sợ, cho dù người điên rồi, nô tỳ cũng sẽ không rời người đi, sẽ hảo hảo chiếu cố người.”

“Không cần khóc, ai là người điên?.” Vân Phi tuyết bị nàng khóc có chút phiền lòng, lớn tiếng quát.

“Tiểu thư, người không điên, người như thế nào lại không biết nô tỳ, nô tỳ là Tiểu Đào nha.” Cô gái sợ hãi, ngừng đầu nói.

Vân Phi Tuyết mày nhíu một chút, đột nhiên nghĩ đến, đại khái nàng là nha hoàn của thân thể này, là một người rất trung thành, ngữ khí dịu đi một chút nói: “Tiểu Đào phải không? Vừa rồi ta đụng vào đầu, sau khi tỉnh lại, không nhớ được những sự tình trước kia rồi, đương nhiên cũng không nhớ rõ người rồi.” Như vậy giải thích hẳn là có thể tin cậy.

“Tiểu thư, người đụng vào đầu rồi.” Tiểu Đào ngữ khí lộ ra quan tâm, sau đó bình tĩnh nhận ra nói: “Nguyên lai là như vậy, nhưng là, quên cũng tốt, như vậy, tiểu thư sẽ không thống khổ rồi.” Nguyên lai tiểu thư mất trí nhớ rồi, không phải điên rồi.

“Tiểu Đào, không cần nói nữa, ta muốn rời đi khỏi nơi này, người cùng ta cùng nhau đi sao?” Vân Phi Tuyết nhìn nàng hỏi, bởi vì nàng là nha hoàn của thân thể này, cho nên nàng có nghĩa vụ mang tiểu nha đầu này cùng đi.

“Đi?” Tiểu Đào nghi hoặc nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên nghĩ đến nàng mất trí nhớ rồi, trên mặt một trận ưu thương đến: “Tiểu thư, đừng nói ngốc như vậy, chúng ta đi không xong đâu, người xem.”

Tiểu Đào lời kéo nàng, đi đến cạnh cửa, chỉ cho nàng xem, Vân Phi Tuyết liền nhìn đến phòng này bốn phía đều là thị vệ, vậy cái chặt như nêm cối, không chỉ nói người, chỉ sợ là nhất kích ruồi bọ bay qua, bọn họ đều có thể cảm thấy.

“Vừa rồi có người chỉ Tiểu Đào tới được đây thời điểm, vừa lúc nhìn đến nơi này có thị vệ lạng lẽ vây quanh.” Tiểu Đào có chút nghi hoặc, cho dù là sợ tiểu thư đào tẩu, cũng không dùng nhiều người như vậy, tiểu thư với nàng chỉ là hai cái thiếu nữ, một cái thị vệ có thể đem các nàng chế phục rồi, làm gì dùng nhiều người như vậy đâu.

“Chết tiệt nam nhân.” Vân Phi tuyết mắng nói, nguyên lai hẳn đã chuẩn bị, ngăn chặn nàng trốn thoát.

9. Chương 9: Cô Dâu Thứ 10

“Tiểu thư, người đang nói gì vậy?” Tiểu Đào khiếp sợ nhìn nàng, một người có tri thức hiểu lễ nghĩa như tiểu thư sao lại mắng chửi người như vậy.

“Tiểu Đào, người có thể tìm một bộ y phục cho ta không?” Vân Phi Tuyết lôi kéo nàng trở lại trong phòng, hỏi, hiện tại quan trọng nhất là mặc quần áo cho tử tế, rồi sau đó nghĩ cách chạy đi.

“Vâng, em đi lấy, của hồi môn của tiểu thư không hề thiếu quần áo.” Tiểu Đào gật đầu nói, trong vương phủ cũng không hạn chế tự do của nàng.

Rất nhanh, Tiểu Đào mang một bọc vải đến: “Tiểu thư, quần áo của người đều ở trong này, người muốn mặc bộ nào?”

“Bộ này được rồi.” Vân Phi Tuyết tiện tay rút ra một bộ y phục màu xanh biếc.

Trút bỏ hỉ phục đỏ thắm, Tiểu Đào mới phát hiện, giữa hai chân nàng đều là vết máu, cái mũi đau xót, nước mắt không nhịn được rơi xuống, không biết tên Vương gia ma quỷ kia đã hành hạ tra tấn tiểu thư như thế nào, đau lòng khóc nói: “Tiểu thư, người có khỏe không?”

“Tiểu Đào, ta không sao, đến giúp ta mặc quần áo. ” Tiểu Đào quan tâm khiến Vân Phi Tuyết cảm thấy ấm áp trong lòng, giọng điệu cũng ôn nhu an ủi nói.

“Vâng.” Tiểu Đào nhanh tay mặc quần áo cho nàng, đột nhiên phát hiện, sau khi mất trí nhớ tiểu thư kiên cường hơn so với trước kia.

Mặc quần áo chỉnh tề, Vân Phi Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng biết chỉ có lúc nửa đêm, lúc mọi người mệt mỏi nhất, nàng mới có cơ hội chạy đi, thu hồi ánh mắt, trước hết tìm hiểu rõ tình trạng hiện nay, biết người biết ta bách chiến bách thắng, suy nghĩ một chút hỏi: “Tiểu Đào, người có thể nói cho ta biết,ta là ai? Tên Vương gia kia là ai? Hôm nay là ngày ta cùng hấn động phòng hoa chúc sao?”

“Vâng”. Tiểu Đào gật gật đầu, sau đó nói: “Tiểu thư tên là Vân Phi Tuyết, là tam tiểu thư của Vân gia, bởi vì lớn lên xinh đẹp, lại tài đức vẹn phần, lại do phu nhân sinh ra, nên rất được sủng ái, nhưng chính vì như vậy mới xảy ra chuyện, tiểu thư cũng mới gặp phải bất hạnh này.” đôi mắt của nàng ảm đạm đi, tiểu thư khi còn sống đã tự vẫn.

“Vì cái gì?” Vân Phi Tuyết nghe thấy vô cùng hồ đồ, nghi hoặc khó hiểu.

“Tiểu thư, Vương gia tên là Tiêu Nam Hiên, mọi người gọi hấn là Quỷ vương, độc ác vô tình, đáng sợ nhất là trong ba năm, hấn thứ 9 Vương phi, trong đó Vương phi thứ 3 đã bị điên, Vương phi 6 bị ngớ ngẩn, còn lại đều là sau ngày động phòng liền được khiêng ra ngoài.....”

Vân Phi Tuyết cả kinh, hấn đã tra tấn đến chết sáu người, bức điên, bức ngốc hai người, nhưng vì cái gì hấn lại làm vậy? Cừu hận nữ nhân? Nhưng, nàng rất nhanh có thể hiểu, trong đêm động phòng nhục nhã như vậy, nữ nhân cổ đại còn có mặt mũi mặt mà sống sao, chết chính là giải thoát.

“Cho nên mọi người đều thực sự sợ hãi hấn, sợ hấn để mắt đến nữ nhi của mình, lão gia vốn cũng rất lo lắng, nhưng tiểu thư chưa đầy mười sáu tuổi, căn cứ luật pháp không thể thành thân, hôm trước tiểu thư vừa mới sinh nhật tròn mười sáu tuổi, ai biết hôm sau Quỷ vương đột nhiên đến phủ cầu hôn, muốn thứ tiểu thư làm Vương phi thứ 10, phu nhân cùng lão gia nào dám không theo, biết rõ là tiểu thư đi chịu chết, nhưng cũng không dám không đáp ứng, tiểu thư, người xem.” Tiểu Đào nói xong, cởi bỏ quần áo bên ngoài.....

Vân Phi Tuyết liền thấy bên trong nàng mặc một thân áo trắng, hấn là tang phục, không cần phải nói, đó chính là quần áo chuẩn bị để chịu tang nàng.

“May có ông trời phù hộ, tiểu thư không có việc gì, chỉ là mất trí nhớ, hiện tại không cần, em phải cởi nó ra.” Giọng điệu Tiểu Đào mang theo cảm giác sống sót sau tai nạn, muốn cởi tang phục màu trắng ra.

“Tiểu Đào, mặc đi.” Vân Phi Tuyết ngăn cản nàng, bởi vì tiểu thư thật sự của nàng đã đi rồi, nàng vẫn nên mặc, bản thân chẳng qua chỉ là một kẻ thế thân mượn hồn phách.

“Vâng.” Tiểu Đào tuy không rõ vì cái gì tiểu thư muốn nàng mặc, nhưng vẫn nghe nàng mặc vào.

Vân Phi Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng không quan tâm hẳn là hạng người gì, cũng không quan tâm hẳn có bao nhiêu cừu hận đối với nữ nhân, không liên quan đến nàng, việc nàng phải làm bây giờ, chính là rời khỏi nơi này.

Nhìn vào màn đêm, thời gian cũng không sai biệt lắm rồi, nàng phải chuẩn bị chạy trốn rồi.

10. Chương 10: Chạy Thoát

“Tiểu Đào, lại đây.” Vân Phi Tuyết đột nhiên gọi nàng, sau đó ở bên tai nàng nhẹ giọng nói một ít.

Nghe xong, Tiểu Đào biến sắc, giống như không thể tin, nhìn chằm chằm nàng nói: “Tiểu thư, ngươi muốn làm như vậy sao? Nhưng là, còn lão gia cùng phu nhân, còn có gia nhân ở Vân phủ ngươi cũng không quản sao.”

Vân Phi Tuyết sửng sốt, nàng không nghĩ nhiều như vậy, hướng chỉ bọn họ cùng nàng con có quan hệ, không thể vì nàng mà làm liên lụy đến người khác, nàng liền ở tại chỗ chịu tra tấn, suy nghĩ một chút, giải thích: “Tiểu Đào, sẽ không liên lụy đến Vân gia, ngươi phải biết nếu chúng ta có thể đào tẩu, cũng là do vương phủ không tìm thấy người, cho nên hẳn sẽ không có lý do để đổ lỗi cho cha mẹ ta đâu, không phải sao?”

“Tiểu thư, ngươi thực thông minh, như vậy thật có lý.” Tiểu Đào vẻ mặt sùng bái nói đến, sau khi mất trí nhớ tiểu thư hoàn toàn thay đổi, nàng không biết rồi.

“Tốt lắm, Tiểu Đào, vậy cứ theo việc ta nói mà làm.”

“Hảo, tiểu thư, ta đây đi, đừng quên chờ ta, Tiểu Đào nhất định phải đi theo tiểu thư.” Tiểu Đào lo lắng nói đến.

“Ân, ta sẽ không bỏ lại ngươi, mau đi đi.” Vân Phi Tuyết không kiên nhẫn thúc giục, mặt trời đã xuống núi rồi, nếu còn chậm trễ, trời sẽ sáng, vậy càng đi không được rồi.

Tiểu Đào đi ra ngoài, rất nhanh, đi ra khỏi sân cách đó không xa đã, thét lên một tiếng thét chói tai: “Người tới, có thích khách.”

Có thích khách, thị vệ ở vương phủ lập tức cảnh giác đứng lên, cùng nhau hướng tới thanh âm chạy tới, “Thích khách ở nơi nào?”

“Kia.” Tiểu Đào vẻ mặt hoảng sợ, lấy tay chỉ lung tung về một hướng.

“Cái gì? Đi theo ta, bảo hộ Vương gia.” Thị vệ thủ lĩnh chấn động, cái kia phương hướng không phải thư phòng của Vương gia sao? Vương gia đang ở bên trong.

Vân Phi Tuyết vụng trộm nhìn ra ngoài cửa, phát hiện Tiểu Đào đã thu hút được đám thị vệ, vội vàng lặng yên nhân lúc bóng đêm chạy thoát đi ra ngoài, tránh ở mặt sau của một gốc cây đại thụ.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Thị vệ vừa ly khai, Tiểu Đào liền chạy nhanh tới nhỏ giọng kêu.

Vân Phi Tuyết một phen kéo nàng qua, làm cho nàng cũng tránh ở mặt sau cây đại thụ, che miệng nàng nói đến: “Đừng kêu.”

“Tiểu thư, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Vương phủ lớn như vậy, hiện tại trời lại tối, chúng ta căn bản không biết đường đi ra ngoài như thế nào?” Tiểu Đào lo lắng nói đến.

Vân Phi Tuyết rất nhanh phân tích, đại khái không đến một phút đồng hồ, thị vệ sẽ biết bị lừa, lập tức vây lại đây điều tra các nàng, hiện tại ra phủ hình như là không có khả năng rồi, xem ra chỉ có trốn ở bên trong vương phủ, chờ đến ngày mai có cơ hội chạy đi, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

“Một đám phế vật, nếu nàng chạy thoát, bốn vương dưỡng các người để làm gì, cẩn thận tìm kiếm lại cho bốn vương, nhất định phải tìm được nàng.” Tiêu Nam Hiên nhìn trong phòng không có một bóng người, giận dữ quát.

“Vâng, Vương gia, ty chúc lập tức tìm.” Một cái thủ lĩnh thị vệ vội vàng trở lại.

Thị vệ chung quanh lập tức đi đến tìm kiếm.

“Tiểu Đào, đi.” Vân Phi Tuyết không kịp nghĩ nhiều, chỉ có lôi kéo Tiểu Đào, cuống quýt trốn vào bên trong một cái phòng lý cách các nàng gần nhất.

11. Chương 11: Vân Gia Tiểu Thư

Tiêu Nam Hiên nhìn trong phòng, hỉ phục đồ thẩm được vứt lộn xộn, mâu quang sắc bén làm cho người ta sợ hãi, nữ nhân chết tiết cư nhiên dám chạy trốn khỏi hắn, khéo môi lộ vẻ một tia cười lạnh, hắn sẽ không để nàng có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn.

“Vương gia, thuộc hạ đã điều tra xong.” Một cái hắc y nhân lặng yên vô tức đứng ở phía trước hắn, quì một gối đến, cung kính hồi bẩm đến.

“Nói.” Tiêu Nam Hiên bạc thân lạnh lùng phun ra một chữ, màu bạc của mặt nạ phản với ánh nến, tản ra bạch quang.

“Vương phi thật là tam tiểu thư của Vân gia Vân Phi tuyết, cũng không có tìm người thay thế, hiện tại Vân gia đều một mảnh bi thống kêu khóc bên trong, thuộc hạ để đảm bảo chắc chắn, cố ý lấy đến đây bức họa của

Vân gia tiểu thư để Vương gia phân biệt.” Hắc y thị vệ nói xong, xuất ra một bức họa hai tay đưa cho hắn.

Tiêu Nam Hiên tiếp nhận bức họa, theo sau triển khai, chỉ thấy trên bức họa là một nữ tử mặc áo lam, đứng dưới gốc cây đào, thổi sáo, làn váy cùng sợi tóc theo gió bay lên, môi đỏ mọng khê nhúc nhích, mắt đẹp lưu động, hảo một bức mỹ nhân đồ, không hề nghi ngờ nữ tử trong bức họa chính là người đêm qua cùng hắn động phòng— Vân Phi Tuyết.

Khê cau mày, nếu nàng thật sự là Vân gia tiểu thư, như thế nào lại liều lĩnh đào tẩu, chẳng lẽ nàng không nghĩ đến sự sống chết của Vân gia? Không sợ hắn giận dữ đem cả nhà Vân gia sao trảm sao? Còn có nàng kia một thân quái dị vô công? Chẳng lẽ trước kia hắn đối Vân Phi Tuyết điều tra có lầm, không thể thể được, hắn lập tức phủ quyết rồi.

Khéo môi gợi lên một chút nghiền ngẫm cười lạnh, chẳng lẽ này lại là Vân Hạc cái kia lão già muốn lập mưu kế, tốt lắm, hắn liền bồi bọn họ ngoạn ngoạn, hắn sớm không còn là một hoàng tử như lúc trước rồi.

Vân Phi Tuyết, nàng nghĩ chỉ bằng công phu mèo quào kia của nàng có thể trốn ra khỏi Vương phủ của hắn sao?

Vân Phi Tuyết lôi kéo Tiểu Đào cuống quýt trốn vào bên trong phòng, nhìn chung quanh xem, phòng thực sạch sẽ, nhưng cũng dị thường đơn giản, kia dưới giường căn bản giống như không thể giấu người, nếu giấu ở dưới giường, phỏng chừng thị vệ tiến vào liếc mắt một cái có thể phát hiện, nhưng là bây giờ đi ra ngoài tựa hồ đã không có khả năng rồi.

“Tiểu thư, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?” Tiểu Đào tựa hồ cũng ý thức được trốn không thoát rồi, lo lắng nhìn nàng.

“Không có cách nào, chỉ có thể chờ.” Vân Phi Tuyết đôi mi thanh tú nhíu chặt, hiện tại xem ra chỉ có đi từng bước tính từng bước, trốn không thoát chỉ có thể nhìn thiên ý rồi. Khi nói chuyện, đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ,

“Tiểu thư.” Tiểu Đào sợ hãi lập nhanh của nàng góc áo, gắt gao tránh ở sau thân thể của nàng, nhỏ giọng kêu, trong lòng lại lo lắng, nếu như bị Quỷ vương bắt được, các nàng có thể hay không bị hắn xử tử.

“Hừ.” Vân Phi Tuyết ý bảo nàng không cần lên tiếng, chính nàng cũng kinh sâu sắc cảm giác được tiếng bước chân này chính là của thị vệ đang đi điều tra, lặng lẽ lấy thanh gươm đang treo trên tường, cắn răng, chỉ có hợp lại một chút.

Cửa bị mở ra trong nháy mắt, Vân Phi Tuyết đặt kiếm trên cổ người vừa đi tới, theo phía sau đồng thời lạnh lùng lên tiếng uy hiếp đến: “Không cần lên tiếng, nếu không, ta một kiếm giết người.”

“Không nghĩ tới Vương phi cư nhiên thân thủ tốt như vậy.” Người vừa tới tựa hồ không có một tia kinh hoảng, ngữ khí thậm chí có chút khen ngợi.

Vân Phi Tuyết vi chình, lập tức thoải mái, hiện tại chỉ sợ toàn bộ vương phủ đều biết Vương phi đào tẩu rồi, đoán được thân thể của nàng cũng không có cái gì tò mò kì quái.

12. Chương 12: Cả Nhà Sao Trảm

“Long quân gia, quấy rầy rồi, Vương gia ra lệnh cho chúng ta tìm kiếm Vương phi.”

Vân Phi tuyết vừa muốn nói chuyện, ngoài cửa liền truyền tiếng nói của thị vệ, kiếm trong tay không khỏi thêm một độ mạnh, cương bức hẳn.

“Vương gia cho các người tìm kiếm Vương phi, các người không đi, đến phòng của talam gì? Hay là các người hoài nghi ta cất giấu Vương phi.” Nam nhân thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại để lộ uy hiếp, hàn ý.

“Thuộc hạ không dám, long quân gia quấy rầy rồi, đi, chúng ta đi nơi khác tìm kiếm.” Ngoài cửa, thị vệ lập tức kinh sợ nói đến, sau đó dẫn người rời đi.

Vân Phi Tuyết mỹ mâu lộ điểm nghi hoặc, hẳn là quân gia, nhưng là, cho dù nàng không có tri thức cũng có nhận thức, một tên quân gia mà dám như thế cần rõ sao? Thị vệ như thế nào hội sợ hãi một quân gia?

“Vương phi, kiếm của người có thể buông xuống không?” Nam nhân thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đánh gãy của nàng suy nghĩ.

Vân Phi Tuyết buông kiếm ở trong tay xuống, nàng biết vừa rồi hẳn là cố ý giúp nàng, cũng không phải là do sợ hãi kiếm ở trong tay nàng.

“Vân gia tiểu thư, quả nhiên xinh đẹp như hoa, tại hạ Long Phi, là quân gia ở Vương phủ.” Chậm rãi xoay người, thấy dung mạo của nàng, ánh mắt Long Phi lộ ra một tia kinh diễm, che dấu tán thưởng, giới thiệu chính mình.

Lúc này nàng mới xem rõ rang nam nhân trước mặt, một thân áo trắng như tuyết, một đôi mày dài và hẹp nhập tẩn, khỏe mắt chỗ thoáng khơi mào, cái mũi cao thẳng, đôi môi khêu gợi, rõ ràng là nam tử, sống mắt lưu chuyển, mang theo nhẹ nhàng ý cười, đang nhìn nàng, trong nháy mắt nàng có chút hoảng hốt, chẳng lẽ nam nhân cổ đại đều như vậy soái?

Ý thức được chính mình đang thất thần, Vân Phi Tuyết thu liễm mâu quang nhìn hẳn nói: “Ta sẽ không phải giới thiệu chính mình rồi. ” Hẳn hẳn là so với chính nàng còn hiểu biết hơn nàng.

“Đúng vậy, chỉ là ta không rõ, đêm động phòng của Vương phi vì sao người lại muốn chạy trốn đi?” Long Phi mâu trung lộ ra một tia nghi hoặc, vừa rồi ở thư phòng nghe được tin nàng đào tẩu, tin tức đây làm cho hẳn ngạc nhiên.

“Người không phải quân gia của nơi này sao? Ta nghĩ chuyện tình bên trong đêm động phòng, người hẳn là so với ta rõ ràng hơn, không phải sao? Dù sao hẳn đã thú chín tân nương.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng nhìn hẳn nói.

Long Phi kinh ngạc, không nghĩ tới nàng hội như vậy trả lời, khẽ cười một tiếng nói: “Long mã là rất rõ ràng, nhưng là Vương phi vốn không có nghĩ đến hậu quả sau khi người đào tẩu sao?”

“Cái gì hậu quả?” Liền luy Vân gia sao? Quan hệ gì đến nàng? Dù sao nàng cũng không phải là Vân Phi Tuyết thật sự.

“Hậu quả chính là Vân gia chín mươi sáu người, cả nhà sao trảm.” Long phi nhấn mạnh từng chữ một, mâu quang cũng trở nên nghiêm trọng.

Cái gì? Chín mươi sáu người? Nghiêm trọng như vậy sao? Vân Phi Tuyết không khỏi nhìn về phía Tiểu Đào, Tiểu Đào gật gật đầu giải thích nói: “Tiểu thư, là thật đó, đó cũng chính là lý do mà lão gia cùng phu nhân vì cái gì nhịn đau long hy sinh tiểu thư, bằng không, Vân gia đều chôn cùng.”

“Nhưng là, ta là ở vương phủ mất tích, xét đến Vân gia không có quan hệ gì? Các người sẽ không làm những chuyện không hợp đạo lý chứ.” Vân Phi Tuyết bình tĩnh một chút nói, cái kia Quý vương tổng sẽ không lấy thú tính úp voi đi.

“Ha ha.....” Long phi đột nhiên nở nụ cười, Vân gia tiểu thư cư nhiên ngây thơ như thế.

“Người cười cái gì?” Vân Phi Tuyết có chút tức giận, nàng nói sai rồi sao?

“Vương phi, cái gì là đạo lý? Nếu người đào tẩu rồi, tìm đại một cái lý do làm cho Vân gia cả nhà sao trầm, kia rất đơn giản rồi, quả thực là dễ dàng, nếu không tin Vương phi có thể thử xem.” Long Phi kiên định nói.

Vân Phi Tuyết sắc mặt thay đổi một chút, đây là cổ đại, là một nơi không có luật pháp, không có công bình, không có đạo lý.

13. Chương 13: Không Chạy Trốn Nữa

Vân Phi Tuyết liếc mắt nhìn Long Phi, mâu trung đột nhiên hiện lên một tia nghi hoặc, hẳn là quản gia của vương phủ, nhưng là thị vệ lại đối hắn tôn kính như vậy, thân phận hẳn là không bình thường, hắn nói như vậy, rốt cuộc là làm cho nàng nằng nằng bỏ cuộc hay là có mục đích gì khác, nàng sẽ không ngây thơ mà nghĩ đến hắn muốn giúp nàng.

“Người tại hoài nghi ta?” Long Phi liếc mắt một cái nhìn thấu lòng của nàng, Vân gia tiểu thư, quả nhiên không hề ngây thơ.

“Người không đáng hoài nghi sao? Người là người của vương phủ, vì cái gì phải giúp ta?” Vân Phi Tuyết không có một tia giấu diếm, mâu quang bình tĩnh nhìn hắn.

“Ta có giúp người sao? Ta chỉ là nghĩ chu toàn cho người một chút, người cho là người có thể thoát được ra khỏi vương phủ sao?” Long Phi mâu quang lóe ra, hắn không giúp nàng, hắn muốn giúp đỡ chỉ có một người.

Vân Phi Tuyết sửng sốt, kiểm trong tay đột nhiên lại đặt tại cổ Long Phi: “Trốn không được sao, ta muốn thử một lần, nếu có người, ta tin tưởng cơ hội thành công có một nửa rồi.”

“Ha ha, kia Vương phi có thể thử một lần? Ta nguyện ý phối hợp với người.” Long Phi cười khẽ ra tiếng, vẻ mặt tự nhiên nhìn nàng.

Vân Phi Tuyết nhất thời khó có thể đưa ra lựa chọn, trước kia, nàng là nữ tử của đội SWAT, vì bảo vệ sinh mệnh an toàn cho người khác, có thể hy sinh chính mình, chưa từng có nghĩ đến có một ngày, vì chính mình, sẽ đi uy hiếp người khác.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Đào nhìn nàng, nhỏ giọng kêu.

“Tiểu Đào, làm sao vậy?” Vân Phi Tuyết phục hồi lại tinh thần lại.

“Tiểu thư, chúng ta vẫn là không cần chạy thoát, có được không?” Tiểu Đào cầu xin nói, trong mắt lộ ra một tia lo lắng.

“Vì cái gì? Người sợ hãi sao?” Vân Phi Tuyết nhíu mày, lúc trước nàng cũng không có phản đối. Chẳng lẽ là sợ bị bắt được sao?

“Không phải.” Tiểu Đào lắc đầu, chần chờ một chút, mới thừa dạ nói: “Tiểu thư, ta sợ chúng ta đào tẩu rồi, Quý Vương thật sự nổi giận, trút giận lên Vân gia, nô tỳ còn có một muội muội ở Vân gia, nô tỳ sợ.....”

Tiểu Đào không có nói hết, Vân Phi Tuyết đã hiểu được ý tứ của nàng rồi. Nàng lo lắng muội muội của mình. Nàng có thể hiểu được, nhưng là nàng thật sự muốn lưu lại, ở lại nơi vương phủ quý dị này?

Tựa hồ nhìn ra của nàng do dự, Tiểu Đào đột nhiên vừa ngoan nhẫn tâm đến: “Tiểu thư, chúng ta trốn đi.” “Tiểu Đào, ngươi không lo lắng uội muội sao?” Vân Phi Tuyết có chút nghi hoặc, không rõ của nàng thái độ vì cái gì đột nhiên lại chuyển biến rồi.

“Lo lắng, nhưng là tiểu thư cũng là người thân thiết của Tiểu Đào, Tiểu Đào không thể vì muội muội, Tiểu Đào sẽ không để cho tiểu thư phải chết, Tiểu Đào chọn lựa tiểu thư.” Tiểu Đào nói thực thành khẩn.

“Cám ơn ngươi, Tiểu Đào.” Tuy biết rằng người nàng quan tâm là Vân tiểu thư thực sự, nhưng là cảm tình này làm cho Vân Phi Tuyết thực cảm động, tuy rằng người trong Vân gia, nàng một người cũng không quen, nhưng là nàng là một cảnh sát đặc biệt, tình thần quên mình hy sinh cho người khác luôn khắc sâu trong tim nàng, nếu thực sự chỉ vì nàng trốn thoát, chín mươi sáu người ở Vân gia sẽ đầu rơi xuống đất, kia bảo nàng như thế nào hội sống thoải mái.

Leng keng một tiếng, kiếm trong tay đã bị nàng vứt xuống đất, sau đó nói: “Tiểu Đào, chúng ta đi ra ngoài, ta quyết định rồi, ta không trốn nữa.

14. Chương 14: Ta Không Trốn

“Tiểu thư.” Tiểu Đào cảm động kêu một tiếng, nàng biết tiểu thư là vì nàng.

“Tiểu Đào, ngươi không cần cảm kích, ta không phải vì rời ngươi, ta là vì Vân gia.” Vân Phi Tuyết thuận miệng đáp, nếu bị Quỷ Vương trừng phạt, nàng không nghĩ sẽ làm cho Tiểu Đào thấy áy náy, sau đó lại nhìn đến Long Phi nói: “Vừa rồi thực xin lỗi, còn mong người thứ lỗi.”

“Vương phi suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi.” Long Phi như trước mỉm cười, làm cho người ta nhìn không ra nội tâm hẳn có ý gì.

“Chi” một tiếng, mở ra cửa phòng, Vân Phi Tuyết mang theo Tiểu Đào đi ra ngoài, lập tức đã bị thị vệ ở vương phủ đang tìm kiếm nàng dẫn theo tiền thính trung.

Quỷ vương Tiêu Nam Hiên ngồi ở chủ vị thượng, màu bạc trên mặt nạ làm cho người ta nhìn không ra biểu tình biểu tình trên mặt hẳn, chính là mâu quang sắc bén âm trầm quang mang, ngữ khí âm lãnh.

“Vân Phi Tuyết, bốn vương đã cảnh cáo ngươi tốt nhất nên thành thật, ngươi hẳn là biết cái lời bốn vương sẽ có cái dạng gì hậu quả?”

Tiểu Đào đứng bên cạnh Vân Phi Tuyết, vừa nghe thấy hẳn nói như vậy, lập tức bị dọa đến thân thể mềm nhũn, gắt gao lôi kéo góc áo của nàng, cúi đầu không dám nâng lên.

Vân Phi Tuyết không chút nào sợ hãi nhìn hẳn, lạnh lùng địch nói: “Trốn? Ta nghĩ Vương gia ngươi là làm rồi, ta không có muốn chạy trốn, ta chỉ là xuất môn lạc đường rồi, mà lại bên ngoài trời quá tối, ta cũng không biết chính mình đi đến làm sao?”

“Phải không? Ngươi lạc đường sao, kia thị vệ vì cái gì không có thấy ngươi? Không cần nói cho bốn vương là ngươi muốn trốn đi nhưng lại lạc đường.” Tiêu Nam Hiên khóe môi gợi lên một tia cười lạnh, như vậy trăm ngàn chỗ hở, của nàng là nói dối.

“Của ta thật là trốn đi, bởi vì ta nghe được có người kêu có thích khách, nhất thời sợ hãi, cho nên trốn đi, cho nên hiện tại mới đi ra.” Vân Phi Tuyết giải thích tựa hồ hợp tình hợp lý, nàng cũng không phải là người gặp phải vấn đề mà chân tay trở lên hỗn loạn, nàng phía bình tĩnh đến cùng.

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên phát ra một trận cuồng tiếu, sau đó đi bước một hướng đến chỗ nàng, đứng ở trước mặt nàng lạnh lùng nói: “Nếu, bốn vương nhớ không lầm, người kêu có thích khách chính là nha đầu của ngươi, mà lại trong vương phủ cũng không có phát hiện thích khách, này ngươi như thế nào giải thích?” Mâu quang đột nhiên bắn đến bên Tiểu Đào.

Oạch, Tiểu Đào bị dọa, lập tức quỳ gối xuống, thân thể run run không thôi, tựa như một cái chờ đợi Lăng Trì.

Vân Phi Tuyết không chút hoang mang, khoe miệng gọi một tia cười lạnh nói: “Vương gia, Tiểu Đào quả thật thấy được thích khách, về phần vì cái gì không có phát hiện thích khách, ta đây sẽ không rõ ràng rồi, có lẽ là thích khách có công phu rất cao rồi, cho nên thị vệ của ngươi không có phát hiện.”

Này nữ nhân là ám chỉ thị vệ của hắn không còn dùng được sao? Muốn cùng hắn ngoạn, nàng còn quá non rồi, bàn tay đột nhiên vung lên quát: “Người tới, đem tất cả những ai hôm nay trực đêm ở vương phủ kéo ra ngoài chém.”

“Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng.” Cửa một loạt thị vệ lập tức quỳ xuống, dập đầu tha mạng.

Vân Phi Tuyết lại cả kinh cả giận nói: “Ngươi làm gì? Ngươi dựa vào cái gì muốn giết bọn họ?”

“Ngay cả thích khách xông tới, bọn họ đều không chút nào phát hiện, bổn vương còn dưỡng bọn họ làm gì? Trừ phi căn bản là chưa thích khách tới.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng uy hiếp đến, giấu ở phía dưới mặt nạ khoe môi tà ác cười.

Vân Phi Tuyết giận trừng mắt nhìn hắn, quá vô sỉ, rất ti bỉ rồi, cư nhiên lấy mạng của đám thị vệ đến uy hiếp nàng, là bức nàng thừa nhận chính mình đào tẩu, nhìn đám thị vệ quỳ gối kia, nàng không thể coi thường sinh mệnh của bọn họ, cắn răng oán hận đến: “Ngươi không phải là muốn trừng phạt sao? Ngươi không cần phải lấy cớ như vậy? Muốn giết tùy ngươi, không cần lấy người khác tới uy hiếp ta.”

15. Chương 15: Buộc Phải Thừa Nhận

Tiêu Nam Hiên lạnh lùng cười nói: “Bổn vương chỉ trừng phạt những người phạm sai lầm, nếu ngươi không có phạm sai lầm, bổn vương vì cái gì phải trừng phạt ngươi? Bọn họ đáng chết, là vì bọn họ không có không hoàn thành nhiệm vụ của mình, vậy còn ngươi, bổn vương có lý do gì trừng phạt ngươi?”

“Vương gia tha mạng.” Thị vệ ở cửa không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Còn chưa động thủ, còn muốn bổn vương nói đến lần thứ hai sao?” Tiêu Nam Hiên mâu quang lạnh lùng, nhìn thẳng đến một tên thị vệ, một tên thị vệ khác chạy nhanh đến bên cạnh tên thị vệ đang khởi quỳ trên mặt đất, tha đi ra ngoài.

“Vương gia tha mạng, ty chức oan uổng.” Thị vệ một đám ai hô, trong vương phủ rõ ràng đều không có thích khách, tại sao lại nói bọn họ thất trách.

“Chờ một chút.” Vân Phi Tuyết rốt cục nhìn không được, đám thị vệ ở cửa đều ngừng lại, nàng xoay người sang chỗ khác, nhìn hắn ngữ khí gần như ra lệnh nói: “Thả bọn họ, ngươi không phải là muốn bức ta chính mình thừa nhận sao? Hảo, ta thừa nhận, không có thích khách, là ta muốn chạy trốn đi, còn có, Tiểu Đào không có liên quan tâm, ngươi hẳn là biết, ta là chủ nhân, nàng chính là nghe lệnh làm việc.”

Tiểu Đào ở bên cạnh nghe được nàng nói như vậy, trong lòng cảm động rơi lệ, tiểu thư đã suy nghĩ cho nàng.

“Tốt lắm, nếu như vậy, bổn vương quả thật không có lý do gì trừng phạt bọn họ.” Tiêu Nam Hiên vung tay lên, ý bảo thả đám thị vệ.

“Cám ơn Vương gia, cám ơn Vương gia. ” Bọn thị vệ tìm được đường sống trong chỗ chết nhanh chóng cúi đầu, sau đó lui đi ra ngoài.

“Ngươi nói bổn vương như thế nào trừng phạt ngươi?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên lấy tay hung hăng nắm lấy cằm của nàng, khoe miệng gọi lên một chút tàn nhẫn.

“Ngươi không phải sớm đã nghĩ tốt lắm sao?” Dưới cảm truyền đến một trận đau đớn, làm cho Vân Phi Tuyết nhìn không được nhú mày một chút, nhưng là miệng nàng vẫn như gọi lên một tia cười mà như không cười.

“Vẫn chưa bao bổn vương lại thú một Vương phi dùng cảm như thế này, vậy đừng trách bổn vương sẽ không thương hoa tiếc ngọc rồi, người tới, đưa nàng đến cho Tề Mặc Mặc, dạy dỗ cho Vương phi biết quy củ của vương phủ.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên buông tay, gương giọng mệnh lệnh nói.

“Vâng, Vương gia.” Một cái thị vệ đi tới, đối Vân Phi Tuyết đến: “Vương phi, thỉnh.”

Vân Phi Tuyết hừ lạnh một tiếng, không thèm liếc nhìn hắn, đi theo thị vệ rời đi, trước kia nàng bị người ta chia sung vào đầu mà còn không sợ, huống chi đây chỉ là một cái vương phủ nhỏ nhỏ, cho dù Tề Mặc Mặc kia so với Dung ma ma trong phim Hoàn Châu Cách Cách đáng sợ thập bội, nàng cũng sẽ không sợ hãi.

“Tiểu thư.” Bên cạnh Tiểu Đào đột nhiên kéo tay nàng đến: “Tiểu thư, người đừng bỏ Tiểu Đào, Tiểu Đào sẽ đi theo người.” Trong vương phủ, nàng không có biết một người nào, đi theo tiểu thư cho dù là chịu khổ, tối thiểu nàng cũng có cái để dựa vào, trong lòng có chút an ủi.

Vân Phi Tuyết nhìn trong mắt nàng đích cầu xin cùng sợ hãi, biết nàng là sợ hãi, bản không nghĩ liên lụy nàng, nhưng là một mình nàng ở lại vương phủ, cũng không có ai để dựa vào, khẳng định nàng sẽ phải chịu khi dễ, bất đắc dĩ thở dài: “Đi thôi.”

Thị vệ mang theo nàng đi quá vài cái sân, rồi dừng lại tại một nơi không xem như là rất lớn, nhưng cũng không giống nơi ở bình thường của hạ nhân.

“Vương phi, mời người chính mình đi vào, nơi này, ty chức là không thể đi vào.” Thị vệ dừng tại cửa thái độ coi như cung kính nói đến.

Vân Phi Tuyết gật gật đầu, cũng không muốn làm khó hắn, nói với Tiểu Đào: “Chúng ta đi vào.”

16. Chương 16: Quy Củ Hay Khổ Hình

Vân Phi Tuyết cùng Tiểu Đào đi vào sân, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, bên trong một trận âm trầm hơi thở nghênh diện đánh tới.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào lập tức sợ hãi tránh ở sau thân thể của nàng, không dám đi lên đi.

Vân Phi Tuyết bình tĩnh thần, vỗ nhẹ tay nàng, lấy kỳ an ủi, giương mắt nhìn đi qua, chỉ thấy bên trong một mảnh âm trầm hắc ám, cửa sổ thượng đều bị những bức màn thật dày phủ kín, vài ánh mặt trời xuyên thấu qua khe cửa sổ bắn vào, lại làm cho bên trong có vẻ càng thêm âm u, sâu bên trong quả thực đơn giản đến cực điểm, có một cái bàn ở giữa cùng hai chiếc ghế dựa, trừ những thứ đó ra, trong phòng sạch sẽ không hề có một vật khác.....

“Còn không tiến vào.” Một cái âm lãnh đột nhiên vang lên.

Vân Phi Tuyết liền thấy từ trong buồng đi ra là một người phụ nữ lớn tuổi cực kỳ khủng bố, một thân mặc quần áo màu đen, sắc mặt tái nhợt đến không bình thường, trên mặt đích xương gò má cao cao từng khối, hốc mắt thật sâu, làm cho đôi mắt gần như lòi ra, làm cho người ta sợ hãi, tay cầm một cây gậy, giống như cốt trảo giống nhau, chính trực nhìn chằm chằm vào nàng, làm cho nàng cũng không khỏi run run, cả người dựng tóc gáy, người như vậy thực khủng bố, nàng đã từng xem qua trên phim ảnh, nhưng chưa từng có tin tưởng trên đời có người đáng sợ giống như thế này

“Tiến vào.” Nhìn các nàng còn đứng ở cửa bất động, Tề Mặc Mặc tựa hồ không kiên nhẫn quát.

Vân Phi Tuyết thân thể chấn động, lập tức tỉnh táo lại, lùi kéo Tiểu Đào, cất bước rồi đi vào, không sợ không sợ, không chút hoang mang, không kiêu ngạo, không siểm nịnh đi đến: “Tề Mặc Mặc, ta là đến học quy củ.”

Lão thái bà mâu trung hiện lên một tia tinh quang, nàng là người thứ nhất nhìn thấy bà mà vẫn thực sự bình tĩnh, chỉ hy vọng khi trở ra, nàng còn có thể bình tĩnh như thế, tựa hồ có chút chờ mong nói: “Đi theo ta.” Nói xong, xoay người đi trước tiến nội thất.

“Tiểu thư.” Tiểu nha đầu trốn ở đằng sau nàng kéo ống tay áo, nhắc nhở nàng, nơi này địa phương rất khủng bố rồi.

“Không có việc gì, Tiểu Đào.” Vân Phi Tuyết mỉm cười một chút, an ủi nàng đến, không có một tia do dự bước đi vào nội thất.

Vào nội thất, cho dù là Vân Phi Tuyết thực sự bình tĩnh cũng không cảm thấy lộ vẻ dị sắc, Tiểu Đào lại mở to hai mắt nhìn đều quên cả sợ hãi rồi.

Vân Phi Tuyết nắm chặt tay, tuy rằng trong lòng có chuẩn bị, biết rằng quy củ của vương phủ sẽ không hề đơn giản, nhưng là nàng cũng tuyệt đối thật không ngờ sẽ tàn nhẫn khủng bố như thế.

Một cái thùng thật lớn, mấy chục con thanh xà quấn quanh cùng một chỗ, đều cao cao đích giờ đầu lên, hộc màu đỏ tươi đích tít tở, tựa hồ đang rất đói khát tìm kiếm thực vật, nàng không khỏi âm thầm nuốt xuống nước miếng.

Xem xét phía trước, một tấm ván dài chừng năm thước, bề rộng chừng một thước, bao phủ che kín bởi những cây kim nhỏ, so ra có vẻ còn bé hơn cả kim khâu, không cần xem, nàng cũng biết, cái này đại khái chính là lần qua cái ván gỗ ở cổ đại, chỉ sợ là qua chiều dài năm thước như này, trên người đều là lỗ kim, đau đến xuyên vào tim, sống không bằng chết, nàng rất nhanh nắm chặt tay.

Ở phía trước, một cái chậu than hồng cháy sáng, một cái thanh sắt được nung cháy đỏ, Vân Phi Tuyết tựa hồ có thể cảm giác được lạc ở trên người kia xèo xèo tiếng vang, cho dù là không chết, cũng sẽ đi mất nửa cái mạng, tay càng nắm chặt hơn rồi.

Này làm sao gọi là cái gì quy củ, rõ ràng chính là khổ hình.

“Quy củ ở vương phủ, Vương phi có thể chọn riêng ỳnh.” Tề Mặc Mặc ngồi ở trên ghế bên cạnh, lạnh lùng nói, ngoài miệng kêu Vương phi, nhưng thái độ không có một tia tôn kính, nhìn sắc mặt nàng ra vẻ bình tĩnh, mâu quang đột nhiên bắn ra một thứ ánh sáng đáng sợ giống như là khát máu.

17. Chương 17: Khổ Hình

“Sư huynh, người thật sự muốn xử phạt nàng như thế.” Một thân áo trắng chính là Long Phi theo cửa tiến vào.

“Long Phi, nàng cư nhiên dám có gan đào tẩu, ta đây muốn nhìn xem lá gan của nàng to đến mức nào, đi, đi xem.” Tiêu Nam Hiên mâu quang lãnh khốc, xoay người đi ra cửa.

Phía sau Long Phi bắt đầu dĩ thử dài, cũng theo sau đi lên.

Nội thất lý

“Tề Mặc Mặc, van cầu người, tha tiểu thư.” Tiểu Đào quỳ trên mặt đất, cúi đầu van xin.

“Đây là mệnh lệnh của Vương gia, không ai có thể cãi lời, cũng không có người dám cãi lời.” Tề Mặc Mặc mâu tuyết trắng đích trên mặt lạnh như băng vô tình.

“Tiểu Đào đứng lên, không cần cầu rồi.” Vân Phi Tuyết một phen kéo Tiểu Đào dậy, nàng biết hôm nay nàng là tránh không khỏi, thực rõ ràng, Vương gia kia là cố ý muốn trừng phạt nàng, cho dù là Tiểu Đào khấu đầu van xin thế nào đi nữa, cũng không thể giúp đỡ.

“Vương phi, vậy nhanh lên, ta chờ người đủ lâu rồi, nếu Vương phi chính mình quyết định không được, ta đến có thể thay người chọn lựa.” Tề Mặc Mặc mâu quang chớp động tình quang nhìn đến thùng lớn kia mấy con thanh xà.

Vân Phi Tuyết trên đầu toát ra một tia mồ hôi lạnh, nàng cũng là người thường, cũng sẽ sợ, sự khác biệt duy nhất chính là nàng so với người bình thường gặp chuyện hội càng thêm trấn định, phóng nhãn đi qua, cẩn thận cân nhắc cả ba loại khổ hình, có thể nắm chắc đích chính là cái kia châm bản, nàng có thể lấy tốc độ cực nhanh, dùng kỹ xảo đã được tập luyện lần qua để thoát chết, cho dù không thể toàn thân trở ra, nhưng là nàng tối có thể làm cho thương tổn ít nhất đến mức tối thiểu.

“Ta chọn châm bản.” Mâu trung không có một tia kinh hoảng nhìn Tề Mặc Mặc nói.

“Hảo, vậy thỉnh Vương phi cởi áo khoác, chính mình thực hiện đi.” Tề Mặc Mặc làm cho người ta sợ hãi, mâu trung có chút hưng phấn.

Cởi áo khoác? Vân Phi Tuyết nao nao, lập tức hiểu được, thân thủ liền cởi ra áo khoác của chính mình, nàng bên trong cũng không có trung y, chỉ có một cái yếm đỏ thắm cùng một cái tiết khố, tuyết trắng non mịn dính da thịt vẫn còn mang theo dấu vết xanh tím, không có chút do dự, chậm rãi tiêu sái tiến đến châm bản.

Trong một gian phòng khác, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi vừa mới đuổi tới, liền theo một cái lỗ nhỏ nhỏ, trên cao nhìn xuống thấy được này một màn.

Long Phi sắc mặt có chút ửng đỏ, quay mặt qua chỗ khác, cũng bởi vì hắn thật sự không đành lòng nhìn nàng kia da thịt non mịn, thân thể phải lặn qua châm bản thật thê thảm một dạng.

Tiêu Nam Hiên mâu quang gắt gao nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ muốn nhìn thấu nàng, có phải hay không thật sự như vậy không ngại.

“Tiểu thư, không cần, Tiểu Đào thay người đi.” Tiểu Đào đột nhiên vọt đi qua, một phen giữ chặt nàng, tiểu thư thân thể yếu kém, như thế nào chịu được? Muốn đi, cũng có thể để nàng đi.

“Tiểu Đào, cảm ơn người, Vương gia muốn xử phạt là ta, không phải người, cho dù người đi, ta cũng tránh không khỏi.” Nhìn nàng cố nén trong mắt nỗi sợ hãi, muốn thay chính mình chịu quá, Vân Phi Tuyết cảm động ôm nàng một cái, xuyên qua đến nơi này, Tiểu Đào là người thứ nhất làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

“Không cần dong dài rồi, Vương phi, thỉnh nhanh lên.” Tề Mặc Mặc chờ có chút không kiên nhẫn.

“Tiểu Đào, đứng ở một bên đi.” Vân Phi Tuyết buông nàng ra, phân phó nói.

“Tiểu thư.....” Tiểu Đào khóc sau đó lui lại mấy bước, nàng quyết định rồi, nếu tiểu thư có cái gì ngoài ý muốn, nàng nhất định đi theo tiểu thư đi, tiểu thư sinh, nàng sinh, tiểu thư tử, nàng tử.

18. Chương 18: Khổ Hình 2

Vân Phi Tuyết nằm trên sàn lạnh như băng, hít một ngụm không khí thật sâu, không do dự, bay nhanh xoay người cung khởi quay cuồng đi qua.....

Tiểu Đào ngạc nhiên nhìn thân hình uyển chuyển trước mắt, một bộ trọn mắt há hốc mồm, tiểu thư khi nào đã học công phu, nàng như thế nào không biết?

Tề Mặc Mặc không nghĩ tới nàng biết công phu, kinh ngạc nhìn nàng bay nhanh, lật nhào cơ thân thể.

Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo một tia cười lạnh, tưởng cùng hắn ngoạn tâm nhãn, nàng còn quá non rồi, nhìn vậy xoay tròn đi qua chính là Vân Phi Tuyết, nhanh tay cầm lấy một hạt dưa ở bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng dịch bắn ra, liền theo tay hắn trung thẳng tắp bay đi ra ngoài.

Ngay tại khi nàng sắp bay qua châm bản, một cái này nọ đột nhiên đánh trúng cổ tay Vân Phi Tuyết, tay nàng cổ tay mềm nhũn, một cái chống đỡ không được, thân mình gục ở tại kia tinh tế dính châm bản, nhưng cây kim dày đặc đâm vào phía sau lưng nàng, đều không có phát ra một tia tiếng vang.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào sắc mặt bị dọa đến trắng bệch, lập tức xông đi qua, thân thủ muốn nâng dậy nàng.

Tiểu Đào vừa đụng vào thân thể của nàng, phía sau lưng liền truyền đến một trận đau đớn, Vân Phi Tuyết vội vàng ngăn cản nàng đến: “Tiểu Đào không nên đụng ta.”

“Tiểu thư, người thế nào?” Tiểu Đào vội vàng buông nàng ra, đứng ở nơi đó không biết làm sao.

Tiêu Nam Hiên nhìn xuống cái kia sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng, cố nén thống khổ, Vân Phi Tuyết nằm ở phía trên châm bản, mặt nạ màu bạc, sắc mặt không có một tia động dung, nàng càng là ương ngạnh, càng là khiến cho hắn có hứng thú chinh phục.

Vân Phi Tuyết ngưỡng nằm ở châm bản, lấy tay cùng chân chống đỡ thân thể, ở phía sau lưng vẫn là châm bản đang bám chặt lấy, nàng biết không có thể chần chờ đi xuống, như vậy chỉ càng ngày càng đau hơn, nhắm mắt lại, dùng hết lực của toàn thân, đột nhiên nhảy dựng lên, lão đảo lui về phía sau hai bước, miễn cưỡng đứng ở nơi đó.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào một chút đỡ lấy thân thể nàng, vội vàng dịch nhìn về phía sau lưng của nàng, thân thể không khỏi run run một chút.

Phía sau lưng của tiểu thư, đều là những cây kim châm, khủng bố mà lại dọa người, lúc này mới máu mới chậm rãi chảy xuống, suốt một cái phía sau lưng, sau đó hợp dòng cùng một chỗ, theo phía sau lưng chảy xuống, màu trắng của tiết khô rất nhanh đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu, làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Vân Phi Tuyết sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, khóe miệng vẫn như trước, cười mà như không cười hướng phía Tề Mặc Mặc hỏi: “Quy củ ta đã học xong rồi, có phải hay không có thể cho ta đi rồi.” Nàng sắp chống đỡ không nổi nữa.

Nghe được tiếng Vân Phi Tuyết nói chuyện, Long Phi mới lại quay sang, nhìn đi xuống, hần đến thật sự rất ngạc nhiên, lẫn quá chậm bản, cư nhiên còn có thể như thế bình tĩnh nói chuyện.

Chính là cảnh tượng trước mắt làm sắc mặt hần nháy mắt thay đổi, trong lòng cũng âm thầm bội phục của nàng dũng cảm cùng kiên cường.

Tề Mặc Mặc bất động thanh sắc nhìn thoáng qua trên đầu, chờ chỉ thị, nàng biết Vương gia hần là ở bên trên, vừa rồi cũng có thể là Vương gia xuất thủ đánh trúng cổ tay nàng.

Tiêu Nam Hiên nhẹ nhàng gõ một chút vào vách tường, ám chỉ Tề Mặc Mặc trừng phạt tiếp tục, hần rất hứng thú cùng nàng ngoạn.

“Sư huynh,.....” Long Phi biến sắc, vừa muốn nói chuyện, đã bị hần ngăn trở.

“Long Phi, không nên ngăn cản ta, người nếu không muốn xem nữa, người có thể trở về, nhưng là ta thực cảm thấy hứng thú.”

19. Chương 19: Xà Quạt

Tề Mặc Mặc nhìn Vân Phi Tuyết nói : “Vương phi, quy củ, đã được gọi là quy củ thì phải thực hiện nghiêm túc, người vừa rồi lẫn qua châm bản quá chậm, đã phạm vào điều tối kỵ của quy củ ở vương phủ, cho nên, vừa rồi cũng không thể tính, hiện tại người có thể tiếp tục chọn những hình thức khác.”

“Tề Mặc Mặc, nhưng là người vừa rồi cũng không có nói không thể?” Tiểu Đào nhìn bà thừa đến.

Tề Mặc Mặc mâu quang phát lạnh, bắn về phía Tiểu Đào lạnh lùng nói: “ Quy củ của vương phủ há có thể để một tiểu nha đầu như người hoài nghi, người nếu không muốn sống nữa, cứ việc nói một tiếng, ta sẽ thành toàn cho người.”

“Ta.....” Tiểu Đào không khỏi rùng mình, sợ hãi hướng phía sau Vân Phi Tuyết né tránh.

Vân Phi Tuyết trên mặt tái nhợt, hiện lên một tia cười lạnh nói: “Tề Mặc Mặc, làm gì cùng một cái nha đầu như vậy chấp nhặt, kia không có mất thân phận của người, các người chẳng qua là muốn trừng phạt ta, cần gì lấy quy củ nói sự, ta thành toàn các người đó là, ta chọn nó” Từng thùng lớn nhỏ xếp ở đó, bên trong là những đầu rắn đag nhưng nhúc nhô ra, nếu hần muốn ngoạn, kia nàng sẽ để hần toại nguyện, cùng lắm thì chính là tử, nàng đã chết quá một lần, vậy thì vì cái gì mà nàng phải sợ?

“Tiểu thư, không cần.” Tiểu Đào sắc mặt sợ hãi biến đổi, nhảy vào thùng rắn kia rồi, tiểu thư còn có thể sống mà trở ra sao?

Vân Phi Tuyết nhìn Tiểu Đào miễn cưỡng cười một chút, nàng là ở không còn sức để nói chuyện, nàng có thể nghe được âm thanh sau lưng huyết châu đang rơi xuống đất, một phen đẩy Tiểu Đào ra, chậm rãi dời bước, đi đến đại dũng biên, nhìn đến mấy chục con rắn, nàng đột nhiên nhớ tới [Phong thần bảng] lý, cái kia Đất Kỷ dịch xà quạt, có lẽ sau khi nàng nhảy vào, cũng sẽ nháy mắt đã bị xà cuốn lấy thân thể, hít thở không thông mà chết, về phần sự tình lúc sau nàng không dám suy nghĩ nữa, cũng không muốn tưởng tượng đến.

Ngồi ở bàn, Tiêu Nam Hiên xiết chặt tay, bán híp tuần mâu bắn ra nhất thúc hào quang (tia nhìn hừng thú) , chỉ sợ là nam nhân thấy mấy chục con xà trong thùng quần quanh như vậy, đi đứng đều đã run rẩy một chút, nàng là một cái nữ tử cư nhiên dám đi đến bên cạnh, điểm này, đến làm cho hắn rất bội phục.

“Sư huynh, người thật sự muốn nàng tử, vậy người liền trực tiếp giết nàng, làm gì dùng loại phương pháp tàn nhẫn này đối phó một nữ nhân.” Long Phi thật sự nhìn không được rồi, hắn cũng không hiểu được, vì cái gì hội đối nàng không đành lòng, có lẽ là bởi vì trên người nàng có ý chí quật cường, hấp dẫn hắn.

“Như thế nào? Người không đành lòng rồi? Ta cũng không giống người, ta thích loại trò chơi này, người không thấy như vậy mới kích thích sao?” Tiêu Nam Hiên khéo môi gợi lên một chút ý cười như không cười.

“Sư huynh, người vì cái gì phải đối xử tàn nhẫn như vậy? Đây không phải người.” Long Phi nhìn hắn.

“Ta vì cái gì biến thành như vậy, người không phải rất rõ ràng sao? Người cho là đã trải qua loại sự tình đấy, ta còn là Tiêu Nam Hiên như trước kia sao?” Tiêu Nam Hiên con người đen hiện lên một tia thống khổ cùng cừ hận.

“Ai.....” Long Phi nhẹ nhàng thở dài, là hắn so với ai khác đều hiểu được sư huynh trong lòng khổ cùng hận, hắn cũng biết nhiều năm qua, sư huynh chính là dựa vào cừ hận mà sống, biết chính mình thuyết phục không được sư huynh, hắn cũng không muốn xem đi nữa, chỉ có bất đắc dĩ xoa người rồi đi.

20. Chương 20: Xà Quật 2

Vân Phi Tuyết đứng ở cạnh thùng rắn, vừa muốn đưa chân đi vào, cánh tay lập tức đã bị Tiểu Đào một phen giữ chặt.

“Tiểu thư, Tiểu Đào cùng người cùng nhau nhảy xuống đi.” Nàng tuy rằng biểu hiện không ngại, nhưng là hai chân vẫn đang run rẩy.

Lúc này một con rắn đột nhiên nhảy lên, hướng Tiểu Đào đánh tới.....

“A... Cứu mạng.....” Tiểu Đào hoảng sợ kêu to, theo sau thân mình mềm nhũn hôn mê bất tỉnh.

Nhìn Tiểu Đào nằm bất tỉnh trên mặt đất, Vân Phi Tuyết nhìn Tề mẹ, khẳng định mạnh mẽ nói đến: “Tiểu Đào chính là một cái hạ nhân, ta hy vọng các người có thể buông tha nàng, làm cho nàng ra phủ.”

“Kia phải xem ý tứ Vương gia, ta là một cái nhỏ nhỏ đích mẹ không dám tự tiện làm chủ. ” Tề Mặc Mặc lạnh lùng nói.

Vân Phi Tuyết nhìn trước mắt đích xà đột nhiên lay động đứng lên, thân mình mềm nhũn, nàng liền như vậy ngã vào thùng rắn hôn mê bất tỉnh, mấy chục điều xà lập tức quần quanh đến thân thể của nàng, trên cổ, trên đầu.....

Tề mẹ sắc mặt tái nhợt, trên mặt có tí động dung, nữ tử như vậy, nàng sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cứ như vậy chết đi, thật sự có chút đáng tiếc, nhưng là không có Vương gia phân phó, nàng là không dám tự tiện động thủ.

Nhanh nhìn chăm chăm vào nàng, Tiêu Nam Hiên sắc mặt ngẩn ra, không nghĩ tới nàng thật sự giống gan dạ như vậy, giận dữ đứng dậy, bay nhanh xông vào nội thất.

“Vương gia.” Tề Mặc Mặc không nghĩ tới hắn hội đột nhiên vọt đến, vội vàng đứng lên.

Tiêu Nam Hiên cũng không có để ý tới nàng, hai tay vận dụng nội lực, đánh bay những con xà quần quanh trên người Vân Phi Tuyết, không một tiếng động xà bay đi ra ngoài.

Bính, bính, thân rắn va chạm đến trên vách tường, đổ ra một vết máu, sau đó rơi xuống dưới, khí tuyệt bỏ mình, có một số chỉ đơn giản là chỉ làm hai phần, trên mặt đất rất nhanh chỉ có toàn những thi thể xà nằm ở đó, làm cho người ta nhìn đến nhìn không được buồn nôn.

Hắn một phen ôm lấy Vân Phi Tuyết đang hôn mê, khéo miệng gợi lên một chút tà ác đích tươi cười, “Bổn vương còn không muốn cho người liền như vậy chết đi, bổn vương phải chậm rãi cùng người ngoạn.”

“Dem cái nha đầu kia làm cho người ta nâng đi ra.” Hấn lạnh lùng phân phó, rồi ôm nàng xoay người mà đi. Ôm lấy nàng một đường trở về tân phòng bên trong, hướng về phía nha hoàn ở cửa nói: “Đi đem nước ấm đến đây, cấp Vương phi lau rửa một chút.”

Nha hoàn ở cửa sững sốt, còn chưa từng có nhìn thấy Vương gia quan tâm một người Vương phi nào như thế, lập tức bình tĩnh trở lại: “Vâng, Vương gia.”

Dem Vân Phi Tuyết nằm úp sấp đặt ở trên giường, Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm sau lưng nàng vết máu đã muốn đông lại, cái kia tiết khổ đã bị nhuộm hồng, mâu quang có chút phức tạp.

“Vương gia.” Nha hoàn bưng nước ấm đi đến.

“Giúp nàng lau, cấp nàng đổi quần áo sạch sẽ.” Hấn phân phó nói.

“Vâng, Vương gia.” Nha hoàn cúi bồng cái yếm đỏ thắm sau lưng nàng, dùng khăn ướt chà lau lưng của nàng, tay đều có chút run run.

“Ngô.....” Bị người ta đụng chạm đến chỗ đau đớn, mặc dù là đang hôn mê Vân Phi Tuyết cũng không nhịn được nhíu mày kêu ra tiếng.

Nha hoàn dích tay lại phóng mềm nhẹ một ít, lau đi những vết máu trên lưng, vốn là da thịt trắng như tuyết bây giờ lại có cả một mảng đỏ thắm, mặt trên đều là rất nhiều những lỗ kim nhỏ, thật vất vả mới giúp nàng chà lau sạch sẽ, nước ấm đều đã đổi đến ba chậu, hiện tại chỉ còn giúp nàng đổi cái kia nhiễm huyết dích hài khó, không khỏi nhìn đến Vương gia đứng bên cạnh, nhưng là Vương gia giống như cũng không có ý muốn lý khai.

21. Chương 21: Sắc Dụ

Nha hoàn nhìn Vương gia cũng không có ý muốn rời đi, cũng không dám chần chờ, vội vàng rút đi tiết khổ ở trên người Vân Phi Tuyết, cấp nàng thay quần áo sạch sẽ, thu dọn hảo hết thấy, mới xoay người lui đi ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên lúc này mới từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ trắng, lấy tay lấy ra thuốc mỡ vẽ loạn ở sau lưng của nàng.

Vân Phi Tuyết mở to mắt, liền cảm giác sau lưng một trận thoải mái, cảm giác mát, nâng mâu chung quanh nhìn sang, liền thấy ngồi ở chỗ kia chính là một người mang mặt lại bạc mắt lạnh nhìn chăm chăm nàng—Quý Vương Tiêu Nam Hiên.

Lạnh lùng đảo qua hấn, quay mặt qua chỗ khác, xem ra nàng cũng chưa chết.

“Như thế nào? Không muốn nhìn thấy bốn vương sao? Đáng tiếc, này không phải do người quyết định, người không muốn cũng phải nhìn.” Tiêu Nam Hiên đi đến, lấy tay giữ chặt cổ nàng, bắt nàng nhìn hấn.

“Tiểu Đào đâu.” Vân Phi Tuyết nhìn chăm chăm vào hấn không hề có ý muốn trả lời câu hỏi của hấn, nàng rõ ràng là té xỉu ở phòng xà quật, như vậy Tiểu Đào đâu, nàng thế nào rồi?

“Đã chết.” Tiêu Nam Hiên trả lời thực rõ ràng.

“Người giết nàng rồi?” Vân Phi Tuyết mâu quang lập tức tràn ngập căm hận, nàng không chút nghi ngờ hấn sẽ giết Tiểu Đào.

“Người nghĩ sao?” Tiêu Nam Hiên cũng không có trực tiếp trả lời.

“Ta muốn giết người.” Vân Phi Tuyết theo trên giường nhảy xuống, hấn cư nhiên giết Tiểu Đào, nàng nhất định phải giúp Tiểu Đào báo thù, chờ nàng đứng dậy mới phát hiện chính mình chỉ mặc có tiết khổ, thân trên hoàn toàn trần trụi, nhưng là nàng không có nghĩ nhiều như vậy, trong đầu nàng giờ chỉ có ý nghĩ muốn giết hấn, cấp Tiểu Đào báo thù.

“Người như vậy là muốn sát bổn vương, hay là sắc dụ bổn vương.” Tiêu Nam Hiên không cần dùng sức, ngăn chặn tay nàng, mâu quang dừng ở trên bầu ngực sữa trắng mịn của nàng đang vì sinh khí mà run rẩy, khóe môi gợi lên một chút tà ác địch tười cười.

Vân Phi Tuyết không có một tia ngưng ngừng, xấu hổ nhìn đến hắn: “Nếu sắc dụ có thể giết người, ta cũng không để ý muốn thử một lần.”

“Người chẳng lẽ không có nghe nói qua sao? Nam nhân tối lời lỏng thời điểm, chính là lúc ở trên giường, hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu, muốn báo thù, đổi cái phương thức, có lẽ bổn vương phi thường nguyện ý phối hợp người.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí tà ác, mâu quang lại dị thường lạnh như băng.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết một ngụm đáp ứng, thân thể trầm tĩnh lại, tựa hồ tiếp nhận đề nghị vừa rồi của hắn.

Tiêu Nam Hiên giam cầm tay nàng, buông lỏng nàng ra, nàng lập tức cung khởi đầu gối liền hướng đến chỗ khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân của hắn liều mạng công kích đi.....

Hắn dịch thân mình cấp tốc lùi lại vài bước, một phen cầm của nàng chân ngọc, lãnh phúng nói: “Chỉ bằng người, muốn thương tổn bổn vương, còn kém xa.” Nói xong, dung sức vung tay, Vân Phi Tuyết liền ném tới trên giường rồi.

Đột nhiên va chạm, làm cho phía sau lưng nàng một trận toàn tâm đau đớn, mồ hôi lạnh theo mặt chảy xuống dưới, nàng hiện tại thật sự cảm giác được bất lực, đến nơi này, nàng cái gì cũng không làm được? Không chỉ nói vì Tiểu Đào báo thù, chỉ sợ bảo hộ chính mình đều rất khó, hảo tướng cứ như vậy chết đi. Nhưng là nàng không thể chết được, chết là hành vi của kẻ nhu nhược, nàng muốn sống, bởi vì chỉ có còn sống, nàng mới có khả năng báo thù, có cơ hội giết chết hắn.

22. Chương 22: Quỷ Dị

“Tiểu thư.” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tiểu Đào vẻ mặt lo lắng chạy vào, nàng không biết tiểu thư thế nào rồi?

Vân Phi Tuyết sửng sốt, nhìn người đang chạy đến bên giường, giật mình nhận ra: “Tiểu Đào, người không chết?”

“Tiểu thư, người thật sự không có việc gì, thật tốt quá” Tiểu Đào nhìn đến nàng vui mừng đến phát khóc, sau đó mới nói: “Tiểu thư, người đang nói cái gì? Tiểu Đào sao lại chết?”

Vân Phi Tuyết lúc này mới phát giác chính mình bị hắn lừa dối rồi, nhưng là Tiểu Đào không chết, tin này làm cho nàng thực vui mừng, thật cao hứng rồi.

Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhìn qua các nàng rồi xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu thư, người tại sao có thể như vậy? Ta đi lấy quần áo cho người.” Tiểu Đào lúc này mới chú ý tới tiểu thư thân trên trần trụi, vội vàng tiêu sái đến một bên, lấy ra quần áo của tiểu thư, giúp nàng mặc vào.

“Tiểu Đào, người có đói bụng không? Đã ăn cái gì chưa?” Vân Phi Tuyết mặc quần áo, mới cảm giác được bụng mình trống trơn, từ khi nàng đến đây, vốn không có nếm qua thứ gì này nọ. Tính tính thời gian, cũng đã qua một ngày một đêm rồi, hiện tại hắn là giờ cơm chiều.

“Không có.” Tiểu Đào lắc đầu, từ khi đi vào vương phủ, vốn không có người hỏi đến nàng, nàng cũng không dám đi tìm tiểu thư phiền toái, chỉ có chịu đựng.

Vân Phi Tuyết nhìn trên bàn, vốn ở nơi đó có dưa và trái cây, không biết từ khi đã đâu mất rồi, một phen giữ chặt Tiểu Đào nói: “Đi, chúng ta đi tìm thứ gì đó để ăn.” Ăn no rồi, nàng mới có khí lực cùng hắn đấu.

Ra khỏi phòng, nhìn đến một cái nha hoàn đi ngang qua, Vân Phi Tuyết gọi nàng lại hỏi: “Xin hỏi, phòng bếp ở nơi nào?”

Nha hoàn lại giống như nhìn thấy quỷ, một câu cũng chưa nói, vội vàng bỏ chạy.

“Tiểu Đào, trên mặt ta có cái gì sao?” Vân Phi Tuyết nhíu mày hỏi, nàng không nói một lời đã bỏ đi là sao chứ?

“Không có nha, tiểu thư trên mặt thực sạch sẽ.” Tiểu Đào lắc đầu, cũng không rõ, vẻ mặt nghi hoặc.

Lại một cái nha hoàn đi tới, Vân Phi Tuyết đứng trước mặt nàng hỏi: “Xin hỏi phòng bếp ở nơi nào?”

Nha hoàn sợ hãi quay đầu bỏ chạy, nàng không biết làm sao, nàng chưa từ bỏ ý định lại ngăn cản vài cái nha hoàn nữa, kết quả đều giống nhau, một câu không nói đã bỏ chạy.

“Chết tiệt, cái kia Quỷ Vương liên quỷ dị như vậy, người ở trong vương phủ cũng quỷ dị chẳng kém.” Vân Phi Tuyết nhin không được mắt, nàng chẳng qua là hỏi đường đến phòng bếp, muốn tìm một chút đồ ăn, tại sao đều gặp một lũ quỷ dị như vậy.

“Ừ ừ

.” Lúc này bụng nàng thực không đúng kêu lên.

“Tiểu thư, đều là Tiểu Đào vô dụng.” Tiểu Đào ánh mắt hồng hồng, lúc trước tiểu thư ở nhà, chưa bao giờ phải chịu khổ như thế này.

“Liên quan gì đến ngươi? Đi, ta cũng không tin ta tìm không thấy phòng bếp.” Vân Phi Tuyết hận nghiến răng đi đến.

Đi lung tung qua lại mấy vòng, chính nàng đều không biết phải đi tới nơi nào, đột nhiên phía trước cách đó không xa có một cái nha hoàn trong tay bưng thức ăn đi qua, Vân Phi Tuyết mắt sáng ngời, vội vàng lôi kéo Tiểu Đào đuổi theo nha hoàn kia, lại thấy nha hoàn xoay người vào phòng.

Nàng cũng không chút ngần ngại, lôi kéo Tiểu Đào xông vào.....

23. Chương 23: Dừng Bữa

thường, cứ nhiên cùng Quỷ Vương cùng một bàn dùng cơm, thân phận thật bất thường.

Phía sau đột nhiên truyền đến một trận hấp khí thanh, nha hoàn đều trừng lớn mắt nhìn nàng, nàng cứ nhiên dám nói như vậy với Vương gia? Thật sự là không muốn sống nữa.

Tiêu Nam Hiên mâu trung hiện lên một tia hàn quang, thẳng tắp bắn về phía nàng, nàng lá gan xem ra rất lớn rồi, cứ nhiên dám khiêu khích hắn.

Long Phi khuôn mặt tuần tú có chút ửng đỏ, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn thẳng nàng, hắn vẫn là lần đầu tiên đối mặt với một nữ nhân như thế này.

Vân Phi Tuyết cảm nhận được ánh mắt hàn ý của Tiêu Nam Hiên, nhưng là nàng hiện tại không có thời gian để suy nghĩ, cũng không chút nào để ý, một phen kéo Tiểu Đào đến: “Ngồi xuống, ăn cơm.”

“Tiểu thư, nô tỳ không dám.” Tiểu Đào bị dọa lập tức nhảy ra thật xa, nàng làm sao dám cùng chủ tử cùng ngồi trên bàn ăn cơm, không chỉ nói đây là ở vương phủ, chính là ở Vân gia, tiểu thư đối nàng tốt như vậy, cho tới bây giờ nàng cũng không dám lỗ mãng quá.

Vân Phi Tuyết nhíu mày một chút, đột nhiên nghĩ đến đây là cổ đại, giai cấp cổ đại quan niệm rất lớn, chính là giết Tiểu Đào nàng cũng không dám, trong lòng thở dài, không nên bắt ép nàng, nhanh tay lấy cơm trắng trước mặt Tiêu Nam Hiên, tùy tay lấy thêm một cái đĩa đồ ăn đưa cho Tiểu Đào: “Ăn đi.”

“Tiểu thư, Tiểu Đào không đói bụng.” Tiểu Đào xua tay từ chối, nàng cũng không dám tiếp nhận.

“Cầm.” Vân Phi Tuyết đem sắc mặt nghiêm, cứng rắn nhét vào trong tay nàng.

Tiểu Đào lấy tay nhận lấy đồ ăn tiểu thư đưa cho nàng, đứng ở nơi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn cùng một chỗ, nàng nào dám ăn? Tiểu thư này không phải làm cho nàng ăn cơm, rõ ràng là cho nàng chịu tội.

Vân Phi Tuyết không có quản người khác nữa, hiện tại nàng chỉ cần chính mình ăn no bụng, lập tức ngồi đến bên cạnh Long Phi, gấp thức ăn ở trước mặt hắn, và bắt đầu ăn.

Long Phi trên mặt có chút kinh ngạc, nha hoàn bên cạnh lại đem ánh mắt trừng thật to, Tiêu Nam Hiên tuần mâu thích thú, mâu quang nhìn chăm chăm nàng.

24. Chương 24: Thanh Lâu

Vân Phi Tuyết thật sự là rất đói bụng, ăn như hổ đói, không để ý đến hình tượng của chính mình.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào sắc mặt ửng đỏ, ở bên người nàng nhẹ nhàng nhắc nhở, tiểu thư trước kia có tri thức hiểu lễ nghĩa, ăn uống yên tĩnh thành thạo, khi nào thì hội làm ra những hành động bất nhã như vậy.

“Làm sao vậy? Tiểu Đào.” Vân Phi Tuyết nhìn nàng không rõ hỏi.

“Tiểu thư, người ăn từ từ.” Tiểu Đào do do dự dự, ấp a ấp úng nhìn nàng nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Bổn vương thật đúng là không biết, Vân gia tiểu thư dĩ nhiên là như thế tu dưỡng cử chỉ, thật sự là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.” Tiêu Nam Hiên mâu trung mỉa mai.

Vân Phi Tuyết thế này mới hiểu được, nguyên lai là nói nàng bộ dáng ăn uống thô lỗ, khinh bỉ liếc mắt hắt một cái nói: “Những điều đó thật vô ích, bổn tiểu thư là đang đói bụng một ngày một đêm rồi, chẳng lẽ muốn ta ăn từng chút một, phỏng chừng cơm còn không có ăn xong, ta cũng đã đói ngất đi thôi, thật vất vả mới thoát chết, ta còn muốn hảo hảo quý trọng mạng của ta.” Nói xong, nàng không để ý tới hân, tiếp tục ăn cơm.

“Bổn vương còn không có nghĩ đến người như thế, nhanh mồm nhanh miệng.” Tiêu Nam Hiên lại lạnh lùng nói.

“Còn nhiều chuyện mà người không tường được đâu.” Vân Phi tuyết cũng không thêm ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn nhai cơm, bởi vì nàng không phải Vân Phi Tuyết.

“Vân Phi Tuyết, người quả nhiên không sợ chết, nhưng mà, bổn vương rất muốn nhìn đến bộ dạng người muốn sống không thể, muốn chết không xong.” Tiêu Nam Hiên khóe miệng lộ ra một tia tàn nhẫn.

Vân Phi Tuyết dừng một chút, mắt nàng cười lạnh nói: “Vương gia, người có cái gì thủ đoạn cứ việc sử dụng đến, ta chờ, nói cho người, ta cũng không phải là người dễ bị dọa dẫm.” Châm bản, xà quật nàng đều đi vào, còn có cái gì đáng sợ nữa.

“Thanh lâu.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng phun ra hai chữ, mâu quang gắt gao nhìn chằm chằm nàng, tựa hồ muốn nhìn đến vẻ hoảng sợ trên mặt nàng, bình thường nữ nhân nghe được thanh lâu đã sớm bị dọa hôn mê.

Vân Phi Tuyết khinh bỉ nhìn hân một cái nói: “Thanh lâu, còn tưởng rằng người nghĩ ra cái gì thủ đoạn, thanh lâu có gì không tốt, bao giờ đi nói trước cho ta một tiếng, ta sẽ chuẩn bị tốt một chút, nói không chừng vừa đến đó ta có thể trở thành hoa khôi ở đó, mà không biết ở thanh lâu nam nhân có xinh đẹp, vừa mắt như Long quân gia hay không.” Nàng vẻ mặt tựa hồ chờ mong.

“Vân Phi Tuyết, bổn vương nhất định thỏa mãn người.” Tiêu Nam Hiên sắc mặt ở sau mặt nạ xanh mét khó coi, cắn răng nói, hân cũng không tin, đến nơi đó, nàng còn có thể bình tĩnh như thế.

Long Phi vẻ mặt kinh ngạc không thể tin nhìn nàng, thanh lâu ở trong miệng nàng nói đến, thật giống như là cái chợ, vẫn là nàng căn bản không biết hàm nghĩa của thanh lâu.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết gật gù đầu, cầm lấy bát không hướng về phía một bên nha hoàn nói: “Phiền toái người, giúp ta lấy thêm một chén.”

Còn ăn? Mọi người trừng lớn mắt nhìn nàng, Vương gia cũng chỉ ăn có một chén cơm, nàng thân mình kiêu nhỏ (bé nhỏ) như vậy, vẫn chưa ăn no sao?

Tiểu Đào lại không dám tin nhìn nàng, tiểu thư bình thường chỉ ăn có một phần ba chén cơm.

Nha hoàn không có tiếp nhận đến, nhìn xem Vương gia, Tiêu Nam Hiên ngồi bất động, không biết là đồng ý hay không đồng ý, nha hoàn cũng liền đứng ở nơi đó, không có ý của Vương gia, nàng cũng không dám tự tiện quyết định.

“Tiểu thư, này cho người.” Tiểu Đào phục hồi lại tinh thần, vội vàng cầm trong tay chén cơm còn chưa đụng đến đưa đến trước mặt của nàng.

“Ta giúp người lấy.” Long Phi lấy bát trong tay nàng, đi đến một bên, giúp nàng lấy thêm cơm vào bát: “Người đói bụng thật lâu, không thể ăn nhiều.”

“Cám ơn.” Vân Phi Tuyết tiếp nhận đến, mỉm cười nói.

25. Chương 25: Cố Ý Làm Khó Dễ

Long Phi trong nháy mắt giật mình thất thần, hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử cười chân thành như vậy, thản nhiên như vậy, vô tà như vậy.

“Người còn thất thần làm gì? Mau mang cơm đến cho bốn vương.” Nhìn trên mặt hắn biểu lộ tươi cười, Tiêu Nam Hiên đáy lòng dâng lên một cỗ tức giận, thanh âm không hề ra lệnh.

“Vâng, Vương gia.” Một bên nha hoàn vội vàng đem cơm cung kính đến trước mặt Vương gia, sau đó mới mang đến trước mặt Long Phi.

Vân Phi Tuyết ăn xong miếng cơm cuối cùng, mới vừa lòng buông chiếc đũa ngà voi xuống, cử động ánh mắt lúc này mới phát hiện, Long Phi ăn cơm không nhanh không chậm, Tiêu Nam Hiên động tác lại cực kì tu dưỡng, trên mặt lộ ra một tia hèn mọn, ăn như vậy không phiền lụy sao? Không nghĩ đến tới bọn họ, nàng đứng dậy, quay về phía Tiểu Đào: “Tiểu Đào, chúng ta trở về phòng đi”.

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Đào vội vàng thả đồ ăn trong tay xuống.

“Khoan, người còn chưa có ăn xong, người không đói bụng sao?” Vân Phi Tuyết lại cầm lấy bát cơm trắng trên bàn, đưa tới tay nàng.

“Tiểu thư, cái này.....” Tiểu Đào vội trộm liếc mắt đến chỗ ngồi của Vương gia, do dự, có thể chứ? Vương gia có thể hay không tìm lấy cớ lại trừng phạt tiểu thư.

“Không cần dong dài, trở về phòng.” Vân Phi Tuyết trừng mắt liếc nàng một cái, thật là có chuyện gì chính mình chống, nàng sợ cái gì? Tiểu Đào lúc này mới đi theo sau thân thể của nàng.

Vân Phi Tuyết mới ra tới cửa, lại quay vòng trở về.

“Người quay lại làm gì?” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhìn đến nàng.

“Ta không tìm người.” Vân Phi Tuyết mâu quang đảo qua trên mặt hắn, nhìn chằm chằm vào Long Phi: “Ta không biết đường rồi, có thể phiền toái người dẫn ta trở về không?” Nàng sợ dĩ tìm Long Phi, đó là bởi vì nàng biết cho dù có nha hoàn một bên dẫn đường, nhưng nếu không có Tiêu Nam Hiên phân phó, các nàng cũng không dám, nàng lại mới làm nhiều thứ như vậy.

Long Phi sững sờ, sau đó đứng dậy nói: “Ta đưa người về.”

“Cám ơn.” Vân Phi Tuyết cảm kích cười, đột nhiên lại nhìn đến Tiêu Nam Hiên: “Xin hỏi Vương gia, điểm tâm ngày mai, có thể đưa đến phòng của ta hay không?”

“Vân Phi Tuyết, người cho rằng người là ai?” Tiêu Nam Hiên khước miệng gọi lên một chút trào phúng.

“Ta là ai? Người không biết sao? Ta chính là Vương phi của vương phủ này, nói như thế nào cũng là dưới một người dưới, trên vạn người.” Vân Phi Tuyết đương đầu nhìn hắn.

“Vương phi? Người thật đúng là đem chính mình làm Vương phi rồi.” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo tia ám phúng, đột nhiên lạnh lùng phân phó nói: “Bắt đầu từ ngày mai, hết thảy ẩm thực của Vương phi, đều do tự tay nàng giải quyết, bất luận kẻ nào cũng không được hỗ trợ, nếu không, bốn vương nhất định sẽ không dễ dãi như thế đâu.” Hắn cố ý tăng thêm “bất luận kẻ nào”.

Long Phi âm thầm cười một chút, sư huynh nói ý cảnh cáo, hẳn nghe rất rõ ràng rồi, cũng biết đây là do hắn cố ý làm khó dễ, biết rõ Vân gia tiểu thư được nuông chiều từ bé, không chỉ nói nấu cơm, chỉ sợ phòng bếp đều không có đi vào.

“Được.” Vân Phi Tuyết không cười nhìn hắn, hắn nghĩ như vậy là có thể làm khó dễ nàng rồi sao? Chỉ sợ hắn ngàn tính vạn tính đều tính không đến nàng là xuyên qua mà đến, chẳng qua chỉ là nấu cơm, đối với nàng mà nói, cả những món ăn phụ nàng còn biết làm nữa là.

26. Chương 26: Tình Nhân?

Tiêu Nam Hiên nhìn thân ảnh biến mất ở cửa, khóe miệng lạnh lùng gợi lên, nữ nhân đều là đối trá âm hiểm, nàng cũng sẽ không ngoại lệ.

“Tiểu Đào, hiện tại không có người rồi, nhanh ăn đi, đừng để đói bụng.” Vân Phi Tuyết trở lại phòng mở cửa nói.

“Cám ơn tiểu thư.” Tiểu Đào cảm động, mâu trung mang theo nước mắt. Khi này ở phòng ăn, nhìn mọi người ăn cơm, nàng cũng thật sự rất đói bụng, nhìn tiểu thư đang ăn cơm, nàng liền liều mạng nuốt nước miếng, nhưng nàng cũng không dám lơ mãng, nàng chỉ là một cái nha hoàn.

Vân Phi Tuyết nằm úp sấp trên giường, nàng hiện tại đã cảm giác mơ mơ màng màng buồn ngủ, cái gì cũng không tưởng.

“Tiểu thư, tiểu thư”.

Tiểu Đào ăn cơm xong, nhìn đến nàng nằm đổ trên giường, nhẹ giọng gọi vài tiếng, thấy nàng không có phản ứng, liền nhẹ nhàng giúp nàng đắp chăn, chính mình cũng ngồi vào cái bàn bên cạnh, nằm úp sấp ngủ.

Cửa sổ phòng đột nhiên bị mở ra, một thân ảnh màu đen lặng lẽ bay vào trong phòng, thân thủ điểm trụ Tiểu Đào huyết ngủ, sau đó nhẹ nhàng tiêu sái bước đến bên giường, nhìn chăm chăm nữ nhân ngủ trên giường.

Trong lúc mơ ngủ, Vân Phi Tuyết đột nhiên cảm giác được có ánh mắt nhìn mình chăm chăm, giật mình một cái, mạnh mẽ mở to mắt, liền thấy một nam nhân lạnh lùng, ngũ quan lập thể hoàn mỹ, tựa như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật tỉ mỉ, cả người đều tràn ngập lãnh khốc, hơi thở hờ hững, thân mình cao lớn thon dài, một thân hắc y, bao vây lấy dáng người hoàn mỹ, nghiêm nghị, khí phách. Ở ánh trăng chiếu xuống, giống như một cái bóng.

Nam tử lạnh như băng, tuy rằng khóe môi nhắm chặt, nhưng là mâu quang thâm thúy thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, lại toát ra mấy phần nhu tình, mấy phần phần nộ, mấy phần oán hận.

Chẳng lẽ bọn họ quen biết? Hay có cừu oán? Vân Phi Tuyết trong lòng nghi hoặc. Nhưng nàng không muốn nói chuyện, chính là vô vị cùng hắn đối diện.

“Người thay đổi, chỉ mới một tháng mà thôi, người không hận ta sao? Không trách ta sao?” Nhìn ánh mắt nàng trong suốt không chút oán hận, thật lâu sau, nam nhân mới khàn khàn cổ mở miệng, thanh âm tang thương mang theo bi thương, cũng mang theo ý hối hận.

Vân Phi Tuyết đôi mi thanh tú hơi nhíu, là tình nhân sao? Thấy thế nào hắn cũng đều là một bộ dáng bị vứt bỏ.

“Tuyết Nhi, cùng ta đi, ta không thể trở mắt nhìn người chịu chết.” Nam nhân đem bàn tay dày rộng, nhưng lại thô ráp có vết chai của hắn đến trước mặt nàng.

Vân Phi Tuyết nhanh nhạy suy nghĩ, xưng hô vô cùng thân thiết như vậy hắn là rất thân mật, hiện tại là một cơ hội, có đi hay không? Đi rồi là có thể giải quyết hết mọi chuyện, nhưng nàng thật sự có thể nhìn Vân gia chín mươi sáu đầu người rơi xuống đất sao?

“Ta đi rồi, Vân gia làm sao bây giờ?” Nàng vẫn là nhịn không được hỏi ra miệng.

Nam nhân hiển nhiên sửng sốt, không nghĩ tới nàng đột nhiên hỏi như vậy. Vấn đề này hắn không nghĩ qua, một hồi đến kinh thành, chợt nghe nói nàng bị buộc gả cho Quý vương Tiêu Nam Hiên, hắn tâm tình giống như bị đào rỗng, trong lòng chỉ có một ý niệm, là nàng không thể chết được. Nếu nàng còn sống, hắn liều mạng đều phải mang nàng đi.

Nhìn biểu tình của hần, Vân Phi Tuyết cũng đã hiểu được rồi, sau đó thản nhiên nói: “Người đi đi.”

“Tuyết Nhi, ta mặc kệ thế nào, hôm nay đều phải mang người đi.” Nam nhân thái độ kiên quyết, hần chỉ cần Tuyết Nhi của hần còn sống, những người khác, hần đều không quan tâm đến.

“Ta không biết người, sự tình trước kia ta đều đã quên rồi.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nhìn hần nói.

“Cái gì?” Nam nhân thân mình cứng đờ, mâu trung mang theo tia khiếp sợ, nàng quên hần rồi sao?

27. Chương 27: Cùng Ta Rời Đi

“Ta mất trí nhớ rồi.” Vân Phi Tuyết nhìn hần lại giải thích một lần nữa.

“Tuyết Nhi, người thật sự không nhớ rõ ta là ai rồi sao?” Nam nhân tựa hồ không cam lòng nhìn chăm chăm nàng hỏi lại một lần.

“Đúng, ta không nhớ rõ.” Vân Phi Tuyết mâu quang thản nhiên nhìn hần.

Nam nhân nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, thật lâu, mới tin tưởng nàng thật sự mất trí nhớ rồi, mâu trung mang theo tia đau xót sâu đậm, trước kia khi Tuyết Nhi nhìn hần, mâu trung luôn mỉm cười mang theo chút ngượng ngùng cùng ái mộ, chưa từng có thản nhiên như vậy. Nhưng cho dù là Tuyết Nhi quên hần rồi, hần cũng không thể không để ý sinh tử của nàng, vẫn như cũ muốn dẫn nàng rời đi khỏi vương phủ âm trầm khủng bố này.

“Mặc kệ người có mất trí nhớ hay không, ta nhất định phải mang người đi.” Thân thủ đã muốn ôm lấy nàng.

Vân Phi Tuyết thân thủ ngăn cản hần: “Ta nói rồi, ta không nhớ rõ người. Huống chi ta không thể đi, ta đi rồi, Vân gia làm sao bây giờ?”

“Người đã mất đi trí nhớ rồi, vì sao lại nhớ rõ Vân gia?” Nam nhân trên mặt hiện lên một tia hoài nghi, vẫn là không tin nàng quên hần.

“Tiểu Đào nói cho ta nghe.” Vân Phi Tuyết lấy tay chỉ chỉ Tiểu Đào đang ngủ trên bàn.

“Người đã mất trí nhớ, Vân gia kia cùng người vốn không quan hệ gì.” Nam nhân tựa hồ không muốn lãng phí thời gian, lại từng bước đến gần nàng.

“Bình” Một âm thanh từ cửa vang đến, Tiêu Nam Hiên mang theo mặt nạ màu bạc, nhìn không ra biểu tình gì, chính là cặp con người đen kịt lóe lên không cười, trào phúng nói: “Dạ công tử, không biết khuya khoắt thế này đến vương phủ tìm Vương phi của bốn vương có chuyện gì sao?”

“Vương gia, người quanh mình chính đại không làm những chuyện che giấu, ta là đến mang Tuyết Nhi đi.” Nam nhân ngữ khí cũng không thân thiện, mâu quang khiêu khích cùng hần đối diện.

“Tuyết Nhi, xưng hô hảo thân thiết, Vương phi, các người như thế nào quen biết?” Tiêu Nam Hiên cũng không giống như tức giận, tiêu sái bước đến bên giường, con người nhìn chăm chăm nàng hỏi.

Vân Phi Tuyết lập tức cảnh giác đứng lên, đáp nhanh: “Hần biết ta, ta không biết hần.”

“Người tại sao lại bí ẩn như vậy?” Tiêu Nam Hiên mâu quang bán mị, nàng nói lời này có ý tứ gì?

“Không rõ sao? Nhờ người mà trong đêm động phòng hoa chúc, ta mất trí nhớ rồi, cho nên sự tình trước kia, ta cũng không nhớ rõ.” Vân Phi Tuyết nhìn hần nói.

“Mất trí nhớ?” Tiêu Nam Hiên hiển nhiên không tin cách nói của nàng, mâu trung mang theo tia trào phúng. Nàng đại khái là sợ liên lụy Vân gia, cho nên mới cố ý nói như vậy, bắt quá hần nguyện ý phối hợp nàng.

Nghe được đêm động phòng hoa chúc, nam nhân sắc mặt lạnh như băng rớt cuộc có rung động, tay gắt gao nắm thành quyền, cường chế phần nộ trong lòng: “Vương gia, hôm nay ta nhất định phải mang nàng đi, không tiếc tính mạng.”

“Được thôi, chỉ cần nàng nguyện ý đi theo người, bốn vương tuyệt đối không ngăn trở.” Tiêu Nam Hiên tao nhã ngồi vào bên giường, tựa hồ không chút lo lắng.

“Tuyệt Nhi, cùng ta đi.” Nam nhân tại vườn tay ra, mâu trung tràn ngập chờ mong. Về sau hắn cũng sẽ không buông tay nàng, hắn hội dùng chính sinh mệnh của mình bảo hộ nàng.

Nhìn nam nhân trước mắt nặng tình như vậy, Vân Phi Tuyết trong lòng thở dài. Nàng không muốn thương tổn hắn, nhưng là cũng không thể không thương tổn hắn, dù sao nàng cũng không phải người hắn yêu chân chính, huống chi nàng không tin Tiêu Nam Hiên sẽ bỏ qua cho nàng.

28. Chương 28: Diễn Trò

“Tuyệt nhi, cùng ta đi.” Nam nhân lập lại một lần nữa.

“Công tử, ta đã nói qua rồi, ta không nhớ rõ sự tình trước kia, người cũng nên quên đi, hiện tại ta đã là Vương phi của Hiên vương phủ, không phải là Vân Phi Tuyết trước kia rồi.” Nàng chỉ có thể như vậy uyển chuyển nói đến.

“Tuyệt nhi, cho dù người không nhớ rõ ta, nhưng ta cũng không thể trở mắt nhìn người chịu chết.” Nam nhân nhìn chăm chăm nàng, nàng có thể quên hắn, có thể không thương hắn, nhưng là nàng phải sống.

“Cám ơn người.” Vân Phi Tuyết đột nhiên có chút hâm mộ chủ nhân thân thể này, có thể gặp gỡ một nam nhân có tình có nghĩa như vậy. Nàng nâng mắt nhìn hắn, ngữ khí mềm nhẹ: “Ta sẽ không chết, Vương gia cũng không giống truyền thuyết khủng bố như vậy, người xem ta hiện tại không phải rất tốt sao? Hơn nữa Vương gia cũng đối với ta tốt lắm.”

Nói xong, nàng còn cố ý tựa người vào trước ngực Tiêu Nam Hiên, mục đích để cho hắn hết hi vọng.

“Vương phi “ôn nhu hiền lành” như vậy, bốn vương làm sao có thể không đối tốt với người?” Tiêu Nam Hiên một phen nắm lấy vòng eo của nàng, cố ý đem bốn chữ “ôn nhu hiền lành” nhấn mạnh, một ngón tay khác xẹt qua khuôn mặt nhẵn nhụi của nàng, dừng ở trên đôi môi đỏ mọng, lấy tay nhẹ vỗ về, khiêu khích không coi ai ra gì.

Vân Phi Tuyết vẻ mặt cười quyến rũ, mâu trung lại lạnh như băng cảnh cáo hắn: “Đừng được một tác lại muốn tiến một thước.” (ý nói: được voi đòi tiên)

Tiêu Nam Hiên đột nhiên cúi đầu hôn môi nàng một chút, mâu quang khiêu khích mang theo lãnh khốc.

Nhìn nữ nhân thân yêu nằm ở trong lòng nam nhân khác, nam nhân mâu quang nháy mắt biến lạnh, trên mặt liền phát ra hơi thở lạnh như băng, thân thể giờ phút này đều phát ra hàn khí. Vân Phi Tuyết tựa hồ có thể cảm thụ từng trận hàn ý đang nghiêng diện đánh tới, tâm đột nhiên có chút đau, thật ra chính là trong lòng nàng đau.

“Cáo từ.” Thanh âm khàn khàn, vừa dứt lời, mũi chân liền theo cửa sổ bay ra ngoài.

“Trình diễn xong rồi, người ra ngoài đi, ta muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết một phen đẩy hắn ra, quay người đi, lạnh lùng nói đến.

“Người chẳng lẽ không muốn cùng bốn vương giải thích một chút sao?” Tiêu Nam Hiên một phen giữ chặt cổ tay nàng, đem nàng túm lên, con ngươi đen rõ ràng mang theo tia phẫn nộ.

“Giải thích, giải thích cái gì? Ta đều nói rồi, ta là mất trí nhớ, không nhớ rõ hắn. Người muốn ta phải giải thích thế nào, bất quá xem ra, hắn là tình lang.” Vân Phi Tuyết lập tức ngồi xuống, không sợ chết nhìn hắn khiêu khích nói.

“Mất trí nhớ, người muốn dùng chiêu này đến lừa gạt bốn vương sao? Nhưng là, người rất nhanh có thể nói thật rồi.” Tiêu Nam Hiên mâu trung đột nhiên lộ ra một tia cười quỷ dị.

“Người lại muốn trừng phạt ta như thế nào? Bất quá ta sẵn sàng.” Vân Phi Tuyết không chút sợ hãi trừng mắt nhìn hắn, nàng là “gặp mạnh thì kiên cường, bắt khuất, gặp yếu cũng yếu theo” (nguyên văn cv là: “ngộ cường tắc cường, ngộ nhược tắc nhược”).

“Vân Phi Tuyết, người quá coi thường bổn vương rồi, bổn vương không trừng phạt người. Bổn vương mời người đi xem diễn trò, người đâu, mang vào.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng hướng về phía ngoài cửa phân phó nói.

“Vâng, Vương gia.” Thị vệ ngoài cửa lên tiếng trả lời đẩy cửa mà vào, trong tay áp giải Dạ công tử vừa rồi, hần lạnh lùng nhìn trước mặt Quý vương.

“Vì cái gì bắt hần?” Vân Phi Tuyết tâm cả kinh, lạnh lùng nhìn hần chất vấn nói, nàng không phải đã ở lại rồi sao? Vì cái gì còn không thả hần đi?

“Vì cái gì bắt hần ư? Vương phi câu hỏi này chẳng phải quá ngây thơ sao? Hần ban đêm dám xông vào vương phủ của bổn vương, còn muốn mang Vương phi của bổn vương đi, hần coi Hiên vương phủ ta là nơi nào, có thể để hần tự do ra vào sao?” Tiêu Nam Hiên thanh âm đều biến lạnh như băng tàn khốc.

“Vậy người muốn thế nào?” Vân Phi tuyết cắn răng hỏi, trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo.

“Người đau lòng rồi sao?” Tiêu Nam Hiên lấy tay nâng cằm nàng hỏi.

29. Chương 29: Bảo Đao

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Vân Phi Tuyết đẩy tay hần ra, trừng mắt nhìn hần.

“Ban đêm xông vào vương phủ của ta, nhẹ thì đánh gãy chân tay, nặng thì giết chết không tha.” Tiêu Nam Hiên mâu trung trở nên lãnh khốc, ngữ khí tàn nhẫn nhìn chăm chăm vào nàng.

Vân Phi Tuyết hấp một ngụm lãnh khí, cắn răng hung hăng nói: “Người quả nhiên là ma quỷ.”

“Ha ha, so sánh này bổn vương thích.” Tiêu Nam Hiên phát ra một trận cười vang, mâu trung mang theo diễn phúng: “Vương phi, người thấy bổn vương nên chọn loại nào đây?”

“Người điên rồi.” Nàng chọn như thế nào? Chọn đánh gãy chân tay thì là sống không bằng chết, so sánh với chết lại càng thống khổ hơn.

“Không cần làm khó nàng, muốn đánh muốn giết Vương gia cứ tự nhiên, Dạ mỗ tuyệt không một chút nhúu mày.” Một bên Dạ công tử mâu trung không ngại nhìn thẳng hần.

Vân Phi Tuyết trong lòng có chút tán thưởng, có thể thản nhiên đối mặt với sinh tử, nhất định sẽ là một nam nhân hảo trọng tình trọng nghĩa.

“Hảo, Dạ công tử, bổn vương sẽ đáp ứng người, Vương phi, người nói xem có phải không?” Tiêu Nam Hiên quay sang nhìn nàng, mâu trung lóe lên tà ác.

“Nếu Vương gia có nhã hứng như vậy, vậy xin cứ tự nhiên.” Vân Phi Tuyết đột nhiên mỉm cười, hiện tại liền muốn xem ai bị làm cho phát bực đây, hần không phải là muốn xem nàng thống khổ? Muốn cùng nàng tuyên chiến sao, nàng nhất định không để hần đắc ý.

Vốn tưởng rằng nhìn nàng bộ dạng thê thê thảm thảm, thống khổ cầu xin tha thứ, không nghĩ tới nàng cư nhiên lại cười, Tiêu Nam Hiên mâu quang lập tức biến lạnh như băng ra lệnh: “Người đâu, mang ra đây.”

“Vâng, Vương gia.” Một cái thị vệ đi ra ngoài, rất nhanh tay bưng khay đi đến, chỉ thấy mặt trên là một chuỷ thủ cực kỳ tinh xảo, một khắc tản ra lục quang bảo thạch, vừa nhìn đã thấy giá trị xa xỉ.

Tiêu Nam Hiên cầm lấy chuỷ thủ kia, đặt ở trong tay thưởng thức, đột nhiên kéo trên đầu nàng một sợi tóc, chuỷ thủ đặt ở phía dưới, nhẹ nhàng thổi một hơi, sợi tóc liền đứt đôi.

Vân Phi Tuyết nhìn sợi tóc kia bay xuống, nàng hôm nay rốt cục chứng kiến bảo đao chém sắt như chém bùn, đoạn phát như tơ rồi.

“Vương phi, thấy rồi sao? Dùng cái này cắt hết gân chân tay hần, hoặc là đâm vào ngực hần, có phải rất kích thích hay không?” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo quang mang thị huyết.

“Kích thích hay không kích thích, Vương gia cứ thử xem chẳng phải sẽ biết hay sao.” Vân Phi Tuyết khoe miệng gọi lên một tia cười mà không cười, tuy rằng trong lòng đã có chút run sợ.

“Bổn vương quyết định đem cơ hội này giao cho Vương phi người, tin tưởng người sẽ không làm cho bổn vương thất vọng.” Tiêu Nam Hiên nói xong cầm chủy thủ trong tay phóng tới tay nàng, sau đó ngồi ở một bên, cầm lấy chén trà trong tay nha hoàn, chậm rãi uống.

Vân Phi Tuyết trong tay cầm chủy thủ, theo dõi hắn, hắn đang ép nàng, nhưng là cho dù nàng không động thủ, hắn cũng sẽ nhất định động thủ, nàng nên làm cái gì bây giờ? Suy nghĩ một chút, nàng đột nhiên nở nụ cười, sau đó nói: “Ta nhất định sẽ không làm cho Vương gia thất vọng.”

Đi từng bước một tiêu sái đến trước mặt Dạ công tử, mâu trung phức tạp nhìn hắn, nàng nên cứu hắn như thế nào?

Tựa hồ đã hiểu ý tứ trong mắt nàng, Dạ công tử ngữ khí cực kỳ ôn nhu nói: “Tuyệt nhi, động thủ đi, chết ở trong tay của người, ta cam lòng tình nguyện.”

30. Chương 30: Thị Huyết (uống Máu)

Vân Phi Tuyết tay nắm chủy thủ đột nhiên run run một chút, vì thâm tình này của hắn, nàng cũng muốn bảo toàn cho hắn một mạng, nhìn hắn ánh mắt đột nhiên thay đổi lạnh như băng, nàng giờ lên chủy thủ trong tay đi đến: “Vậy người phải đi chết đi.”

Xì một tiếng, chủy thủ liền đâm vào ngực của hắn, nàng cố nén chính mình hoảng hốt, tay dùng một chút lực, chủy thủ liền từ ngực hắn rút đi ra, máu đỏ tươi nháy mắt phun tới, bắn lên trên mặt nàng. Trên người..... nàng tựa hồ có thể cảm giác độ ấm nóng của máu.

Dạ công tử không thèm để ý, như trước nhìn nàng.

Tiêu Nam Hiên trong tay cầm chén trà tạm dừng một chút, tuần mâu híp lại, nàng thật sự đâm xuống, quả nhiên nữ nhân đều là vô tình.

Vân Phi Tuyết đột nhiên xoay người đi hướng hắn, khoe môi gợi lên một chút tươi cười nói: “Vương gia, người vừa lòng chưa?”

“Bổn vương phi thường vừa lòng.” Tiêu Nam Hiên một phen ôm chầm lấy eo nhỏ của nàng, vươn đầu lưỡi khẽ liếm một chút lên mặt của nàng, sau đó nói: “Hương vị không sai.”

Vân Phi Tuyết cố nén trụ muốn nôn mửa ra, nhẹ nhàng cười nói: “Ta đây cũng ném thủ.” Nói xong, cầm lấy chủy thủ trong tay, khéo léo vươn đầu lưỡi ở mặt trên khẽ liếm, tựa như nhắm nháp mỹ thực (thức ăn ngon) giống nhau.....

Một bên nha hoàn cùng thị vệ trong mắt lộ ra khiếp sợ vô cùng, Vương gia bọn họ tập mãi thành thói quen, nhưng Vương phi là một nữ tử, như thế nào cũng sẽ uống máu như thế.

Dạ công tử, vẫn lạnh như băng mặt không có biểu tình gì, rốt cục có một tia rung động, nàng không phải Tuyệt nhi của hắn, Tuyệt nhi không phải cái dạng này.

Tiêu Nam Hiên cũng khiếp sợ không kém, nàng là cái nữ nhân như thế nào? Âm ngoan độc ác, tâm rắn sắt.

“Hương vị xác thực không sai, Vương gia, còn muốn uống sao? Muốn hay không ta cho người thử nữa.” Vân Phi Tuyết quay đầu, về mặt hưởng thụ, nhìn hắn.

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên một phen đẩy ra nàng, sau đó đi nhanh tiêu sái đến trước mặt Dạ công tử, hèn mọn nói: “Thấy rồi chứ? Nữ nhân đều là lãnh huyết vô tình như vậy, vì một nữ nhân như thế mà đánh mất tánh mạng, đáng giá sao?”

Nghĩ vừa rồi nàng bộ dạng liếm huyết, Dạ công tử thống khổ nhắm mắt lại, Tuyệt nhi như thế nào lại biến thành cái dạng này? Đáng sợ như vậy?

“Người đâu, thả hắn đi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên phân phó nói.

“Vâng, Vương gia.” Thị vệ đem Dạ công tử bị thương lui ra ngoài.

Đứng ở một bên Vân Phi Tuyết âm thầm thở nhẹ, nàng đã thắng.

“Vân Phi Tuyết, người quả nhiên thật độc ác, thương tổn người yêu cảm giác thế nào?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên đã đi tới, một phen nắm trụ cảm nang, mâu trung mang theo tia oán hận sâu đậm.

“Tốt lắm.” Vân Phi tuyết nhìn hắn ảm đạm cười một chút, đây không phải là điều hắn muốn sao?

“Ba” một bàn tay hung hăng đặt trên mặt nang, con người đen đột nhiên biến thành màu đỏ, mâu trung phát ra hận ý, như muốn ăn tươi nuốt sống nang. Thật lâu, con người đen mới khôi phục bình thường, lạnh lùng nhìn nang một cái, rất nhanh rời đi.

Phòng lập tức an tĩnh lại, Vân Phi Tuyết lúc này mới đỡ xuống vẻ kiên cường bề ngoài, xui lơ ghé vào bên giường, nhớ tới bộ dạng ghê tởm vừa rồi của mình chính mình, liền mạng nôn mửa đứng lên, muốn đem tất cả máu tươi nuốt vào vừa rồi nhổ hết ra.....

31. Chương 31: Trốn Mưa

Tiểu Đào bị điểm huyết ngủ, giờ phút này mới mở to mắt tỉnh lại, liền thấy Vân Phi Tuyết ghé vào bên giường phun dữ dội, sắc mặt có chút phát hoảng, vội vàng bước nhanh đi qua, nâng nang dậy: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Vân Phi Tuyết ngồi đến bên giường, lắc đầu nói: “Không có gì? Đột nhiên có điểm không thoải mái, đứng rồi, người như thế nào ngủ ở trên bàn, về sau cứ ngủ trên giường, như vậy sẽ sinh bệnh đấy.”

“Tiểu thư, người không thoải mái, có nặng lắm không?” Tiểu Đào lập tức khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì.” Vân Phi Tuyết nhẹ nhàng băng quơ nói, nếu Tiểu Đào nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, phỏng chừng hiện tại sẽ sợ không dám đến gần nang, đột nhiên nhớ tới hỏi: “Tiểu Đào, Dạ công tử là ai?”

Tiểu Đào nao nao, vui vẻ kêu lên: “Tiểu thư, người hồi phục trí nhớ rồi, người nhớ rõ Dạ công tử rồi.

“Không có.” Vân Phi tuyết cắt ngang nang, cả đời này trí nhớ của nang cũng không thể hồi phục.

“Không có.” Tiểu Đào lại sửng sốt, sau đó nghi hoặc hỏi: “Vậy tiểu thư, như thế nào biết Dạ công tử?”

“Hắn vừa rồi đã tới, muốn dẫn ta đi, bất quá, ta cự tuyệt rồi, hắn liền một mình rời đi.” Vân Phi Tuyết thần nhiên giải thích, lời nói hoàn toàn xem nhẹ.

Tiểu Đào gắt gao nhìn chăm chăm nang, sau đó mới thở dài nói: “Nếu tiểu thư không phải mất trí nhớ, nhất định đã cùng Dạ công tử đi rồi.”

“Tiểu Đào, nói ta nghe, ta cùng hắn là như thế nào?” Vân Phi Tuyết có vẻ quan tâm điều này, nghe khẩu khí Tiểu Đào, nang hẳn là rất yêu Dạ công tử kia.

“Ân.” Tiểu Đào gật gật đầu, sau đó chậm rãi mở miệng.

Ngoài thành trên một con đường nhỏ, bốn kiệu phu đang khiêng một chiếc kiệu, bên cạnh là một cái nha hoàn đi theo. Đột nhiên trên trời một trận sấm ầm ầm vang lên, cuồng phong đột nhiên dữ dội, bầu trời vốn trong xanh lập tức thay đổi sắc mặt.

Kiệu phu cước bộ nhanh hơn, nghĩ trước khi trời mưa có thể về tới phủ, nhưng một khắc sau đó trời đã mưa tầm tã.

“Tiểu Đào, tìm một chỗ trú mưa.” Trong kiệu truyền ra một âm thanh mềm nhẹ.

“Vâng, tiểu thư.” Bên ngoài nha hoàn lấy tay che mưa, đột nhiên phát hiện phía trước có một gian nhà, vội vàng nói: “Chúng ta tới đó trú mưa đi.”

Kiệu phu gia tăng cước bộ, nâng cỗ kiệu đi vào, sau đó đặt cỗ kiệu xuống, đứng ở một bên, quần áo đã ướt sũng.

“Tiểu Đào, các người thế nào?” Bên trong kiệu một cô gái mỹ mạo đi ra, nhìn nha hoàn bên cạnh hỏi.

“Tiểu thư, không có việc gì.” Tiểu Đào lắc đầu.

“Tiểu nương tử đẹp quá, bổn thiếu gia ta hôm nay gặp may mắn rồi, trời mưa lại gặp được một mỹ nhân xinh đẹp như vậy.” Từ cửa đột nhiên đi vào một công tử quần áo hoa lệ, phóng đảng, ánh mắt mê đắm nhìn chằm chằm tiểu thư, phía sau đi theo hai cái gia đình.

“Các người muốn làm gì?” Bốn kiệu phu lập tức chặn trước người tiểu thư.

Công tử phóng đảng lập tức nhìn về hai cái gia đình phía sau, gia đình lập tức hiểu ý, cực nhanh xuất thủ, một người một cước, bốn kiệu phu lập tức gục xuống, kêu rên đứng lên.

“Mỹ nhân lại đây, làm cho ta hảo hảo thương người.” Công tử phóng đảng đi bước tiến về phía nàng.

Vân Phi Tuyết cùng Tiểu Đào nhìn người trước mắt cười có chút dữ tợn, hoảng sợ lui về phía sau

32. Chương 32: Cứu Mỹ Nhân

“Mỹ nhân, đừng sợ, lại đây.” Công tử phóng đảng cầm trụ cánh tay của nàng.

“Buông tiểu thư ta ra.” Tiểu Đào một cái cắn một miếng vào tay hắn.

“Đáng chết.” Công tử phóng đảng sắc mặt giận dữ, tay dùng sức vung lên, thân thể Tiểu Đào liền bay ra ngoài, ngã thật mạnh trên mặt đất.

“Công tử, van cầu người không cần, buông tha ta.....” Vân Phi Tuyết khóc động lòng người.

“Xem bộ dạng đáng thương này, thực làm cho người ta đau lòng. Buông tha người, không có khả năng, bắt quá, ta cam đoan không làm đau người.” Công tử phóng đảng, một phen kéo nàng qua, bắt đầu xé rách quần áo của nàng.

“Cứu mạng.....” Vân Phi Tuyết không còn chút năng lực, chỉ có thể phát ra âm thanh cầu cứu thê thảm.

Tiểu Đào thân thể đau đớn, quỳ rạp trên mặt đất, trơ mắt nhìn nàng cảnh xuân lộ ra ngoài, liền liều mạng khóc to: “Thả tiểu thư của ta ra, đồ hỗn đản nhà người.....”

Vân Phi Tuyết nhìn quần áo bị xé rách, lộ ra bả vai tuyết trắng, cùng cái yếm đỏ thắm bên trong. Nhìn nam nhân trước mắt gương mặt dữ tợn đáng sợ, nước mắt khuất nhục theo khóe mắt chảy xuống dưới, tuyệt vọng nhắm mắt lại, dù chết nàng cũng muốn bảo vệ trong sạch, há mồm định cắn lưỡi tự sát.....

“Ai da.....người là ai? Dám đánh bổn thiếu gia.” Một âm thanh thét lên của nam nhân đột nhiên vang lên ở bên tai.

Vân Phi Tuyết mở to mắt, liền thấy trước mặt một nam nhân tuấn mỹ thân áo xanh, cả người tản ra lãnh khí, đang dùng kiếm chỉ công tử phóng đảng nằm trên mặt đất khóc thét, thanh âm cũng cực lạnh nói đến: “Cút”

“Chết tiệt, các người còn không xông lên.” Công tử phóng đảng đưa mắt tìm kiếm hai gia đình của hắn, lại đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào, bọn họ đã nằm ở cửa rồi. Lúc này hắn mới kinh hoảng, đến cửa, lão đảo đi lên, chạy ra ngoài, căn bản không để ý tới mấy gia đình nằm ở cửa.

“Cám ơn công tử ân cứu mạng.” Vân Phi Tuyết lúc này mới phản ứng lại, cảm kích nói.

Nam nhân lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, vẫn chưa nói chuyện, chính là đem áo khoác trên người cởi ra, ném cho nàng.

Vân Phi Tuyết tiếp nhận áo khoác, lập tức hiểu được, vội vàng mặc vào che đi cảnh xuân đang lộ ra ngoài thân thể, thật sâu thi lễ: “Công tử, xin hỏi tôn tính đại danh, Phi Tuyết về sau nhất định báo đáp ơn ân cứu mạng hôm nay.”

“Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến, tiểu thư bảo trọng, tại hạ xin cáo từ.” Nam nhân nói xong, mưa cũng đã tạnh hẳn, bèn xoay người rời đi.

Vân Phi Tuyết vẫn nhìn theo bóng dáng hắn, đã lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Đào chống thân thể đi tới, gọi nàng.

“Làm sao vậy Tiểu Đào?” Nàng mới hồi phục tinh thần lại.

“Tiểu thư, lên kiệu đi, chúng ta hồi phủ.” Tiểu Đào ở một bên nhắc nhở, nên hồi phủ sớm một chút mới có thể an toàn.

“Ân.” Vân Phi Tuyết lên kiệu.....

Tiểu Đào tạm dừng một chút, nói: “Đây là lần đầu tiên tiểu thư cùng Dạ công tử gặp mặt. Về sau, cũng mới biết Dạ công tử cũng chính là môn sinh của lão gia, một lần vào trong phủ đến thỉnh an lão gia, vừa đúng lúc cùng tiểu thư gặp nhau, mới biết được hắc gọi Dạ Phong, về sau tiểu thư cùng Dạ công tử liền thường xuyên gặp mặt.....”

Tiểu Đào nói đến đây, Vân Phi Tuyết nghe đã hiểu được rồi, chỉ sợ là lâu ngày sinh tình, hai người đã xác định, trọn đời bên nhau. Chính là thiên ý trên người, bọn họ đã âm dương xa cách.

33. Chương 33: Khiếp Sợ

Một đêm rất nhanh đã trôi qua, làm Vân Phi Tuyết lần thứ hai mở to mắt, trời đã sáng rồi, lười biếng vận động thất lưng, liền phát hiện Tiểu Đào đã sớm đem nước rửa mặt đến.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi.” Tiểu Đào trên mặt lộ vẻ có lỗi. Sáng sớm, nàng đã đến phòng bếp rồi, nhưng Vương gia ngày hôm qua phân phó nói, muốn Vương phi tự mình giải quyết thức ăn. Cho nên, mọi người cũng không chịu để nàng động tay.

“Sao vậy? Tiểu Đào, ai làm khó dễ người?” Vân Phi Tuyết phát hiện sắc mặt nàng không bình thường, quan tâm hỏi.

“Không có, tiểu thư, ta chải đầu cho người,” Tiểu Đào vội vàng lắc đầu, không muốn làm cho nàng lo lắng, nhưng chính mình lại lo lắng vô cùng, tiểu thư ngay cả phòng bếp cũng chưa bao giờ đi qua, làm sao có thể nấu cơm được?

“Hảo.”

Vân Phi Tuyết thấy nàng không nói, cũng không muốn hỏi nhiều, cúi đầu nhìn mái tóc dài bên hông, có chút đau đầu. Thật sự là phiền toái, trước kia lúc ở đội đặc công, đều là một đầu tóc ngắn, thật thoải mái, thật tốt...

“Tiểu Đào, chúng ta đi làm điểm tâm.” Chờ Tiểu Đào giúp nàng chải tóc xong, nàng lập tức đứng lên, dân dĩ thực vi thiên*, nàng cũng muốn hảo hảo bộc lộ tài năng, làm cho cái Quý vương kia chính mình kinh ngạc mới thôi. Muốn nhìn nàng chê cười, kiếp sau đi.

“Ân, tiểu thư, ta đưa người đi, ta đã biết phòng bếp đi như thế nào rồi.” Tiểu Đào gật gật đầu, đi ở phía trước dẫn đường.

“Cám ơn người, Tiểu Đào.” Nàng thật sự tri kỷ tốt của ta.

“Tiểu thư, đây là điều ta phải làm.” Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn nàng, tiểu thư hiện tại cùng trước kia hoàn toàn không giống nhau rồi.

Hạ nhân ở phòng bếp, vừa thấy Vân Phi tuyết đi vào, lập tức đều dừng động tác trên tay, thực ăn ý đứng ở một bên, hiển nhiên là để chờ chê cười nàng.

Vân Phi Tuyết cũng không nhìn đến bọn họ, ánh mắt tìm tòi chung quanh. Không hổ là vương phủ, cái gì cần có đều có, đột nhiên phát hiện một bó mì dài, nàng biết mình nên làm gì rồi? Đi đến lấy thịt lợn, cầm lấy dao thái liên tiếp các miếng thịt mỏng, dùng nước rửa sạch, đặt ở trên cái thớt gỗ, con dao thái ở trong tay quay quay vài lần, rất nhanh thịt đã bị cắt thành những miếng đều nhỏ.....

Hạ nhân vương phủ ngây ngốc như gà gỗ, thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, Tiểu Đào ở một bên lại trở mắt? Tiểu thư, khi nào thì học được? Nàng sao lại không biết? Đây là tiểu thư của nàng sao?

Vân Phi Tuyết vừa chuẩn bị rau xanh cùng gia vị, châm củi lửa, mà bắt đầu nấu món mì thịt rau xanh, đây là món mà nàng thích nhất, cũng là sở trường của nàng, vừa ăn mặn lại vừa ăn chay, vừa là đồ ăn lại vừa là cơm, dinh dưỡng phong phú, thật tốt.

Nhìn thẳng bát mì thơm ngào ngạt ở trước mặt mình, Tiểu Đào còn không dám tin tưởng, đây cư nhiên là tiểu thư tự mình làm được, tiểu thư hiện tại làm cho nàng rất kinh ngạc rồi, cũng làm cho nàng không thể tin được.

“Thất thần làm gì? Mang trở về phòng đi.” Vân Phi Tuyết cười nhìn nàng, nha đầu kia phỏng chừng đã bị nàng dọa choáng váng.

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Đào lập tức lấy lại tinh thần, bắt quá, nàng rất ngưỡng mộ tiểu thư hiện tại.

Vẫn đứng ở ngoài phòng bếp nhìn nàng, Long Phi khoe miệng mang nụ cười thản nhiên, nàng quả nhiên rất đặc biệt, nằm ngoài dự kiến của mọi người.

“Long quân gia, đây là do ta làm, ngươi có muốn nếm thử xem không?” Vân Phi Tuyết vừa đi ra khỏi phòng bếp, liền thấy hần một thân bạch y đứng ở nơi đó, kêu lên. Ở vương phủ này, hần là người duy nhất sẵn sàng nói chuyện với nàng.

*: Dân dĩ thực vi thiên () có nguồn gốc, xuất xứ từ “Sử ký – Lệ Thực Kỳ Lục Giả Liệt Truyện • ”, trong đó có câu nói rằng: “Vương giả dĩ dân vi thiên, nhi dân dĩ thực vi thiên - ” (tạm dịch: Bậc quân vương lấy dân làm điều tiên quyết để tồn tại, và dân thì lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu”. Thiên: ở đây có nghĩa là cái tối quan trọng để tồn tại.) -> ở đây nghĩa là: dân coi cái ăn là điều quan trọng nhất.

34. Chương 34: Tò Mò

“Hảo.” Long phi mở miệng, hần thật sự rất muốn nếm thử xem.

“Tiểu Đào, đi lấy một cái bát.” Vân Phi Tuyết phân phó nói, Tiểu Đào nhanh chóng mang đến, nàng đem một bát mì đầy đưa cho hần nói: “Chúng ta về phòng trước, nếu ngươi thích, ngày mai ta có thể giúp ngươi làm một chút.”

“Cám ơn, Vương phi.” Long Phi tiếp nhận bát mì kia, nàng đến tốt cùng là một nữ tử như thế nào?

“Không cần.” Vân Phi Tuyết nói xong, liền cùng Tiểu Đào trở về phòng.

Long Phi trong tay cầm bát mì nóng hổi đi về phòng, vừa muốn động đũa, Tiêu Nam Hiên liền đi từ bên ngoài vào.

“Sư huynh, hôm nay sớm như vậy đã đi xuống rồi sao?” Long Phi tùy ý hỏi.

“Ân, hôm nay không có sự tình gì?” Tiêu Nam Hiên ngồi xuống, nhìn thấy bát mì trên bàn thì kỳ quái hỏi: “Long Phi, ngươi không phải không thích ăn mì sao? Hôm nay vì sao lại ăn rồi?”

“Đó là bởi vì này bát mì này không giống với?” Long Phi trong lời nói có chút bí ẩn.

“Không giống với?” Tiêu Nam Hiên lấy lại gần, cầm lấy chiếc đũa ăn một miếng, quả nhiên không giống với đầu bếp trong vương phủ làm, bắt quá, hương vị rất đặc biệt, ăn cũng rất ngon, buông chiếc đũa hỏi: “Phòng ăn đổi đầu bếp rồi sao?”

“Không có?” Long Phi trên mặt lộ vẻ tươi cười như trước, sau đó nói: “Ngươi đoán thử xem? Là ai làm?”

Tiêu Nam Hiên mâu trung nghi hoặc một chút, đột nhiên lạnh lùng: “Là nàng?” Hần lập tức đã nghĩ đến, nàng cư nhiên có thể nấu cơm?

“Đúng.”

Long Phi gật gật đầu, “Sư huynh, có phải hay không thật ngoài ý muốn, ngươi vốn định làm khó dễ nàng, nhưng nàng lại luôn ngoài dự kiến của ngươi, một nữ tử kỳ lạ như vậy thật sự làm cho ngươi ta phải tò mò.”

“Tò mò?” Tiêu Nam Hiên hừ lạnh: “Đừng quên nữ nhân là không thể tin tưởng.” (Bjno: E phản đối >o<) cả=“” đời=“” này=“” hần=“” cũng=“” sẽ=“” không=“” tin=“” tưởng=“” nữ=“” nhân,=“” hần=“” muốn=“” mọi=“” nữ=“” nhân=“” đều=“” bị=“” huỷ=“” hoại=“” trong=“” tay=“” hần,=“” nổi=“” đau=“” tận=“” xương=“” tủy,=“” nổi=“” hận=“” ngấm=“” trong=“” tim,=“” hần=“” làm=“” sao=“” có=“” thể=“” quên=“”>

Long Phi mâu trung có chút đau lòng nhìn hần, năm năm rồi, hần còn chưa dứt được đau thương, cừ hận thật sâu ở đáy lòng hần, làm cho hần càng ngày càng cực đoan.

Tiêu Nam Hiên khóe môi đột nhiên gợi lên một nụ cười quỷ dị. Chết, nàng không sợ, khổ hình, nàng không sợ, vậy nàng sợ cái gì? Hoặc là nói nữ nhân để ý nhất là cái gì? Tôn nghiêm cùng trong sạch, nếu hai loại đều làm cho nàng mất đi, nàng sẽ như thế nào? Nghĩ vậy đột nhiên hướng về phía ngoài cửa phân phó nói: “Mời Vương phi lại đây.”

“Sư huynh, người muốn làm gì?” Long Phi nhìn hần.

“Rất nhanh người sẽ biết.” Hần cố ý úp mở.

“Người tìm ta làm gì?” Vân Phi Tuyết rào bước tiến vào cửa, liếc lạnh lùng nhìn hần hỏi, không biết hần muốn diễn trò gì.

“Sao vậy, Vương phi, người sợ?” Tiêu Nam Hiên bên môi mang theo tia trào phúng.

“Người xem bộ dáng ta là sợ hãi sao?” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hần một cách khinh miệt.

“Vương phi liền cùng bốn vương đi thôi.” Tiêu Nam Hiên nói xong, cất bước đi trước ra ngoài.

“Đi nơi nào?” Nàng chẳng qua thuận miệng hỏi, bởi vì mặc kệ đi chỗ nào, nàng cũng không quan tâm.

“Thanh lâu, người không phải rất chờ mong sao? Bốn vương hiện tại sẽ đáp ứng người.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nói, hần cũng không tin, đến thanh lâu, nàng thật sự có thể không thay đổi sắc mặt.

35. Chương 35: Tiếp Khách

Vân Phi Tuyết lần đầu tiên đi trên phố xá cổ đại phồn hoa, cảm giác thật mới mẻ, nhưng Tiêu Nam Hiên cũng không có cho nàng thời gian thưởng thức, trực tiếp túm nàng kéo vào một kỹ viện hoa lệ.

“Vương gia, người đã đến rồi.” Một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi ra tiếp đón, thái độ cung kính.

Vân Phi Tuyết đánh giá nàng, trên mặt chỉ thoa một chút phấn, cũng không có trang điểm đậm, quần áo trên người cũng không phải loại lụa mỏng bạc liêu, tự mình cảm giác nàng cùng kỹ viện này tựa hồ không hợp nhau, chẳng lẽ nàng là mama của kỹ viện. Như thế nào lại trẻ tuổi như vậy?

“Tử Vân, người xem nàng thế nào?” Tiêu Nam Hiên trực tiếp lấy tay chỉ vào Vân Phi Tuyết, bọn họ trong lúc đó tựa hồ rất quen thuộc.

Tử Vân lúc này mới đem mâu quang đặt trên thân thể của nàng, nhỏ bé mảnh mai, khuôn mặt thanh tú, đôi môi anh đào, mi như tranh vẽ, thần thái trẻ trung, hơn nữa một đôi mắt đẹp gọn sóng không sợ hãi, không lảng tránh nhìn thẳng chính mình, thật là một mỹ nhân không bình thường, bèn cười nói: “Con mắt của Vương gia sao có thể sai được, chỉ là không biết Vương gia đưa nàng tới đây để làm gì?”

“Tử Vân, người nói bốn vương mang nàng đến thanh lâu thì có thể làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên cười lạnh nhìn Vân Phi Tuyết, nàng ánh mắt không hề e ngại làm cho hần có chút tức giận.

“Ý của Vương gia là để cho nàng tiếp khách?” Tử Vân có chút không dám xác định.

“Đúng vậy, bốn vương chính là có ý này.” Tiêu Nam Hiên con người đen bản thẳng đến nàng, muốn nhìn phản ứng của nàng sau khi nghe được tiếp khách.

“Có thể, bất quá khách nhân ta muốn tự mình tuyển.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, lạnh lùng nhìn hần đưa ra điều kiện này, hần muốn nhìn bộ dáng nàng khóc suốt mướt sao? Cứ chờ xem.

Tử Vân mở to hai mắt có chút kinh ngạc nhìn nàng, đây vẫn là lần đầu tiên có nữ tử đến thanh lâu, không hoảng hốt không sợ hãi, còn muốn chính mình tuyển khách nhân, chính là dũng khí này đã làm cho nàng rất bội phục rồi.

“Có thể, bất quá bốn vương chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, chỉ cần người tuyển khách nhân có nhiều bạc là được.” Tiêu Nam Hiên khoé môi gọi lên tia cười tàn nhẫn, hẳn sẽ làm cho nàng kinh hãi ngoài ý muốn.

“Người nói không phải vô nghĩa sao?” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hắn, nàng có lựa chọn sao?

Một bên Tử Vân thật sự khiếp sợ, nàng là ai? Cứ nhiên dám cùng Vương gia nói chuyện như vậy, Vương gia lại vì cái gì đưa nàng đến thanh lâu, chẳng lẽ nàng là tân nương thứ mười của Vương gia, Vân gia tiểu thư, Vân Phi Tuyết? Nhưng Vương gia vì sao lại đưa nàng đến thanh lâu?

“Tử vân, mang y phục lại cho nàng.” Tiêu Nam Hiên tưởng tượng thấy nàng mặc vào bộ y phục không đủ che thân kia, sẽ xấu hổ không chịu nổi như thế nào. (á, BT wá...!)

“Vâng, Vương gia.” Tử Vân lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, cho nên mang bộ y phục mỏng manh, lộ liễu nhất ở kỹ viện đem ra.

“Vương gia, y phục đã mang đến.” Tử Vân trong tay đang cầm y phục đi ra.

“Thay cho nàng.” Tiêu Nam Hiên phân phó, mâu trung mang theo tia tà ác.

“Cô nương, mời đi theo ta.” Tử Vân dẫn nàng đi vào bên trong phòng.

Tử vân giúp nàng thay xong quần áo, không khỏi sợ hãi kêu lên: “Cô nương, người thực xinh đẹp, chúng ta ra ngoài đi.” Không biết Vương gia sau khi nhìn thấy bộ dạng này của nàng, sẽ có cảm giác gì?

36. Chương 36: Anh Túc

Rèm cửa nhẹ nhàng nhấc lên, Tiêu Nam Hiên mâu trung lộ ra một chút hào quang.

Nàng như một tiên tử rơi xuống phàm trần, không có chút ngả ngớn của nữ tử thanh lâu, trước ngực một cái yếm hồng nhạt thêu hai đoá hoa sen màu vàng, phía dưới là một cái tiết khổ quá ngắn, da thịt trắng như tuyết ẩn hiện dưới lớp áo mỏng manh làm cho người ta vô hạn mơ màng, nhưng lại làm cho người ta không có một tia tà niệm, chỉ cảm thấy nàng như vậy là thần thánh không thể xâm phạm..... Chết tiệt, hẳn như thế nào lại có loại cảm giác này?

“Vương gia, cô nương đẹp quá, khẳng định sẽ làm nam nhân tối nay đến Di Xuân lâu lâm vào điên cuồng.” Tử Vân đi ra, sợ hãi nói.

“Bốn vương hy vọng nàng có bản lĩnh kia?” Tiêu Nam Hiên mâu trung đã biến thành không cười rồi.

“Vậy người liền mỗi mắt mong chờ đi.” Vân Phi Tuyết không hề để ý tới hắn, quay đầu nói: “Tử Vân tỷ tỷ, buổi tối có thể cho ta một cái mạng che mặt hay không?”

“Mạng che mặt? Cô nương vì sao muốn mạng che mặt?” Tử Vân sửng sốt hỏi lại.

“Tử Vân tỷ tỷ, người ở thanh lâu đã bao lâu?” Vân Phi Tuyết mỉm cười.

“Mười năm.” Tử Vân mâu trung hiện lên một tia thần nhiên lẫn ưu thương, mười năm, thời gian đẹp nhất của một nữ nhân đều chôn vùi ở trong này.

“Vậy Tử Vân tỷ tỷ, hẳn là đã hiểu rõ nam nhân, nam nhân đều không chiếm được là tốt nhất, cảm giác mơ hồ thần bí mới có thể khiến cho bọn họ hứng thú cực đại.”

Vân Phi Tuyết mâu quang liếc về phía Tiêu Nam Hiên. Tuy rằng đó đều là nàng từng đọc ở trong sách, nhưng bây giờ thật sự có công dụng rồi.

“Ta hiểu được, cô nương.” Tử Vân một chút bình tĩnh đại ngộ, mâu trung mang theo tán thưởng, sau đó lại nói: “Xin hỏi cô nương tên gọi là gì?”

“Anh Túc(*)” Vân Phi tuyệt suy tư rồi một chút, nàng cũng không thể nói tên thật của chính mình, đột nhiên nghĩ đến thuốc phiện, nàng hiện tại chính là thuốc phiện của nam nhân.

“Anh Túc?” Tử Vân sửng sốt, tò mò cái tên quái lạ, sau đó lại thoải mái, nàng là nữ tử đặc biệt như vậy, hẳn là có cái tên đặc biệt, hướng về phía Tiêu Nam Hiên cúi thấp người nói: “Vương gia, Tử Vân muốn đi chuẩn bị một chút, cáo lui trước.”

“Ân, đi đi.” Tiêu Nam Hiên đáp.

Vân Phi Tuyệt đôi mi thanh tú nhăn lại, vì cái gì Tử Vân đối với hắn cung kính như vậy? Mà cũng rất giống cấp dưới đối với cấp trên tôn kính, chẳng lẽ cái thanh lâu này là do hắn mở ra? Bất quá cũng không có gì kỳ quái?

“Vân Phi Tuyệt, ngươi có muốn biết buổi tối ai sẽ là nam nhân bỏ ra nhiều tiền nhất hay không?” Tiêu Nam Hiên đi qua, lấy tay cầm lấy cằm của nàng, bên môi mang theo nụ cười tàn nhẫn, để nàng xem đến cái nam nhân nhiều tiền nhất kia đã quá ngũ tuần (50 tuổi), bộ mặt xấu xí, thân thể dơ bẩn của kẻ ăn xin, nàng sẽ thế nào?

“Vương gia, ngươi không biết trên đời này còn có một từ “ngoài ý muốn” sao?” Vân Phi Tuyệt tuyệt không kinh hoàng, tuy rằng biết hắn đã chuẩn bị tốt rồi. Nhưng là cái dạng nam nhân gì, nàng đều có biện pháp đối phó.

“Đã khiến ngươi thất vọng rồi, bởi vì ở trong này, bổng vương không cho nó ngoài ý muốn, nó sẽ không có ngoài ý muốn.” Tiêu Nam Hiên con ngươi đen mang theo tia lãnh phúng.

“Hy vọng đi, bất quá ngươi cũng đừng đã quên, cái gì gọi là “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”(**).” Vân Phi Tuyệt cũng hèn mọn nhìn hắn, “ngoài ý muốn” luôn luôn tùy thời mà xuất hiện.

“Ha ha, Vân Phi Tuyệt, đáng tiếc ở nơi này, bổng vương chính là thiên.” Tiêu Nam Hiên tuôn ra một trận cười lạnh, chỉ cần hắn muốn, không có gì hắn không làm được, chỉ có là hắn không muốn làm mà thôi.

(*): Anh túc được xem là cây dược liệu quý. Chiết suất của cây này làm gây nghiện nặng. Ngành y học khuyến cáo không nên dùng trong các trường hợp thông thường, phải có sự chỉ định chi tiết và giám sát trực tiếp của bác sỹ.

(**): Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Ngoài trời này còn có bầu trời khác, ngoài người này còn có những người khác.

37. Chương 37: Xuất Trường (ra Sân Khấu)

Màn đêm chậm rãi buông xuống.

Di Xuân lâu hôm nay nghênh đón một buổi tối náo nhiệt, ồn ào nhất trong ngày, các công tử, thiếu gia, hoàng thân quốc thích, quan to quý nhân, mỗi một người ra vào nơi này, đều quần áo đẹp đẽ quý giá, sang trọng, xa hoa. Nữ tử nơi này cũng đều là tuổi trẻ mỹ mạo, kiều diễm, thướt tha.

“Các vị khách quan, Tử Vân xin quấy rầy một chút, hôm nay Di Xuân lâu mới có một vị cô nương tên Anh Túc, vẫn là quy định cũ, giá cao nhất.” Tử Vân trong thâm hồng từ từ tiêu sái đi ra, khuôn mặt tươi cười giới thiệu .

“Tử Vân, lại có cô nương mới rồi sao, quy củ chúng ta đều biết, người để cho Anh Túc cô nương kia sớm xuất hiện đi, nhìn xem có đáng giá để bổng thiếu gia chi tiền hay không?” Một công tử trẻ tuổi ngả ngón cật ngang nàng, tựa hồ có chút chờ không kịp.

“Hảo, Tử Vân sẽ không nhiều lời nữa, mời Anh Túc cô nương đi ra.”

Tử Vân vừa dứt lời, trên bầu trời liền một trận hoa phấp phới phiêu dạt, một nữ tử đeo mạng che mặt, trong tay cầm một dải lụa đỏ từ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống, trên người lụa mỏng theo gió vũ động, da thịt như tuyết lúc ẩn lúc hiện..... Vừa mới xuất trường, cũng đã làm cho nam nhân dưới đài nhìn không dời mắt.

Mũi chân vừa rơi xuống mặt đất, liền hoa lệ xoay người một cái, trên người lụa mỏng theo gió phấp phều bay lên, làm cho người ta một loại cảm giác xa hoa, chậm rãi đứng ở trước mặt mọi người, lạnh lùng đảo qua dưới đài, liền thấy dưới đài nhóm khách làng chơi, có khiếp sợ, có hưng phấn, nhiều nhất là mâu trung sắc dục, bao nhiêu mâu quang dưới đài tụ tập đến trên người nàng, bọn họ đại khái càng cảm thấy hứng thú là cái mạng che mặt giấu đi dung nhan của nàng.

Đột nhiên cảm giác được hai mâu quang bất đồng từ trên lầu phóng tới, một lãnh khốc tàn nhẫn giống như địa ngục ma quỷ, một lại ôn nhu mang theo vài phần ấm áp, Vân Phi Tuyết cảm giác được ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi ngồi ở ghế đầu trên lầu bên phải mâu quang không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh băng, nàng cũng không có chờ nam nhân dưới đài phản ứng khiếp sợ lại đây, nam nhân ngồi ở trên đài trong tay cầm một chén rượu Lưu Ly đã sớm chuẩn bị tốt. Xoay chân, tiếng hát ngọt ngào mang theo một tia ưu thương, nàng xướng lên bài hát của Đặng Lệ Quân (Hà Nhật Quân Tái Lai).

“Hảo hoa bất thường khai, hảo cảnh bất thường tại, sầu đôi giải tiểu my

Lệ sái tương tư đới kim tiêu ly biệt hậu hà nhật quân tái lai

Hát hoàn liễu giá bôi, thỉnh tiến điểm tiểu thái, nhân sanh năng đắc kỷ hồi túy bất hoan canh hà đãi...”

Dưới đài lặng ngắt như tờ, tựa hồ đều bị tiếng ca ngọt ngào hấp dẫn, nàng không để ý tới biểu tình của bọn họ, vẫn tiếp tục hát.

“...đình xướng Dương Quan điệp

Trọng kính bạch ngọc bôi, ân cần tần trí ngữ, lao lao phủ quân hoài

Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai, hát hoàn liễu giá bôi

Thỉnh tiến điểm tiểu thái, nhân sanh năng đắc kỷ hồi túy, bất hoan canh hà đãi...” (*)

Tiếng ca ngọt ngào mang theo ưu thương chậm rãi hạ xuống, Vân Phi Tuyết nhìn nam nhân dưới đài tựa hồ vẫn còn chưa khôi phục lại theo ca từ vừa rồi, một bên các nữ nhân còn lại lặng lẽ rơi lệ, nàng tưởng nàng xướng ra tâm tình của các nàng, thời gian là vàng bạc, sau đêm nay ly biệt, ngày nào anh trở lại, đây là các nàng bất đắc dĩ, chính là nàng vô lực thay đổi, lại càng không hy vọng xa vời có thể làm xúc động đáy lòng nam nhân.

Bưng lên chén rượu trong tay, hướng về phía Tiêu Nam Hiên trên lầu, cung kính một chút, đặt ở bên môi nhấp một chút, sau đó đặt ở một bên, lặng lẽ ngồi một chỗ, hồ hững nhìn các nam nhân dưới đài.

(*): Bài hát Hà Nhật Quân Tái Lai (Đặng Lệ Quân)

HÀ NHẬT QUÂN TÁI LAI

hảo hua bù cháng kai , hảo jǐng bù cháng zài , chóu duì jiě xiào méi

lèi sǎ xiāng sī dài , jīn xiǎo lí bié hòu , hé rì jūn zài lái

, ,

hè wǎn liǎo zhè pei , qǐng jīn diǎn xiǎo cài , rén shēng néng de jǐ huí zuì

, [] , !

bù huān gèng hé dài , [bài] lái , hè wǎn zhè pei zài shuō!

, ,

jīn xiǎo lí bié hòu , hé rì jūn zài lái , tíng chàng yáng guān dié

zhòng qíng bái yù pei, yīn qín pín zhì yǔ, láo láo fǔ jūn huái

jīn xiǎo lí bié hòu, hé rì jūn zài lái, hè wán liǎo zhè pei

qǐng jìn diǎn xiǎo cài, rén shēng néng de jǐ huí zuì, bù huān gèng hé dài
[] ! , !, , ?

[bái] ai! zài hè yì pei, gān liǎo ba! jīn xiǎo lí bié hòu, hé rì jūn zài lái

HÀ NHẬT QUÂN TÁI LAI

Hảo hoa bất thường khai, hảo cảnh bất thường tại, sâu đôi giải tiểu my

Lệ sái tương tư đãi kim tiêu ly biệt hậu hà nhật quân tái lai

Hát hoàn liễu giá bôi, thỉnh tiến điểm tiểu thái, nhân sinh năng đắc kỷ hồi túy

Bất hoan canh hà đãi, [bạch] lai, hát hoàn giá bôi tái thuyết !

Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai, đình xướng Dương Quan điệp

Trọng kính bạch ngọc bôi, ân cần tần trí ngữ, lao lao phủ quân hoài

Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai, hát hoàn liễu giá bôi

Thỉnh tiến điểm tiểu thái, nhân sinh năng đắc kỷ hồi túy, bất hoan canh hà đãi

[Bạch] ai !

Tái hát nhất bôi, can liễu ba!, kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai?

NGÀY NÀO ANH TRỞ LẠI

Hoa đẹp không hay nở. Hoàn cảnh tốt không lâu dài.

Buồn thu làm tan nét mi cười (mi nghĩa là lông mày)

Nước mắt tràn mắt nét nhớ thương. Đêm nay sau khi chia tay, ngày nào anh trở lại?

Uống xong chén này, xin vào tiệm nhậu vài món.

Đời người mấy lần được say sưa, không vui còn đợi gì?

Đến đây đi, uống xong chén này mới nói chuyện nhé!

Đêm nay sau khi chia tay, ngày nào anh trở lại?

Thôi (Ngừng) hát khúc Dương Quan (cửa ải tên là Dương).

Nâng lên nâng xuống chén ngọc trắng,

Ân cần nói đi nói lại những điều kính trọng,

Ghì chặt anh trong lòng. Đêm nay chia tay xong, ngày nào anh trở lại.

Uống xong chén này, chúng ta vào tiệm ăn làm vài đĩa nhắm nhé.

Đời người mấy lần được say sưa?

Chẳng vui còn phải đợi gì?

Hà (khà sau khi tợp một ngụm)!

Làm một chén nữa. Cạn đi thôi.

Đêm nay già biệt xong, ngày nào anh trở lại?

38. Chương 38: Ra Giá

Đủ các loại ánh mắt phóng về phía Vân Phi Tuyết, si mê có, kinh diễm có, hâm mộ có, ghen tị cũng có..... Duy chỉ một làm cho nàng cảm giác mãnh liệt nhất chính là ánh mắt phần nộ mang theo lãnh khốc từ trên lầu phóng tới. Khóe môi dâng lên nụ cười thản nhiên, nàng ngửa đầu nhìn lên cười đầy quyến rũ đến mười phần.

Tiêu Nam Hiên ngồi ở chỗ kia, mâu quang mị hoặc nhìn nàng khiêu khích, mâu trung đầy lửa giận làm cho người ta sợ hãi. “Choang!” Chén rượu trong tay, bị hất dùng lực bóp nát.

Long Phi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Bốn thiếu gia ra giá một ngàn lượng, muốn Anh Túc cô nương đêm nay theo hầu hạ ta.” Một công tử tuổi còn trẻ cao giọng hướng về phía Tử Vân hô, đánh vỡ trầm tĩnh.

“Ta ra giá một ngàn năm trăm lượng. ” Một thanh âm lại vang tới.

“Hai ngàn hai.”.....

Dưới đài trở nên hỗn loạn, âm thanh ra giá cứ một tiếng lại cao hơn một tiếng.

Lúc này Tử Vân đột nhiên đi lên đài, nhìn các nam nhân dưới đài nhiệt tình tăng giá, cười duyên nói: “Mọi người không cần gấp gáp, đã biết Di Xuân viện chúng ta đều dựa vào bạc để nói chuyện. Đêm nay, Anh Túc cô nương sẽ tiếp khách người nào ra giá một vạn lượng bạc trắng.”

Lời vừa ra khỏi miệng, chợt nghe thấy dưới đài mọi người đều hấp khí, một vạn lượng, có thể bao được một cô nương trong cả một năm rồi, chợt nghe công tử trẻ tuổi vừa rồi nói: “Tử Vân, người cho dù chào giá ngất trời, cũng phải phù hợp thực tế, một vạn lượng bạc trắng, các người tưởng chúng ta đều coi tiền như rác à, hơn nữa mặt cũng chưa nhìn thấy, còn không biết có đáng giá hay không đâu?”

Vân Phi Tuyết mặt lộ biểu tình như trước ngồi ở chỗ kia, nàng biết đây là do Tiêu Nam Hiên cố ý, một vạn lượng bạc trắng, dựa vào thông thường cũng có thể biết là rất nhiều bạc, phỏng chừng không có mấy người có thể trả tiền để chơi.

“Công tử nếu thấy không đáng giá, có thể từ bỏ.” Tử Vân cười khanh khách nhìn hắn nói, chính cái giá trên trời này đã muốn dọa lui một phần mười khách nhân.

“Một vạn lượng ta ra.” Một nam tử trung niên cầm hoa y phục đứng thẳng đi ra.

“Chờ một chút, ta ra một vạn một trăm hai.” Một nam nhân sang trọng giàu có ngăn cản hắn, chính là cái bụng kia thật là mập mạp.

“Một vạn một ngàn lượng.” Một thân thể gầy yếu, tóc hoa râm, bàn tay vuốt vuốt mấy sợi râu mỏng ở khóe miệng, vẻ mặt mê đắm nhìn Vân Phi Tuyết trên đài.

“Ha ha.” Dưới đài tuân ra một trận cười vang, có người không khách khí nói: “Lý lão gia, người đừng nên lãng phí tiền bạc, thân thể của người còn dùng được không? Giường chưa chắc người đã đi lên được, trước hết nằm úp sấp xuống đi cho rồi.”

“Lão phu ta cũng nguyện ý, các người đó là ghen tị, có bản lĩnh mang bạc ra so với lão phu ta.” Lý lão gia trừng mắt nhìn bọn họ, tựa hồ còn có chút đắc ý, ai có bạc như hắn chứ.

Mọi người lập tức hấp khí, cơ hồ không ai ở đứng ra, nơi này cũng chỉ nhận bạc không nhận người.

“Còn có ai ra giá cao hơn, nếu không có, vậy Anh Túc cô nương đêm nay sẽ hầu hạ Lý lão gia rồi.” Tử Vân đảo qua mọi người.

“Một vạn lượng hoàng kim.” Từ cửa đột nhiên vang lên vài từ.

Mọi người dưới đài nhất thời kinh hô lên, một vạn lượng hoàng kim, tất cả đều quay đầu hướng ngoài cửa nhìn xem.....

39. Chương 39: Khất Cái

Ở cửa là một người mặc quần áo tả tơi đã nhìn không ra màu sắc ban đầu, trên đầu là một mớ tóc bù xù làm người ta có thể tưởng tượng đến những mảnh rác, bên trên còn có chút cỏ khô và lá cây khô, mặt là cả một mớ hỗn độn giữa mồ hôi cùng bụi đất trộn lẫn làm hiện lên nước da đen xỉ, khóe mắt mang theo gỉ mắt màu đen, hai tay đen thùi gầy gò cầm theo một cây mộc côn cũ kĩ, khất cái đã khoảng 50 tuổi run rẩy tiêu sái tiến vào, mọi người cùng nhau nhìn vào người của hắn, trong lòng có chút run run, sợ hãi.

“Nôn.....” Nhìn hắn, các nam nhân khác có chút nhịn không được ghê tởm và muốn nôn mửa.

Ở trên lầu hai.

Tiêu Nam Hiên nhìn khất cái xuất hiện ở cửa, khóe miệng lộ ra một tia tàn nhẫn cười lạnh, Vân Phi Tuyết, ta xem ngươi như thế nào bình tĩnh.

Long Phi nhìn đến ở cửa là một người khất cái xuất hiện cũng là sửng sốt, theo sau hiểu được nhìn hắn nói: “Sư huynh, đây là người an bài sao? Đừng quên, nàng là Vương phi của ngươi, ngươi thật sự phải như vậy đối nàng?”

“Nàng là của ta Vương phi, nhưng nàng vẫn là một nữ nhân, lại là nữ nhi của Vân Hạc, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi sẽ có thể quan tâm đến nàng sao? Ta thích xem bộ dáng muốn sống không được của nàng. ” Tiêu Nam Hiên khóe miệng đều là không cười, mâu trung lạnh như băng.

“Nhưng là nàng sẽ không như ngươi mong muốn.” Long Phi lắc đầu, nhìn dưới lầu, tin tưởng nàng hội ứng phó tự nhiên.

Tử Vân sắc mặt bình tĩnh tiêu sái rồi đi đến, nhìn khất cái ở cửa đến: “Vừa rồi hô nhất vạn lượng hoàng kim là người nói sao?”

Không đợi khất cái trả lời, vị công tử trẻ tuổi vừa rồi liền giành trước nói: “Tử Vân, ngươi không phải hỏi vô nghĩa sao? Hắn nếu có nhất vạn lượng hoàng kim, còn có thể có bộ dáng đáng ghê tởm như thế sao?”

“Đúng vậy, Tử Vân cô nương, mau đem hắn đuổi đi, đừng làm hao phí thời gian của lão phu, có thời gian, lão phu đã sớm có mỹ nhân trong ngực rồi.” Lý lão gia ở một bên tiếp lời đến, còn không quên mê đắm nhìn Vân Phi Tuyết liếc mắt một cái.

“Đi ra ngoài, không có việc gì đừng vào đây, Di Xuân lâu này không phải là nơi ngươi có thể đến.” Mọi người hống hắn, sau đó đều không quan tâm đến hắn nữa, không nghĩ có mặt hắn ở đây.

“Ai nói ta không bạc, không sai, nhất vạn lượng hoàng kim, chính là ta kêu, số tiền đấy là ở đâu.” Bị mọi người nhạo báng, vẻ mặt khất cái có chút kích động hô lớn.

Ánh mắt của mọi người lập tức lại tụ tập ở trên người hắn, nhìn hắn giống như đang nhìn quái vật, sau đó cười vang đến: “Hắn là người điên.”

Tử Vân cũng nghiêm túc nhìn hắn nói: “Vậy mời ngươi đem nhất vạn lượng hoàng kim lấy ra đây, nếu không xin mời ngươi rời đi.” Ở thanh lâu một thời gian dài, nàng biết nhìn người không thể xem tướng mạo, có lẽ hắn chính là một người đặc biệt, nàng là mở cửa buôn bán, nhận được chính là bạc, chỉ cần là bạc trắng vàng kim thật, không quản hắn là khất cái vẫn là quan to quý nhân.

Thần sắc của khất cái có chút đắc ý, hướng về phía ngoài cửa hô to: “Đem hoàng kim lấy tiến vào.”

Mọi người trừng lớn ánh mắt, sợ bỏ lỡ gì đó, hắn sẽ không là tới thật sự đi.

Ở cửa hai hạ nhân, nâng một hòm lớn mang vào, đặt xuống dưới, mở hòm ra..... Sau đó lui đi ra ngoài.

Bị đám người ngăn trở tầm mắt, Vân Phi Tuyết nhìn không tới trong rương là cái gì này nọ? Chỉ nghe đến mọi người không phát ra một chút âm thanh, đều lặng ngắt như tờ nhìn tên khất cái ở cửa.

“Nhất vạn lượng hoàng kim, ngươi xem đi, điểm tốt lắm, kia Anh Túc cô nương đêm nay chính là của ta.” Khất cái ánh mắt tham lam theo từ nhất lượng hoàng kim rơi xuống trên người Vân Phi, chính là liếc mắt một cái, liền trợn mắt há hốc mồm đứng ở nơi đó, khóe miệng chảy nước miếng.

Trên đài Vân Phi Tuyết nhìn khát cái ở cửa liếc mắt một cái, khoe môi gợi lên một tia cười lạnh, ngẩng đầu phiết quá Tiêu Nam Hiên, ngón tay ở bên môi khẽ hôn một chút, làm cái động tác cực kỳ ái muội, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn kia là đang phần nộ.

40. Chương 40: Câu Hồn Mẫu Đơn

“Hảo, vậy đêm nay Anh Túc cô nương chính là của ngươi rồi.” Tử Vân điểm hoàn hoàng kim, rồi mới mở miệng nói đến, đêm nay thật có nhiều chuyện ngoài ý muốn, mâu trung mang theo thương tiếc liếc mắt nhìn nàng một cái, phải cùng khát cái cùng một chỗ, thật sự là rất chà đạp nàng rồi, nhưng là chính mình lại vô lực vì nàng làm chút gì?

Không biết là do bị khiếp sợ khi nhìn thấy nhất vạn lượng hoàng kim, hay là sợ khát cái kia dơ bẩn đụng tới thân thể chính mình, hay là bọn họ đang suy nghĩ xem nên trả thù như thế nào, đám người dần nhích ra tạo thành một cái đường.

“Ha ha.” Khát cái 50 tuổi, vẻ mặt dơ bẩn kích động lấy tay chống cây mộc còn đi bước một tiêu sái lại đây, đi đến dưới đài, hướng về phía Vân Phi Tuyết vươn bàn tay dơ bẩn đen thùi của hắn lên, ở miệng lộ ra một loạt màu vàng dơ bẩn dính răng nanh, làm cho người ta thật sự nhìn không được ghê tởm.

Vân Phi Tuyết lạnh lùng nhìn người ở trước mặt mình nhìn không ra khuôn mặt, cùng với ánh mắt kia thật đáng khinh, thật sự không có cách nào, miễn cưỡng chính mình đưa tay qua, nhưng là ở trước công chúng, nàng không thể cự tuyệt, nàng nên làm cái gì bây giờ? Huống chi nàng tin tưởng Tiêu Nam Hiên nhất định chuẩn bị tốt rồi, hẳn chắc chắn đang ở trên lầu lạnh lùng nhìn nàng.....

Nàng biết nàng trốn không thoát, giây dựa chậm rãi nâng tay lên.....

Giữa không trung, đột nhiên bay qua một cái thân ảnh mị hồng, một đóa hoa màu đỏ thắm tấp dừng ở tay nàng, lựa tư tâm mềm mại theo tay nàng lướt qua, nàng chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bay lên, đã bị người ôm vào trong ngực, bay đến phía trên Di Xuân, tiếp tục ôm nàng thi triển khinh công, nàng ngoái đầu nhìn lại, liền thấy một đôi hẹp dài tà mị mắt xếch, khoe môi mỏng manh nổi lên như cười mà không cười, làm cho nàng giật mình thất thần, thể gian là thể nhưng lại có người giống như yêu nghiệt này, bất quá nàng dám khẳng định hẳn là nam nhân, bởi vì cánh tay của nàng đặt ở ngực hắn, nơi đó thật rắn chắc.

Các nam nhân ở Di Xuân lâu còn chưa kịp khiếp sợ tỉnh ngộ lại đây, thẳng tắp nhìn trên đài kia đóa kiêu diễm đỏ tươi đích hoa mẫu đơn.

“Sư huynh, là câu hồn mẫu đơn ‘Quỷ Mị’.” Trên lầu Long Phi đột nhiên đứng dậy, thần sắc có chút lo lắng.

“Truy.” Tiêu Nam Hiên chính là lạnh lùng nói, người đã nhanh chóng bay ra ngoài, phía sau long phi gắt gao đuổi theo.

“Bảo bối, nhìn đủ chưa?” Nam nhân tà mị cười, môi bạc nhẹ nhàng xẹt qua mặt của nàng, dùng tay bỏ mạng che mặt của nàng xuống, nhìn dung mạo tuyệt thế của nàng, mâu trung có chút ngạc nhiên chột lé qua.

Vân Phi Tuyết lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhìn hắn không khỏi tiếc hận đến: “Ngươi vì cái gì không phải nữ tử, nếu là cái nữ nhân, khẳng định là khuynh quốc khuynh thành, yêu mị chúng sinh.”

“Bảo bối, ta đồng dạng cũng là yêu mị chúng sinh, bất quá duy nhất không đồng là, bị ta yêu mị đều là nữ nhân.” Nam nhân ngón tay ái muội mang theo mị hoặc xẹt qua mặt của nàng .

Vân Phi Tuyết đột nhiên đánh cái rùng mình, cảnh giác, nàng cảm giác trước mắt nam nhân rất nguy hiểm, bình tĩnh nói: “Ngươi bắt ta làm gì?”

“Bảo bối sao lại nói khó nghe như vậy, ta làm sao bắt ngươi được? Ta đây là mời ngươi.” Nam nhân một bộ thực ủy khuất biểu tình nhìn nàng.

“Vậy ngươi mời ta làm gì?” Vân Phi Tuyết lập tức sửa lại câu hỏi, không muốn cùng hắn dây dưa, loại nam nhân này cách càng xa càng tốt.

Nam nhân tà mị nhìn chăm chăm vào nàng, thích thú, một lúc lâu mới đến: “Người thật sự không biết ta là ai?”

41. Chương 41: Quỷ Mị

“Không biết.” Vân Phi Tuyết thực rõ ràng lắc đầu, nàng mới đến đây có hai ngày thì phải? Cho dù hắc ở nổi danh, nàng cũng còn không kịp nhận thức hắc đầu, cũng căn bản không nghĩ nhận thức hắc.

“Thì ra là thế.” Nam nhân khéo môi gợi lên một cái độ cong, trách không được mâu trung nàng không có một tia hoảng sợ.

“Uy, người không muốn nhanh lên một chút sao” Vân Phi Tuyết thúc giục, tuy rằng không biết hắc là người như thế nào? Nhưng là nàng có thể khẳng định hắc không phải là người do Tiêu Nam Hiên an bài, như vậy hắc nhất định sẽ đuổi theo, bất quá nàng muốn thừa dịp cơ hội này rời đi khỏi nơi này, rời đi khỏi Quỷ vương.

“Bảo bối, gấp cái gì? Người sợ hãi có người đuổi theo chúng ta sao? Bảo bối khả yên tâm, nhìn khắp thiên hạ, người nhìn thấy ký hiệu ta lưu lại còn có thể đuổi theo, nhất định là không muốn sống nữa.” Nam nhân khéo môi gợi lên một cái tự tin.

Nhìn hắc chắc chắn như vậy, Vân Phi Tuyết không khỏi quay đầu nhìn lại, một màn đêm yên tĩnh, nàng nhìn đến hai cái thân ảnh bay nhanh mà đến, khéo môi mang theo tươi cười nói: “Người tự tin quá sớm rồi.” Vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một thanh âm giống như hàn băng.

“Quỷ Mị, buông nàng.”

Quỷ Mị ôm Vân Phi Tuyết dừng lại cước bộ, đứng trên mái nhà ở đường phố, khéo môi yêu nghiệt cười nói: “Bảo bối, đều là người, thật đúng là bị cái miệng nhỏ nhắn của người nói đúng rồi, không nghĩ tới thật sự có người không muốn sống đuổi theo rồi.”

“Ta đã nói rồi người tự tin quá sớm rồi, aizzz, chính là không nghĩ tới nhanh như vậy liền nghiệm chứng rồi.” Vân Phi Tuyết cố ý thở dài.

“Bảo bối khẩu khí hảo thất vọng, chẳng lẽ nhanh như vậy liền yêu thượng ta rồi.” Quỷ Mị ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua môi của nàng, không đợi nàng trả lời, liền xoay người sang chỗ khác, nhìn phải đối diện Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi, tà mị cười nói: “Ta tưởng là ai? Nguyên lai là Quỷ Vương, chính là ta không biết từ khi nào thì Quỷ vương đối nữ nhân cũng cảm thấy hứng thú rồi.”

“Quỷ Mị, đó là chuyện của bốn vương, bốn vương cho tới bây giờ đối nữ nhân đều không có hứng thú, bốn vương chính đối nàng cảm thấy hứng thú.” Tiêu nam hiên lấy tay lạnh lùng chỉ vào nàng.

Vân Phi Tuyết chính là lạnh lùng đối diện hắc.

“Bảo bối, xem ra người rất được mong đợi, ngay cả Quỷ Vương đều bị người kinh động rồi.” Quỷ Mị quay đầu đến mâu trung đều là tà mị, nàng rốt cuộc là loại người nào? Một cái thanh lâu nữ tử tuyệt đối không thể kinh động được Quỷ Vương luôn luôn lãnh khốc vô tình.

“Như thế nào người sợ sao? Vậy buông ta đi.” Vân Phi Tuyết thu hồi mâu quang mênh mông nói, tưởng sử dụng phép khích tướng, bọn họ đều là những người nguy hiểm, nàng thật sự hy vọng Quỷ Mị cùng Quỷ vương đánh nhau, nàng hảo nhân cơ hội đào tẩu.

“Hảo.” Quỷ Mị lại đột nhiên buông tay buông nàng ra, sau đó ở bên tai nàng ái muội nói: “Bảo bối, muốn lợi dụng ta, người còn quá non rồi.” Hắc trước mắt còn chưa muốn cùng Quỷ vương khó xử.

“Người là người sẽ bị người khác lợi dụng sao?” Vân Phi Tuyết nhìn thẳng hắc nói, hắc quả nhiên là một người thông minh, nguy hiểm.

“Quý Mị, quyết định nhanh một chút, có thả người không? Bốn vương không có kiên nhẫn chờ.” Tiêu Nam Hiên mắt lạnh nhìn hành động của bọn họ như đang tán tỉnh nhau ở nơi không có người nào, mâu quang sắc bén mang theo tức giận.

“Bảo bối, ta đột nhiên đối với người có chút không tha, nhưng yên tâm, về sau chúng ta còn có thể gặp lại.” Quý Mị đột nhiên thấp giọng ở bên tai nàng nói xong, một cái phi thân mà đi, thanh âm ở giữa không trung truyền đến: “Quý vương, người cho người.”

42. Chương 42: Khiêu Khích

“Như thế nào? Như vậy khẩn cấp muốn đuổi theo ta để đem ta trở về di xuân lâu sao? Là người tiếc nhất vạn lượng hoàng kim của người, hay là nhớ thương muốn thỏa mãn sự biến thái của người.” Vân Phi Tuyết đứng trên mái nhà, lạnh lùng nhìn hắn trào phúng, nàng sẽ không ngốc mà tin tưởng hắn là cố ý đến giải cứu nàng.

“Như thế nào? Người sợ.” Tiêu Nam Hiên khéo môi gọi lên lãnh phúng.

“Đó là người nghĩ vậy, đi thôi.” Nếu trốn không được, nàng liền lựa chọn thần nhiên đối mặt, đi từng bước tính từng bước.

“Hừ, coi như người thức thời.” Tiêu Nam Hiên hừ lạnh một tiếng, theo sau phi thân một cái, liền vững vàng rơi trên mặt đất, ngẩng đầu khiêu khích nhìn nàng.

Vân Phi Tuyết nhìn xem ước chừng từ đây xuống mặt đất cao khoảng bốn năm thước, chết tiệt, nàng không có võ công, nếu ở đây có dây thừng, nàng có thể dễ dàng linh hoạt đi xuống, nhưng là hiện tại bảo nàng nhảy xuống đi, nàng cũng không nắm chắc.

“Vương phi, ta mang người đi xuống.” Long Phi đi ngang qua, vươn tay nói.

“Cám ơn.” Vân Phi Tuyết túm nhanh lấy tay hắn, bây giờ không phải lúc làm anh hùng, của nàng tín ngưỡng, an toàn cùng tánh mạng vĩnh viễn đều xếp hạng đệ nhất, nếu đến tính mạng còn không giữ được, những cái gì đều là dư thừa.

Long Phi nhẹ tay ôm trụ thắt lưng của nàng, ôm nàng bay đi xuống, nhìn hắn một thân áo trắng được gió nhẹ thổi bay, khéo môi của nàng mang theo thần nhiên tươi cười, đột nhiên nhớ tới hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân trên TV, cùng hiện tại chắc cũng có điểm tương tự.

“Vương phi, được rồi.” Long Phi dừng ở trên mặt đất, liền buông nàng ra, trên mặt mang theo một nụ cười, đem nàng đang suy nghĩ xa xôi kéo trở lại.

“Long Phi, người nhiều chuyện rồi, lập tức hồi vương phủ.” Tiêu Nam Hiên mâu quang mang theo tức giận cùng bất mãn bắn về phía hắn, ngữ khí lạnh như băng.

Long Phi chính là cười khê một chút, không xem đến sự tức giận của hắn, cũng rất nghe lời xoay người rời đi, trước khi rời đi nhìn nàng một cái, mâu trung cấp nàng một cái trấn an.

Vân Phi Tuyết hoài nghi chính mình có phải hay không nhìn lầm rồi? Hắn như thế nào lại cấp cho nàng ánh mắt như vậy.

“Đi, hồi Di Xuân lâu.” Tiêu Nam Hiên mâu quang sắc bén đột nhiên bắn về phía nàng, đêm nay mục đích của hắn còn không có đạt tới, hắn sẽ không khinh địch như vậy mà bỏ qua nàng. Nói xong, xoay người bước đi.

Đi vài bước rồi mới phát hiện nàng cũng không có theo kịp, còn đứng ở tại chỗ nhìn hắn, bước nhanh tiêu sái đi qua, một cái khấp trụ cằm của nàng, mâu quang sắc bén làm cho người ta sợ hãi, “Người không có nghe bốn vương nói gì sao?”

“Nghe hiểu rồi.” Vân Phi Tuyết bị bắt ngẩng đầu, cùng hắn đối diện.

“Kia như thế nào còn không đi?” Hắn mâu quang trung nhảy lên mấy phần phẫn nộ, trên tay chỉ cần dùng thêm một chút lực, có thể cắt đứt chiếc cổ mảnh mai của nàng.

“Ta chỉ là nói nghe hiểu rồi, nhưng là ta cũng không có muốn nói nghe lời người nói.” Vân Phi Tuyết vừa dứt lời, đầu gối liền nhanh chóng tập kích hấn tại nơi mềm mại nhất, khiến cho hấn buông chính mình ra.

Tiêu Nam Hiên lui về phía sau từng bước né tránh của nàng tập kích, tay buông ra khỏi cổ của nàng, lại bắt được cổ tay của nàng cười lạnh, mâu quang lại âm hàn nói: “Vân Phi Tuyết, người đây là khiêu khích bốn vương sao? Người cho là như vậy, người có thể bỏ chạy sao?”

“Ta cũng nghĩ sẽ không thoát được, bắt quá đang nói, ít nhất ta muốn tranh thủ, tranh thủ mới có cơ hội không phải sao?” Vân Phi Tuyết theo dõi hấn, khéo môi câu dẫn một cái châm chọc địch độ cong.

“Chỉ tiếc, ở trong tay bốn vương, Vân Phi Tuyết, người vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội, vẫn là nhận mệnh đi.” Tiêu Nam Hiên con người đen đột nhiên biến lãnh, một chút đem nàng túm đến trước ngực hấn, ôm lấy thất lưng của nàng, liền hướng đến phía Di Xuân lâu bay đi.

43. Chương 43: Đáng Khinh

Tại Di Xuân lâu, đám người náo nhiệt đều đã tự tản ra ở các phòng khác nhau, trong lòng ôm những nữ nhân dịu dàng làm vừa lòng bọn họ, tựa hồ chuyện vừa rồi chính là một cái trò khôi hài, đảo mắt liền đã quên.

Bị Tiêu Nam Hiên mạnh mẽ mang về, Vân Phi Tuyết liền nhìn đến to đại sảnh to như vậy, chỉ còn có cái kia khát cái vẫn còn đứng ở nơi đó, nhìn thấy nàng, hai tròng mắt hấn lại lộ ra cái loại mâu quang đáng khinh, làm cho nàng phản cảm đến cực điểm.

“Vân Phi Tuyết, như thế nào không nghĩ nhìn đến hấn sao? Đừng quên hấn chính là khách của người đêm nay.” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo tà ác, ngữ khí lãnh khốc mà lại mang theo ý trả thù.

“Ta như thế nào lại quên? Càng không thể phụ người cố ý an bài không phải sao?” Vân Phi Tuyết cười lạnh nhìn hấn, nhấn mạnh hai chữ cố ý.

“Vương gia, ngài đã trở lại.” Tử Vân đột nhiên theo bên trong đi ra, nhìn đến nàng, mắt đẹp khiếp sợ mang theo ý không thể tin, nàng cứ nhiên còn có thể từ trong tay quỷ mị trở về bình an vô sự.

“Tử Vân, chuyện còn lại liền giao cho người rồi, người hấn là biết làm như thế nào?” Tiêu Nam Hiên kiểm mâu lạnh lùng đảo qua khát cái, rồi dừng ở trên người Vân Phi Tuyết.

Tử Vân hơi hơi sửng sốt, theo sau hiểu được ý tứ trong lời của hấn nói đến: “Vương gia, xin yên tâm, Tử Vân biết nên làm như thế nào?”

“Ân.” Tiêu Nam Hiên lãnh ứng một tiếng, hướng lầu hai tiêu sái đi lên.

Tử Vân nhìn bóng dáng hấn rời đi, nhẹ nhàng thở dài đến: “Anh Túc cô nương, khát cái lão gia, Tử Vân mang bọn người trở về phòng.”

Nghe được nàng nói như vậy, khát cái kích động cầm lấy một cây tay đều đang run đầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm Vân Phi Tuyết, khéo miệng đều chảy ra nước miếng rồi.

“Tử Vân cô nương, phiền toái người trước làm cho người ta dẫn hấn đi tắm rửa một cái không được sao?” Vân Phi Tuyết thật sự không thể nhìn bộ dạng dơ bẩn hấn ghê tởm kia của hấn, cũng vì muốn kéo dài thời gian một chút, dù sao nhất thời là nhất thời, ai sẽ biết tiếp theo lại sẽ phát sinh sự tình gì?

“Này.....” Tử Vân chần chờ một chút, mặt lộ vẻ khó xử đến: “Anh Túc cô nương không phải ta không chịu, ý tứ của Vương gia, ta nghĩ người hấn là so với ta hiểu hơn nhiều.” Nàng thật sự cũng không rõ Anh Túc cô nương cùng Vương gia có cái gì cừ hận cùng quá tiết, Vương gia hội như thế tương đối, nhưng là nàng không dám cãi lời mệnh lệnh của hấn.

“Ta hiểu được, Tử Vân cô nương, vậy thỉnh dẫn đường đi.” Vân Phi Tuyết không ở xa cầu, cũng không muốn làm khó nàng.

Tử Vân nhìn nàng mâu quang có chút phức tạp, nhưng vẫn là xoay người ở phía trước dẫn đường, mở ra cửa phòng nói: “Anh Túc cô nương, khát cái lão gia, mời các người.”

“Cám ơn.” Vân Phi Tuyết dừng bước rồi đi vào, phía sau khuất cái mâu quang vẫn si ngốc dừng ở thân thể của nàng, bước vào cửa đi vào cước bộ đều lảo đảo cơ hồ sắp té ngã.

Tử Vân bắt đắc dĩ lắc đầu, người như vậy thật sự là ủy khuất Anh Túc cô nương rồi, nhưng cũng không làm gì được, thay bọn họ đóng cửa phòng.

Trong phòng, Vân Phi Tuyết ngồi ở bên giường, mâu quang cảnh giới lạnh như băng theo dõi hẩn.

“Mỹ..... Mỹ nhân.....,” Khất cái ném mộc côn trong tay xuống, run rẩy vươn hai tay đi tới, mê đắm hướng nàng đi đến.

“Đứng lại.” Vân Phi Tuyết lập tức đứng dậy, lấy tay chỉ vào hẩn, mâu quang lạnh lùng cảnh cáo hẩn.

“Mỹ nhân, người đừng quên, người là do ta dùng nhất vạn lượng hoàng kim mua người, đêm nay người là của ta.” Khất cái cước bộ vẫn chưa tạm dừng, lại tiến tới vài bước.

“Vậy người có thể quay trở lại lấy tiền của người, ta ở cảnh cáo người một lần, đứng lại, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Vân Phi Tuyết nói xong, tay đã làm tốt động tác phòng bị.

“Mỹ nhân, không cần khách khí, ta chính là thích người chào đón ta.” Khất cái từng bước đi đến, thay đổi thái độ, đem bàn tay đen xì sờ lên khuôn mặt nàng.

“Người thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Vân Phi Tuyết lắc mình một cái, né tránh tay hẩn, ra quyền hướng đến mặt của hẩn tập kích mà đi.....

44. Chương 44: Phát Tiết

Ai ngờ khất cái lại dễ dàng bắt lấy tay nàng, cánh tay dùng một chút lực, làm thân nàng xoay một vòng tròn, đã bị hẩn giam cầm vào trong ngực, vừa động vừa không thể động, bên tai truyền đến âm thanh tựa như hơi thở của hẩn: “Mỹ nhân, như thế nào biết ta thích ăn nàng?”

Vân Phi Tuyết vạn lần thật không ngờ một cái khất cái cư nhiên cũng có võ công, chẳng lẽ đêm nay nàng thật sự khó có thể đào thoát, Tiêu Nam Hiên người điên rồi, che dấu hoảng hốt, lạnh lùng nói : “Buông.” Cho dù có phải thất thân, người kia cũng tuyệt đối không thể là hẩn.

“Mỹ nhân, ta đã muốn nói, người đêm nay là của ta.” Khất cái nhe răng cười, đầu cũng chậm chậm cúi thấp đến.

Nhìn răng nanh của hẩn tràn đầy màu vàng dơ bẩn, cùng cái gương mặt kia dơ bẩn nhìn không ra hình dạng, Vân Phi Tuyết xoay đầu snag một bên, giận dữ hét: “Không được vào đụng ta. ”

“Không còn kịp rồi.” Khất cái ôm nàng cùng nhau lăn đến trên giường, tay duỗi ra, bên giường thả rèm buông xuống.

Vẫn tránh ở phòng bên cạnh, Tiêu Nam Hiên nhìn theo một lỗ rất nhỏ trên tường thấy rèm phấn hồng đã được buông xuống che dấu bóng người ở trên giường, khóe môi vẫn cười lạnh đột nhiên thu hồi, mâu quang nhìn chằm chằm, con người đen cho thấy cừ hận của hẩn mang theo những cảm xúc phức tạp .

“Vương gia.” Tử Vân khinh hoán lên tiếng.

Hẩn lại đột nhiên lập tức ôm Tử Vân, dùng sức hôn nàng, môi mang theo khí phách, mang theo phát tiết, càng mang theo cừ hận thật sâu, không để ý cảm thụ của nàng, bàn tay không hề giảm lực, tiến vào trong áo của nàng, dùng sức vuốt ve ngực phấn hồng dích nụ hoa mềm mại.....

Cảm nhận được chỗ đau, Tử Vân nhắm lại đôi mi thanh tú, nhưng không có giây dựa, ngược lại phối hợp động tác cùng hẩn, tùy ý để hẩn phát tiết.

“Xoẹt.” Tiếng quần áo trên người nàng bị xé rách, lộ ra bộ ngực tuyết trắng, hai khóa phấn hồng như quả anh đào run nhè nhẹ tựa hồ đang đợi người ngắt lấy.

Tiêu Nam Hiên mâu quang cừ hận càng dục vọng càng thêm mãnh liệt hơn, cúi đầu liên hung hăng cắn quả anh đào của nàng, tay không chút nào thương tiếc xé bỏ tiết khổ của nàng, đột nhiên dựng nàng đứng

lên, làm cho hai tay nàng bám tại trên bàn, đi đến đằng sau thân thể của nàng, tay bám lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, phóng xuất ra vật đặc thù của nam nhân, tách ra hai chân của nàng, mạnh mẽ đem chính mình tiến vào thân thể của nàng, còn không có được chuẩn bị tốt,.....

“Ngô.....” Tử Vân thống khổ nhắm mắt lại, cắn chặt môi không cho chính mình phát ra tiếng kêu, nàng biết ở phía sau, hẳn tựa như một con sư tử giận dữ, cần phát tiết, từng ấy năm tới nay nàng vẫn đều là như vậy, yên lặng thừa nhận theo cách trên.....

Tiêu Nam Hiên nhắm chặt hai tròng mắt, đằng sau mặt nạ bạc là dục vọng mang theo thống khổ, mãnh liệt cuồng dã tiến lên, một chút một chút, không dừng lại chút nào, không lưu tình chút nào, như muốn xuyên thấu nàng.....

“A.....” Tử Vân rốt cục chịu không được, phát ra một âm thanh không thể chịu được nữa, này càng làm kích thích hẳn rồi, làm cho những động tác cuồng dã càng thêm nhanh hơn.....

Hồng Loan nội trưởng

Bị khát cái đột nhiên đưa lên trên giường, Vân Phi Tuyết vừa muốn phản kháng, liền thấy hân để tay chỉ đặt ở bên môi: “Hư.....”

Nàng nghi hoặc đành chỉ phản kháng, nhanh theo dõi hân, đây là có chuyện gì?

“Tỷ tỷ, sao lại nhìn người ta như vậy, người ta hội thẹn thùng rồi.” Một thanh âm của thanh niên khoảng mười bốn, mười năm tuổi đột nhiên từ trong miệng tên khát cái phát ra, tùy tay buông nàng ra.

Vân Phi tuyết nhìn hân chăm chăm, tỷ tỷ? Tiếng nói của trẻ con? Hơn nửa ngày mới phản ứng lại đây, “Người rốt cuộc là ai?”

45. Chương 45: Dịch Dung

“Hi hi.” Khát cái cười một thật tươi, nhanh tay lấy đi cái mặt nạ của chính mình, hé ra một khuôn mặt cực kỳ tuấn tú trẻ tuổi nở rộ sáng lạn tươi cười mang theo một gương mặt hồn nhiên.

Dịch dung, Vân Phi Tuyết giật mình nhìn hân, nàng đã xem trên TV, đây được gọi là thuật dịch dung, nàng hôm nay thật sự đã được mở mang kiến thức.

“Tỷ tỷ, người thật xinh đẹp.” Nam tử nhìn nàng, thích ý đánh giá nàng, nhìn đến thân thể nàng, có hứng thú như ẩn như hiện, bất quá mâu quang kia là đơn thuần đích thưởng thức, mà không phải sắc dục.

“Tiểu tử, người xem cái gì?” Vân Phi Tuyết giơ tay ngay tại đầu của hân gõ một chút, trong lòng ảo não,*** (pachan: tỷ ý chữ bậy ạ), vừa rồi cư nhiên bị một tiểu quỷ đùa giỡn rồi, nàng thật sự là không có mặt mũi gặp người khác rồi. Nhưng nàng cũng âm thầm bội phục, hân cư nhiên có thể dịch dung giống thật đến vậy, đó thật là một khả năng bất chước tuyệt vời.

“Tỷ tỷ hiện tại mới nhớ tới che lấp có phải đã quá muộn rồi không, cái gì nên xem, không nên xem ta cũng đã nhìn cả rồi.” Nam tử bị nàng cốc vào đầu, xoa xoa cái đầu, đắc ý nhìn nàng.

“Tiểu tử, người lớn trong gia đình người không nói cho người biết, tiểu hài tử không thể học cái xấu sao? Nói cho ta biết, người là ai?” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hân, một bộ lên giọng giáo huấn hân.

“Ta làm sao là tiểu hài tử được? Đang nói tỷ tỷ người có lớn là bao nhiêu, ta cũng có vào được kỹ viện đây thôi?” Nam tử cũng bắt mắt trừng mắt nhìn nàng, nàng có thể so sánh chính mình nhiều tuổi hơn, nhưng không thể so sánh chiều cao với hân đâu.

“Ta.....” Vân Phi Tuyết lập tức nghẹn lời rồi, đột nhiên nhớ tới lời Tiểu Đào nói với nàng, chính mình hiện tại hân là mới mười sáu tuổi, thoát nhìn nhiều lắm so với hân chỉ hơn có một tuổi.

“Tỷ tỷ, người xinh đẹp như vậy, không bằng theo ta về nhà đi, chỉ cần một năm nữa, chờ ta trưởng thành rồi ta thú người, được không?” Nam tử mâu trung lộ ra hưng phấn quang mang.

“Người còn chưa có trưởng thành cũng đã bắt đầu đến kỹ viện.” Vân Phi Tuyết thiếu chút nữa té xỉu, nhớ tới bộ dáng vừa rồi bị hấn đùa giỡn, nàng thật muốn nhanh chóng quên đi, nàng sống hai mươi bảy năm, cứ nhiên bị một tiểu tử còn vị thành niên đùa giỡn.

“Nhưng là ta mỗi lần đến kỹ viện cũng không có ai nói không cho tiến vào.” Nam tử có chút ủy khuất nhìn nàng, nhưng là có một chút hấn chưa nói, hấn đều là dịch dung đi vào.

“Người nhỏ như vậy lại đi tìm nữ nhân?” Vân Phi Tuyết hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

“Tỷ tỷ, người không thể vu oan cho người ta, người ta khi nào thì đi tìm nữ nhân?” Nam tử lập tức phản bác nói.

“Người không tìm nữ nhân, vừa rồi những lời này, người như thế nào sẽ biết?” Vân Phi Tuyết nhớ tới vừa rồi những lời nói trong miệng hấn, thân thể không khỏi rung mình một cái.

“Thật là, tỷ tỷ chẳng lẽ thật sự không biết vì sao ta biết nói câu nói kia sao? Chưa ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy sao? Ta xem đều cũng xem qua rồi, làm sao còn không nói được?” Nam tử liếc mắt nhìn nàng một cái, kia ý tứ đang nói, người thật sự là cái ngu ngốc, đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không hiểu sao?

Vân Phi Tuyết bị ai muốn ngứa mặt lên trời thét dài, nàng sống uống phí rồi, cứ nhiên bị một cái tiểu cổ nhân khinh bỉ.

“Tỷ tỷ muốn hay không đến thử một lần, ta có thể học tập thêm.” Nam tử mâu trung chớp động hào quang, tới gần nàng, tựa hồ nóng lòng muốn thử.

“Thành thật đi, nói, người rốt cuộc là ai? Người như thế nào ở nơi này?” Vân Phi Tuyết giả bộ sinh khí, thế này mới nhớ tới chính sự, hấn tuyệt đối không phải do Tiêu Nam Hiên tìm đến.

“Hảo thôi, hảo thôi, tỷ tỷ không cần sinh khí, ta nói cho người là được.” Nam tử lấy lòng nói đến.

46. Chương 46: Nam Cung Vãn Thiên

Theo nam tử tự thuật, Vân Phi Tuyết mới biết được nguyên lai hấn là con của Nam Cung Long-bang chủ Cái bang, Nam Cung Vãn Thiên. Tiêu Nam Hiên đem nhất vạn lượng hoàng kim thuê khát cái đến Di Xuân lâu, khát cái trước tiên liền đem chuyện này bẩm báo cấp Nam Cung Long, trùng hợp Nam Cung Long xuất môn làm việc, sự việc bị Nam Cung Vãn Thiên biết được, nhất thời khiến cho hấn thấy kỳ lạ, cho nên hấn liền hoá trang thành bộ dạng một khát cái, dựa theo Tiêu Nam Hiên phân phó đi tới Di Xuân lâu.....

“Tỷ tỷ, sự tình chính là cái dạng này a, ta cũng không có ác ý.” Nam Cung Vãn Thiên vội vàng làm sáng tỏ đến.

“Người không ác ý, vậy sao cổ tình làm ta sợ, lời kéo ta trên giường?” Vân Phi Tuyết trừng hấn liếc mắt một cái, nhớ tới bộ dạng khát cái ghé tởm kia, may mắn trái tim nàng khỏe mạnh, bằng không sớm bị ghé tởm dọa chết ngất.

“Tỷ tỷ, nhĩ hảo ngu ngốc.” Nam Cung Vãn Thiên mâu trung lộ ra một tia khinh bỉ.

“Tiểu tử, người muốn chết nha, cứ nhiên dám mắng ta ngu ngốc.” Vân Phi Tuyết lại đưa tay gõ vào đầu hấn một cái, không biết hôm nay nàng đã bị hấn xem thường bao nhiêu lần rồi.

“Oa oa...” Nam Cung Vãn Thiên ôm đầu kêu đứng lên, bất mãn trừng mắt nhìn nàng nói: “Tỷ tỷ chẳng những ngu ngốc còn bạo lực.”

“Tiểu tử, nếu không muốn chết, tốt nhất giải thích rõ ràng cho ta.” Vân Phi Tuyết tới gần hấn hung hăng uy hiếp đến, nàng tựa hồ đã quên, tuy rằng hấn tuổi còn nhỏ, nhưng là nàng đánh thắng hấn sao được?

“Này còn phải giải thích sao? Tỷ tỷ chẳng lẽ không biết nơi này đã bị người giám sát sao? Ta làm như vậy còn không phải muốn bảo hộ tỷ tỷ người, chẳng lẽ người tưởng cá nhân ta muốn tiến vào nha, tỷ tỷ đừng

mơ, ta còn không muốn đâu.” Hắn như là đối nơi này rõ như lòng bàn tay, từng phòng ở kỹ viện này hắn còn biết rõ hơn s với phòng ở nhà.

Nghe vậy, Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy lạnh cả người theo lòng bàn chân dâng lên, Tiêu Nam Hiên cư nhiên như thể biến thái lãnh khốc, cư nhiên có thể mất lạnh nhìn nàng bị một cái xấu xa đích khát cái vũ nhục, dù như thế nào, nàng cũng là Vương phi của hắn, may mắn là Nam Cung Vãn Thiên dịch dung xông vào.

“Tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Nhìn nàng sắc mặt đột nhiên biến thành rất khó xem, Nam Cung Vãn Thiên quan tâm hỏi.

“Ta không sao.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, chỉ cảm thấy trên người từng đợt rét run, hàn ý là từ đáy lòng dâng lên.

“Tỷ tỷ, ngươi có nghĩ là đào tẩu, ta có thể giúp ngươi, ta mang ngươi trở về Cái Bang, bảo đảm không có người tìm đến ngươi.” Nam Cung Vãn Thiên mâu trung lóe hào quang, hắn thâm nghĩ mang nàng rời đi nơi này, tỷ tỷ xinh đẹp như vậy không nên ở lại thanh lâu này.

Vân Phi Tuyết trong lòng vừa động, này cũng là một cơ hội, nàng cứ như vậy mất tích rồi, ai cũng không thể khẳng định là nàng đào tẩu, kia Tiêu Nam Hiên cũng không thể đến uy hiếp Vân gia hoặc là Tiểu Đào, hạ quyết tâm nói: “Hảo, chỉ là chúng ta như thế nào rời đi?”

“Tỷ tỷ, xem này.” Nam Cung Vãn Thiên nhanh tay từ trong lòng xuất ra một cái gì đó như một viên thuốc, đặt ở trong lòng tay rồi cấp một ngụm nhiệt khí, sau đó hướng trên mặt của nàng thổi đến, chuẩn bị cho tốt một hồi rồi nói: “Tốt lắm, ta cam đoan không ai thể nhận được ngươi rồi.”

Đối với thuật dịch dung của hắn, Vân Phi Tuyết không có chút hoài nghi, chính là nhìn xem quần áo trên người, có chút khó xử, này quần áo này rất khiến người ta phải chú ý đến rồi, nàng làm sao có thể đi ra ngoài đây.

“Tỷ tỷ, ngươi chờ một chút.” Nhìn ra tâm tư của nàng, Nam Cung Vãn Thiên đột nhiên nhảy xuống giường, đi đến một bên ngăn tủ trong phòng xuất ra một bộ quần áo màu phấn hồng đưa cho nàng.

47. Chương 47: Nam Cung Vãn Thiên 2

Vân Phi Tuyết tiếp nhận quần áo nghi hoặc nhìn hắn hỏi: “Ngươi như thế nào lại biết nơi đó có quần áo?”

“Trong phòng có quần áo thực bình thường.” Nam Cung Vãn Thiên nói dối cũng không nháy mắt, hắn không thể nói cho nàng biết, hắn thường xuyên nhìn lên nữ nhân ở đây thay quần áo, cho nên mới biết quần áo đặt ở đâu.

Ngẫm lại cũng đúng, Vân Phi Tuyết không có hoài nghi, đứng dậy cởi áo khoác, trực tiếp đem quần áo màu phấn hồng mặc ở trên người, nhìn lại, hoảng sợ, hắn khi nào đã lại biến trở về cái kia ghê tởm khát cái rồi, nếu nàng không biết là Nam Cung Vãn Thiên, khẳng định một cước đem hắn đá đi ra.

“Tỷ tỷ, ta trước đi ra ngoài giải quyết lũ thị vệ ở cửa, sau đó ngươi theo tới.” Nam Cung Vãn Thiên hướng về phía nàng nói.

Vân Phi Tuyết hơi hơi sững sốt, thị vệ ở cửa, thể này mới nghĩ đến đại khái là Tiêu Nam Hiên an bài đến, gật đầu nói: “Hảo.”

“Tỷ tỷ, thực ngoan.” Nam Cung Vãn Thiên nhe răng cười, lại lộ ra kia răng nanh màu vàng tràn đầy dơ bẩn.

Vân Phi Tuyết vô lực mất hồn trắng, thật muốn nhện không được nhổ ra rồi nói: “Xin ngươi, ngươi đừng ghê tởm như vậy được không?”

“Ghê tởm, tỷ tỷ muốn hay không ném thử xem, thực ngọt nha.” Nam Cung Vãn Thiên đem mặt sát vào nàng, cố ý liếm răng nanh thượng màu vàng gì đó.

“Tránh qua một bên đi.” Vân Phi Tuyết đem chân đạp hắn đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ thực nhẫn tâm, ta đành đi ra ngoài vậy. ” Nam Cung Vãn Thiên linh hoạt xoay người tránh thoát của nàng đánh lên, sau đó khôi phục bộ dạng khát cái, cầm mộc côn run lên tiêu sái tới cửa, mở ra.

“Khất cái xong việc rồi a.” Thị vệ ở cửa ngõ khí rõ ràng mang theo ý không cười cùng ghen tị, mỹ đích như vậy thật tiện nghi cho hắn rồi, thật sự là bị đập hư rồi.

“Xong việc rồi.” Nam Cung Vãn Thiên một bộ suy yếu.

“Cảm giác thế nào?” Một cái khác thị vệ thấy hắn ngõ khí ái muội hỏi.

“Lại đây.” Nam Cung Vãn Thiên thân thân thủ, hạ giọng, một bộ thần bí đích bộ dáng.

Hai tên thị vệ tò mò đến, không biết hắn muốn nói gì? Cũng là vẻ mặt chờ mong.

Nam Cung Vãn Thiên tại thời điểm bọn hắn lại gần, trong tay đột nhiên giơ lên một trận bột phấn, sau đó hướng về phía trong phòng thấp giọng hô: “Tỷ tỷ, mau ra đây.”

Vân Phi Tuyết từ trong phòng đi ra, đứng ở một bên, cũng không có vội vã rời đi, dù sao bọn họ hiện tại cũng nhận thức không ra nàng.

Hai cái thị vệ chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, lắc đầu, vừa rồi làm sao vậy? Chỉ nghe đến bên tai khất cái nói đến: “Kỳ thật, cũng là như vậy, nữ nhân đều là một cái vị.”

“Khất cái, người đây là được tiện nghi mà còn khoe mẽ, đều là một cái vị, như thế nào còn đến kỹ viện tìm nữ nhân.” Thị vệ ngõ khí ề ảm đến, sau đó tay dùng sức đập vào bả vai đến: “Đi thôi, đừng đứng như nhũn ra ở đây.”

“Hắc hắc.” Nam Cung Vãn Thiên nhe răng cười, đi ra, vụng trộm hướng về phía nàng nháy mắt, Vân Phi Tuyết cười khẽ một chút, cũng xoay người rời đi, phía sau truyền thanh âm nói chuyện của bọn họ.

“Buồn nôn.” Hai cái thị vệ nhện không được ghé tởm đứng lên, nhìn bóng dáng của tên khất cái, cảm thán nói: “Người nói Anh Túc cô nương như thế nào chịu đựng được hắn.”

“Huynh đệ, này không phải chuyện của người và ta, nói không chừng, hắn trên giường công phu rất cao, đem Anh Túc cô nương hầu hạ thực thoải mái.” Một cái khác ngõ khí đáng khinh đến.

48. Chương 48: Thoát Đi

Nam Cung Vãn Thiên run rẩy tiêu sái đi ra, phía sau nam nhân ghen tị, ánh mắt hâm mộ vẫn đuổi theo hắn ra đến tận cửa thanh lâu.

Tại thời điểm mọi người còn đang chú ý đến hắn, Vân Phi Tuyết lặng lẽ rời khỏi thanh lâu, ở bên ngoài chờ hắn.

“Tỷ tỷ, ta hảo mất mát.” Rời khỏi thanh lâu một khoảng cách, Nam Cung Vãn Thiên bỏ mặt nạ trên mặt đi, bất mãn nói thầm nói.

“Người mất cái gì?” Vân Phi Tuyết không hiểu ý hắn nói, nhìn hắn.

“Người ta đều hâm mộ ta, ghen tị ta, nhưng là ta ngay cả tay của tỷ tỷ cũng chưa đụng tới, ta là không phải thực rất mất mát sao? Tỷ tỷ ít nhất làm cho người ta hôn một chút đi.” Nam Cung Vãn Thiên mâu trung hiện lên một tia bồn chồn, ủy khuất mười phần nhìn nàng.

“Mất cái gì? Là ai nói nữ nhân đều là một cái vị?” Vân Phi Tuyết trừng mắt đến, tiểu tử này nguyên lai suy nghĩ này.

“Cũng không biết, người ta mới nói là một cái vị, nếu không người ta như thế nào trả lời, huống chi ta căn bản không có biết vị của tỷ tỷ là như thế nào?” Nam Cung Vãn Thiên mâu trung lóe ra sáng chói, tựa hồ rất muốn ném thử.

“Tiểu tử, điều không nên biết sẽ không cần biết.” Vân Phi Tuyết tức giận đáp, trong lòng đang tính toán xem bây giờ nên đi đâu?

“Tỷ tỷ suy nghĩ cái gì?” Nhìn ra nàng một bộ không thềm để ý, đang suy nghĩ gì đó, Nam Cung Vãn Thiên kỳ quái hỏi.

“Ta hiện tại đang nghĩ ta nên đi đâu đây?” Nàng trả lời chi tiết cho hắn, ở nơi không chút quen thuộc này, nàng một mảnh xa vời.

“Này nghĩ cái gì? Tỷ tỷ đương nhiên là theo ta về nhà rồi.” Nam Cung Vấn Thiên trưng ra một bộ dáng là đương nhiên, hắn chỉ có vì đem tỷ tỷ theo về nhà mới giúp nàng trốn ra khỏi thanh lâu.

“Ta sẽ không cùng người về nhà.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, thực khẳng định đến, nếu ông trời làm cho nàng đến thế giới này sống, như vậy nàng thắm nghĩ hảo hảo bình tĩnh chấp nhận cuộc sống này, rời xa thị phi.

“Vì cái gì?”

“Nói người cũng không hiểu được, tiểu tử, giúp tỷ tỷ tìm một chỗ để ở đi.” Vân Phi Tuyết vẫn chưa giải thích, trực tiếp phân phó đến, hiện tại nàng chỉ có dựa vào hắn rồi.

Nam Cung Vấn Thiên nhìn chằm chằm nàng, nhìn vẻ mặt nàng thật kiên quyết, chỉ có thể thỏa hiệp nói: “Được rồi, tỷ tỷ theo ta đi.” Tuy rằng hắn rất muốn làm cho nàng cùng chính mình về nhà, nhưng là hắn tôn trọng quyết định của chính nàng, không nghĩ miễn cưỡng nàng.

Di Xuân lâu

Thị vệ canh giữ ở cửa thấy Tiêu Nam Hiên đi tới, vội vàng hành lễ đến: “Vương gia.”

“Người đâu.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng hỏi.

“Thưa Vương gia, khát cái mới rời đi không lâu, Anh Túc cô nương còn ở bên trong.” Thị vệ vội vàng hồi bẩm đến.

“Ân.” Tiêu Nam Hiên đẩy cửa ra, rồi đi vào, thân thủ xốc lên rèm màu phấn hồng, chỉ thấy bên trong không có một bóng người, một bộ quần áo sa mỏng ném ở trên giường, tựa hồ đã bị chủ nhân vứt bỏ.

Mâu quang lập tức biến lạnh như băng, chết tiệt, nàng cứ nhiên dám trốn, găm lên giận dữ nói: “Đi tới đây.”

“Vương gia, có gì phân phó.” Thị vệ vội vàng tiêu sái tiến vào, không biết Vương gia vì sao tức giận.

“Chính mình xem đi.” Tiêu Nam Hiên phẫn nộ giựt màn ra.

Thị vệ phát hiện trên giường không có một bóng người, nhìn xem chung quanh, mâu trung mang theo hoảng sợ nhìn sang nhau, trên đầu toát ra một tia mồ hôi lạnh, Anh Túc cô nương đâu rồi? Vội vàng cùng nhau quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đến: “Vương gia tha mạng, tỳ chúc nhưng là không có thấy Anh Túc cô nương rồi đi.”

“Làm sao vậy?” Tử Vân vừa lúc đi đến, nhìn hai trông mắt hắn lạnh như băng, rồi nhìn đến trên mặt đất thị vệ đang quỳ, đột nhiên phát hiện Anh Túc cô nương không thấy đâu rồi, lập tức hiểu được, Vương gia tức giận vì cái gì? Chẳng lẽ nàng đào tẩu rồi, nhưng là nàng là như thế nào không kinh động đến thị vệ mà vẫn chốn thoát được?

49. Chương 49: Nơi Trú Ẩn

Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo hừng hực lửa giận, khóe môi đột nhiên gợi lên một chút tàn nhẫn cười lạnh, Vân Phi Tuyết, người cho là người có thể trốn rồi sao? Bổng vương sẽ làm người ngoan ngoãn chính mình chủ động trở về.

“Hồi phủ.” Nói xong những lời này, liền xoay người rời đi.

Thị vệ quỳ trên mặt đất sưng sứt nửa ngày không có phản ứng lại, hồi phủ? Vương gia không xử phạt bọn họ sao? Bọn họ phạm lỗi như vậy mà bỏ qua cho bọn họ rồi sao?

“Còn không mau đuổi theo, chờ Vương gia xử phạt sao?” Tử Vân ở một bên nhắc nhở nói.

“Vâng, vâng, cảm ơn Tử Vân cô nương.” Bọn họ mới như ở trong mộng mới tỉnh, một bộ tìm được đường sống trong chỗ chết, vội vàng đuổi theo Vương gia.

Nam Cung Vãn Thiên mang Vân Phi Tuyết đi đến trước một cái phòng nhỏ thực bình thường, đẩy cửa ra bước vào nói: “Tỷ tỷ, người có thể ở trong này, không cần lo lắng, ăn ở đều có thể sử dụng, đây là của bằng hữu ta, hẳn xuất môn rồi, trong một thời gian dài nữa mới có thể trở về.”

Vân Phi Tuyết đánh giá căn phòng, tuy rằng phòng ở thực cũ nát, nhưng là phòng coi như sạch sẽ, trong phòng có một cái bàn nhỏ và có một cái giường không lớn có một cái chăn bông ở đó, trên bàn có một cái ấm trà cùng vài cái chén trà..... Nàng thực vừa lòng gật gật đầu nói: “Cảm ơn người, Vãn Thiên.”

“Tỷ tỷ, thích là tốt rồi, ta sợ nơi này rất đơn giản rồi, sợ tỷ tỷ ghét bỏ nó. ” Nam Cung Vãn Thiên thư giãn nói, tỷ tỷ quả nhiên cùng với nữ tử bình thường không giống nhau.

“Như thế nào ghét? Nơi này tốt lắm, khi mệt có nơi để ngủ, khi đói bụng có đồ để ăn, khát rồi lại uống nước, cần thứ gì đều có rồi.” Vân Phi Tuyết cười cười, nơi này so với những đợt đi huấn luyện dã ngoại trước kia, tốt hơn nhiều.

Nam Cung Vãn Thiên mâu quang gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

“Tiểu tử, người đang nhìn cái gì?” Vân Phi Tuyết bị hắn nhìn chăm chăm có chút mất tự nhiên, trừng hắn nói.

“Tỷ tỷ, nhĩ hảo đặc biệt, rất hấp dẫn người, ta quyết định rồi, về sau ta liền yêu tỷ tỷ.” Nam Cung Vãn Thiên hạ quyết tâm nói đến.

“Xi.” Vân Phi Tuyết cười ra thành tiếng, đưa tay cốc đầu hắn một cái nói: “Tiểu tử, người biết cái gì là yêu? Mau về nhà đi, nếu không cha, nương người lại nóng vội rồi.”

Nam Cung Vãn Thiên sắc mặt lại lập tức ảm đạm xuống.

“Làm sao vậy? Tiểu tử.” Vân Phi Tuyết sững sốt, ngữ khí mềm nhẹ hỏi, nàng nói sai cái gì rồi sao?

“Không có gì? Tỷ tỷ.” Nam Cung Vãn Thiên lập tức che dấu, hắn xoay người ra hướng cửa “Tỷ tỷ, ta đây đi trước rồi ngày mai ta lại đến xem người.”

“Àn.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nếu hắn không muốn nói, vậy nàng sẽ không hỏi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình không nghĩ để cho người khác biết.

“Tỷ tỷ, tái kiến.” Nam Cung Vãn Thiên có chút lưu luyến, đột nhiên cúi đầu ở môi nàng bay nhanh hôn trộm một cái, sau đó chạy nhanh trốn tới ngoài cửa, quay đầu lại nói: “Tỷ tỷ, người thật sự hảo ngọt.”

“Tiểu tử, người muốn chết.” Vân Phi Tuyết lúc này mới phản ứng lại, mặt một chút ửng hồng lên, ở cửa cái tên kia đầu sỏ gây ra chuyện đã sớm biến mất không một dấu vết, bị ai nha, nàng cư nhiên bị một tiểu tử ăn đậu hủ, còn mặt mũi nào trở về thế kỷ hai mươi mốt thế kỷ đây.

50. Chương 50: Lợi Dụng Tiểu Đào

Nằm ở trên giường, Vân Phi Tuyết lần đầu tiên tâm tình thực bình tĩnh, không nghĩ tới nàng đã chết mà lại được sống lại, ngắn ngủn vài ngày, liền đã xảy ra nhiều chuyện như vậy? Lãnh khốc biến thái Quỷ vương Tiêu Nam Hiên, vừa mới mở mắt đã bị hắn đoạt đi sự trong sạch của nàng, còn có cái kia quần gia Long Phi thật tao nhã, cái kia yêu nghiệt Quỷ Mị, còn có tiểu tử đáng yêu đã có thuật dịch dung cao siêu— Nam Cung Vãn Thiên, một đám người không hề đơn giản, đều có điểm mị hoặc, bí ẩn.....

Nghiêng thân đến, quên đi, không nghĩ tới nữa, nàng nên ngẫm xem rồi đi nơi này xa một chút, có lẽ đến một nơi yên tĩnh, sống một cuộc sống yên bình.

Tiêu Nam Hiên về mặt âm trầm trở lại Vương gia, đi đến thư phòng.

“Sư huynh, người đã trở lại. ” Long Phi tiến vào, nhìn sắc mặt hắn thật khó coi, trong lòng đã đoán được vài phần.

“Nàng đào tẩu rồi.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nói.

“Ta đã biết.” Long Phi chính là thần nhiên gật gật đầu, cũng không có cảm thấy đây là điều ngoài ý muốn, nàng luôn làm cho hắn không tưởng được.

“Nàng nghĩ đến nàng sẽ trốn được sao?” Tiêu Nam Hiên khóe môi gợi lên một chút lãnh khốc.

“Người muốn làm như thế nào?” Long Phi chính là thuận miệng hỏi, vẫn chưa ngăn trở, hắn biết sư huynh muốn làm chuyện gì, hắn ngăn không được.

“Đương nhiên là lợi dụng nhược điểm của nàng, làm cho chính nàng ngoan ngoãn trở về.” Không có nắm chắc chuyện tình, hắn sẽ không làm.

“Nàng nhất định hội trở về.” Long Phi biết nàng sẽ không thể không để ý đến sống chết của Tiểu Đào.

“Sáng ngày mai, người đi đem bố cáo đang ra ngoài, ta hy vọng ngày mai trước khi mặt trời lặn, nàng sẽ xuất hiện ở trước mặt ta.” Tiêu Nam Hiên phân phó nói, con người lạnh như băng bắn ra âm trầm quang mang.

“Ta đã biết, ta đây trước đi xuống rồi.” Long Phi lên tiếng, lui ra ngoài, đối với phân phó của sư huynh, hắn cho tới bây giờ đều không có cãi lời, chính là yên lặng vâng theo.

Vân Phi Tuyết ngủ thoải mái, vừa mở mắt liền thấy một khuôn mặt sát ngay với mặt nàng, lập tức nhảy dựng lên đến: “Tiểu tử, người muốn hù chết ta nha.”

“Tỷ tỷ làm thương tổn long tự tôn của người ta nha, khuôn mặt người ta chỉ biết mê chết người, làm sao hội hù chết người?” Nam Cung Vãn Thiên bất mãn đứng lên.

“Tiểu tử kia, người mê chết vài người nào rồi?” Vân Phi Tuyết đứng dậy xuống giường, sửa sang lại quần áo, vốn nàng cũng không có cởi quần áo.

“Người ta thậm chí mê chết tỷ tỷ.” Nam Cung Vãn Thiên lại vui cười lại đây.

“Tránh xa một chút, ta muốn đi ăn một chút điểm tâm, chưa bị người mê chết, trước hết đã chết vì đói rồi.” Vân Phi Tuyết hiện tại thậm chí nghĩ đến phải kiếm cái gì ăn đầy bụng đã.

“Tỷ tỷ không cần tìm, người ta đến sớm như vậy chính là đem đồ ăn đến cho người, nhanh ăn đi.” Nam Cung Vãn Thiên giống như biết ma thuật, đột nhiên xuất ra một cái túi giấy đưa cho nàng.

Vân Phi Tuyết vừa tiếp nhân, là bánh bao nóng hổi hấp, cảm động bởi sự quan tâm của hắn : “Cảm ơn người, tiểu tử, này.” Nói xong, cũng đưa cho hắn một cái.

Nam Cung Vãn Thiên tiếp nhận bánh bao trong tay nàng, tuy rằng hắn đã ăn rồi, nhưng là nhìn nàng ăn như vậy, có một hương vị ngọt ngào, trong lòng đột nhiên có một cảm giác ấm áp, cũng cùng nàng chậm rãi ăn, loại cảm giác này thực ấm áp.

51. Chương 51: Bồ Cáo

Ném qua điểm tâm, Vân Phi Tuyết đột nhiên nhớ tới, tối hôm qua nàng trốn đi như vậy, Tiêu Nam Hiên chẳng lẽ không có truy nàng sao?. Nhìn hắn hỏi: “Tiểu tử, bên ngoài có chuyện gì không?”

“Sự tình gì?” Nam Cung Vãn Thiên sửng sốt, không biết nàng muốn hỏi chuyện gì?

“Không có gì? Chính là nhàm chán, muốn xem bên ngoài có chuyện kỳ quái gì không?” Vân Phi Tuyết thuận miệng nói, vì cái gì nàng đột nhiên trong lòng có loại dự cảm bất an, giống như đã phát sinh loại sự tình nào đó?

“Nhàm chán? Kia không bằng ta mang tỷ tỷ đi ra ngoài hảo ngoạn?” Nam Cung Vãn Thiên đề nghị nói.

“Hảo.” Nàng cũng muốn đi ra ngoài tìm hiểu một chút, nếu không có sự tình gì? Nàng cũng an tâm.

Nam Cung Vãn Thiên khôi phục khuôn mặt ôn hoà cùng nàng đi đến xuống phố xá phồn hoa, tiếng rao của những người bán hàng rong, những lời chào của chủ quán tiếp đón khách,..... Đám người náo nhiệt, không

có một tia không bình thường, Vân Phi Tuyết thoáng yên tâm, xem ra Tiêu Nam Hiên cũng không có tìm chính mình.

Nam Cung Vãn Thiên không kiêng nể gì lôi kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, cùng nàng sóng vai tiêu sái, Vân Phi Tuyết chính là cười cười, tùy ý hấn nắm, ở trong lòng nàng hấn chính là một tiểu đệ đệ thích làm nũng.

“Mứt quả ghim thành râu, mứt quả ghim thành râu.....” Một lão nhân khiêng một cây cắm đầy mứt quả bọc đường ghim thành râu đi tới.

Vân Phi Tuyết nhìn mứt quả ghim thành râu kia đến mê người, đây là nàng thích ăn nhất, nàng thích cái loại này hảo ngọt ngào hương vị, vừa định gọi lão lại, mới nhớ tới, chính mình căn bản không có bạc, đành phải tiếp tục đi tới phía trước.

“Tỷ tỷ, chờ ta một chút.” Nam Cung Vãn Thiên đột nhiên buông tay nàng ra, không đợi nàng trả lời, bỏ chạy đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết nhìn hấn biến mất ở trong đám người, đành phải đứng tại chỗ chờ hấn, cũng chỉ thấy hấn cầm mấy xuyên mứt quả đã chạy tới.

“Tỷ tỷ, cho người.” Nam Cung Vãn Thiên hướng tay nàng đưa cho nàng một râu, chính mình cũng cắn một râu, như trước nắm tay nàng.

“Cám ơn.” Hấn thật sự hảo cẩn thận.

Đột nhiên nàng phát hiện phía trước vây quanh thật nhiều người, bên tai chỉ nghe đến tiếng tranh luận của mọi người.

“Người nói một cái tiểu nha hoàn dám trộm vật quý trọng gì đó sao?”

“Này chúng ta cũng không biết, trên đây không phải đã nói rồi sao? Nha hoàn có đồng lõa, một cái khác đã mang theo dạ mình châu đào tẩu rồi.”

“Cũng đúng, bất quá Quỷ Vương lần này giống như khai ân, chỉ nói là trước khi mặt trời lặn, nếu nha hoàn kia đem dạ mình châu trả về, sẽ tạm tha cái kia nha hoàn.”

Vừa nghe đến Quỷ Vương, trái tim của Vân Phi Tuyết chợt loạn lên một chút, dừng lại cước bộ, vẻ mặt ngưng trọng, nghe bọn họ nói chuyện.

“Này ai biết nha, trên di kỳ bảo ở vương phủ nhiều lắm, một cái dạ mình châu cũng chẳng làm Quỷ vương để ý, căn bản chẳng mất, chẳng qua là muốn khiển trách hạ nhân một chút thôi.”

“Nói thật, cái nha hoàn kêu Tiểu Đào kia lá gan cũng ghê gớm thật, cứ nhiên dám ở vương phủ trộm này nọ, thật là làm người khác bội phục, cũng làm cho người ta không tưởng tượng được.”

Tiểu Đào? Vân Phi Tuyết một chút buông tay Nam Cung Vãn Thiên ra, chạy vào trong đám người, liền thấy trên tường có dán bố cáo thượng viết: “Hiên vương phủ tỷ nữ Tiểu Đào cùng đồng lõa trộm dạ mình châu trong vương phủ, Tiểu Đào thất thủ bị bắt lại, hạn cho đồng lõa trước khi mặt trời lặn phải đem theo dạ mình châu hồi phủ, sẽ được khoan dung, nếu không giết không tha.”

52. Chương 52: Buộc Phải Hồi Phủ

Vân Phi Tuyết cả người rét run, sắc mặt khó coi, Tiêu Nam Hiên, người thật đúng là ti bỉ, cứ nhiên lấy Tiểu Đào đến uy hiếp nàng, tự động hồi vương phủ, nàng tuyệt đối tin tưởng hấn đủ tàn nhẫn lạnh khốc, nếu nàng không có xuất hiện, hấn nhất định không hề do dự giết Tiểu Đào, chỉ sợ ánh mắt cũng không thay đổi..

“Tỷ tỷ, người làm sao vậy?” Nam Cung Vãn Thiên chen vào trong đám người, nhìn sắc mặt tỷ tỷ đột biến, đang nhìn xem bố cáo, kéo nàng đến một góc tường, lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, chẳng lẽ là người trộm dạ mình châu ở vương phủ?”

“Đúng.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nếu nói nàng là Vương phi của Quỷ Vương, chỉ sợ hội càng làm cho hân rung động.

“Tỷ tỷ là đang lo lắng đến cái kia kêu Tiểu Đào sao?” Nam Cung Vấn Thiên hai tròng mắt trong suốt nhìn chăm chăm nàng.

“Đúng, mặc kệ thế nào ta cũng không thể bỏ lại nàng.” Nếu Tiểu Đào bởi vì nàng mà phải chết, nàng hội áy náy cả đời, nàng cũng không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

“Tỷ tỷ, không cần sợ, ta giúp ngươi, ta đi vào vương phủ cứu ra cái kia kêu Tiểu Đào.” Tuy rằng hân không có nắm chắc, nhưng là vì tỷ tỷ, hân nguyện ý đi liều mạng.

“Cám ơn ngươi, nhưng là không cần ngươi đi, ta sẽ lấy dạ mình châu trở về cứu nàng.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, nàng không nghĩ sẽ cùng hân đi vào, lại càng không nghĩ hân bởi vì chính mình bị cái gì đó thương tổn?

“Không được, tỷ tỷ không thể trở về, ta sẽ không để cho người khác thương tổn ngươi.” Nam Cung Vấn Thiên biểu tình như chưa bao giờ có chuyện nghiêm trọng như vậy, cái loại ý muốn bảo hộ mãnh liệt này, làm cho nàng ngăn không được ánh mắt ướt át.

“Tiểu tử, tỷ tỷ thật may mắn khi quen biết ngươi, chính ngươi bảo trọng, không cần lo lắng cho tỷ tỷ.” Vân Phi Tuyết kiễng mũi chân hôn nhẹ ở trên trán hân một cái, sau đó đến: “Yên tâm, hân sẽ không thương tổn ta, tỷ tỷ phải đi về rồi, tái kiến.” Nàng muốn nhanh lên trở lại vương phủ, đi xem Tiểu Đào có chuyện gì hay không?

Nam Cung Vấn Thiên một phen giữ chặt nàng nói: “Tỷ tỷ là đang an ủi ta, hân vì cái gì sẽ không thương tổn ngươi?” Tỷ tỷ nhất định đang lừa hân, Quỷ Vương hân đã sớm nghe nói qua, hân không thể làm cho tỷ tỷ gặp chuyện không may? Hân phải bảo vệ nàng.

“Bởi vì ta là Vương phi của hân.” Vân Phi Tuyết quay đầu cười nhẹ, rút tay về, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Bảo trọng.” Lấy tay kéo xuống chiếc mặt nạ trên mặt, khôi phục lại dung mạo của chính mình, hướng vương phủ đi đến.....

Phía sau, Nam Cung Vấn Thiên ngốc như gà gỗ đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng kia càng ngày càng nhỏ, đầu óc đều là câu nói kia của nàng: “Bởi vì ta là Vương phi của hân.” Tỷ tỷ cư nhiên là Vương phi của hân.

Đứng ở cửa vương phủ, Vân Phi Tuyết nhìn lên ba chữ to trên biển trước của phủ, Hiên Vương Phủ. Nàng lại đã trở lại, cười lạnh một tiếng, cất bước đi vào, thị vệ như là đã nhận được mệnh lệnh từ trước, không có ngăn trở, nàng một đường thông suốt tiêu sái tiến đến đại sảnh của vương phủ, liền thấy Tiêu Nam Hiên ngồi ở trên ghế trong tay cầm chén trà, nhìn đến thân ảnh của nàng, khóe môi lộ ra một tia châm chọc.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào đang quỳ một bên, tay bị trói lại, phát hiện ra nàng, kinh hãi kêu ra tiếng, nàng chỉ biết tiểu thư sẽ không để nàng phải chết.

“Tiểu Đào.” Nhìn nàng hảo hảo, trên người không có vết thương, Vân Phi Tuyết thế này mới bình tâm, nhanh tay cởi bỏ dây thừng trên người của nàng, kéo nàng đến: “Chúng ta trở về phòng.” Căn bản không liếc tới hân nhìn một cái.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hân phẫn nộ hô to.

“Đứng lại.”

53. Chương 53: Ai Lợi Hại Hơn Ai

Vừa muốn bước ra khỏi cửa, cước bộ liền ngừng lại, Vân Phi Tuyết xoay người nhìn hân, mâu trung đều là sắc nhọn đến: “Vương gia vừa muốn làm gì?”

“Làm gì?” Tiêu Nam Hiên từ chủ vị thượng đi xuống dưới, đến bên nàng, đưa tay kháp trụ cằm của nàng, mâu trung đều là làm cho người ta sợ hãi sắc bén, “Ngươi chẳng lẽ không nên giải thích một chút sao?”

“Giải thích? Vương gia bảo ta giải thích cái gì?” Vân Phi Tuyết mâu trung lộ ra lạnh như băng, lấy tay đẩy tay hắn ra, “Ta chỉ biết, cùng cái kia khát cái một đêm xuân sau, ta liền mê man rồi trôi qua.” Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ đêm xuân.

“Sau đó rồi sao.” Tiêu Nam Hiên nhếch khóe môi, hình như có chút hứng thú.

“Sau đó, ta liền phát hiện, ta đang ở tại một cái phòng ốc cũ nát lúc tỉnh lại, đi ra khỏi phòng, liền xem được bố cáo của Vương gia, sau đó, ta liền đứng ở nơi này.” Vân Phi Tuyết nói dối, nàng đương nhiên sẽ không nói cho hắn, đã xảy ra sự tình gì?

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên phát ra một trận cười to, châm chọc nói: “Lý do không sai, bất quá, bốn vương không thêm để ý, bốn vương để ý chính là kết quả, kết quả chính là người đã ngoan ngoãn trở lại.”

“Ta đương nhiên phải về rồi, vương phủ có ăn có uống, hướng chi ta còn là Vương phi, thân phận cao quý cỡ nào, bao nhiêu người tưởng cầu đều cầu không được đâu, ta như thế nào hội không trở lại?” Vân Phi Tuyết khóe môi gợn lên một chút tươi cười, chính là kia tươi cười lại có bao nhiêu ý châm chọc

“Cái kia khát cái có phải hay không cho người rất khó quên.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên tới gần nàng, mâu trung mang theo đắc ý, trào phúng.

“Đúng, cũng rất khó quên.” Nhớ tới Nam Cung Vãn Thiên, Vân Phi Tuyết cười tươi, nàng thu hoạch lớn nhất đại khái chính là nhận thức hắn rồi.

Nhìn của nàng tươi cười, Tiêu Nam Hiên không hiểu sao lại phát lên một cỗ tức giận, tà ác đến: “Người trong lòng đang tưởng nhớ đến biểu hiện lúc cùng hắn trên giường sao?”

“Đúng thì thế nào? Ít nhất công phu trên giường của hắn so với người mạnh hơn nhiều.” Vân Phi Tuyết khiêu khích nhìn hắn.

“Phải không?” Tiêu Nam Hiên mâu trung xuất hiện nổi giận, có ảnh lửa trong mắt, nhớ lại hình ảnh của nàng khi ở Di Xuân lâu, một thân hình tuyệt vời mê người, đã làm cho bao nhiêu nam nhân xúc động muốn bỏ tiền ra mua nàng, đột nhiên ôm lấy nàng, “Kia bốn vương khiến cho người nhận thức một chút.”

Bị hắn ôm trở lại phòng, Vân Phi Tuyết cũng không có giãy dụa, đã biết phản kháng không có gì tác dụng, kia nàng cần gì phải phản kháng.

Tiêu Nam Hiên thấy nàng đột nhiên rất kỳ quái cùng phối hợp với hắn, liền lấy tay xé quần áo của nàng, đem nàng đặt lên trên giường, sau đó cởi bỏ quần áo của chính mình, liền thấy nàng nằm ở trên giường, thân thể trần trụi, nghiêng người nằm ở trên giường, lấy tay chống đỡ đầu, lấy một cái tư thế cực kỳ dụ hoặc nằm ở trên giường, mị nhãn nhìn đến, khe hở đôi môi nhỏ xinh, linh hoạt đem đầu lưỡi liếm chính đôi môi của mình, lấy ngón tay ngoắc ngoắc, làm cho hắn tới gần.....

Nhìn những động tác mị hoặc của nàng, Tiêu Nam Hiên chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, thẳng đến trên đầu, dưới thân trong nháy mắt cũng thẳng tắp cứng đờ.

“Như vậy liền chịu không nổi?” Vân Phi Tuyết khóe môi gợn lên một chút cười lạnh, nam nhân quả nhiên đều là động vật.

“Vậy nhìn xem ai chịu không nổi.” Tiêu Nam Hiên một cái nghiêng người nằm đổ trên giường, làm cho chính mình bám trụ ở chỗ mẫn cảm của nàng, chậm rãi ma sát, miệng cắn thượng của nàng vành tai, tay chậm rãi đụng chạm vào ngực của nàng.....

54. Chương 54: Là Nam Nhân Ta Đều Yêu

Hành động đó như một dòng điện lưu, cấp tốc dẫn đến khoái cảm đánh sâu vào dây thần kinh mẫn cảm của nàng, nàng không chút nào kiêng kỵ lớn tiếng kêu, thân thể vận vẹo phối hợp cùng hắn.

Chịu không nổi nữ nhân dưới thân uốn éo như rắn nước dụ hoặc, Tiêu Nam Hiên ra sức thẳng tiến thân thể của hắn, tiến sâu vào thân thể của nàng, nữ nhân này lại làm cho hắn điên cuồng.

Kích tình qua đi, Tiêu Nam Hiên tựa vào bên giường, nhìn chăm chăm nàng bên cạnh hơi hơi thở dốc, con người đen thâm thúy làm cho người ta nhìn không ra hẳn đang suy nghĩ cái gì?

Vân Phi Tuyết liếc mắt một cái quá hẳn nói: “Nhìn ta như vậy, sẽ không là yêu thượng ta rồi chứ?”

“Yêu thượng người? Vân Phi Tuyết, người không khỏi rất đánh giá cao chính mình rồi.” Tiêu Nam Hiên như là nghe được một câu chuyện cười, theo sau, mâu quang biến lạnh như băng đến: “Bổn vương sẽ không rơi vào tình yêu với bất cứ một nữ nhân nào.”

“Kia tốt lắm, bị một ma quỷ yêu thượng cũng không phải là chuyện hạnh phúc gì.” Vân Phi Tuyết di chuyển thân thể, làm cho chính mình thoải mái một chút.

Tiêu Nam Hiên lại đột nhiên lấy tay nâng đầu nàng lên, làm cho nàng đối diện chính mình, tà ác đến: “Không phải người yêu thượng bổn vương rồi đi.”

“Yêu, ta đương nhiên yêu.” Vân Phi Tuyết đối diện hẳn, đột nhiên cười, trả lời thực rõ ràng.

Tiêu nam Hiên sửng sốt, nàng có thể nói như thế rõ ràng, đơn giản.

Vân Phi Tuyết yêu mị cười nói: “Là nam nhân ta đều yêu.”

Tiêu Nam Hiên gắt gao nhìn chăm chăm nàng, không khí đột nhiên biến, có chút khẩn trương.

“Ha ha, bổn vương đã có chút đáng giá cao về người, bất quá đáng tiếc, người là nữ nhân.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên phát ra một trận cuồng tiếu, tay hẳn từ mặt nàng dần hạ xuống, túm lấy tay nàng bóp mạnh, như là phát tiết oán hận trong lòng hẳn, “Là nữ nhân bổn vương đều hận.”

Vân Phi Tuyết nhìn mâu quang hẳn biến thành màu đỏ như đang khát máu, trên mặt lộ ra thống khổ cùng hận ý, tay bị hẳn khấp trụ sinh đau, nhưng là nàng chịu đựng không hừ ra tiếng, đây là lần thứ hai, nàng nhìn đến hẳn hai tròng mắt biến đỏ, trong lòng đang suy đoán, là sự tình gì? Làm cho hẳn như thế cừu hận nữ nhân.

Hẳn lại đột nhiên buông nàng ra, bắt lấy hai chân của nàng lập tức bay qua thân thể của hẳn, theo phía sau tựa như báo thù, hung hăng va chạm nàng.....

Không biết hẳn làm bao lâu? Làm bao nhiêu lần? Khiến Vân Phi Tuyết lần hai tỉnh táo lại, bên giường đã không còn có người.

“Tiểu thư, người thế nào?” Tiểu Đào đẩy cửa ra, đi vào, hàm chứa nước mắt hỏi, buổi chiều trong phòng phát ra thanh âm, làm cho nàng lo lắng không thôi, thực sợ tiểu thư sẽ bị Quỷ Vương tra tấn đến chết.

“Tiểu Đào, ta không sao.” Vân Phi Tuyết chạy nhanh đến an ủi nàng.

“Tiểu thư, người có đói bụng không? Ta đi lấy đồ ăn cho người ăn.” Tiểu Đào nhìn trên giường một đồng hỗn độn, đau lòng hỏi.

“Ân, ta đã có điểm đói.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nàng chính là buổi sáng ăn hai cái bánh bao, một ngày chưa ăn cơm, lại vừa rồi tham gia đại chiến, ngay cả trong tâm trí đã sớm có điểm đói rồi.

“Kia tiểu thư, người chờ, ta đi lấy cho người đồ ăn.” Tiểu Đào nói xong, bỏ chạy rồi đi ra ngoài.

Lúc này Vân Phi Tuyết mới nhớ tới, Tiêu Nam Hiên đã từng phân phó quá, đồ ăn của nàng phải do chính nàng tự lo liệu, Tiểu Đào đi nơi nào lấy? Chịu đựng đau nhức, đứng dậy mặc quần áo, vừa muốn đi ra ngoài, Tiểu Đào đã trở lại rồi.

55. Chương 55: Hồn Phách

“Tiểu thư.” Nhỏ giọng kêu một tiếng, vẻ mặt áy náy, nàng thật vô dụng, một chút đồ ăn cũng không thể lấy mang đến.

“Tiểu Đào, không quan hệ, ta chính mình đi làm.” Vân Phi Tuyết đứng dậy, chân đã có chút như nhũn ra, suýt nữa yếu ngã sắp xuống.

“Tiểu thư.....” Tiểu Đào một tiếng hét kinh hãi, vội vàng đỡ lấy nàng.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi.” Vân Phi Tuyết cười cười, này đại khái chính là hậu quả của việc đam mê quá mức.

Tiểu Đào giúp đỡ nàng chậm rãi hướng tới phòng bếp đi đến, đi qua hoa viên, liền thấy Long Phi một thân bạch y theo dõi diện đã đi tới.

“Vương phi, người đây là đi nơi nào?” Nhìn ra nàng đi đứng như nhũn ra, đương nhiên cũng biết nàng cùng Vương gia một buổi chiều đều làm cái gì?

“Đừng gọi ta Vương phi, ta ngay cả một cái nha hoàn cũng không giống, ta đói bụng, muốn đi làm đồ ăn. ” Vân Phi Tuyết ngăn cản hắn, tức giận nói đến, có Vương phi như nàng soa?

“Vậy ta phải xưng hô với người là cái gì?” Long Phi cười khẽ một chút, trên mặt hắn không có một tia ngưng ngừng, ngược lại có chút quan tâm đến vấn đề xưng hô này.

“Tùy người, chỉ cần không phải gọi là Vương phi là được.” Nàng không rảnh đi quan tâm cái kia, hiện tại chỉ cảm thấy đói đến mức trước mắt có cả sao Kim.

“Ta đây gọi người Phi Tuyết.” Long Phi nói xong, liền hướng Tiểu Đào phân phó nói: “Người đưa tiểu thư nhà người về phòng, ta sẽ đưa bữa tối đi vào.”

“Cám ơn người, Long Phi.” Vân Phi Tuyết cảm kích cười, đầu hơi choáng, dưới chân một chút không ổn định, thân mình mềm nhũn té xuống.

“Phi Tuyết.” Long Phi vội vàng bắt được nàng, ôm lấy nàng.

“Ta hảo đói.” Vân Phi Tuyết tựa vào trên người hắn, nàng thật mệt rồi.

“Tiểu Đào, phân phó phòng bếp đưa bữa tối lại đây, đi nói là do ta phân phó.” Long Phi hướng về phía Tiểu Đào nói xong, ôm lấy nàng liền hướng phòng đi đến.

Long Phi nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, một cái nha hoàn cũng theo Tiểu Đào đi vào.

“Đặt ở nơi này, đi ra ngoài đi.” Long Phi hướng về phía nha hoàn kia phân phó đến.

“Vâng, Long quân gia.” Tiểu nha hoàn vừa thấy quân gia thật sự ở đây, yên tâm đặt bữa tối trong tay lui đi ra ngoài, Tiểu Đào cũng thực thức thời lui đi ra ngoài.

Ngửi thấy mùi đồ ăn, Vân Phi Tuyết vừa muốn đứng dậy, đã bị Long Phi ngăn cản trụ đến: “Người trước nằm, hiện tại đứng lên hội choáng váng đầu, ta trước hết sẽ giúp người uống canh.”

Nói xong rồi lấy một chén canh, đặt ở bên môi thổi phù phù, sau đó đưa đến miệng của nàng.

Nhìn biểu hiện của hắn thật sự rất chuyên chú, Vân Phi Tuyết đột nhiên cười nói: “Người về sau nhất định sẽ là một tướng công tốt, nữ nhân gả cho người nhất định sẽ thực hạnh phúc.”

Long Phi tạm dừng tay một chút, mâu trung bi thương chợt lóe mà qua, chính là ảm đạm cười một chút, vẫn chưa trả lời.

Mà bọn họ cũng vẫn chưa chú ý tới, một thân ảnh ngoài cửa đứng lặng, Tiêu Nam Hiên nhìn Long Phi một ngụm một ngụm uy nàng ăn canh, chăm chú nhìn đã lâu, đột nhiên xoay người rời đi, không quấy rầy bọn họ.

Uống xong canh, Vân Phi Tuyết cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều, rời giường ngồi ở trên bàn, ăn bữa tối, đối diện, Long Phi chính là ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng.

Rốt cục ăn no rồi, Vân Phi Tuyết thấy thật thoải mái, đột nhiên nhớ tới chuyện ở thanh lâu, nhìn hắn hỏi: “Cái kia Quý Mị là làm cái gì? Như thế nào đột nhiên lại bắt cóc ta?”

“Phi Tuyết, người hẳn là may mắn tránh được một kiếp.” Kỳ thật lúc ấy hắn cũng không nghĩ tới, sư huynh sẽ đi cứu nàng.

56. Chương 56: Tà Công

Tránh được một kiếp? Vân Phi Tuyết nghi hoặc nhìn hần, chờ hần nói tiếp.

“Quý Mị, người giang hồ gọi hần là quý hồn mẫu đơn, hần cũng chính cũng tà, nghe đồn, hần hội dùng hồn phách của nữ tử để luyện tà công, nhưng là nữ tử mà hần lựa chọn đều là thanh lâu nữ tử, chưa hề hại qua một cái nữ tử đẳng hoàng, mỗi một thanh lâu nữ tử bị hần bắt đi, sau khi trở về, đều là si ngốc, ngớ ngẩn, bởi vì hần đem hồn phách của nữ tử thu đi luyện công rồi.” Long Phi mở miệng giải thích nói.

“Người tin sao? Trên đời này có loại võ công quỷ dị như vậy sao?” Một lúc lâu, Vân Phi Tuyết mới ngẩng đầu hỏi hần.

“Ta không có chính mắt gặp qua, không thể nói là tin, hoặc là không tin.” Long Phi ột cái đáp án rất mơ hồ. Lại nhìn nàng hỏi: “Phi Tuyết, người tin sao?”

“Ta.....” Vân Phi Tuyết có chút chần chờ, nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ nhạo báng đây là lời nói vô căn cứ, nhưng là hiện tại nàng không thể, chính nàng không phải chính nàng cũng là tráo đổi hồn phách sao? Nàng còn có thể không tin sao?

“Phi Tuyết, hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta trước đi ra ngoài.” Long Phi tựa hồ cũng không để ý đáp án của nàng, đứng dậy, dời bước muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Vân Phi Tuyết ở sau gọi lại hần.

“Còn có việc?” Long Phi trở về, đến xem nàng.

“Người không muốn biết ta ở thanh lâu một đêm kia là như thế nào sao?” Nàng đột nhiên nhớ tới đêm hôm đó, hần cấp nàng một cái ánh mắt an tâm, chẳng lẽ hần biết khát cái là Nam Cung Vấn Thiên sao? Nếu hần biết, Tiêu Nam Hiên chẳng lẽ không biết sao? Nếu hần không biết, vậy ánh mắt đầy của hần là cái ý tứ gì?

Long Phi lại chính là mỉm cười nói : “Có quan hệ sao? Chỉ cần người vẫn tốt, ta còn cần biết cái gì?” Nói xong, xoay người rời đi.

Vân Phi Tuyết kinh ngạc nhìn bóng dáng hần, hần biết nàng hảo hảo, vì cái gì hần biết? Nàng đột nhiên thấy hần hảo thần bí, làm cho người nghĩ mãi không ra, bất quá, may mắn, hần tựa hồ đối nàng không có ác ý.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Đào đi đến, nhẹ giọng kêu trong khi nàng vẫn đang suy nghĩ.

“Ân.” Vân Phi Tuyết thu hồi tâm tư, sau đó nói: “Tiểu Đào, chúng ta nghỉ ngơi đi, người hôm nay cùng ta cùng nhau ngủ.”

“Không cần, tiểu thư, quản gia đã an bài cho Tiểu Đào chỗ ở rồi, ngay tại phòng bên cạnh tiểu thư.” Tiểu Đào nói.

“Phải không?” Hần thật hảo chu đáo, sau đó nói: “Vậy người đi nghỉ ngơi đi, ta cũng muốn ngủ.” Nói xong, nằm đến trên giường, quá mệt mỏi rồi.

“Hảo, tiểu thư nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi, Tiểu Đào trước đi xuống rồi.” Tiểu Đào nói xong lui đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Thư phòng.

“Sư huynh, người tìm ta.” Long Phi tiến vào, liền nhìn hần hỏi.

“Long Phi, người thích nàng?” Tiêu Nam Hiên theo dõi hần trực tiếp hỏi.

Nàng? Long Phi sững sốt, theo sau ảm đạm cười nói: “Sư huynh nói là ai? Phi Tuyết sao?”

“Phi Tuyết? Xưng hô hảo thân thiết, Long Phi, nếu người thật sự thích nàng, ta có thể thành toàn cho người.” Tiêu Nam Hiên không có châm biếm, không có châm chọc, ánh mắt thật sự nghiêm túc, tựa hồ còn có chờ mong.

“Thành toàn ta? Đừng quên, nàng là của người Vương phi, người không phải là không biết ta muốn cái gì?” Long Phi đột nhiên thẹn quá thành giận, phất tay áo rời đi.

57. Chương 57: Ác Nô

Vân Phi Tuyết ăn sáng xong, nàng vốn định mang Tiểu Đào đi làm quen một vương phủ một chút, nói như thế nào nàng cũng là nữ chủ nhân của vương phủ này, huống chi biết người biết ta bách chiến bách thắng, lúc này mới phát giác, Tiểu Đào không biết chạy đi đâu rồi?

Đành phải một mình xuất môn, tùy ý ở trong vương phủ đi tới, vương phủ này thật đúng là không phải rộng lớn bình thường, có hoa viên, có cái ao, có hành lang, còn có tiểu kiều lưu thủy (những cây cầu nhỏ).....

Ánh sáng chiếu vào hoa viên, có thể nàng đã đi thăm vương phủ được nửa ngày rồi, những hạ nhân vội vàng đi qua, không chỉ nói thái độ không cung kính, chính là gật đầu chào một chút thôi cũng không có, dù sao nàng cũng không để ý tới, ngồi ở trên tảng đá bên cạnh cái ao thưởng thức, ngắm nhìn những chú cá các màu sắc sỡ, chợt nghe cách đó không xa truyền đến hai tiếng nói chuyện của hai nha hoàn.

“Tề Mẹ làm cho nha hoàn kia giặt nhiều quần áo như vậy, nàng có thể giặt được hết sao?”

“Đó là chuyện của nàng, dù sao là cũng là Tề Mẹ phân phó, không liên quan đến chuyện của chúng ta. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách sao nàng lại là nha hoàn của Vương phi, bằng không, Tề Mẹ cũng sẽ không cố ý làm cho nàng giặt nhiều như vậy quần áo.”

“Kia cũng đúng, nhưng thật ra, Vương gia căn bản không cần Vương phi.”.....

Tiểu Đào đang giặt quần áo? Vân Phi Tuyết đứng lên phía trước, vài bước bước đến trước mặt hai nha hoàn kia, lạnh lùng hỏi: “Tiểu Đào ở nơi nào? Mang ta đi.”

Nàng đột nhiên xuất hiện, hai cái tiểu nha hoàn sở hãi, run run nhìn nàng, không dám nói một câu, cũng không có hoạt động cước bộ.

“Mang ta đi, đừng quên, cho dù ta không chịu sủng, ta vẫn còn là Vương phi.” Vân Phi Tuyết mâu quang hung hăng nhìn chằm chằm các nàng uy hiếp đến.

Hai cái tiểu nha hoàn nghe nàng nói như vậy, lấy tay run run chỉ vào cách đó không xa một cái ả ả dịch phòng ở.

Vân Phi Tuyết không hề để ý tới các nàng nữa, bước nhanh chạy tới, đá văng cửa phòng, liền thấy trong viện, rất nhiều nữ tử đang giặt quần áo, trong đó Tiểu Đào đang ở đó ra sức chà quần áo, quần áo đặt ở bên trái nàng giống như núi nhỏ, chỉ sợ trời có tối, nàng đều tẩy không xong, bên cạnh một lão bà khoảng năm mươi tuổi đang ngồi ở nơi đó, cắn hạt dưa, nhìn các nàng, thực nhân nhả.

Từng bước tiến lên, túm lấy nàng: “Đứng lên, trở về.”

“Tiểu thư.” Tiểu Đào cả kinh, tiểu thư như thế nào sẽ tới nơi này.

“Tiểu Đào, nhớ kỹ người là nha hoàn của ta, ngoài ta ra, ai nói cái gì, người đều có thể không nghe, ai cũng không có quyền sai người làm việc.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng nhìn chằm chằm lão bà kia đã muốn đứng lên, cố ý nói cho nàng nghe.

“Ta tưởng là ai đâu? Nguyên lai là Vương phi nha.” Lão bà đi tới, vẻ mặt khinh miệt cùng xem thường, Vương phi hai chữ được nói ra đặc biệt châm chọc, lại không cười nói: “Vương gia phân phó, vương phủ không nuôi người rảnh rỗi, cho nên, đây là nàng nên làm chuyện gì đó.”

“Phải không? Ta đây muốn hỏi người chuyện gì là cái gì?” Vân Phi Tuyết đảo mắt qua chỗ vỗ hất dưa.

“Chuyện của Tề Mẹ ta chính là nhìn xem các nàng có làm việc tốt không.” Lão bà mang theo đắc ý, Vương gia rất tín nhiệm nàng, Vương phi thế nào?

“Như vậy ta cũng nói cho người, chuyện gì của Tiểu Đào, là hầu hạ ta, người còn chưa đủ tư cách sai nàng.” Vân Phi Tuyết chán ghét nhìn lão bà đang đắc ý, vừa thấy có thể khẳng định lão bà này sẽ không phải là hạng người thiện lương, chỉ biết ức hiếp người khác, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

“Ha ha, ta không đủ tư cách.” Lão bà đột nhiên phát ra một trận cười quái dị, sau đó trào phúng đến: “Người thật đúng là xem chính mình làm Vương phi rồi, có thể sống, người nên thấy đủ rồi, nói đến, người cũng bắt quá chỉ là công cụ giúp Vương gia làm ấm giường.”

58. Chương 58: Trừng Trị Ác Nô

Vân Phi Tuyết tuyệt không sinh khí, nhìn nàng, khoe môi gợi chút châm chọc ác độc tươi cười nói: “Ta không xem chính mình là Vương phi, ta chính là Vương phi, người thật xấu lão, ta cũng là chủ tử của người, người chung quy cũng chỉ là cái hạ nhân nô tài.”

Lão bà sắc mặt có chút đổi màu, mâu quang hận không thể nuốt nàng.

“Người hẳn là vì chính mình bị ai, chính là công cụ làm ấm giường, ta còn có tư cách, chỉ sợ bộ dạng người như thế này, tặng không cho nam nhân, người ta cũng không hội liếc mắt một cái, nhìn xem này một thân sọ lòi, vẻ mặt đầy nếp nhăn, sắc mặt thật ghê tởm, còn có tam địa độc ác, ta mà là người, lấy gương mà soi, kia còn có mặt mũi mà sống sao, trực tiếp đâm chết mình đi thì hơn.” Vân Phi Tuyết lại tiếp tục châm chọc nói.

Xì, bên cạnh, Tiểu Đào nhin không được cười ra tiếng đến, tiểu thư mắng chửi người cũng không mang thô tục, thật là lợi hại, nàng cũng không biết tiểu thư từ khi nào thì biến thành lợi hại như vậy.

Bọn nha hoàn bên cạnh cũng đều cúi đầu, cố nén cười, các nàng cũng không dám cười ra tiếng, bằng không không biết Tề Mẹ hội như thế nào trừng phạt các nàng.

“Người.....” Lão bà tựa hồ chưa có bị nhục nhã như vậy bao giờ, tức giận đến đỏ mặt, giơ tay lên hung hăng tiến đến mặt nàng.

Ba.....

Một tiếng rất lớn, thanh thúy âm thanh vang lên, quanh quẩn ở trong sân.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào kinh hoảng kêu lên, lúc này mới thấy, tiểu thư lấy tay bắt lấy tay Tề Mẹ, trên mặt Tề Mẹ có in dấu bàn tay, nàng mở lớn miệng, nguyên lai bị đánh không phải tiểu thư.

“Này một cái tát là nói cho người, làm người không được xấu lão.” Vân Phi Tuyết tay hung hăng vung lên, thân thể của lão bà không đứng vững loạng choạng hướng phía sau mà thối lui.

Rất kỳ quái, bọn nha hoàn ở phía sau, không có tiến lên đỡ lấy nàng.

Lão bà lập tức ngã ngồi xuống, lúc này mới phản ứng lại, trên mặt lập tức không nhin, giống như nổi điên đứng lên vọt đi qua, quát: “Dám đánh lão nương, lão nương cùng người liều mạng.”

“Tiểu thư.” Tiểu Đào lập tức động thân chắn phía trước tiểu thư, nàng không thể làm cho tiểu thư chịu thiệt.

“Tránh ra.” Vân Phi Tuyết một phen tóm Tiểu Đào đẩy ra, nàng hôm nay phải hảo hảo giáo huấn lão bà xấu lão này một chút.

“Lão nương hôm nay trảo phá khuôn mặt này của người.” Lão bà hung tợn gào thét, thân thủ liền hướng phía mặt nàng chop tới, dù sao Vương gia cũng không để ý nàng.

Ba.....

Lại là một tiếng thanh thúy vang lên, Tiểu Đào chỉ nhìn thấy, trên mặt Tề Mẹ lại xuất hiện một cái dấu bàn tay, Tề Mẹ thân thể loạng choạng.

“Đây là giáo huấn người, đừng chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.”

Ba.....

Lại là một cái tát nữa ở trên mặt Tề Mẹ.

“Đây là giáo huấn người, đừng khi dễ những người nhỏ yếu.”

Ba.....

Lại là một cái tát nữa.

“Đây là giáo huấn người, phải biết phân biệt cao thấp.”

Ba..... Ba....., ba.....

“Đây là giáo huấn người, làm người phải thiện lương.” “Đây là giáo huấn người, đừng tự cho là đúng.” “Đây là giáo huấn người, làm người phải tích đức.”.....

Tiểu Đào cùng một đám nữ nhân tròng lớn ánh mắt, nhìn một màn trước mắt, Tề Mẹ bị tiểu thư đánh liên tục, trên mặt sưng đỏ nhìn không ra sắc mặt lúc đầu, đứng ở nơi đó, thân thể loạng choạng về phía sau.....

Vân Phi Tuyết rốt cục đánh đủ rồi, dừng lại, nhìn lão bà cơ hồ bị nàng đánh ngất lạnh lùng nói : “Nhớ kỹ những gì hôm nay ta giáo huấn người, về sau làm người không cần như vậy xác láo.”

“Người đang làm cái gì?” Ở cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng.

59. Chương 59: Diễn Trò

Vân Phi Tuyết nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh cao lớn của Tiêu Nam Hiên đứng ở cửa, mâu quang lạnh lùng nhìn nàng.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Các nha hoàn bên cạnh vội vàng quỳ rạp xuống đất.

“Vương gia, cấp lão nô làm chủ nha, lão nô hầu hạ Vương gia lâu như vậy, còn chưa từng có bị ủy khuất như thế này.” Một bên lão bà đột nhiên phản ứng lại, lập tức đi tới, quỳ gối túm lấy chân hắc, kêu thảm.

Tiêu Nam Hiên cúi đầu liền thấy trên mặt Tề Mẹ kia sưng đỏ vô cùng thê thảm, con người đen có chút biến âm trầm làm cho người ta sợ hãi, “Nói, ai làm đây?”

“Hồi, Vương gia, nô tài chẳng qua làm cho nô tỳ của Vương là Tiểu Đào giặt hai kiện quần áo, Vương phi đã nói nô tài khi dễ nàng, đem nô tài đánh thành như vậy.” Tề Mẹ khóc lóc kể đến, giống như chính mình bị ủy khuất rất lớn.

Nghe được nàng như vậy bẽ cong sự thật, Vân Phi Tuyết chính là trong lòng cười lạnh một chút, Tiểu Đào tắc lo lắng có chút run run, Vương gia có hay không xử phạt tiểu thư? Dù sao Vương gia một chút cũng không để đến ý tiểu thư, đều do chính nàng.

“Người đánh?” Tiêu Nam Hiên vài bước đi đến trước mặt nàng, cả người tản ra cái loại tức giận sắc bén, tựa hồ chỉ cần nàng thừa nhận, hắc lập tức có thể làm cho nàng mất mạng.

“Vương gia tha mạng, không phải tiểu thư, là Tiểu Đào.” Một bên Tiểu Đào bùm lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu.

Một bên nha hoàn đều quỳ trên mặt đất, cúi đầu, thở mạnh cũng không dám, Vương gia, Vương phi, Tề Mẹ, các nàng một cái đều đắc tội không nổi.

Chỉ có lão bà mâu quang mang theo oán hận, mang theo đắc ý tròng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, nhưng là rất nhanh liền hạ xuống, tựa hồ khẳng định Vương gia hội xử phạt nàng.

Vân Phi Tuyết mỹ mâu tựa vui vẻ nhìn lão bà, cùng chính mình đấu, nàng còn kém xa.

“Nói.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên một tiếng bạo rống, nàng cư nhiên như thế ác độc.

“Vương gia.....” Một tiếng kinh thiên địa , tiếng khóc cũng đột nhiên vang lên, dọa tất cả những người ở đây giật mình.

Tiểu Đào ngẩng đầu, khiếp sợ mở lớn miệng, nàng không thể tin tưởng, cái kia thanh âm là từ chỗ tiểu thư vọng lại.

“Người đang làm cái gì? Khóc tang sao?” Tiêu Nam Hiên nhíu mày nhìn nàng, bị nàng khóc lớn như vậy, lại kinh ngạc trên mặt nàng bao nhiêu là nước mắt rơi xuống, đáng thương nhìn hắn, cắn chặt môi đỏ mọng, bộ dạng thật đáng yêu.

“Vương gia.” Vân Phi Tuyết một chút vọt trong lòng hắn, ôm chặt thắt lưng hắn, ác nô muốn cáo trạng nàng trước sao, nàng cũng sẽ như vậy, nói như thế nào nàng cũng là nữ nhân của hắn, hôm nay nàng là hảo lợi dụng một chút.

Mọi người lại là sửng sốt, Vương phi đây là đang làm nũng sao? Tiểu Đào lại không thể nghĩ tới, nhưng là nàng không cho rằng tiểu thư ở cùng Vương gia làm nũng.

Tiêu Nam Hiên cũng bị nàng làm cho không biết làm sao, ngược lại tùy ý để nàng ôm chính mình, nhưng hắn có thể nhìn ra ở nàng đây là một trò lừa đảo.

Vân Phi Tuyết ủy khuất nước mắt cứ thế rơi xuống, bả vai mềm mại khóc run lên, nàng mâu ủy khuất mười phần nhìn hắn nói: “Vương gia cũng phải làm chủ cho ta, nói như thế nào ta cũng là Vương phi, hôm nay cư nhiên bị một cái nô tài chỉ vào mũi mà mắng, nói ta cái gì chỉ là công cụ làm ấm giường cho Vương gia? Ta về sau còn có cái gì thể diện ở trong vương phủ sống yên, không bằng Vương gia người hưu (ly hôn) ta đi cho rồi.”

60. Chương 60: Diễn Trò 2

Bị nô tài mắng? Ấm giường? Tiêu Nam Hiên mâu quang đột nhiên bắn về phía lão bà đang quỳ gối, điểm ấy hắn không chút nghi ngờ lời nói của nàng, bình thường hắn chỉ biết Tề Mẹ ở trong vương phủ tác oai tác quái, chính là niệm tình nàng đã hầu hạ mẫu phi, chỉ cần không quá đáng, hắn cũng không có truy cứu.

“Vương gia, nô tài cũng không nói gì quá, nhưng thật ra Vương phi đánh nô tài, Vương gia cấp cho lão nô làm chủ nha.” Lão bà bị dọa đến run run, vội vàng dập đầu, dù sao nàng cũng có bằng chứng là những vết thương trên mặt do Vương phi gây ra.

“Vương gia, người cũng phải làm chủ cho ta, nếu không, Vương gia người rõ ràng muốn hưu ta rồi, một cái Vương phi còn phải chịu khi dễ của nô tài sao.” Vân Phi Tuyết nằm úp sấp ở trước ngực hắn, thân thể vặn vẹo , không thuận theo bụng tha khóc lớn, trong lòng đã có tính toán, nếu hắn hưu chính mình, là hắn đã trúng kế của nàng.

Tiêu Nam Hiên lúc này mới chú ý tới, nàng trong lòng đánh cái gì? Muốn cho hắn hưu nàng? Nằm mơ.

Lão bà nhìn Vương gia khóe môi cười lạnh, lại nhìn đến Vương phi đang ở trong lòng Vương gia khóc làm nũng, trong lòng lúc này mới nghĩ mà sợ, chính mình tựa hồ đã quên, nàng ở không chịu sủng, chung quy vẫn là nữ nhân của Vương gia, trên đầu mồ hôi lạnh đều theo mặt chảy xuống dưới, Vương gia có hay không xử phạt chính mình?

Vẫn quỳ gối một bên nha hoàn, trong lòng lại đều đang nói thầm, xem ra, Vương gia cùng Vương phi tựa hồ không sai.

“Đi, phù Tề Mẹ đi nghỉ ngơi, thượng dược. ” Tiêu Nam Hiên đột nhiên phân phó cho đám nha hoàn đang quỳ gối một bên, sự tình hôm nay, coi như là cấp nàng một cái giáo huấn.

“Cám ơn, Vương gia.” Lão bà cũng nhả ra khí, Vương gia vẫn là nể mặt nàng đã hầu hạ Quý phi trước đây, không làm khó chính mình.

“Vâng, Vương gia.” Hai cái tiểu nha hoàn vội vàng đứng dậy nâng Tề Mẹ dậy, lui đi ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên một phen đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Đừng ở đó lãng phí nước mắt đóng kịch nữa.”

Vân Phi Tuyết lập tức trở lại bình thường, cũng lạnh lùng đối diện hần liếc mắt một cái nói: “Vây tan cuộc đi.” Xoay người đối với Tiểu Đào đến: “Tiểu Đào, chúng ta đi.”

“Đứng lại.” Tiêu Nam Hiên một phen giữ chặt cổ tay nàng, “Người ở trong vương phủ đã thương người, chẳng nhẽ ta lại bỏ qua chuyện này.”

Vân Phi Tuyết xoay người lại, đột nhiên cười nói: “Vương gia người không phải cũng không có muốn truy cứu sao?”

“Bổn vương khi nào nói qua không nghĩ truy cứu?”

“Vương gia chẳng phải muốn mượn tay ta trừng phạt một chút nô tài kiêu ngạo trong vương phủ này sao? Người hần là nên cảm tạ ta, thay người dạy dỗ nàng.” Vân Phi Tuyết dùng sức rút tay về, nàng cũng không phải ngốc tử, điểm ấy nàng cũng có thể nhìn ra.

“Người muốn bổn vương như thế nào cảm tạ người? Hừ người sao, cho người rời đi vương phủ sao?” Tiêu Nam Hiên cười lạnh một chút, bị nàng nhìn trúng nội tâm, hần phi thường không thoải mái.

“Kia đương nhiên tốt nhất.” Nàng cầu còn không được, nhưng là nàng biết, điều này tựa hồ không có khả năng.

“Vân Phi Tuyết, người có biết bổn vương thú vào nữ nhân, chỉ có một loại khả năng rời đi vương phủ, biết là cái loại gì không?” Tiêu Nam Hiên khóe môi lộ ra tà ác tàn nhẫn cười lạnh.

“Người chết.” Vân Phi Tuyết không chút do dự đã nói, hù dọa ai đây, sau đó khiêu khích nhìn hần nói: “Đáng tiếc, ta nghĩ ta sẽ còn sống mà rời đi.”

61. Chương 61: Có Thể Lui Có Thể Đi Vào

“Người muốn sống rời đi? Vân Phi Tuyết, người tin không? Bổn vương có thể cho người lập tức chết ở chỗ này.” Tiêu Nam Hiên mâu trung tản ra một cỗ sát khí.

“Tin.” Vân Phi tuyết khóe môi gợi lên một chút tươi cười, ngửa đầu không kềm chế được nói: “Nhưng là, chỉ cần ta sống, ta sẽ nghĩ biện pháp rời khỏi người.”

Nghe khẩu khí của nàng kiêu ngạo, Tiêu Nam Hiên lấy tay nâng cằm của nàng lên, lãnh phúng đến: “Đáng tiếc, khi người bắt đầu bước vào cửa vương phủ, đã xác định, cả đời người không thể ly khai nơi này.”

“Chúng ta cùng nhau xem đi.” Vân Phi Tuyết đẩy tay hần ra, xoay người liền rời đi, không nghĩ ở cùng hần vô vị đối địch, phía sau Tiểu Đào cũng vội vàng đi theo.

Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, mâu quang đột nhiên biến thâm trầm phức tạp đứng lên. Ông tay áo vung lên, xoay người hướng một cái phương hướng khác đi đến.

Trở lại phòng, Tiểu Đào tựa như lần đầu tiên thấy nàng, gắt gao nhìn chằm chằm nàng, nhớ tới tiểu thư, thời điểm tiểu thư đánh mất Tề Mẹ, nhớ tới thời điểm nàng khóc suốt một đêm, tiểu thư như vậy, nàng thật sự hảo xa lạ.

“Tiểu Đào, người đang nhìn cái gì?” Vân Phi Tuyết buồn cười nhìn nàng.

“Tiểu thư, Tiểu Đào thấy từ sau khi tiểu thư mất trí nhớ, hoàn toàn thay đổi thành một người khác, không còn yếu đuối, biến đổi thành thực kiên cường, biết công phu, còn lo lắng chuyện bất công của thiên hạ, tóm lại, cùng tiểu thư trước kia hoàn toàn không giống với rồi.” Tiểu Đào chỉ tiết nói đến.

Vân Phi Tuyết âm thầm cười một chút, đương nhiên hội không giống với, bởi vì các nàng căn bản chính là hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng là nàng không thể giải thích, chỉ sợ có giải thích, cũng không có ai tin tưởng, nhìn nàng hỏi: “Tiểu Đào, vậy người thích ta hiện tại không?”

“Ân, thích, Tiểu Đào thực thích.” Nàng dùng sức gật gật đầu, nhớ tới tiểu thư vừa rồi cùng Vương gia làm nũng, đột nhiên cười rộ lên.

“Người đang cười cái gì?” Vân Phi tuyết kỳ quái hỏi.

“Tiểu Đào chính là nghĩ đến bộ dạng tiểu thư làm nũng, cái kia bộ dáng đến giống tiểu thư trước đây, nhưng là tiểu thư vì cái gì phải làm như vậy? Tiểu Đào có điểm kỳ quái.” Vốn tưởng rằng tiểu thư cùng Vương gia đối kháng, vạn vạn không nghĩ tới tiểu thư cư nhiên hội yếu thế.

“Này có cái gì tò mò kỳ quái?” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, giải thích đến: “Nhìn cái kia Tề Mẹ bị ta đánh hoàn toàn thay đổi khuôn mặt, Vương gia đã muốn thực sinh khí, nàng cư nhiên là ác nhân cáo trạng trước, biết Vương gia không thích ta, muốn Vương gia trừng phạt ta, nếu cái kia thời điểm, ta cùng Vương gia cứng đối cứng, chịu thiệt chính là, huống chi ta không nghĩ bởi vì một cái người ác độc như vậy, vô tội làm cho chính mình bị trừng phạt, lại càng không muốn cho nàng đắc ý, cho nên, ta chỉ có thể làm như vậy, làm người là tối trọng yếu phải biết khi nào lui, khi nào tiến.”

Xem nàng khóc như vậy, điềm đạm đáng yêu, cho dù Tiêu Nam Hiên sẽ không thương hoa tiếc ngọc, cũng hội có điểm cho tâm không đành lòng đi, không phải sao? Nam nhân sợ nhất chính là nước mắt của nữ nhân.

“Nguyên lai là như vậy, tiểu thư thật là lợi hại.” Tiểu Đào vẽ mặt sùng bái nhìn nàng.

“Tiểu Đào, người nhìn ta như vậy, ta sẽ nghĩ đến người yêu thương ta rồi.” Vân Phi Tuyết nhin không được trêu đùa nàng.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tiểu thư cũng thay đổi biết trêu cợt người.

“Ha ha.” Nhìn bộ dạng nàng xấu hổ, Vân Phi Tuyết nhin không được cười ha hả, người cổ đại chính là bảo thủ, một câu nói yêu thôi, sẽ đỏ mặt.

“Phi Tuyết, sự tình gì mà vui vẻ như vậy?” Long Phi đột nhiên xuất hiện ở cửa, ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng.

62. Chương 62: Trêu Đùa

“Long quân gia.” Tiểu Đào hơi hơi hạ thấp người, thực thức thời lui đi ra ngoài.

“Không có chuyện gì? Ta là đang trêu Tiểu Đào rất vui.” Vân Phi Tuyết ngừng cười nói.

“Ta còn nghĩ đến, người là bởi vì đem Tề Mẹ đánh thành mặt đầu heo như vậy, nên mới cao hứng đâu.” Long Phi khóe môi cũng gợi lên một chút tươi cười, nhưng không có ý tứ trách cứ nàng.

“Mặt đầu heo mặt, Long Phi, người cũng thực hài hước.” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, theo dõi hẩn hỏi: “Bất quá, ta cũng rất kỳ quái, nhìn dáng vẻ của người, giống như có điểm vui sướng khi người ta gặp họa, nếu biết nàng ức hiếp người khác, người vì cái gì mặc kệ? Tùy ý nàng ở vương phủ làm xằng làm bậy?”

“Không phải ta mặc kệ, mà là thân thể của nàng có chút đặc biệt, chỉ cần nàng không làm gì quá đáng, cũng sẽ mặc kệ nàng. Long Phi âm đạm cười một chút, giải thích nói.

“Kia nàng là thân phận gì?” Vân Phi Tuyết tò mò hỏi, cư nhiên có thể làm cho Tiêu Nam Hiên nhắm mắt làm ngơ.

“Nàng là nha hoàn bên người hầu hạ mẫu phi của Vương gia.” Long Phi thản nhiên nói đến.

“Ra là thân phận? Nàng là có thể ở trong vương phủ muốn làm gì thì làm?” Vân Phi Tuyết quả thực muốn té xỉu, này cũng quá là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng rồi đi.

“Đương nhiên không phải chỉ là như vậy, có một số việc người không biết.” Long Phi mâu trung đột nhiên hiện lên một ít khác thường, hẩn đương nhiên cũng sẽ không nói cho nàng nghe.

Vân Phi Tuyết nhíu mi, đoán không ra là chuyện gì? Đột nhiên nghĩ đến vết sẹo xấu xí trên mặt Tiêu Nam Hiên, chẳng lẽ cùng cái này có liên quan, vừa muốn mở miệng hỏi, Long Phi liền chuyển đề tài, tựa hồ không nghĩ đàm luận chuyện này nữa.

“Phi Tuyết, ta càng thật không ngờ người diễn trò inh như thế.” Hẩn khóe môi mỉm cười, rất thú vị nhìn nàng.

Vân Phi Tuyết chớp mắt, thần bí cười nói: “Này có tính là cái gì? Người không biết có chuyện còn khá hơn? Ta là chưa bằng bảy mươi hai phép biến hóa của Tôn Ngộ Không?”

“Tôn Ngộ Không?” Long Phi sững sốt, sau đó hỏi: “Là ai?” Hắn giống như không có nghe nói qua có nhân vật lợi hại như vậy.

“Chính là một người rất lợi hại, ta so với hắn còn chưa là gì đâu.” Vân Phi Tuyết bịa chuyện nói, dù sao hắn cũng không biết.

“Úc, phải không?” Long Phi rất có hứng thú, mâu quang vui vẻ nhìn chăm chăm nàng đến: “Kia Phi Tuyết còn có chuyện gì ta không biết?”

“Rất nhiều.” Vân Phi Tuyết cười nói, tỷ như thân phận quỷ dị của nàng. Dù sao nàng cũng sẽ không nói cho hắn.

“Tỷ như...” Long Phi hỏi.

“Tỷ như.” Vân Phi Tuyết ánh mắt đột nhiên chuyển động một chút, nhin không được muốn trêu đùa một chút hắn, chậm rãi tới gần hắn, mặt mày ẩn tình nhìn hắn, khẽ nhếch môi nói: “Tỷ như ta thích người.” Trong lòng âm thầm chờ mong, nhìn hắn mặt đỏ ngượng ngùng, hắn là có chút vui vẻ đi.

“Ha ha, đừng náo loạn.” Long Phi lại chính là cười khẽ một chút, sắc mặt đều không có biến đổi, ngón tay chỉ cái mũi của nàng khinh quát một chút.

“Người như thế nào biết ta náo loạn, ta thật sự nghiêm túc.” Bị hắn liếc mắt một cái nhìn thấu, Vân Phi Tuyết trong lòng thật sự có chút khó chịu, nói như thế nào, nàng cũng có mấy ngàn năm trí tuệ.

63. Chương 63: Đánh Giá

“Đúng, người thật sự nghiêm túc,” Long Phi cười, ngữ khí tựa như dỗ dành một đứa nhỏ đang tức giận.

“Long Phi, ta nói một lần nữa, ta thích người.” Vân Phi Tuyết trực tiếp lấy tay ôm lấy khuôn mặt tuần tú của hắn, nhìn không chớp mắt theo dõi hắn.

“Của người mâu trung vô tình.” Long Phi đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vân Phi Tuyết sững sốt.

“Sâu trong đôi mắt người là một mảnh thủy nhiên trong suốt, lúc người nhìn ta, không có một tia tình cảm, miệng có thể gạt người, nhưng là ánh mắt không lừa được người.” Long Phi buông tay nàng ra khỏi mặt mình.

“Người thật lợi hại.” Vân Phi Tuyết lúc này mới hiểu được, quay trở lại đến bên bàn ngồi xuống, rót một ly trà cho hắn đến: “Uống trà.”

“Nhà của ta có binh sĩ, mười năm gian khổ học tập khổ, một khi yết băng, ắt muốn vào triều làm quan.” Long Phi uống một ngụm trà, lại đột nhiên niệm ra vài câu này nhìn như giống câu thơ, có điểm thuận miệng.

Vân Phi Tuyết cười khẽ một chút nói: “Long Phi, ta xem người, cũng không phải để ý công danh lợi lộc của bản thân, như thế nào như vậy cảm khái? Bất quá này thơ không biết là ai làm đích, rất thực tế.” Nàng tuyệt đối tin tưởng nếu hắn phải làm quan, kia chẳng qua là do chuyện của Tiêu Nam Hiên.

Lời vừa ra khỏi miệng, Long Phi đang bình tĩnh đột nhiên hai tròng mắt phiên khởi kinh thiên sóng to, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, mang theo đánh giá, mang theo cẩn thận, càng nhiều hơn là hoài nghi, mâu quang lóe ra không chừng, tựa hồ là đang đánh giá.

“Làm sao vậy? Ta nói không đúng sao?” Vân Phi Tuyết bị hắn nhìn như vậy đâm ra có chút chột dạ, hắn hiện tại hoài nghi cái gì?

“Không có gì? Phi Tuyết, người nói đúng, chuyện trốn quan trường ta không dám hứng thú,” Long Phi lại đột nhiên trầm tĩnh lại, trong nháy mắt lại khôi phục bộ dạng như cũ, giống như chuyện vừa rồi đều không có phát sinh qua, chắc là nàng nhìn lầm rồi.

Vân Phi Tuyết lại kinh hãi không thôi, không yên bất an, không biết đã nói sai cái gì.

“Phi Tuyết, người nghỉ ngơi đi, ta trước đi ra ngoài.” Long Phi ôn nhu cười, xoay người đẩy cửa rời đi.

Nàng lại ngồi ở chỗ kia, lặp lại câu thơ vừa rồi của hắn: “Nhà của ta có binh sĩ, mười năm gian khổ học tập khổ, một khi yết bảng ngày, ắt muốn vào triều làm quan.” Câu thơ thật bình thường, rốt cuộc có cái gì ngụ ý? Vì cái gì Long Phi lại có biểu hiện như vậy? Nàng có nói sai cái gì không? Nhịn không được lại lặp lại một lần.

“Tiểu thư, người hồi phục trí nhớ rồi, người đã nhớ ra thơ của lão thái gia.” Tiểu Đào vừa tiến đến, liền kích động nhìn nàng nói.

Vân Phi Tuyết cả kinh, bắt lấy tay Tiểu Đào hỏi: “Người nói cái gì? Ai làm bài thơ này?”

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Đây là thơ của lão thái gia, ở trong cuộc thi Trạng Nguyên, lão gia thuận miệng làm, Vân gia mỗi người đều biết mà.” Tiểu Đào kỳ quái nhìn nàng, chẳng lẽ tiểu thư không có khôi phục trí nhớ?

Vân Phi Tuyết buông Tiểu Đào ta, hiểu được một chút, vì cái gì Long Phi hội khiếp sợ, nguyên lai thật sự là nói nhiều thật tai hại, nàng trong lúc vô ý đã tiết lộ sơ hở của chính mình, bất quá, nàng cũng rất nhanh thoải mái, nàng mất trí nhớ rồi, mất trí nhớ rồi, đương nhiên không nhớ, này lý do càng đầy đủ rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Đào lo lắng kêu, nhìn nàng đang thất thần.

64. Chương 64: Quái Dị

“Tiểu Đào, không có việc gì rồi, ta chỉ là trong đầu đột nhiên hiện lên, cho nên tình cờ đọc ra.” Vân Phi Tuyết thuận miệng giải thích, Tiểu Đào đơn thuần như vậy sẽ không hoài nghi nàng.

“Tiểu thư, đây là chuyện tốt, hiện tại có thể nhớ lại thơ của lão thái gia, nói không chừng tiểu thư một ngày nào đó có thể nhớ hết tất cả.” Tiểu Đào cao hứng nói đến.

“Tiểu Đào, người thực hy vọng ta khôi phục trí nhớ sao?” Kia căn bản là không có khả năng, nàng vĩnh viễn cũng không hội hồi phục trí nhớ, bởi vì nàng dù sao cũng không phải là Vân Phi Tuyết, nếu khôi phục trí nhớ, chỉ có một sự thực, Vân Phi Tuyết đã trở lại, và nàng sẽ biến mất.

“Cũng không phải, tiểu thư hiện tại cùng tiểu thư trước kia Tiểu Đào đều thích.” Tiểu Đào có chút bất an nhìn nàng, tiểu thư cũng không giống như cao hứng, chẳng lẽ tiểu thư không hy vọng khôi phục trí nhớ sao?

“Thuận theo tự nhiên đi.” Vân Phi Tuyết không nghĩ khó xử nàng, nói trắng ra, cũng là chính mình chiếm thân xác của tiểu thư nhà nàng.

“Àn.” Tiểu Đào vội vàng gạt đầu phụ họa. Tiểu thư cũng không để ý, nàng còn suy nghĩ cái gì.

“Tiểu Đào, đi thôi, giữa trưa rồi, nên ăn cơm trưa rồi.” Vân Phi Tuyết đứng dậy, ăn no bụng quan trọng hơn.

Thư phòng.

Một cái hắc y thị vệ quỳ một gối xuống trên mặt đất chấp tay cung kính hồi bẩm đến: “Vương gia, mười ngày qua, thuộc hạ đã muốn đem trên dưới Vân gia, bao gồm cả những người thân quen với Vân gia, hạ nhân trong Vân phủ, đều tỉ mỉ tra xét, không có buông tha một người, nhưng là đều không có truy ra được một tia manh mối dị thường nào, Vương phi hiện tại chính là Vân gia tiểu thư, tuyệt đối không phải tìm người giả mạo, điểm ấy, thuộc hạ có thể lấy đầu để bảo đảm, tuyệt đối không có lầm.”

Ngồi ở trên bàn, Tiêu Nam Hiên lấy tay chỉ gõ cái bàn, con người đen làm cho người ta nhìn không ra loại cảm xúc, lúc lâu, mới đột nhiên hỏi: “Kia Vân gia tiểu thư, có từng cùng ai học qua công phu đơn giản?” Của nàng võ công cũng không cao, như là không có nội lực, tuyệt đối không phải cao nhân truyền thụ, chỉ có thể là người trong phủ, tùy tiện dạy mấy chiêu.

“Không có.” Hắc y thị vệ thực khẳng định hồi đáp, “Vân gia tiểu thư, vẫn ru rú trong nhà, mà lại Vân Hạc cố ý làm cho nàng tiến cung, cho nên, nàng phải học đều là cầm kỳ thư họa, tứ thư ngũ kinh, cấp bồi dưỡng thành thạo văn tĩnh nữ tử, hạ nhân ở Vân phủ, căn bản không có cơ hội tiếp cận nàng, lại càng không thể nói giáo nàng công phu.”

“Tốt lắm, bổn vương đã biết, người trước đi xuống đi.” Tiêu Nam Hiên phát tay phân phó nói.

“Vâng, Vương gia.” Hắc y thị vệ thân ảnh một chút liền lặng yên không tiếng động rời khỏi thư phòng.

Tiêu Nam Hiên đứng ở trước cửa sổ thư phòng, hắc cảm thấy sẽ không hoài nghi mật thám do tự tay mình bồi dưỡng ra, bọn họ đều là cao thủ trên giang hồ, đã được trải qua huấn luyện ngầm, nhưng là, nếu tất cả đều là sự thật, hắc thật không thể giải thích nổi những hành động quái dị của Vân Phi Tuyết, cùng những chiêu thức võ công khác thường, xem ra, muốn biết được đáp án chính xác chỉ có thể hỏi chính bản thân nàng.

“Sư huynh, người suy nghĩ cái gì?” Long Phi tiến vào thư phòng liền thấy hắc đứng ở nơi đó, không khỏi lên tiếng hỏi.

“Long Phi, người có từng hoài nghi thân phận của Vân Phi Tuyết? Người không nghĩ nàng quá mức quái dị sao?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên xoay người theo dõi hắc hỏi.

65. Chương 65: Thân Phận?

“Ta không nghĩ nàng quái dị, mà là không giống người thường, ta cho tới bây giờ cũng chưa thấy một nữ tử nào kiên cường giống như nàng giống nhau kiên cường, nói thật ta thực đáng giá cao nàng,” Long Phi thần nhiên nói đến.

“Ta không phải nói về tính cách của nàng, ta là nói thân thể của nàng.” Tiêu Nam Hiên tùy tay đem bức họa đặt ở bàn đưa cho hắc.

Long Phi tiếp nhận lấy, trên bức họa là một nữ tử áo lam màu trung mang theo một tia quyến luyến, trên mặt mang theo điềm tĩnh cùng khí chất, tuy rằng cùng Vân Phi Tuyết rất giống nhau, nhưng là hắc dám khẳng định các nàng không phải cùng một người, tùy tay lại đặt ở trên bàn.

“Nhìn ra cái gì rồi sao?” Tiêu Nam Hiên hy vọng hắc có thể phát hiện cái gì?

“Chẳng lẽ sư huynh ật thám tra không được sao?” Long Phi khóe môi khẽ nhếch hỏi ngược lại.

“Mật thám điều tra ra kết quả, nàng chính là Vân gia tiểu thư, nhưng là nàng trước kia cùng nàng hiện tại hoàn toàn không giống nhau, điểm ấy làm cho ta nghi hoặc khó hiểu.” Nghĩ tới mấy trăm loại khả năng, hắc đều nhất nhất phủ định rồi.

“Sư huynh, có phải hay không lại có cái gì quan hệ? Thật thì như thế nào, mà giả lại có cái gì, dù sao người để ý chính là nàng có phải hay không Vân gia đích nữ nhân?” Long phi nói.

“Đúng vậy, chỉ cần là Vân gia nữ nhân là được.” Tiêu Nam Hiên con người đen biến như đàm thủy giống như sâu không thấy đáy.

“Sư huynh, đây là này nguyệt, tửu lâu, thanh lâu, tiệm đồ cổ..... thu nhập, người xem một chút.” Long Phi đem sổ sách đặt ở trên bàn.

Tiêu Nam Hiên chính là liếc mắt một cái nói: “Này người xem qua là được rồi, không cần cho ta xem, ta tin tưởng người, ta đều đã nói nhiều lần rồi.”

“Đây là quy củ, dù sao đây cũng là sản nghiệp của sư huynh, người hắc là rõ ràng, vậy người chậm rãi xem, ta không quấy rầy người rồi, ta trước hết đi ra ngoài.” Long Phi nói xong, xoay người rời đi.

Tiêu Nam Hiên nhìn bóng dáng hắc, nhiều như vậy năm qua, ít nhiều hắc vẫn giúp chính mình, chính là.....

Trong phòng.

“Tiểu thư, ta giúp ngươi tắm rửa.” Tiểu Đào đem nước đổ vào dục bồn.

“Không cần, Tiểu Đào, ta tự mình có thể làm được, ngươi đi nghỉ ngơi đi.” Vân Phi Tuyết phân phó nói, nàng vẫn chưa thích ứng với việc làm cho người ta nhìn mình tắm rửa.

“Ân, kia tiểu thư cần, nhớ kêu tiểu Đào.” Nàng thấy tiểu thư nhất định không ỉnh hỗ trợ, đành phải lui đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết cởi quần áo ra, ngồi vào dục bồn, thật là thoải mái, lấy tay vuốt thân thể của chính mình, thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ mát xa.

Chỉ một tiếng, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

“Tiểu Đào, ngươi như thế nào lại đã trở lại? Ta đã nói rồi không cần ngươi.” Nàng mở to mắt quay đầu, liền thấy được kia mặt nạ màu bạc, ngữ khí lập tức biến lạnh như băng đến: “Như thế nào là ngươi? Ngươi tới làm cái gì?”

Tiêu Nam Hiên lại đi đến dục bồn, nhìn những giọt nước trong suốt theo cổ mịn màng của nàng rơi xuống, cuối cùng dung hợp ở dục bồn trong nước, đột nhiên toát ra một câu: “Ngươi rất đẹp.”

Vân Phi Tuyết một chút nhú mày, hắc sẽ không đặc biệt ca ngợi của nàng đâu.

66. Chương 66: Thích Khách

“Chỉ tiếc, nữ nhân càng xinh đẹp càng âm ngoan hiểm độc.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí lạnh lùng, tay dùng một chút lực, liền đem nàng từ trong dục bồn đi ra, thẳng hướng đến trên giường.

Vân Phi Tuyết kéo chăn che đi thân hình ướt sũng của mình, mắt đẹp hung hăng trừng mắt nhìn hắc nói: “Nếu đã biết vậy, ngươi tránh xa một chút, nói không chừng ngày nào đó ngươi cũng không biết sẽ chết như thế nào ở trong tay của ta.”

“Bổn vương đang hy vọng chuyện đó sẽ xảy ra, còn hiện tại ngươi nên hầu hạ bổn vương.” Tiêu Nam Hiên từng bước đi đến, lấy chân trên người nàng ném đi, đem nàng đặt ở dưới thân.

Vân Phi Tuyết không có giây dựa, chính là nhìn hắc, đột nhiên cười lạnh nói: “Hầu hạ ngươi? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy thân mình ta dơ bẩn sao? Đừng quên, ngươi đã từng tự tay đem ta đưa đến cho cái tên khất cái xấu xa kia”

“Bổn vương đương nhiên không quên.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên quý dị cười, cúi đầu ở bên tai nàng nói: “Bổn vương lại càng không thể quên, ngươi đối phó với một tên khất cái không võ công tựa hồ rất dễ dàng.”

Vân Phi Tuyết thân mình cứng đờ, nguyên lai mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của hắc, nhưng chính là hắc không biết tên khất cái kia đã biến thành Nam Cung Vấn Thiên, nghĩ vậy, khóe môi nàng hơi hơi giơ lên mày nhú một chút nói: “Vậy ngươi có hay không nghĩ đến, ta không có phản kháng, ta sẽ phối hợp cùng hắc.”

“Vân Phi Tuyết, ngươi đang khiêu khích bổn vương sao?” Tiêu Nam Hiên khóe môi gợi lên một chút trào phúng, tay dùng sức nhéo một chút thân thể mềm mại của nàng, nàng phối hợp, vậy đó không phải nàng rồi.

Nàng đau một chút, tay lập tức đưa lên đấm vào một tên hông của hắc, hung hăng dùng một chút lực nói: “Ngươi nói đấy.”

Tiêu Nam Hiên mày đều không có nhăn một chút, liền cúi đầu hung hăng hôn lên môi của nàng, hắc cắn lên môi nàng, hắc không cần nữ nhân, nhưng là hắc quả thật cần nữ nhân tới làm cho chính mình phát tiết.

Vân Phi Tuyết cũng hung hăng cắn lại hấn, hai người nhìn như hôn môi, nhưng thực tế lại đang âm thầm đánh giá.....

“Tiểu thư, người tắm rửa xong chưa?” Tiểu Đào đột nhiên đẩy cửa tiến vào, nhìn đến trên giường Vương gia cùng tiểu thư đang triển miên cùng nhau, ngây ngẩn cả người.

“Cút ra ngoài.” Tiêu Nam Hiên nổi giận gầm lên một tiếng.

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Tiểu Đào bị dọa đến run run, thiếu chút nữa cắn vào lưỡi, sắc mặt đỏ lên, vội vàng lui đi ra ngoài.

Sáng sớm, Vân Phi Tuyết cử động cả người bủn rủn, liền phát hiện hấn đã ly khai rồi, chết tiệt, hấn tinh lực cư nhiên tốt như vậy, âm thầm đánh giá vài cái qua lại, ép buộc rồi đến nửa đêm, cuối cùng nàng rốt cục duy trì không được rồi, mê man đi.

Rời giường mặc quần áo, vừa muốn mở cửa gọi Tiểu Đào lại đây, cửa phòng lại đột nhiên từ bên ngoài bị đẩy ra, một thân ảnh rất nhanh tiến vào trong phòng, cửa đóng lại, một cây đao ở trên cổ nàng uy hiếp đến: “Không được lên tiếng.”

Ngoài phòng truyền đến tiếng hô: “Tìm thích khách.”

Thích khách? Vân Phi Tuyết nhin không được nâng mâu nhìn hấn một cái, chỉ thấy hấn đôi mắt thâm thúy, cái mũi cao thẳng, sắc mặt có chút khấn trương, không thể nói hấn thực anh tuấn, nhưng là tuyệt đối có thể nói là khí chất tuấn tú, chính là nhìn thế nào đều thấy hấn cùng thích khách không giống nhau.

“Người không cần sợ, chỉ cần người không lên tiếng, ta sẽ không làm bị thương người.” Nam nhân đưa đao thoáng rồi đi khỏi cổ của nàng, tựa hồ sợ ngộ thương nàng.

67. Chương 67: Tìm Người

“Vương phi, thỉnh mở cửa, thuộc hạ đến điều tra thích khách.” Thanh âm của thị vệ ở ngoài cửa vang lên.

Nam nhân thân mình căng thẳng, tay nắm chặt đao, sắc mặt khấn trương.

“Đi theo ta.” Vân Phi Tuyết lắc mình một cái né tránh đao của hấn, lôi kéo hấn hướng trên giường trốn đi.

Làm cho nam nhân nằm thẳng ở trên giường, nàng dùng chân đem hấn che dấu thật tốt, sau đó cởi áo khoác, cũng chui vào chăn, nàng cảm giác được thân mình của hấn cứng đờ, hướng bên trong xê dịch vào.

Không thèm nhìn hấn, lập tức làm một bộ dáng như vừa bị đánh thức, hỏi: “Sự tình gì?”

“Vương phi, thuộc hạ phụng mệnh điều tra, thỉnh Vương phi mở cửa.” Thanh âm của thị vệ ở ngoài cửa lại vang lên.

“Ở nơi của ta không có, người đến nơi khác tìm đi.” Vân Phi tuyết tùy ý trả lời, ý tứ cũng thực rõ ràng, sẽ không mở cửa làm cho bọn họ tiến vào điều tra.

“Vương phi, nếu người không mở cửa, cũng đừng trách thuộc hạ rồi.” Thị vệ còn chưa nói hết, đã mang theo người muốn tiến vào.

“Lớn mật, tốt xấu ta cũng là Vương phi, người cũng dám to gan như vậy, phải bị tội gì?” Vân Phi Tuyết giận dữ quát bọn họ, lấy danh nghĩa Vương phi, chỉ hy vọng như vậy có thể làm cho bọn họ sợ hãi mà trở ra.

Nhìn nàng quần áo không chỉnh tề, thị vệ lúc này mới phát giác đến mình thật lỗ mãng, vội vàng chấp tay đến: “Thuộc hạ chính là phụng mệnh làm việc, còn thỉnh Vương phi thứ lỗi, thuộc hạ sẽ ngay lập tức rời khỏi phòng, thỉnh Vương phi đứng dậy, cho thuộc hạ điều tra, nếu Vương phi không muốn đứng dậy, kia thuộc hạ chỉ có đi thỉnh Tề mẹ đến.”

“Người là đang uy hiếp ta sao?” Vân Phi Tuyết nghe ra trong lời hấn nói có ý tứ uy hiếp, Tề mẹ, không phải là lão bà ngày hôm qua bị chính mình giáo huấn sao? Kia nàng còn không nhân cơ hội trả thù sao?

“Thuộc hạ không dám.” Thị vệ ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng thái độ không có chút hối hận.

Vân Phi Tuyết cảm tức hân, trong lòng lại đang suy tư như thế nào mới có thể giúp nam nhân kia đào thoát.

“Thuộc hạ cáo lui.” Thị vệ nói xong, liền mang theo người ở phía sau thối lui ra bên ngoài.

“Các người đang làm cái gì? Đây là phòng của Vương phi, là nơi các người có thể tùy ý xông vào sao, còn không đi nơi khác điều tra.” Long Phi đột nhiên xuất hiện ở cửa, trách cứ bọn họ.

“Vâng, Long quân gia.” Thị vệ sắc mặt xám xịt vội vàng ly khai.

“Phi Tuyết, người không sao chứ.” Long phi mâu quang đảo qua trên giường, nhìn nàng hỏi.

“Ta không sao, cảm ơn người Long Phi.” Vân Phi tuyết nói, nàng tuyết đối tin tưởng, hân nhất định nhìn ra nàng đang giấu cái gì ở trên giường rồi, chính là hân không nói, chính mình cũng liền giả bộ hồ đồ.

“Vây là tốt rồi, ta nghĩ thích khách đã ra khỏi vương phủ, hy vọng hân tự giải quyết cho tốt, bằng không chỉ sợ không có vận khí tốt như vậy, người nghỉ ngơi đi, ta đi xem.” Long Phi trong lời nói mang theo một tia cảnh cáo, nói xong, xoay người rời đi.

Hiểu được ý tứ trong lời nói của hân, biết Long Phi là có ý buông tha tên thích khách này, Vân Phi Tuyết lúc này mới đứng dậy xuống giường nói: “Người có thể đi lên, chạy nhanh rồi đi đi, vương phủ không đơn giản như người tưởng đâu.”

Nam nhân đứng dậy xuống giường. Sắc mặt hồng hồng, mắt tự nhiên nhìn nàng giật mình hỏi: “Người là Vương phi?”

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, sau đó thúc giục đến: “Đi nhanh đi, đừng giết không được Quý vương mà lại mất đi chính tính mạng của mình.”

Ai ngờ nam nhân lại đột nhiên nói: “Ta là không phải đến ám sát, ta là đến tìm người.”

68. Chương 68: Vương Phi Diên

“Tìm người?” Vân Phi Tuyết kinh ngạc nhìn hân, nghi hoặc đến: “Người tìm người nào? Tại sao lại dùng phương thức này?” Chẳng lẽ Tiêu Nam Hiên cho phép những người không phải người của Vương phủ được vào đây sao?

“Một người cũng giống như người, chẳng qua.....” Nam nhân nhìn nàng nói, mâu trung lộ ra một chút đau đớn.

“Chẳng qua cái gì?” Cùng nàng giống nhau? Vân Phi Tuyết nhíu mày nhìn hân, vẫn là suy nghĩ cẩn thận, nàng chưa từng gặp qua người nào giống nàng?

“Chẳng qua nàng diên rồi.” Nam nhân sắc mặt ảm đạm xuống, gắt gao nắm chặt cây đao trong tay, mặt có chút trắng bệch.

Diên rồi? Vân Phi Tuyết đầu óc đột nhiên hiện lên từng lời nói của Tiểu Đào “Quý vương ba năm qua thú chín tân nương, trong đó ba người bị diên, sáu người đã chết.” Chẳng lẽ hân muốn tìm chính là kia cái vị Vương phi bị diên kia.

“Ngày đó nàng vào Vương phủ, ta liền thề sẽ đem nàng cứu ra, cho nên, ta đi bá tử học nghệ, suốt hai năm, ta thật sự chờ không kịp rồi, đến vương phủ tìm nàng, cho dù cứu không ra nàng, chỉ cần thấy mặt nàng cũng tốt, chính là vừa mới tiến vào vương phủ, đã bị phát hiện rồi.” Nam nhân đầu không được thất vọng cùng quyến luyến nói.

“Người vì cái gì không đến vào buổi đêm? Mà lựa chọn buổi sáng?” Vân Phi Tuyết thật sự không rõ, buổi tối không phải càng dễ dàng hành động hơn sao?

“Ta là nghĩ Vương gia buổi sáng vào triều sớm, không ở vương phủ, thủ vệ có thể hay không lơ lỏng một ít, mục đích của ta chỉ là thấy Đình nhi, không phải ám sát hân.” Nam nhân giải thích, hân vẫn là có tự mình hiểu lấy.

Nguyên lai hấn nghĩ như vậy, tựa hồ vậy cũng đúng, chính là bị phát hiện rồi, hiện tại, hấn phải lập tức rời đi, nàng không khỏi mở miệng nhắc nhở: “Đi nhanh đi, về sau có cơ hội hãy đến.”

“Vương phi, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, còn mời người đáp ứng.” Nam nhân đột nhiên quỳ một gối xuống,

Vân Phi Tuyết vội vàng kéo hấn đứng lên: “Người đứng lên, có chuyện gì nói đi, ta có thể giúp nhất định sẽ giúp.”

“Vương phi, xin người đem vật này giao cho Dĩnh nhi, nói là Cổ Thần nhất định không phụ lúc lời thề lúc trước, nhất định hội cứu nàng đi ra ngoài.” Nam nhân đột nhiên xuất ra một cái ngọc bội đặt ở tay nàng đưa đến.

Vân Phi Tuyết cầm ngọc bội chần chờ hỏi: “Nhưng là nàng không phải điên rồi sao? Chính là giao cho nàng, nàng có nhận ra được sao? Lại nói ta cũng không xác định được nàng có hay không ở trong vương phủ?”

“Vương phi, lúc trước ta đã điều tra qua, Dĩnh nhi ở ngay tại vương phủ, chính là không biết ở tại địa phương nào thôi, về phần ngọc bội, nàng hiểu được cũng tốt, không rõ cũng tốt, đó chính là tâm ý của ta, ta muốn làm cho nàng hiểu.” Cổ Thần nói đến.

Nam nhân hảo si tình, chỉ bằng điểm này, nàng cũng sẽ giúp hấn, đem ngọc bội cầm lấy: “Người yên tâm đi, ta sẽ giúp người đưa đến.”

“Cám ơn, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân tình này, Cổ mỗ nhớ kỹ.” Cổ Thần vừa chấp tay, xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Vân Phi Tuyết đột nhiên gọi lại hấn, “Người vì cái gì hội như vậy tin tưởng ta?”

Cổ Thần dừng lại cước bộ, nhưng không có quay đầu, chỉ nói rồi một câu, liền vội vàng rời đi.

“Bởi vì người đáng tin tưởng.”

69. Chương 69: Cẩm Địa Mai Viên

Ăn bữa sáng xong, Vân Phi Tuyết liền mang theo Tiểu Đào đi chung quanh Vương phủ tìm kiếm, này vương phủ lớn như vậy, nàng thật sự không biết cái Vương phi điên kia sẽ ở nơi nào địa phương, nàng cũng không thể hỏi người khác, mà cũng nhất định không ai dám trả lời, chỉ có thể như người mù, tìm kiếm rất vu vơ thôi.

“Tiểu thư, người rốt cuộc đang tìm cái gì? Đã hết một buổi sáng rồi.” Tiểu Đào thật sự nhịn không được hỏi đến.

“Tiểu Đào, người không phải nói Quý vương có hai người Vương phi không có chết sao? Ta nghĩ tìm xem các nàng đang ở đâu?” Vân Phi Tuyết cũng không có giấu diếm nàng.

“Tiểu thư, các nàng đều là điên rồi, người tìm các nàng làm gì?” Tiểu Đào nghi hoặc nhìn nàng hỏi.

“Không có gì? Chính là thấy các nàng thực đáng thương, không biết có hay không có người chiếu cố các nàng, các nàng sống có tốt không?” Vân Phi Tuyết thậm chí có thể tưởng tượng thấy Tiêu Nam Hiên có phải hay không đem các nàng nhốt ở trong phòng.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào kêu một tiếng, tiểu thư có phải hay không rất thiện lương rồi, hiện tại chỉ cần cố chăm sóc tốt bản thân, như thế nào còn có tâm tư đi quản người khác.

“Tiểu Đào, người đã nghe nói qua, này trong vương phủ có chỗ nào là cấm địa không?” Vân Phi Tuyết đột nhiên vừa nghĩ đến hỏi.

“Cấm địa?” Tiểu Đào suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Nô tỳ lần trước có nghe được có người trong lúc vô ý nói qua, Mai Viên là cấm địa của Vương phủ, trừ bỏ Vương gia cùng Long quân gia, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào.”

Mai Viên, nàng biết rồi, kia buổi chiều nàng sẽ vụng trộm đi thăm dò xem xét một chút, nghĩ vậy liền nói: “Tiểu Đào, chúng ta trở về đi, ta đói bụng rồi.”

“Hảo, tiểu thư.” Tiểu Đào chỉ mong tiểu thư nhanh chóng trở về, nàng không muốn tiểu thư đi tìm cái Vương phi điên kia đâu.

Dùng bữa trưa xong, Vân Phi Tuyết lấy cớ mệt nhọc nói muốn nghỉ ngơi, tránh khỏi Tiểu Đào, mới vụng trộm đi ra ngoài, tuy rằng nàng không biết Mai Viên ở chỗ nào? Nhưng là nếu kêu Mai Viên, nơi đó nhất định sẽ có một cây mai rất to, cố ý tìm chỗ cao, liền thấy ở hướng tây bắc trong vương phủ có một cây mai đại thụ, trong lòng đã có phương hướng để tiến đến rồi.

Vụng trộm né tránh thị vệ đi đến, liền thấy trước mắt một cái cửa vòng tròn, mặt trên viết hai chữ Mai Viên to đùng.

Vân Phi Tuyết không hề chần chờ, lặng lẽ tiêu sái đi vào, nhìn sang chung quanh, chắc đã lâu rồi nơi này không có người ở, cho nên nơi này mới lạnh lẽo như vậy, có vẻ dị thường thê lương.

Xuyên qua phòng, nàng liền rất xa phát hiện, còn có một loạt phòng ở, nàng nghĩ nhanh, hai người Vương phi điên kia rốt cuộc có ở trong này không.

Đi qua, nhẹ nhàng gõ cửa đến: “Có người ở không?”

Một mảnh yên tĩnh, trả lời nàng chỉ có tiếng gió.

“Ta đây vào nha.” Vân Phi Tuyết đẩy cửa ra, đập vào mắt nàng là chính giữa phòng có một bức họa.

Một cái nữ tử nằm nghiêng ở ghế, mái tóc đen dài vấn cao lên, ngạch tế trụ nhất loan Ngọc Nguyệt, bên tai mang theo trâm châu trụ, thân quần áo kim màu đỏ tú lấy Phượng Vũ Cửu Thiên chi triều phục, thắt lưng thêu cửu khổng linh lung ngọc dải, ngọc dải thắt lưng chi hai sườn tái thù hạ tinh tế dịch trâm châu lưu tô, hai cánh tay vân vân thanh dục vũ mang, mang dài một trượng, vấn kéo dài tới thượng, một thân phú quý không thể nghi ngờ, da thịt như ngọc, đôi mắt đẹp lấp lánh, mày cười trong lúc đó toát ra một loại nói không nói nên lời dịch phong vận, tựa như một nụ hoa mẫu đơn, quyến rũ không gì tả hết, diễm mà không tầm thường, thiên kiều bá mị, không gì sánh kịp.

“Người này đẹp quá.” Nàng nhìn không được than nhẹ ra tiếng, thật không nghĩ đến trên đời lại có người hoàn mỹ đến vậy.

Đi vào trong phòng, nàng lúc này mới chú ý tới, trước bức họa là một cái lư hương, trên bàn còn có mấy đĩa trái cây, mỹ nhân đã tạ thế rồi sao? Nàng là ai? Vì cái gì lại được thờ cúng ở trong này?

Đang hết sức nghi hoặc, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Vân Phi Tuyết khẩn trương nhìn chung quanh xem, không có chỗ nào để ẩn thân, dưới tình thế cấp bách, đành phải chui đến phía dưới bàn thờ.

70. Chương 70: Hồi Ưc Đẫm Máu

Ngừng thở, Vân Phi Tuyết theo khe hở phía dưới khăn trải bàn nhìn thấy một đôi giày như giày quan màu đen, không hề nghi ngờ, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Tiêu Nam Hiên.

Tuy rằng nhìn không thấy hắn đang làm cái gì? Nhưng là nàng có thể cảm thấy, hắn hẳn là đang bái tế, trong lòng nghi hoặc càng sâu, nàng là ai? Nữ nhân của hắn? Nàng lập tức phủ định ý tưởng này, hắn từng nói qua, là nữ nhân hắn đều hận, như thế nào lại bái tế nữ nhân?

Tiêu Nam Hiên cung kính đem hương đã đốt cắm vào lư hương, nhìn người trong bức họa, bàn tay gặt gao nắm lại, con người đen thối khổ nhảm chết, đầu óc hiện lên đều hình ảnh giết chóc tàn nhẫn, thống khổ và căm hận kia.....

Một đám hắc y cao thủ che mặt vây quanh một nam tử dung nhan tuyệt thế nắm trong tay một cái trường kiếm, bên người hắn đều là thi thể ngổn ngang.

“Khuyên người một câu vẫn là không cần phản kháng vô vị, ngoan ngoãn chịu chết đi.” Một hắc y nam tử lạnh lùng nhìn hắn, tựa hồ cũng không nóng lòng động thủ.

“Người cho là chỉ bằng các người có thể lấy mạng ta, không khỏi quá coi thường ta.” Kiếm trong tay nam tử đột nhiên chỉ hướng hắn, chính là mười mấy người hắn còn không để vào mắt.

“Bằng võ công chúng ta đương nhiên không phải đối thủ của người, nhưng là, nếu người dùng không được võ công thì sao.” Hắc y nam nhân mâu trung mang theo âm ngoan cười lạnh, bọn họ đã sớm lên kế hoạch hết thảy tốt lắm.

“Người có ý tứ gì?” Nam tử vừa dứt lời, liền cảm giác trước mắt nhoáng lên một cái, đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, người trước mắt cũng lay động, thậm chí kêu một tiếng không tốt.

“Ha ha, được hiệu nổi tác dụng rồi, muốn trách chỉ có thể trách người không biết điều, chịu chết đi.” Kiếm của hắc y nam nhân hung hăng hướng ngực hắn thẳng tắp đâm đến.

Nam tử dựa vào một ít ý thức cuối cùng, né tránh được một chút, kiếm không có đâm trúng ngực hắn, lại theo đà xẹt qua trên mặt hắn, nhất thời máu tươi rơi, đau đớn bùng lên như lửa đốt, làm cho hắn thanh tỉnh một chút, kiếm trong tay lần hai giơ lên: “Ti bỉ, các người nghĩ sẽ như vậy có thể giết chết ta sao?”

“Không hổ là đệ tử của Thiên thượng lão nhân, quả nhiên thật sự có tài, ti bỉ thì thế nào? Cái ta muốn chính là kết quả.” Hắc y nam tử cười lạnh, kiếm trong tay đâm đến lần hai.

Lúc này nam tử trước mắt một mảnh hoảng hốt, lực chống đỡ bản thân không có liên khụy xuống, chỉ nhìn thấy trước mắt vô số trường kiếm hướng chính mình đâm đến, mà hắn căn bản không biết nên như thế nào trốn tránh, cũng không có khí lực trốn tránh.

“Hiên nhi.....” Một tiếng la thê tâm liệt phế, một nữ tử cùng hai nam tử xuất hiện ở cửa, mau đến nỗi người ta chưa thấy được rõ ràng, nàng đã chắn phía trước nam tử, kiếm đã muốn đâm xuyên qua ngực nàng.

“Mẫu phi.....” Nghe được thanh âm kiếm đâm vào thân thể, cùng lúc một tiếng la thê lương, thân thể nam tử khụy xuống một chút, cả người vô lực, chỉ trông vào một ít ý thức sinh tồn.

“Liên nhi.” Một nam tử nam tử mặc áo xanh chạy đến, ôm lấy thân mình nữ tử lung lay sắp đổ.

“Sư huynh, mang Hiên nhi cùng Triệt nhi đi, nhất định phải bảo vệ bọn họ an toàn, bọn họ xin nhờ người rồi.” Nữ tử giữ chặt tay hắn, ngực không ngừng trào ra máu tươi, khuôn mặt tuyệt mỹ không có một tia huyết sắc, hoàn toàn tái nhợt.

“Liên nhi, không cần nói, ta mang người đi.” Nam tử mặc áo xanh bối rối lấy tay chuyển vận nội lực cho nàng.

“Sư huynh, không cần lãng phí nội lực, mau dẫn Hiên nhi cùng Triệt nhi đi đi, chỉ cần bọn họ bình an vô sự, ta cũng chính là nhắm mắt được rồi.” Nữ tử cố sức nói. [pa tỷ ơi, sao lại là sáng mắt, phải là nhắm mắt chứ ? T^T; @pé Aiz: : mình mục: có nghĩa là nhắm mắt, nhưng ko hiểu sao bản cv lại là sáng mắt pé ạ =?]

“Liên nhi, không cần từ bỏ, ta sẽ dẫn người cùng đi.” Nam nhân mặc áo xanh vẽ mặt đầy thống khổ.

“Sư huynh, kiếp này, Liên nhi phụ người, nếu có kiếp sau, Liên nhi nhất định gả cho người, Liên nhi đi trước rồi, xin nhờ người.” Nữ tử nhìn nam tử mặc áo trắng trẻ tuổi trong lòng ôm một đứa nhỏ, trong lúc đó đang khiêu chiến mười mấy hắc y nhân, đã muốn có chút lực bất tòng tâm, không chần chờ, đột nhiên tay đem kiếm trên ngực đâm vào.

71. Chương 71: Hồi Ưc Đắm Máu 2

Oa..... Một ngụm máu tươi từ trong miệng nàng phun ra, thân thể ngã vào nam tử đang đứng một bên, nhẹ nhàng hô một tiếng: “Hiên nhi.” Đột nhiên hai mắt nhắm lại, tay nhẹ buông xuống.....

“Liên nhi.” Nam tử mặc áo xanh phát ra một tiếng hô bi thống.

“Sư phó, chúng ta mau đi.” Nam tử mặc áo trắng ở một bên hô, hắn phải bảo vệ đứa nhỏ trong lòng, tuy rằng không có bị thương, nhưng quần áo trên người đã muốn tả tơi, có vẻ có chút chật vật.

Nam tử áo xanh đột nhiên xoay người, mâu quang phản nộ nhìn hắc y nhân, đột nhiên bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, cả người tản ra sát khí nồng đậm, phi thân đi trên không, nhuyễn kiếm tựa hướng bọn họ quét tới.

Nam tử mặc áo trắng ôm đứa nhỏ đứng ở một bên, chỉ nhìn thấy một đám hắc y nhân giữa một trận kiếm quang chớp động, thoát đông thoát tây, chột trái chột phải, khi như cầu vồng xuyên ngang, khi như cuồng phong thổi, theo sau chính là một tiếng kêu to sắc nhọn khiến người ta nổi da gà.

Nhuyễn kiếm trong tay nam tử áo xanh hạ xuống là lấy máu, lãnh khốc vô tình nhìn thi thể hắc y nhân, nam tử áo trắng khiếp sợ nhìn hết thấy, rốt cục hiểu được vì cái gì trong chốn giang hồ gán cho sư phó danh hiệu Ma quân.

Thu hồi nhuyễn kiếm, từng bước tiêu sái đi lại, một tay ôm nữ tử, cùng nam tử bị thương, phi thân mà đi, phía sau nam tử mặc áo trắng ôm đứa nhỏ gắt gao đi theo.

.....

Vân Phi Tuyết tránh ở phía dưới vẫn không nhúc nhích, thân mình muốn lên men rồi, trong lòng thầm mắng: “Chết tiệt, hắn đang làm cái gì? Một chút động tĩnh cũng không có, nhưng cũng là không đi.”

“Mẫu phi.” Đau đớn kêu lên, con ngươi đen của Tiêu Nam Hiên chuyển thành màu đỏ cừu hận, bàn tay chậm rãi buông ra, thù của Mẫu phi đã sớm báo rồi, nhưng là nhiều năm như vậy, thù hận trong hắn không cách nào xóa bỏ.

Mẫu phi? Vân Phi Tuyết sửng sốt, nửa ngày rồi mới nhận ra thì ra là mẹ của hắn, trách không được hắn cung kính như thế, chính là rất trẻ, nói là muội muội của hắn, nàng cũng sẽ không chút hoài nghi.

Lại liếc mắt nhìn bức họa một cái nữa, Tiêu Nam Hiên mới xoay người rời đi.

Nhìn cước bộ của hắn đi ra cửa, Vân Phi Tuyết mới nhẹ nhàng thở ra, nàng sắp bị ghen chết rồi.

“Ai?” Tiêu Nam Hiên mới vừa đi ra khỏi gian phòng, chợt nghe đến bên trong truyền đến tiếng thở cực kỳ nhỏ, giận dữ hét, lập tức xoay người trở lại phòng, vừa rồi chính mình sơ suất quá, cư nhiên không có phát hiện có người tránh ở bên trong.

Vân Phi Tuyết tim lập tức nhảy lên đến cổ họng, không thể nào, tiếng hít thở rất nhỏ như vậy, hắn cũng có thể nghe được, nhưng là nàng còn may mắn, lần hai ngừng thở, vừa rồi lâu như vậy hắn cũng chưa phát hiện, hiện tại cũng có thể sẽ không phát hiện, lại đột nhiên thấy đôi giày quan kia càng lúc càng lại gần, lập tức đứng trước mặt nàng.

“Đi ra đây.” Thanh âm tàn nhẫn lãnh khốc vang lên trên đỉnh đầu.

Vân Phi Tuyết vẫn là vẫn không nhúc nhích, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ hắn chính là đang thử, tuy rằng khẳng định này có khả năng là rất nhỏ.

Tiêu Nam Hiên mâu quang hung hăng nhìn chằm chằm bàn thờ chờ động tĩnh của người đang bất động kia, phần nộ xốc khăn trải bàn lên, tay đã bắt ra được người trốn phía dưới.

“Buông ra.” Vân Phi Tuyết lập tức bị hắn bắt ra, bị đau liền thoát ra khỏi cánh tay của hắn, tay nắm lấy cánh tay của chính mình..

“Là người,” Tiêu Nam Hiên mâu quang bán mị bắn ra nguy hiểm, lấy tay hung hăng kháp trụ cằm của nàng: “Người lén lút tránh ở phía dưới làm gì? Không biết Mai viên là cấm địa sao? Cũng là người muốn tìm cái chết?”

72. Chương 72: Đã Chết

Trong lời nói của hắn đột nhiên nhắc nhở Vân Phi Tuyết, nàng đáng vẻ vô tội nhìn hắn: “Đây là cấm địa sao? Ta không biết, không ai cảnh báo ta, ta chỉ là lạc đường, không biết như thế nào đến nơi đây, cũng không có ai ngăn cản.”

“Phải không? Thế vì sao lên lút tránh ở phía dưới?” Tiêu Nam Hiên cười lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin lời của nàng.

“Đó là bởi vì Vương phủ của người ba gian hai đầu nháo loạn có thích khách, nghe được tiếng bước chân, ta có thể không trốn sao? Bằng không như thế nào chết oan cũng không biết.” Vân Phi Tuyết trừng mắt liếc hắt hủ một cái nói.

“Vân Phi Tuyết, người có biết xâm phạm vào Mai Viên, phải nhận được trừng phạt thế nào không?” Tiêu Nam Hiên không biết nàng như thế nào tiến vào Mai Viên, đột nhiên nói.

“Tiêu Nam Hiên, người nghĩ rằng ta sẽ sợ người cùng khổ hình và trừng phạt này sao? Chẳng qua, ta sẽ vì.....” Vân Phi Tuyết đột nhiên tạm dừng nói tiếp, hỏi: “Hiện tại là triều đại gì?” Vấn đề này nàng giống như bỏ qua rồi.

“Hạo Quốc.” Tiêu Nam Hiên nói, đây chính là do hắt hủ một tay cải biến.

Hạo Quốc? Vân Phi Tuyết nhíu mày suy nghĩ, giống như không học qua trong lịch sử, bất quá, nàng không ở nơi này, mắt đẹp khê liếc: “Ta thật là thay dân chúng Hạo Quốc bị ai.....” Chính là nói còn chưa dứt lời, đã bị hắt hủ xen vào.

“Bị ai? Vân Phi Tuyết người nói thử cho bốn vương nghe xem?” Tiêu Nam Hiên lãnh trào nhìn nàng, vài năm này, hắt hủ cao thấp trong triều thống trị vững vàng, có thể nói là dân giàu nước mạnh.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ta đều nói rồi, ta là vào nhầm, cái gọi là người không biết vô tội, người đường đường là một Vương gia lại không hiểu đạo lý đơn giản rõ ràng như vậy, nếu như vậy, người còn cố ý muốn trừng phạt ta, chẳng phải đen trắng chẳng phân biệt được, thị phi không rõ, người còn nghĩ cái gì thống trị thiên hạ, kia chẳng phải là án oan một đồng, làm cho người ta giận mà không dám nói gì, này còn không phải dân chúng bị ai sao?” Vân Phi tuyết bĩu môi châm chọc nói.

“Người như thế nào biết bốn vương tại triều đen trắng chẳng phân biệt được, thị phi không rõ?” Tiêu Nam Hiên lãnh trào, qua nhiều năm như vậy, hắt hủ duy nhất học được một việc, chính là bình tĩnh, cho nên hắt hủ có thể đem mỗi một chuyện đều xử lý làm cho người ta tâm phục khẩu phục, mà với nàng, chính là cố ý đi vào. [pé Aiz: Cố chấp thế ? Giận dai thế ? Khăng khăng mãi là sao, có mỗi cái Mai viên thôi mà ca cũng không cho tỷ vào là sao ?]

“Không có nghe nói qua một câu sao? Tùy tiện mà xem, người ở Vương phủ của chính mình còn như thế, lại càng không muốn nói ở triều đường tại thượng.” Vân Phi Tuyết liếc hắt hủ một cái.

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên cuồng tiếu trối dậy, sau đó mâu quang sắc bén nhìn nàng chằm chằm: “Vân Phi Tuyết, người như thế nào nói nhiều như vậy? Đơn giản chính là muốn cho bốn vương buông tha người.”

“Người cứ tùy tiện nghĩ, ta không thềm để ý, bất quá, có một việc ta rất muốn biết.” Nàng thăm nghĩ hoàn thành nhắc nhở của Cổ Thần.

“Nói.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng mở miệng.

“Người không phải còn có hai Vương phi còn sống sao? Các nàng ở nơi nào?” Vân Phi Tuyết không có chút quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi.

“Người quan tâm các nàng làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên mâu trung hiện lên một tia cảnh giác, mang theo một tia nghi hoặc, nếu không phải nàng nhắc tới, chỉ sợ chính hắt hủ đã quên rồi.

“Tùy tiện thôi, dù sao các nàng cũng giống như ta, còn có thể ở nơi này còn sống ở đây, còn thở, đã xem như may mắn rồi, cho nên ta rất ngạc nhiên thôi.” Vân Phi Tuyết đánh mắt qua loa.

Ai ngờ Tiêu Nam Hiên khoe môi lại hơi hơi giương lên: “Vậy người có thể không cần tò mò rồi, bởi vì các nàng đã chết.”

“Đã chết?” Vân Phi tuyết chấn động: “Khi nào thì chết?” Tình báo của Cổ Thần khó có thể lầm.

“Đã quên, một vài người râu ria, bốn vương sẽ không nhớ.” Tiêu Nam Hiên mâu quang sắc bén nhìn nàng chằm chằm, nàng đến tột cùng muốn làm gì?

Vân Phi Tuyết nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn, một cái mạng sống trong mắt hắn lại chính là râu ria, không đúng, lời nói của hắn như thế nào có thể tin tưởng, bình tĩnh, bình tĩnh, sau đó làm vẻ mặt không sao cả: “Chết thì chết rồi đi.” Nàng sẽ tự tìm ra chân tướng.

“Đi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên giữ chặt nàng, hắn sẽ không cho người ta làm bẩn nơi ở của Mẫu phi.

73. Chương 73: Phòng Tối

Lôi kéo nàng một đường ra khỏi Mai Viên, trở lại trong đại sảnh, hung hăng làm nàng ngã sấp xuống, phân phó đến: “Người tối, đem Vương phi đến phòng tối, cấm cửa ba ngày.”

“Dạ, Vương gia.” Hai thị vệ lập tức muốn lôi nàng đi.

“Buông ra, ta tự đi.” Vân Phi Tuyết đứng lên, xoay người bước đi, Long Phi lại từ bên ngoài đi đến, nhìn thấy nàng hầm hầm hơi hơi sưng sốt nói: “Sao lại thế này?”

“Nàng đột nhập Mai Viên.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nói, liền đem nàng nhốt vào phòng tối xem như tiện nghi cho nàng rồi. [pé Aiz: tiện nghi cái đầu anh, hừ hừ >____< pachan:=“” thế=“” là=“” a=“” “hiên”=“” hơn=“” lúc=“” xưa=“” rêu=“” ah=“”>

Đột nhập Mai Viên? Long Phi sưng sốt, dùng ánh mắt hỏi nàng.

“Ta là trong lúc vô ý xông vào.” Nàng hoàn toàn không thể thừa nhận chính mình cố ý xông vào.

“Vương phi, mời đi.” Thị vệ ở một bên nói.

Nhìn thân ảnh của nàng biến mất ở cửa, Long Phi mới nhìn hắn: “Sư huynh, ta tin tưởng nàng là trong lúc vô ý xông vào.”

“Có phải hay không vô tình không trọng yếu, quan trọng là nàng đã xông vào, sẽ nhận trừng phạt.” Tiêu Nam Hiên khỏe mỗi đều là lãnh khốc.

Long Phi không nói nữa, chuyện sư huynh đã quyết định cơ hồ sẽ không thay đổi.

Vân Phi Tuyết nhìn phòng tối này, duy nhất một cửa chính, bên trong âm u vô cùng, bốn phía đều không có cửa sổ, chỉ có trên đỉnh đầu có cái cửa sổ ở mái nhà, nàng đột nhiên nhớ tới nơi ở của một trong Tam hiệp ngũ nghĩa là Triển Chiêu, chỉ sợ có người xông vào, muốn chạy trốn đều chạy không thoát.

Bên trong hoàn toàn sạch sẽ, trừ bỏ bốn bức tường một thứ dư thừa gì đó đều không có, dựa vào tường nàng ngồi xuống, không thể đứng mãi, không biết qua thời gian dài bao lâu, nàng chỉ nhìn thấy qua cửa sổ ở mái nhà bên ngoài đã muốn nhuộm màu ban đêm rồi.

Chi nha một tiếng, cửa đột nhiên bị mở ra, Vân Phi Tuyết nhìn lại, liền thấy Long Phi mang theo hộp đựng thức ăn đi vào.

“Phi Tuyết, đói bụng rồi, ăn cơm đi.” Long Phi buông hộp đựng thức ăn, lấy đồ ăn ra.

“Cảm ơn người, Long Phi, cảm giác có bằng hữu thật tốt.” Vân Phi Tuyết tự nhiên dùng phương pháp hiện đại ôm vai hắn để thể hiện lòng cảm ơn.

“Ăn đi.” Long phi sắc mặt có chút mất tự nhiên, phát ra dấu vết không nên lưu lại. [pé Aiz: á à,đỏ mặt =]] pachan: ta thật ko hiểu a ý đó mặt cái j', bởi vì a ấy... *hắc hắc* *ko sờ poi*]

Lúc này, Vân Phi Tuyết thế này mới phát giác bản thân mình vừa làm động tác lớn mật, vội vàng thu tay lại, ngồi xuống liền bắt đầu ăn, nàng cũng thật sự đói bụng.

“Phi Tuyết, không nên trách sư huynh, người không nên xâm nhập Mai Viên.” Long Phi đột nhiên nói.

“Hắn chính là một tên biến thái, cừu hận nữ nhân đến biến thái.” Vân Phi Tuyết mắng một tiếng, cũng là nghi hoặc: “Nhưng là rất kỳ quái, hắn cư nhiên đối với Mẫu phi của hắn tôn kính như vậy? Nàng không phải nữ nhân sao?”

“Đó là người không biết, vết thương trên mặt sư huynh, cái chết của Quý phi nương nương, hết thấy đều là bởi vì một nữ nhân.” Nhắc tới nữ nhân kia, Long Phi mâu trung cũng là hận ý thật sâu, nếu không phải nàng, sư huynh hôm nay sẽ không là cái dạng này.

Vân Phi Tuyết sững sốt, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy mắt hắn có hận ý, Tiêu Nam Hiên trải qua chuyện tình như thế nào? Cái dạng nữ nhân gì sẽ có bản lĩnh như thế? Vội vàng hỏi: “Đã xảy ra sự tình gì?”

74. Chương 74: Phản Bội

Trong mắt LongPhi đột nhiên hiện lên một tia mãnh liệt, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Trong hoàng cung có quy củ, thời điểm trưởng thành của từng hoàng tử, Hoàng Thượng đều cho bọn họ tự chọn lấy mấy người hầu hạ, thời điểm sư huynh trưởng thành, cũng giống như thế, có lẽ là tuổi còn trẻ nên hết sức lông bông, có lẽ đó là mối tình đầu, lần đầu tiên yêu thương nữ tử tên là Mai Hình, nhưng mọi sự ái cùng yêu thương đều là dối lấy vô tình và phản bội.....”

Vân Phi Tuyết nhìn hai tròng mắt hắn giống như hàn băng rét lạnh, không khỏi rung mình, phản bội, rốt cuộc là phản bội thế nào sẽ làm tính tình hắn đại biến, cừu hận nữ nhân như thế.

“Trong hoàng cung tranh quyền đoạt thế, âm mưu quỷ kế, mỗi ngày đều diễn ra, sư huynh uống xong rượu Mai Hình tự tay hạ được, trên mặt bị chém. một kiếm thật sâu, Mẩu phi yêu thương nhất vì hắn ngăn một kiếm trí mạng kia, theo một khắc kia, nhân sinh của hắn cũng đã thay đổi, trong lòng hắn chỉ có hận, chỉ có báo thù,” Long Phi sâu kín nói, chỉ có hắn biết sư huynh những năm gần đây trải qua cái gì.

Nhìn thấy trong mắt hắn đau xót, Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy tâm căng thẳng, nàng thậm chí có thể tưởng tượng đến tình cảnh đầm máu lúc ấy, nữ nhân yêu nhất phản bội, mẫu thân chết thảm cùng cừu hận bất lực này của Tiêu Nam Hiên, thật đúng là mỗi một anh hùng sau lưng đều có một quá khứ không tầm thường, hắn cũng coi như thế đi. [pé Aiz: Anh hùng...?!! *ngắt tại chỗ* *lọ mọ đây cặm cùi edit tiếp* pachan: hok được làm xấu hình tượng Hiên ca của tỷ nha >___<]

Nhẹ nhàng hít một tiếng nói: “Người cũng có chỗ thật đáng thương và chỗ thật đáng hận, cho dù là bởi vì điều này, hắn cũng không thể liên lụy người vô tội, hại chết nhiều nữ tử như vậy.”

“Vô tội?” Long Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Nói vô tội cũng không phải, nói không có tội cũng không phải không có tội, nếu không phải phụ thân các người âm thầm phụ trợ, có lẽ thái tử sẽ không cần rõ như vậy dám mở lớn mắt ám sát sư huynh, người có thể nói các nàng vô tội sao?” (: rõ ràng từ này là thái tử, thế mà cv lại là rất tử *ta ngắt* làm cho pé Aiz phải ngồi tra từ điển tên nv >”<)>

“Cái gì?” Vân Phi Tuyết nâng mắt nhìn hắn, nguyên lai là nguyên nhân như vậy, vậy không thể nghi ngờ, Vân lão gia khẳng định cũng ở trong đó, trách không được sao lại có đêm động phòng quỷ dị như thế, trách không được hắn tuyệt không thể để các nàng sống.

“Sư huynh đã xem như nhân từ rồi, chính là cười nữ nhi của bọn họ, vẫn chưa đuổi tận giết tuyệt.” Long Phi tựa hồ một chút cũng không thấy sư huynh làm vậy là quá đáng.

“Nhân từ?” Vân Phi Tuyết thật sự không thể gạt bừa, nhưng là tại đây mạnh thắng yếu thua, liên lụy cừu tộc, triều đại mà quyền lực là tối thượng, hắn làm như vậy tựa hồ thật sự tính là nhân từ rồi.

“Phi Tuyết, kệ đi, ta sẽ phân phó người đưa giường và chăn bông đến cho người, ta đi trước.” Long Phi tựa hồ không nghĩ nữa, nhắc hộp đựng thức ăn lên.

“Cám ơn người, Long Phi.” Vân Phi Tuyết cảm kích cười, thật nhiều thứ, ít nhiều gì hắn cũng chiếu cố.

“Không cần, người tự bảo trọng.” Long Phi nói xong, xoay người bước đi.

Một lát sau, có người đưa chăn bông đến, nàng dùng chăn bông bao lấy thân thể, tựa vào góc tường, mơ mơ màng màng ngủ say.

Thời gian ba ngày rất nhanh liền trôi qua, Tiêu Nam Hiên thật sự phái người đến thả nàng ra, Vân Phi Tuyết vừa ra khỏi phòng tối liền thấy Tiểu Đào đứng ở bên ngoài ánh mắt hồng hồng nhìn nàng gọi: “Tiểu thư.”

“Làm sao vậy? Tiểu Đào, ai khi dễ người rồi, ta giúp người trút giận.” Nàng nói giọng nhìn nàng ta.

“Tiểu thư, nô tỳ là lo lắng cho người, nhìn thấy người không có việc gì thì tốt rồi.” Tiểu thư rất cuộc vẫn còn có tâm tư hay nói giỡn.

“Ta đương nhiên không có việc gì, đi thôi, ta muốn tắm rửa rồi.” Vân Phi Tuyết nói, đứng ở bên trong ba ngày, nàng đều cảm giác bản thân mốc meo rồi.

“Nô tỳ đã sớm chuẩn bị tốt rồi.” Tiểu Đào nói, hết thấy nàng đã sớm nghĩ tới.

“Thật sự, Tiểu Đào, người thực là tri kỷ của ta, người tốt như thế, cẩn thận không ta sẽ yêu người.” Cảm tạ nàng quan tâm, Vân Phi Tuyết nhịn không được muốn trêu đùa nàng.

“Tiểu thư.” Tuy rằng biết tiểu thư là hay nói giỡn, nhưng là nàng vẫn là nhịn không được đỏ mặt.

Sau khi tẩy rửa thoải mái, nàng vẫn là nghĩ như thế nào đi giúp Cổ Thần tìm được Vương phi đã đi kia, dù sao nàng đã đáp ứng người ta.

“Tiểu Đào, ta nghĩ hảo hảo ngủ một giấc, người đi ra ngoài đi.” Nàng cũng không nghĩ liên lụy Tiểu Đào.

“Ân, hảo, tiểu thư, nô tỳ ra ngoài trước.” Tiểu Đào không có chút hoài nghi, tiểu thư ngủ người trong phòng tối ba ngày, cần nghỉ ngơi thật tốt.

Tiểu Đào vừa rời khỏi, Vân Phi Tuyết liền nhanh chóng đứng dậy, lặng lẽ đi ra ngoài.

Hướng đến Mai viên nàng không cần đi, nàng quyết định đi đến hướng ngược lại, nhưng nàng rất nhanh phát hiện nơi này cùng Mai viên u tĩnh hoang vắng như nhau, cơ hồ nhìn không thấy hạ nhân Vương phủ đi lại trong này. Nhưng là nơi này cũng không có hoang phế, phòng ở phía trước cũng coi như sạch sẽ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nàng lại một lần nữa thấy được bức họa treo trên tường, chẳng qua, lần này không phải hé ra, mà là treo đầy vách tường trong phòng, đi vào đánh giá cẩn thận, những nữ tử trên bức họa đều là thiên kiều bá mị, đôi mắt sáng, môi hồng răng trắng, khuynh quốc khuynh thành, xấu hổ mang kiêu, nàng không khỏi lại một lần nữa cảm thán, đều là mỹ nhân.

Đi xem qua một lượt, nàng đột nhiên phát hiện bức cuối cùng là giấy trắng, cũng không có bức họa, sao lại thế này? Nghi hoặc tiêu sái tiến một chút, mới phát hiện bên cạnh hé ra bức họa phía góc dưới có viết: “Cửu Vương phi, Lục Như Song.”

Chấn động, vội vàng xem qua một lượt, Bát Vương phi, Bạch Vân, Thất Vương phi,..... Tam Vương phi, Mạnh Đình Đình.....

Vân Phi Tuyết đã muốn run như cây sậy rồi, đây là linh đường sao? Mâu quang đột nhiên dừng ở một bức họa treo ở cuối cùng, hai mắt lưu động, đôi mi dài thanh tú sắc nhọn, thần thái kiêu mỹ, mắt ngọc mảy ngài, màu da trắng mê hoặc, xuất trần thoát tục, quả là một mỹ nhân tuyệt sắc, mâu quang chậm rãi dời xuống, hai chữ Mai Hinh rõ ràng như đã từng nghe qua đâu đó.

Nàng đột nhiên bừng tỉnh ngộ, bức họa kia không phải là chuẩn bị cho chính nàng sao, nhìn thấy trên bức họa nhiều nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo như thế đều chôn vùi ở dưới cừu hận của hân, lòng bàn chân nàng có chút rét run, những sinh mệnh tuổi trẻ cứ như vậy tan mất vô thanh vô tích.

Một trận gió lạnh thổi qua, những bức họa trên tường đều bị bay lên.

Bính. Môn lập tức bị đóng lại, Vân Phi Tuyết đột nhiên cảm giác một trận hơi thở âm trầm quỷ dị, cảm giác như có vô số ánh mắt ở sau lưng nhìn chăm chăm nàng, trên lưng chảy ra một thân mồ hôi lạnh, không dám đi tiếp, xoay người bỏ chạy.

75. Chương 75: Gặp Quỷ

Vân Phi Tuyết một đường chạy ra khỏi phòng, dừng lại cước bộ kinh hồn hít thở dồn dập, vừa lơ đãng ngẩng đầu lên, liền thấy nữ tử tóc tai bù xù, trên mặt vẽ giống quỷ từng bước từng bước tiến lại, nhìn chăm chăm vào nàng.

“A.....” Nhịn không được sợ hãi kêu lên một tiếng, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, chính là quý, liền xoay người định chạy.

“Hừ.” Nữ quý lại đột nhiên giữ chặt nàng, nhỏ giọng nói: “Không cần kêu, kêu sẽ bị đánh, phải ngoan ngoãn mới có cơm ăn.”

Cảm nhận được độ ấm trên tay nàng, Vân Phi Tuyết mới thở ra, biết nàng không phải quý, rõ ràng là người, đột nhiên mắt sáng ngời, hỏi: “Nói cho ta biết, ngươi là ai?” Nàng có phải hay không là người bản thân muốn tìm.

“Ta là ai?” Nữ tử cúi đầu một chút, mới lắc đầu nói: “Không biết, vậy ngươi nói ta là ai?”

Vân Phi tuyết vỗ vỗ đầu mình, nàng ta điên rồi, như thế nào còn hy vọng xa vời nàng ta sẽ nói cho nàng biết nàng ta là ai?

“Thật đẹp, cho ta mang đi.” Nữ tử lại đột nhiên phát hiện ngọc sai của nàng cài bên trên, đưa tay lấy xuống, cài lên đầu mình nhưng lại đều rơi xuống cả, nàng không tức giận mà cứ kiên nhẫn cài đi cài lại.

Vân Phi Tuyết thở dài, cầm lấy ngọc sai nói: “Ta giúp ngươi.”

“Tốt nhất, tốt nhất.” Nữ tử thật cao hứng chờ đợi.

Nàng lấy tay vuốt lại mái tóc búi có hơi bết lại của nàng ta một chút, sau đó dùng dây cột tóc vốn có trên đầu nàng đem tóc của nàng cột chắc, búi lên trên đầu, dùng ngọc sai khổng lồ chế tốt, vừa mới chuẩn bị tốt, một mama thật hung dữ đi vào, lập tức nhéo lỗ tai của nàng ta.

“Nha đầu ngọc, ngươi cứ nhiên lại tự chạy đi, có phải hay không lại muốn bị đánh rồi.”

“Ôi, ai yêu, mama buông tay, ta lần sau không dám nữa.” Nữ tử bị đau vội vàng cầu xin tha thứ.

“Buông tay.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng gỡ tay bà ta ra.

“Vương phi, nô tỳ vẫn là xin khuyên người không cần xen vào việc của người khác, ngọc mau trở về, nơi này không phải nơi người nên đến.” Mama mắt lạnh nhìn nàng, không có một chút thái độ cung kính, tay lại nắm lỗ tai nữ tử kia.

Vân Phi Tuyết nhìn chăm chăm bà ta, bà ta cứ nhiên biết nàng là Vương phi, khóe môi cười lạnh một chút nói: “Nếu biết ta là Vương phi, còn không thả nàng.”

“Vương phi có gì đặc biệt hơn người? Còn không biết người có thể làm bao nhiêu ngày, nói không chừng ngày đó đi đến trong tay nô tỳ rồi.” Trên mặt mama đều là khinh thường, sau đó nhìn nữ tử kia nói: “Nàng cũng từng là Vương phi, trong phòng còn có một Vương phi điên, trong Vương phủ này, thứ có nhiều nhất chính là Vương phi.” [Aiz: OMG, kết câu này; pachan: nhưng chỉ có duy nhất 1 Vương phi làm Hiền ca yêu =))]

Mà Vân Phi Tuyết cũng là chú ý càng nhiều đến câu nói kia của bà ta: “Trong phòng còn có một Vương phi điên.” Trong lòng thật vui vẻ, nguyên lai nàng thật sự không chết.

“Đi.” Mama thấy nàng không nói lời nào, lấy tay kéo lỗ tai nữ tử trở về.

“Chờ một chút, ta giúp ngươi đưa nàng trở về.” Vân Phi Tuyết gọi bà ta lại, bước lên vài bước đi theo.

“Vương phi, vẫn là xin dừng bước, xảy ra sự tình, nô tỳ không đảm đương nổi.” Trong mắt lão mama lộ ra một tia hào quang, liền xem nàng hiểu hay không hiểu đây.

Bà ta là ý tứ gì đây? Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến, TV có chiếu qua, phía sau có ẩn ý, nhưng là trên người nàng không có bạc, đột nhiên nhìn đến vòng ngọc mang trên tay, vội vàng tháo ra nhét vào trong tay bà ta: “Mama, người cầm cái này đi, ta chỉ là tò mò, muốn liếc mắt nhìn các nàng một cái, sẽ không gây phiền toái cho người.”

Mama nhìn vòng ngọc trong suốt sáng bóng trong tay, trên mặt lộ ra biểu tình vừa lòng, đem cất vào trong ngực áo: “Thế đi thôi.”

Vân Phi Tuyết đi theo sau bà ta, trong lòng thực khinh bỉ, thực cũng quá kiêu ngạo rồi, cứ nhiên dám giữa ban ngày ban mặt muốn xảo trá này nọ, nhưng là nàng cũng không có biện pháp gì.

“Đến rồi, Vương phi người từ từ xem, bất quá không cần tiếp cận nữ nhân điên rồi kia, nàng sẽ làm người bị thương.” Mama đứng trước căn phòng đầu tiên của dãy phòng, nể mặt mũi của vòng ngọc hảo tâm nhắc nhở, hoàn toàn không có thái độ cả vú lấp miệng em lúc trước. [Aiz: cả vú lấp miệng em : thái độ lẩn lút]

“Cám ơn mama.” Vân Phi Tuyết cũng khách khí nói.

“Nha đầu ngốc, theo ta đi vào.” Mama mang theo nàng đi vào một cái phòng.

Vân Phi Tuyết nhìn cửa bị khóa lại, chậm rãi tiêu sái tiến đến cửa sổ, nhìn vào bên trong, trong phòng bản không chịu nổi, nơi nơi đều là thức ăn, mảnh vỡ chén bát, một nữ tử gầy yếu quần áo trên người đều rách nát cuộn mình ở góc tường lấy tay cào mái tóc bản không thể chịu nổi của chính mình, trên ngón tay bản có móng tay thật dài, nhưng là nhìn không thấy biểu tình trên mặt nàng ta.

“Xin hỏi.....” Vân Phi tuyết còn chưa nói xong, nữ tử đột nhiên vọt lại, nhe răng nhếch miệng hung hăng trừng mắt với nàng, tay đã muốn đưa đến gần.

Nàng cuống quýt lùi về sau, né tránh tay nữ tử chạm đến thân mình.

“Người xấu, đánh chết người, đánh chết người.” Nữ tử tiếp tục hung ác cách cửa sổ đưa tay gãi lung tung , nhe răng hô.

“Ta không phải người xấu, ta chỉ là tới xem người, người bình tĩnh một chút.” Vân Phi Tuyết tận lực cố gắng, nàng nói xong muốn tiếp cận nàng ta.

“Hảo.” Nữ tử lại đột nhiên im lặng gật đầu, lấy tay cầm lấy mộc điều trên cửa sổ.

Vân Phi Tuyết vui vẻ, xem bộ dáng của nàng, giống như không phải điên thực sự, quên đi, mỉm cười nhìn nàng ta, vươn tay muốn tỏ ý tứ hữu hảo.

“Người xấu, người là người xấu.” Nữ tử đột nhiên biến sắc mặt, liều mạng lấy tay chop tới, miệng hô to .

“Ngô.....” Vân Phi Tuyết bị đau nhanh chóng thu tay lại, nhưng trên tay vẫn là bị nàng hung hăng cào ra năm đường máu tươi. [Aiz: óe, nhiễm trùng sao, Dính nhi thực là ... T^T]

“Điên tử, người làm cái gì.” Lúc này mama vừa đi ra, vừa lúc nhìn thấy nàng ta nổi điên, cầm lấy cây gậy trúc thật dài ở một bên hướng phía trên thân thể nàng mà đánh.

“A.... A.....” Nữ tử kêu la, thân mình nhảy đi trốn tránh, nhưng trên người vẫn bị ăn đòn.

“Mama, quên đi, cũng là ta không tốt, là nàng không biết.” Vân Phi Tuyết có không đành lòng, liền ngăn cản bà ta.

“Vương phi, người không sao chứ, kẻ điên này suốt ngày nổi điên, chính là không thể khách khí với nàng ta.” Yên lặng buông cây gậy trúc, mắt hung tợn trừng lên liếc nữ tử kia một cái, sau đó nói: “Vương phi, người vẫn là rời đi đi.”

“Hảo, cám ơn mama.” Vân Phi tuyết gật gật đầu, xem ra nàng chỉ có thể vài ngày nữa đến.

76. Chương 76: Âm Hiểm

Vân Phi Tuyết ôm cánh tay bị thương, đi thẳng về phòng, liền thấy Tiểu Đào lo lắng chờ ở cửa.

“Tiểu thư, người lại đi đâu thế?” Thấy nàng trở về, Tiểu Đào đi từng bước ra đón, thở hắt ra, hoàn hảo không có sự tình gì xảy ra, lần trước vừa ra ngoài đã bị nhốt vào phòng tối.

“Ta đi ra ngoài một chút.” Vân Phi Tuyết đáp, dùng ống tay áo che dấu vết thương trên tay mình.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Như thế nào lại bị thương?” Tiểu Đào vẫn là liếc mắt một cái liền thấy vết thương trên tay nàng, nhanh chóng kéo tay nàng.

“Không có việc gì, Tiểu Đào, bị thương một chút, không cần ngạc nhiên.” Vân Phi Tuyết cười cười, Vết thương nhỏ ấy tính cái gì? So với thời điểm huấn luyện trước kia của nàng, thật sự là gặp sự phụ rồi. [Aiz: vậy là trước đây tỷ ấy huấn luyện còn ghê hơn nữa cơ...!!]

“Tiểu thư, nô tì giúp người băng bó.” Tiểu Đào nói xong liền đi tìm thứ này thứ nọ.

Vân Phi Tuyết giữ chặt nàng ta nói:“Xin người, Tiểu Đào, không cần đâu.” Chỉ là vài đường cào mà thôi, có cần khăn trương thế không? Lôi kéo nàng ta nói:“Đi làm cơm chiều, ta đã đói bụng rồi.”

Đi ra cửa phòng, tiến về phía phòng bếp, lúc đi qua hoa viên đột nhiên thấy Tiêu Nam Hiên đang tiến lại từ đối diện, theo sau là một thị vệ, nàng cũng không muốn tiếp đón, muốn trực tiếp đi ngang qua hắn, tay lại đột nhiên bị hắn cầm lên.

“Là ai làm?” Nhìn năm vết cào thật sâu rướm đầy máu, giọng lạnh như băng hỏi.

“Ai làm người không cần để ý.” Vân Phi Tuyết rút tay về, mơ hồ nói, không chừng hắn còn đang âm thầm cao hứng nữa.

Tiêu Nam Hiên không nói lời nào kéo tay nàng bước đi.

“Uy, người làm gì? Ta còn phải đi làm cơm.” Vân Phi Tuyết giãy dụa nói.

Tiêu Nam Hiên đột nhiên dừng cước bộ, phân phó người phía sau: “Phân phó phòng bếp đưa bữa tối đến thư phòng.”

“Dạ, Vương gia.” Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

“Sao hôm nay tâm của người tốt vậy?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, hay là hắn lại có chủ ý gì?

Tiêu Nam Hiên lãnh mầu nhìn nàng một chút, kéo nàng đi về phía thư phòng, đến nơi liền buông nàng ra, gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Vân Phi Tuyết cũng không hề trốn tránh cùng hắn đối diện, ai sợ ai?

“Nói cho bốn vương biết, người là ai?” Một lúc lâu sau, Tiêu Nam Hiên mới lạnh lùng mở miệng nói.

“Vân Phi Tuyết.” Mặc kệ hắn hỏi là người nào, nàng đều là Vân Phi Tuyết.

“Người không phải.” Tiêu Nam Hiên nheo mắt mầu nhìn nàng, “Bốn vương muốn nghe nói thật.”

“Người thật sự muốn biết?” Vân Phi Tuyết khước môi cong lên.

“Nói.”

“Tốt lắm, ta liền nói cho người, nàng chính là ta, ta chính là nàng, nàng không phải ta, ta không phải nàng.” Vân Phi Tuyết nói ra một đáp án hỗn loạn, chính là không biết hắn có thể nghe hiểu được hay không.

“Người có ý tứ gì?” Tiêu Nam Hiên mầu quang thâm trầm nhìn nàng, nàng đang đùa giỡn cái gì.

“Vậy ta hỏi người, nếu ta thật sự không phải tiểu thư Vân gia, người sẽ thế nào? Thả ta? Vẫn là giết ta?” Vân Phi Tuyết ngẩng cao đầu.

Tiêu Nam Hiên lấy tay nâng cằm nàng lên, khước môi gợi lên nụ cười mỉa hoặc:“Nếu người không phải tiểu thư Vân gia, bốn vương chỉ có thể nói, bốn vương sẽ đối xử công bình với người.” Tối thiểu, sẽ không nghĩ đến dùng biện pháp tra tấn nàng.

“Công bình thế nào? Không trừng phạt ta? Để ta tiếp tục làm Vương phi của người? Hoặc là thả ta đi?” Cái gì nàng cũng không muốn, nàng thậm chí muốn chính là tự do.

“Tùy người.” Hắn hiện tại thậm chí nghĩ biết rõ thân thế của nàng, còn sự tình từ nay về sau thì về sau hắn nói.

[Aiz: Gian thật ý == pachan: zai càng đẹp càng... ==)]

Vân Phi Tuyết trong lòng vừa động, nhưng nàng vừa thấy tinh quang lóe lên ở đáy con ngươi thâm thúy của hắn cnhả giác lập tức trời dậy, hắn sẽ không khinh địch như vậy mà thả nàng đi, huống chi nàng còn

không thể đi, chuyện của Cổ Thần nàng còn chưa có chu toàn, nghĩ đến liền than nhẹ: “Chỉ tiếc, ta chính là Vân Phi Tuyết.”

Trong mắt Tiêu Nam Hiên lộ ra tia nguy hiểm, vừa rồi biểu tình trên mặt hắn không lộ ra chút sai sót nào, vì cái gì nàng lại tính kế? Hoặc là có mục đích gì? [Aiz: ‘Cửa sổ tâm hồn’ của anh đã phản bội anh đấy ạ =]]]

Nàng thì đang nghĩ, chờ chu toàn chuyện của Cổ Thần, nàng liền cùng hắn làm rõ, sau đó rời đi.

“Vương gia, bữa tối chuẩn bị xong.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của một nha hoàn.

“Mang vào.” Tiêu Nam Hiên cao giọng phân phó.

“Dạ, Vương gia.” Nha hoàn mang bữa tối đã chuẩn bị xong tiến vào phía ngoài cửa thư phòng, bày biện thật tốt trên bàn tròn, rồi lui đi ra ngoài.

“Nếu Vương gia hôm nay từ bi như vậy thường cơm ăn cho ta, ta đây sẽ không khách khí rồi.” Vân Phi Tuyết không chút khó chịu ngồi xuống, cầm lấy đũa, căn bản không để ý tới hắn ăn hay không.

Đầu bếp Vương phủ quả thực không ngoa, hương vị đồ ăn thật sự rất tuyệt, màu sắc, hương thơm, mùi vị rất hoàn hảo, vừa lòng bụng dạ, mới phát giác Tiêu Nam Hiên căn bản là không động qua.

“Ăn ngon không?” Khóe môi của hắn gợi lên chút tươi cười bí hiểm.

Vân Phi Tuyết hiện lên một tia nghi hoặc, vẫn là gật đầu nói: “Ăn ngon lắm.” Xem thức ăn bị nàng xử lý sạch sẽ là biết, còn cần hỏi sao?

“Vân Phi Tuyết, bốn vương đã quên nói cho người, tất cả đồ ăn này, từ trước cho tới bây giờ người cũng không đụng qua.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nhìn nàng nói, trong mắt hiện lên một tia hào quang. [Aiz: Hiên ca, anh xấu lắm >____< pachan:="" hiên="" ca="" rất="" thông="" minh="" đó="" chứ="" :="" =="" >]

Cái gì? Vân Phi Tuyết nhìn mấy món này, là đồ ăn rất bình thường nha, vì sao lại không ăn?

Nhìn ra nghi hoặc của nàng, Tiêu Nam Hiên lấy tay chỉ vào nói: “Hoa tỏi xào thịt, người sợ miệng thối, lòng đỏ trứng cua, người thấy phiền toái, đều là nha hoàn giúp người chuẩn bị cho thật tốt, bằng không, người tuyệt không đụng vào, rau cần, người ngại có vị thuốc, thịt dê, người nói rất tanh rồi..... Tóm lại, trước đây toàn bộ người đều không đụng qua.”

Cũng không ăn? Có thể nào đây đều là thứ nàng thích ăn? Mỹ mâu chuyển động một chút, Vân Phi Tuyết lập tức nghĩ đến hắn đang thử nàng, hoặc là nói, hắn cố ý nói ngược đi, nguyên lai hắn muốn tự nàng khai ra, thật sự quá âm hiểm.

Đang thời điểm nàng không biết nên trả lời thế nào, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của nha hoàn.

“Vương gia, người của Vân gia đến bái kiến, nói muốn gặp Vương phi.”

77. Chương 77: Vân Hạc

Người của Vân gia đến rồi? Vân Phi Tuyết thế này mới nhớ tới, nàng đến đây một thời gian dài như vậy, cơ hồ quên mất còn nhà mẹ đẻ có thể trở lại, hắn sẽ cho nàng gặp sao? Không khỏi quay đầu nhìn hắn, dù sao có gặp hay không với nàng mà nói cũng không sao cả.

Trong mắt Tiêu Nam Hiên lộ ra một tia hòa quang nhìn nàng chằm chằm, có lẽ không sai đây chính là cơ hội, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Vân Phi Tuyết sửng sốt hỏi lại: “Người cho ta gặp họ?”

“Người không muốn gặp người nhà của người sao?” Vẫn là nàng sợ lộ ra sơ hở.

“Muốn, đương nhiên muốn, đi.” Mặc kệ thế nào, làm cho bọn họ thấy ‘Vân Phi Tuyết’ rất tốt, cũng là một loại an ủi rồi.

Trong đại sảnh, một nam tử trên dưới năm mươi tuổi, lại có vẻ mỗi một già nua dị thường cùng một nam tử phong độ chỉ có hai mươi mấy tuổi vừa trông thấy bọn họ đi ra, vội quỳ xuống nói: “Hạ thần tham kiến Vương gia, Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Miễn lễ.” Tiêu Nam Hiên chăm chú nhìn nam tử lớn tuổi, lộ ra một chút hận ý, lạnh lùng mở miệng.

Vân Phi Tuyết ngồi bên người hắn, tinh tế đánh giá nam tử phía dưới, người lớn tuổi kia là cha của nàng, Vân Hạc sao? Còn người tuổi trẻ, là ca ca sao?

“Tạ Vương gia.” Hai nam tử đứng dậy, ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt mang theo một ít kích động, nam tử lớn tuổi rút cuộc nhìn không được, thanh âm run run kêu lên: “Tuyệt nhi.....”

Vân Phi Tuyết từ phía trên nhìn xuống, tiếng cha kia nàng thật sự không nói ra khỏi miệng được, nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn mang theo xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, ta mất trí nhớ rồi.”

Mất trí nhớ? Bọn họ rõ ràng cả kinh, nhưng là rất nhanh liền khôi phục lại, không ngừng nhìn nàng nói: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

“Ta không sao.” Vân Phi Tuyết nói, bọn họ đại khái suy nghĩ không chết, không điên, không ngốc cũng đã cảm ơn trời đất, bất quá, cũng là như thế, còn có thể thấy nữ nhi hoàn hảo như lúc ban đầu, cảm thấy đủ rồi.

“Tuyệt nhi, ta là nhị ca, đây là cha.” Nam tử trẻ tuổi giải thích, tựa hồ còn muốn nói cái gì đó? Nhưng là nhìn thoáng qua Tiêu Nam Hiên ngồi ở phía trên, vẫn là do dự một chút, không có mở miệng.

“Cha, nhị ca.” Thanh âm của Vân Phi Tuyết có chút cứng ngắc, một tiếng này là nàng thay tiểu thư chân chính của Vân gia kêu lên.

“Tuyệt nhi...” Vân Hạc rơm rớm nước mắt, run rẩy vươn tay, lại không biết nên đặt thế nào? Dừng lại bất an nhìn Quý vương đang ngồi ở trên, cứ thế do dự.

“Cha, không cần lo lắng, nữ nhi tốt lắm.” Vân Phi Tuyết trong lòng có chút mềm mại, nàng biết hắn thật sự yêu nữ nhi của mình, cầm tay hắn một chút, ôn nhu nói.

“Tuyệt nhi, tay ngươi làm sao vậy?” Vân Hạc liếc mắt một cái liền phát hiện vết thương trên mu bàn tay của nàng, trong mắt mang theo đau lòng. [Aiz: Bái phục người của Vân gia, công phu liếc mắt thật là siêu]

“Là nữ nhi không cẩn thận gây ra, người đừng quan tâm.” Vân Phi Tuyết vội vàng che dấu cho qua chuyện.

Tiêu Nam Hiên vẫn ngồi ở phía trên lạnh lùng nhìn bọn họ, trong tay cầm chén trà thưởng thức, không có bỏ qua một biểu tình gì trên mặt bọn họ hoặc động tác.

Thấy nàng che dấu, Vân Hạc siết nhanh tay nàng, không truy vấn, tựa hồ thiên ngôn vạn ngữ đều ở trong đó.

“Cha, nữ nhi hiểu được.” Vân Phi Tuyết tựa hồ càng kêu càng dễ gọi, nàng biết, hắn khẳng định có rất nhiều thứ muốn nói, nhưng là ngại Quý vương ở đây, cũng không mở miệng.

“Hiểu được là tốt rồi, thấy ngươi rất tốt, cha an tâm rồi.” Vân Hạc nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, sau đó rút tay về.

“Tuyệt nhi, nương rất nhớ ngươi, có thời gian...” Nam tử trẻ tuổi lời còn chưa dứt đã bị vân hạc cắt ngang.

“Phi Tầm, không được lỗ mãng, Tuyệt nhi đã là Vương phi rồi, sao có thể tùy ý về nhà.”

Nam tử nhìn Vân Hạc, vội vàng dừng miệng lại. Vân Phi Tuyết biết Vân Hạc kiêng kỵ Quý vương.

“Tuyệt nhi, cha cùng nhị ca của ngươi phải đi về rồi.” Vân Hạc nói, thấy nàng cũng đã yên tâm rồi.

“Ân, thay nữ nhi ân cần thăm hỏi nương.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nhớ tới nhị ca nhắc đến nương, nương hẳn là rất quan tâm nữ nhi, nàng liền thay tiểu thư của Vân gia tận tâm đi.

Vân Hạc gật gù đầu, sau đó cung kính hướng về phía Tiêu Nam Hiên ôm quyền nói: “Vương gia, thần xin cáo lui.”

Tiêu Nam Hiên gật gật đầu, phẩy tay ý bảo hần rời đi.

“Để nữ tiên các người.” Vân Phi Tuyết nói xong, tiến vài bước theo đi ra ngoài, đưa bọn họ ra cửa.

Mới vừa đi đến ngoài cửa, bọn họ liền dừng bước, quay đầu nhìn nàng, cảm tình trong mắt đột nhiên biến lạnh.

“Tuyết nhi, biểu hiện của ngươi rất tốt, thiếu chút nữa ngay cả nhị ca cũng bị ngươi lừa gạt, hoàn hảo là ta đã biết ngươi giả mất trí nhớ, bằng không còn tưởng rằng ngươi mất trí nhớ thật rồi.” Vân Phi Tần đột nhiên tán dương nói.

Giả mất trí nhớ? Có ý tứ gì? Vân Phi Tuyết sửng sốt, còn không phản ứng lại.

Vân Hạc liền lạnh giọng ngăn cản: “Phi Tần, cẩn thận một chút, phần đông Vương phủ đều là có hiểu biết.” Sau đó hướng về phía nàng nói: “Tuyết nhi, đừng quên nhiệm vụ của ngươi, nhanh chóng động thủ.”

Động thủ? Làm gì? Vân Phi Tuyết không khỏi nghi hoặc: “Người có ý tứ gì?”

Vân Hạc lại hèn mọn nhìn nàng một cái: “Không cần giả với ta, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi sẽ tin rằng ngươi mất trí nhớ rồi sao? Đừng quên tính mạng của mẹ ngươi, tính mạng Dạ Phong đều nắm trong tay của ngươi, còn có độc trên người ngươi, nếu trong ba tháng không có thuốc giải, không hề nghi ngờ ngươi sẽ phải chết, tự ngươi giải quyết cho tốt đi.”

Nương? Độc? Vân Phi Tuyết khiếp sợ nhìn hần? Nàng hoàn toàn lạc hướng rồi, nàng không phải nữ nhi của hần sao? Có người cha hạ độc chính nữ nhi của mình sao? [Aiz: Gói gọn bốn chữ, Táng tận lương tâm, pachan: chuyện hay còn ở phía sau nữa mừ pé, cứ chuẩn bị sẵn guốc dép để ném Vân lão gia đi là vừa a]

“Phi Tần, chúng ta đi.” Vân Hạc chính là lạnh ong liếc mắt qua nàng một cái, xoay người liền cùng Vân Phi Tần rời đi.

Vân Phi Tuyết thấy trong mắt hần là tàn nhẫn, lãnh khốc và vô tình, cùng vừa rồi ở trong đại sảnh hoàn toàn cũng không giống nhau, trong ong dâng lên một cỗ hàn ý, nàng là vướng vào nội tình gì.

Nhiệm vụ hần làm là cái gì? Mau chóng động thủ? Chẳng lẽ là ám sát Quỷ vương sao? Còn có nàng thật sự trúng độc rồi sao? Vân Hạc là dạng người gì? Thê tử cùng nữ nhi của chính mình lại có thể đối đãi như thế?

78. Chương 78: Phức Tạp

“Thế nào? Lưu luyện không rời sao?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên đứng sau lưng nàng, khoe miệng mang theo trào phúng.

“Ta mệt mỏi, ta muốn trở về nghỉ ngơi.” Vân Phi Tuyết không cùng hần đối chọi gay gắt, nàng chỉ thấy một loại cảm giác vô lực, nàng phải đi về, đem ý tứ trong lời Vân Hạc nói ngấm lại rõ ràng, rốt cuộc sao lại thế này? Nàng là tình cảnh thế nào vậy.

Tiêu Nam Hiên nhìn theo bóng dáng của nàng, nhớ lại biểu tình vừa rồi của bọn họ ở đại sảnh, lão gia Vân Hạc kia cũng là sót ruột cho ái nữ, bất quá rất nhiều thứ không thể nhìn mặt ngoài, kia chính là biểu hiện giả dối mê hoặc người, xem ra hần tất yếu phải phải người theo dõi hần ta thật chặt.

Vân Phi Tuyết đi một lát đến phòng, Tiểu Đào bước đến tựa hồ thật cao hứng: “Tiểu thư, nghe nói lão gia cùng công tử đến đây.”

“Phải.” Vân Phi Tuyết nói, đột nhiên nhìn chằm chằm nàng, Tiểu Đào có thể hay không là do Vân Hạc phái tới âm thầm giám thị nàng, nàng ta hần là không đơn giản như vậy, người càng thân cận càng có khả năng là địch nhân gần nhất.

“Tiểu thư, người nhìn nô tỳ như vậy để làm gì?” Tiểu Đào thấy nàng nhìn mình chằm chằm, cả người không được tự nhiên hỏi.

Vân Phi Tuyết một câu cũng không nói, đột nhiên vươn tay, muốn kháp trụ yết hầu của nàng ta.

“A.... Tiểu thư, người làm gì?” Tiểu Đào chính là bị dọa liên kêu to, nhắm mắt lại, chờ đợi nhận mệnh, căn bản quên mất trốn tránh.

“Không có việc gì, muốn thử người thôi.” Tay của Vân Phi Tuyết dừng trên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng ta, nàng có thể khẳng định, Tiểu Đào không có võ công, bình thường người có võ công đột nhiên bị tập kích theo bản năng sẽ là trốn tránh hoặc đánh trả. [Aiz: Dưng mà, võ công cao thâm thì giả ko có võ công dễ như bốn ấy ạ :-<>

“Tiểu thư, người hù chết Tiểu Đào rồi.” Tiểu Đào phục hồi lại tinh thần, bất mãn chếp miệng, tiểu thư hiện tại càng ngày càng dọa người rồi.

“Tiểu Đào, người nói cho ta nghe một chút đi, Vân gia gồm những ai? Hôm nay nhị ca đến đây, ta đều quên rồi, còn có nương của ta là người thế nào?” Vân Phi tuyết hỏi, hiện tại nàng phải hiểu biết Vân gia nhiều một chút.

“Àn, tiểu thư là tam tiểu thư của Vân gia, phía trên còn có hai ca ca, hai tỷ tỷ, đại thiếu gia Vân Phi Dương, nhị thiếu gia, Vân Phi Tần, đại tiểu thư Vân Phi Sương, nhị tiểu thư Vân Phi Vũ, hai tiểu thư đều xuất giá rồi, thiếu gia đến giờ vẫn chưa cưới vợ, chẳng qua, bọn họ cũng không là do phu nhân sinh ra, đều là do nhị phu nhân cùng tam phu nhân sinh, lão gia cũng không phải thực thích phu nhân, cho nên phu nhân chỉ sinh một mình tiểu thư, nhưng là tiểu thư lại kế thừa ưu điểm của phu nhân, so với đại tiểu thư, nhị tiểu thư đều xinh đẹp, về sau, lão gia càng ngày càng coi trọng tiểu thư, vì muốn có một ngày đưa người tiến cung, chính là không ai biết được người còn chưa trưởng thành, Thái tử bị phế, Hoàng Thượng băng hà.” Tiểu Đào gật đầu giải thích.

Nguyên lai nương của Vân Phi Tuyết cũng không được sủng ái, trách không được Vân Hạc sẽ đối đãi với nàng như thế, nghĩ vậy không khỏi lại hỏi: “Tiểu Đào, nương của ta ở Vân gia thế nào?”

“Phu nhân?” Tiểu Đào suy nghĩ một chút nói: “Phu nhân thực hiền hoà, cũng không cùng nhị phu nhân, tam phu nhân tranh tình cảm, phần lớn thời gian là dạy tiểu thư cầm kỳ thư họa, cho nên tiểu thư cùng phu nhân cảm tình tốt lắm.”

Trách không được, vân hạc sẽ dùng nương uy hiếp nàng, nhưng là hấn chỉ sợ nằm mơ đều không nghĩ được, nàng không phải Vân Phi Tuyết của ngày hôm qua, tất cả đều không uy hiếp được nàng, chính là không biết nàng trúng độc gì? Vì cái gì nàng một chút cảm giác không khỏe cũng không có?

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy?” Nhìn nàng vẫn xuất thần, Tiểu Đào kêu nàng.

“Àn, tiểu Đào, ta đã biết, người đi nghỉ ngơi đi.” Vân Phi Tuyết phân phó nói.

“Hảo, tiểu thư, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Tiểu Đào nói xong, nhẹ nhàng đóng cửa, lui ra ngoài.

Vân Phi Tuyết nằm trên giường, hô hấp thật sâu, trong đầu thực loạn, sự tình như thế nào càng ngày càng phức tạp, quay người lại nói: “Không nghĩ rồi, tất cả sự tình có quan hệ gì với nàng? Cùng lắm ba tháng sau độc phát thì chết, nói không chừng, nàng còn có thể xuyên qua đến hiện đại.”

Nghĩ như vậy cảm thấy thoải mái hơn, rất nhanh liền ngủ.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào phòng, sâu lưng Vân Phi Tuyết vận thất lưng, đứng dậy xuống giường, cửa đã bị đẩy ra.

“Vương phi, nô tỳ tới hầu hạ người.” Một tiểu nha hoàn đi vào, trong hai tròng mắt trong suốt mang theo kính hỉ. [kính hỉ = mừng rỡ]

Nhìn hai tròng mắt của nàng, Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc, đột nhiên kính hỉ kêu lên: “Tiểu tử, là người.”

Nam Cung Vãn Thiên lập tức cọ bên người nàng, lấy tay ôm thất lưng của nàng làm nũng nói: “Tỷ tỷ, người ta rất nhớ người nha.”

“Buông ra.” Vân Phi Tuyết trên mặt xuất hiện ba đường hắc tuyến, tiểu tử này lại ăn đậu hũ của nàng.

“Tiểu thư, người.....” Tiểu Đào đột nhiên từ bên ngoài bưng nước rửa mặt đi vào, thấy một cái nha hoàn ôm tiểu thư, mắt trừng lớn.

Nam Cung Vãn Thiên ngón tay bắn ra, Tiểu Đào liền hôn mê bất tỉnh một chút, thau nước trong tay được hắt vũng vàng tiếp nhận, đặt ở một bên.

Vân Phi Tuyết đem tiểu Đào nâng dậy, đặt ở bên giường, biết nàng chính là ngất đi thôi, mới xoay tay gõ lên đầu hắc một chút: “Tiểu tử, có phải hay không đã quên tỷ tỷ rồi? Lâu như vậy cũng không đến xem ta?”

“Ai u.” Nam Cung thực nể tình quát to một tiếng, sau đó lại tiến đến ngực nàng ủy khuất nói: “Tỷ tỷ, người cho là Vương phủ này dễ vào vậy sao? Ta phải nghĩ rất nhiều biện pháp.”

“Mặc kệ.” Vân Phi tuyết không cho là đúng nói: “Đừng quên, người sẽ dịch dung, muốn trà trộn vào dễ như trở bàn tay.” [dịch dung : thay đổi dung mạo]

“Tỷ tỷ, người thật là ngốc.” Nam Cung Vãn Thiên cũng phản công ở trên đầu của nàng gõ một chút, nhưng là động tác rất ôn nhu, mới chép miệng giải thích: “Người trong phủ của Quý vương đều là người quen thuộc. Nếu là muốn ra, thì vệ liếc mắt một cái liền nhìn ra rồi, không cần vào phủ, chính là cửa đều vào không được, nếu là dịch dung thành người của Vương phủ, càng phiền toái, nói không chừng sẽ chạm mặt, cho nên, ta chờ cơ hội đã lâu, hôm nay sáng sớm mới có nha hoàn ra phủ thăm người thân, ta mới trà trộn vào.”

Tiêu Nam Hiên cẩn thận như vậy? Vân Phi Tuyết phải thế này mới không thể không phục nói: “Người nói cũng có lý.”

“Tỷ tỷ, lần trước sau khi người trở lại Vương phủ, ta lo lắng đã lâu, hiện tại thấy người rất tốt ta rất an tâm.” Nam Cung Vãn Thiên tiếp tục ôm thắt lưng của nàng.

Thấy trong mắt hắc hoàn toàn là quan tâm, Vân Phi Tuyết có chút cảm động nói: “Cảm ơn người, tiểu tử, ta không sao.”

“Tỷ tỷ, người chính là tiểu thư của Vân gia sao?” Nam Cung Vãn Thiên đột nhiên nhìn nàng hỏi.

79. Chương 79: Vãn Thiên

“Phải, ta chính là Vân Phi Tuyết.” Nàng gật gật đầu, cái này ai chẳng biết nói.

“Ta không tin.” Nam Cung Vãn Thiên rất nhanh liền nói.

“Người không tin, người vì cái gì không tin?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc nhìn hắc, chẳng lẽ trước kia hắc đã gặp qua Vân gia tiểu thư.

“Vân gia tiểu thư biết chừng mực, ôn nhu nhàn thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, trong trắng ngọc ngà, khuynh quốc khuynh thành, nhưng là người xem, tỷ tỷ nhà người trừ bỏ khuynh quốc khuynh thành còn phù hợp một chút, các cái khác chẳng có gì phù hợp, trong thanh lâu yêu mị không xương, còn bạo lực, luôn cộc đầu người ta, nói người là Vân gia tiểu thư thiên tài tén.” Nam Cung Vãn Thiên nhìn nàng nói, dù sao hắc cũng không tin.

“Tiểu tử, nguyên lai ta ở trong mắt người là cái dạng này.” Vân Phi Tuyết làm bộ dáng như tức giận.

“Hắc hắc.” Nam Cung Vãn Thiên nhanh chóng vụng trộm thân mật một chút trên mặt nàng, sau đó nhảy ra thật xa nói: “Bất quá, ta thích cái dạng này của tỷ tỷ, một chút cũng không suy nghĩ, muốn làm gì thì làm cái đó, muốn nói gì thì nói cái đó”

“Tiểu tử, người lại hôn trộm ta.” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hắc, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

“Tỷ tỷ, nếu không thì lần sau người hôn ta cũng được.” Nam Cung Vãn Thiên vui cười .

“Lại đây, tiểu tử, tỷ tỷ hiện tại liền hôn người.” Vân Phi Tuyết hướng về phía hắc cong ngón tay lên, hắc thật sự là cần phải được chinh đốn rồi.

“Thật sự?” Nam Cung Vãn Thiên trong mắt lộ ra hào quang, cước bộ đi vào nói, lập tức tiến đến trước mặt nàng, thừa dịp nàng chưa kịp động thủ, nhanh chóng tiến lại hôn một cái, chạy ra thật xa, về mặt đắc ý nói: “Tỷ tỷ, gạt người là không tốt.”

“Tiểu tử, người chế nhạo ta.” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hắc, hắc cư nhiên tinh quái như vậy.

“Tỷ tỷ, lần sau gặp lại, ta phải đi, vài ngày nữa ta đến xem ngươi.” Nam Cung Vãn Thiên nói, thời gian không còn nhiều nữa, hẳn cần phải đi.

“Ngươi phải đi rồi.” Nàng đột nhiên có điểm luyến tiếc.

“Như thế nào tỷ tỷ luyến tiếc người ta rồi, người ta còn có thể ở lại.” Nam Cung Vãn Thiên nháy nháy đôi mắt.

“Phải đi thì mau đi đi.” Buồn cười nhìn hắn, Vân Phi Tuyết một cước đi qua, nàng cũng không muốn hắn bị người ta phát hiện.

“Tỷ tỷ, tái kiến.” Nam Cung Vãn Thiên mặc dù có chút luyến tiếc, vẫn là xoay người rời đi.

Trên giường Tiểu Đào mơ mơ màng màng mở to mắt, nhớ tới một khắc bản thân bước vào cửa, đột nhiên đứng dậy, khẩn trương nhìn nàng nói: “Tiểu thư, người không sao chứ, nô tỳ như thế nào lại ngất xỉu.”

“Không có việc gì, Tiểu Đào, người làm ta sợ muốn chết, như thế nào lại đột nhiên ngất xỉu? Có phải hay không người tối hôm qua ngủ không tốt?” Vân Phi Tuyết bộ dạng khẩn trương hỏi.

“Phải không?” Tiểu Đào nghi hoặc sờ sờ đầu, mới nói: “Đại khái là thế.”

“Àn, khẳng định là vậy.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, cười thầm, sau đó nói: “Tiểu Đào, chúng ta đi ăn điểm tâm đi.”

Đi thẳng một đường, nhớ đến bộ dáng đáng yêu của Nam Cung Vãn Thiên, khóe môi liền nhin không được cong lên.

“Phi Tuyết, chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Long Phi từ đối diện đi đến.

“Vừa mới rời giường nên tâm tình rất tốt.” Vân Phi Tuyết thuận miệng đáp lời, nhìn vẻ mặt mỗi một cùng bụi đất trên người của hắn nói: “Người mới từ bên ngoài trở về sao?”

“Àn, ta đi ra ngoài vài ngày, vừa trở về.” Long Phi gật đầu nói.

“Nga, ra là vậy, vậy ngươi mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Vân Phi Tuyết nói, trách không được mấy ngày nay đều không có thấy hắn, nguyên lai hắn xuất môn rồi.

“Hảo.” Long Phi mỉm cười đi ngang qua nàng.

Ăn sơ qua điểm tâm, nàng lại nghĩ tới Vương phi diên rồi kia, không khỏi nhìn Tiểu Đào hỏi: “Tiểu Đào, người có bạc không? Đưa cho ta.” Nàng muốn đưa ama kia.

“Bạc? Nô tỳ không có, tiểu thư muốn bạc làm gì?” Tiểu Đào lắc đầu nói.

“Không có, vậy trang sức đâu?” Thứ này ắt hẳn phải có.

“Trang sức có, tiểu thư, người chờ, ta đi đưa cho người.” Tiểu Đào nói xong chạy đến phòng, lấy từ một ngăn tủ ra một cái hộp gỗ nói: “Tiểu thư, trang sức đều ở trong này, người muốn mang thứ nào?”

“Ta tự xem, Tiểu Đào người lui đi.” Vân Phi Tuyết phân phó.

“Àn.” Tiểu Đào lên tiếng rời đi.

Vân Phi Tuyết nhìn trong hòm, ngọc sai, trân cài, vòng cổ trân châu, khuyên tai cái gì cần có đều có, xem ra cũng rất đắt, tùy tay cầm lấy một cái trân cài đặt ở trong ngực áo, liền bước ra cửa.

Lần này không cần cố sức vẫn tìm được gian phòng thấp bé cũ nát kia.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Nha đầu ngốc kia liếc mắt thấy nàng, vui cười chạy tới, dùng bàn tay bẩn bẩn kéo vạt áo của nàng.

“Vương phi, người như thế nào lại tới nữa?” Mama ở trong phòng nghe được thanh âm liền đi ra, thấy nàng liền khách khí nói.

“Mama, ta chỉ là thương cảm các nàng nên đến xem các nàng thôi.” Vân Phi Tuyết đi qua đem trân cài trong ngực áo đưa đến trong tay bà ta, có chút ý tứ không cần nói rõ.

Nhìn trâm cài trong tay, mama mâu quang sáng ngời nói: “Vây Vương phi cần trọng một chút, nô tỳ có việc phải rời đi một lát.”

“Cám ơn mama.” Vân Phi Tuyết biết là bà ta cố ý rời đi, bất cứ ai cũng không phải là kẻ ngốc, huống chi bà ta hầu hạ người khác lâu như vậy, nhất định biết nàng không có việc gì như thế nào quay lại xem hai kẻ điên kia, chính là bà ta thực lòng tránh rất thông minh rồi.

“Tỷ tỷ, chải đầu.” Nha đầu ngốc lòi kéo tóc của chính mình đòi nàng chải đầu.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết nhanh chóng đem đầu của nàng chải chuốt rất tốt, sau đó dụ dỗ nói: “Ngoan, người đứng qua một bên đi, vài ngày nữa tỷ tỷ mang điểm tâm cho người ăn.”

Nghe được ăn, nha đầu ngốc khoe miệng chảy ra nước miếng, ngoan ngoãn đi qua một bên: “Hảo.”

Vân Phi Tuyết thế này mới chậm rãi tiêu sái đến trước cửa sổ, nữ tử điên bên trong thấy nàng lập tức nhe răng, giương nanh múa vuốt hung hăng trừng mắt nhìn nàng, chỉ cần nàng tới gần, tay sẽ cào đến.

Nhìn bộ dáng của nàng, Vân Phi Tuyết nhìn không được than nhẹ một chút nói: “Cổ Thần, nàng đã điên thành cái dạng này, ta còn như thế nào thay người đưa cho nàng?”

Nhưng là, nàng lại phát hiện, thời điểm nghe đến cái tên Cổ Thần, nữ tử điên thân mình rõ ràng cứng ngắt một chút.

80. Chương 80: Dừng Kế Nhưng Lại Trúng Kế

Đôi mi thanh tú của Vân Phi Tuyết nhíu lại hoài nghi, chẳng lẽ nàng là giả điên, không phải điên thật? Nghĩ vậy, không khỏi lấy ra ngọc bội trong lòng muốn thử một chút.

“Cổ Thần, người nhờ ta đem cái này giao cho Dĩnh nhi của người, nhưng là ta đều không có biện pháp tiếp cận nàng, muốn đưa cho nàng phải làm thế nào đây?” Lơ đãng nói xong, còn cố ý đem ngọc bội đặt ở trước cửa sổ làm cho nữ tử điên thấy rõ ràng.

Tay nắm lấy cửa sổ của nữ tử điên rõ ràng có chút siết lại, lúc thấy ngọc bội trong mắt hiện lên một tia hào quang cùng kinh ngạc, tuy rằng chợt lóe rồi biến mất, nhưng là nàng vẫn thấy rồi, trong lòng xác định nàng ta không phải điên thật.

Vân Phi Tuyết trong tay cầm ngọc bội chậm rãi tiêu sái tiến về phía nàng nói: “Mạnh Đình Dĩnh là người sao? Ta không có ác ý, ta là có người nhờ, đem thứ này tặng cho người.”

Nữ nhân điên mâu quang khóa chặt trên ngọc bội kia, thân thể hơi hơi run lên, một giọt nước mắt theo khoeo mắt chảy xuống dưới.

“Cho người.” Vân Phi Tuyết lấy ngọc bội trong tay đưa đến trước mặt của nàng, nhưng nữ tử không lấy ngọc bội kia, mà là càng thêm điên cuồng, tay hung hăng chụp tới phía nàng.

Vân Phi Tuyết vội vàng lui trở về, kinh ngạc nhìn nàng, nàng có ý tứ gì?

“Người xấu, người là người xấu, đi, cút đi.” Nữ nhân điên mâu quang hung ác trừng mắt nhìn nàng, miệng mắng không ngừng.

Vân Phi Tuyết nhìn nàng ta, đột nhiên hiểu được, bất đắc dĩ thở dài, biết nàng ta là không tin nhiệm nàng, sợ nàng dụng tâm kín đáo, bất quá nàng cũng hiểu nàng ta, dù sao ở trong này sinh hoạt hai năm không người để ý tới, đột nhiên xuất hiện một cá nhân đối xử với nàng rất thân mật, chỉ sợ chính nàng cũng sẽ không có cách nào tin tưởng, hoàn toàn hoài nghi.

“Đi, đi.” Nữ nhân điên không khống chế được hô to, bàn tay ở bên ngoài quơ quào lung tung, tựa hồ che giấu tình cảm chân chính của mình.

“Người bình tĩnh một chút.” Vân Phi Tuyết lớn tiếng quát, sau đó nói: “Ta biết người trong lòng hiểu được, Cổ Thần nhờ ta nói cho người, hẳn nhất định không phụ lời thề lúc trước, sẽ cứu người ra ngoài, vốn hai ngày trước hẳn xông vào Vương phủ, nhưng đã bị phát hiện.” Nói đến đây, nàng cố ý tạm dừng một chút, muốn nhìn biểu tình của nàng ta.

Quả nhiên, nữ nhân điên nghe thế, vẻ mặt có chút khấn trương, tay không khỏi gắt gao nắm lại, nhìn nàng chăm chăm, chờ nàng nói tiếp.

“Người yên tâm, ta che dấu cho hẩn chạy đi rồi, lúc gần đi, hẩn đem khối ngọc bội này giao cho ta, nhờ ta chuyển cho người, ta tìm đã lâu, mới biết được người ở trong này, nếu người không tin ta, vài ngày nữa ta lại đến.” Vân Phi Tuyết nói xong, xoay người sang chỗ khác, nhìn nha đầu ngọc vẫn thành thành thật thật đứng ở một bên.

Tay sờ đầu của nàng ta nói: “Ngoan, lần sau tỷ tỷ mang điểm tâm cho người ăn.”

“Tỷ tỷ, hảo, tỷ tỷ hảo.” Nha đầu ngọc cọt lên người nàng một cái.

“Tỷ tỷ đi trước rồi.” Vân Phi Tuyết lại nhìn thoáng qua nữ tử điên vẫn còn đứng ở cửa sổ, mới xoay người rời đi.

Chính là nàng không có phát hiện, phía sau, nữ tử điên kia vươn tay, tựa hồ muốn nàng lưu lại, nhưng là vẫn thả xuống, nước mắt như chuỗi trân châu bị cắt đứt, từng hạt từng hạt rơi xuống, sau đó ngồi xổm xuống, đầu giấu vào trong lòng khóc rống lên.

Trong thư phòng.

Một hắc y nhân im ắng không có chút tiếng động quỳ một gối trước mặt Tiêu Nam Hiên, cung kính hồi bẩm: “Vương gia, thuộc hạ tra được một ít tin tức trọng yếu, đặc biệt đến bẩm báo Vương gia.”

Tin tức trọng yếu? Tiêu Nam Hiên lập tức buông quyển sách trên tay xuống bàn, bạc môi nhẹ mở: “Nói.”

“Dạ, Vương gia, thuộc hạ phụng mệnh giám thị Thái tử bị giam lỏng ở biệt uyển ngoài thành, ngày hôm qua Thái tử ở trong vườn hoa cùng hạ nhân đưa đồ ăn gấp thoáng qua, thuộc hạ phát hiện Thái tử đi rồi, tay của hạ nhân lập tức rứt vào trong tay áo. Thuộc hạ lập tức cảnh giác, lặng lẽ theo sau theo dõi, phát hiện hẩn sau khi vào một hiệu thuốc Bắc mua được, trở lại nhà của mình, nhưng là rất nhanh, thuộc hạ liền phát hiện có người khoác áo choàng đen xuất hiện trước mặt hẩn, tuy rằng không thấy mặt hẩn, nhưng là, nghe thanh âm, thuộc hạ có thể khẳng định chính là Vân Hạc, chợt nghe thấy bọn họ nói....”

“Muốn gặp ta rốt cuộc là có sự tình gì?” Người kia nói

“Đại nhân, đây là Thái tử đưa cho người.” Hạ nhân đưa qua một tờ giấy.

Người kia vừa mở ra xem, liền trách cứ nói: “Hẩn chờ như vậy không được sao? Thiếu kiên nhẫn sao? Chờ vài năm cho đến lúc này, vài ngày nữa cũng không đợi được sao? Nếu bị lộ thì làm sao bây giờ? Thật sự là được việc không đủ bại sự có thừa, trở về nói cho hẩn, nếu muốn thành đại sự, phải có kiên nhẫn, việc thành hay không hiện tại không phải chúng ta có thể nói rồi tính, phải xem Tuyết nhi khi nào thì có thể chắc chắn động thủ.” Nói xong, xoay người rời đi.

“Thuộc hạ thấy chuyện nghiêm trọng, cho nên đến bẩm báo Vương gia.” Hắc y nhân tiếp tục nói.

“Bổn vương đã biết, người trước lui xuống đi, tiếp tục giám sát, nhưng mà không được hành động thiếu suy nghĩ.” Con người thâm thúy của Tiêu Nam Hiên nheo lại, phản phó hẩn ta.

“Thuộc hạ hiểu được.” Hắc y nhân vừa nói xong, liền trong giây lát tung tích không thấy đâu nữa.

Tiêu Nam Hiên ngồi trước bàn, khóe môi gợi lên một chút cười lạnh, đã sớm biết lão già Vân Hạc kia sẽ không đơn giản như vậy. Nguyên lai muốn nâng đỡ Thái tử đăng cơ một lần nữa? Thật sự là si tâm vọng tưởng, bản thân bọn họ năm năm rồi còn không biết ai chính là hoàng thượng sao?

Muốn xem Tuyết nhi khi nào thì động thủ? Vân Phi Tuyết, đây là nguyên nhân vì sao người không giống người thường sao? Muốn thành công nên hấp dẫn bốn vương phải chú ý? Sau đó diễn lại trò cũ ám sát bốn vương sao? Tốt lắm, bốn vương lần này liền cho các người cơ hội, cùng các người diễn trò thật tốt, cũng có lí do danh chính ngôn thuận đem bọn người diệt trừ.

Vân Phi Tuyết chạy thẳng về phòng, liền thấy Tiêu Nam Hiên đang đương hoàng ngồi bên trong, mâu quang nghi hoặc nhìn hẩn, hẩn như thế nào lại ở chỗ này?

“Đi đâu?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng chăm chăm hỏi.

Vân Phi Tuyết cả kinh, chẳng lẽ bị hắn phát hiện rồi, bình tĩnh một chút ngồi xuống, rót một chén nước nhìn hắn, khước môi châm chọc nói: “Vương gia là đang thăm vấn ta sao? Trừ bỏ Vương phủ này, ta có thể đi đâu?”

81. Chương 81: Gặp Gỡ Tình Cờ

“Bổn vương hình như không có giam cầm tự do của ngươi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên thốt ra một câu.

Vân Phi Tuyết hoài nghi nhìn hắn, lời này của hắn là ý tứ gì? Không khỏi thốt lên: “Ý của ngươi là ta có thể tự do ra phủ sao?”

“Bổn vương đã từng nói không thể sao?” Khước môi Tiêu Nam Hiên gợi lên một độ cong tuyệt đẹp.

“Ngươi đã quên rằng ngươi từng nói, chỉ có người chết mới có thể rời khỏi Vương phủ của ngươi.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng liếc hắn, hôm nay hắn có ý tứ gì?

“Đó là rời đi, không phải ra phủ, cái này và cái đó khác nhau ngươi không hiểu sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, cầm lấy chén trà trên bàn thưởng thức.

Đến tận cùng hắn là có ý tứ gì? Vân Phi Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, hắn cho nàng ra phủ, có âm mưu gì sao? Hắn sẽ tốt bụng như thế sao?

“Vân Phi Tuyết, từ hôm nay trở đi, ngươi có thể tự do ra vào Vương phủ, cũng có thể sử dụng quyền lợi Vương phi của ngươi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói, đương nhiên hắn là cố ý cho nàng ra ngoài, cùng Vân Hạc tiếp xúc.

“Tiêu Nam Hiên, ngươi có mục đích gì?” Vân Phi Tuyết dõi theo hắn, đột nhiên đối xử với nàng tốt như vậy, không phải rất gian trá sao, lập tức trở nên cảnh giác, nàng sẽ không bị vẽ bèo ngoài mê hoặc.

“Bổn vương có thể có mục đích gì? Cũng là ngươi có tội giết mình?” Con người đen nhánh của Tiêu Nam Hiên nhìn nàng chằm chằm, chỉ sợ hết thấy biểu hiện của nàng đều là giả, trách không được nàng không sợ khổ hình, không sợ xà quật, nguyên lai là do Vân Hạc bí mật huấn luyện, hiện tại hắn cũng mới biết được, vì cái gì nàng cùng lời đồn đãi hoàn toàn không giống.

“Mặc kệ ngươi có mục đích gì, bất quá khó có thể được ngươi đại từ đại bi như vậy. Hiện tại ta muốn ra Vương phủ được không?” Khó có được cơ hội như vậy, nàng đương nhiên muốn nắm giữ, ngày nào đó hắn có thể sẽ thay đổi chủ ý.

“Đương nhiên có thể.” Tiêu Nam Hiên cười lạnh trong lòng, vừa nghe có thể ra Vương phủ, nàng liền khẩn trương muốn ra, phải đi thương nghị ám sát hắn thế nào sao?

“Tiểu Đào.” Có được sự cho phép của hắn, Vân Phi Tuyết giương giọng hô.

“Tiểu thư, người tìm nô tỳ.” Tiểu Đào từ bên ngoài đi vào, thấy Tiêu Nam Hiên, thân thể sụp xuống, quỳ trên mặt đất nói: “Nô tỳ bái kiến Vương gia.”

Tiêu Nam Hiên khoát tay, cho phép nàng đứng lên.

“Tiểu Đào, đi, chúng ta đi ra phủ chơi.” Vân Phi Tuyết thực hưng phấn, nữ hài tử ai không thích đi dạo phố, nhưng kiếp trước nàng đều đáp ứng huấn luyện, nhiệm vụ là trên hết, rất ít đi dạo phố.

“Ân.” Tiểu Đào mặc dù có chút nghi hoặc, các nàng có thể ra phủ sao, nhưng Vương gia ở đây, nàng không dám nhiều lời.

“Đúng rồi.” Vừa muốn ra khỏi cửa, Vân Phi Tuyết đột nhiên xoay người, vươn tay nói: “Ta không có bạc, nếu cho phép ta ra phủ, vậy cấp cho ta bạc đi.”

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng tay đưa đến gần người hắn, lấy ra từ trong lòng hai đĩnh bạc nói: “Mua thứ khác này nọ, ngươi có thể cho bọn họ đến Vương phủ tính tiền.”

“Đã biết, ta đi đây, bái bai.” Vân Phi Tuyết hướng về phía hắn lắc lắc tay.

Tiêu Nam Hiên ở phía sau sững sốt, bái bai là ý tứ gì? Là nàng không cẩn thận nói ra tiếng lóng sao? Vung tay lên, một hắc y nhân không tiếng động liền đáp xuống trước mặt hắn.

[Aiz: Cúi chào ? Hầy, có khi nào trong bản gốc đề goodbye không, hắc hắc~ Pachan: bản gốc là bye-bye muội ạ T^T đứng mà tỷ sửa lại thành bái bai, chứ để bye bye sợ Vương gia ca ca ko phát âm đc ^^~]

“Đi theo Vương phi, nàng làm gì cũng đừng xen vào, rồi đem hành tung của nàng hồi báo cho bốn vương.”
Hắn phân phó.

“Dạ, Vương gia, thuộc hạ hiểu được.” Hắc y theo sau liền biến mất.

Vân Phi Tuyết vui vẻ tiêu sái đi đến ngã tư phân hoa trên đường, nàng cùng Tiểu Đào mỗi người cầm trong tay một chuỗi mít quả ghim thành râu, vừa đi vừa ăn cùng nhìn ngó.

“Tiểu thư, xem trang sức này đi, mua một cái đi.” Trong rổ của một lão nhân là vài miếng gỗ điêu khắc thành sai tử hình phượng hoàng, con bướm, nhưng nàng nhìn vào sắc đẹp của đồng đồ vật, cái nào trông cũng rất sống động, rất được.

Vân Phi Tuyết nhìn thấy bà ta tóc hoa râm, run rẩy chống gậy, rất là thê lương, nàng đau lòng, lập tức nói: “Được rồi, bà bà, ta mua hết.” Sau đó bỏ vào rổ của lão bà một đỉnh bạc, lấy trâm cài tóc bằng gỗ đem đi, nàng có thể đưa cho nha đầu ngọc dùng.

“Không, tiểu thư, cái này nhiều lắm, ta không thể lấy được.” Lão nhân cuống quýt lấy bạc đem ra.

“Bà bà, người cầm đi, coi như ta mua trâm cài tóc này của người, về sau thấy người, ta trực tiếp lấy là được.” Vân Phi Tuyết rất nhanh đưa bạc cho nàng.

“Tiểu thư, cảm ơn người, người tốt sẽ có hảo báo.” Lão bà bà không từ chối nữa, chính là nhìn nàng bà ta càng không ngừng cảm kích.

“Tiểu Đào, chúng ta đi thôi.” Vân Phi Tuyết cười cười.

“Tiểu thư, người mua nhiều trâm cài tóc như vậy làm gì?” Tiểu Đào nhìn một cái trâm cài tóc trong tay hỏi.

“Cầm lấy, người một cái ta một cái, còn lại cất đi.” Vân Phi Tuyết nói xong, cầm lấy một cái, đặt ở trên đầu nàng ta, sau đó tự đeo một cái hỏi: “Thế nào? Có đẹp không?”

“Đẹp thì có đẹp nhưng là tiểu thư từ khi nào dùng loại trâm cài tóc bằng gỗ này? Tháo ra đưa cho ta đi.” Tiểu Đào nói, thứ này giá rất rẻ, tiểu thư như thế nào có thể mang?

“Trâm cài tóc bằng gỗ thì làm sao? Đẹp là được rồi, đi thôi, đi xem có cái gì xem không?” Vân Phi Tuyết không cho là đúng nói.

Nàng đi thẳng, nhìn thẳng, đột nhiên cùng người đối diện đi tới đụng vào nhau.

“Thực xin lỗi.” Vội vàng giải thích, ngẩng đầu liền phát hiện một công tử toàn thân lãnh khí đang dùng loại mâu quang như thế nào yêu hận đan xen nhìn nàng chằm chằm.

“Là người.” Vân Phi Tuyết kinh ngạc kêu lên, hắn không phải Dạ công tử sao, vội vàng hỏi: “Thương thế của người đỡ chưa?”

Đây là nàng đang quan tâm sao? Nhìn ánh mắt không có chút xin lỗi của nàng, nhớ đến bộ dáng khi thấy máu của nàng, mâu quang của Dạ Phong trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, Tuyết nhi mà hắn yêu cứ nhiên là nữ tử long dạ độc ác như thế sao, điều này làm cho hắn không thể chấp nhận.

“Ta đi trước.” Cảm nhận được trong mắt hắn bắn ra hàn khí, Vân Phi Tuyết biết thời điểm nàng đâm vào ngực hắn, cũng giết đi tình yêu của hắn đối với ‘Tuyết nhi’, bất quá như vậy cũng tốt, dù sao nàng không phải nàng ta, không thể đáp lại cảm tình của hắn.

Xoay người bước đi, cánh tay lại đột nhiên bị hắn giữ chặt, hắn không nói được một lời, kéo nàng đi.

“Tiểu thư, Dạ công tử, người muốn làm gì? Người mau buông tay.” Tiểu Đào ở phía sau đuổi theo.

82. Chương 82: Âm Mưu

Dạ Phong vẫn lôi kéo Vân Phi Tuyết đi trong khắp mọi ngõ ngách, sau đó mới buông tay nàng ra.

“Tiểu thư người không sao chứ.” Tiểu Đào đuổi theo, thở hổn hển hỏi.

“Ta không sao, Tiểu Đào.” Vân Phi Tuyết kéo nàng, khiến nàng đứng qua một bên, sau đó nhìn hấn nói: “Dạ công tử, người có chuyện gì thì nói đi.”

“Tuyệt nhi, người thật sự mất trí nhớ rồi sao?” Dạ Phong nhìn nàng chăm chăm, hấn thậm chí từng nghĩ, bởi vì gả vào vương phủ, có phải hay không nàng muốn làm cho hấn chết tâm.

“Dạ công tử, nếu không có mất trí nhớ, người cho là Tuyết nhi người yêu sẽ hạ thủ, hấn tâm đâm người bị thương sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hấn hỏi ngược lại, nàng hiện tại chính là muốn hấn chết tâm, nàng cũng đột nhiên nhớ tới, Vân Hạc ngày đó từng nói, mạng của hấn cùng nương đều nằm trong tay nàng.

Dạ Phong nắm tay lại thật chặt. Tuyết nhi của hấn sẽ không làm thế, cho dù là vì bảo hộ hấn, nàng cũng quyết sẽ không xuống tay thương tổn hấn.

“Mặc kệ trước kia từng xảy ra cái gì, ta đã muốn không phải Tuyết nhi ngày xưa rồi, hiện tại ta chỉ là Vương phi của Quỷ Vương, đối với người không có chút trí nhớ nào.” Vân Phi Tuyết nhìn hấn, không có một tia cảm tình.

Dạ Phong nhìn thấy trong mắt nàng hoàn toàn vô tình, trong đôi mắt lạnh như băng hiện lên một tia thống khổ, Tuyết nhi của hấn thật sự thay đổi, hấn cũng nên hết hi vọng rồi.

Vân Phi Tuyết nhìn hấn một cái, sau đó nói: “Tiểu Đào, chúng ta đi thôi.”

“Chờ một chút.” Dạ Phong ở phía sau đột nhiên gọi nàng lại, nàng liền xoay người.

“Người ở vương phủ có khỏe không?” Hấn vẫn là nhịn không được muốn quan tâm nàng, vô tình cũng thế, hấn vẫn là hy vọng nàng có thể khỏe mạnh.

“Ta tốt lắm, người xem bộ dáng của ta giống không tốt sao?” Vân Phi Tuyết cười cười nói.

“Vây là tốt rồi, tự mình bảo trọng.” Dạ Phong nói xong, không liếc nhìn nàng lấy một cái, xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh cô đơn của hấn xoay người rời đi, Vân Phi Tuyết có chút cảm thán, hấn coi như là nam nhân có tình có nghĩa, chính là tiểu thư thật sự cùng hấn không có duyên rồi.

“Tiểu Đào, chúng ta hồi phủ đi.” Nàng cũng không còn lòng nào đi nữa.

Trong thư phòng của Vương phủ.

“Vương gia, đây là những nơi Vương phi ghé qua sau khi ra ngoài, cùng với việc làm và người đã gặp.” Hắc y thị vệ hồi bẩm.

“Bốn vương đã biết, người đi xuống đi.” Tiêu Nam Hiên phát tay, hắc y thị vệ lập tức rời đi, hấn cất bước đi ra thư phòng.

Về phòng rồi, buông xuống những thứ hôm nay mua qua, Vân Phi Tuyết mới phát giác bản thân có chút đói bụng.

“Tiểu Đào người có đói bụng không? Chúng ta đi nấu cơm đi.” Nàng làm cái này Vương phi thật sự oan uổng, còn phải tự mình đi làm cơm ăn.

“Àn.” Đi nửa ngày rồi, Tiểu Đào đã sớm đói bụng, chính là tiểu thư không nói, một cái nô tỳ như nàng làm sao dám nói.

Vừa muốn đi ra cửa liền thấy Tiêu Nam Hiên bước vào.

“Người hôm nay sao lại rảnh như vậy?” Vân Phi Tuyết nhìn hấn một cái, hấn hôm nay thật là kỳ quái, như thế nào đi đến phòng nàng.

“Người muốn đi đâu?” Tiêu Nam Hiên nhìn bộ dáng muốn đi ra cửa của nàng hỏi.

“Nấu cơm, còn có thể đi đâu? Vương gia, người sẽ không quên chứ, người từng phân phó, đồ của ta cần phải tự ta chuẩn bị, ta đói bụng, ta muốn đi.” Vân Phi Tuyết nói xong, muốn đi.

“Không cần, bốn vương đã phân phó qua, về sau bữa tối của Vương phi sẽ dùng cùng bốn vương.” Tiêu Nam Hiên nói, đây chính là cấp cơ hội cho nàng tiếp cận hắn.

Nghe được hắn nói như vậy, Vân Phi Tuyết ngưng cước bộ, xoay người lại, nghi hoặc theo dõi hắn: “Tiêu Nam Hiên, người hôm nay uống lộn thuốc rồi sao?” Như thế nào đột nhiên đối xử với nàng tốt như vậy? Đến mức làm cho nàng có điểm không thích ứng, không biết nên ứng đối thế nào.

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nở nụ cười, tay kéo nàng qua, đem nàng ôm vào trong ngực nói: “Bốn vương đối tốt với người không được sao?”

Vân Phi Tuyết lập tức giãy ra nói: “Mặc dù có mùi âm mưu, bất quá ta nhận, đi thôi, ta đói bụng rồi.” Nàng cũng không phải trời sinh thích ngược đãi, ngày tốt lành ai lại không nghĩ tới.

Vừa đến đại sảnh liền thấy đồ ăn đã dọn xong, Long Phi đang ngồi ở nơi đó.

“Long Phi.” Vân Phi Tuyết làm cái tiếp đón nhiệt tình.

Long Phi sững sờ nhìn bọn họ đi vào cùng nhau, nhưng là lập tức liền che dấu, khôi phục nụ cười đầy mê hoặc: “Phi Tuyết, người đã đến rồi, dùng bữa đi.”

“Hảo.” Vân Phi Tuyết không chút khách khí ngồi xuống an vị.

“Sư huynh.” Long Phi lại kêu.

“Long Phi, ngồi đi.” Tiêu Nam Hiên cũng ngồi xuống.

Vân Phi Tuyết rất nhanh liền ăn no, buông bát thỏa mãn nói: “Các người từ từ dùng, ta ăn xong rồi, đi trước đây.” Không đợi bọn họ trả lời, đứng dậy liền rời đi.

“Sư huynh, người.....” Long Phi vừa muốn nói chuyện, đã bị hắn xen ngang.

“Long Phi, ta biết người định hỏi cái gì.” Tiêu Nam Hiên sau đó phát tay, ý bảo nha hoàn cùng hạ nhân đứng ở một bên lui xuống, sau đó lạnh lùng nói: “Lão già Vân Hạc kia cư nhiên muốn lợi dụng nữ nhân của hắn đến ám sát ta, sau đó phò tá Thái tử đăng cơ lần nữa, bất quá ta thật bội phục hắn, hắn cư nhiên có thể đem Vân Phi Tuyết huấn luyện bí ẩn như thế, thế cho nên người của ta đều không thám thính được.”

“Đã sớm biết Vân Hạc không đơn giản như vậy, nguyên lai là như thế, vậy sư huynh tính thế nào?” Long Phi sắc mặt ngưng trọng.

“Làm sao bây giờ? Đương nhiên là tương kế tựu kế, người cũng biết, lão thần từng phò tá Thái tử, ta đã sớm muốn giải quyết bọn họ, chính là lúc ấy sợ bên trong triều không ổn, cho nên mới buông tha cho bọn họ, hiện tại là hắn tự mình muốn chết, vừa lúc cho ta một cái lý do mưu đồ tạo phản.” Khóe môi của Tiêu Nam Hiên tạo ra một nụ cười lạnh.

“Cho nên, sư huynh mới đột nhiên thay đổi đối xử với nàng, cố ý mê hoặc nàng, cấp nàng cơ hội sao?” Ăn ý nhiều năm, hắn ta lập tức đoán được.

“Không sai.” Hắn chính là nghĩ như vậy.

“Hảo, ta đây cũng âm thầm đi thăm dò một chút, đến lúc đó một lưới bắt gọn.” Long Phi gật đầu nói, không biết từ khi nào, hắn đều một lòng tận tụy giúp sư huynh.

Vân Phi Tuyết nằm trên giường, nhớ đến hành vi khác thường của Tiêu Nam Hiên, nàng sẽ không tin tưởng hắn đột nhiên chuyển biến tốt như vậy, đang lúc nghi hoặc, cửa đột nhiên bị đẩy ra, thấy người tới, nàng lập tức trở nên cảnh giác.

“Người đến làm cái gì?”

83. Chương 83: Nghĩa Vụ Của Vương Phi

Tiêu Nam Hiên cất bước đi đến bên giường ngồi vào cạnh nàng, lấy tay bung mái tóc của nàng ra, khoe môi gợi lên một nụ cười dụ hoặc nói: “Đây là Vương phủ của bốn vương, người là Vương phi của bốn vương, người nói xem bốn vương đến làm gì?”

Vân Phi Tuyết ánh mắt cảnh giác theo dõi hắn, chẳng lẽ hắn muốn ngủ lại trong này?

“Thời gian không còn sớm rồi, ngủ đi.” Tiêu Nam Hiên ôm nàng, hắn đã muốn đem cơ hội đưa đến trước mặt nàng rồi, tùy khả năng động thủ của nàng thôi.

“Tiêu Nam Hiên, người rốt cuộc muốn làm gì? Người không phải rất hận ta sao?” Vân Phi Tuyết giãy ra khỏi ôm ấp của hắn, mỹ mâu gắt gao theo dõi nàng, hắn đang làm cái quỷ gì?

“Hận, bốn vương từng nói là nữ nhân bốn vương đều hận, nhưng bốn vương là nam nhân, đương nhiên phải cần, mà người là Vương phi của bốn vương, người có nghĩa vụ phải hầu hạ bốn vương.” Con người đen lấp lánh đầy thâm thúy của Tiêu Nam Hiên đánh giá đáng người của nàng đầy hứng thú, trong lòng lại cười lạnh, đây là nàng đang lật mềm buộc chặt sao? [Aiz: hạ lưu, vô sỉ, bỉ ổi, mấy chương này anh dê tiện không chịu được]

“Tiêu Nam Hiên, người nói cho ta biết, trong Vương phủ của người không có tiểu thiếp hay nữ nhân cho người phát tiết thú tính sao? Nói đi, người rốt cuộc có mục đích gì? Nói ra, cùng nhau trong lòng hiểu rõ, ta sẽ hợp tác với người.” Vân Phi Tuyết là bộ dáng lật bài ngửa, nàng không phải là dạng nữ tử không biết gì, đột nhiên tốt lạ kỳ, nhất định là có âm mưu cáo già.

“Người nói không sai, Vương phủ đã có tiểu thiếp của bốn vương, nhưng người đừng quên người cũng là nữ nhân của bốn vương, huống hồ người lại quốc sắc thiên hương như vậy, bốn vương không có lý do gì buông tha cho người để đi tìm người khác, không phải sao?” Tiêu Nam Hiên khoe môi mỉm cười, mỹ quang lại không có một tia cảm tình, lạnh như băng.

Vân Phi Tuyết theo dõi hắn, biết hắn sẽ không đi, vậy chỉ có thể nhẫn nại chấp nhận, cuốn chăn xoay người vào trong không thèm nhìn hắn nói: “Người cứ tự nhiên, muốn ngủ người cứ ngủ đi.”

Tiêu Nam Hiên mỹ quang sắc bén nhìn chằm chằm cái gáy của nàng, bộ dáng không tình nguyện này của nàng là cố ý mê hoặc hắn sao? Sau đó bất ngờ ám sát hắn sao? Tay liền kéo chăn ra tiến vào, gắt gao ôm nàng, hắn càng muốn cho nàng cơ hội. [Aiz: sàm sỡ, ăn đậu hũ Tuyết tỷ của ta, á á á]

Nơi thân thể tiếp giáp, Vân Phi Tuyết không cảm thấy ấm áp, mà là cảm giác được từng đợt hàn khí từ bên trong người hắn phát ra, đột nhiên nhớ đến lời nói Long Phi từng nói, trong lòng thở dài, kỳ thật hắn cũng đáng thương, bị người mình yêu nhất phản bội, nhìn Mẫu phi thương yêu nhất chết trước mặt mình, nên thế nào bỏ đi nỗi đau trong tâm?

Nàng không khỏi xoay người, tay ôm lấy thắt lưng của hắn, nghĩ rằng cho hắn một chút ấm áp.

Tay của nàng đột nhiên đặt bên hông của hắn khiến cho Tiêu Nam Hiên thâm mình cứng đờ, năm năm rồi, từ sau khi bị thương tỉnh lại, hắn vốn không cho nữ nhân đụng chạm vào thân thể của mình, cho dù mỗi lần hoan ái, hắn cũng quyết không cho phép các nàng lấy tay đụng chạm thân thể, sau khi xong việc liền cho các nàng rời đi. Khó chịu vừa định khiến nàng thu tay lại, lại cố nén không động đậy, hắn phải thuyết phục chính mình phối hợp nàng.

Cảm nhận thân thể hắn cứng ngắc thẳng tắp, Vân Phi Tuyết buồn cười ngẩng đầu lên nói đùa: “Dáng vẻ khấn trương này của người giống như ta muốn cưỡng bạo người vậy, nếu không thích ứng được thì rời đi đi.” Nàng cầu còn không được a.

Cưỡng bạo? Tiêu Nam Hiên sửng sốt, thật sự không thể tưởng tượng được nàng có thể nói ra từ ngữ thô tục như vậy, nếu không phải vào đêm động phòng tận mắt thấy lạc hồng của nàng, hắn khẳng định sẽ nghĩ đến nàng đã sớm trải qua hoan ái như thế rồi.

“Người đang mời mọc bốn vương sao? Vậy bốn vương không khách khí rồi.” Hắn xoay người một cái đem nàng đặt ở dưới thân, hắn không phải thánh nhân, có một thân thể ngọc ngà ấm áp thơm ngát ở bên người, hắn đã muốn có chút động đậy.

“Xin người, ta mệt chết đi được, ta muốn nghỉ ngơi.” Vân Phi Tuyết nhanh chóng đem thân mình dịch sang một bên, tuy rằng dáng người của hắn không tệ lắm, nhưng nàng cũng không dám có hứng thú.

“Bổn vương không phiền.” Tiêu Nam Hiên đem nàng giam cầm trong ngực, tay bắt đầu cởi quần áo trước ngực nàng....

Vân Phi Tuyết muốn lấy tay ngăn cản hắn, nhưng thân thể hắn vững như ngọc thạch vẫn không nhúc nhích, nàng đơn giản chỉ là không giấy dựa nữa, nhìn hắn, tùy ý hắn đi. [Aiz: xong, tỷ ý đã bị ăn... ăn thức ăn của người ta đúng là không tốt lành mà]

Hạ thân kết hợp chặt chẽ, bắt đầu chuyển động kịch liệt, Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm sắc mặt của nàng đang dần đỏ ửng lên, mâu quang mê ly, lại dị thường bình tĩnh, trong lòng nghĩ rằng nàng sẽ động thủ khi nào? [pachan: anh chẳng có tỷ lăng mạn nào cả =”=]

Kích tình qua đi, Vân Phi Tuyết cố gắng nghiêng người qua một bên nằm ngủ, thời điểm nàng tỉnh lại, bên cạnh đã sớm trống trơn như chưa từng có gì.

“Vương phi, người tỉnh rồi.” Tiểu Đào đi vào, vẻ mặt đầy cao hứng mỉm cười.

“Di, tiểu Đào, người có thai sự sao? Khó thấy được người cao hứng như vậy? Nói cho ta nghe một chút.” Vân Phi Tuyết nhìn nàng trêu ghẹo nói. [Aiz: thai sự : hắc hắc, các nàng tự hiểu đi ... ta bó tay Tuyết tỷ, ăn nói rất là ... pachan: tình yêu nào hok hiểu, liên lạc ngay vs pạn Aiz ná :-”]

“Vương phi, nô tỳ có thể vui chuyện gì? Nô tỳ là thay Vương phi cao hứng.” Tiểu Đào đưa cho nàng khăn lau mặt đã giặt sạch.

“Thay ta cao hứng? Ta có chuyện gì?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc hỏi.

“Vương phi, người không nhận ra Vương gia đột nhiên đối xử với người rất tốt sao? Sáng hôm nay, nha hoàn Vương phủ đối xử với Tiểu Đào cũng không còn giống nữa rồi, không còn vênh váo tự đắc nữa.” Tiểu Đào có cảm giác hân diện.

“Ha ha, tất cả đều nịnh bợ người sao?” Vân Phi Tuyết cười khẽ một tiếng.

“Vậy thì không phải, chỉ là khách khí hơn, mà người ở phòng bếp sáng sớm liền chuẩn bị đồ ăn sáng rất tốt, đợi Vương phi thức dậy dùng.” Tiểu Đào đắc ý nói.

“Vậy người bụng đến giúp ta đi.” Vân Phi Tuyết phân phó, nàng cũng rất vừa ý cuộc sống cơm dâng tận miệng, sau đó đột nhiên nghĩ lại nói:“Lấy cả điểm tâm cùng hoa quả đến đây.” Nàng muốn đi xem nha đầu ngốc nên phải đáp ứng cho nàng ta.

“Ân.” Tiểu Đào lên tiếng đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết ném qua điểm tâm, đuổi Tiểu Đào đi, dung khăn lụa gói điểm tâm cùng hoa quả lại, cầm theo mặc sía ngày hôm qua, đương nhiên cũng không quên lấy theo trang sức đã chuẩn bị ama.

Chính là nàng thật không ngờ, vừa ra khỏi cửa, liền gặp Long Phi từ phía đối diện đi đến, liếc mắt qua tay nải của nàng, ôn nhu mỉm cười nói: “Phi Tuyết, người muốn đi ra ngoài sao?”

“Không phải.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, sau đó rất thành thật nói:“Ta đi xem hai Vương phi bị điên kia.” Nàng biết không cần gạt hắn, Long Phi là người rất thần bí, nếu hắn muốn biết thì rất dễ dàng, cho nên căn bản nàng không cần gạt hắn.

84. Chương 84: Giả Diên

“Sao lại muốn đi xem các nàng?” Long Phi vẫn như trước cười hỏi.

“Người còn nhớ buổi sáng lúc thích khách xông vào lần trước không? Hắn không phải là đến ám sát, hắn là muốn đến xem người nào là tam Vương phi đã hóa điên, cho nên nhờ ta đến xem nàng.” Vân Phi Tuyết giải thích , nàng sở dĩ nguyện ý kể lại cho hắn như vậy, là hy vọng hắn giúp nàng.

“Ra là thế, vậy người đi đi.” Long Phi cười nói. [Aiz: anh thích cười nói thế không biết; pachan: sang hỏi Ngạn Thiển đi kưng]

“Long Phi, ta hỏi một chút được không?” Vân Phi Tuyết đột nhiên hỏi.

“Phi Tuyết, người muốn hỏi gì thì hỏi đi?” Long Phi mâu quang lưu động, hẳn đã đoán được nàng muốn hỏi gì.

“Các nàng đều đã diên với ngớ ngẩn như vậy rồi, vì sao không cho các nàng đi ra khỏi phủ?” Trong mắt nàng tràn ngập chờ mong.

“Điều này do sư huynh tự mình quyết định, dù sao cũng là Vương phi của hắn, vả lại ta nghĩ người cũng biết sư huynh từng nói chỉ có người như thế nào mới có thể rời khỏi Vương phủ?” Long Phi lại xem như chuyện nhảm nhí, đối với các nàng trong mắt không có chút thương hại.

“Người không thể đi nói với hắn sao? Nếu người cùng hắn nói, ta nghĩ hắn nói không chừng sẽ nể mặt mà thả họ.” Vân Phi Tuyết nhìn hắn, nếu thật sự có thể thả các nàng đi, vậy Mạnh Đình Đình không phải có thể ở cùng một chỗ với Cốc Thần rồi sao.

“Phi Tuyết, ta không có lý do gì giúp các nàng cầu tình, huống chi ta sẽ không vì các nàng mà làm sư huynh khó xử, được rồi, người đi vấn an các nàng đi, ta đi trước.” Long Phi tựa hồ không nghĩ liền nói ra, xoay người rời đi.

Vân Phi Tuyết nhìn bóng dáng của hắn, hắn có vẻ rất ôn nhu, nhưng nàng cảm thấy được, ở một vài sự tình nào đó, hắn và Tiêu Nam Hiên đều là máu lạnh, dù chỉ tối thiểu cũng không hề đồng tình mà chỉ khoan tay đứng nhìn.

“Tỷ tỷ, đồ ăn ngon, đồ ăn ngon.” Vân Phi Tuyết vừa đến nơi này, nha đầu ngốc lập tức tiến lại đón, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thứ gì đó trong tay nàng.

“Ngoan, tỷ tỷ lấy cho người.” Vân Phi Tuyết mở khăn lụa lấy điểm tâm cùng hoa quả ra, đem tram cài tóc cẩn thận cài lên đầu nàng ta, chính là nàng không có chú ý tới, trong phòng bên cạnh nữ nhân diên kia luôn luôn nhìn lên nàng, mâu quang nghi hoặc.

“Tỷ tỷ tốt, tỷ tỷ tốt.” Nha đầu ngốc hảo hảo cầm điểm tâm, trong miệng đầy đồ ăn, ngoan ngoãn đứng qua một bên.

“Vương phi, người đã đến rồi.” Mama từ bên trong đi ra nghênh đón, vẻ mặt đã trở nên hiền lành rất nhiều.

“Mama thật ngại, ta đã làm phiền rồi.” Trong khi nói chuyện, Vân Phi Tuyết đã mang trang sức đưa đến trong tay nàng.

“Vương phi, việc này có gì là ngại?” Mama cầm trang sức đối trá cười.

“Là ta quấy rầy mama rồi.” Vân Phi Tuyết cũng khách khí, ai bảo nàng có việc cần người ta làm chi.

“Vậy Vương phi từ từ tán gẫu, nô tỳ có việc đi ra ngoài.” Mama lại hiểu việc tiêu sái rời đi.

Vân Phi Tuyết lúc này mới cầm điểm tâm cùng hoa quả đi đến trước cửa sổ, nhìn nàng nói: “Ta biết người không diên, người giả diên là muốn bảo hộ bản thân, ta cũng biết người không tin tưởng ta, bắt quá, ta thật sự không có ác ý, người cũng có thể biết người không có gì đáng giá để ta tiếp cận người như vậy, tự người giấu lại đi.” Nói xong, nàng đem điểm tâm cùng hoa quả đặt trước cửa sổ.

Nữ tử diên chần chờ một chút, nhìn điểm tâm tinh xảo kia, không khỏi nuốt nuốt nước miếng, tay đưa đến lấy lung tung nhét đầy vào miệng, một giọt nước mắt lăn xuống đọng trên mu bàn tay của nàng.

Vân Phi Tuyết nhìn nàng, tuy rằng nàng không nói gì, nhưng là rõ ràng thái độ so với hai ngày trước tốt hơn nhiều, mang ngọc bội trong ngực áo ra đặt trên cửa sổ trước mặt nàng nói: “Đây là Cổ Thần nhờ ta đưa cho người, người lấy đi.”

Nữ tử diên trong tay đang cầm điểm tâm, lập tức dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn ngọc bội chăm chăm, lúc lâu sau, rốt cục cũng nhịn không được lập tức đem ngọc bội nắm chặt trong tay, thất thanh khóc rống lên.

Một thời gian dài chờ nàng khóc xong, cảm xúc có chút lắng xuống, Vân Phi Tuyết mới đi qua, nhìn nàng nói: “Kỳ thật người hẳn là cảm thấy thực may mắn, ít nhất có nam nhân trọng tình trọng nghĩa này chờ người, cũng không vì người đã điên rồi mà vứt bỏ người.”

Thân thể của nữ tử điên cứng đờ một chút nhìn nàng.

“Bất quá người yên tâm, có cơ hội, ta sẽ giúp người rời đi, đương nhiên tốt nhất là làm cho Quỷ Vương thả người đi, nếu không, chỉ sợ người rất khó thoát khỏi sự đuổi bắt của hắn.” Vân Phi Tuyết lại tiếp tục nói, chính là điều này hình như rất khó.

“Người tên gì?” Nữ tử điên đột nhiên mở miệng, thanh âm ngọt ngào trong suốt.

“Vân Phi Tuyết.” Nàng mỉm cười nói, nàng rất cục không giả điên nữa rồi.

“Nguyên lai người chính là Vân gia tiểu thư.” Nữ tử điên nhìn nàng không khỏi nói ra, giờ phút này không có một chút bộ dáng điên nào.

“Đúng vậy.” Vân Phi Tuyết hữu hảo vươn tay ra.

Nữ tử sửng sốt, nhưng lập tức hiểu được ý tứ của nàng, nhìn hai tay đơ bần của chính mình, ngượng ngùng nói: “Ta gọi là Mạnh Đình Đình, lần trước cào người bị thương, thực xin lỗi.” Nói xong, vẻ mặt đầy hối hận nhìn nàng.

“Không quan hệ, ta hiểu người mà.” Vân Phi Tuyết cười cười, nhìn nàng là một người hoàn toàn bình thường, cố ý làm ặt đơ tóc rồi, trên người đơ bần không chịu nổi, quần áo rách nát không thôi, huống chi nàng vốn là một thiên kim tiểu thư, thật sự là khó xử cho nàng rồi.

“Làm sao người biết ta giả điên?” Mạnh Đình Đình đột nhiên hỏi.

“Rất đơn giản, thời điểm người nghe thấy tên Cổ Thần với nhìn thấy ngọc bội, nhìn bộ dáng của người, ta đã biết người giả điên rồi.” Vân Phi Tuyết cười, giải thích.

“Kỳ thật ta ngay từ đầu cũng không có giả điên, bị bắt gả đến Vương phủ, trong lúc động phòng hoa chúc, Quỷ Vương cư nhiên cho bốn nam nhân có ý đồ vũ nhục ta, ta bị dọa đến kinh hãi ngất đi, hỗn loạn giấy dựa Nhưng thời điểm khi ta tỉnh táo lại, ta cũng đã ở trong này rồi, sau này, ta đơn giản chỉ là giả điên, không cho người tiếp cận ta, kỳ thật, ta là sợ bị phát hiện, cứ như vậy, ta vẫn bị canh giữ đến bây giờ.” Mạnh Đình Đình tay cầm lấy khung cửa sổ, trong mắt lệ quang tuôn trào.

“Sau này sẽ tốt thôi.” Vân Phi Tuyết cầm tay nàng ta, an ủi nàng ta, hai năm, thật sự là làm khó nàng rồi.

“Phi Tuyết, ta có thể gọi người là Phi Tuyết không?” Mạnh Đình Đình trở tay cầm lấy tay nàng.

“Có thể, đương nhiên có thể, về sau ta cũng gọi người là Đình nhi.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu.

“Cảm ơn người, ta muốn biết Cổ Thần ra sao? Hắn có tốt không?” Nghe thấy hắn, Mạnh Đình Đình rõ ràng có chút kích động.

85. Chương 85: Cho Người Nghĩ Biện Pháp

“Hắn tốt lắm, hắn nói, người bị đưa vào Vương phủ rồi, hắn liền đi báỉ sư học võ, học suốt hai năm, đến gần đây hắn mới trở về tìm người, chỉ tiếc vừa mới vào Vương phủ đã bị phát hiện, run rủi thể nào lại trốn vào phòng của ta, cho nên mới nhờ ta.” Vân Phi Tuyết thuật lại đơn giản.

“Hắn tốt là được rồi.” Nước mắt lại không tự giác chảy xuống từ khóe mắt của Mạnh Đình Đình.

“Đừng quá thương tâm, các người sẽ có ngày gặp mặt, còn sống là còn hi vọng, không phải sao?” Vân Phi Tuyết lại tiếp tục an ủi nàng ta.

“Phi Tuyết, cảm ơn người.” Mạnh Đình Đình lau đi nước nơi khóe mắt, đột nhiên cảm thấy hứng thú hỏi: “Phi Tuyết, ta rất ngạc nhiên, Quỷ vương cưới vài Vương phi, lúc động phòng đầu là chết, bị điên, bị ngốc, không biết người làm sao tiếp tục được? Cư nhiên có thể bình yên vô sự?” Điều này nàng thấy thật là ngoài ý nghĩ.

“Cũng không có gì đâu, đại khái là lá gan của ta khá lớn, không bị hù chết, cũng không bị dọa ngốc, càng không có bị dọa điên.” Nàng hoàn toàn không thể nói bản thân là mượn xác hoàn hồn, chỉ sợ sẽ dọa nàng điên thật.

“Vân gia tiểu thư quả nhiên là có khác.” Mạnh Đình Dĩnh tán dương nhìn nàng, hiển nhiên là tin, cũng không có tiếp tục truy vấn.

“Tỷ tỷ, ăn ngon lắm, ăn ngon lắm, ta muốn nữa.” Nha đầu ngốc từ một bên chạy tới, vươn tay bắt ra.

“Mấy cái này đưa cho nàng ta đi.” Mạnh Đình Dĩnh chỉ vào hoa quả trên cửa sổ nói.

“Àn.” Vân Phi Tuyết đem hoa quả đưa cho nha đầu ngốc.

“Tỷ tỷ tốt, tỷ tỷ tốt.” Nha đầu ngốc cao hứng lại ngồi sang một bên mà ăn.

“Nàng cũng thực đáng thương, bất quá hiện tại cũng rất đơn thuần, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghĩ đến, chỉ biết là ăn no rồi thì không đói bụng, ta thật hâm mộ sự ngây ngốc của nàng.” Không phải như nàng hằng ngày vất vả tự che giấu bản thân, Mạnh Đình Dĩnh nhìn nàng ta, sâu kín nói.

“Mỗi người đều có mệnh của chính mình, đúng rồi, Cổ Thần có phải cũng là công tử nhà giàu không?” Vân Phi Tuyết đột nhiên hỏi.

“Phải, làm sao vậy?” Mạnh Đình Dĩnh gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, lần sau thấy hấn, ta muốn hấn trả trang sức cho ta, người xem, tất cả của ta đều đưa ama kia rồi, tâm rất đau a.” Vân Phi Tuyết muốn không khí trở nên thoải mái, cố ý bắt đầu trước vui đùa nói.

“Ha ha, tốt, hấn nhất định sẽ đưa cho người.” Mạnh Đình Dĩnh cũng bị nàng làm nở nụ cười.

Vân Phi Tuyết đột nhiên thấy mama trở về, vội vàng nói: “Bà ta đã trở lại, vài ngày nữa ta lại đến xem người.”

Mạnh Đình Dĩnh cầm lấy điểm tâm, nhét lung tung vào miệng, lại là bộ dáng điên điên khùng khùng.

“Mama, người đã trở lại, ta cũng nên đi.” Vân Phi Tuyết cười nói.

“Vậy Vương phi đi thông thả.” Mama vẻ mặt tươi cười cũng nói, bà ta hy vọng vương phi thường xuyên đến, vậy là tiền vào túi của bà ta cũng sẽ không thiếu.

Vân Phi Tuyết rời khỏi đó, dọc theo đường đi nghĩ như thế nào cứu nàng ra, căn bản không có chú ý tới người đang đi tới ở phía trước.

Bính – đụng vào trong ngực một người rồi.

“Thực xin lỗi.” Vân Phi Tuyết xoa cái mũi bị đụng đau, căn bản không thấy rõ ràng là ai, thuận miệng nói.

“Người đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến xuất thần như vậy sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng chăm chăm, linh tính cảm thấy chính là do Vân Hạc nên nàng mới bị đụng như vậy. [Aiz: ặc, bỏ xừ cái linh tính của anh đi, nhầm nhứ; pachan: muối còn rất nhiều lần đc cắn tức anh nữa a T^T]

“Là người.” Vân Phi Tuyết như thế mới ngẩng đầu nhìn hấn, đột nhiên nghĩ đến, nàng có thể nói cho hấn nghe hay không, để hấn thả hai Vương phi đã bị điên kia, lại nghĩ có phải do bản thân nóng vội hay không, sẽ khiến cho hấn hoài nghi, không làm xong sự tình lại còn làm hại Mạnh Đình Dĩnh, nên sau đó liền nhàn nhạt trả lời một câu: “Không nghĩ gì cả”

“Cùng ta đến thư phòng.” Thấy được khẩu khí của nàng rõ ràng chỉ là trả lời cho có lệ, Tiêu Nam Hiên chính là trong lòng cười lạnh, vẫn không truy vấn.

“Đến thư phòng để làm gì?” Nếu nàng không có đoán nhầm trong lời nói, thư phòng hấn là có nhiều chuyện quân sự cơ mật, làm sao lại có thể tùy ý cho người ra vào, nhất là nàng.

“Vân gia tiểu thư tài mạo song toàn, nếu bốn vương không biết để trọng dụng, vậy rất đáng tiếc rồi.” Tiêu Nam Hiên trong lời nói mang theo trào phúng.

“Người không phải là muốn ta phê duyệt tấu chương chứ.” Vân Phi Tuyết nhìn hấn cảnh giác.

“Người cũng rất thông minh, bốn vương chính là ý tứ đó.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng nói.

“Tiêu Nam Hiên người điên rồi sao? Chẳng lẽ người không biết nữ nhân không thể tham gia triều chính sao? Người muốn hại chết ta, cũng không cần tìm tội danh lớn như vậy đâu.” Vân Phi Tuyết hèn mọn nhìn hắn, thật là âm hiểm mà.

“Nữ nhân không thể tham gia triều chính? Là ai nói?” Tiêu Nam Hiên nghi hoặc nhìn nàng, nàng rốt cuộc là thật hay là giả đây.

“Có gì không phải sao?” Vân Phi Tuyết hỏi lại hắn, nàng từng xem qua phim truyền hình đều là nói như vậy, đương nhiên trừ bỏ Võ Tắc Thiên, nhưng người ta là hoàng đế a.

“Chủ trương triều đại của ta là Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu trị vì, không có chức vị cho nữ tử, nhưng lại có thể giúp phu quân xử lý chính sự, điều này không phải người không biết chứ.” Tiêu Nam Hiên mâu quang sắc bén nhìn nàng chăm chăm.

“Ta mất trí nhớ rồi, đương nhiên không biết.” Vân Phi Tuyết trả lời theo lẽ thường, quốc gia này không có ghi lại trong lịch sử, nàng làm sao biết có nhiều điều lệ như thế.

“Mất trí nhớ cũng không thể đem kinh luân cùng tài hoa đầy một bụng quên sạch được.” Tiêu Nam Hiên nói xong liền kéo nàng đi đến thư phòng.

Đến thư phòng liền đem một đồng tấu chương để xuống trước mặt nàng: “Mấy cái này cho người phê duyệt.”

“Hảo.” Vân Phi Tuyết ngồi xuống, coi xem ai sợ ai? Tấu chương này cũng không phải là vấn đề quân sự, dân sinh, với nàng mà nói không phải là việc khó khăn.

“Vậy người từ từ mà xem.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng một cái, hắn muốn xem, nàng sẽ xử lý việc này thế nào.

Vân Phi Tuyết mở ra bản tấu chương thứ nhất, rất nhanh xem một chút, đại khái ý tứ chính là khoa thi năm nay có ba người tài hoa hơn người, khó phân cao thấp, làm cho Hoàng thượng phải tự mình định đoạt.

Nàng lập tức buông xuống nói với hắn: “Người không phải muốn phân ra cao thấp cho ba tài tử này sao? Ta đây có một biện pháp lập tức có thể phân ra cao thấp cho bọn họ, còn có thể thay người giảm bớt gánh nặng này.”

“Biện pháp gì?”

86. Chương 86: Quý Vương Khen Thưởng

Vân Phi Tuyết đem một bản tấu chương giao cho hắn nói: “Để cho ba người bọn họ xem thứ này, sau đó viết ý kiến cùng với giải thích của bản thân ở phía sau, xem ai có thể nghĩ biện pháp hữu dụng, người đó chính là Trạng Nguyên, có đôi khi đầy bụng tài hoa cũng là không đủ, làm quan là xem năng lực làm việc, không phải là bề ngoài chín chu.”

Con người đen thâm thúy của Tiêu Nam Hiên nheo lại, mâu quang sắc bén nhìn nàng chăm chăm, không thể phủ nhận biện pháp này của nàng là nhất cử lưỡng tiện, vì triều đình là tuyển nhân tài có thực tài, có năng lực giải quyết vấn đề thực tế này, nàng quả nhiên đủ thông minh, chính là nàng càng thông minh, sẽ làm cho hắn càng hoài nghi.

“Tốt lắm, ta đã thay người giải quyết rồi, ta đi đây.” Vân Phi Tuyết đứng dậy muốn rời đi, ai ngờ tay lập tức bị hắn giữ chặt, thân mình duyên dáng xoay tròn một vòng, té vào trong lòng hắn.

“Vương phi thay bốn vương dễ dàng giải quyết vấn đề khó như vậy, bốn vương có phải hay không nên thưởng cho người?” Tiêu Nam Hiên đem nàng giam cầm trong ngực, áy náy hỏi bên tai nàng.

Hơi thở ấm nóng ở bên tai nàng chậm rãi thổi ra, nàng chỉ cảm thấy một dòng nước ấm trong nháy mắt chảy qua thân thể, nàng không để tâm hoảng ý loạn, mà là trong nháy mắt trở nên cảnh giác, hắn khác thường quá, theo dõi hắn một hồi lâu mới hỏi: “Người thật sự muốn thưởng cho ta?” Vậy nàng có thể yêu cầu hắn thả Mạnh Đình Đình được không.

“Chẳng phải trong lời nói bốn vương đã nói qua sẽ không tính toán gì hết sao?” Tiêu Nam Hiên khóe môi mang nụ cười nhìn nàng, nàng sẽ muốn cầu cái gì? Hồi Vân gia, hẳn nhất định sẽ thỏa mãn cho nàng.

“Có phải cái gì cũng có thể hay không?” Vân Phi Tuyết cẩn thận hỏi, nàng muốn là cái chắc chắn, đừng để đến lúc đó hấn đột nhiên đổi ý.

“Phải, cái gì cũng có thể” Tiêu Nam Hiên trong lòng cười lạnh.

“Tuyệt không đổi ý.” Nàng lại một lần nữa muốn hấn gật đầu hứa hẹn.

“Đại trượng phu một lời nói đáng giá ngàn vàng, huống chi là bốn vương, người yên tâm, tuyệt không đổi ý.” Tiêu Nam Hiên một lần nữa nhìn nàng chằm chằm, cam đoan nói. [Aiz: chuẩn bị té ghế đi anh]

“Tốt lắm, ta muốn người, người có cấp cho không?” Vân Phi Tuyết nhìn hấn, nàng muốn phải vạn phần cẩn thận.

“Người? Người nào?” Tiêu Nam Hiên kinh ngạc, hấn ngàn tưởng vạn tưởng, cũng không nghĩ tới sẽ muốn người, nàng muốn làm gì? Vì sao mỗi một lần đều nằm ngoài dự liệu của hấn.

“Yên tâm, không phải người trọng yếu nào đâu, đối với người chính là râu ria mà thôi.” Vân Phi Tuyết khóe môi hơi hơi giương lên, sau đó nói từng chữ một: “Ta muốn Vương phi điên của người.”

Cái gì? Lời vừa ra khỏi miệng, Tiêu Nam Hiên liền khiếp sợ nhìn nàng, nàng đến tột cùng muốn làm gì? Một nữ nhân bị điên ở trong Vương phủ hai năm, một nữ nhân hấn đã quên mất không có chút ấn tượng, làm sao nàng lại đột nhiên muốn một nữ nhân bị điên? Rất đáng hoài nghi.

“Người muốn một kẻ điên làm cái gì?”

“Cái này người không cần xen vào, người đem người cho ta là được.”

“Dem người cho người, người muốn đối phó một người điên rồi như thế nào?”

“Ta không cần đối phó nàng, ta sẽ thả nàng đi.” Vân Phi Tuyết nói, đây mới là mục đích của nàng, huống chi Dĩnh nhi căn bản không có bị điên.

“Vân Phi Tuyết, chẳng lẽ người đã quên trong lời nói bốn vương đã từng nói qua sao? Chỉ có người chết mới có thể rời khỏi Vương phủ của bốn vương.” Thanh âm của Tiêu Nam Hiên đột nhiên trở nên lãnh khốc tàn nhẫn. Nguyên lai là nàng có mục đích này.

“Tiêu Nam Hiên, người đã quên vừa rồi người đã đáp ứng ta sao? Chẳng lẽ người muốn đổi ý? Nói chuyện không giữ lời sao?” Vân Phi Tuyết cũng lạnh lùng phản pháo hấn, đổi ý nhanh như vậy sao?

“Bốn vương đổi ý rồi sao? Bốn vương đáp ứng cấp người cho người, cũng không có nói thả nàng đi, người muốn nàng, có thể, nếu thả nàng đi cũng có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải thành thi thể lạnh như khối băng, nếu không, cả đời nàng cũng không có khả năng rời khỏi Vương phủ.” Trong mắt Tiêu Nam Hiên tản ra hàn khí, khóe môi tươi cười là vậy mà đầy tàn nhẫn.

Vân Phi Tuyết tức giận nhìn hấn, thật sự là cẩn thận mấy tất cũng có sơ hở, muốn người cùng thả người chỉ kém nhau có một chữ, sao lại khác xa nhau đến như thế? Chỉ có thể tự trách mình không lo lắng chu toàn, bất quá nếu hấn đem nàng ta cấp cho nàng, ít nhất có thể làm cho nàng ta không phải chịu khổ, nghĩ như vậy thấy còn thoải mái một chút.

“Hảo, vậy người liền cấp người cho ta đi.” Hiện tại chỉ có thể như vậy, đi từng bước tính từng bước, sau đó để nàng ta rời đi.

“Vân Phi Tuyết, bốn vương rất ngạc nhiên, người muốn một kẻ điên để làm chi?” Vẫn là phương diện này căn bản là có vấn đề, bất quá hấn có thể điều tra ra rất nhanh.

“Ta sẽ giúp nàng chữa khỏi bệnh điên.” Vân Phi Tuyết cười thần bí, vừa lúc cho Dĩnh nhi một cái lý do không cần giả điên nữa, lập tức nhảy ra khỏi lòng hấn, nói: “Ta đi lĩnh người.”

“Chờ một chút.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên gọi nàng lại.

Vân Phi Tuyết ngừng cước bộ, tâm đột nhiên thu lại, xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Như thế nào? Người lại đổi ý rồi sao?”

“Cầm cái này đưa ama xem, nếu không có mệnh lệnh của bốn vương, người cho là mama sẽ thả người sao?” Tiêu Nam Hiên thuận tay vứt ra một cái lệnh bài

Vân Phi Tuyết tay liền chụp được, chỉ nhìn thấy mặt trên viết một chữ Vương, mặt trái viết một chữ Hiên, “Cảm ơn.” Nói xong, ngênh ngang mà đi.

Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm thân ảnh của nàng, con người đen vừa lạnh như băng mà vừa nghi hoặc, nếu nàng thật sự có mục đích gì thì sao? Vì sao xin xỏ cho nàng ta? Hay là nàng cố ý dương đông kích tây, che dấu chân tướng? Bất quá, mặc kệ thế nào, nàng đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Vân Phi Tuyết cầm lệnh bài trong tay, tuy rằng không cứu được nàng ta ra khỏi Vương phủ, nhưng có thể làm cho nàng không cần phải chịu khổ giả điên nữa, cuối cùng cũng xem như là an ủi đi.

“Vương phi, còn có chuyện gì sao?” Mama nhìn nàng đi vào, sửng sốt, nàng không phải mới vừa đi sao? Như thế nào đã trở lại?

“Mama, đây là lệnh bài của Vương gia, Vương gia cho phép ta mang nàng đi.” Vân Phi Tuyết đưa lệnh bài trong tay giao cho bà ta, chỉ vào Dĩnh nhi nói.

Mama thấy lệnh bài vừa mới tiếp nhận, nghiêm nghị cung kính nói: “Nếu là mệnh lệnh của Vương gia, vậy mời Vương phi, nô tỳ mở cửa cho người.”

Mạnh Đình Dĩnh ở trong phòng nghe được nàng muốn dẫn nàng ta đi, trong mắt vừa mừng vừa sợ, nhanh như vậy sao? Nhưng cũng không dám biểu lộ ra, muốn hỏi, nhưng có mama lại không dám mở miệng, kích động giật giật quần áo, che dấu tâm tình khẩn trương của nàng.

87. Chương 87: Sợ Hãi

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Nha đầu ngọc thấy nàng liền cao hứng chạy đến, túm lấy quần áo của nàng.

“Ngoan, tỷ tỷ sau này sẽ đến xem người.” Vân Phi Tuyết dỗ nàng ta.

“Vương phi, cửa đã mở rồi, người lại không mang theo thị vệ, lỡ như nàng ta muốn đả thương người thì làm sao bây giờ?” Mama lo lắng hỏi.

“Không sợ, mấy ngày nay ta đã quen thuộc với nàng ta rồi, nàng ta sẽ không thương tổn ta đâu.” Vân Phi Tuyết thực tế đang muốn nói cho Mạnh Đình Dĩnh nghe, ý là nàng ta không cần giả điên nữa, có thể cư xử chừng mực.

“Vậy là tốt rồi, vậy mời Vương phi.” Mama mở rộng cửa.

“Đến đây, ngoan, tỷ tỷ mang người đi ăn.” Vân Phi Tuyết nháy nháy mắt về phía nàng ta, vươn tay ra.

“Được ăn ngon, được ăn ngon.” Mạnh Đình Dĩnh đương nhiên nghe hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của nàng, điên đại chạy đến, bắt lấy tay của nàng.

“Thật là kỳ quái.” Mama đứng ở một bên kinh ngạc nói, vẫn là lần đầu tiên thấy nàng ta không có tấn công người khác.

“Mama, ta mang nàng đi, sau này ta sẽ đến xem nha đầu ngọc.” Vân Phi Tuyết kéo tay bà ta nói.

“Vương phi đi thông thả.” Mama đương nhiên là cầu còn không được, dù sao nàng mỗi lần đến đều có chuẩn bị cho bà ta, càng ngày càng quý giá hơn

Vừa ra khỏi tầm mắt của mama, Mạnh Đình Dĩnh lập tức kéo tay nàng kích động nói: “Phi Tuyết, có phải Vương gia thả ta đi rồi không?”

“Thực xin lỗi, Dĩnh nhi, ta muốn cho người ra khỏi phủ, nhưng hắn không chịu thả người đi, bất quá, về sau, người sẽ đi theo bên cạnh ta, lại còn không phải giả điên nữa rồi.” Vân Phi Tuyết nhìn nàng ta xin lỗi.

“Phi Tuyết, ta phải cảm ơn ngươi, tuy rằng không thể rời khỏi Vương phủ, nhưng tối thiểu ta có thể trải qua những ngày giống người rồi.” Mạnh Đình Dĩnh cảm động giữ chặt tay nàng, tuy rằng không thể rời đi làm cho nàng ta có chút thất vọng.

“Ân, về sau chúng ta sẽ nghĩ biện pháp, bất quá, ngươi có thể theo ta ra phủ, đi gặp tình lang.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến nói, nàng có thể tạo cơ hội cho bọn họ hẹn hò.

“Thật vậy sao?” Nghĩ đến có thể nhìn thấy Cổ Thần, trong mắt nàng ta hiện lên hào quang, hai tay kích động run run.

“Đương nhiên là thật, bất quá, hiện tại mang ngươi đi rửa mặt chải đầu trước đã, đi thôi.” Vân Phi Tuyết lại kéo nàng ta.

Một lát sau đi đến phòng đã thấy Tiểu Đào lo lắng chờ ở cửa, thấy nàng nắm tay một nữ tử cả người dơ bẩn, mặt đen tóc rối đi lại liền giật mình kêu lên: “Tiểu thư, nàng là ai?”

“Tiểu Đào, lát nữa sẽ nói cho ngươi, hiện tại đi chuẩn bị nước ấm nhiều một chút mang đến, giúp nàng rửa mặt chải đầu.” Vân Phi Tuyết phân phó.

“Ân, nô tỳ đã biết.” Tuy là trong lòng có nghi hoặc, nhưng Tiểu Đào nghe phân phó liền lập tức đi chuẩn bị.

“Dĩnh nhi, ngồi đi, uống trà.” Vân Phi Tuyết đưa cho nàng ta một ly trà nói.

“Ta sợ sẽ làm bẩn mắt, vẫn là đứng đi.” Mạnh Đình Dĩnh ngượng ngùng nói.

“Không sợ, ngồi đi.” Vân Phi Tuyết cứng rắn kéo nàng ta ngồi xuống.

Tiểu Đào mang theo nha hoàn bưng th盆 tắm đi vào, sau khi đổ đầy nước ấm liền lui ra ngoài.

“Dĩnh nhi, để ta giúp ngươi.” Vân Phi Tuyết mang ra một bộ quần áo sạch sẽ của chính mình đặt ở bên giường.

“Phi Tuyết, cảm ơn ngươi, không cần đâu, còn có, có thể đưa cho ta quần áo của nha hoàn không? Từ hôm nay trở đi thân phận của ta là làm nha hoàn cho ngươi.” Mạnh Đình Dĩnh yêu cầu.

Vân Phi Tuyết suy nghĩ một chút, như vậy với nàng có lẽ sẽ tốt, mới nói: “Được rồi, vậy ngươi tắm rửa trước đi, ta sẽ phân phó Tiểu Đào đưa cho ngươi, ta ra ngoài trước.”

“Ân.”

Vân Phi Tuyết vừa ra khỏi cửa phòng, Tiểu Đào liền bước lại tò mò hỏi: “Tiểu thư, nàng là ai vậy?”

“Tiểu Đào, ngươi còn nhớ người đã từng nói Quỷ Vương có một Vương phi bị điên không?” Nàng nhìn Tiểu Đào nói.

“Nhớ rõ.” Tiểu Đào gật gật đầu, đột nhiên ánh mắt sáng lên nói: “Tiểu thư, người nói nàng chính là cái kia…….”

“Ân, chính là nàng.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu.

“Nhưng nàng không phải bị điên rồi sao? Tiểu thư người nhận nàng đến đây làm gì?” Tiểu Đào thật sự nghĩ không ra.

“Ha ha, tiểu thư nhà ngươi lợi hại, giúp nàng chữa khỏi bệnh điên, nên Vương gia để nàng ta làm nha hoàn của ta rồi.” Vân Phi Tuyết cười lớn, sau đó nói: “Người đi chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ đưa vào đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Tiểu Đào bị nàng giải thích đến hồ đồ, nhưng cũng không hỏi điều gì.

Sau khi Mạnh Đình Dĩnh đã rửa mặt chải đầu xong, đứng trước mặt Vân Phi Tuyết, thật là làm cho nàng phải kinh ngạc, tuy rằng một thân mặc quần áo bằng vải thô của nha hoàn, nhưng không che mất một chút xinh đẹp nào của nàng, nhỏ bé khéo léo, mặt chăm chú nhìn, mỗi điểm anh đào, lông mày đẹp như được vẽ từ trong tranh, đôi mắt trong veo như nước mùa thu, nói không nên lời trông thật mềm mại đáng yêu. [Aiz: khúc miêu tả này pa tỷ lãnh đi, muội cảm nín ... Pachan: tỷ bị muội “oanh tạc” rồi còn đâu T^T]

“Trách không được Cổ công tử đối với người nhớ mãi không quên, quả nhiên là quốc sắc thiên hương nha.” Không khỏi cảm thán nói.

“Phi Tuyết, người mới thật là quốc sắc thiên hương, có dũng có mưu.” Mạnh Đình Dĩnh thật tình khen ngợi nói.

“Dĩnh nhi, qau hai ngày nữa ta mang người ra phủ, người có thể gặp Cổ Thần rồi, ta sợ quá sớm sẽ khiến cho người khác hoài nghi, còn có hai ngày này người cứ biểu hiện khi thì tốt khi lại phá phách.” Vân Phi Tuyết chỉ đạo .

“Ân, ta hiểu được, Phi Tuyết.” Nàng gật đầu, hai năm nàng đều giả được rồi, còn có thể hồ nghi về hai ngày này sao?

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiểu Đào:“Nô tỳ bái kiến Vương gia.”

Quý vương đến đây, Mạnh Đình Dĩnh vẫn là không nhận được, than thở run lên, một màn động phòng lãnh huyết tàn khốc của hắn trong ký ức của nàng vẫn còn rất mới mẻ, hiện tại nhớ đến không nhận được liền kinh hãi.

“Đừng sợ, đứng sang một bên.” Vân Phi Tuyết nhẹ nắm tay nàng, an ủi nàng.

Tiêu Nam Hiên vừa vào cửa, mâu quang đảo qua trên mặt Vân Phi Tuyết, nhìn thẳng vào Mạnh Đình Dĩnh.

“Vương gia, người rảnh rồi lắm sao?” Vân Phi Tuyết chắn phía trước nàng ta, không để lộ chỗ nào.

“Bổn vương đến xem người mà người muốn.” Tiêu Nam Hiên khoanh tay, mâu quang sắc bén bắn về phía Mạnh Đình Dĩnh.

“Vương gia, nàng có cái gì đẹp? Bệnh điên của nàng còn chưa khỏi hoàn toàn, đừng để nàng dả thương người.” Vân Phi Tuyết cả kinh, nếu hắn nhìn thấy mỹ mạo của Dĩnh nhi chắc sắc tâm sẽ không nổi lên chút, dù sao nam nhân đều chỉ dùng nửa người dưới của động vật để tự vấn, nhưng nàng cũng hi vọng hắn sẽ hảo tâm không làm chuyện xấu.

88. Chương 88: Âm Sát

Trong lúc nàng vô ý nói ra, lại đánh thức Mạnh Đình Dĩnh đang đứng một bên, nàng ta đột nhiên ngẩng đầu, nhanh miệng cười, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống tạo thành một bộ dáng điên ngốc, nhưng lại không dám cử động.

Vân Phi Tuyết thiếu chút nữa cười phá lên, rất bội phục hành động của nàng ta, thấy Tiêu Nam Hiên trong mắt mang theo cảm giác chán ghét, vội vàng hướng về phía bên ngoài cửa hô: “Tiểu Đào, mang nàng ra ngoài.”

“Dạ.” Tiểu Đào tiến vào, lôi kéo nàng xềnh xệch đi ra ngoài.

“Đừng để ý, ta còn chưa có bố tay với bệnh điên của nàng, chờ thêm vài ngày đại khái là có thể hết rồi.” Vân Phi Tuyết nhận cười, nghiêm trang nói.

“Bổn vương không ngại, bổn vương rất muốn thấy người chữa khỏi bệnh điên của nàng.” Tiêu Nam Hiên khóe môi nở nụ cười, hắn muốn thấy, các nàng muốn dùng chiêu gì để lừa giỡn?

Vân Phi Tuyết ngăn ra, lời này của hắn là ý tứ gì? Chẳng lẽ còn ham muốn Dĩnh nhi.

“Vậy Vương phi cứ tiếp tục chữa bệnh đi, bổn vương sẽ không quấy rầy người.” Tiêu Nam Hiên tha cho nàng, xoay người rời đi.

Vân Phi Tuyết theo dõi bóng dáng của hắn, hoàn toàn cảm thấy có chuyện trong lời nói của hắn, bất quá, hiện tại nàng không quản được nhiều như vậy, trước hết nghĩ biện pháp làm cho Dĩnh nhi cùng Cốc Thần gặp mặt, thương lượng xem nên làm thế nào.

Ngày hôm sau, nàng trực tiếp mang theo Dĩnh nhi cùng Tiểu Đào đi trên đường.

“Phi Tuyết, đó là Cổ gia.” Trong mắt Mạnh Đình Dĩnh mang theo lệ quang, ngón tay ngọc run run chỉ vào một cái cửa của nhà giàu có.

Vân Phi Tuyết vừa thấy bên trên viết Cổ gia, vội vàng phân phó Tiểu Đào: “Tiểu Đào, người đi gõ cửa, hỏi xem có Cổ Thần công tử không?”

“Dạ, tiểu thư.” Tiểu Đào đi qua, Dĩnh nhi kích động không thôi nắm chặt tay nàng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm đại môn.

Liền thấy cửa mở, một người hầu đi ra, cùng Tiểu Đào nói nói mấy câu, sau đó lại đóng.

“Tiểu thư, hần nói Cổ công tử ra ngoài rồi, không ở quý phủ.” Tiểu Đào trở về hồi bẩm chi tiết.

“Vậy à.” Trong mắt Dĩnh nhi tràn đầy thất vọng, hai năm rồi, bỏ qua lúc này, không biết khi nào thì có thể gặp.

“Đừng như vậy, Dĩnh nhi, ngày mai chúng ta lại đến.” Vân Phi Tuyết an ủi nàng.

Dĩnh nhi gật gật đầu quay người lại, nước mắt từ trong mắt xốn xang rơi xuống, lại đột nhiên thấy người đang đi đến từ đối diện, kinh ngạc đứng ở đó, như bị hóa đá rồi.

Vân Phi Tuyết vừa thấy, trên mặt lộ ra kinh hãi, trời không phụ người có lòng, cư nhiên là Cổ Thần.

Hắn nhìn Dĩnh nhi, đồng dạng kinh ngạc đứng ở đó, vẫn không nhúc nhích, quả thực không thể tin được người bản thân nhìn thấy trước mắt, hơn nửa ngày mới dùng sức dụi nhẹ mắt, từng bước chạy tới, tay bắt lấy vai nàng ta, thanh âm run run: “Dĩnh nhi, là người sao? Thật là người sao?”

“Thần ca ca, là ta, thật là ta, Dĩnh nhi của người.” Mạnh Đình Dĩnh bỏ nhào vào trong lòng hắn khóc rống lên.

Nhìn bọn họ xa cách gặp lại, ánh mắt Vân Phi Tuyết cũng ảm ứt, không muốn quấy rầy bọn họ, nhưng cũng không thể không quấy rầy bọn họ bèn nói: “Tìm một chỗ tán gẫu đi, có rất nhiều người đang nhìn đấy.”

“Vương phi, là người, cảm ơn người.” Cổ Thần cùng nàng ta thế này mới ngượng ngùng tách ra, vẻ mặt cảm kích nói.

“Không cần, Dĩnh nhi, các người quán trà này ôn chuyện, một canh giờ sau, ta ở cửa chờ người.” Vân Phi Tuyết nói.

“Àn, Phi Tuyết, cảm ơn người.” Dĩnh nhi gật gật đầu, biết nàng là có ý tránh đi, sau đó cùng hắn tiến vào trà lâu.

“Tiểu thư, chúng ta đi thế nào bây giờ?” Tiểu Đào tuy rằng xem không hiểu rốt cuộc sao lại thế này nhưng nàng cũng không có hỏi.

“Tùy tiện đi dạo.” Vân Phi Tuyết thuận miệng đáp, liền đi đến phía trước.

Trong đám người, một tiểu phiến bán điều cầm lấy tay tiểu nam hài năm, sáu tuổi nói: “Người phá hư điều của ta, người bồi thường đi, nếu không người phải mua.”

“Buông tay, ta nói rồi, ta sẽ sai người đem bạc cho người, hiện tại trên người ta không có mang.” Tiểu nam hài không kinh hoảng, không kêu khóc, trong thanh âm lại để lộ uy nghiêm, trên người mặc tơ lụa loại tốt nhất, toàn thân toát ra khí chất quý tộc.

“Ai tin được lời người nói chứ, người không có bạc cũng được, đem quần áo cởi hết cho ta.” Tiểu phiến tử túm lấy hắn ta, mâu quang nhìn chăm chăm vào quần áo trên người hắn ta.

“Dem quần áo cho người, ta làm sao bây giờ? Cho nên không được.” Tiểu nam hài liền cự tuyệt.

“Vậy đừng trách ta không khách khí.” Tiểu phiến nói xong, tay liền đưa tới.

“Chờ một chút.” Vân Phi Tuyết gọi hắn, hèn mọn nhìn hắn, một người lớn lại cư nhiên không tha ột đứa nhỏ, huống chi là mọi người đều thấy, bộ quần áo này không biết có thể mua được bao nhiêu cái điều, “Hết bao nhiêu bạc, ta bồi thường cho người, thả hắn ra.”

“Mười quan.” Tiểu phiến coi như thành thật.

“Cho người, không cần thối lại.” Vân Phi Tuyết tiện tay ném ra bạc vụn, đây vẫn là do lần trước Tiêu Nam Hiên cấp cho.

“Xem như người gặp may.” Tiểu phiến nhận bạc, thả tiểu nam hài ra, xoay người rời đi.

“Tiểu đệ đệ, mau về nhà đi.” Vân Phi Tuyết ngồi xổm xuống, ngữ khí ôn nhu nói.

“Ta sẽ trả lại bạc cho người.” Tiểu nam hài nhìn nàng, tựa hồ một chút cũng không cảm kích, thái độ thực ngạo mạn.

“Không cần, về nhà đi.” Vân Phi Tuyết đứng lên, vừa nhìn là biết chính là tiểu công tử nhà giàu bị nuông chiều đến hư.

“Người cho ta mượn bạc, sẽ có lúc ta phái người trả bạc cho người.” Tiểu nam hài lại túm lấy nàng, tay nhỏ bé không có lực, bộ dáng kia căn bản không phải vay tiền mà là đòi tiền, mà cũng là bộ dáng không thể không cấp.

“Ha ha, tại sao ta phải cấp cho người?” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, tên nhóc này không coi ai ra gì, ngạo mạn vô lễ, về sau ắt hẳn còn hơn nữa.

Tiểu nam hài sững sốt, không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, nhưng là rất nhanh đã đi đến gần, ngẩng mặt nói với nàng :“Bởi vì, người phải nghe ta nói, mọi người phải nghe ta nói.”

“Ta không nghe, buông tay.” Vân Phi Tuyết dùng tay ngăn cản tay hắn, vừa muốn xoay người rời đi, đột nhiên cảm giác không khí bốn phía có chút quỷ dị, không đợi nàng phản ứng, vài hắc y nhân đã từ bốn phương tám hướng đâm đến, chỉ nghe thấy một người nói.

“Chủ nhân phân phó giết tiểu hài tử kia.”

89. Chương 89: Mạo Hiểm

Vân Phi Tuyết lập tức phản ứng lại, theo bản năng kéo tiểu hài tử kia qua bảo vệ trong lòng mình, dùng chân đá cây gậy trúc bên cạnh lên, ngăn cản kiếm bọn họ đâm đến, nhưng nàng không có chiêu thức, không có nội lực, chỉ được một chút, gậy trúc trong tay đã bị hất ra ngoài, nàng che chở thân thể tiểu nam hài bị chấn động lui về phía sau vài bước.

Kiếm của đám hắc y nhân lại cùng nhau đâm tới, nàng chỉ có thể dùng thân thể bảo vệ tiểu nam hài, ai ngờ tiểu nam hài trong lòng lại đột nhiên giãy ra khỏi nàng, thân ảnh cực nhanh cùng hắc y nhân giao đấu, làm cho nàng trợn mắt há hốc mồm, con bà nó, hắn có võ công.

Thân ảnh nho nhỏ bay qua bay lại giữa đám hắc y nhân, nhưng vài hiệp về sau, hắn có chút lực bất tòng tâm, động tác chậm lại, y phục trên cánh tay lập tức bị hắc y nhân cắt rách.....

“Tiểu tử, vẫn là ngoan ngoãn chịu chết đi.” Hắc y nhân ngữ khí lạnh như hầm băng, kiếm trong tay hung hăng đâm tới.....

“Cẩn thận.” Vân Phi Tuyết lo lắng hô, cho dù hắn có võ công, nhưng dù sao hắn mới chỉ có năm sáu tuổi, làm sao có thể so sánh với mấy người lớn võ công cao cường, nhanh chóng nhặt lên cây gậy trúc bị gãy ném về phía hắc y nhân, có thể phân tán được lực chú ý của bọn họ cũng tốt.

“Muốn chết.” Một hắc y nhân gạt cây gậy trúc ra, kiếm trong tay đâm thẳng về phía nàng.

Vân Phi Tuyết lắc mình một cái né tránh, tóc dài bên tai đã bị hắn cắt đứt, kiếm trong tay hắc y nhân lại nhanh chóng đâm ra, nàng đã trốn tránh không kịp.....

“Tiểu thư...” Tiểu Đào bị dọa cho ngây người, luôn đứng một bên, quát to một tiếng, trực tiếp ngất luôn. [Aiz: ô, cứ nghĩ Tiểu Đào sẽ xả thân cứu chủ, ai ngờ ... đọc khúc này mém sặc cây xúc xích =))]

“Tỷ tỷ.” Làm, kiếm lập tức bị ngăn, một bóng người nhanh chóng chắn phía trước nàng, vốn là tò mò quan sát một chút, không nghĩ tới cư nhiên là nàng, thốt ra một tiếng la lo lắng. [Aiz: là ai ra sà? đoán xem]

“Tiểu tử là người.” Vân Phi Tuyết thấy Nam Cung Vãn Thiên phía trước, rất là kinh hãi, nàng coi như là tìm được đường sống trong chỗ chết rồi, nhưng nàng lập tức nhìn thấy quần áo trên người tiểu nam hài đều bị cắt rách, trên cánh tay vương máu tươi, đã muốn lực bất tòng tâm, vội vàng phân phó: “Tiểu tử, nhanh đi giúp tiểu hài tử kia.”

“Hảo, tỷ tỷ phân phó ta nhất định giúp đỡ.” Vừa dứt lời, bóng người của Nam Cung Vãn Thiên đã muốn bay đến bên người tiểu nam hài, cùng hắc y nhân giao đấu

Tiểu nam hài cố hết sức thối lui đến một bên, Vân Phi Tuyết nhanh chóng xé quần áo của mình, bắt đầu băng bó cánh tay bị thương cho hắn, vết thương do kiếm gây ra rất sâu, hắn bị đau nhăn mặt nhíu mày, cắn chặt môi, nhưng không có kêu đến một tiếng.

“Đau thì kêu đi.” Nàng đau lòng nói, dù sao hắn cũng còn nhỏ.

“Không đau.” Tiểu nam hài lắc lắc đầu, quật cường nói, nhưng mồ hôi lạnh trên đầu lại bán đứng hắn rồi. [Aiz: đọc khúc này đáng ra phải thấy hồi hộp, nhưng sao ta lại thấy buồn cười thế này =]] pachan: *bịt miệng* ai cho cười Triệt Nhi của tỷ T^T]

Ở một nơi khác, Hiên Vương phủ.

Tiêu Nam Hiên vừa trở lại Vương phủ không lâu, một công công trong Hoàng cung sắc mặt lo lắng xông vào.

“Vương gia, Vương gia, không tốt rồi, không thấy Hoàng thượng đâu cả.” Trong thanh âm mang theo hoảng sợ, té vào trong thư phòng.

“Cái gì?” Tiêu Nam Hiên trở nên kinh hãi, ngữ khí lạnh băng nói: “Nói, rốt cuộc sao lại thế này?”

“Hồi Vương gia, nô tài cũng không biết, nô tài đi hầu hạ Hoàng Thượng, gọi đã lâu cũng không có người trả lời, nô tài lo lắng đành phải xông vào, mới phát hiện Hoàng Thượng không ở đó, nô tài đã cho người tìm hết trên dưới hoàng cung, cũng không có nhìn thấy Hoàng Thượng, không dám chậm trễ, đành phải đến bẩm báo Vương gia.” Công công quỳ trên mặt đất thanh âm run run trả lời.

“Người đâu.” Tiêu Nam Hiên từng bước tiến ra cửa.

“Vương gia có gì phân phó?” Thị vệ chờ ở cửa.

“Phân phó thị vệ, cùng bốn vương ra phủ.” Tiêu Nam Hiên vừa đi vừa ra lệnh, nhưng không thấy được vẻ mặt bối rối của hắn ở phía dưới chiếc mặt nạ bạc.

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi ngay.” Không dám hỏi nhiều, thị vệ vội vàng đi ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên bước nhanh ra phủ, Long Phi ở phía sau sắc mặt cũng đầy lo lắng tiêu sái tiến lại nói: “Sư huynh, ta nghe nói không tìm thấy Triệt nhi, sao lại thế này?”

“Khẳng định là Triệt nhi lên xuất cung rồi.” Trong mắt Tiêu Nam Hiên mang theo tức giận, hắn ta thật sự rất không nghe lời, không biết làm như vậy có bao nhiêu nguy hiểm sao?

“Sư huynh, vậy chúng ta phân công nhau dẫn người đi tìm, Triệt nhi khẳng định ở trên phố xá, sẽ không đi xa.” Long Phi sắc mặt cũng ngưng trọng.

“Hảo.” Tiêu nam hiên mâu trung tiêu cấp, nhìn thị vệ đã tập hợp ở cửa, giơ một tay lên, một nửa thị vệ thấp tùng hắn rồi đi, mặt khác một nửa kia đi cùng Long Phi.

Một bên Nam Cung Vãn Thiên cùng hắc y nhân giao đấu triền miên, một bên muốn ngăn cản người tập kích tỷ tỷ cùng tiểu na hài, tuy rằng không có bị thua, nhưng hắn cũng không nắm chắc phần thắng, vội vàng nói: “Tỷ tỷ, các người đi trước đi.”

“Tiểu tử, tỷ tỷ không thể bỏ lại người.” Vân Phi Tuyết không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nàng làm sao có thể để hắn tự đặt mình vào nguy hiểm.

“Tỷ tỷ đi mau, ta sẽ thoát thân được mà.” Nam Cung Vãn Thiên lo lắng hô, thoát thân với hắn mà nói thực dễ dàng.

Vân Phi Tuyết chần chờ một chút, nhìn tiểu nam hài bị thương trong lòng, trên cánh tay máu tươi không ngừng trào ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn có chút tái nhợt, nàng quyết định tin tưởng, hẳn sẽ có biện pháp thoát thân, tâm làm nên hung ác nói: “Tiểu tử, tự mình cẩn thận.”

“Còn muốn chạy, các ngươi không phải nghĩ quá đơn giản rồi sao.” Một ánh mắt của hắc y nhân, các hắc y nhân bên cạnh cùng nhau hiểu được, nhất thời kiểm trong tay giương lên, thay đổi chiêu thức, chiêu chiêu hung ác, chiêu chiêu đoạt mệnh.....

Lại nói đến, người luôn luôn âm thầm theo dõi Vân Phi Tuyết vì thấy nàng dễ cho Dĩnh nhi cùng Cốc Thần vào trà lâu, trong lòng nghi hoặc, cho nên từ bỏ theo dõi nàng, mà bắt đầu giám thị bọn họ, nghe xong nửa ngày mới biết được bọn họ bất quá là nói chuyện yêu đương, vậy nên mới rời đi, đi tìm Vương phi. [Aiz: tội anh thị vệ này quá, chắc là lúc về bị tổn thọ với tổn thương sâu sắc...]

Hắc y nhân hung hăng vây quanh Nam Cung Vấn Thiên, không cho hắn cơ hội thoát thân, một hắc y nhân khác cười lạnh, kiểm trong tay run lên, tiến tới gần các nàng.

Vân Phi Tuyết kéo tiểu nam hài từng bước lùi về phía sau.....

“Tỷ tỷ.” Thấy kiếm sắp đâm trúng ngực nàng, Nam Cung Vấn Thiên nóng vội hô, lại không thể thoát thân được.

90. Chương 90: Nhất Tiểu Bán Bộ Phong

Ám vệ tìm được Vân Phi Tuyết, thấy một màn chấn động trước mắt, khi nhìn đến tiểu nam hài trong lòng nàng lại khiếp sợ, hẳn như thế nào lại ở nơi này, hẳn cũng không thể gặp chuyện không may, không dám chần chờ, lấy ra ám hiệu cầu cứu trong ngực áo, lập tức ném vào không trung, nhanh chóng quảng ra ám khí cất trong lòng.....

Làm..... Cổ tay của hắc y nhân đau xót, kiếm rơi xuống dưới, ám vệ liền tập kích vào phía sau hắc y nhân.

Vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết, Vân Phi Tuyết sửng sốt nhìn người vừa đến, sao lại thế này? Bất quá hoàn hảo người này là bạn không phải địch, cùng lúc Nam Cung Vấn Thiên đang cùng hắc y nhân đánh nhau thở ra, tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi.

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đang điều tra trên phố xá đồng thời thấy được tín hiệu cầu cứu trên không trung, thầm kêu một tiếng không tốt, thi triển khinh công tiến đến nơi đó.....

Thấy người giúp đỡ đột nhiên lại xuất hiện, hắc y nhân lập tức hô: “Các huynh đệ, phải giết được hắn, bằng không trở về cũng là chết, cho nên liều mạng đi.”

Vân Phi Tuyết nhìn hai người đang cùng hắc y nhân triển miên giao đấu, tâm không khỏi dích bị néo khởi, kiếm quang trước mặt làm nàng hoa cả mắt, căn bản thấy không rõ lắm chiêu thức của bọn họ, chính là chỉ là thấy hắc y nhân vây quanh hai điểm trắng không đồng dạng với nhau.

“Chúng ta đi.” Nàng đột nhiên kéo tay tiểu nam hài bước đi, hẳn mới là đối tượng ám sát của bọn chúng.

Hắc y nhân phát hiện ý đồ trốn đi của nàng, hung hăng bắn ám khí trong tay về phía sau lưng của tiểu nam hài, nhờ mẫn cảm của nhiều năm huấn luyện, Vân Phi Tuyết lập tức quay đầu lại, liền thấy một cái phi tiêu lao thẳng vào ngực hắn, không kịp nghĩ, liền đẩy hắn ra.....

“Vương phi cẩn thận.”

“Tỷ tỷ cẩn thận.”

Hai tiếng la cấp bách, nhưng thân người đều không thoát ra được, bị hắc y nhân hung hăng cuốn lấy.

Thử..... Phi tiêu lập tức bắn vào ngực của nàng.....

Thời điểm Tiêu Nam Hiên đuổi đến, liền thấy một màn mạo hiểm này, tay đỡ lấy thân thể lay động của nàng, nhỏ xuống phi tiêu trên ngực nàng, sau đó điểm trụ huyết đạo, không ấu chảy ra.

Đồng dạng cảm thấy Long Phi một bên ôm lấy Triệt Nhi đang bị thương, ánh mắt hiện lên tia đau lòng.

Hắc y nhân thấy Quỷ vương đột nhiên xuất hiện, giơ tay nói: “Rút.” Không rút chính là chịu chết.

“Còn muốn chạy, các ngươi còn có thể đi đâu?” Mâu quang của Tiêu Nam Hiên trở nên lạnh lẽo, buông Vân Phi Tuyết ra, trong tay đột nhiên xuất hiện một cái chiết phiến (quạt giấy).

Thân ảnh của hắn tựa như sứ giả Câu Hồn, bóng ma trong phút chốc liền bao phủ trọn bọn họ, chiết phiến xoát một chút rồi ra trượt đi chợt lóe một mặt tràn ngập bạo tàn cùng ác độc.

Hắc y nhân chỉ có thể ra sức chống cự, tránh chiết phiến nhưng đều không kịp, một đám thân ảnh đều không kịp khóc thét một tiếng, không ngừng phun rơi máu tươi rơi xuống dưới.

Trong luồng phiến ảnh lợi hại máu tươi tiếp tục phun; Ở cường mãnh cường lệ chưởng phong lý sinh mệnh tiếp tục như vậy lãnh khốc vô tình, như vậy thâm thiết thê lương, làm cho Vân Phi Tuyết ở bên cạnh một phen khiếp sợ, xem đến ngây người, đáy lòng bốc lên từng trận sợ run cùng hàn khí, thất thần hơn nửa ngày.

Nàng không phải không có thấy qua người ta giết người, nhưng phương thức giết người tàn nhẫn như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy, hắn cư nhiên tàn khốc như thế, mấy cái mạng người biến mất trong nháy mắt.

Người bên cạnh cũng kinh hãi không thôi, mặt đất đầy thi thể hắc y nhân, không khỏi hoảng sợ, Quỷ vương quả nhiên giống với lời đồn, lãnh huyết vô tình, tàn nhẫn lãnh khốc.

“Triệt Nhi.” Tiêu Nam Hiên trên người không dính một giọt máu tươi, đứng trước mặt tiểu nam hài, trong mắt bắn ra quang mang sắc bén.

“Hoàng huynh.” Tiểu nam hài cúi đầu kêu một tiếng, sợ hãi lui vào trong lòng Long Phi .

“Sư huynh, trước đừng truy cứu, Triệt nhi không có việc gì là tốt rồi, về Vương phủ trước rồi hãy nói.” Long Phi ôm lấy Triệt nhi nói.

Hoàng huynh? Có ý tứ gì? Tiểu nam hài là đệ đệ của hắn? Vân Phi Tuyết sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng lại, đột nhiên cảm giác được thân thể không thích hợp, đau đớn từng đợt tấn công nàng, nàng cắn môi, liều mạng chịu đựng.

“Hồi Vương phủ, truyền Thái y.” Tiêu Nam Hiên đưa tay đem Vân Phi Tuyết ôm vào trong ngực phân phó.

“Dạ, Vương gia.” Một thị vệ vội vàng rời đi trước.

Nam Cung Vãn Thiên nhìn tỷ tỷ bị hắn ôm lấy, lặng lẽ rời đi.

Bị hắn ôm vào trong ngực, Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy sự đau đớn thật tận xương kia càng ngày càng lợi hại, tay không hề ý thức nắm chặt tay hắn, muốn giảm bớt thống khổ của chính mình.

Đột nhiên bị nàng cào đau, Tiêu Nam Hiên không khỏi nhìn về phía nàng đang nằm trong lòng, vậy nên mới phát hiện, trên đầu nàng mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt thống khổ nhăn lại, cắn chặt môi đến chảy máu.....

Hắn cũng đồng thời phát hiện miệng vết thương trước ngực nàng chảy ra máu đen, không tốt, nàng trúng độc rồi, thi triển khinh công hướng về phía Long Phi nói: “Ta về Vương phủ trước, ngươi ôm Triệt nhi đuổi theo.”

“Làm sao vậy sư huynh?” Long Phi trong lòng ôm Triệt nhi đuổi theo hắn.

“Trên phi tiêu có độc.” Tiêu Nam Hiên vừa nói xong những lời này, bóng dáng liền mất dạng.

Trong Vương phủ.

Tiêu Nam Hiên đem Vân Phi Tuyết đã muốn hôn mê sắc mặt xanh tím đặt lên giường, sau đó ra lệnh Thái y đang đứng một bên: “Mau.”

“Dạ, Vương gia.” Thái y không kịp hành lễ, trực tiếp đến trước giường của nàng.

Thời điểm Thái y thấy nàng, cũng kinh hãi, sau khi cẩn thận kiểm tra, mới đứng dậy hồi bẩm: “Vương gia, Vương phi là trúng Nhất tiểu bán bộ phong.”

“Người xác định ? Nhất tiểu bán bộ phong là nửa bước liền bị mất mạng, mà cũng là mỉm cười mà chết, cùng bệnh trạng của nàng hoàn toàn không giống.” Tiêu Nam Hiên đưa ra nghi vấn.

“Vương gia, thần xác định, Vương phi sở dĩ có thể sống, còn đau đớn khó chịu như vậy, là vì trong cơ thể nàng còn có một loại độc dược không biết tên, hai loại độc dược phát sinh tác dụng tương khắc, cũng ngoài ý muốn cứu được tánh mạng của Vương phi.” Thái y hồi đáp, đây xem như là may mắn ngoài ý muốn.

Thân thể của nàng còn có một loại độc dược? Tiêu Nam Hiên nhíu mày, nhưng hiện tại không phải thời điểm nghiên cứu việc này “Có thể giải sao?”

91. Chương 91: Vừa Có Trò Hay

“Hồi Vương gia, thần có thể giải ngay, độc Nhất tiểu bán bộ phong cũng không đáng sợ, chính là thời gian phát tác quá nhanh, giống như tên của nó, hơn kém nửa bước, người bình thường đều là không kịp chờ giải được liền độc phát mà chết rồi, nhưng mặt khác còn một loại độc dược, xin thứ cho thần không có năng lực, thần nhìn không ra là độc gì. Bất quá, thần có thể khẳng định, độc chính là ẩn trong cơ thể Vương phi, cũng chưa có đến thời điểm độc phát, còn có thời gian nghiên cứu.” Thái y giải thích. [Biết là kịch độc mà sao chưa giải ngay đi, cứ ...]

“Hảo, vậy người trước hết giải độc Nhất tiểu bán bộ phong đi.” Tiêu Nam Hiên phân phó, sau đó xoay người rời đi, Triệt nhi hẳn là đến rồi.

“Dạ.” Thái y ở phía sau đáp ứng nói.

Long Phi ôm Triệt nhi trở lại Vương phủ, Thái y đang chờ lập tức quý xuống hành lễ: “Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi.” Thanh âm ngậy thơ của Triệt nhi mang theo uy nghiêm.

“Giúp Hoàng Thượng băng bó miệng vết thương.” Long Phi đứng một bên phân phó.

“Dạ.” Thái y vội vàng đứng lên, cởi bỏ quần áo của Triệt nhi, thật cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, sợ làm đau hấn, sau khi băng bó hoàn tất mới lui ra ngoài.

“Triệt nhi, làm sao người lại có thể chạy ra khỏi Hoàng cung chứ? Người không biết có bao nhiêu nguy hiểm sao?” Nhìn miệng vết thương trên cánh tay hấn, Long Phi vừa đau lòng vừa tức giận, ngữ khí có chút trách cứ nói.

“Sư huynh, ta mỗi ngày ở trong Hoàng cung đều buồn muốn chết, các người lại không theo giúp ta, cho nên mọi người giận ta mà không dám làm gì, cung kính muốn chết, cho nên, ta mới vụng trộm chạy đi.” Triệt nhi bất mãn nói.

“Về sau không cần như vậy nữa.” Long Phi thở dài, cũng khó cho hấn rồi, chỉ mới là đứa nhỏ sáu tuổi mà thôi.

Triệt Nhi thấy Tiêu Nam Hiên sắc mặt âm trầm tiêu sái đi đến, vội vàng nhỏ giọng cầu cứu: “Sư huynh, người phải giúp ta.”

“Triệt nhi, người cư nhiên dám vụng trộm chuồn ra Hoàng cung, nói, nên trừng phạt người thế nào?” Mâu quang sắc bén của Tiêu Nam Hiên theo dõi hấn ta, hấn ta không biết thời điểm thấy hấn ta bị thương, bản thân hấn có bao nhiêu kinh hoàng, sợ rằng hấn ta có chuyện ngoài ý muốn gì, nếu không, hấn làm sao để tìm lại công đạo cho Mẫu phi đã mất.

Triệt nhi cúi đầu, không nói được một lời, hấn biết ở phía sau, Hoàng huynh đích thực rất tức giận, cho nên vẫn là giả bộ uỷ khuất. [ánh mắt puppy~~]

“Sư huynh, Triệt nhi biết sai rồi, nó cũng đã bị kinh sợ, còn bị thương, đã bị trừng phạt rồi, người đừng nói nó nữa.” Long Phi ở một bên nhắc nhở Triệt nhi. [quái, nhắc Tiêu Nam Hiên chứ nhỉ..?]

Triệt nhi tiểu yêu tinh lập tức hiểu được ý tứ của sư huynh, nhanh chóng ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt từ trong mắt rơi xuống nói: “Hoàng huynh, Triệt nhi sợ, Triệt nhi đau quá.”

Rõ ràng biết hắn có một nửa là giả, nhưng mỗi lần thấy bộ dáng đáng thương khi hắn khóc, Tiêu Nam Hiên vốn không có biện pháp tiếp tục tức giận, ngồi vào bên người hắn, ôm hắn, ngữ khí dịu đi rất nhiều nói: “Hoàn hảo lần này không có việc gì.”

Triệt nhi tránh trong lòng hắn cười trộm, chiêu này đối với Hoàng huynh hoàn toàn dùng được, Hoàng huynh đối với người khác đều hung hăng, nhưng đối với hắn rất thương yêu.

“Triệt nhi, hoàng huynh sai người đưa người hồi cung.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói.

“Không cần, Hoàng huynh, cho ta ở trong Vương phủ của người vài ngày nữa được không? Hơn nữa, tỷ tỷ cứu ta đâu, ta còn chưa cảm tạ nàng.” Triệt nhi chuyển động ánh mắt, tìm lý do, hắn không cần hồi cung.

“Sư huynh, để Triệt nhi ở trong Vương phủ vài ngày đi, ta cũng nghĩ như hắn, hắn đang bị thương, ta cũng có thể chiếu cố hắn.” Long Phi ở một bên nói giúp Triệt nhi.

Tiêu Nam Hiên thấy chờ mong trong mắt của Triệt nhi, cùng Long Phi bao che, không đành lòng cự tuyệt hắn gật đầu nói: “Vậy được rồi, hiện tại người đi thay quần áo trước.”

“Àn.” Triệt nhi thật cao hứng đáp ứng, sau đó cùng một nha hoàn đi ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên khoát tay, cho nên hạ nhân và nha hoàn trong phòng đều lui ra ngoài.

Một thị vệ đột nhiên phi xuống, quỳ trên mặt đất vòng tay nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia.”

“Nói, hôm nay rốt cuộc sao lại thế này?” Tiêu Nam Hiên ra lệnh.

“Hồi Vương gia, thuộc hạ âm thầm theo dõi Vương phi, lại phát hiện Vương phi mang theo Tiểu Đào cùng Mạnh Đình Đình ở trên đường gặp được công tử của Cổ phủ, Cổ Thần, Vương phi để cho bọn họ đi vào trà lầu tâm tình, bản thân mang theo Tiểu Đào rời đi, thuộc hạ hoài nghi có hắn, liền lặng lẽ đuổi kịp đến trà lầu, sau mới phát hiện bọn họ vụng trộm hẹn hò ôn chuyện, thế này mới xoay người đi tìm Vương phi, liền thấy Vương phi che chở Hoàng Thượng, một người cùng hắc y nhân đang giao đấu, thuộc hạ lập tức liền phát ra tín hiệu cầu cứu.” Thị vệ hồi đáp chi tiết.

Tiêu Nam Hiên mày kiếm hơi nhíu một chút, vung tay lên, ý bảo thị vệ rời đi, thị vệ lặng lẽ lui ra.

“Sư huynh, người thấy sự tình hôm nay thế nào?” Long Phi nhìn hắn, mở miệng trước.

“Có thể khẳng định là, trong Hoàng cung còn gian tặc, bằng không không có khả năng Triệt nhi vừa ra Hoàng cung, liền lập tức bị người đuổi giết.” Tiêu Nam Hiên lộ ra quang mang văn máu, bọn họ ngàn không nên vạn không nên muốn thương tổn Triệt nhi.

“Chính là không nghĩ tới cứu Triệt nhi sẽ là nàng, Vân Phi Tuyết.” Trong mắt Long Phi có chút phức tạp, điểm đáng ngờ trên người nàng nhiều lắm.

“Long Phi, sự tình hôm nay, chỉ sợ là bọn họ đã sớm bố trí tốt để diễn.” Con người đen lạnh như băng, Tiêu Nam Hiên nói.

“Sư huynh như thế nào lại nói như vậy?” Long Phi nhìn hắn, biết hắn khẳng định có lý do gì đó.

“Ai cũng biết, Nhất tiểu bán bộ phong, sở dĩ đáng sợ là vì tốc độ độc phát quá nhanh, nếu bắn trúng Triệt nhi, bọn họ đương nhiên cũng cầu còn không được, nhưng nếu Vân Phi Tuyết cứu Triệt nhi, là có thể lấy được tín nhiệm của ta, cái này không phải nhất cử lưỡng tiện sao? Huống chi, trong thân thể Vân Phi Tuyết sớm đã có một loại độc được khác, có thể cùng Nhất tiểu bán bộ phong cùng nhau khắc chế, cái này không phải rất làm cho người ta hoài nghi rồi sao?” Tiêu Nam Hiên khóe môi cười lạnh giải thích.

“Đích thực làm cho người ta hoài nghi, nhưng sư huynh, người có lưu ý đến một nam tử cực kỳ trẻ tuổi đây đưa bên trong đám hắc y nhân không?” Long Phi đưa ra nghi vấn.

“Hắn?” Tiêu Nam Hiên lập tức hiện lên thân ảnh của Nam Cung Vấn Thiên.

“Người còn nhớ thời điểm Phi Tuyết trúng phi tiêu, nghe được hắc hô một tiếng ‘Tỷ tỷ cẩn thận’ có thể nghĩ, người hắc phải bảo vệ không phải là Triệt nhi, mà là Vương phi, mà ta lại thấy lo lắng trên mặt hắc không phải là giả.” Long Phi giải thích, nếu là dự mưu của bọn hắc, điều này phải giải thích thế nào.

“Đã điều tra hắc là ai chưa?”

92. Chương 92: Ngây Thơ Cười Nhạo

“Đã tra ra hắc là ai chưa?”

“Ta đã phái người ra tra xét, tin rằng nhanh chóng tra được kết quả.” Long Phi nói.

“Có lẽ đây là do bọn chúng bố trí đánh lạc hướng.” Tiêu Nam Hiên đáp trả, bất quá mặc kệ thế nào, đối phó với bọn họ, hắc rất thành thạo.

“Sư huynh, kỳ thật lúc trước người nên tự mình đăng cơ, không phải đỡ Triệt nhi đăng cơ, có lẽ như vậy đối với người cùng Triệt nhi đều tốt.” Long Phi từ tình cảm mà phát ra.

Mâu quang của Tiêu Nam Hiên trở nên ngưng trọng, trầm mặc một chút mới nói: “Triệt nhi là vì ta nhỏ như vậy lại mất đi Mẫu phi, cho nên ngôi vị Hoàng đế là ta bồi thường cho hắc, đợi sau khi hắc trưởng thành, ta sẽ giao cho hắc hoàn toàn.”

“Nhưng sư huynh người có nghĩ đến cảm giác của Triệt nhi không? Hắc còn nhỏ như vậy, mỗi ngày đều ở trong Hoàng cung bị buộc học này học kia, cho nên hắc mới có thể vụng trộm chạy ra ngoài.” Long Phi nhìn hắc thật sự nói, có lẽ quyết định này của hắc là sai rồi.

“Thân phận của hắc hoàn toàn không giống với người khác, đây là trách nhiệm của hắc.” Hắc không phải không đau lòng về Triệt nhi, nhưng hắc phải làm như vậy.

“Ta chỉ là đau lòng về Triệt nhi, đúng rồi, sư huynh, người nói trong thân thể Vương phi còn có độc dược khác, là độc gì?” Long Phi đột nhiên đổi đề tài lập tức, sẽ là loại độc gì có thể ức chế độc Nhất tiểu bán bộ phong.

“Bây giờ còn không rõ ràng lắm, ngay cả Thái y cũng không tra ra là độc gì.” Tiêu Nam Hiên lắc đầu nói, bất quá hắc sẽ điều tra ra.

“Hoàng huynh.” Ở ngoài cửa vang lên thanh âm của Triệt nhi, cùng lúc dùng tay gõ cửa.

Long Phi đi qua, mở cửa ra, nhìn hắc nói: “Triệt nhi, vào đi.”

“Sư huynh, nữ nhân cứu ta hôm nay là Vương phi của Hoàng huynh sao?” Triệt nhi ngửa đầu nháy mắt hỏi.

“Ân, sao vậy?” Long Phi gật đầu hỏi.

“Không có gì. Sao ta lại không biết?” Triệt nhi nhún mày một chút.

“Triệt nhi, làm sao người gặp được nàng?” Tiêu Nam Hiên nhìn hắc, đột nhiên nghĩ đến hỏi.

“Ta phá hỏng điều của người ta, nên bắt ta bồi tiền, sau đó nàng lại thay ta bồi tiền, sau lại nói liền gặp người xấu, nữ nhân gốc kia vô công không có, còn muốn che chở ta.” Triệt nhi nhớ tới bộ dáng của nàng ngay lúc đó, không khỏi chế nhạo nói, tuy rằng thấy nàng không biết tự lượng sức mình, nhưng trong lòng hắc vẫn có điểm cảm động.

“Triệt nhi, nhưng nếu không phải nàng, người hôm nay cũng rất nguy hiểm rồi.” Long Phi mỉm cười sủng ái, mặc kệ có phải nàng diễn trò hay không, nhưng tóm lại là nàng cứu Triệt nhi của hắc.

“Là đại ca ca kia rất giỏi nha.” Triệt nhi bất mãn liếc nhìn hắc một cái, hắc không thừa nhận bản thân được một nữ nhân cứu, thật là quá mất mặt. [Khục, thật là... tự cao tự đại quá, phẩm chất này làm Hoàng đế không có tốt]

“Nhưng nếu không phải do nàng phân phó, đại ca ca sẽ cứu người sao?” Long Phi nhìn hắc buồn cười, hắc mới vài tuổi, chỉ biết sĩ diện. [Yêu anh *hôn thăm thiết*]

Triệt nhi hơi cúi đầu một chút, hình như là sẽ không, bất quá nếu thừa nhận bản thân được nữ nhân kia cứu, hệt là quá mất mặt.

“Vương gia, Vương phi đã tỉnh lại rồi.” Một nha hoàn ở cửa hồi bẩm.

Nàng tỉnh, Tiêu Nam Hiền dắt tay của Triệt nhi nói: “Đi thôi, chúng ta đi xem nàng.”

Trong phòng, Vân Phi Tuyết sâu kín mở to mắt, nàng còn nhớ rõ nỗi đau thấu tâm thấu xương trước khi hôn mê, hiện tại cảm giác tốt hơn nhiều, chính là ngực có chút đau.

“Tiểu thư, người rất cục tĩnh rồi.” Thấy nàng tỉnh lại, Tiểu Đào đứng ở bên giường ánh mắt đo đờ nói.

“Nha đầu ngốc, khóc cái gì?” Vân Phi Tuyết cười khẽ một chút.

“Vương phi, nô tỳ thật vô dụng.” Tiểu Đào tự trách nói, thấy tiểu thư có nguy hiểm, chính nàng cư nhiên không đứng lại hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Đào, không có việc gì.” Vân Phi Tuyết an ủi nàng, đột nhiên nghĩ đến Dĩnh nhi, nàng thế nào rồi? Là trở về trong vương phủ, vẫn là cùng cóc thần chạy trốn? Đang hết sức nghi hoặc, cửa đột nhiên truyền đến thanh âm kinh hãi của nàng ta.

“Phi Tuyết, người tỉnh rồi, thật tốt quá, ông trời phù hộ.” Dĩnh nhi mạo hiểm bưng chén thuốc nóng, bộ dáng cảm ơn trời đất.

“Dĩnh nhi, người đã trở lại?” Trong mắt của Vân Phi Tuyết đầy kinh ngạc, nàng ta cư nhiên không có đi.

“Phi Tuyết, ta vừa ra tới, chợt nghe có người nói người bị thương, ta liền vội vàng trở lại Vương phủ, hướng chi, người nghĩ rằng ta và hắc đi thế nào? Chỉ sợ còn không rời khỏi Kinh thành, đã bị bắt trở lại, ta không thể liên lụy Thần ca ca, có thể cùng hắc gặp mặt ta đã biết chừng mực rồi.” Dĩnh nhi biết nàng đang hỏi cái gì, giải thích nói.

“Dĩnh nhi, về sau sẽ có cơ hội.” Thấy được khổ sở cùng không đành lòng trong mắt nàng, Vân Phi Tuyết chỉ có thể an ủi nàng như thế.

“Phi Tuyết, ta biết, đúng rồi, mau ngồi dậy uống thuốc đi, bằng không sẽ bị lạnh.” Dĩnh nhi đem thuốc đưa đến trước mặt nàng.

Vân Phi Tuyết chỉ ngửi thấy vị gay mũi chua xót của thuốc Đông y, vội vàng xoay đầu sang một bên nói: “Thuốc rất đắng, ta không uống.”

“Tiểu thư, thuốc đương nhiên đắng rồi, thời điểm người hôn mê, nô tỳ đã đút cho người uống một lần rồi, sao lại không uống vô nữa?” Tiểu Đào ở một bên nói.

“Đó là ta hôn mê, không biết cay đắng, hiện tại ta tỉnh lại rồi, bằng không, các người đem ta đánh cho hôn mê rồi đút đi.” Vân Phi Tuyết hay nói giỡn đề nghị, mới trước đây, một lần sinh bệnh, uống thuốc Đông y ba tháng, từ đó về sau, nàng nhìn thấy thuốc Đông y chỉ sợ, nếu là thuốc tây thật tốt.

“Phi Tuyết.” Dĩnh nhi cười khẽ một chút, sau đó nói: “Người là người dũng cảm như vậy, có thể động thân lập tức thay người nhận phi tiêu, ngay cả tánh mạng còn không sợ, sao lại sợ uống thuốc.”

“Cái đó không giống, đó là phản ứng bình thường của ta.” Vân Phi Tuyết lấy tay lắc lắc cái mũi nói.

“Phản ứng bình thường? Là cái gì?” Tiểu Đào cùng Dĩnh nhi nhìn nàng kỳ quái, sao các nàng chưa từng nghe qua.

“Không có gì.” Vân Phi Tuyết lắc lắc tay, nàng hoàn toàn không thể nói, nàng đã chịu qua huấn luyện, trong lúc nguy cấp, nàng đầu tiên nghĩ đến là bảo hộ người khác, mà không phải là mạng của chính mình.

“Phi Tuyết, uống thuốc đi, nếu không ta đút người uống thuốc, để Tiểu Đào giúp người uống nước?” Dĩnh nhi cũng truy vấn nữa, nghĩ biện pháp nói.

“Cái đó không giống, Dĩnh nhi tốt, người đừng ép ta, thân thể của ta tốt, tùy tiện cũng qua.” Vân Phi Tuyết phe phẩy tay nói, chỉ cần không cho nàng uống thuốc là được.

Cửa đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhạo ngây thơ.

“Người lớn như vậy còn sợ uống thuốc? Thật sự là buồn cười.”

93. Chương 93: Đấu Khí

“Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Dĩnh nhi cùng Tiểu Đào hạ thấp người vội vàng hành lễ.

Tiêu Nam Hiên vung tay lên, ý bảo các nàng rời đi, các nàng vội vàng lui ra ngoài.

Vân Phi Tuyết ngẩn ra, quay đầu đi, liền thấy Tiêu Nam Hiên, Long Phi nắm tay của tiểu nam hài đi vào, tiểu nam hài ngạo mạn nhìn nàng như trước, khỏe môi nhỏ nhỏ mang theo trào phúng.

Con bà nó, Vân Phi Tuyết nàng sao lại thế này? Xuyên qua đến nơi này, cứ nhiên hoàn toàn bị tiểu hài tử cười nhạo, cho dù hần là đệ đệ của Quý vương thì có thể không coi ai ra gì như vậy sao? Mỹ mâu trừng hần nói: “Tiểu thí hài, ân cứu mạng ngươi còn chưa có báo, cứ nhiên dám đến cười nhạo ta, không sợ đáng sao? Có bản lĩnh, ngươi uống cho ta xem.”

“Lớn mật, ngươi cứ nhiên dám mắng ta.” Triệt nhi ưỡn ngực quát, hần là Hoàng thượng, nàng cứ nhiên hung dữ với hần.

“Ta còn lớn gan nữa, ta mắng đó, thế nào? Tiểu thí hài.” Vân Phi Tuyết cũng bị hần khiêu khích liền nói, nha nha, nhỏ như vậy lại bữa bãi ra thế, thật muốn tét mông hần giáo huấn một chút.

“Ngươi dám mắng ta, ta cho ngươi trừng phạt ngươi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệt nhi đỏ bừng, nàng cứ nhiên dám mắng hần, trong Hoàng cung người nào cũng phải khúm núm với hần.

“Ngươi làm đi.” Vân Phi Tuyết phiết hần liếc mắt một cái, rõ ràng không tin.

Tiêu Nam Hiên ở một bên khẽ cau mày một chút, nàng thật sự không biết Triệt nhi là ai chẳng? Thái độ cứ nhiên vô lễ như thế.

“Phi Tuyết, ngươi không biết Triệt nhi là ai?” Long Phi cười khẽ, trực tiếp hỏi.

“Biết.” Vân Phi Tuyết mâu quang đảo qua Tiêu Nam Hiên, nói: “Là đệ đệ của Vương gia, bằng không làm sao tuổi đời nhỏ như vậy lại cuồng ngạo ra thế.” Còn không phải do Quý vương quản sao.

Lời vừa ra khỏi miệng nàng, bọn họ đều sửng sốt, nàng là thật, vẫn là giả?

“Ta là Hoàng Thượng.” Triệt nhi nhin không được nhảy ra, cứ nhiên khinh thường hần, nàng vẫn là đầu tiên.

Ách, Vân Phi Tuyết sửng sốt, mâu quang nhìn Long Phi, Long Phi mỉm cười gật gật đầu, nhưng nàng vẫn là không xác định hỏi: “Ngươi thật là Hoàng Thượng?”

“Như thế nào? Sợ rồi sao.” Triệt nhi hất đầu đắc ý dào dạt, hần là Hoàng Thượng, hần lớn nhất, ai dám không sợ hần.

“Sợ ngươi?” Vân Phi Tuyết nhìn hần khinh thường nói, tuy rằng hần là Hoàng Thượng quả thật là ngoài ý muốn của nàng.

“Ngươi không sợ ta sao? Một câu nói của ta có thể khiến người giết ngươi.” Với việc nàng không ngại, Triệt nhi thật sự có chút cảm giác thất bại, cố ý hù dọa nàng, hần cũng không tin nàng không sợ chết, bình thường chỉ cần hần hù dọa một cái, cung nữ với thái giám bị dọa phải chết như thể đều liều mạng mà dập đầu.

“Thế à?” Vân Phi Tuyết thật sự là vừa buồn cười vừa tức giận nhìn hần hỏi: “Ta đây là ai? Ngươi biết không?”

“Vương phi của Hoàng huynh.” Triệt nhi rất nhanh hồi đáp, trên mặt tựa hồ còn có chút đắc ý, điều này hần đương nhiên biết.

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi nhìn nàng hoài nghi, không rõ ý tứ này của nàng là gì?

“Vậy ngươi hần là phải gọi ta là gì?” Vân Phi Tuyết lại hỏi.

Triệt nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thanh âm thực trong suốt nói: “Hoàng tẩu.”

“Cái này đúng rồi, tiểu tử, nghe nói qua một câu chưa?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn buồn cười.

“Nói cái gì?” Triệt nhi ánh mắt hấp háy, tò mò nhìn nàng, hoàn toàn tiến vào trong cạm bẫy của nàng mà còn không biết, bọn họ đứng ở một bên đồng dạng nhìn nàng nghi hoặc.

“Tiên sinh không có dạy người sao? Huỳnh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, cho nên, tiểu tử, ta có thể giáo huấn người, biết không?” Vân Phi Tuyết cũng nhìn hắn đắc ý, đấu với nàng, hắn còn có điểm thua kém.

Ách, Tiêu Nam Hiên sững sốt, không nghĩ tới nàng gài Triệt nhi ở đây, bất quá, nàng xác thực rất thông minh.

Ách, Triệt nhi cũng ngẩn ra, trừng mắt kinh ngạc với nàng, tiên sinh đã có dạy như vậy.

“Ha ha, Phi Tuyết, Triệt nhi, không cần nao loạn.” Long Phi cười khê, người lớn như nàng cư nhiên cùng một tiểu hài tử đấu khí.

“Hảo, ta đại nhân có đại lượng, tiểu tử, ta không so đo với người, tha thứ cho người.” Vân Phi Tuyết bộ dáng rộng lượng, khoe môi nhin không được giơ lên.

Triệt nhi khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, trừng mắt với nàng, đột nhiên thấy chén thuốc đặt ở bên cạnh, tròng mắt chuyển động, dậy lên chủ ý, đi qua chỉ vào thuốc nói: “Vây Hoàng tẩu uống chén thuốc này ngay đi, làm gương cho Triệt nhi.”

Tươi cười cứng lại một chút trên mặt của Vân Phi Tuyết, trừng mắt hung hăng liếc hắn một cái, tiểu tử, người điên rồi, nhưng nàng nên cự tuyệt thế nào đây?

Tiêu Nam Hiên vẫn không nói gì, mâu quang tán dương nhìn Triệt nhi, không hổ là đệ đệ của hắn, quả nhiên đủ thông minh, hắn muốn xem nàng uống hay là không uống? [Hiên ca tự sướng...]

“Nhưng thuốc nguội lạnh rồi, vốn không có được hiệu, cho nên uống cũng như không.” Vân Phi Tuyết tùy tiện tìm lý do để nói.

“Chống chế tốt lắm, người đâu.” Triệt nhi hướng về phía ngoài cửa hô.

“Nô tỳ đây ạ.” Tiểu Đào đi đến.

“Đi đem thuốc này hâm một chút, sau đó mang vào, nhanh lên.” Triệt nhi thúc giục phân phó.

“Dạ.” Tiểu Đào vội vàng bưng thuốc lui ra ngoài.

“Hoàng tẩu, như vậy có phải được rồi hay không?” Triệt nhi nhìn nàng cười với vẻ mặt thiên chân vô tà, trong lòng đầy đắc ý. [thiên chân vô tà : trăm nghìn thánh thiện trong sáng không có chút tà ý nào]

“Được.” Vân Phi Tuyết cắn răng nói, nàng đời trước làm ra nghiệt gì, làm sao lão lại đưa vào tay tiểu hài tử này. [lão : ta nghĩ là lão thiên a]

Tiểu Đào rất nhanh mang thuốc đã được hâm nóng tốt bưng lên.

“Uống đi, hoàng tẩu.” Triệt nhi đứng ở bên người nàng, cố ý kêu thật thân thiết.

“Nóng quá.” Vân Phi Tuyết uống 1 chút liền nói.

“Thối đi.” Triệt nhi phân phó Tiểu Đào, dù sao hôm nay hắn nhất định bắt nàng uống xong. Tiểu Đào nào dám không theo, còn thật sự vội vàng thối.

“Tốt lắm, đưa cho ta.” Vân Phi Tuyết tránh không khỏi, cầm lấy chén thuốc, hít vào thật sâu, nhắm mắt lại, một hơi uống hết, con bà nó, thực khổ.

“Hương vị thế nào?” Triệt nhi cố ý cười xấu xa hỏi.

“Người ném thử sẽ biết.” Vân Phi Tuyết đột nhiên kéo hắn qua, đối với cái miệng nhỏ nhắn của hắn liền đem thuốc còn chứa trong miệng đổ qua, cho hắn hết đắc ý.

94. Chương 94: Giao Dịch

Đột nhiên bị nàng trộm thân, Triệt nhi sững sốt, lập tức nhảy ra thật xa, sắc mặt đỏ bừng lấy tay chỉ vào nàng nói: “Sao ngươi phi lễ với ta?”

Phi lễ? Vân Phi Tuyết sững sốt, trợn trắng mắt nói: “Muốn phi lễ, ta cũng phi lễ hai kẻ dễ nhìn bên cạnh, ta phi lễ một kẻ ngay cả lông cũng chưa rậm làm gì?” [Aiz: Tỷ tỷ, bấy quá đi mất *đỏ mặt thẹn thùng* vờ quay đi*]

Bính..... một tiếng, Tiểu Đào ở một bên trực tiếp té xỉu, đầu óc của nàng có một ý tưởng, đây là tiểu thư của nàng sao?

“Tiểu Đào, ngươi làm sao vậy?” Vân Phi Tuyết cả kinh, liền nhìn thấy Long Phi sắc mặt ửng đỏ, Tiêu Nam Hiên khoe môi co rúm, nghi hoặc hỏi: “Ta nói cái gì rồi sao?” Bọn họ làm sao có biểu tình kỳ quái thế này.

“Không biết.” Triệt nhi lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt, đó là bởi vì hắn căn bản không biết, lông rậm là cái gì? [Aiz: Hắc, soái ca này ngoan, muội thích huynh nha]

Long Phi thật sự nhịn không được rồi, sắc mặt ửng đỏ, cố nén ý cười, xoay người rời đi.

“Hoàng huynh, sư huynh làm sao vậy?” Triệt nhi nhìn hắn hỏi.

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên tuôn ra một trận cười to, nữ nhân này làm sao là hình dung bên ngoài có tri thức hiểu lễ nghĩa? Sau đó phân phó Triệt nhi: “Triệt nhi, ngươi ra ngoài trước.”

“Àn.” Triệt nhi đáp ứng, quay đầu nhìn nàng nói: “Đợi sau này ta lại đến.”

“Tiểu tử, ta không chào đón ngươi.” Vân Phi Tuyết không chút khách khí nói, hắn sẽ không tới giám thị nàng uống được đi.

“Ngươi càng không chào đón, ta càng muốn tới.” Triệt nhi phá lên cười chạy đi, nàng rất thú vị, tuy rằng đối đầu đến cùng với hắn, bất quá, hắn thích.

“Người đâu.” Tiêu Nam Hiên gương giọng hô.

“Vương gia, có gì phân phó?” Một hạ nhân nhanh chóng tiến vào.

“Đem nàng mang ra ngoài.” Tiêu Nam Hiên chỉ vào Tiểu Đào đã té xỉu phân phó. [Aiz: Đào tỷ yếu quá *lắc lắc đầu*]

“Dạ, Vương gia.” Hạ nhân vội vàng mang Tiểu Đào lui ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên tiến đến nàng, mâu quang gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

“Có chuyện thì ngươi hỏi ngay đi.” Vân Phi Tuyết nằm thoải mái nói, hắn đang hoài nghi cái gì?

“Bổn vương có nói có chuyện muốn hỏi sao? Cũng là ngươi có chuyện muốn cùng bổn vương nói.” Tiêu Nam Hiên mâu quang di chuyển theo mặt nàng, trong lời nói có ngụ ý.

“Có, hy vọng ngươi bảo hộ Triệt nhi thật tốt, đừng cho hắn là một đứa nhỏ mà đặt bản thân vào trong nguy hiểm.” Vân Phi Tuyết mỹ mâu không chút nào di động nhìn hắn, còn thật sự đề nghị, nàng mặc kệ bọn họ ai phải ai không, nhưng Triệt nhi là vô tội.

“Bổn vương sẽ hảo hảo bảo hộ Triệt nhi, chỉ là bọn hắn không nên xuống tay với một đứa nhỏ.” Tiêu Nam Hiên mâu quang biến lạnh, cả người đều tản ra sát khí.

Vân Phi Tuyết không khỏi rung mình, trước mắt đột nhiên hiện lên hình ảnh hắn tàn khốc giết người, bất quá, nàng cũng không có đồng tình với bọn họ, ngay cả một đứa nhỏ cũng giết, chết chưa hết tội.

“Thân thể của ngươi thế nào?” Trong mắt Tiêu Nam Hiên sát khí biến mất, đột nhiên hỏi.

“Ta không sao.” Vân Phi Tuyết đáp trả, nàng đã không cảm thấy đau nữa rồi.

“Thái y kiểm tra nói trong thân thể ngươi có độc, nhưng không biết là loại độc gì?” Tiêu Nam Hiên thử hỏi, nàng sẽ trả lời ra sao.

“Thật sự có độc?” Vân Phi Tuyết kinh ngạc hỏi, nhớ tới lời nói của Vân Hạc, nguyên lai hẳn thật sự hạ độc chính nữ nhi của mình, mỹ mâu nheo lại, hẳn quả nhiên đủ ác độc.

“Người không biết sao?” Thấy khinh bỉ cùng hận ý trên mặt nàng, Tiêu Nam Hiên sững sốt, nàng tựa hồ cũng không biết bản thân thật sự trúng độc.

“Không biết, ta đã nghĩ hẳn không phải nói thật.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, trong lòng từng đợt hàn ý.

“Hắn? Hẳn là ai vậy?” Trong mắt Tiêu Nam Hiên lộ ra hào quang, xem ra nàng vẫn là biết một chút gì?

“Hừ.” Vân Phi Tuyết hừ lạnh một tiếng, cười lạnh nói: “Người nhất định không thể tưởng được, hẳn sẽ là Vân Hạc, phụ thân của ‘Ta’.”

“Vân Hạc?” Tiêu Nam Hiên sững sốt, hẳn sẽ đối đãi nữ nhân của chính mình như vậy sao? Nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Vì cái gì hạ độc người?”

“Người không nghĩ ra sao?” Vân Phi Tuyết nâng mắt nhìn hẳn, hẳn đây là biết rõ còn cố hỏi, nhưng nàng vẫn không chút nào giấu diếm tự đem điều mình biết nói cho hẳn: “Hắn cho ta thời hạn ba tháng giết người, dùng mệnh của nương, mạng của ta, uy hiếp ta.” Nàng hiện tại có quyết định của chính mình.

Đối với nàng thẳng thắn như vậy, Tiêu Nam Hiên thật ra có chút hoài nghi, bực môi lạnh lùng nói: “Vì cái gì nói cho bốn vương?” Vẫn là nàng có mục đích gì?

“Tiêu Nam Hiên, ta vì cái gì giấu diếm người? Người cho là một người hạ độc ta, ta sẽ còn giúp hẳn sao? Ta nghĩ làm một giao dịch với người, người có hứng thú không?” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn nói, nàng đương nhiên không phải đang giúp hẳn, nàng là vì bản thân tranh thủ.

“Nói.”

“Nếu người cần, hoặc là lợi dụng ta dẫn dụ bọn họ, ta nhất định phối hợp người, điều kiện chính là, sau khi thành sự, cứu nương của ta ra, nếu ta còn có thể sống, vậy thả ta đi khỏi nơi này.” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn đưa ra điều kiện của bản thân, cứu nương ra, nàng là vì chính chủ nhân của thân thể này làm một chút việc.

“Điều kiện bốn vương có thể đáp ứng người, nhưng bốn vương dựa vào cái gì phải tin tưởng người bán cha của chính mình mà giúp bốn vương?” Con người đen thâm thúy của Tiêu Nam Hiên làm cho người ta nhìn không ra hẳn suy nghĩ cái gì.

“Người vì cái gì không tin? Lại nói tiếp, người vẫn là tướng công của ta, với nữ nhân mà nói, tướng công vĩnh viễn đều trọng yếu hơn phụ thân, huống chi người ti bỉ như vậy người cho là hẳn có tư cách làm cha của ta sao? Hạ thấp so sánh, người tuy rằng lãnh huyết vô tình, tàn bạo hung ác, nhưng ít nhất so với hẳn quang minh lỗi lạc, huống chi, ta không phải giúp người đơn thuần, ta cũng đang giúp chính ta, dù sao trong vòng ba tháng, nếu ta không thể giết người, ta đồng dạng cũng là chết, mà ta chưa bao giờ cho rằng ta có thể giết người, cho nên, ta lựa chọn cùng người hợp tác, hẳn có thể vô tình, ta vì cái gì không thể vô nghĩa?” Vân Phi Tuyết mỹ mâu nhìn thẳng hẳn, chân thành mà lại thẳng thắn, làm cho người ta nhìn không ra điểm đáng ngờ, kỳ thật nàng đã vì Vân Phi Tuyết chân chính âm ức, cha như vậy không cần cũng thể thôi.

“Người có tật tự mình hiểu lấy, bắt quá, giao dịch này bốn vương đồng ý.” Tiêu Nam Hiên khóe môi gợi lên một chút cười lạnh, mặc kệ nàng là thật cũng tốt, giả cũng thế, đã có cơ hội như vậy, hẳn nhất định sẽ hảo hảo lợi dụng.

95. Chương 95: Sự Kinh Ngạc Của Triệt Nhi

“Phi Tuyết, đã xảy ra sự tình gì? Làm sao Tiểu Đào lại ngất xỉu?” Dĩnh nhi bưng một chén tổ yến chúc đi vào, kỳ quái hỏi.

“Ha ha.” Vân Phi Tuyết che miệng cười khẽ, nàng hiện tại mới hiểu được bọn họ vì cái gì có biểu tình kỳ quái như vậy.

“Phi Tuyết, người cười cái gì?” Dĩnh nhi nhìn nàng tò mò.

“Ta đã nói một câu, Triệt nhi lòng còn chưa rậm, ta với hần không có hứng thú.” Vân Phi Tuyết nhin cười lặp lại, về phần bọn họ sao?

Dĩnh nhi sững sốt, sau đó sắc mặt đều xấu hổ đến đỏ ửng: “Phi Tuyết, sao ngươi lại nói ra lời nói thô tục không chịu nổi, trách không được Tiểu Đào lại ngắt xiu.” Nàng hiện tại mới biết được, nếu là chính mình, trước mặt Vương gia, chỉ sợ cũng sẽ ngắt xiu.

“Thô tục sao? Ta còn chưa nói tiểu ** đâu.” Vân Phi Tuyết cố ý dịch trêu đùa nàng ta.

“Phi Tuyết.” Mặt Dĩnh nhi càng đỏ hơn, tiểu ** mà nàng cũng nói ra, nhìn nàng bất mãn, “Ngươi thật sự cùng bên ngoài đồn đãi khác biệt quá lớn, có thật ngươi là thiên kim tiểu thư biết tri thức hiểu lễ nghĩa không?”

“Dĩnh nhi, ngươi cũng nói, đó là đồn đãi, cho nên nói đồn đãi không thể tin.” Vân Phi Tuyết vừa ăn tổ yến chúc, ngồi ở một bên không cho là đúng nói.

“Cũng phải, ta nghĩ là hoàn toàn đảo điên đối với ấn tượng đồn đãi về ngươi rồi, bất quá, ngươi như vậy càng chọc người khác yêu.” Dĩnh nhi suy nghĩ một chút cười khê nói.

“Đúng rồi, Dĩnh nhi, ngươi cùng Cốc thần rốt cuộc là quan hệ gì? Là tình nhân, vẫn là vị hôn phu nha.” Vân Phi Tuyết thế này mới nhớ tới hỏi.

“Mạnh gia cùng Cốc gia là thế giao, tuy rằng chúng ta không có đính hôn, nhưng cha mẹ đã sớm biết tâm ý của chúng ta, vốn định chờ ta trưởng thành để cho chúng ta thành thân, ai biết, ta vừa trưởng thành, Quỷ Vương đột nhiên đi cầu hôn, cha mẹ nào dám không theo, ta cứ như vậy bị bắt gả lại đây.” Dĩnh nhi sâu kín nói.

Cùng lời của Tiểu Đào nói không sai biệt lắm, Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vội vàng hỏi: “Dĩnh nhi, vậy ngươi có hay không đã **?” Cổ đại coi trọng nhất là trinh tiết của nữ tử, nếu nàng đã **, Cốc Thần sẽ vứt bỏ thế tục chấp nhận nàng sao?

Dĩnh nhi sững sốt, trên mặt lập tức hồng đến mang tai, lời của nàng sao lại hỏi trực tiếp như vậy, lắc đầu nhỏ giọng nói: “Không có, thời điểm ta tỉnh táo lại, quần áo của ta còn hoàn hảo, thân thể cũng không có khác thường”

“Nga, vậy là tốt rồi.” Vân Phi Tuyết thở hắt ra, nàng hoàn toàn hy vọng thấy người có tình như bọn họ sẽ thành thân thuộc, không cần có tiết nuối cùng tỳ vết nào.

“Phi Tuyết, ngươi ngủ một chút đi, ta không quấy rầy ngươi rồi.” Dĩnh nhi đi qua, giúp nàng nằm xuống, nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, sau đó mới lui ra ngoài.

Trong thư phòng.

“Long phi, ngươi đi tìm một cao thủ giải độc, đến xem Vân Phi Tuyết rốt cuộc trúng độc gì?” Tiêu Nam Hiền phân phó cho hần.

“Được.” Long Phi gật đầu, sau đó hỏi: “Sư huynh muốn giúp nàng giải độc sao? Vì cái gì?”

“Nàng nói độc là do Vân Hạc hạ, mục đích là hiếp bức nàng giết ta, bất quá nàng thực thông minh, vừa mới cùng ta làm một giao dịch, nói nàng sẽ phối hợp ta, chính là nói sau khi việc thành nhờ ta cứu mẫu thân của nàng ra, nếu nàng có thể sống, muốn ta thả nàng, ta đồng ý rồi, mặt khác ta nghĩ muốn biết rốt cuộc nàng trúng độc gì? Không phải nghĩ lập tức thay nàng giải độc, mà là làm ạng của nàng do ta quyết định.” Tiêu Nam Hiền mâu quang lạnh như băng nói.

“Sư huynh, ta hiểu được, ngươi tin tưởng lời nói của nàng rồi.” Long Phi gật đầu nói.

“Trên cuộc đời này, trừ ngươi ra, sư phó, sư tôn cùng Triệt nhi, ta sẽ không lại tin tưởng bất luận kẻ nào.” Tiêu Nam Hiền mâu quang trống rỗng có chút mê lương, vì trên đời không có người đáng để hần tin tưởng.

“Vậy sư huynh, ta đi đây.” Mỗi lần thấy cừu hận cùng đau thương vô tận kia của sư huynh, Long Phi biết, điều hần có thể làm chính là duy trì yên lặng.

Trong phòng, Vân Phi Tuyết sau khi ngủ thoải mái tỉnh dậy, cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi, đến uống được đi.” Tiểu Đào lại mang một chén được đen tuyền đi vào nói.

“Tiểu Đào, làm ơn, vì cái gì ta vừa tỉnh người bắt ta uống được, đem ra đi, ta còn muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết có chút vô lại nhắm mắt, nàng không cần uống, cái gì nàng cũng không sợ, duy chỉ sợ thứ thuốc Đông y này.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào nhìn nàng buồn cười, đây là tiểu thư trời không sợ đất không sợ của nàng ta sao? Khổ hình, xà quật nàng đều có thể xông qua, cư nhiên bị một chén khổ được làm khó.

“Không cần kêu, miệng vết thương có kim sang được thì tốt rồi, cái thứ phải uống kia nhất định không cần dùng.” Vân Phi Tuyết như trước nhắm mắt lại nói.

Chi nha một tiếng, cửa bị đẩy ra, nàng lập tức mở to mắt, nhìn thấy Triệt nhi với nụ cười xấu xa trên mặt tiêu sái tiến vào.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.” Tiểu Đào vội vàng khom người thỉnh an.

“Người lại đây làm gì?” Vân Phi Tuyết tức giận hỏi.

“Ta đương nhiên là tới nhìn người uống được.” Triệt nhi một chút cũng không có tức giận, bật cười chỉ vào chén thuốc nói: “Hoàng tẩu, người sẽ không là sợ đi.”

Xú tiểu tử, Vân Phi Tuyết trong lòng mắng một tiếng, cư nhiên dùng điểm yếu đùa giỡn với nàng, mâu quang đột nhiên dừng ở trên cánh tay bị thương của hắn, khóe môi quý dị giương lên: “Tiểu tử, người cũng bị thương, bát được này người uống trước đi, bằng không Hoàng huynh của người lại trách ta không có hảo hảo chiếu cố người rồi, vậy chỉ có Hoàng tẩu không phải rồi.”

“Ta đã uống rồi.” Triệt nhi nhìn chằm chằm nàng nhanh chóng nói, chiêu này với hắn đã sớm dùng quen rồi.

Mỹ mâu của Vân Phi Tuyết híp lại, tiểu tử này, cố ý cùng nàng tranh đấu rồi, cứng mềm không được, đang thời điểm không biết làm sao, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm lo lắng khó xử.

“Hoàng Thượng, người ở đâu? Mau ra đây, người không uống được, nô tỳ làm sao ăn nói với Vương gia.”

“Ha ha.....” Vân Phi Tuyết sững sốt, sau đó nhìn hắn cười ha ha.

Triệt nhi sắc mặt lập tức không nhìn được, nháy mắt trở nên đỏ bừng, thanh âm ngậy thơ dùng dùng nổi giận quát: “Cút.....”

“Chờ một chút, vào đi.” Vân Phi Tuyết lập tức gọi nô tỳ trở lại cửa, cơ hội này nàng làm sao bỏ qua.

96. Chương 96: Thiên Y Vô Phùng

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, nô tỳ tham kiến Vương phi.” Một nha hoàn trong tay bưng chén thuốc đi vào, vội vàng quỳ gối.

Triệt nhi nhìn nàng thở phì phì, nàng cư nhiên dám tìm đến đây, làm cho hắn mất mặt, xem hắn trừng phạt nàng thế nào.

“Đây là thuốc của Hoàng thượng, có phải hay không?” Vân Phi Tuyết trong lòng cao hứng, đặc ý liếc hắn một cái, nói dối đi.

“Bẩm Vương phi, đúng vậy.” Nha hoàn thành thực hồi đáp.

“Tốt, để ở đây, người đi ra ngoài đi, ta sẽ giúp Hoàng Thượng uống xong.” Vân Phi Tuyết phân phó.

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Nha hoàn vội vàng đem chén thuốc để xuống, trong lòng âm thầm thở ra, nàng chính là cầu còn không được.

“Tiểu Đào, người cũng đi xuống đi.” Nàng lại phân phó.

“Dạ, tiểu thư nhất định phải uống.” Tiểu Đào lại lo lắng dằn dò lần nữa rồi mới lui ra ngoài, tiểu thư sẽ không có ý đuổi nàng đi chứ.

Hắc hắc, lúc này nàng đổi vẻ mặt cười xấu xa nhìn Triệt nhi chăm chăm.

“Người muốn làm gì?” Triệt nhi bị nàng nhìn có chút sợ hãi, không phải là uống được thôi sao?

“Người nói ta muốn làm gì? Uống được đi, Hoàng thượng thân ái của ta.” Vân Phi Tuyết dọa chết người nói, tiểu tử, nguyên lai người cũng sợ uống được nha.

“Thân ái? Là ý tứ gì?” Tiểu yêu tinh Triệt nhi ánh mắt trong suốt trừng lớn hỏi, trên thực tế đang nói sang chuyện khác.

“Chính là, ta thực thích người, rất yêu ý bảo ý của người, uống được đi.” Vân Phi Tuyết nhanh chóng giải thích, tiểu tử, muốn nói sang chuyện khác sao? Cũng không nhìn xem nàng là ai.

“Hoàng tẩu, của người đâu, chúng ta cùng nhau uống.” Triệt nhi tránh không khỏi, nhưng dù thế nào hắc cũng phải kéo theo nàng.

“Được, cùng nhau uống.” Vân Phi Tuyết bưng chén thuốc lên, nàng hoàn toàn không thể bại bởi một tiểu tử, nhưng nhìn đến thứ đen tuyền kia, rất khó ngửi, mặt của nàng nhăn nhúm lại.

Vụng trộm nhìn Triệt nhi, hắc cũng giống nàng, nhìn thuốc Đông y đen tuyền, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thống khổ nhăn nhúm, cũng đồng dạng quật cường không chịu yếu thế với nàng.

“Được rồi, Triệt nhi, nếu chúng ta đều không muốn uống thuốc, không bằng chúng ta làm một cái thương lượng, rõ ràng ai cũng không uống rồi, vụng trộm đổ đi, thế nào? Như vậy, chúng ta ai cũng không phải mệt mỏi uống thuốc.” Vân Phi Tuyết nhìn hắc thương lượng, ông trời, không cần trừng phạt nàng, nàng không phải muốn dạy hư tiểu hài tử, thật sự là nàng không nghĩ bắt bản thân phải uống.

Triệt nhi nhăn tình sáng lên, lập tức buông chén thuốc nói: “Được, đồng ý” Hắc cũng thật muốn làm như thế.

“Giao dịch đã thành, người đem thuốc đổ đi.” Vân Phi Tuyết vui vẻ, rốt cục không cần uống thuốc.

“Vì cái gì người không đi? Đừng quên cánh tay ta bị thương.” Triệt nhi ngồi ở kia động cũng không động, nữ nhân này muốn chiếm tiện nghi của hắc.

“Tiểu tử, người không cần quá tinh như thế, việc này cũng so đo, được rồi ta đổ.” Vân Phi Tuyết lập tức từ trên giường đứng dậy, chỉ cần không bắt nàng uống thuốc, bây giờ làm sao cũng được.

“Không bằng bốn vương đến thay các người đổ, thế nào?” Cửa lập tức bị đẩy ra, Tiêu Nam Hiên trong mắt mang theo tức giận nhìn bọn hắc chăm chăm, vốn là đến tìm Triệt nhi, không nghĩ đến nghe thấy bọn họ lại thương lượng không uống được cùng nhau.

“Hoàng huynh.” Triệt nhi sợ hãi nép vào bên người Vân Phi Tuyết, xong rồi, bị hoàng huynh bắt được.

“Vương gia, người đang nói gì? Sao ta nghe không hiểu? Người phải giúp chúng ta đổ cái gì? Ta đang cùng Triệt nhi uống thuốc mà.” Vân Phi Tuyết vẻ mặt nhìn hắc vô tội, ẩn ý ám chỉ Triệt nhi. [Aiz : là lừa tình, lừa tình đó, Tuyết tỷ, sao lại dạy hư soái ca Triệt nhi của muội *khóc*]

“Phải, phải, Hoàng huynh, ta đang đấu với Hoàng tẩu, xem ai uống nhanh.” Triệt nhi lập tức hiểu được, phụ họa .

“Phải không? Vậy là bốn vương nghe lầm rồi.” Tiêu Nam Hiên nhún mày nhìn bọn họ nói.

“Dạ, nhất định là Hoàng huynh người nghe lầm rồi.” Triệt nhi vội vàng nói, sau đó cầm lấy chén thuốc, ục ục ục ục, mấy ngụm liền uống sạch sẽ.

Vân Phi Tuyết nhìn hắc, nha nha, hắc sợ Tiêu Nam Hiên như vậy, hắc uống, nàng có thể không uống sao? Cũng chỉ có thể tâm hung ác, ngừng thở, một hơi uống xong.

Thấy bọn họ ngoan ngoãn đem thuốc uống hết, Tiêu Nam Hiên cũng không vạch trần nữa, hướng về phía ngoài cửa giơ giọng phân phó: “Người đâu, giúp Hoàng thượng đi nghỉ ngơi.”

“Dạ, Vương gia.” Một nha hoàn đi vào đáp lời.

“Hoàng tẩu, ngày mai ta còn đến cùng người uống thuốc.” Triệt nhi hướng về phía nàng nói, dù sao cũng có người bồi tiếp hẳn cùng uống.

Vân Phi Tuyết hung hăng liếc mắt trừng hẳn một cái, xú tiểu tử này, dù ân cứu mạng đã không báo rồi, lại còn muốn tìm nàng phiền toái, hối hận nha, nàng cứu hẳn làm chi.

“Sắc trời không còn sớm rồi, ngủ đi.” Tiêu Nam Hiên lại đột nhiên nằm cạnh thân thể nàng.

“Người muốn ngủ ở trong này? Ta nói rồi, sẽ cùng người hợp tác, vì vậy người không cần ở trong này đóng kịch.” Vân Phi Tuyết nói.

“Chính là vì thế, bốn vương mới muốn cùng người diễn thiên y vô phòng, bằng không người cho là người có thể lừa được bọn họ sao? Đừng quên, bọn họ cũng thực rất khôn khéo.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng nói, nàng nghĩ hẳn thích cùng nàng diễn trò sao? Huống chi, hẳn cũng không phải tín nhiệm nàng hoàn toàn.

“Nếu thế thì tùy người đi.” Vân Phi Tuyết biết hẳn cũng không có tin tưởng nàng hoàn toàn, diễn trò cũng dễ thuận tiện theo dõi nàng, bất quá, nàng là rất thần nhiên, cho nên không cần bận tâm hẳn làm thế nào và nghĩ thế nào.

“Vân Phi Tuyết, bốn vương thật sự nghĩ không ra, người giống như người cái gì cũng không sợ, cứ nhiên sẽ giống như Triệt nhi, sợ uống thuốc.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, chỉ có thời điểm đó, nàng mới thật sự giống một thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé.

“Điều này thì có cái gì không rõ? Từng người có nhược điểm riêng, cũng không có người thập toàn thập mỹ, tựa như người, có lẽ người cái gì cũng không sợ, bao gồm cả chết, nhưng Triệt nhi cũng là nhược điểm của người.” Vân Phi Tuyết một lời đánh trúng nhược điểm trí mạng của hẳn.

Mâu quang của Tiêu Nam Hiên bắn ra quang mang nguy hiểm, lúc lâu mới nói: “Vân Phi Tuyết, bốn vương cũng rất thưởng thức người, bốn vương thậm chí đang suy nghĩ sau khi dẹp xong Vân Hạc, cho người làm Vương phi danh chính ngôn thuận của bốn vương.” Nếu nàng là thật tình giúp hẳn, nữ tử như vậy, hẳn thật không nở buông tha.

“Ta hiện tại không phải danh chính ngôn thuận sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn cười nói, cũng không chờ hẳn trả lời, còn nói thêm: “Không cần đâu, ta không thèm để ý vinh hoa phú quý, ta chỉ muốn có tự do.”

97. Chương 97: Tương Tư Lệ

Tự do? Mâu quang của Tiêu Nam Hiên bắt đầu trở nên chế giễu, đó là thứ gì đó rất xa xỉ, hẳn cho tới bây giờ cũng không biết tự do là gì? Bởi vì hẳn hoàn toàn không có tự do.

“Ngủ đi, ta mệt rồi.” Vân Phi Tuyết không muốn cùng hẳn nói tiếp, sự tình từ nay về sau, ai cũng nói không đúng thì sẽ như thế nào? Huống chi, hẳn căn bản sẽ không hiểu được thứ nàng muốn.

Tiêu Nam Hiên choàng tay qua thắt lưng của nàng, nàng tựa như một mê cung, làm cho hẳn muốn nén hoài nghi, lại càng nén không được muốn tìm hiểu đến tột cùng nàng là nữ nhân thể nào?

Cảm nhận được độ ẩm từ bàn tay hẳn, thân mình của Vân Phi Tuyết có chút cứng ngắc, để hai người không yêu nhau ngủ cùng một giường, với người nào mà nói cũng chính là đang bị tra tấn.

Vân thái dương buổi sớm dâng lên, Vân Phi Tuyết hé hé mở mắt, ngay lập tức khuôn mặt cao quý hiển hiện trước mặt.

“Người làm gì vậy? Sáng sớm như vậy lại chạy đến phòng của ta.” Nhịn không được lườm hẳn một cái, không có việc gì hẳn đến sớm như vậy để làm chi?

“Hoàng tẩu, người thiệt là lười, ta chờ người đã nửa ngày rồi.” Triệt nhi ngồi vào trên ghế nói.

“Ta lại không gọi người chờ ta, làm ơn đi, mời đi ra ngoài, ta còn muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết nằm ở trên giường tịnh không cử động, tiểu tử này, sáng sớm đã tìm tới nàng phiền toái.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi.” Tiểu Đào bưng chậu rửa mặt đi vào, thấy Triệt nhi liền sửng sốt, vội vàng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.”

“Không cần, người mau giúp hoàng tẩu của ta rửa mặt chải đầu đi.” Triệt nhi phẩy phẩy tay, khuôn mặt nhỏ nhắn tuổi trẻ trở nên mười phần uy nghiêm.

“Tiểu Đào, không cần, ta còn không nghĩ đến sẽ ngồi dậy.” Vân Phi Tuyết nói, nàng chính là không nghĩ đến ngồi dậy tiếp hần uống thuốc.

“Nhưng tiểu thư, vừa rồi quân gia phân phó nô tỳ, ngài ấy có việc cần tìm tiểu thư, muốn tiểu thư thức dậy.” Tiểu Đào khó xử nói.

Long Phi, Vân Phi Tuyết sững sốt, biết hần nhất định có việc, vậy nên không thể không ngồi dậy.

Hắc hắc, Triệt nhi ở một bên cười đắc ý.

Vân Phi Tuyết liếc mắt trừng hần một cái, vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Long Phi liền xuất hiện ở cửa, phía sau còn có một lão giả xa lạ đi theo.

“Sư huynh.” Triệt nhi thân thiết bổ nhào vào trong lòng hần làm nũng.

“Triệt nhi, sao người lại ở trong này?” Long Phi sững sốt, sáng sớm như vậy Triệt nhi lại ở trong này.

“Ta đến cùng hoàng tẩu uống thuốc.” Triệt nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên trả lời.

“Triệt nhi, nghịch ngợm quá.” Long Phi cứng chiều lấy tay xoa xoa đầu của hần, biết hần là cố ý.

“Long Phi, có chuyện gì sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hần hỏi.

“Triệt nhi, người ra ngoài trước đi, sư huynh cùng hoàng tẩu có chuyện cần bàn.” Long Phi gật gật đầu, sau đó nhìn Triệt nhi nói.

“Nga, vậy được rồi, lát nữa ta lại đến.” Triệt nhi thực ngoan chạy ra ngoài, Tiểu Đào cũng tự giác lui ra.

Vân Phi Tuyết nhìn hần nghi hoặc, không biết hần muốn làm gì?

“Phi Tuyết, ta mời người đến xem rốt cuộc trong người người trúng độc gì?” Long Phi giải thích, sau đó ôm quyền nói với vị lão giả: “Cao tiền bối, làm phiền rồi.”

“Àn.” Lão giả gật đầu một cái, tay liền cầm lấy cổ tay của Vân Phi Tuyết.

Nàng để lão giả tùy ý bắt mạch ình, nàng cũng muốn biết đến tột cùng mình trúng độc gì? Lúc lâu sau, lão giả mới buông tay nàng ra.

“Cao tiền bối, thế nào?” Long Phi truy vấn.

“Nếu lão phu không lầm, độc Vương phi trúng hần là ‘Tương tư lệ’.” Lúc này sắc mặt của lão giả mới trầm trọng mà nói.

Tương tư lệ? Vân Phi Tuyết sững sốt, tên rất đẹp, nhưng tên càng đẹp, giải càng khó, đây là định luật của thiên cổ.

“Cao tiền bối, mời, chúng ta ra ngoài bàn.” Long Phi sắc mặt cũng nghiêm trọng đứng lên, làm động tác mời, biết nàng trúng độc gì là tốt rồi, về phần giải độc phải xem ý tứ của sư huynh thế nào.

Nhìn Long Phi cùng lão giả kia biến mất ở cửa, Vân Phi Tuyết mới tỉnh lại, Tiêu Nam Hiên cũng không có ý vì nàng giải độc mà là muốn biết nàng trúng độc gì. Đơn giản chính là muốn biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đương nhiên cũng là vì muốn khống chế nàng.

Một lát sau Tiêu Nam Hiên về đến Vương phủ, tiến vào thư phòng liền thấy Long Phi cùng một lão giả đang chờ.

“Sư huynh, người đã trở lại, đây là Cao tiền bối, đã xem qua cho Vương phi rồi, nàng là trúng độc ‘Tương tư lệ’.” Long Phi đứng lên giới thiệu.

“Vương gia.” Lão giả chấp tay cung kính.

“Không cần đa lễ, xin hỏi Cao tiền bối có thuốc giải không?” Tiêu Nam Hiên ngồi xuống, thuốc giải mới là vấn đề hần quan tâm nhất.

“Bẩm Vương gia, ‘Tương tư lệ’ là giang hồ độc y gió lạnh địch tuyết thể chi chỉ, loại độc này hần mỗi ba năm luyện một lần, cũng là luyện thuốc giải thích hợp, cho nên, muốn giải độc, trừ phi tìm được hần, hoặc là người hạ độc, nếu không khó giải, ta xem tình huống của Vương phi, còn có thời gian hai tháng, cho nên, nếu Vương gia muốn cứu Vương phi, trong vòng hai tháng phải tìm được thuốc giải.” Lão giả tường tận giải thích.

“Nói cách khác, cũng chính là nếu người hạ độc không chịu cho thuốc giải, thì là khó giải rồi.” Tiêu Nam Hiên hỏi, mặt nạ màu bạc trên mặt làm cho người ta nhìn không ra biểu tình.

“Vương gia nói không sai.” Lão giả gật đầu, sau đó chấp tay nói: “Nếu Vương gia không có chuyện gì khác, vậy Cao mỗ cáo lui trước.”

“Cao tiền bối, ta tiễn người.” Long Phi đưa hần ra khỏi thư phòng.

Tiêu Nam Hiên ngồi ở chỗ đó, mâu quang nheo lại, Vân Hạc quả nhiên đủ âm độc, sở hữu thuốc giải duy nhất, nếu Vân Phi Tuyết muốn thuốc giải, vậy chỉ có thể ám sát hần.

“Sư huynh, xem ra thuốc giải là ở trong tay Vân Hạc.” Long Phi tiến bước lão giả, sau đó quay lại trở vào trong thư phòng.

“Ở trong tay hần thì thế nào? Chỉ cần Vân Phi Tuyết là thật tâm thật ý giúp ta, như vậy trước khi nàng ta độc phát, ta diệt trừ lũ Vân Hạc và Thái tử, giúp nàng lấy thuốc giải, hướng chi, nếu nàng có tâm ý gì khác, sống chết của nàng lại không liên quan đến ta, ta sẽ không hao tổn tâm tư vì nàng cầu thuốc giải.” Khoé môi Tiêu Nam Hiên lại lộ ra một đường cong tàn nhẫn lạnh khốc.

“Nếu sư huynh đã có quyết định, ta sẽ không nhiều lời nữa, chúng ta đi thăm Triệt nhi.” Long Phi nói.

“Được, đi thôi.”

98. Chương 98: Triệt Nhi Tức Giận

“Uy, đây là của ta, ngươi muốn ăn, kêu người chuẩn bị cho ngươi đi.” Vân Phi Tuyết nhìn Triệt nhi đang liều mạng thưởng thức điểm tâm của nàng.

“Ta chính là thích ăn của ngươi, thế nào? Có bản lĩnh ngươi đoạt lại đi.” Triệt nhi đắc ý nhìn nàng, dù sao nàng cũng đánh không lại hần.

“Được.” Vân Phi Tuyết lời còn chưa dứt, tay đã cướp đi bát cháo trước mặt hần, cho dù hần có võ công thì thế nào? Tóm lại vẫn là một đứa nhỏ.

“Đến.” Triệt nhi nhanh chóng lấy tay ngăn nàng, sau đó dùng một tay kia cầm chén ném tới không trung, mũi chân sau đó giơ lên, bát liền văng văng dừng ở mũi giày của hần. [Aiz : Hảo công phu~~ Soái ca, dạy muội...!!]

“Xú tiểu tử, nhìn đây.” Vân Phi Tuyết nhắc chân đá vào chân hần, thật là có chút buồn bực, con bà nó, khi dễ nàng không có võ công sao? Hôm nay nàng cho dù là đem cái bát kia đánh nát cũng quyết không để hần đắc ý.

Triệt nhi xoay lòng bàn chân, bát liền lại bị ném lên không trung, hần né tránh đòn đánh lén của nàng, sau đó điểm mũi chân, bát liền tiếp tục bay lên, sau đó cầm bát khoe ra: “Thế nào? Đến lấy đi.”

“Ngươi nói đó.” Vân Phi Tuyết nhanh chóng sử hư chiêu, nhìn như là muốn lấy đi bát trong tay hần, thừa dịp hần tăng cường trốn tránh, dùng chân quét về phía chân trụ của hần.

Triệt nhi đang đắc ý, không nghĩ tới nàng sẽ dùng chiêu này, một lúc không chú ý, bát trong tay liền bay về hướng cửa.....

Long phi mới vừa đi tới cửa, liền thấy một cái bát trực tiếp bay về phía hần, tay duỗi ra liền văng văng tiếp được nó, đi vào hỏi: “Phi Tuyết, Triệt nhi, các người đang làm gì?”

“Ngươi hỏi nàng.”

“Người hỏi hân.”

Hai người lấy tay chỉ vào đối phương rất ăn ý.

“Đánh nhau sao?” Long Phi khẽ cười, cũng không truy cứu nữa, nhìn Triệt nhi nói: “Vừa rồi ta đi tìm người, mới biết được người đã đến đây, làm sao đồ ăn sáng cũng không dùng? Thuốc cũng không uống?”

“Ta đến cùng hoàng tẩu ăn đồ ăn sáng, uống thuốc.” Triệt nhi chạy đến bên người Long Phi nói.

“Long Phi, người đã đến rồi, vừa hay, người làm ơn, mau đưa hân đi đi, tốt nhất đuổi về Hoàng cung ấy, ta sắp chịu không nổi hân rồi.” Vân Phi vừa khoa trương vừa bộc tuệch nói.

Ai ngờ vừa dứt lời, bộ dáng của Triệt nhi vừa tổn thương vừa tức giận trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên xoay người chạy ra quát: “Người không cần đuổi ta đi, ta tự đi, ta về sau không đến tìm người nữa.”

“Triệt nhi.....” Vân Phi Tuyết vội vàng muốn kêu hân lại, nhưng hân lại chạy mất không thấy bóng dáng rồi, xoay người nhìn Long Phi nghi hoặc hỏi: “Hân làm sao vậy? Vì gì lại tức giận? Ta nói sai gì sao?”

“Phi Tuyết, Triệt nhi là vì thích người, mới cố ý đối nghịch với người, bởi vì hân không biết nên ở chung một chỗ với người ra sao, bắt đầu từ lúc hân còn nhỏ đã bị người khác hết nịnh hót lại đến dối trá, nhưng hân lại càng cô độc, càng tịch mịch, mà sư huynh luôn suy tính phải làm sao để báo thù, tuy rằng rất thương yêu Triệt nhi, nhưng hân căn bản không biết Triệt nhi cần gì. Hân chính là đang làm nũng, lại đi tìm người khắp nơi, lại đối xử rất nghiêm khắc với hân, để một mình hân rèn luyện trong Hoàng cung, cho nên Triệt nhi ghét nhất bị đuổi về Hoàng cung, mà trong lúc vô ý người đã nói những lời như thế, đã làm hân bị thương tổn.” Long Phi giọng nói hơi có chút trầm trọng giải thích, hân đã hi vọng Triệt nhi có thể giống như tiểu hài tử bình thường có thể vui vẻ mà sống.

“Là vậy sao, ta không cố ý.” Vân Phi Tuyết lập tức trở nên hối hận, trong lúc vô ý nàng đã làm Triệt nhi tổn thương rồi.

“Phi Tuyết, ta có thể thấy được, Triệt nhi là thật sự thích người, ta hy vọng người có thể thật lòng với nó, Triệt nhi kỳ thật rất đáng thương.” Long Phi nhìn nàng ý vị sâu xa nói.

“Ta muốn đi tìm hân.” Vân Phi Tuyết vừa dứt lời, người cũng đã lo lắng chạy ra ngoài, nàng rất lo lắng cho hân.

Nàng cứ thế tìm được phòng của Triệt nhi, thấy hân đang ngồi trên mép giường lau nước mắt, vừa trông thấy nàng đi vào liền thở phì phì nói: “Người tới làm gì? Muốn Hoàng huynh đưa ta hồi cung sao?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt, Vân Phi Tuyết thật đau lòng, tiến đến giải thích với hân: “Triệt nhi, người đừng tức giận mà, ta vừa nãy không phải là cố ý.”

“Hừ.” Triệt nhi hằm hừ quay mặt đi không nhìn nàng, nàng cũng giống như Hoàng huynh vậy, đều muốn vút hân vào trong Hoàng cung.

“Ta sẽ không để họ đuổi người về Hoàng cung, người mỗi ngày đến ép ta uống thuốc ta còn không báo thù nữa, cho nên, người yên tâm, người muốn chạy ta cũng sẽ không để người chạy, nhưng ta là người có thù thì sẽ báo đó nha.” Vân Phi Tuyết biết tính tình của hân, cho nên làm như ngang ngược nói.

“Người cho là người có thể trả thù được sao? Mấy lần kia người ngay cả ta cũng đánh không lại.” Triệt nhi không cười liếc mắt nhìn nàng một cái, bất quá tâm tình tựa hồ tốt hơn nhiều.

“Tiểu tử, người dám khinh thường ta.” Vân Phi Tuyết thở phì phì cốc đầu hân một cái.

“Người dám đánh ta, ta là Hoàng thượng.” Triệt nhi xoay người lấy tay cản nàng, tay lại đụng trúng miệng vết thương trên ngực nàng.

“A...” Vân Phi Tuyết không kiềm được tiếng kêu vượt ra, đau đớn lấy tay ôm ngực, lui về phía sau hai bước.

“Người làm sao vậy? Ta không phải cố ý.” Về mặt của Triệt nhi lập tức trở nên khẩn trương, chạy đến cạnh người nàng, chân tay luống cuống.

Xì một tiếng, nhìn bộ dáng không biết làm sao của hân, Vân Phi Tuyết khẽ cười nói: “Tiểu tử, hiện tại chúng ta huê nhau, vậy thì ai cũng không được giận.”

“Ta không có giận, ta là nam nhân, sao lại chấp nhặt với người.” Triệt nhi mạnh miệng phủ nhận, ánh mắt cũng không dám nhìn nàng, nhìn chăm chăm vào nơi khác.

“Được, người là nam nhân, người không giận, vậy ta đây về trước, chốc nữa đến thăm người.” Vân Phi Tuyết khẽ cười, rốt cuộc vẫn là con nít, dễ bị gạt.

“Được, ta sẽ đến tìm người cùng uống thuốc.” Triệt nhi trên mặt lại lộ ra nụ cười gian xảo, vẻ không thoải mái khi này dường như đã biến mất rồi.

“Được.” Vân Phi Tuyết buồn bực đáp, nàng nắm tay hắn đứng dậy, sau đó xoay người rời đi.

Đi thật chậm về phía phòng, thấy một nha hoàn đi đến từ phía đối diện, ánh mắt hấp háy nhìn nàng.

“Tiểu tử, người đã đến rồi.” Vân Phi Tuyết kêu lên vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

99. Chương 99: Thị Tầm

“Tỷ tỷ. Vết thương của tỷ ra sao rồi? Thấy tỷ không có việc gì là tốt rồi.” Nam Cung Vãn Thiên nhẹ nhõm trong lòng, mắt nhắm tít xoè tay ôm lấy cánh tay của nàng.

“Tiểu tử, ta không sao, lần trước làm phiền người, tỷ tỷ còn chưa cảm ơn người.” Vân Phi Tuyết có chút cảm động, biết hắn không ngại nguy hiểm đến thăm nàng.

“Tỷ tỷ muốn đáp tạ thế nào đây? Hay là cho đệ thân mật một chút?” Nam Cung Vãn Thiên cánh tay bậ bậ để ở thắt lưng của nàng, vẻ mặt cười đầy ái muội.

“Nghĩ hay nhỉ.” Vân Phi Tuyết liếc mắt trừng hắn một cái, lại gõ nhẹ lên đầu hắn, lần nào cũng cố ý ăn đậu hũ của nàng cả.

“Đệ nghĩ rằng rất hay đó chứ.” Nam Cung Vãn Thiên nhanh chóng đánh lén trên mặt nàng, không đợi nàng phát tiết đã rời nàng ra nói: “Tỷ tỷ, đệ không rảnh nữa rồi, đệ đi đây, vài ngày nữa lại đến thăm tỷ.”

“Được.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, không có giữ lại, nhìn hắn rời đi.

Tiêu Nam Hiên vừa hoàn tất công sự, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng, muốn đi thăm Triệt nhi, chợt thấy Dĩnh nhi từ phía đối diện đi đến, hắn lập tức nhớ đến lời nói của thị vệ, rốt cục hắn cũng có thể khẳng định nàng đang giả điên, lại là một nữ nhân có tâm kế, nhưng hắn sẽ không cho nàng được toại nguyện.

Thời điểm Dĩnh nhi thấy hắn vốn định né tránh, nhưng cảm thấy hắn luôn chăm chăm nhìn nàng, cuống quýt né tránh ngược lại càng làm hắn thêm hoài nghi, đành kiên trì đón nhận đi đến cúi đầu xoay người nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Sau đó định lui ra ngoài.

“Đứng lại.” Tiêu Nam Hiên lập tức gọi nàng lại.

Thân thể của Dĩnh nhi lập tức cứng đờ, trong tâm lập tức trở nên rất khẩn trương, một lần nữa xoay người lại, cúi đầu thật thấp nói: “Vương gia có gì phân phó?”

“Ngẩng đầu lên.” Mệnh lệnh của Tiêu nam Hiên lạnh như băng lại không mang theo hoài nghi.

“Dạ, Vương gia.” Thân thể Dĩnh nhi khẩn trương run run nhẹ, không biết hắn muốn làm gì? Tuy rằng đáp, nhưng rất chậm chạp không dám ngẩng đầu lên.

“Người đang phân vân cái gì? Lời nói của bốn vương người nghe không rõ sao? Ngẩng đầu lên, đừng để bốn vương nói đến lần thứ ba.” Ngự khí của Tiêu Nam Hiên có chút âm lãnh.

“Dạ, Vương gia, nô tỳ đã nghe rõ.” Dĩnh nhi khẩn trương đến mức trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, thanh âm đều đều, biết trốn không khỏi đành chậm rãi ngẩng đầu, nhưng chỉ trong nháy mắt lại cúi đầu xuống thật thấp.

“Người đang trốn cái gì?” Tiêu Nam Hiên lấy tay giữ chặt cằm của nàng, bắt buộc nàng ngẩng đầu lên, khẽ môi gợi lên một chút ý cười mơ hồ: “Quả nhiên là một quốc sắc thiên hương. Nô tỳ? Nếu bốn vương không có nhớ lầm, người hắn là Vương phi của bốn vương.”

“Không, Vương gia nhớ lắm rồi, nô tỳ chỉ là một nô tỳ hèn mọn.” Dĩnh nhi quá sợ hãi, trong đôi mắt đẹp tràn ngập hoảng sợ, cuống quýt phủ nhận, hẳn sẽ không phải là muốn nàng chứ.....

“Phải không? Vậy ngay đêm nay người đi thị tẩm, bổn vương cho người làm nữ nhân của bổn vương, người sẽ không là nô tỳ hèn mọn rồi.” Trong mắt Tiêu Nam Hiên mang theo tia tàn nhẫn, vì tránh né hẳn, nàng ta lại giả điên lâu như thế, nhưng chung quy nàng ta vẫn sẽ không trốn thoát.

Vân Phi Tuyết từ rất xa đã thấy Tiêu Nam Hiên ở chỗ kia lấy tay nâng mặt của một nô tỳ lên, nhìn thân ảnh hình như là Dĩnh nhi, trong lòng cả kinh, thầm kêu lên một tiếng không tốt, vội vàng uyển chuyển đi qua đó, vừa lúc nghe được những lời này của hắn.

Nghe được hắn nói như vậy, sắc mặt của Dĩnh nhi thoáng chốc trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Dĩnh nhi, thì ra người ở trong này, hèn gì ta không làm sao tìm thấy người được. Thuốc của ta vẫn còn chưa có, còn không mau đi.” Vân Phi Tuyết lớn tiếng nói, sai khiến một câu, sau đó dùng tay gỡ bàn tay đang giữ chặt cằm của nàng ta ra, cho nàng ấy cơ hội thoát đi.

“Dạ, Vương phi, nô tỳ đi ngay.” Thấy nàng giúp bản thân giải vây, Dĩnh nhi rời đi mà giống như đang chạy trốn chết.

“Tiêu Nam Hiên, người có ý gì? Đừng quên nàng ấy là người cho ta, nàng ấy hiện tại là người của ta, người không có quyền muốn nàng ấy.” Vân Phi Tuyết tức giận trừng mắt với hắn, lập tức bỏ tay hắn ra.

“Bổn vương có ý gì? Vân Phi Tuyết, bổn vương muốn hỏi người có ý gì thì đúng hơn? Mặc kệ nói thế nào nàng ấy cũng là nữ nhân của bổn vương, lại dám cùng nam nhân khác hẹn hò sau lưng bổn vương, bổn vương sẽ không để nàng ta bảo trụ trong sạch vì nam nhân khác.” Trong mắt Tiêu Nam Hiên tràn đầy lãnh khốc.

“Tiêu Nam Hiên, người là đồ biến thái, nữ nhân của người? Nữ nhân của người đầy ắp, nếu là hồng hạnh xuất tường, thay đổi thất thường, người đương nhiên có thể làm như vậy. Nhưng người đừng quên, các nàng đều là do người ép cưới, vả lại vốn dĩ người cũng không yêu, đơn giản là muốn tra tấn các nàng, chẳng lẽ nhìn người khác thống khổ, người thật sự sẽ khoái hoạt sao? Sao người không thể thành toàn cho bọn họ?” Vân Phi Tuyết cao giọng chỉ trích hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ bừng.

“Bổn vương vì cái gì phải thành toàn cho bọn họ? Người đã nói đúng một câu. Nhìn người khác thống khổ, bổn vương sẽ khoái hoạt, về nàng ta, bổn vương đã quyết rồi.” Tiêu Nam Hiên cũng hung hăng buông những lời này.

Vân Phi Tuyết nổi giận dưng dưng trừng mắt với hắn, nàng không thể để hắn làm thế ! Nàng không thể để hắn huỷ hoại hạnh phúc của Dĩnh nhi ! Nàng càng không thể để Dĩnh nhi hận nàng.

“Nghe thấy bổn vương sủng hạnh người khác người đã tức giận như vậy sao? Bộ dạng này của người làm bổn vương nghĩ rằng người đang ghen tỵ đấy.” Ngón tay của Tiêu Nam Hiên xẹt qua khuôn mặt tức giận của nàng, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh lùng.

Vân Phi Tuyết vẫn không nhúc nhích, mâu quang hung hăng theo dõi hắn, thật muốn tát cho hắn một cái, nếu là nàng, có ra sao nàng cũng không để ý, nhưng nàng không thể hại cả đời Dĩnh nhi được, nàng chỉ có thể nhịn mà thôi.

Hít thở thật sâu, đè nén lửa giận trong lòng hỏi:“Nói đi, người rốt cuộc muốn thế nào mới có thể buông tha nàng ấy.”

Nhìn nàng, ngón tay của Tiêu Nam Hiên di chuyển ái muội lên trên môi nàng, đột nhiên không chế phần dưới của khuôn mặt nàng, trong tàn khốc có một chút ý cười lạnh lùng nói:“Vân Phi Tuyết, người cho là người thật sự có quyền cùng bổn vương trao đổi điều kiện sao? Bổn vương muốn thế nào? Để bổn vương nói cho người, đó là bổn vương không thể buông tha cho nàng ta.”

“Tiêu Nam Hiên, người quả nhiên quá vô sỉ.” Bàn tay của Vân Phi Tuyết nắm lại thật chặt, đột nhiên xuất thủ đánh vào mặt hắn, nàng thật muốn hung hăng giáo huấn tên biến thái này.

Tiêu Nam Hiên lập tức chụp được nắm đấm nàng đang đánh tới, dùng sức nhanh nhẹn nói:“Vân Phi Tuyết, người tốt nhất đừng để bổn vương nhìn thấy người động thủ, nếu không đừng trách bổn vương đối với người

không khách khí.” Nói xong, hất tay nàng ra, xoay người rời đi.

100. Chương 100: Vô Cùng Tồn Nước Miếng

“TiêuNamHiên, người không thể vì bị một nữ nhân phản bội liền cực đoan thù hận tất cả nữ nhân, người đang ghen tị, ghen tị người khác có được hạnh phúc !” Vân Phi Tuyết ở phía sau lưng hấn trào phúng nói.

Thân ảnh của Tiêu Nam Hiên lập tức dừng lại, đột nhiên xoay người, con ngươi đen tối sầm làm người ta sợ hãi, nháy mắt liền trở thành vằn đỏ như máu, cừu hận sắc bén như con dao nhọn đâm vào ngực nàng, đi từng bước lại gần nàng, không ai dám ở trước mặt hấn bàn cái đề tài đó, đột nhiên tay bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của nàng: “Vân Phi Tuyết, người quả nhiên không sợ chết, vậy bốn vương sẽ đáp ứng cho người.”

Tay hấn dần dần tăng thêm lực, mâu quang càng trở nên thêm điên cuồng lạnh lẽo, lửa giận phùng phùng như muốn đem nàng cắn nuốt, sắc mặt của Vân Phi Tuyết lập tức vì thiếu không khí mà trở nên đỏ bừng, nhưng nàng không có giấy dựa, khoe môi như trước cong lên, như là đang chế giễu hấn.....

“Hoàng huynh, huynh đang làm gì vậy? Mau buông hoàng tẩu ra, huynh sẽ bóp chết tẩu ấy mất.” Thời điểm nàng sắp mất đi ý thức, Triệt nhi đột nhiên chạy đến, kinh hoàng giữ chặt cánh tay hấn, vốn là bản thân định đi đến đây tìm sư huynh, kết quả lại thấy cảnh như vậy.

Thấy ánh mắt sợ hãi của Triệt nhi, mâu quang của hấn mới từ từ dịu đi, lập tức buông cánh tay bóp lấy nàng ra.

“Khụ, khụ.....” Đột nhiên được tự do hô hấp, Vân Phi Tuyết nhin không được bắt đầu ho khan.

“Hoàng tẩu, tẩu sao rồi? Có sao không?” Bàn tay nhỏ bé của Triệt nhi thay nàng sợ hãi vuốt nhẹ phía sau lưng, quan tâm hỏi.

Một lúc lâu sau nàng trở lại bình thường, ngừng ho khan, mỉm cười nói: “Triệt nhi, ta không sao.”

“Hoàng huynh, sao huynh lại dùng cách đó đối xử với hoàng tẩu?” Trong đôi mắt đơn thuần trong suốt của Triệt nhi tràn đầy nghi hoặc khó hiểu.

“Triệt nhi...” Tiêu Nam Hiên đang ở thời điểm không biết giải thích thế nào.

Vân Phi Tuyết đột nhiên tiếp nhận đề tài, giải thích: “Triệt nhi, hoàng huynh cùng hoàng tẩu đang chơi trò chơi, xem thời gian nín thở của ai dài hơn.”

“Thiệt không?” Triệt nhi nhìn hấn, lại nhìn nàng, hình như đang hoài nghi.

“Thật mà, người muốn thử không, học xong có thể học bơi luôn đó.” Vân Phi Tuyết tùy tiện nói bậy.

“Thật vậy hả? Đệ cũng muốn thử.” Triệt nhi hiển nhiên tin, trong mắt lộ ra hưng phấn.

“Tỷ hôm nay mệt rồi, ngày mai được không?” Vân Phi Tuyết tìm lý do lấp liếm qua loa.

“Vậy được, đệ đi trước, đệ đi tìm sư huynh học võ nhé” Triệt nhi gật đầu nói, dù sao hiện tại hấn cũng không rảnh, sau đó liền rời đi.

Nhìn triệt nhi đi xa, thân ảnh đã hoàn toàn không thấy nữa, Tiêu nam Hiên mới quay đầu nhìn chằm chằm nàng nói: “Sao người lại thay bốn vương nói dối?” Tâm của nàng làm cho người ta rất khó hiểu.

“Người tự đánh giá cao bản thân rồi, ta không vì người, ta là vì Triệt nhi suy nghĩ, nó còn nhỏ, không thể lý giải thù hận trong lúc đó của người lớn, ở trong lòng nó, người là hoàng huynh, ta là hoàng tẩu của nó, hấn là hai người thân nhất, nếu nói người muốn giết chết ta, nó sẽ nghĩ ra sao? Sẽ xem vị hoàng huynh là người thế nào? Chẳng lẽ người cũng muốn để nó lớn lên trong thù hận bất an sao? Lại biến thành người nữa sao?” Vân Phi Tuyết lạnh lùng liếc hấn một cái.

Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, nháy mắt có chút mê đắm, nhưng hấn không thể phủ nhận, nàng nói rất có lý, hấn biết đã khiến Triệt nhi thiệt thòi rất nhiều.

“Tiêu Nam Hiên, ta có thể lý giải hận và oán trong lòng người cùng loại thống khổ bị người phản bội, nhưng người không thể vì điều này mà thống hận nữ nhân của mình, nữ nhân tốt trên đời này rất nhiều, chỉ là

người gặp phải một nữ nhân không tốt mà thôi, lại nói Dĩnh nhi, nàng vì không phản bội lời thề của bản thân với người yêu ở trong vương phủ giả ngây giả dại qua hai năm, bị người tùy ý đánh chửi, trải qua cuộc sống không bằng heo chó, nàng ấy vẫn được nuông chiều từ bé, là thiên kim tiểu thư mười ngón tay thanh xuân không động đến việc gì, tình yêu chấp nhận mọi điều này người không cảm động sao? Tại sao lại muốn cừu hận của người liên lụy người vô tội, sao lại đem cừu hận của người áp đặt cho người khác? Sao lại muốn người ngoài cuộc lưng đeo hận trong lòng người?” Ngữ khí của Vân Phi Tuyết dịu đi, nàng chỉ hy vọng hắn có thể buông tha Dĩnh nhi, nếu mệnh bạo không được, nàng ngay lập tức thay đổi sách lược dùng đạo lý, tuy rằng nàng không nắm chắc tí thành công nào, nhưng vẫn muốn thử một lần, bởi vì nàng không thể để hắn huỷ hoại Dĩnh nhi.

“Cừu hận của bốn vương không áp đặt lên bất cứ ai, hoàn toàn là do các người, bởi vì các người đều đáng bị như vậy.” Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Nam Hiên chiếu thẳng vào nàng.

Vân Phi Tuyết khoe môi cong lên một nụ cười chế giễu: “Đáng bị như vậy? Là vì bọn ta đều có một người cha mà người thù hận sao? Cha của kẻ khác thế nào ta không biết, nhưng cha của ta, người đừng quên, ta với người đều thù hận hắn, bởi vì sai lầm của hắn ta nhận hết ngược đãi và tra tấn của người, vậy ta nên hận ai? Người cũng thống hận kẻ hạ độc thủ với Triệt nhi đúng không? Vậy người có thể tưởng tượng ra Dĩnh nhi vô tội thế nào rồi chứ.”

“Vân Phi Tuyết, người nói nhiều như vậy đơn giản chỉ là để bốn vương buông tha nàng ta, nếu bốn vương càng muốn nàng ta thì sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng chằm chằm, nàng lại vì một người không có quan hệ với bản thân mà tổn nhiều nước miếng như vậy.

“Nếu người phải làm thế, vậy, ta chúc mừng người, một, trên linh vị Vương phi của người lại có thêm một cái tên nữa, hai, người lại có thêm một kẻ thù nữa, Cổ Thân sẽ không tiếc tính mạng mà ám sát người, ba, người mất đi một người hợp tác với người, là ta.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng giơ ra ba ngón tay.

“Vân Phi Tuyết, người đang uy hiếp bốn vương đó sao? Người cho là bốn vương sẽ phân vân sao? Nếu vậy người thật sự quá coi thường bốn vương rồi.” Tiêu Nam Hiên khoe môi cong lên lạnh lùng, trên mặt nạ màu bạc dường như ánh lên toàn những tia chế giễu.

“Ta đương nhiên biết điều này, người không thay đổi, người cũng không để ý, nhưng mà, ta muốn nói cho người biết, đi đêm có ngày gặp ma, người luôn có lúc sai, cho nên ta xin khuyên người, nhiều kẻ địch không bằng nhiều bằng hữu, nếu người có thể tác thành bọn họ, ngày nào đó nếu như người gặp được khó khăn, bọn họ chắc chắn đem mạng ra tặng người, nên khinh nên trọng ta nghĩ người rõ hơn bất cứ ai.” Vân Phi Tuyết khoe môi vì loạn nói xong, không nhìn hắn, xoay người bước đi.

“Thiên cổ anh hùng bao nhiêu hận? Gặp lại cười một tiếng phai mờ ân cừu.” Một tiếng thở dài thản nhiên từ phía nàng rời đi, truyền vào tai Tiêu Nam Hiên, làm cho thân mình hắn ngẩn ra, khoe môi gợi lên một nụ cười tự giễu, thật đa mưu túc trí, nhưng hắn không thể làm được, thù giết mẫu thân không đội trời chung, cho nên một người hắn cũng sẽ không bỏ qua.

101. Chương 101: Mang Đi Dĩnh Nhi

“Phi Tuyết, ta muốn làm sao bây giờ? Quý vương sẽ không là thật muốn ta đi thị tẩm đi, ta không cần, ta không cần thực xin lỗi Thần ca ca,” Dĩnh Nhi hoảng sợ không thôi nhìn nàng, sợ hãi không biết nên làm cái gì bây giờ?

“Dĩnh Nhi, không cần lo lắng, hội không có việc gì.” Vân Phi Tuyết nắm nàng lạnh như băng thủ, an ủi nàng, thực tế chính nàng trong lòng cũng không có thấp, nhưng là nàng không thể ở phía sau làm cho Dĩnh Nhi nhìn ra đến, mặc kệ như thế nào chính mình hội đem hết toàn lực bảo hộ nàng.

“Phi Tuyết, ta phải sợ.” Dĩnh Nhi mắt đẹp trung hàm chứa nước mắt, một chút ngả nhào xuống dưới, nàng không nghĩ, cũng không thể cô phụ Thần ca ca, vốn tưởng rằng hạnh phúc cách chính mình rất gần rồi, lại đột nhiên lại biến xa không thể thành.

“Dĩnh Nhi, đừng khóc, cũng không yếu sợ, ta sẽ không làm cho hắn thương tổn người, không bằng người hôm nay cùng ta cùng nhau ngủ?” Vân Phi Tuyết nói đến, xem đến nàng, như vậy chính mình cũng có thể

buông tâm.

“Ân, Phi Tuyết, nhưng là vạn nhất Vương gia đến đây làm sao bây giờ?” Dĩnh Nhi lo lắng nâng mâu hỏi, trên mặt đều là nước mắt.

“Hắn đến đây người đi, chỉ cần các người hai cái có một người ở của ta tầm mắt trong phạm vi, ta an tâm.” Vân Phi Tuyết giải thích đến, hiện tại chỉ cần bọn họ không chỉ độc cùng một chỗ, vốn không có cái gì đáng sợ.

“Ân.” Dĩnh Nhi suy nghĩ một chút gật gật đầu, thấy nàng nói có lý.

“Bất quá này chính là tạm thích ứng chi kế, ta còn là nếu muốn biện pháp, đưa người ra vương phủ.” Vân Phi Tuyết nhìn nàng còn thật sự đến, hiện tại Tiêu Nam Hiên đã muốn đã biết Dĩnh Nhi cùng cốc thần chuyện tình, bỏ trốn tựa hồ không quá thật rồi, kỳ thật cũng vẫn cũng không khả năng, nàng chỉ có nghĩ biện pháp, mau chóng làm cho hắn phóng đến Dĩnh Nhi, chính là nên làm cái gì bây giờ? Nàng lại không thể nào xuống tay.

“Quý vương cùng giải quyết ý sao?” Dĩnh Nhi lộ ra mờ mịt mâu quang, nàng hiện tại không dám ôm một tia hy vọng, kỳ thật nàng cho tới bây giờ cũng không ôm hy vọng, chính là thấy Thần ca ca thời điểm, có chút si tâm vọng tưởng.

“Dĩnh Nhi không cần nản lòng, cũng không muốn thả khí, chúng ta cùng nhau cố gắng, sẽ có hy vọng.” Vân Phi Tuyết nắm chặt tay nàng, cấp nàng lực lượng cùng ấm áp, cũng là đang an ủi chính mình.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Tiểu Đào đột nhiên kích động chạy vào.

“Làm sao vậy, Tiểu Đào, như vậy kích động?” Vân Phi Tuyết kỳ quái nhìn nàng hỏi.

“Tiểu thư, vừa rồi có người đến tìm Dĩnh Nhi cô nương, nói là Vương gia ở tìm nàng.” Tiểu Đào thở hổn hển nói đến, nàng vừa nghe đến tin tức này, liền vội vàng chạy về đến nói cho tiểu thư.

“Cái gì?” Vân Phi Tuyết sắc mặt rõ ràng cả kinh, hắn thật sự không tính buông tha Dĩnh Nhi.

Dĩnh Nhi nghe thế cái tin tức, lập tức than ngồi xuống thượng, mâu quang hoảng sợ vô thần, thân thể run run, làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ.....

“Dĩnh Nhi, không cần lo lắng, hội không có việc gì, ta đi, ta thay người đi gặp hắn.” Vân Phi Tuyết lập tức ôm lấy nàng, đều do chính mình, vì cái gì như vậy đường đột đem nàng yếu lại đây, hiện tại không phải cứu nàng, ngược lại là hại nàng.

“Phi Tuyết.....” Dĩnh Nhi một chút lên tiếng khóc lớn lên, nàng tránh không khỏi rồi.

Môn đột nhiên lập tức bị thôi đến đây, một cái nha hoàn cùng thị vệ đi vào đến, cung kính hành lễ nói: “Vương phi, Vương gia làm cho nô tỳ đến thỉnh Dĩnh Nhi phu nhân.”

Dĩnh Nhi một chút dọa trốn được thân thể của nàng sau, run run kiết nhanh bắt lấy của nàng quần áo.

“Dĩnh Nhi phu nhân, các người xưng hô sai lầm rồi, nàng chính là của ta một cái nô tỳ, nàng hiện tại không thoải mái, ta và các người đi gặp Vương gia.” Vân Phi Tuyết đem Dĩnh Nhi hộ ở sau người, cường trang trấn định lạnh lùng phân phó đến.

“Thực xin lỗi, Vương phi, đây là Vương gia phân phó, làm cho thuộc hạ nhất định phải thỉnh Dĩnh Nhi phu nhân đi qua, còn thỉnh Vương phi tránh ra. Làm cho thuộc hạ mang Dĩnh Nhi phu nhân đi.” Cái kia thị vệ chấp tay đến, cái kia bộ dáng chính là mặc kệ nàng có đồng ý hay không, bọn họ là nhất định phải mang Dĩnh Nhi đi.

“Lớn mật, đừng quên ta là Vương phi, mệnh lệnh của ta người có nghe chăng, đi ra ngoài.” Vân Phi Tuyết tức giận trừng mắt hắn, bưng Vương phi cái giá.

“Vương phi, thuộc hạ chỉ nghe Vương gia phân phó, nếu Vương phi nhất định không chịu tránh ra, người cũng đừng quá thuộc hạ mạo phạm rồi.” Thị vệ tựa hồ một chút cũng không đem nàng để vào mắt, sau đó nhìn nàng phía sau Dĩnh Nhi.

Phía sau Dĩnh Nhi nghe được hân nói như vậy, thân thể run run lợi hại hơn, nước mắt xoát xoát đi xuống lạc.

“Hảo, ta đây cùng Dĩnh Nhi cùng nhau gặp Vương gia.” Vân Phi Tuyết cắn răng nói, sau đó lôi kéo Dĩnh Nhi đã muốn đi.

“Vương phi, Vương gia công đạo quá chỉ làm cho thuộc hạ mang Dĩnh Nhi phụ nhân một người đi qua, Vương phi hay dùng không đi rồi.” Thị vệ lập tức ngăn lại nàng.

“Cút ngay, người không cần được một tắc lại muốn tiến một thước, ở nói như thế nào, ta cũng vậy Vương phi.” Vân Phi Tuyết thật sự bị tức điên rồi, nổi giận gầm lên một tiếng.

“Vương phi, đắc tội rồi.” Thị vệ phía sau liền điểm trụ trên người nàng huyết đạo, sau đó bên cạnh nha hoàn một phen kéo qua Dĩnh Nhi cánh tay.

“Phi Tuyết, cứu cứu ta.” Dĩnh Nhi giãy dụa, khóc hồi đầu cầu cứu nhìn nàng, thân thể bị mạnh mẽ đi phía trước tha đi.

“Các người phóng đến nàng, Tiêu Nam Hiên người không phải nhân, người ti bỉ.....” Vân Phi Tuyết bắt lực hô to, nề hà thân thể vừa động không thể động, lòng nóng như lửa đốt, nước mắt một chút bùng lên.

“Tiểu thư, tiểu thư, người bình tĩnh một chút, người hết sức rồi, người không cần ở khóc.” Tiểu Đào ở một bên vội vàng cấp nàng sát lệ, an ủi đến.

“Tiểu Đào, nhanh đi, tìm Long Phi, tìm Triệt Nhi, nhanh đi.....” Nàng cuống quýt công đạo, nàng chỉ có xin giúp đỡ bọn họ rồi.

“Thị, nô tỳ lập tức đi.” Nhìn đến tiểu thư trên mặt lo lắng, Tiểu Đào cũng cảm giác tình thế nghiêm trọng, vội vàng chạy đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết trong mắt nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng ở cầu nguyện lên trời, làm cho bọn họ nhanh lên bang Dĩnh Nhi, Dĩnh Nhi, người nhất định phải chống đỡ.

Một hồi lâu, Tiểu Đào tài văn chương thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng chạy vào, thượng khí không tiếp hạ khí nhìn nàng đến: “Tiểu thư, ta tìm lần, đều không có thấy quần gia cùng Hoàng Thượng thân ảnh, ta cũng hỏi qua rồi, bọn họ đều lắc đầu, nói không biết.”

“Cái gì?” Bọn họ cũng không ở, Vân Phi Tuyết lập tức tuyệt vọng nhắm mắt lại, sở hữu hy vọng nháy mắt đều tan biến rồi, mâu trung nước mắt giống như trân châu, vẫn không ngừng ngã nhào, bọn họ cũng không ở, nguyên lai hân đã sớm làm chuẩn bị, biết chính mình sẽ đi tìm bọn họ hỗ trợ, cho nên toàn chỉ mở bọn họ, nàng yếu làm sao bây giờ? Dĩnh thì làm sao bây giờ?

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy? Người không cần làm ta sợ.” Tiểu Đào chưa từng có nhìn đến quá tiểu thư cái dạng này, dọa cũng khóc đi ra, chỉ có không ngừng thay nàng sát nước mắt.

“A.....” Nàng âm thanh gào thét lớn, Dĩnh Nhi, thực xin lỗi, đột nhiên mở hàm chứa nước mắt mắt đẹp, mâu trung ngưng tụ rồi sở hữu hận ý, lập tức biến hung ác, lớn tiếng hô: “Tiêu Nam Hiên, người này súc sinh, nếu người thương tổn rồi Dĩnh Nhi, ta Vân Phi Tuyết thề, nhất định hội đem người thiên đao vạn quả.....”

Tức giận mắng tiếng hô, theo phòng văn truyền khắp toàn bộ vương phủ.....

Dĩnh Nhi bị thị vệ mạnh mẽ đưa rồi Tiêu Nam Hiên phòng, buông nàng, thị vệ liền lui đi ra ngoài, quan hảo môn.

Nàng ngồi dưới đất, nhìn ngồi ở bên giường kia mang theo màu bạc mặt nạ do dự ma quỷ hân, biết cầu xin tha thứ là mặc kệ dùng là, hân tàn nhẫn, nàng không phải không có linh giáo qua, lê hoa mang vũ mặt một chút giơ lên, mâu trung kiên cường trung mang theo hận ý, nàng không sợ rồi, cùng lắm thì chính là vừa chết. Một chút đứng dậy, theo dõi hân đến: “Quý vương, ta chính là tử, cũng sẽ không chịu của người vũ nhục.” Chính là, nàng ở cũng không thấy được Thần ca ca rồi.

“Hảo, người đã không sợ chết, vậy người sẽ chết đi, người cho là bốn vương sẽ ở ý sao? Đừng quên, đã muốn đã chết sáu cái rồi, bốn vương không cần ở nhiều người một cái.” Tiêu Nam Hiên thanh âm giống như trong Địa ngục ma quỷ, tàn khốc vô tình.

Tựa hồ đã sớm đoán được hần hội nói như vậy, Dĩnh Nhi nâng mâu xuyên thấu qua cửa sổ nhìn phương xa, khóe môi mang theo vẻ tươi cười nói: “Thần ca ca, Dĩnh Nhi đi trước một bước rồi, chúng ta kiếp sau ở gặp, kiếp sau chúng ta nhất định sẽ ở cùng nhau.”

Nói xong, nàng hung ác tâm, cắn răng một cái liền bôn đi qua, một đầu sẽ đi chàng bên cạnh vách tường.....

Ngay tại cửa nàng đầu sắp đụng tới vách tường thời điểm, đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng, đem thân thể của nàng từ một quyển, nàng liền chuyển quá một vòng tròn một lần nữa ngã ngồi trên mặt đất.

“Như vậy mỹ nhân liền như vậy đã chết, quá đáng tiếc.” Tiêu Nam Hiên đi qua đi, lấy tay nâng lên nàng được đến cảm, con người đen cũng là như vậy lãnh khốc không có một tia cảm tình.

“Muốn sống không dễ dàng? Muốn chết người còn ngăn cản rồi sao?” Dĩnh Nhi bả đầu phiên diện, né tránh tay hần, oán hận trừng mắt hần, mở ra sẽ cắn răng tự sát, từ nàng cũng muốn vì Thần ca ca bảo trụ trong sạch, đây là nàng duy nhất có thể làm.

“Muốn chết cũng không có dễ dàng như vậy? Người nếu đã chết, Cổ Thần cũng sống không được.” Tiêu Nam Hiên khóe môi phun ra tàn nhẫn giống như hàm băng thanh âm.

Dĩnh Nhi mở ra miệng, lập tức cương ở nơi nào, cường trang kiên cường một chút hồng mắt, hần như thế nào đối nàng không sao cả, nhưng là không thể thương tổn Thần ca ca, nước mắt rơi như mưa lấy tay bắt lấy hần vạt áo cầu xin đến: “Ta van cầu người không cần thương tổn hần, người không thể thương tổn hần.”

“Bốn vương đương nhiên có thể buông tha hần, chỉ cần người ngoan ngoãn phụng dưỡng bốn vương.” Tiêu Nam Hiên lập tức bỏ ra nàng bắt được chính mình vạt áo thủ, ngồi vào bên giường.

102. Chương 102: Thay Đổi Chủ Ý

Lạnh như băng hàn ý theo đáy lòng dâng lên, Dĩnh Nhi chỉ cảm thấy cửa nàng trước mắt một mảnh hắc ám, nàng không ở ôm có gì ảo tưởng, nàng đang làm cái gì? Cầu một cái lãnh huyết ma quỷ sao? Giống như một cái không có sinh mệnh rồi gỗ oa nhi, chậm rãi đứng lên thể, mắt đẹp trống rỗng vô thần đi bước một, trên chân giống như có ngàn cân giống nhau đi hướng hần trước mặt, thân thủ chậm rãi thân hướng chính mình trước ngực vạt áo.....

“Người chẳng lẽ thật sự nguyện ý vì hần hy sinh chính mình, nếu người đã không có trình tiết, người cho là hần còn có thể yếu người sao?” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng thanh âm lại ở cửa nàng bên tai nhớ tới.

Dĩnh Nhi khóe môi đột nhiên tràn ra một cái sắc đẹp tươi cười, là như vậy xinh đẹp mà lại làm cho người ta lòng chua xót, mắt đẹp mang theo khinh bỉ: “Cho dù hần muốn ta, ta cũng sẽ không ở cùng hần, bởi vì ta đã muốn không xứng rồi, nhưng là ta thương hần, ta thiết tình chúc phúc hần, hy vọng sẽ có một cái nữ tử thay ta đi thương hần, chỉ cần hần hạnh phúc, ta cuộc đời này cũng rất thỏa mãn rồi, đây là này đó, người sẽ không biết, người cả đời cũng không hội biết.”

Áo khoác lập tức chảy xuống, Dĩnh Nhi mặt không chút thay đổi nằm đến trên giường, nhắm mắt lại, nước mắt nháy mắt liền theo nàng nhắm chặt khóe mắt chảy xuống xuống dưới.

“Chỉ cần hần hạnh phúc, ta cuộc đời này cũng rất thỏa mãn.” “Người sẽ không biết, người cả đời cũng không hội biết.”

Một tiếng thanh lời nói quanh quẩn ở hần bên tai, Tiêu Nam Hiên cười lạnh một chút, ngón tay xẹt qua cửa nàng cảnh bộ ái muội dừng lại ở cửa nàng xinh đẹp con bướm xương quai xanh thượng, liền thấy nàng cắn chặt đôi môi, thân thể sợ hãi run nhè nhẹ.

“Sợ sao? Hiện tại bốn vương tự cấp người một lần lựa chọn cơ hội, chính người hoặc là hần, chính người tuyển, thả người, bốn vương sẽ không thả rồi hần, thả hần, bốn vương sẽ không thả rồi người.” Hần lãnh khốc vô tình thanh âm lại vang lên, hần sẽ không tin tưởng nữ nhân yêu, hội chí tử không du.

“Ta đã sớm đã muốn lựa chọn rồi, ta tuyển hần, hần còn sống chính là ta sống, hần hạnh phúc chính là ta hạnh phúc, không cần đang hỏi rồi, muốn thế nào? Tùy người.” Dĩnh Nhi như trước nhắm mắt lại, tuy rằng nàng thực sợ hãi, nhưng là nghĩ đến Thần ca ca, nàng nên cái gì còn không sợ rồi.

Nhìn trên giường nàng sợ hãi khẩn trương toàn sự cầy đàn, lại còn cường chứa kiên cường, nhắm mắt lại một bộ nhâm nhâm xâm lược, chịu chết mô dạng, thành yêu nhân, nàng tình nguyện hy sinh chính mình, lại không oán không hối hận, thâm thúy con người đen một chút nghi hoặc mê ly đứng lên, chẳng lẽ này trên đời thực sự này chí tử không du nữ tử sao?

“Tiêu Nam Hiên, người không thể bởi vì bị một nữ nhân phản bội, liền cực đoan cừu hận cho nên nữ nhân, người là ở ghen tị, ghen tị người khác có được hạnh phúc,”

“Loại này chấp nhất yêu, người không cảm động sao? Vì cái gì muốn cho người cừu hận liên lụy vô tội, vì cái gì muốn đem của người cừu hận áp đặt ối một người? Vì cái gì yếu người bên ngoài lưng đeo người trong lòng hận?”

Bên tai đột nhiên nghĩ đến Vân Phi Tuyết trong lời nói, Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm trên giường nhân, một hồi lâu, đột nhiên giận dữ phát tay áo xoay người rời đi.

Nghe được mở cửa, tiếng đóng cửa, trên giường Dĩnh Nhi mới mở trợn mắt, nhìn đến trong phòng không có một bóng người, ngốc sửng sốt, nàng tựa hồ không thể tin được Quỷ vương sẽ bỏ qua chính mình, điều này sao có thể? Nàng cứ nhiên liền như vậy tránh được một kiếp.

Vân Phi Tuyết tuyệt vọng nước mắt vẫn đi xuống lưu, nàng hại Dĩnh Nhi, đời này, nàng cũng không sẽ ở tha thứ chính mình, nàng nên như thế nào đối mặt Dĩnh Nhi, Dĩnh Nhi hiện tại thế nào.....

Không biết qua bao lâu? Nàng đột nhiên phát giác thân thể của chính mình năng động rồi, lập tức lao ra môn đi.

“Tiểu thư, người đi đâu lý?” Tiểu Đào thanh âm ở sau người vang lên.

Nhưng là Vân Phi Tuyết cố không hơn nàng, vẫn chạy vội đến Tiêu Nam Hiên phòng ngủ, một cước liền đá văng môn, chạy vội đi vào, liền thấy Dĩnh Nhi y quan không chỉnh ánh mắt si ngốc bán nằm ở trên giường.

“Dĩnh Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Nàng một chút phác đi qua, ôm lấy Dĩnh Nhi thân thể, trong lòng xin lỗi nàng không biết nên như thế nào biểu đạt, bất quá, may mắn Dĩnh Nhi còn sống.

“Phi Tuyết, người sao rồi?” Dĩnh Nhi thế này mới phục hồi tinh thần lại.

“Dĩnh Nhi, ta sẽ cho người báo thù, thực xin lỗi, đều là ta, nếu không phải ta, người sẽ không bị hần.....” Vân Phi Tuyết buông ra nàng, vẫn giải thích, hiện tại hối hận, đã muốn không thể vãn hồi.

Dĩnh Nhi thế này mới hiểu được nàng đang nói cái gì? Vội vàng lắc đầu đến: “Phi Tuyết, ta không có, Quỷ vương không biết vì cái gì đột nhiên ly khai, cho nên cũng không có đối ta thế nào?”

“Dĩnh Nhi, người không cần an ủi ta.” Vân Phi Tuyết giữ chặt tay nàng, nước mắt lách cách lách cách đi xuống lạc, nàng chính nghĩ đến Dĩnh Nhi là sợ nàng tự trách, cho nên ở giấu diếm nàng.

“Phi Tuyết, là thật, ta không có an ủi người, người xem ta trên người quần áo có phải hay không hoàn hảo, chính là áo khoác cởi rồi.” Dĩnh Nhi vội vàng làm cho nàng xem xem chính mình.

Vân Phi Tuyết thế này mới tỉnh táo lại, ánh mắt đảo qua thân thể của nàng thượng, ở đảo qua trên giường, thật sự không có hoan ái sau lưu lại một chút dấu vết, thế này mới tin tưởng nàng nói trong lời nói, vẫn treo ở yết hầu khẩu tâm, rốt cục trở xuống rồi tại chỗ, Quỷ vương thật sự buông tha nàng rồi, thật sâu thở ra khí, thế này mới đến: “Dĩnh Nhi đã xảy ra sự tình gì? Hần như thế nào sẽ bỏ qua người?”

“Ta cũng không biết.” Dĩnh Nhi lắc đầu, nàng cũng không có suy nghĩ cẩn thận, hần như thế nào hội đột nhiên buông tha chính mình.

Vân Phi Tuyết thấy nàng cũng thực mờ mịt, vội vàng cầm lấy cửa nàng áo khoác đến: “Dĩnh Nhi, mặc, chúng ta trước rời đi nơi này.” Mặc kệ thế nào? Chỉ cần Dĩnh Nhi không có việc gì là tốt rồi,

“Ân.” Dĩnh Nhi vội vàng đứng dậy, thế này mới phản ứng lại đây, nơi này là Quỷ vương phòng.

Vân Phi Tuyết cùng Dĩnh Nhi trở lại chính mình phòng, nàng mới phân phó Tiểu Đào đến: “Tiểu Đào người phù Dĩnh Nhi đi nghỉ ngơi đi.” Nàng hôm nay nhất định sợ hãi, coi như là tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Ân, tiểu thư, vậy người chính mình cũng sớm một chút nghỉ ngơi.” Tiểu Đào gật đầu nói, thế này mới cùng Dĩnh Nhi rời đi.

Vân Phi Tuyết thế này mới toàn thân vô lực nằm đổ trên giường, đêm nay cuối cùng là sợ bóng sợ gió một hồi, cũng hoàn hảo, Tiêu Nam Hiên cuối cùng không có hoàn toàn diệt sạch nhân tính, buông tha rồi Dĩnh Nhi, bằng không, nàng nhất định có thể hay không buông tha hắn.

Môn chi yêu vang rồi một chút, nàng lập tức đứng dậy đến: “Ai?”

“Trừ bỏ bốn vương còn ai vào đây?” Tiêu Nam Hiên mâu quang thâm trầm tiêu sái tiến vào.

“Người tới làm cái gì?” Vân Phi Tuyết sắc mặt lạnh như băng, tuy rằng hắn buông tha rồi Dĩnh Nhi, nhưng là hắn vẫn như cũ thật giận.

“Người không phải phải bốn vương thiên đạo vạn quả sao? Bốn vương không đến, người như thế nào quả?” Tiêu Nam Hiên nói xong ngồi xuống bên giường.

Vân Phi Tuyết Mỹ mâu theo dõi hắn, hắn nghe được, bất quá nàng vốn muốn hắn nghe được, nhìn hắn lãnh trà đến: “Người sẽ không là vì sợ, cho nên mới buông tha Dĩnh Nhi đi.”

“Người thấy có này khả năng sao?” Tiêu Nam Hiên mày kiếm một điều, nàng mỗi lần đủ cố ý khiêu khích hắn.

“Vì cái gì không có? Chỉ cần ta nghĩ, ta có thể giết người.” Vân Phi Tuyết cũng mày liễu một điều cùng hắn đối diện, cho dù là không sự thật, nhưng là tối thiểu sĩ khí thượng không thể thua.

Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm, khóe môi hơi hơi giương lên, đột nhiên đứng dậy muốn đi.

“Người làm gì đi?” Vân Phi Tuyết sững sốt, thuận miệng lại hỏi.

Tiêu Nam Hiên dừng lại cước bộ, con người đen tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng đến: “Bốn vương đột nhiên thấy, người đối bốn vương không có sủng hạnh Dĩnh Nhi, tựa hồ thực thất vọng, cho nên, bốn vương cái này đi sủng hạnh nàng.”

“Đứng lại, người không thể đi.” Vân Phi Tuyết lập tức khẩn trương đứng lên, lập tức chắn phía trước.

Tiêu Nam Hiên dừng lại cước bộ, khóe môi giờ lên một chút tươi cười, một phen lâm quá nàng, ngồi trở lại đến bên giường, ái muội ở cửa nàng bên tai đến: “Không đi có thể, bất quá người yếu bởi thường bốn vương.”

“Đương nhiên có thể, ta không còn sớm chính là của người rồi sao?” Vân Phi Tuyết cũng học bộ dáng của hắn, bắt tay chỉ đặt ở hắn thần thượng, sau đó kỳ cười đến: “Ta không cần, một lần cùng mười lần có khác nhau sao?”

Tiêu Nam Hiên thủ thoảng dùng sức ôm của nàng thất lưng, con người đen gắt gao khóa nàng, nàng đoạn trang lên thời điểm, thật là một cái thiên kim tiểu thư bộ dáng, bất quá phóng đáng lên lời nói, so với phong trần trung nữ tử chỉ có hơn chứ không kém.....

“Nếu không có khác nhau, vậy đến đây đi.” Hắn lập tức ôm lấy nàng muốn lăn đến trên giường.

“Chờ một chút.” Vân Phi Tuyết lập tức thôi đến hắn, lại đã: “Ta bị thương, cho nên hiện tại không được, ta nhưng là vì cứu Triệt Nhi.”

“Triệt Nhi, hảo, kia bốn vương liền xem ở Triệt Nhi mặt mũi thượng, đêm nay buông tha người.” Tiêu Nam Hiên đứng lên nói, nàng nghĩ đến hắn thật sự liền như vậy cơ khát sao?

“Theo giúp ta ngủ.” Thấy hắc phải đi, Vân Phi Tuyết một chút giữ chặt hắc, hắc sẽ không đột nhiên quay trở lại tìm Dĩnh Nhi đi, mặc kệ thế nào? Ở lại chính mình bên người, an toàn nhất.

“Vương phi, đây là ở mời bốn vương sao? Vẫn là sợ bốn vương đột nhiên thay đổi chủ ý?” Tiêu Nam Hiên liếc mắt một cái liền ra lòng của nàng tư, khỏe môi mang theo thần nhiên lãnh trào.

“Người đều đoán được, còn hỏi cái gì? Bất quá, ta đến rất ngạc nhiên, người vì cái gì đột nhiên buông tha rồi Dĩnh Nhi? Cũng là người lương tâm phát hiện rồi?” Vân Phi Tuyết theo dõi hắc hỏi.

103. Chương 103: Mười Ngày

“Người đều đoán được, còn hỏi cái gì? Bất quá, ta đến rất ngạc nhiên, người vì cái gì đột nhiên buông tha rồi Dĩnh Nhi? Cũng là người lương tâm phát hiện rồi?” Vân Phi Tuyết theo dõi hắc hỏi.

“Bốn vương quyết định rồi chuyện tình cần cho người biết không?” Tiêu Nam Hiên chính là lạnh lùng hỏi lại rồi một câu, xoay người nằm đến trên giường, che dấu hắc trong lòng ý tưởng.

“Hảo, người không nói cho dù rồi, ta là không cần biết, bất quá ta có vẻ quan tâm, người có thể hay không quyết định thả Dĩnh Nhi?” Đây mới là nàng tối quan tâm, chỉ có Dĩnh Nhi ra vương phủ, nàng mới có thể yên lòng.

“Hội.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng thực rõ ràng đáp đến.

Vân Phi Tuyết trong lòng vui vẻ, bất quá nàng sẽ không tin tưởng hắc tốt như vậy nói chuyện thả Dĩnh Nhi, nhất định có cái gì mục? Mặt đẹp bán mị, môi đỏ mọng nhẹ thở:“Điều kiện.”

“Điều kiện?” Tiêu Nam Hiên thâm thúy con người đen ra lộ ra quỷ dị tươi cười, một chút ôm nàng, ở cửa nàng bên tai ái muội đến:“Nếu có một ngày người có thể để cho bốn vương tâm tình tốt, có lẽ, bốn vương sẽ thả nàng? Đây có tính không là điều kiện?”

Vân Phi Tuyết quay đầu, chỉ biết hắc hội cố ý làm khó dễ, khỏe môi tựa tiểu phi tiểu gọi lên,“Không bằng chúng ta đổi cái điều kiện, cho người tâm tình tốt, có lẽ rất khó, bất quá cho người tâm tình không tốt, thực dễ dàng.” Lời còn chưa dứt, chân ngọc nhất câu, liền đá hướng hắc hạ thân...

Tiêu Nam Hiên bay nhanh dùng chân kẹp lấy cửa nàng chân, làm cho nàng vừa động không thể động, con người đen trung mang theo mơ hồ ý cười:“Người không thử thử một lần, như thế nào biết? Có lẽ người thực dễ dàng có thể làm cho bốn vương vui vẻ.”

“Hảo, ta nhận, bất quá, người phải đáp ứng ta, trong lúc này người không thể đụng vào Dĩnh Nhi, càng không thể đối Dĩnh Nhi có không an phận chi tưởng.” Nàng có thể không đồng ý sao? Bất quá Vân Phi Tuyết đưa ra chính mình điều kiện, mục đích cũng là ở tha thời gian, vì Dĩnh Nhi tranh thủ.

“Bốn vương vì cái gì đáp ứng người? Bất quá, bốn vương nhưng thật ra rất ngạc nhiên, người hội như thế nào thảo bốn vương niềm vui, cho nên bốn vương đáp ứng, bất quá bốn vương tính nhẫn nại rất hạn, người tốt nhất nhanh lên, nhớ kỹ, người chỉ có mười ngày thời gian.” Tiêu Nam Hiên mâu trung lộ ra hước diễn, hắc cũng thực chờ mong, nàng hội dùng biện pháp gì làm cho hắc cao hứng? Cho nên hắc cố ý đem thời gian lui thực đoán, làm cho nàng không thể tha thời gian, mau chóng xuất thủ.

“Một lời đã định.” Vân Phi Tuyết thực sảng khoái đáp ứng, dù sao có thể tha một ngày là một ngày, tối thiểu nàng có mười ngày thời gian có thể lợi dụng.

“Hiệp nghị đạt thành, hiện tại ngủ.” Tiêu Nam Hiên ôm lấy nàng nằm đổ trên giường, con người đen ở trong đêm đen lờ lờ tỏa sáng, tựa hồ ở chờ mong cái gì?

“Hoàng tẩu, ta đến đây,” Vân Phi Tuyết vừa mới rời giường, Triệt Nhi nho nhỏ thân ảnh liền thiểm rồi tiến vào.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.” Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi cùng nhau khuất thân hành lễ.

“Không cần.” Triệt Nhi làm cho các nàng đứng lên.

“Triệt Nhi, đêm qua ngươi đi đâu lý rồi?” Nàng đột nhiên nhớ tới hỏi, xú tiểu tử, dùng đến hần thời điểm, hần sẽ không ở.

“Ta cùng sư huynh đi Mai Viên luyện công rồi, ngươi tìm ta? Có việc sao?” Triệt Nhi ngửa đầu nhìn nàng hỏi.

“Là nha, ta tìm ngươi, bắt quá không có việc gì rồi.” Vân Phi Tuyết đến, nguyên lai bọn họ ở Mai Viên, trách không được Tiểu Đào tìm không thấy bọn họ.

“Nga, hoàng tẩu, hôm nay ngươi làm đồ ăn sáng cho ta ăn có được hay không? Ta nghe nha hoàn nói, hoàng huynh trước kia cho ngươi chính mình làm đồ ăn sáng ăn, có phải hay không?” Triệt Nhi trát động trong suốt đôi mắt, tựa hồ thực chờ mong.

“Hảo, bắt quá, ta muốn làm tốt rồi, ngươi nhất định phải đều ăn luôn biết không?” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, biết hần không phải chờ mong kia phân bữa sáng, mà là một phần thân tình cùng khoái hoạt.

“Ân, ta nhất định đều ăn luôn. ” Triệt Nhi vội vàng gật đầu, sau đó lôi kéo tay nàng liền đi ra ngoài, “Chúng ta hiện tại phải đi làm.”

Các nàng thân ảnh vừa xuất hiện ở phòng bếp, liền sợ hãi phòng bếp đầu bếp nữ cùng nô tỳ.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, nô tỳ tham kiến Vương phi.” Vội vàng cùng nhau quỳ xuống, trong lòng run sợ không biết đã xảy ra sự tình gì, bọn họ như thế nào hội cùng nhau thư đến phòng.

“Các người đứng lên, đều đi ra ngoài đi, nơi này không cần các người, Tiểu Đào Dĩnh Nhi các người cũng đi ra ngoài,” Vân Phi Tuyết phân phó đến, nàng cùng với Triệt Nhi cùng nhau hoàn thành.

“Thị, Vương phi.” Một đám nô tỳ đều lui đi ra ngoài, canh giữ ở phòng bếp ngoại, không biết Vương phi cùng Hoàng Thượng muốn làm cái gì?

Vân Phi Tuyết rất quen thuộc luyện thiết thái, thiết thịnh..... Triệt Nhi trách trừng lớn ánh mắt nhìn nàng, mâu trung đều là bội phục, chờ chuẩn bị tốt hết thấy.

Nàng mới phân phó hần đến: “Triệt Nhi, ngươi tới nhóm lửa, được không? Chúng ta cùng nhau làm.”

“Ân, tốt nhất, tốt nhất.” Triệt Nhi thực hưng phấn ngồi xổm nơi đó, tay nhỏ bé cầm sài, hướng bên trong đưa .

Ngoài cửa nô tỳ nhưng thật ra sợ hãi, Vương phi đang làm cái gì? Làm cho Hoàng Thượng nhóm lửa, một cái lớn tuổi nô tỳ lập tức đi vào đi vào: “Vương phi, Hoàng Thượng, làm cho nô tỳ đến.”

“Ngươi đi ra ngoài.” Triệt Nhi đang ở hưng phấn đâu, liền mệnh lệnh đến.

Nô tỳ đứng ở nơi đó bất an nhìn Vân Phi Tuyết, này nếu làm cho Vương gia đã biết, hội như thế nào trừng phạt các nàng.

“Không có việc gì , ngươi đi ra ngoài đi, ta sẽ cùng Vương gia nói .” Vân Phi Tuyết ngữ khí hiền lành đến, biết nàng đang lo lắng cái gì.

“Thị, nô tỳ tuân mệnh.” Nghe được nàng nói như vậy, cái kia nô tỳ mới lui đi ra ngoài.

Thơm ngào ngạt diện điều rất cực làm tốt rồi, Triệt Nhi trên người trên mặt chát vật, trên tay đều là hắc hắc , cũng rất cao hứng, nước miếng đều chảy ra rồi.

“Triệt Nhi, ngươi..... Ha ha.....” Vân Phi Tuyết nhìn hần mô dạng nhẹn không được cười.

“Hoàng sư, ngươi dám cười ta.” Triệt Nhi giả bộ sinh khí, đen tuyền thủ liền hướng của nàng trên mặt lau đi.....

“A..... Ta không cần, Triệt Nhi ta sai lầm rồi, ta ở cũng không cười ngươi rồi.” Vân Phi Tuyết một mặt cuống quýt trốn tránh, một mặt cầu xin tha thứ đến, nhưng là vẫn là nhẹn không được cười.

“Không được, ta nhất định phải cho ngươi cũng mặt thượng.” Triệt Nhi vẫn chưa dừng tay, nhẹ nhàng dùng một chút vô công, Vân Phi Tuyết trên mặt liền hơn một cái đen tuyền tay nhỏ bé ấn.

“Ha ha.....” Triệt Nhi cũng nhin không được cười ha ha.

“Xú tiểu tử, ngươi dám trêu đùa ta, xem ta như thế nào thu thập ngươi? Ta muốn đem ngươi đồ thành tiểu Hắc nhân,” Vân Phi Tuyết cũng giả bộ sinh khí, bắt tay bôi đen, sau đó tặc cười muốn đi trảo hắn.....

“Đến nha, đến nha, ngươi bắt không đến, ha ha.” Triệt Nhi đắc ý trốn tránh , còn không đành cười.....

Phòng bếp ngoại nô tỳ đều cười khanh khách nhìn ở tại trù phòng các nàng, loại này trường hợp thực ảm áp.

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi một hồi đến Vương phi, chợt nghe đến theo tại trù phòng mặt truyền đến vui cười thanh.

“Là Triệt Nhi.” Bọn họ lẫn nhau liếc mắt một cái, liền hướng phòng bếp đi đến, hắn đang làm cái gì? Như vậy vui vẻ, ở bọn họ trong trí nhớ, Triệt Nhi chưa từng có như vậy thoải mái cười to quá.

Phòng bếp ngoại nô tỳ thấy đi tới Vương gia cùng quản gia, vừa muốn hành lễ, đã bị Tiêu Nam Hiên ngăn cản, hắn hướng bên trong vừa thấy, liền thấy Vân Phi Tuyết cùng Triệt Nhi thân ảnh một trước một sau truy đuổi , trên người, trên mặt chật vật không thôi, lại dị thường vui vẻ.

Phòng bếp trung, Vân Phi Tuyết truy đuổi rồi khéo léo tinh linh Triệt Nhi, môn đột nhiên bị thôi đến, nàng vươn thủ không kịp thu hồi, lập tức liền chụp ở Tiêu Nam Hiên ngực, hoa râm triều phục thượng, lập tức hơn một cái hắc hắc dấu tay.....

“Hoàng huynh, sư huynh.” Triệt Nhi nhìn đến bọn họ, một chút bỏ nhào vào rồi Long Phi trong lòng, vụng trộm nhìn xem hoàng huynh, hắn có thể hay không trách phạt chính mình.

“Ngươi đang làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên nhìn chính mình bị nàng dơ triều phục, nhìn nhìn lại nàng đen tuyền thủ, cùng trên mặt nho nhỏ độc thủ ấn mày kiếm hơi nhíu.

“Làm gì? Ngươi không phải thấy được sao? Ta ở cùng Triệt Nhi ngoạn, ngươi muốn hay không cũng đến một chút.” Vân Phi Tuyết thủ nhất quán, cười xấu xa .

“Thu hồi tay ngươi.” Tiêu Nam Hiên mày mặt nhăn càng sâu rồi, nàng cái dạng này, làm sao còn muốn cái Vương phi?

“Long Phi, ngươi muốn hay không?” Vân Phi Tuyết không ở để ý tới hắn, xoay người đối với hắn cười đáp, sau đó vươn tay đi, cũng tưởng ở hắn trên mặt lưu cái ấn ký.

“Phi Tuyết, diện điều nên lạnh.” Long Phi rất dễ dàng liền né nhanh qua, sau đó ôn nhu mỉm cười nhìn thoáng qua đặt ở nơi đó điểm tâm nói đến.

“Là nha.” Vân Phi Tuyết thể này mới nhớ tới đến, nàng thiếu chút nữa đều đã quên, sau đó hướng về phía ngoài cửa phân phó nói:“Tiểu Đào, diện điều lấy hảo, ta trở về ăn điểm tâm.”

“Thị, tiểu thư.” Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi vội vàng đi đoạn kia đã muốn làm tốt diện điều.

“Triệt Nhi, chúng ta đi ăn điểm tâm.” Vân Phi Tuyết dùng đen tuyền tay kéo khởi Triệt Nhi, không đi để ý tới Tiêu Nam Hiên.

Xì..... Nhìn nàng cùng Triệt Nhi chật vật buồn cười bộ dáng, Long Phi rốt cục nhin không được cười ra tiếng nói:“Các ngươi nhanh đi gột rửa.” Sau đó hướng về phía Quỷ vương đến:“Vừa lúc ta cũng đói bụng, sư huynh, không bằng chúng ta cùng bọn họ cùng nhau ăn.”

“Đi thôi.” Xem ở Triệt Nhi như vậy cao hứng phân thượng, Tiêu Nam Hiên cũng không có ở truy cứu, chính là nhìn Vân Phi Tuyết trên mặt bị Triệt Nhi ấn nho nhỏ dấu tay, khéo môi nhin không được loan rồi loan.

104. Chương 104: Cơ Trí Ứng Đối

Nàng cùng Triệt Nhi rất nhanh tẩy trừ sạch sẽ, cùng nhau ngồi vào bàn tròn tiền, bưng lên đã sớm thịnh tốt diện điều ăn đứng lên.

Triệt Nhi ăn rất nhanh, một chén lập tức liền ăn sạch rồi, sau đó phân phó một bên nha hoàn nói: “Tự cấp ta thịnh một chén.”

“Thị, Hoàng Thượng.” Một cái nha hoàn vội vàng thịnh hảo đặt ở cửa nàng trước mặt.

Tiêu Nam Hiên có chút kinh ngạc nhìn hần, Triệt Nhi đồ ăn sáng bình thường ăn rất ít, hôm nay khẩu vị như thế nào tốt như vậy? Không khỏi mở miệng đến: “Triệt Nhi, có tốt như vậy ăn sao? Cũng là người rất đói bụng?”

“Hoàng huynh, ăn ngon, đây là ta cùng hoàng tẩu cùng nhau làm, đương nhiên ăn ngon.” Triệt Nhi trong miệng hàm chứa diện điều mơ hồ không rõ nói đến, chính là không bỏ được buông bát.

“Triệt Nhi, chậm một chút, đừng ế trụ.” Vân Phi Tuyết sủng ái thay hần chà xát khóe miệng lưu lại diện điều, sau đó thay hần lột rồi lột tóc.

Tiêu Nam Hiên nhìn của nàng giờ phút này trong suốt thấy đáy hai tròng mắt, đối Triệt Nhi quan tâm, nếu nàng là cố ý làm cấp chính mình xem, không có như vậy ánh mắt, nàng thật sự làm cho hần xem không hiểu rồi.

Cảm giác được hần nghi hoặc ánh mắt, Vân Phi Tuyết cũng không để ý, chỉ cần nàng tâm thẳng thần thành khẩn, thiệt tình đối Triệt Nhi, sẽ không để ý hần nghĩ như thế nào?

“Triệt Nhi, ăn được rồi, đi theo tiên sinh đi học.” Một hồi lâu, hần mới thu hồi ánh mắt phân phó đến, tuy rằng không ở hoàng cung, nhưng là nên học gì đó hay là muốn học.

“Nga.” Triệt Nhi mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng là hoàng huynh trong lời nói, hần không dám cãi lời.

Rất nhanh Triệt Nhi liền ăn được rồi, làm cho nha hoàn mang theo hần trước ly khai.

“Ta cũng ăn được rồi, các người từ từ ăn, ta đi rồi.” Vân Phi Tuyết cũng đứng dậy, xoay người muốn đi.

“Người chuẩn bị đi nơi nào? Đừng quên, mười ngày chi ước.” Tiêu Nam Hiên ở sau người gọi lại nàng, cố ý nhắc nhở nàng.

Vân Phi Tuyết ngay cả đầu cũng chưa hồi, trực tiếp hồi đáp: “Ta đây là đi cấp chuẩn bị, nhìn xem cái gì có thể thảo người niềm vui.”

Nhìn thân ảnh của nàng tin tức ở cửa, Long Phi trong lòng tuy rằng nghi hoặc, cái gì mười ngày chi ước, cái gì thảo người niềm vui, nhưng là hần không có khai hỏi, hần biết đây là sư huynh cùng nàng trong lúc đó chuyện tình, sư huynh nếu muốn hần biết, liền nhất định hội nói cho hần.

Vân Phi Tuyết trở lại phòng liền đối với Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi nói đến: “Chúng ta đi ra ngoài đi dạo phố.”

“Tiểu thư, còn muốn đi ra ngoài?” Tiểu Đào tựa hồ bị sự tình lần trước sợ hãi, không nghĩ, cũng không dám đi ra ngoài.

“Phi Tuyết, thương thế của người vừa mới hảo, vẫn là ở trong phủ tu dưỡng, không cần đi ra ngoài.” Dĩnh Nhi cũng nói đến, kỳ thật nàng biết Phi Tuyết đi ra ngoài là vì làm cho nàng gặp Cổ Thần.

“Dĩnh Nhi, chúng ta không ra đi, người như thế nào đi gặp của người Thần ca ca, nói không chừng hần mỗi ngày trà không nhớ cơm không nghĩ tương tư đâu.” Vân Phi Tuyết trêu đùa nhìn nàng đến.

“Phi Tuyết, người ta là quan tâm người.” Dĩnh Nhi sắc mặt đỏ bừng quá nhìn nàng.

“Tốt lắm, tốt lắm, không đùa người rồi, chúng ta đi thôi.” Vân Phi Tuyết kêu các nàng, trước ra cửa phòng.

“Ân.” Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi đáp ứng, cùng nàng đi ra môn.

Các nàng thân ảnh vừa bán ra vương phủ cửa, một cái thị vệ liền bẩm báo Tiêu Nam Hiên đến: “Vương gia, Vương phi mang theo Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi ra phủ rồi.”

“Bốn vương đã biết, đi xuống đi.” Tiêu Nam Hiên phân phó nói, ra phủ, hần cũng không lo lắng, bởi vì có ám vệ đi theo.

“Vương phi, cũng cử nhiệt tâm, như vậy ra sức giúp Dĩnh Nhi cùng cốc thần.” Long Phi cười khê một chút, ngốc tử đều xem đi ra, nàng là cho các nàng chế tạo hèn hò cơ hội.

“Long Phi, người nói nàng cùng Mạnh Đình Dĩnh trong lúc đó thật sự không có khác quan hệ sao? Nàng vì cái gì khăng như vậy giúp nàng?” Tiêu Nam Hiên thật sự có chút nghi hoặc, nếu nói các nàng có liên quan hệ, nhưng là nhưng không có lộ ra chút dấu vết, chẳng lẽ nàng thật sự chính là nhiệt tâm?

“Sư huynh, ta tin tưởng không có, Mạnh Đình Dĩnh ở trong vương phủ giả điên rồi hai năm, chưa từng có gặp qua ngoại nhân, chính là lần trước Cổ Thần xông vào vương phủ, vô tình bên trong trốn vào rồi Vương phi phòng, ta nghĩ Phi Tuyết là thật tâm muốn giúp bọn họ, sư huynh, không phải cũng tưởng thành toàn bọn họ sao? Bằng không ngày hôm qua sẽ không bỏ qua nàng.” Long Phi giải thích nói, sau đó cười khê một chút.

“Thành toàn có lẽ đi, nhưng là không phải hiện tại.” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo mưu kế, bọn họ đối hần không trọng yếu, nhưng là lại có thể uy hiếp Vân Phi Tuyết, hần đương nhiên không thể buông tha.

“Sư huynh, mấy ngày nay ta làm cho người ta âm thầm thu thập Vân Hạc cùng thái tử âm mưu, nhưng là hần cũng là cáo già, sở hữu gì đó, xem qua, dùng qua sau, đều lập tức hóa thành tro tàn, bắt lưu tiếp theo điểm dấu vết, cho nên đến bây giờ một chút hữu dụng căn cứ chính xác theo đều không có tìm được, bất quá, người yên tâm, ta đã muốn âm thầm bộ thự, cho dù là có đột nhiên sự kiện, chúng ta cũng có thể ứng đối tự nhiên.” Long Phi đột nhiên nói sang chuyện khác còn thật sự hồi bẩm đến.

“Ta đã biết, cho dù hần ở giáo hoạt, ta cũng sẽ làm cho hần hiện ra nguyên hình, là thời điểm nên thu vông rồi.” Tiêu Nam Hiên mâu trung lạnh như băng, vài năm bộ thự, hần hiện tại không sai biệt lắm đã muốn đem trong triều nhân, đại bộ phận đổi thành chính mình rồi.

“Hảo, sư huynh, ta sẽ gia tăng bộ thự, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, ta cam đoan vạn vô nhất thất.” Long Phi mâu trung lộ ra cùng hần lãnh khốc.

“Ân.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, sau đó đến: “Long Phi, cùng ta đi thư phòng, có một số việc, ta cần người cho ta một chút ý kiến.”

“Hảo.”

Vừa ra vương phủ, Dĩnh Nhi liền kích động lo lắng thẳng đến lần trước quán trà, đây là nàng cùng Thần ca ca đầu có, mỗi lần ở trong này gặp mặt. Quả nhiên vừa đến trà lâu, liền thấy Cổ Thần đứng ở cửa nhìn xung quanh, nhìn đến các nàng lại đây, vội vàng đón đi lên.

“Vương phi.” Cổ Thần liền ôm quyền, sau đó cũng đồng dạng kích động nhìn nàng Dĩnh Nhi nói: “Người rốt cục đi ra rồi, ta chờ rồi vài ngày rồi, mỗi lần đợi không được người, phải đi vương phủ cửa đi hỏi thăm, hoàn hảo người không có việc gì.”

“Thần ca ca.” Dĩnh Nhi lại là cảm động, lại là ủy khuất bỏ nhào vào hần hoài đến.

“Tốt lắm, các người lên lầu tán gẫu đi, ta không trì hoãn các người thời gian rồi, một lúc lâu sau, ta ở dưới lầu chờ người, ta đi rồi.” Vân Phi Tuyết cùng hần đánh cái tiếp đón, đối với Dĩnh Nhi nói đến.

“Phi Tuyết, cẩn thận một chút.” Dĩnh Nhi dặn dò nói, thực tế là sợ nàng xen vào việc của người khác, lại lộ bị thương chính mình.

“Ta đã biết, các người mau đi đi.” Vân Phi Tuyết đến, nàng vừa lúc ngấm lại như thế nào có thể ở mười ngày trong vòng làm cho Quý vương buông tha Dĩnh Nhi.

Mang theo Tiểu Đào chậm rãi ở trên đường đi tới, chung quanh nhìn, mọi người nói anh hùng nan quá mỹ nhân quan, nhưng là hần Không thích nữ nhân, điều này làm cho nàng làm sao bây giờ?

Bính, đối diện một cái vội vàng người đi đường một người tuổi còn trẻ nhân lập tức đụng vào nàng, vội vàng xoay người giải thích đến: “Thực xin lỗi tiểu thư.”

“Không có việc gì, người đi đi.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, vẫn chưa để ý.

“Cám ơn tiểu thư.” Người tới cúi đầu khom lưng, đột nhiên một cái cực thấp thanh âm truyền vào của nàng bên tai đến: “Tiểu thư, duyệt đến tửu lâu hai hào nhã gian, lão gia đang đợi người.” Sau đó người trẻ tuổi liền rời đi.

Vân Phi Tuyết ngẩn ra, lập tức phản ứng lại đây, lão gia, khẳng định là Vân Hạc, nàng có đi hay là không? Nhưng là như vậy trọng tình huống, từ nàng không đi sao?

Hướng về phía Tiểu Đào phân phó nói: “Tiểu Đào, ta đói bụng, chúng ta đi duyệt đến tửu lâu ăn cái gì.”

Duyệt đến tửu lâu, Vân Phi Tuyết mang theo Tiểu Đào trực tiếp tiêu sái thượng hai hào nhã gian, chính là vừa mới tiến môn, còn không có thấy rõ ràng bên trong, đầu liền một trận mê muội, ngất đi.

Bên cạnh lập tức có cái cùng nàng mặc nhất sớ giống nhau quần áo nữ tử, ngồi vào trên bàn, cúi đầu, có nhân cũng lập tức mở ra bên cạnh trên tường thăm nghĩ, ôm hôn mê nàng đi xuống đi....

Đợi cho theo dõi của nàng ám vệ cảm thấy thời điểm, liền thấy nàng ngồi ở trên bàn uống trà, bên cạnh Tiểu Đào đứng ở nơi đó.

Mặt nhẩn nhừ, nòng đậm lông mi run rẩy một chút, Vân Phi Tuyết lập tức liền mở to mắt, thần chí lập tức khôi phục lại, lập tức đứng dậy, liền phát hiện Vân Hạc cùng cái kia nhị ca ngồi ở cửa nàng phía trước, vẻ mặt tức giận.

“Tuyệt Nhi, người tỉnh.” Vân Hạc khàn khàn trong thanh âm đều cất dấu tức giận.

“Cha, nhị ca.” Muốn làm không rõ ràng lắm tình huống, Vân Phi Tuyết phi thường thuận theo kêu một tiếng, lấy bất biến ứng vạn biến.

Bên cạnh Vân Phi Tần vẻ mặt nổi giận đùng đùng hướng đi nàng. Đột nhiên xuất thủ liền quăng đi lên.....

Ba.....

Một tiếng thanh thúy tiếng vang qua đi, cửa nàng trên mặt lập tức xuất hiện rồi năm đốm đỏ tươi dấu tay.

“Người làm gì?”

“Người làm gì?”

Vân Phi Tuyết cùng Vân Hạc thanh âm đồng thời vang lên, nàng mày liễu giận trừng mắt hấn, hấn dựa vào cái gì đánh nàng?

“Cha, nàng không nên đánh sao? Nàng cứ nhiên dám phá hư chúng ta kế hoạch, cứu cái kia tiểu Hoàng Thượng.” Vân Phi Tần trừng mắt nàng, muốn đem trong lòng tức giận đều tát đến thân thể của nàng thượng.

“Hồ nháo, chạy nhanh lấy thuốc mỡ rồi, bằng không để cho nàng trở về, Quý vương phát hiện rồi làm sao bây giờ?” Vân Hạc trách cứ hấn phân phó nói.

Vân Phi Tần thể này mới phản ứng lại đây, sắc mặt lập tức cứng ngắt trụ, vội vàng đứng dậy đi lấy thuốc mỡ, hấn nhất thời đại ý rồi không nghĩ tới.

105. Chương 105: Cơ Trí Ứng Đối 2

Vân Phi Tuyết giờ phút này cũng đột nhiên hiểu được, Vân Hạc vì cái gì xảo chính mình đến, nguyên lai là hấn phái người muốn giết Triệt Nhi, trong lòng hèn mọn thống hận, quả nhiên đủ ngoan, một cái đứa nhỏ cũng không buông tha, nhưng là trên mặt lại bình tĩnh như thường, nàng cũng mới chú ý tới, chính mình tựa hồ ở một cái phòng tối bên trong.

“Tuyệt Nhi, cho ta một cái lý do, vì cái gì yếu cứu tiểu Hoàng Thượng?” Vân Hạc hung ác mâu quang thẳng tắp nhìn chằm chằm.

Vân Phi Tuyết trong lòng cười lạnh, nếu không phải nàng còn có tác dụng, chỉ sợ hấn giờ phút này hội không chút do dự ra tay giết rồi chính mình, khóe môi nhất câu hỏi ngược lại: “Kia cha vì cái gì muốn giết

tiểu Hoàng Thượng? Hắn chính là một cái tiểu hài tử, có thể uy hiếp cha cái gì? Hắn càng không giúp được Quý vương cái gì?”

“Hắn là uy hiếp không được ta cái gì? Cũng không giúp được Quý vương cái gì? Nhưng là nếu hắn đã chết, Quý vương chính là đúng mực đại loạn, cực độ thương tâm, chúng ta đây sẽ có cơ khả thừa, giết chết hắn, đoạt lại ngôi vị hoàng đế.” Vân Hạc tàn nhẫn có chút phát rồ, đây là hắn muốn giết tiểu Hoàng Thượng lý do.

“Cha vì cái gì hội cho rằng hắn hội đúng mực đại loạn, cực độ thương tâm, vì cái gì không tiếp thu vì hắn hội điên cuồng trả thù, lấy tử tướng bác, đừng quên nhân bị buộc đến tuyệt cảnh, sẽ bùng nổ khác hẳn với thường nhân bản năng cùng điên cuồng.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng nhìn hắn.

Vân Hạc sững sốt, hẹp dài có chút rủ xuống hai tròng mắt lộ ra khác thường tinh quang, mấy ngày không thấy, nàng cư nhiên giống như này biến hóa, bình tĩnh trí mưu, tâm tư như thế kín đáo, một hồi lâu, mới dụ đi ngữ khí đến: “Tuyết Nhi, ngươi biến thông minh.”

Vân Phi Tuyết cả kinh, chẳng lẽ hắn phát hiện rồi cái gì? Nhưng là ngữ khí như trước thực trấn định tự giễu đến: “Nếu ta không thay đổi, ta như thế nào có thể ở Quý vương động phòng trung sống sót, đang nói, này cũng không phải cha ngươi ý nguyện sao?”

Tựa hồ thấy nàng nói có lý, Vân Hạc không ở hoài nghi, trên mặt thu đi vừa rồi tức giận, mới hỏi nói: “Vậy ngươi nói, vì cái gì yếu cứu tiểu Hoàng Thượng? Ta muốn nghe được cũng đủ lý do.”

“Vì lấy được Tiêu Nam Hiên tín nhiệm,” Vân Phi Tuyết nhìn hắn đến, này lý do đủ đầy đủ đi.

Vân Hạc chau mày rồi một chút, chờ nàng tiếp tục nói tiếp.

“Cha hắn là thực hiểu được, ta ở vương phủ cũng không có cái gì địa vị? Tuy rằng trên danh nghĩa là Vương phi, lại ngay cả Quý vương mặt đều rất khó nhìn thấy, lại càng không muốn nói hoàn thành cha giao cho ta nhiệm vụ, ta cứu tiểu Hoàng Thượng, Quý vương hội cảm kích ta, cho dù còn không phải thực tín nhiệm ta, nhưng là đối ta đã muốn hảo rất nhiều, tối thiểu, ta có thể tiếp cận hắn rồi, như vậy, ta mới có cơ hội xuống tay giết hắn.” Vân Phi Tuyết lại tiếp tục nói đến, như vậy giải thích hắn là xem như thiên y vô phùng, hợp tình hợp lý, làm cho hắn chọn không ra một tia tật xấu.

Nghe được của nàng giải thích, Vân Hạc trầm tư một chút mới nói: “Tuyết Nhi, xem ra là cha không nghĩ chu toàn, hiểu lầm ngươi rồi, hảo, ngươi đã muốn đều muốn đến, vậy ngươi tìm cơ hội mau chóng động thủ.”

“Ta sẽ tìm cơ hội.” Vân Phi Tuyết giả ý ứng đến.

“Cha, thuốc mỡ lấy đến đây.” Vân Phi Tần trong tay cầm một cái màu trắng dược bình đi ra.

“Cho ta.” Vân Hạc kết quả dược bình, đi đến của nàng trước mặt nói: “Tuyết Nhi, cha cho ngươi sát thượng.”

“Ta chính mình đến thì tốt rồi.” Vân Phi Tuyết lấy quá dược bình, hướng chính mình trên mặt nóng bỏng đau chỗ địa phương nhẹ nhàng lau đi, trong lòng lãnh trào, đều có thể cấp chính mình nữ nhi hạ độc, hiện tại làm gì giả mù sa mưa.

“Tuyết Nhi, là nhị ca không tốt, rất nóng vội rồi, ngươi đừng quái nhị ca.” Vân Phi Tần mâu trung nhưng không có gì xin lỗi?

“Tuyết Nhi không dám.” Vân Phi Tuyết không nhận ra liếc hắn một cái, có này ca ca, nàng coi như là không hay ho rồi.

Vân Hạc đột nhiên thở dài nhìn nàng đến: “Tuyết Nhi, ngươi là không phải luôn luôn tại oán hận cha, nếu không phải ngươi nhất định không chịu, ta cũng sẽ không ra này hạ sách.”

Vân Phi Tuyết vẫn chưa trả lời, bất quá nghe hắn trong lời nói lý ý tứ, thật sự Vân Phi Tuyết giống như cũng không chịu ám sát Quý vương, hắn mới hạ độc hiếp bức.

“Tuyết Nhi, ngươi yên tâm, nếu ngươi giết rồi Quý vương, kia về sau ngươi giống nhau có thể cùng Dạ Phong cùng một chỗ.” Vân Phi Tần ở một bên đến.

Nàng thế mới biết, nguyên lai thật sự Vân Phi Tuyết là vì tình lang mới không đồng ý, nhưng là nàng vẫn như cũ không có trả lời, để tránh nói nhiều lộ.

“Tốt lắm, Tuyết Nhi người cũng sửa đi trở về, đừng quên, người hiện tại đã muốn có tiếp cận hẳn cơ hội rồi, vậy gần mau ra tay, người không có bao nhiêu thời gian có thể chờ.” Vân Hạc nhìn nàng dạn dò nói.

“Ta biết.” Vân Phi Tuyết kính cẩn nghe theo đến.

“Người tới, đưa tiểu thư đi ra ngoài.” Vân Hạc vừa dứt lời, thủ liên hướng của nàng phía sau lưng thượng chém tới.

Vân Phi Tuyết phát hiện rồi hẳn động tác, nhưng là nhưng chưa phản kháng, tùy ý hẳn đánh hạ đến, thân mình mềm nhũn, nàng liền hôn mê bất tỉnh.

Một cái hạ nhân rất nhanh liền đi ra, khiêng lên nàng liền đi ra ngoài.

“Cha, vì cái gì muốn đánh ượng Tuyết Nhi?” Vân Phi Tần kỳ quái hỏi.

“Người thật sự là ngu xuẩn, này cũng không hiểu được, nếu nàng dừng ở rồi Quỷ vương trong tay, như vậy nàng sẽ không biện pháp bán đứng chúng ta, chúng ta tối thiểu còn có một cái ẩn thân địa phương.” Vân Hạc nhìn hẳn mắng, ở giải thích.

Vân Phi Tần bị hẳn huấn không dám phát một lời, chính là thù đầu.

Vân Hạc nhìn bộ dáng của hẳn, đột nhiên thống hận đứng lên, hôm nay đột nhiên mới phát hiện, nếu Tuyết Nhi là cái nam tử thì tốt rồi, chỉ tiếc.....

Vân Phi Tuyết ở tỉnh lại thời điểm, liền phát giác chính mình ngồi ở cái bàn tiền, đột nhiên phát hiện Tiểu Đào cúi đầu đứng ở một bên, vội vàng tiêu sái đi qua đánh thức nàng đến:“Tiểu Đào, tỉnh tỉnh.”

Tiểu Đào thế này mới mờ mịt mở to mắt, nhìn nàng hỏi:“Tiểu thư, ta làm sao vậy?”

“Không có gì? Người quá mệt mỏi rồi, ngủ một chút.” Vân Phi Tuyết nói đến.

“Phải không? Nô tỳ cư nhiên đang ngủ.” Tiểu Đào có chút kỳ quái, oai đầu cẩn thận nhớ lại, nhưng là lại nhớ không nổi cái gì.

“Đi thôi, Tiểu Đào, thời điểm không còn sớm rồi, ta đi tìm Dĩnh Nhi, sau đó hồi vương phủ rồi.” Vân Phi Tuyết phân phó nói.

“Nga.” Tiểu Đào thật sự nhớ không nổi cái gì? Đành phải buông tha cho rồi.

Các nàng mới vừa đi đến trà lâu cửa, Dĩnh Nhi cùng cốc thần cũng đi ra.

“Thần ca ca, ta đi trở về, người cũng trở về đi, không cần lo lắng cho ta, ta không sao.” Dĩnh Nhi ẩn tình đưa tình, lưu luyến không rời nhìn hẳn.

“Dĩnh Nhi, chính người bảo trọng, ta xem người rồi đi.” Cổ Thần đồng dạng cũng lưu luyến không rời nhìn nàng.

Vân Phi Tuyết nhìn bọn họ, lại là cảm động lại là lòng chua xót, đáng chết rồi Tiêu Nam Hiên, liền không nên khó xử một đôi hữu tình nhân.

“Phi Tuyết, chúng ta đi thôi.” Dĩnh Nhi đi tới, không tha cũng muốn xá.

“Không cần khổ sở, đến không được ngày mai chúng ta ở đến.” Vân Phi Tuyết chỉ có thể như thế an ủi nàng.

“Ân, cảm ơn người, Phi Tuyết, chúng ta mau hồi vương phủ đi.” Dĩnh Nhi nói đến, bằng không Quỷ vương nên khó xử các nàng rồi.

“Đi thôi, đúng rồi, Tiểu Đào, mua mấy xuyên mít quả.” Vân Phi Tuyết phân phó đến, nàng cấp Triệt Nhi mang về, chính mình cũng đang ăn ngon.

Một hồi đến vương phủ, Vân Phi Tuyết liền thấy Triệt Nhi chờ ở cửa, khí rào rạt trừng mắt nàng.

“Làm sao vậy? Triệt Nhi, ai khi dễ người rồi?” Nàng đi qua đi, kỳ quái hỏi.

“Người đi đâu lý rồi?” Triệt Nhi hung hăng trừng mắt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đều khí phình .

“Trên đường đi làm sự tình.” Vân Phi Tuyết thực thành thực nói đến, nàng không nghĩ tới muốn gạt hần, nhìn dáng vẻ của hần, hần nhất định cũng biết rồi.

“Vì cái gì không mang theo ta đi?” Triệt Nhi chất vấn nàng, nàng cứ nhiên một cái đi ra ngoài, không mang theo hần.

Xì, Vân Phi Tuyết cười ra tiếng đến, nguyên lai hần là làm cho này sinh khí, cố ý nhìn hần đến:“Ta vì cái gì muốn dẫn người đi ra ngoài?”

“Người.....” Triệt Nhi không nghĩ tới nàng hội nói như vậy, nhất thời bị đồ á khẩu không trả lời được, dưới tình thế cấp bách, ủy khuất nước mắt xoạch xoạch đi xuống lạc, miệng đi quát:“Người tối phá hư, ta ở cũng không không để ý tới người rồi.”

“Triệt Nhi, là ta không tốt, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Vừa nhìn thấy hần khóc, Vân Phi Tuyết hoảng thần rồi, vội vàng ôm lấy hần an ủi, ở giải thích, nha , nàng thành bảo mẫu rồi.

“Tránh ra, không cần người.” Triệt Nhi một phen thôi đến nàng.

“Triệt Nhi, người nghe ta với người nói, ta không phải không mang theo người, ta cũng tưởng quá mang người, nhưng là, người nghĩ tới không có, bên ngoài có người xấu, muốn giết người, người xem lần trước người đi ra ngoài nhiều nguy hiểm, còn bị thương, ta làm sao dám mang người đi ra ngoài đâu, bất quá, ta có mua lễ vật cho người.” Vân Phi Tuyết tính nhẫn nại cùng hần giải thích , một bên Tiểu Đào vội vàng cầm trong tay mút quả đưa cho nàng.

“Đây là cái gì này nọ?” Triệt Nhi lập tức ngừng rồi tiếng khóc, mang theo nước mắt mặt kinh ngạc nhìn nàng trong tay mút quả.

“Mút quả, người không biết sao? Chẳng lẽ người chưa ăn quá?” Vân Phi Tuyết trực tiếp tưởng té xỉu, không thể nào, hần cứ nhiên chưa ăn quá mút quả.

“Chưa ăn quá, không có người cho ta ném qua.” Triệt Nhi phe phẩy đầu, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm mút quả.

“Cho người, tốt lắm ăn, chúng ta cùng nhau ăn.” Vân Phi Tuyết đưa cho hần hai xuyên, sau đó chính mình cũng cầm hai xuyên.

Triệt Nhi khẩn cấp liền cắn một ngụm, trong miệng lập tức có kia ê ẩm ngọt ngào cảm giác, cao hứng đã quên vừa rồi bất khoái đến:“Hảo hảo ăn.”

“Ăn ngon đi, Triệt Nhi, ta theo đạo người ca hát, thế nào?”

“Hảo.”

106. Chương 106: Thăng Thấn Thành Khẩn Cùng Tín Nhiệm

Rất nhanh trong vương phủ liền vang rồi nổi lên một lớn một nhỏ ngọt thanh âm.

“Đều nói mút quả ghim thành râu nhi toan, toan bên trong nó bọc ngọt, đều nói mút quả ghim thành râu nhi ngọt, khả ngọt bên trong nó lộ ra toan, mút quả đẹp mặt nó trúc ký nhi mặc, tượng trưng hạnh phúc cùng đoàn viên, đem hạnh phúc cùng đoàn viên gắn bó xuyên, không có sầu đến không có phiền.....”

Trong vương phủ nha hoàn thị vệ hạ nhân, liền ngay cả Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi đều bị này kỳ lạ quái dị lại dễ nghe tiếng ca hấp dẫn rồi.

Thư phòng trung, ám vệ hướng hần bẩm báo Vương phi hôm nay tình huống sau, lặng yên không tiếng động lui đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết trở lại phòng sau, liền một người ngồi ở cái bàn tiền, nghĩ hôm nay chuyện đã xảy ra, Vân Hạc quả nhiên giáo hoạt, ngay cả chính mình nữ nhi cũng tin không nổi.

Tiêu Nam Hiên đẩy ra cửa phòng liền thấy nàng một người nhú mày ở tự hồi, thấy hấn tiến vào, chính là chọn rồi một chút mi, thân mình cũng chưa động.

“Suy nghĩ như thế nào thảo bốn vương vui mừng sao?” Hấn ngồi vào thân thể của nàng biên nhìn nàng, không biết nàng suy nghĩ cái gì? Như vậy còn thật sự.

“Tiêu Nam Hiên, chuyện này, người khẳng định hội so với thảo người vui mừng càng làm cho người cảm thấy hứng thú.” Vân Phi Tuyết nhìn hấn cố ý bán cái nút.

“Sự tình gì?” Hấn mâu trung lộ ra nghi hoặc.

“Người trước nói cho ta biết, của người ám vệ nói cho người ta đi quá làm sao?” Vân Phi Tuyết hỏi, nàng cơ hồ có thể khẳng định, ám vệ không có phát hiện nàng bị mang đi chuyện tình.

Tiêu Nam Hiên con người đen nhìn chăm chăm nàng, nàng quả nhiên biết, bất quá hấn cũng cũng không có cố ý giấu diếm nàng, mới đến:“Trà lâu, tửu lâu.”

“Còn có đâu?” Thị vệ quả nhiên không có phát hiện.

“Còn có cái gì?” Tiêu Nam Hiên sửng sốt, không rõ nàng rốt cuộc muốn nói gì? Ám vệ chỉ nói nàng ở trong tửu lâu nghỉ ngơi, chẳng lẽ không đúng như vậy?

“Ta đi tửu lâu, là vì Vân Hạc ở nơi nào chờ ta, hấn muốn gặp ta.” Vân Phi Tuyết đến.

Tiêu Nam Hiên nhìn của nàng con người đen bán nheo lại đến, bắn ra nguy hiểm quang mang, giống như ở cân nhắc nàng nói thật giả, nếu nàng gặp được Vân Hạc, vì cái gì ám vệ không có phát hiện, hấn tuyệt đối tin tưởng ám vệ đối hấn trung thành, sẽ không phản bội hấn.

“Tiêu Nam Hiên, người là tại hoài nghi lời nói của ta sao? Của người thị vệ không có phát hiện, cũng không tương đương không có phát sinh quá, đừng quên một câu, cường trung đều có cường trung thủ, Vân Hạc so với người tưởng tượng yếu lợi hại giao hoạt nhiều.” Vân Phi Tuyết đối hấn hoài nghi có chút sinh khí, nàng vốn hảo ý nói cho hấn .

“Phải không? Người cho rằng hấn so với bốn vương lợi hại?” Tiêu Nam Hiên khóe môi lạnh lùng, hấn như thế nào biết nàng nói không phải lời nói dối.

“Không phải sao? Tối thiểu hấn có thể ở người của người không coi vào đâu, đem ta vụng trộm bắt đi, này không thể so người lợi hại sao? Nhân tối quan trọng hơn là thừa nhận chính mình không đủ.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng hỏi lại hấn.

“Chứng cứ, hấn mang đi của người chứng cứ.” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, hấn tin tưởng chỉ có chứng cứ.

“Chính mình xem.” Vân Phi Tuyết đem mặt tới gần, trên mặt ứng cấp còn có bị đánh quá dấu vết, nàng tổng sẽ không nhầm chán chính mình đánh chính mình.

Tiêu Nam Hiên thế này mới chú ý tới của nàng trên mặt có thần nhiên ngón tay ấn, tựa hồ là bị đánh quá giống nhau, thanh âm lạnh lùng hỏi:“Là hấn đánh sao?”

“Là hấn con, của ta nhị ca.”

“Hấn vì cái gì muốn đánh người? Chẳng lẽ là bởi vì người không hề động thủ sát bốn vương sao?”

Vân Phi Tuyết liếc nhìn hấn một cái nói:“Bởi vì ta cứu Triệt Nhi, vô tình bên trong phá hủy hấn đã kích của người kế hoạch, mới thẹn quá thành giận đánh ta một cái tát.”

“Vậy người lại là như thế nào giải thích ?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, nếu nàng không có hoàn mỹ giải thích, chỉ sợ bọn họ sẽ không khinh địch như vậy buông tha nàng.

“Rất đơn giản, Triệt Nhi nhỏ như vậy, căn bản không quan trọng gì, tương phản ta cứu Triệt Nhi, tiếp cận người, lấy được của người hảo cảm, tài năng xuất kỳ bất ý ám sát người.” Vân Phi Tuyết rất nhanh phải trả lời đến.

“Hắn là như thế nào bắt đi của người?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên dời đi rồi đề tài, vì cái gì hắn ám vệ một chút đều không có phát hiện? Xem ra hắn thật sự xem Vân Hạc rồi.

“Ta cũng không biết, chính là có nhân làm cho ta đi duyệt đến từ lâu hai người truyền đạt gian, nói hắn ở nơi nào chờ ta, nhưng là ta vừa mở ra môn, căn bản cái gì cũng chưa thấy rõ ràng, liền hôn mê bất tỉnh, chờ ta tỉnh lại thời điểm, phát hiện chính mình tựa hồ ở một cái phòng tối bên trong, Vân Hạc thực giáo hoạt, đưa ta đi ra, đồng dạng đánh bất tỉnh rồi ta.” Vân Phi Tuyết không có chút giấu diếm hồi đáp.

“Hắn còn cùng người nói rồi cái gì?” Tiêu Nam Hiên lại hỏi, như vậy hao hết tâm tư gặp mặt tổng sẽ không chỉ cần là vì chất vấn nàng?

“Người cho là hắn còn có thể nói cái gì? Đơn giản chính là làm cho ta mau chóng động thủ giết người.” Vân Phi Tuyết nhìn hắn, hắn sẽ không không nghĩ tới.

“Vân Phi Tuyết, bốn vương như thế nào tin tưởng người hôm nay nói trong lời nói là thật.” Tiêu Nam Hiên mâu quang co rút nhanh nàng, nàng rất thẳng thắn thành khẩn rồi, thẳng thắn thành khẩn làm cho hắn hoài nghi.

“Chúng ta không phải hợp tác rồi sao? Hợp tác hàng đầu điều kiện chính là đối lẫn nhau thẳng thắn thành khẩn cùng tín nhiệm, cho nên, ta không cần đối với người giấu diếm, huống chi ta cũng vậy vì chính mình.” Vân Phi Tuyết mắt đẹp cũng không chút nào trốn tránh nhìn thẳng hắn.

“Vân Phi Tuyết, Vân Hạc dù sao cũng là của người cha, nan đến người liền thật sự nguyện ý nhìn đến hắn chết ở bốn vương trong tay?” Hắn không nghĩ hoài nghi, nhưng là không thể không hoài nghi.

“Theo hắn cho ta hạ độc thời điểm khởi, theo hắn dùng nường sinh mệnh uy hiếp ta khởi, theo ta giả cho người thời điểm khởi, hắn sẽ không ở là của ta phụ thân, ta không phải tuyệt tình, mà là tâm tử.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng nói đến, nàng không phải hắn nữ nhi, hắn đương nhiên cũng không phải của nàng cha, bọn họ căn bản không có gì quan tâm, nàng có cái gì không muốn.

Nhìn đến nàng mắt đẹp trung không có một tia không đành lòng, giả dựa cùng khổ sở, có tất cả đều là lạnh lùng cùng vô tình, Tiêu Nam Hiên nắm tay quá của nàng mặt, khóe môi giương lên đến: “Vân Phi Tuyết, mọi người nói bốn vương lãnh khốc vô tình, người so với bốn vương chỉ có hơn chỗ không kém, bất quá, bốn vương thích.”

“Ta là bị các người bức , trên đời tối thân, gần nhất hai người, cha, tướng công bản sự hắn là yêu thương của ta nhân, hiện tại lại đều là muốn lợi dụng, hiếp bức của ta nhân, ta có thể không lãnh khốc sao? Ta có thể không tuyệt tình sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn, khóe môi lộ ra một chút trào phúng.

“Vân Phi Tuyết, người ở oán sao? Người ở hận sao? Muốn trách, muốn hận, người cũng chỉ có thể hận chính mình không nên sinh ở Vân gia, hoặc là oán vận mệnh bất công, nhưng là đây là mạng của người.” Tiêu Nam Hiên mâu quang trung lộ ra không cười, hắn hận, hắn oán lại nên với ai nói.

“Người nói đối, đây là mạng của ta, ta nhận mệnh, cho nên ta cũng muốn lãnh huyết vô tình.” Vân Phi Tuyết cười lạnh một tiếng.

Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm nàng, trước mắt hiện lên của nàng đủ loại , đột nhiên than nhẹ một câu: “Nếu người không phải Vân gia tiểu thư? Nếu người không họ Vân thật tốt?” Nói không chừng, hết thấy đều đã không giống với, tối thiểu hắn sẽ không như thế đối nàng.

Vân Phi Tuyết nhìn hắn, dù có hứng thú hỏi: “Nếu ta không phải Vân gia tiểu thư, người hội thế nào? Hội yêu thương ta sao?”

Yêu? Tiêu Nam Hiên sửng sốt, theo sau mâu quang cũng biến lạnh như băng đến: “Bốn vương sẽ không yêu tiền nhiệm người nào, mặc dù người không phải Vân gia tiểu thư.”

“Kia có thể nói không chừng yêu, nói không chừng, thế nào một ngày, người sẽ yêu thương ta rồi.” Vân Phi Tuyết Mỹ mâu trung mang theo đùa, tuy rằng nàng cũng thấy không có này khả năng.

“Vân Phi Tuyết, không có cái kia khả năng, bốn vương vẫn là xin khuyên người tổn chút tâm tư làm cho bốn vương vui vẻ, dù sao người chỉ có mười ngày thời gian.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng đến.

“Ta không quên, bắt quá ta nghĩ hỏi một chút, cho người vui vẻ tiêu chuẩn gì? Bằng không nếu người cố ý làm khó dễ làm sao bây giờ? Rõ ràng thực vui vẻ, lại yếu chứa không vui, ta đây không phải thực chịu thiệt.” Vân Phi Tuyết nhìn hắn đến, có tiêu chuẩn nàng là tốt rồi làm.

“Chỉ cần người có thể để cho bốn vương cười to ra tiếng, cho dù người thắng, bốn vương hội không hề điều kiện thả Đinh Nhi.” Tiêu Nam Hiên đến, từ lần đó sau, năm năm rồi, hắn chưa từng có đang cười quá.

“Hảo, một lời đã định.” Tuy rằng biết hắn là cố ý làm khó dễ, nhưng là Vân Phi Tuyết vẫn là thực sáng khoái đáp ứng, nàng cũng không tin, nàng một cái có mấy ngàn năm trí tuệ nhân, làm cho hắn cười một chút còn không đơn giản sao?

“Chẳng lẽ người còn sợ bốn vương đổi ý sao? Bốn vương nói qua trong lời nói, sẽ không hội đổi ý.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng đến.

“Vậy là tốt rồi.” Vân Phi Tuyết vừa dứt lời, cửa liền truyền đến rồi Tiểu Đào thanh âm.

“Tiểu thư, Vương gia ở sao?”

“Tiểu Đào, vào đi, có việc sao?” Vân Phi Tuyết phân phó đến, Tiểu Đào tìm Vương gia sẽ là sự tình gì?

Tiểu Đào đẩy cửa đi đến, vội vàng hành lễ nói: “Vương gia, Hoàng Thượng đột nhiên đau bụng, cũng không khẳng định cho Thái y kiểm tra, quân gia làm cho nô tỳ đến bẩm báo Vương gia.”

107. Chương 107: Thiên Hạ Đại Sự

Tiểu Đào đào đẩy cửa đi đến, vội vàng hành lễ nói: “Vương gia, Hoàng Thượng đột nhiên đau bụng, cũng không khẳng định cho Thái y kiểm tra, quân gia làm cho nô tỳ đến bẩm báo Vương gia.”

“Cái gì? Triệt Nhi sinh bệnh rồi? Thế nào? Ta đi nhìn xem.” Vân Phi Tuyết cả kinh, một chút đứng dậy, liền hướng chạy tới.

Trong phòng.

Nha hoàn hạ nhân cùng Thái y thúc thủ vô sách đứng ở một bên, nhìn trên giường ôm bụng tiểu Hoàng Thượng, vẻ mặt không thể nề hà.

“Hoàng Thượng, sẽ thần cho người xem xem đi.” Thái y lại một lần ở một bên cầu xin đến.

“Không cần, dù sao người cũng xem không tốt.” Triệt Nhi một ngụm liền cự tuyệt, tay nhỏ bé tiếp tục ôm bụng.

“Triệt Nhi, người làm sao vậy? Có nặng lắm không?” Vân Phi Tuyết một chút chạy vào, đến trước giường, quan tâm hỏi.

“Ta.....” Triệt Nhi vừa muốn trả lời, đột nhiên thấy theo cửa đi vào đến Tiêu Nam Hiên, lập tức đem yếu xuất khẩu trong lời nói nuốt trở về, nho nhỏ ánh mắt chung quanh trốn tránh.

“Triệt Nhi, đứng lên.” Tiêu Nam Hiên đi qua đi, mâu trung mang theo tức giận, ngữ khí lạnh như băng.

Triệt Nhi quyết cái miệng nhỏ nhắn lập tức theo trên giường đứng lên, ngoan ngoãn xuống giường, đứng ở hắn trước mặt nhỏ giọng kêu lên: “Hoàng huynh.”

“Đi thư phòng tìm tiên sinh đọc sách.” Hắn dùng không thể hoài nghi thể mệnh lệnh miệng.

“Thì.” Triệt Nhi ủy khuất nước mắt hàm ở trong mắt đảo quanh, chỉ cần nhẹ nhàng vừa động, sẽ ngã nhào xuống dưới.

“Tiêu Nam Hiên, người đang làm cái gì? Triệt Nhi sinh bệnh rồi, người cứ nhiên làm cho hắn đi đọc sách?” Vân Phi Tuyết một chút ôm quá Triệt Nhi, nổi giận dùng dùng trừng mắt hắn, hắn cứ nhiên một câu quan tâm trong lời nói đều không có.

“Sinh bệnh? Chính người hỏi một chút hắn? Mỗi một lần không nghĩ đọc sách hay dùng này nhất chiêu.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng trong lòng Triệt Nhi hừ lạnh.

Vân Phi Tuyết sững sốt, rớt ra trong lòng Triệt Nhi hỏi: “Ngươi là trang bệnh, vì cái gì?”

“Ta không muốn nghe tiên sinh giảng bài, chít chít méo mó nhất đại thôi, dần dần không thú vị, mà lại ta cần bản đều nghe không hiểu.” Triệt Nhi chột dạ cúi đầu, vì chính mình biện giải, cũng không giả bộ bị bệnh.

“Như vậy.” Vân Phi Tuyết suy nghĩ một chút, kéo Triệt Nhi thủ, hướng về phía một bên Tiêu Nam Hiên đến: “Chúng ta cùng Triệt Nhi cùng đi nghe giảng bài.” Nàng muốn đi nghe một chút tiên sinh như thế nào giảng bài, sẽ làm Triệt Nhi như vậy chán ghét.

Thư phòng trung, một cái râu hoa râu lão giả, chính một tay cầm sách vở, một tay đặt ở sau lưng, phe phẩy đầu, trong miệng thì thầm: “Tử viết: Làm chứng lấy đức, thí dụ như Bắc Thần, cư này sở, mà chúng tinh cung chi.....”

Nhìn đến bọn họ tiến vào vọi vàng hành lễ đến: “Lão thần, tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.”

“Chu lão mau mời khởi, không cần đa lễ, ngươi là Triệt Nhi lão sư, về sau có thể miễn này lễ.” Tiêu Nam Hiên tự mình nâng dậy hấn, có thể thấy được hấn đối lão giả tôn kính cùng coi trọng.

“Không, cổ ngữ có ước, quân thần có khác, nên có lễ nghi hay là muốn có, lão thần không thể càn quy.” Chu lão vọi vàng nói đến.

Vân Phi Tuyết không cho là đúng bĩu môi, hôm nay nàng tính thật sự nhìn thấy cái gì kêu cổ hủ, cổ thủ lễ thói cũ rồi.

“Chu lão, kia trước ngươi mà bắt đầu cấp Triệt Nhi giảng bài.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí đều mang theo tôn trọng, sau đó cùng Vân Phi Tuyết, ngồi vào một khác ghế, Triệt Nhi ngồi ở hấn phía trước.

“Hoàng Thượng, hôm nay chúng ta giảng vì chính chi đạo, thỉnh Hoàng Thượng cùng lão thần cùng nhau đọc, tử viết: Làm chứng lấy đức, thí dụ như Bắc Thần, cư này sở, mà chúng tinh cung chi.....” Chu lão một bên cắn đầu, một bên nhớ kỹ.

Triệt Nhi ở một bên cầm sách vở sẽ theo hấn một câu một câu đi xuống niệm, đôi mắt nhỏ tình lại ở đông chuyển tây chuyển, không biết suy nghĩ cái gì? Ai đều xem đi ra, tâm tư của hấn căn bản là không ở đọc sách mặt trên.

“Triệt Nhi.” Tiêu Nam Hiên ở một bên nhỏ giọng cảnh cáo hấn, chính mình nhưng là tìm rất nhiều tâm tư mới thỉnh đến đức cao vọng trọng Chu lão.

Đã bị hấn trách cứ, Triệt Nhi thế này mới không thể không làm bộ như thực còn thật sự nhớ kỹ: “Tử viết: Đạo chi lấy chính, tề chi lấy đức, dân miễn mà vô sĩ. Đạo chi lấy đức, tề chi lấy lễ, có sĩ thả cách.....”

Vân Phi Tuyết ngồi ở một bên, quả thực bị bọn họ niệm sắp ngủ, trách không được, Triệt Nhi không chịu học, rất chán nản rồi, trọn bộ chi, hồ, giả, dã, nghe nàng choáng váng đầu, huống chi Triệt Nhi nhỏ như vậy, như thế nào sẽ thích?

“Vương phi nếu không muốn nghe lão thần giảng bài, có thể rời đi.” Chu lão đột nhiên đi đến cửa nàng trước mặt, nét mặt già nua thượng đều là mất hứng, chưa từng có người dám đối hấn như vậy vô lễ, cho dù Vương gia đều ở một bên còn thật sự nghe.

“Hảo, Triệt Nhi, chúng ta đi.” Vân Phi Tuyết một chút đứng lên thân đến, miễn cưỡng nhìn thoáng qua lão giả, kêu Triệt Nhi đến.

“Hảo.” Triệt Nhi bay nhanh buông sách vở, sẽ cùng nàng đi ra ngoài, rốt cục yếu giải phóng rồi.

“Hoàng Thượng không thể đi, mời ngồi hạ, đem lão thần vừa rồi giáo lặp lại một lần.” Lão giả một chút ngăn lại hấn.

“Hoàng, tẩu đẳng đẳng ta.” Triệt Nhi nhìn xem hoàng huynh sắc mặt, không thể không lại ngồi trở về, sau đó mở miệng đem hôm nay lại bối rồi một lần, một chữ không kém.

Vân Phi Tuyết không thể không bội phục hần nho nhỏ niên kỷ cư nhiên giống như này hảo trí nhớ, nếu là ở hiện đại, cũng nhất định là cái thần đồng.

“Không sai, không sai.” Chu lão vuốt hoa râu râu, ánh mắt đều cười mỉ thành một cái tuyến, tựa hồ ở chương hiển chính mình công lao.

Vân Phi Tuyết không cho là đúng, khóe môi mang theo không cười.

“Vương phi, đối lão thần có ý kiến, vẫn là cho rằng lão thần không xứng Giáo hoàng thượng?” Nhìn ra nàng trong mắt khinh thị, Chu lão thực sinh khí.

Vân Phi Tuyết nhưng chưa để ý tới hần, nhìn Triệt Nhi, khóe môi nhất loan coi rẻ đến: “Xứng không xứng, hỏi một chút sẽ biết. Triệt Nhi, theo ta nói nói, ngươi vừa rồi học là cái gì?”

“Chính là, chính là làm cho ta về sau yếu lấy đức phục chúng.....” Triệt Nhi vừa nghĩ, một bên ẩn mặt chữ ý tứ giải thích.

“Không sai, không sai, Hoàng Thượng có thể lý giải đức cùng chính cũng đã không sai rồi.” Chu lão đắc ý nhìn nàng một cái, thực vừa lòng lấy tay vuốt chòm râu, ánh mắt đều mê thần rồi một cái tuyến, tựa hồ đây đều là hần công lao.

“Chu lão, Triệt Nhi giao cho ngươi, về sau xin mời ngươi tốn nhiều tâm rồi.” Tiêu Nam Hiên cũng thực vừa lòng, thái độ như trước thực tôn kính.

“Không dám, không dám, đây là lão thần phải làm, là Hoàng Thượng thiên tư thông minh.” Chu lão trên mặt ý cười đều chỉ không được, ánh mắt càng thêm đắc ý rồi.

“Nửa thiên hạ đến, liền những lời này nói rất đúng, Triệt Nhi cũng là thiên tư thông minh, bằng không rất khó nghe hiểu ngươi đang nói cái gì?” Nhìn lão giả kia phó bộ dáng, Vân Phi Tuyết thật sự là vì Triệt Nhi khí bất quá, ngữ khí hèn mọn đến.

“Vương phi đây là cái gì ý tứ? Nếu đối lão thần bất mãn, thỉnh nói thẳng.” Chu lão trên mặt mang theo tức giận.

“Vân Phi Tuyết, ngươi muốn làm gì? Không thể đối Chu lão vô lễ,” Tiêu Nam Hiên cũng hồi đầu giận trừng mắt nàng, sắc bén mâu quang trung đều là cảnh cáo.

“Ta không làm cái gì? Ta chỉ muốn thỉnh giáo một chút tiên sinh, ngươi muốn dạy Triệt Nhi cái gì?” Vân Phi Tuyết không thèm nhìn bọn họ vẻ mặt tức giận, nhìn Chu lão hỏi.

“Đương nhiên là vì chính chi đạo, cần chính yêu dân, làm cho Hoàng Thượng sau về sau như thế nào thống trị quốc gia.” Chu lão nhìn nàng mâu trung đồng dạng lộ ra hèn mọn, nàng một nữ nhân như thế nào hội biết này đó đạo lý.

“Ngươi xác định chính là như vậy?” Vân Phi Tuyết lộ ra bí hiểm tươi cười.

“Thần đương nhiên xác định.” Chu lão tuy rằng cảm giác được của nàng tươi cười có chút âm mưu, nhưng vẫn là thực khẳng định trả lời đến.

“Nếu, như vậy, vậy ngươi có thể đi trở về, ta chỉ có một canh giờ có thể đem này sở hữu gì đó đều giáo hội cấp Triệt Nhi, mà lại làm cho hần nghe rõ ràng.” Vân Phi Tuyết nhìn hần, ngữ ra kinh người.

“Hoàng tẩu, là thật sao?” Triệt Nhi mâu trung lộ ra sùng bái ánh mắt.

Tiêu Nam Hiên chau mày một chút, không biết nàng đang làm cái gì? Bất quá hần đến rất ngạc nhiên, nàng hội dùng cái gì phương pháp làm cho Triệt Nhi ở một cái canh giờ trong vòng hiểu được này đạo làm vua, còn có thể rõ ràng.

“Vương phi, vậy làm cho lão thần khai mở mắt.” Chu lão vẻ mặt khinh bỉ, còn tuổi nhỏ thế nhưng khẩu xuất cuồng ngôn, hôm nay thế nào cũng phải làm cho nàng trước mặt mọi người xấu mặt.

“Hảo, kia Phi Tuyết sẽ không khách khí rồi.” Vân Phi Tuyết ngồi vào hần vị trí thượng, Chu lão tắc cùng Tiêu Nam Hiên ngồi ở cùng nhau ở một bên nhìn nàng.

“Hoàng tẩu, hoàng tẩu, người nói mau.” Triệt Nhi đã có chút chờ không kịp rồi, hưng phấn thúc giục .

“Triệt Nhi, ta hỏi người, người có biết Hoàng Thượng là làm cái gì sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hần ôn nhu hỏi.

Triệt Nhi gật gật đầu, rất đặc ý nói:“Biết, chính là chương quản thiên hạ đại sự .”

“Ha ha.” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, sau đó lại hỏi:“Vậy người nói cho ta biết cái gì là thiên hạ đại sự?”

Triệt Nhi một chút bị nàng hỏi ngây ngẩn cả người, nho nhỏ mày thu cùng một chỗ, oai đầu, cẩn thận nghĩ, hần thật sự nghĩ không ra, cái gì thiên hạ đại sự? Hần cũng vô pháp lý giải, hơn nữa ngày, mới lắc đầu về mặt mờ mịt đến:“Ta không biết.”

Một bên Chu lão cùng Tiêu Nam Hiên lại nghi hoặc nhìn chằm chằm nàng, không biết nàng muốn làm gì? Cự nhiên hỏi Triệt Nhi cái gì là thiên hạ đại sự?

108. Chương 108: Hồi Vân Gia

“Triệt Nhi, thiên hạ đại sự, chính là nhân, đang nói hiểu được một chút, chính là cho người con dân, áo cơm không lo, nói như vậy người hiểu không?” Vân Phi Tuyết tận lực dùng hần có thể nghe biết, đơn giản trong lời nói mà nói.

Áo cơm không lo? Tiêu Nam Hiên trong lòng chấn rồi một chút, nàng cự nhiên giống như này quảng đại ngực mang.

Chu lão mâu trung lại rung động, hần tìm hiểu rồi cả đời, lại làm cho nàng câu nói đầu tiên khái quát đi ra.

“Hoàng tẩu, có phải hay không làm cho sở hữu mọi người có thể ăn cơm no, trụ thoải mái, đây là áo cơm không lo.” Triệt Nhi suy nghĩ một chút hỏi.

“Triệt Nhi thật thông minh, một chút liền thông, không sai chính là ý tứ này.” Vân Phi Tuyết sủng ái đối với hần cười cười.

“Nhưng là, hoàng tẩu, chẳng lẽ khác sẽ không trọng yếu rồi sao? Đức, pháp...” Triệt Nhi nho nhỏ mâu trung đều là nghi hoặc, hoàng tẩu cùng tiên sinh nói hoàn toàn không giống với.

“Đương nhiên trọng yếu, bất quá Triệt Nhi, chỉ có áo cơm không lo tình huống hạ, này đạo đức, luật pháp... Mới có thể trọng yếu.” Vân Phi Tuyết giải thích đến.

“Vì cái gì? Ta không hiểu.” Triệt Nhi khó hiểu lắc đầu.

“Triệt Nhi, nếu một người ngay cả cơm đều ăn không đủ no, trụ địa phương đều không có, người nói hần vẫn là để ý cái gì đức, tuân thủ trong triều luật pháp, hội nghe lời người nói, hội ủng hộ người sao? Cho nên Triệt Nhi người chỉ cần nhớ kỹ, một cái hảo Hoàng Thượng, chính là làm cho hần con dân đều ăn ô, mặc ấm, có chỗ ở.” Vân Phi Tuyết tận lực ngắn gọn sáng tỏ nói đến. Hần còn quá nhỏ, nói quá sâu, hần nghe không hiểu.

“Ta hiểu được, nhưng là ta thế nào làm mới có thể làm cho bọn họ tất cả đều ăn ăn no, mặc ấm, có chỗ ở?” Triệt Nhi hiện tại khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập rồi tò mò.

Liền ngay cả một bên Tiêu Nam Hiên cùng Chu lão, cũng đều nhìn nàng, nàng nói rất đơn giản, lại như thế thâm ảo, Triệt Nhi hỏi , đồng dạng là bọn hần muốn hỏi , không biết nàng lại hội như thế nào trả lời?

“Rất đơn giản biết nhân thiện dùng, Triệt Nhi người là Hoàng Thượng, người có thể cái gì cũng đều không hiểu, nhưng là nhất định phải hội dùng người, như vậy bọn họ có thể thay người phân ưu, giúp người đánh để ý quốc gia, người chỉ cần làm được điểm này là có thể rồi. ” Vân Phi Tuyết rất đơn giản dùng bốn chữ liền khái quát rồi.

“Biết nhân thiện dùng.” Triệt Nhi nhỏ giọng lặp lại , lại hỏi:“Hoàng tẩu, làm như thế nào mới là biết nhân thiện sử dụng đây?”

“Rất đơn giản, nhìn hấn am hiểu cái gì? Cữ cái đơn giản ví dụ, đầu bếp nữ hội nấu cơm, chúng ta khiến cho nàng nấu cơm, hoa tượng hội dưỡng hoa, chúng ta khiến cho hấn dưỡng hoa, thị vệ hội võ công, chúng ta khiến cho hấn bảo hộ vương phủ an toàn, phản chi, nếu người làm cho thị vệ đi làm cơm, đầu bếp nữ đi dưỡng hoa, hoa tượng đi thủ vệ, cái này rối loạn, cơm hội rất khó ăn, hội hoa xuân tử, vương phủ cũng có thể làm cho người ta dễ dàng liền xông tới.” Vân Phi Tuyết thực kiên nhẫn giải thích cho hấn nghe.

“Nga, ta hiểu được, ta hiểu được, hấn hội cái gì khiến cho hấn làm cái gì? Đây là biết nhân thiện dùng.” Triệt nhân mâu trung chớp động ánh sáng.

Tiêu Nam Hiên lâm vào trầm tư, của nàng này đó quan niệm, hấn lần đầu tiên nghe được, không thể phủ nhận, lại làm cho hấn rung động, quốc gia đại sự, nàng dùng như thế đơn giản áo cơm không lo, biết nhân thiện dùng liền dễ dàng giải quyết rồi, nàng còn có bao nhiêu hấn không biết chuyện tình cùng bí mật.

Chu lão sắc mặt cũng biến xấu hổ nan kham, của nàng những lời này, hấn sống lớn như vậy, tưởng đều không có nghĩ đến quá, nàng còn tuổi nhỏ cư nhiên giống như này trí tuệ, không thể không làm cho hấn vài phần kính trọng.

“Ân, chính là như vậy, Triệt Nhi người thật sự hảo bồng.” Vân Phi Tuyết vươn ngón cái khen ngợi hấn.

“Di, hoàng tẩu đây là cái gì ý tứ?” Triệt Nhi tò mò cũng vươn ngón tay cái.

“Chính là người rất tuyệt, người thực thông minh, người tốt lắm ý tứ.” Vân Phi Tuyết cùng hấn giải thích nói, trong lòng ở thán , đây là mang câu nha.

“Nguyên lai là như vậy, hoàng tẩu, người rất tuyệt.” Triệt Nhi vươn tay chỉ khen ngợi nàng đến, sau đó nhìn nàng cao hứng đến:“Ta đây có phải hay không về sau không cần học mấy thứ này rồi? Thật tốt quá.”

“Đương nhiên muốn học, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, có thể nung đúc nhân tình thao, trung hiếu lễ nghi này đó tối thiểu đều phải học, đây là một người tu dưỡng.” Vân Phi Tuyết nhìn hấn đến.

“Hảo, hoàng tẩu nói học, ta đi học.” Triệt Nhi gật đầu, đối nàng quả thực bội phục đến cực điểm.

Vân Phi Tuyết nhìn một bên xấu hổ lại vẻ mặt không phục Chu lão, khóe môi hơi hơi giương lên, biết hấn mặt mũi sượng mặt, nàng không nghĩ cùng hấn nan kham, ở nói như thế nào hấn cũng lớn như vậy mấy tuổi, cho tình cho để ý nàng đều hấn là tôn trọng hấn, hướng chỉ phía sau nhân, đều giống nhau cổ hủ, nghĩ vậy mới đi đến Chu lão trước mặt trong suốt thi lễ, đến:“Chu lão, vừa rồi xin thứ cho ta vô lễ, ta biết Chu lão đức cao vọng trọng, nhất định so với ta có thấy xa, chính là Triệt Nhi còn nhỏ, ta hy vọng Chu lão có thể sử dụng đơn giản một chút ngôn ngữ làm cho hấn hiểu được, hoặc là giảng chút tiền triều chuyện cũ cho hấn nghe, làm cho hấn từ giữa phân tích, tăng trưởng kiến thức.”

“Vương phi, khách khí rồi, là lão phu cổ hủ, về sau nhất định chú ý, ta sẽ ân Vương phi phân phó đi Giáo hoàng thượng.” Thấy nàng cấp chính mình hành lễ, Chu lão vội vàng đứng dậy, sắc mặt xấu hổ ửng đỏ, hấn trí tuệ cư nhiên không bằng một cái tiểu cô nương.

“Ta đây không quấy rầy các người, ta về trước phòng rồi.” Vân Phi Tuyết nói đến, xoay người rời đi.

Trở lại phòng liền thấy Dĩnh Nhi một bên sát cái bàn, một bên xuất thần cười trộm.

“Dĩnh Nhi, suy nghĩ của người Thần ca ca sao?” Vân Phi Tuyết đi đến thân thể của nàng biên đột nhiên ra tiếng.

Dĩnh Nhi hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại nhìn nàng đến:“Phi Tuyết, là người nha, người ta mới không nghĩ.”

“Không nghĩ? Đó là vừa rồi là ai, một người ở nơi nào cười trộm, ngay cả ta tiến vào cũng không biết.” Vân Phi Tuyết mâu trung mang cười nhìn nàng.

“Phi Tuyết, người chê cười người ta, không để ý tới người, ta đi ra ngoài.” Dĩnh Nhi biết nàng cố ý trêu đùa chính mình, ngưng ngừng xoay người bước đi.

Vân Phi Tuyết cười cười, xoay người đổ chén trà nóng, chợt nghe đến mở cửa thanh, xem cũng chưa xem đã nói đến:“Dĩnh Nhi, nhanh như vậy sẽ trở lại”

“Là bốn vương.” Tiêu Nam Hiên thanh âm ở sau người vang lên.

“Là người, Triệt Nhi đâu?” Vân Phi Tuyết xoay người lại, thuận miệng lại hỏi.

“Triệt Nhi đi theo Long Phi đi luyện võ rồi.” Tiêu Nam Hiên hồi đáp, sau đó mâu quang gắt gao nhìn chăm chăm nàng, ngồi vào thân thể của nàng bên.

“Làm gì như vậy nhìn ta? Không biết rồi sao?” Vân Phi Tuyết nhìn thẳng hấn.

“cũng không nhận thức.” Tiêu Nam Hiên lấy tay nâng lên của nàng mặt, mâu trung mang theo thường thức, cũng mang theo nguy hiểm đến:“Vân Phi Tuyết, người thông minh làm cho bốn vương cảm thấy đáng sợ.”

“Đáng sợ? Ta không phải thông minh, là chân thành, nếu ta thật sự đáng sợ, ta sẽ không sẽ ở của người trước mặt bạo lộ chính mình, ta sẽ thật cẩn thận che dấu chính mình, sau đó cho người một kích trí mệnh, kia hiện tại người muốn thế nào? Giết ta?” Vân Phi Tuyết mâu trung mang theo ám phúng, không có một tia sợ hãi hồi lại đến.

“Nếu người không thể vì bốn vương sử dụng, phi thường có khả năng, bốn vương sẽ giết người, bởi vì, bốn vương không thể làm cho bất luận kẻ nào được đến người.” Tiêu Nam Hiên lãnh khốc vô tình nói đến, mâu quang trung đều mang theo tàn nhẫn.

“Tiêu Nam Hiên, hiện tại là người chiếm được ta, vì cái gì người nghĩ đến là yếu bị hủy ta, cũng không để cho người khác được đến ta, mà không phải người cố gắng tranh thủ ta, làm cho ta trước cam tình nguyện giúp người đâu, dù sao người có thể có này ưu tiên quyền.” Vân Phi Tuyết ái muội trất rồi một chút ánh mắt.

“Rất phiền toái, mà lại bốn vương thuyết phục không được làm cho chính mình đi tin tưởng người.” Tiêu Nam Hiên không hề nghĩ ngợi đáp đến.

“Người quả nhiên đủ lãnh huyết, như vậy tùy người đi.” Vân Phi Tuyết tuyệt không để ý, không sao cả rồi, dù sao của nàng tánh mạng, vô khi không ở đã bị người khác uy hiếp.

“Vân Phi Tuyết, của người này đó lý niệm là ai dạy đưa cho người? Vân Hạc sao?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên hỏi.

Vân Phi Tuyết nâng mâu nhìn hấn, khóe môi mang theo đậm phúng:“Người cho rằng hấn hội hiểu không? Vậy người thật đúng là cất nhắc hấn rồi, mấy thứ này là ta chính mình ngộ đi ra , cùng hấn không có gì quan hệ.”

“Vân Phi Tuyết, người là không phải nên trở về Vân gia rồi, giống như người gả đến vương phủ sau, còn không có hồi quá môn đâu.” Tiêu Nam Hiên có khác dụng ý nhìn nàng.

Nàng sững sốt, ngẩng đầu nhìn hấn,“Người làm cho ta hồi Vân gia?”

“Như thế nào? Người không nghĩ sao? Người không lo lắng người nương sao? Không nghĩ trở về xem nàng sao?” Tiêu Nam Hiên xem nàng tựa hồ cũng nghĩ như thế nào trở về.

“Sẽ không đơn giản như vậy đi, người có cái gì mục đích nói thẳng, ta nói rồi, ta sẽ phối hợp người.” Vân Phi Tuyết nhìn hấn đến, hấn nhất định là có mục đích , bất quá của nàng cũng không tưởng trở về, bởi vì nàng căn bản cùng bọn họ không có gì quan hệ, có thể nói hoàn toàn không biết gì cả.

“Bốn vương cùng người lại mặt, làm cho bọn họ nhìn xem, bốn vương có bao nhiêu coi trọng người.” Tiêu Nam Hiên một chữ một chút đến, không phải chỉ có bọn họ hội dùng kế, hấn cũng sẽ.

“Chế tạo biểu hiện giả dối, mê hoặc hấn, làm cho hấn mau chóng động thủ, làm cho người một lưới bắt hết.” Vân Phi Tuyết một chút liền đoán ra tâm tư của hấn.

“Vậy người liền chuẩn bị một chút, cần mang cái gì vậy trở về, cứ việc nói, bốn vương sẽ làm nhân cho người chuẩn bị tốt.” Tiêu Nam Hiên phân phó nói, lại nhìn nàng một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Phía sau Vân Phi Tuyết lại suy nghĩ, ngày mai nàng nên như thế nào đi đối mặt cái kia xa lạ địa phương, xa lạ nương, còn có cáo già Vân Hạc.

109. Chương 109: Đối Trá

“Tiểu Đào, ngày mai chúng ta phải về Vân gia rồi.” Vân Phi Tuyết nhìn trải giường chiếu nàng đến.

“Thật sự, tiểu thư, Vương gia làm cho chúng ta hồi Vân gia rồi sao?” Tiểu Đào thực kinh hãi, nàng rất cục cựa có thể trở về trông thấy muội muội rồi.

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật gù đầu, sau đó phân phó nói: “Ngày mai sau khi trở về, người yếu đi theo ta bên người, nhìn thấy trong vương phủ nhân, người nhất định phải nhắc nhở ta, người có biết ta mất trí nhớ rồi, không nhớ rõ bọn họ, miễn cho nháo ra chê cười.”

“Tiểu thư, nô tỳ hiểu được rồi, nô tỳ nhất định hội nhắc nhở tiểu thư.” Tiểu Đào nhiều điểm, sau đó vẻ mặt tức giận bất bình đến: “Bình thường phu nhân lão chịu nhĩ phu nhân, tam phu nhân khi dễ, lần này tiểu thư trở về, hảo hảo cấp phu nhân xả giận.”

“Ra hoàn khí sau đầu, sau đó làm cho các nàng càng làm tầm trọng thêm khi dễ nương?” Vân Phi Tuyết cười khê một chút nhìn nàng, nàng tưởng rất đơn giản rồi.

Tiểu Đào sưng sốt, sau đó nghi hoặc hỏi đến: “Này Tiểu Đào không nghĩ quá, hội sao? Tiểu thư hiện tại nhưng là Vương phi rồi, các nàng còn dám khi dễ phu nhân sao?”

“Không nghĩ tới cho dù rồi, tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi, đúng rồi, ta cho người chuẩn bị rồi một phần lễ vật, trở về về sau tặng cho người muội muội.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nói sang chuyện khác nói đến.

“Tiểu thư, cảm ơn người.” Tiểu Đào cảm động thiếu chút nữa điệu lệ, tiểu thư tưởng rất chu đáo, đối nàng thật tốt quá.

Nàng chính là đậm cười một chút, kỳ thật nàng hẳn là cảm tạ Tiểu Đào, Tiểu Đào nhưng là nàng gặp được cái thứ nhất đối chính mình thiệt tình thực lòng người tốt.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Nam Hiên liền cùng nàng ngồi trên xe ngựa hướng Vân phủ tiến đến, mặt sau trên mã xa là Tiêu Nam Hiên cấp nàng chuẩn bị lễ vật.

“Tiêu Nam Hiên, ần người hiện tại quyền lợi cùng địa vị, đối phó Vân Hạc hẳn là dễ như trở bàn tay, vì cái gì còn như thế đại phí trắc trở cùng hắn chu toàn, bất giác làm điều thừa sao?” Vân Phi Tuyết nhìn đột nhiên hỏi, nàng tin tưởng, hẳn hẳn là có cái kia năng lực.

“Hiện tại bốn vương đã có cái kia năng lực, nhưng là Vân Hạc trước kia là trong triều trọng thần, thuộc hạ nhân phần đông, bốn vương không có khả năng đem bọn họ toàn bộ đều giết, huống chi hắn duy trì là thái tử, phụ hoàng lúc sắp chết đối ta yêu cầu duy nhất chính là không cần ở huynh đệ tướng tàn, buông tha thái tử, bốn vương bất đắc dĩ chỉ có đáp ứng, nếu hắn vẫn an phận thủ thường cũng là thôi, nhưng là lần này hắn cư nhiên lại bất an cho thất, rục rịch, cho nên bốn vương phải bắt được bọn họ tạo phản căn cứ chính xác theo, danh chính ngôn thuận giết bọn họ, không cho người khác lưu lại nhược điểm, làm cho bọn họ không lời nào để nói.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng đến, nói xong, hắn đều sưng sốt, hắn cư nhiên cùng nàng giải thích rồi nhiều như vậy.

“Nấu đậu nành canh đậu, đậu ở phủ trung khóc, vốn là đồng căn sinh, tướng tiên gì quá mau.” Vân Phi Tuyết than nhẹ một tiếng, có cảm mà phát niệm ra Tào Thực thi. [Tào Thực, Tào Tháo cái thứ ba con, hắn là Kiến An thời kì tối phụ nổi danh văn học gia, này thủ thi chính là lọt vào huynh đệ hãm hại khi sở chỉ]

“Người là ở ám phúng bốn vương sao? Đừng quên, trong hoàng thất không có huynh đệ tình cảm, có chính là quyền thế cùng địa vị tranh chấp tàn nhẫn huyết tinh, người lừa ta gạt, không phải người tử chính là ta mất mạng, muốn sống, nhất định phải tàn nhẫn vô tình.” Tiêu Nam Hiên mâu trung bắn ra lạnh như băng hàn quang, đây là mẫu phi dùng sinh mệnh, mới làm cho hắn hiểu được.

“Ta hiểu được, ta chỉ là ở cảm thán, chỉ có đủ ngoan, đủ vô tình, đủ lãnh huyết, tài năng đứng ở tối chỗ cao.” Vân Phi Tuyết nhìn hắn đến, nàng này mấy ngàn năm sau nhân, so với hắn càng hiểu được đạo lý này, mềm lòng sẽ chỉ là làm cho chính mình tự tìm tử lộ, nhưng là có thể làm đến như vậy tuyệt tình nhân, cũng không dễ dàng.

“Không phải mỗi người trời sinh liền vô tình hung ác, đó là bởi vì hắn bị buộc đến tuyệt lộ, không đường có thể đi, chỉ có thể làm cho chính mình biến tàn nhẫn.” Tiêu Nam Hiên mâu trung hiện lên thống khổ, cừ hận.

Vân Phi Tuyết biết hắn đang nói chính mình, hắn chính là cái kia bị buộc thượng tuyệt lộ nhân.

Giờ phút này xe ngựa đột nhiên ngừng lại, thị vệ ở bên ngoài hồi bẩm đến:“Vương gia, Vương phi, Vân phủ đến.”

“Xuống xe đi.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng nói một câu, sau đó trước xuống xe ngựa, vươn tay đi phù nàng.

Vân Phi Tuyết bắt tay đặt ở tay hắn thượng, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, liền thấy Vân phủ cửa trạm môn nhân, phía trước Vân Hạc, cùng Vân Phi Tần, nàng nhận thức, còn có một ít phu nhân cho rằng , mặt sau đều là hạ nhân nha hoàn.

“Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” Mọi người cùng nhau hạ bái.

“Đứng lên đi, không cần đa lễ, hôm nay là bốn vương cùng đi Vương phi trở về, cho nên mọi người không cần câu thúc, tùy ý điểm là tốt rồi.” Tiêu Nam Hiên nói đến.

Phía sau, Tiểu Đào lặng lẽ đứng ở Vân Phi Tuyết bên người, giới thiệu :“Tiểu thư, đứng ở lão gia bên người cái kia mặc màu tím quần áo là nhị phu nhân, cái kia màu cam quần áo là tam phu nhân, đứng ở tối bên cạnh cái kia chính là phu nhân.”

Nghe được Tiểu Đào trong lời nói, Vân Phi Tuyết không khỏi hướng bên cạnh nhìn lại, chỉ thấy một cái mặc màu xanh quần áo , trên đầu, trên tay đều không có nhất kiện vật phẩm trang sức trung niên nữ tử chính từ ái nhìn chính mình, cứ việc tổ nhan tổ y, nhưng là chút che dấu không được nàng dung nhan tuyệt thế, nàng hiện tại mới hiểu được vì cái gì Vân gia tiểu thư như vậy xinh đẹp.

“Tuyết Nhi, người đã trở lại.” Một tiếng mềm nhẹ mang theo tình thương của Ma Ma run run kích động thanh âm truyền đến.

“Nương.” Vân Phi Tuyết không biết vì cái gì tâm căng thẳng, một tiếng nương liền thân thiết kêu xuất khẩu, chẳng lẽ là thật sự Vân Phi Tuyết trong lòng đau không? Nàng không khỏi tiêu sái rồi đi qua.

“Tuyết Nhi, trở về là tốt rồi.” Phu nhân lấy tay đang cầm cửa nàng mặt, cẩn thận đoan trang , mâu trung chớp động nước mắt, hình như có thiên ngôn vạn ngữ lại chỉ nói rồi như vậy một câu.

“Phu nhân, Tuyết Nhi, có cái gì nói vào nhà đang nói?” Vân Hạc ở một bên nói đến, sau đó cung kính đối với Tiêu Nam Hiên đến:“Vương gia, mời vào phủ.”

Hắn gật gù đầu, sau đó thực tự nhiên dắt Vân Phi Tuyết thủ, hướng về phía một bên nhân phân phó nói:“Đem lễ vật bàn tiến vương phủ.”

Một bên Vân Hạc, nhìn đến hắn dắt tay nàng, lão mâu trung tinh quang chợt lóe mà qua, lập tức khôi phục rồi bình thường.

Cứ việc kia mâu quang chợt lóe mà qua, mau không có lưu lại gì dấu vết, nhưng là Tiêu Nam Hiên lại nhìn đến, chính là ở trong lòng cười lạnh.

“Thị, Vương gia.” Một bên thị vệ vội vàng đem trên mã xa gì đó giống nhau dạng bắt đến.

“Vương gia, điều này sao dám đảm đương? Ngài có thể cùng đi Tuyết Nhi cùng nhau hồi phủ, chính là làm cho ta Vân phủ về vang cho kẻ hèn này, còn sao dám yếu Vương gia tiêu pha.” Vân Hạc kinh sợ nói đến.

“Điểm ấy tính cái gì? Tuyết Nhi nhưng là cứu Hoàng Thượng, bốn vương cảm kích còn không kịp đâu, cho dù nàng muốn cái gì? Bốn vương đều đã không chút do dự cấp nàng.” Tiêu Nam Hiên cố ý nhắc tới nàng cứu Triệt Nhi một chuyện, cũng âm thâm ý bảo rồi hắn vì cái gì đột nhiên đối nàng hảo?

“Vương gia khách khí rồi, đó là Tuyết Nhi phải làm , sao dám kể công.” Vân Hạc vội vàng chấp tay, nét mặt giả nua thượng đều là sắc mặt vui mừng, sau đó đối với Vân Phi Tuyết đến:“Tuyết Nhi, người thật sự là cha hảo nữ nhi, làm cho cha Ma Ma trên mặt đều làm rạng rỡ.”

“Là cha đem nữ nhi giáo dục hảo.” Vân Phi Tuyết một chữ một chút nói rất nặng, trong lời nói dấu điếm thâm ý.

“Là Tuyết Nhi chính mình làm hảo.” Vân Hạc vội vàng dối trá đến, biết nàng là cố ý nói cho chính mình nghe .

“Vương gia, cha, ta nghĩ cùng nương trở về phòng gian đi, các người chậm tán gẫu.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nói đến, không nghĩ ở cùng hắc dối trá nịnh hót .

“Hảo.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu.

Vân Hạc thấy hắc đáp ứng rồi, vội vàng phân phó nói:“Người tới, đưa Vương phi cùng phu nhân trở về phòng gian.”

“Thị, lão gia.” Một cái nha hoàn vội vàng lên tiếng trả lời, cũng ở phía trước dẫn đường.

Vân Phi Tuyết mang theo Tiểu Đào cùng phu nhân đi đến một cái thực hoa lệ sạch sẽ phòng.

Tiểu Đào lập tức ngay tại bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở nói:“Tiểu thư, đây là người trước kia trụ phòng.”

“Tuyết Nhi, đến làm cho nương nhìn xem.” Phu nhân lôi kéo nàng, cao thấp đánh giá, xem nàng hoàn hảo vô khuyết , thế này mới yên lòng, một chút đem nàng ôm ở trước ngực, thanh âm ghen ngào nói:“Tuyết Nhi, nương thực xin lỗi người.”

“Nương, ta không sao, ta tốt lắm.” Vân Phi Tuyết lấy tay ôm lấy của nàng thắt lưng, thanh âm mềm nhẹ đến, tựa vào nàng ấm áp ôm ấp trung, tuy rằng cũng không rõ ràng nàng trong miệng thực xin lỗi là cái gì ý tứ?

“Tuyết Nhi, nói cho nương, người ở vương phủ được không? Quý vương hắc có hay không làm khó dễ người?” Phu nhân thân thiết ôm nàng, ở bên tai hỏi.

“Nương, hắc không đầy hứa hẹn nan ta, ta cũng tốt lắm.” Vân Phi Tuyết an ủi nàng đến, đột nhiên phát hiện vừa rồi đưa các nàng trở về nha hoàn còn đứng ở một bên, buông ra nương, đứng dậy phân phó nói:“Người đi ra ngoài đi, nơi này không cần người hầu hạ rồi, có Tiểu Đào là đủ rồi.”

“Thực xin lỗi, Vương phi, đây là lão gia mệnh lệnh.” Nha hoàn mặt không chút thay đổi đáp, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

“Người có ý tứ gì? Giám thị ta cùng nương sao?” Vân Phi Tuyết tức giận lập tức theo đáy lòng dâng lên, trở lại nơi này, Vân Hạc cư nhiên còn phái người giám thị nàng, thật sự là buồn cười.

“Đây là lão gia ý tứ, Vương phi nếu có ý kiến, có thể cùng lão gia đi nói.” Nha hoàn ôn hoà, không nhanh không chậm đáp, vẫn thùy con người.

“Người ở lấy lão gia uy hiếp ta sao?” Vân Phi Tuyết giận trừng mắt nàng.

110. Chương 110: Các Mang Ý Xấu

“Người ở lấy lão gia uy hiếp ta sao?” Vân Phi Tuyết giận trừng mắt nàng.

“Tuyết Nhi, không cần sinh khí, chúng ta cũng không có cái gì không thể làm cho nàng nghe được , nương có thể ở nhìn đến người, chỉ cần nữ hảo tốt, nương cái gì cũng không để ý.” Một bên nương đột nhiên giữ chặt nàng, ánh mắt cầu xin cùng nàng phe phẩy đầu, làm cho nàng không cần ở truy cứu.

Vân Phi Tuyết thật sự khó có thể nuốt xuống này khẩu khí, lại không đành lòng làm cho này vì nương nan, nàng biết nơi này nhất định có nàng không biết nguyên nhân, đang ở thế khó xử hết sức, ngoài cửa đột nhiên vang lên rồi một thanh âm, đánh vỡ rồi này xấu hổ.

“Phu nhân, Vương phi, lão gia làm cho nô tỳ mời các người đi tiền thính dùng bữa.”

“Tuyết Nhi, đi thôi.” Phu nhân kéo tay nàng.

Vân Phi Tuyết chỉ có buồn bực đi theo nàng đi ra ngoài, Vân Hạc quá phận, này nha hoàn cũng quá quá phận, nàng không thể không duyên có chịu này ủy khuất.

“Phu nhân, Tuyết Nhi, lại đây tọa.” Vân Hạc nhìn đến các nàng đi ra, đứng lên thân thiết tiếp đón .

“Nương ngồi đi.” Vân Phi Tuyết xem cũng chưa liếc hắt một cái, trực tiếp lôi kéo phu nhân theo hắt bên người trải qua, ngồi xuống Tiêu Nam Hiên bên người, sau đó làm cho nương ngồi vào của nàng bên cạnh.

Vân Hạc có chút xấu hổ, sắc mặt cũng có chút khê biến, nhưng là biểu hiện ra ngoài cũng là vẻ mặt sùng ái quan tâm, “Tuyết Nhi, làm sao vậy? Ai chọc giận người sinh khí?”

“Người hỏi nàng?” Vân Phi Tuyết Mỹ mâu lạnh lùng đảo qua đứng ở một bên cái kia nha hoàn, chính mình cấp cho nàng một cái giáo huấn.

Bùm một tiếng, cái kia nha hoàn lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu thỉnh tội đến: “Hồi lão gia, là nô tỳ không tốt, nhục Vương phi sinh khí, còn thỉnh lão gia trách phạt.”

“Chết tiệt nô tài, cho người hầu hạ Vương phi, người cư nhiên dám trêu nàng sinh khí, người nói, nên như thế nào trừng phạt người?” Vân Hạc giận dữ.

“Nô tỳ đáng chết, thỉnh Vương phi trừng phạt.” Nha hoàn lập tức quỳ gối của nàng trước mặt, dập đầu đến.

Vân Phi Tuyết mắt lạnh nhìn nàng, nàng tuy rằng một bộ nhận tội bộ dáng, nhưng là thanh âm nhưng không có chút kinh hoảng cùng sợ hãi, rõ ràng chính là Vân Hạc tâm phúc, lại yếu tại đây cùng chính mình diễn trò, hảo, như vậy, nàng liền lại càng không sẽ bỏ qua nàng rồi.

Tiêu Nam Hiên lại chính là ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, hắt có thể sâu sắc cảm giác được, cái kia nha hoàn không tầm thường, võ công hắt là cũng rất cao, chính là không biết bọn họ đây là đang làm cái gì?

“Tuyết Nhi, người nói, như thế nào trừng phạt nàng?” Vân Hạc nhìn nàng này giờ không nói gì, mà nha hoàn tắc không ngừng dập đầu, rốt cục nhịn không được ra tiếng rồi.

“Cha, người nói đi, nên như thế nào trừng phạt liền như thế nào trừng phạt?” Vân Phi Tuyết thực thông minh đem vấn đề đầu cho hắt. Nàng làm cho xem hắt hội như thế nào trừng phạt.

Vân Hạc nhìn chằm chằm nàng, mâu trung ẩn nhẫn lửa giận, nàng cố ý cùng hắt háo thượng rồi sao? Nếu phạt nhẹ, hắt không thể cấp Vương gia công đạo, nếu phạt trọng rồi, hắt liền mất đi một cái đắc lực trợ thủ, cho nên này trừng phạt khinh không thể, nặng không .

Nhưng là hắt dù sao cáo già, đầu óc vừa chuyển, lập tức chấp tay hướng về phía Tiêu Nam Hiên đến: “Vương gia ở trong này, thần sao dám tự chủ trương, còn thỉnh Vương gia nói nên như thế nào trừng phạt?”

Vân Phi Tuyết trong lòng cười lạnh một chút, hắt quả nhiên đủ giáo hoạt, đem vấn đề đầu cho Quý vương.

Tiêu Nam Hiên sao lại không rõ hắt dụng ý, khéo môi nhất câu đến: “Tuy rằng bốn vương ở trong này, nhưng là này dù sao cũng là Vân phủ việc nhà, bốn vương cũng không hảo nhúng tay, cho nên cũng là người nhóm chính mình quyết định, bốn vương đồng ý Vương phi nói , nên như thế nào trừng phạt liền như thế nào trừng phạt?”

Vân Hạc bị buộc bắt đắc dĩ, đành phải hướng về phía ngoài cửa phân phó nói: “Người tới, đem này nô tỳ tha đi xuống trọng đánh ba mươi đại bản.” Này trừng phạt nói khinh không nhẹ, nói có nặng hay không, hắt là có thể rồi.

“Thị, lão gia.” Cửa một cái hạ nhân lập tức đi vào đến, kéo quỳ trên mặt đất nha hoàn.

“Rất nhẹ, năm mươi, nếu là ở vương phủ như vậy nô tỳ nên xử tử rồi, có phải hay không Vương gia?” Vân Phi Tuyết đột nhiên ở một bên ra tiếng, sau đó nhìn Tiêu Nam Hiên hỏi, Vân Hạc tưởng che chở cái kia nha hoàn, chính mình liền càng muốn trừng phạt nàng, không cho nàng tử, chính mình đã muốn đủ nhân từ rồi.

“Không sai.” Tiêu Nam Hiên tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng gật đầu.

Vân Hạc liếc mắt nhìn chằm chằm nàng, mới phát tay đến: “Ấn Vương phi nói đến bạn, trọng đại năm mươi đại bản.”

“Thị, Vương gia.” Hạ nhân lời kéo nha hoàn đi ra ngoài.

Rất nhanh ngoài cửa liền vang lên đến tiếng kêu thảm thiết, một tiếng so với một tiếng trọng, sau đó lại một tiếng so với một tiếng tiều.....

“Vương gia, Tuyết Nhi hiện tại bắt đầu dùng bữa đi.” Vân Hạc trên mặt mang cười, tựa như chuyện vừa rồi tình không có phát sinh quá giống nhau.

“Hảo, dùng bữa.” Tiêu Nam Hiên đầu tiên cầm lấy chiếc đĩa, mọi người cũng vội vàng cầm lấy chiếc đĩa, dùng bữa trong quá trình, rất ít có người nói chuyện, các hoài tâm tư ăn.

“Ta ăn được rồi, các người chậm dùng.” Vân Phi Tuyết trước buông chiếc đĩa, như vậy các mang ý xấu ăn cơm, thật sự làm cho nàng khó có thể nuốt xuống.

“Tuyết Nhi, kia cùng cha đến thư phòng lý, người không phải thích rõ ràng họa sao? Cha cho người tìm được rồi một bức, người tới nhìn xem.” Vân Hạc đột nhiên nói.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nàng đương nhiên biết kia chính là hắc tướng một mình thấy nàng một cái lấy cớ.

“Vương gia, kia thần trước hết thất bồi rồi.” Vân Hạc thực cung kính đối với hắc đến.

“Ân.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu, hắc đồng dạng cũng biết Vân Hạc tìm nàng tuyệt đối không phải vì rồi xem một bức họa.

“Tuyết Nhi.” Một bên vẫn không nói gì nương đột nhiên gọi lại nàng, mâu trung mang theo một tia lo lắng.

“Nương, để cho ta ở nhìn người.” Vân Phi Tuyết mỉm cười, làm cho nàng yên tâm, chính mình lại càng thêm hoài nghi, nương trong mắt lo lắng, nàng xem rành mạch, xem ra này nương hẳn là biết phương diện này chuyện tình, chính là nàng tìm không thấy cơ hội hỏi.

Thư phòng trung.

Vân Phi Tuyết mới vừa đi tiến thư phòng, môn liền lập tức bị đóng, tươi cười lập tức theo Vân Hạc trên mặt biến mất, biến thành hé ra phần lộ mặt.

“Người vừa rồi là cái gì ý tứ? Cố ý cho ta nan kham sao?”

“Vậy người lại là có ý tứ gì? Làm cho nàng giám thị ta sao? Trở lại nơi này, người còn cần giám thị ta sao?” Vân Phi Tuyết cũng lạnh lùng nhìn hắc hỏi lại đến.

Vân Hạc ngẩn ra, tự biết đuối lý, sắc mặt cũng dụ đi xuống dưới, nói sang chuyện khác đến:“Hắc vì cái gì hội đột nhiên mang theo người hỏi nơi này?”

“Là ta yêu cầu , ta nghĩ đến xem nương.” Vân Phi Tuyết không hề nghĩ ngợi phải trả lời đến, đây là nhân chi thường tình.

Vân Hạc nhìn chằm chằm nàng xem rồi một hồi, nhìn không ra cái gì nghi hoặc? Mới lại hỏi:“Xem ra hắc hiện tại đối với người tốt lắm, người chuẩn bị khi nào thì động thủ?”

“Không có người tưởng tốt như vậy, hắc đối ta cũng không phải hoàn toàn yên tâm, bất quá, ta sẽ nghĩ biện pháp, mau chóng động thủ .” Vân Phi Tuyết lạnh lùng đáp.

“Như vậy tốt nhất.” Vân Hạc vừa lòng gật đầu, tùy tay xuất ra một bức chuẩn bị tốt họa đưa cho nàng đến:“Đây là rõ ràng họa, người lấy hảo, đi ra ngoài có cái công đạo.”

“Ân.” Vân Phi Tuyết tiếp nhận trong tay hắc họa, xoay người rồi đi.

Vân phủ cửa.

“Nương, chính người bảo trọng.” Vân Phi Tuyết nhìn trước mắt này mặt mũi hiền lành phu nhân, ôn nhu nói đến.

“Tuyết Nhi, người cũng chính mình bảo trọng.” Phu nhân gắt gao nắm tay nàng, mâu trung lệ quang lờ lờ, đều là lưu luyến không rời.

“Phu nhân, Vương gia nên sốt ruột chờ rồi.” Vân Hạc lại đây giữ chặt tay nàng, mâu trung mang theo cảnh cáo.

Phu nhân sợ hãi xem hắn, môi động động nhìn Vân Phi Tuyết, nhưng không có đang nói chuyện.

Vân Phi Tuyết xem bọn hắc, xoay người liền lên xe ngựa, nàng không rõ phu nhân vì cái gì như vậy sợ Vân Hạc, nàng cơ hồ yếu nhịn không được thay phu nhân xuất đầu, nhưng là nàng sợ hãi tâm bạn chuyện xấu, không giúp được nàng, ngược lại hại nàng.

“Cung đưa Vương gia, cung đưa Vương phi.”

Xe ngựa chậm rãi khởi động.

“Đã xảy ra sự tình gì? Người một ngày cũng không cao hứng?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng bản hé ra mặt, kỳ quái hỏi, cho dù là nàng đối Vân Hạc bất mãn, cũng không hẳn là này phúc biểu tình.

“Ta nên cao hứng sao? Bị không người nào khi không khắc giám thị, còn có vì nương cái gì hội như vậy sợ hắc?” Vân Phi Tuyết lạnh lùng đến, nơi này rất phức tạp.

“Đây hỏi người, hắc vừa rồi tìm người làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên lại hỏi.

“Đương nhiên là mau chóng động thủ giết người, còn có này bức họa.” Vân Phi Tuyết cầm trong tay họa tùy tay đưa cho hắc.

Tiêu Nam Hiên mở ra họa, liền thấy mặt trên rậm rạp đều là mỹ nhân, cẩn thận nhìn một chút, sau đó tán đến: “Rõ ràng bút tích thực, mỹ nhân đồ, giống như đúc, thiên kiều bá mị, thiên hình vạn trạng, đủ loại kiểu dáng, trăm cái mỹ nhân, không có một chỗ giống nhau, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Vậy người giữ đi.” Vân Phi Tuyết xem cũng chưa xem đã nói đến, dù sao nàng cũng không để ý.

“Người không phải thích hắc họa sao?” Tiêu Nam Hiên có chút hoài nghi, bình thường yêu thích tranh người được đến danh gia họa, đều đã thực kích động, nàng lại như thế không thêm để ý.

“Hiện tại không thích rồi.” Nàng nhắm mắt lại đáp nói, nàng không phải thật sự Vân gia tiểu thư, không có cao như vậy nghệ thuật tình cảm sâu đậm, huống chi nàng căn bản không thích họa.

111. Chương 111: Tái Kiến Quỷ Mị

Một hồi đến vương phủ, Triệt Nhi bỏ chạy đến thân thể của nàng biên, có chút làm nũng cầu xin đến: “Hoàng tẩu, người không ở vương phủ ta hảo nhảm chán, lần sau đi ra ngoài cũng mang ta đi hảo hảo?”

Vân Phi Tuyết sờ sờ đầu của hắc, ôn nhu giải thích đến: “Triệt Nhi, không phải hoàng tẩu mang người đi, mà là bên ngoài rất nguy hiểm, biết không?” Dẫn hắc đi ra ngoài, yếu thời khắc lo lắng bị nhân ám sát, thần kinh thật chặt trương rồi.

“Nhưng là, bọn họ vì cái gì muốn giết ta?” Triệt Nhi giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nàng, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

“Bởi vì người là Hoàng Thượng, bọn họ ghen tị người, cũng tưởng làm Hoàng Thượng, cho nên muốn đả thương hại người.” Vân Phi Tuyết đơn giản sáng tỏ nói đến.

“Nguyên lai là như vậy.” Triệt Nhi bình tĩnh đại ngộ bộ dáng, sau đó không rõ nói thầm nói: “Này có cái gì hảo ghen tị? Ta một chút cũng không muốn làm Hoàng Thượng, buồn đã chết, bọn họ muốn làm cho bọn hắc tốt lắm.”

“Chờ người trưởng thành liền hiểu được rồi.” Vân Phi Tuyết cười cười, hắc bây giờ còn không thể hoàn toàn lý giải Hoàng Thượng khái niệm.

Triệt Nhi lại đột nhiên đối với một bên Tiêu Nam Hiên đến: “Hoàng huynh, ta không cần làm Hoàng Thượng rồi, làm cho người được không?” Dù sao hoàng huynh là đại nhân, vô công lại hảo, không sợ bị nhân đuổi giết.

“Triệt Nhi, không được hồ nháo, Hoàng Thượng khởi khả làm cho đến làm cho đi,” Hấn sắc mặt nghiêm rắn dạy, lại đã: “Còn có, ngày mai sẽ đưa người hồi hoàng cung, người đã muốn ngầy người vài thiên rồi, cần phải trở về.”

Vừa nghe đến muốn đưa chính mình hồi hoàng cung, Triệt Nhi lập tức quật cường cự tuyệt đến: “Không cần, ta không cần, ta không cần trở về, ta muốn đứng ở nơi này.”

“Ta không phải trưng cầu của người ý kiến, chính là nói cho người một tiếng, ngày mai buổi sáng ta sẽ mang người hồi hoàng cung.” Tiêu Nam Hiên dùng không thể hoài nghi khẩu khí, như thế nào tùy ý hấn tính tình hồ nháo.

“Hoàng tẩu, người cùng hoàng huynh nói, ta không cần trở về, ta không cần trở về.” Triệt Nhi lập tức bỏ nhào vào cửa nàng trong lòng, ủy khuất khóc tìm kiếm giúp.

Vân Phi Tuyết đau lòng Triệt Nhi, nhìn thoáng qua Tiêu Nam Hiên, liền phát hiện hấn mâu quang chính lạnh lùng nhìn nàng, biết Tiêu Nam Hiên quyết định chuyện tình, sẽ không dễ dàng thay đổi, lại càng không hội nghe nàng cầu tình, nói không chừng còn có thể hoài nghi nàng bụng dạ khó lường đâu, chỉ có an ủi đến: “Triệt Nhi ngoan, hoàng tẩu trở về nhìn người, hoặc là người cũng có thể thường xuyên đến xem ta.”

Triệt Nhi nghe được nàng nói như vậy, lập tức đứng dậy, dùng tay nhỏ bé lung tung chà xát nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nói: “Hoàng huynh, người làm cho ta trở về có thể, bất quá, phải đáp ứng ta một cái điều kiện?”

“Điều kiện gì?” Tiêu Nam Hiên trầm giọng hỏi, cư nhiên đuổi cùng hấn đề điều kiện, bất quá nhưng cũng ở trong lòng cao hứng, hấn thích Triệt Nhi cái dạng này.

“Ta muốn làm cho hoàng tẩu cho ta cùng nhau hồi hoàng cung.” Triệt Nhi đột nhiên yêu cầu đến.

“Không được.” Tiêu Nam Hiên không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt rồi, hấn đây là cố tình gây sự.

“Vì cái gì không được? Người nếu không đồng ý, ta cũng không trở về.” Triệt Nhi cố chấp đến, dù sao hấn tuyệt không nhượng bộ, hoàng cung rất lạnh lùng, hấn sẽ làm cho hoàng tẩu cùng.

“Nàng là hoàng sư, ân luật pháp không thể trụy tiến hoàng cung.” Tiêu Nam Hiên chịu đựng tức giận tính nhẫn nại giải thích nói.

Triệt Nhi ánh mắt vòng vo chuyển, đột nhiên nghĩ đến hưng phấn nói: “Kia nếu không, hoàng huynh, người làm cho hoàng tẩu làm của ta hoàng hậu, không phải có thể rồi sao?”

Xì, Vân Phi Tuyết ở một bên nhin không được nở nụ cười. “Triệt Nhi, người hiểu được hoàng tẩu cùng hoàng hậu khác nhau sao?”

“Đương nhiên biết, hoàng tẩu là hoàng huynh Vương phi, hoàng hậu, là Triệt Nhi lớn lên muốn kết hôn nữ nhân.” Hoàng cung Ma Ma chính là như vậy nói cho hấn.

“Nếu, người có biết, vậy hấn là hiểu được ta là người hoàng huynh Vương phi, không thể ở làm của người hoàng hậu.” Vân Phi Tuyết cố nén cười, Triệt Nhi thật sự rất đáng yêu rồi.

“Vì cái gì không thể? Hoàng huynh cái gì đồ tốt đều đã tặng cho của ta, vì cái gì người không được?” Triệt Nhi vẫn là không rõ, vô luận cái gì thứ tốt, nếu hấn yếu, hoàng huynh luôn không nói hai lời liền cho hấn.

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Vân Phi Tuyết bị hấn hỏi ở, nàng yếu như thế nào giải thích hấn mới có thể nghe hiểu được, tổng không thể cùng hấn giải thích vợ chồng gian chuyện tình đi.

Tiêu Nam Hiên ở một bên, khóe môi hơi hơi gợn lên, nhìn nàng vẻ mặt khó xử bộ dáng, hấn muốn xem nàng như thế nào cùng Triệt Nhi giải thích?

Nhìn hấn một bộ chế giễu bộ dáng, Vân Phi Tuyết Mỹ mâu nhíu lại, “Triệt Nhi, vấn đề này người hấn là hỏi người hoàng huynh, nếu hấn nguyện ý, ta đây liền cùng người hồi cung, làm của người hoàng hậu.” Nói xong, mâu trung mang theo đắc ý nhìn hấn một cái, nàng muốn nhìn hấn như thế nào trả lời.

“Hoàng huynh, người nhất định nguyện ý đúng hay không?” Triệt Nhi mâu trung mang theo hy vọng.

“Triệt Nhi, đương nhiên không thể, bởi vì nàng trong bụng đã muốn có hoàng huynh tiểu bảo bảo, cho nên, không thể cùng người trở về.” Tiêu Nam Hiên lời nói dối nói cùng thật sự giống nhau,.

“Thật vậy chăng? Hoàng tẩu người có cục cưng rồi, kia sinh hạ đến sau có thể hay không theo ta ngoạn.” Triệt Nhi lập tức dùng tay nhỏ bé thật cẩn thận vuốt của nàng bụng, hưng phấn nói đến, lực chú ý lập tức bị dời đi.

“Thị.....” Vân Phi Tuyết xấu hổ lung tung điểm một chút đầu, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Nam Hiên liếc mắt một cái, hần cư nhiên dùng chiêu này.

“Triệt Nhi, tốt lắm, hoàng huynh hội thường xuyên mang về đến, trở về phòng đi.” Tiêu Nam Hiên kéo qua hần phân phó nói, sợ hần đang hỏi đi xuống.

“Nga, hảo.” Triệt Nhi hiện tại chỉ có đồng ý rồi.

“Ta cũng trở về phòng gian rồi, ta mệt mỏi.” Vân Phi Tuyết cũng xoay người nói đến.

“Hảo.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu.

Sáng sớm sáng sớm, vương phủ cửa.

“Hoàng tẩu, người nhất định phải tiến cung nhìn ta.” Triệt Nhi lưu luyến nhìn nàng.

“Ân, Triệt Nhi ta sẽ, ta mang mút quả cho người ăn, được không?” Vân Phi Tuyết sờ sờ đầu của hần, trong lòng cũng luyến tiếc hần.

“Hảo.” Triệt Nhi gật gật đầu.

“Triệt Nhi, đi rồi.” Tiêu Nam Hiên đi tới, đem hần ẵm xe ngựa, tái dong dài đi xuống, hần sợ lại thay đổi chủ ý rồi.

“Hoàng tẩu, ta đi rồi.” Triệt Nhi phe phẩy tay nhỏ bé, nước mắt trong suốt đều ở mâu trung chuyển động.

Vân Phi Tuyết một trận lòng chua xót, cũng đối với hần lắc lắc thủ, thẳng đến hần xe ngựa không thấy rồi, nàng mới trở lại trong vương phủ.

Vừa đến phòng liền thấy Dĩnh Nhi ở gần người, cười khê một chút đến:“Không cần ngăn người rồi, đi thôi, đi gặp của người Thần ca ca.”

“Phi Tuyết.” Dĩnh Nhi biết nàng cố ý trêu đùa chính mình.

“Tốt lắm, cho rằng một chút, chúng ta xuất môn, muốn đánh phần phiêu xinh đẹp lượng .” Vân Phi Tuyết mỉm cười nhìn nàng, cố ý công đạo .

“Tiểu thư, người sẽ không dùng quan tâm rồi, Dĩnh Nhi mỗi ngày đều cho rằng phiêu xinh đẹp lượng chờ xuất môn đâu.” Tiểu Đào đi vào đến, cũng cười nói đến.

“Tiểu Đào, người cũng cười nói ta.” Dĩnh Nhi không thuận theo muốn đi đuổi theo đánh nàng.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào cười trốn được thân thể của nàng sau.

“Tốt lắm, chúng ta hiện tại đi thôi.” Vân Phi Tuyết nhìn vui cười các nàng đến.

Vừa ra vương phủ, Vân Phi Tuyết các nàng liền thẳng đến trà lâu.

“Dĩnh Nhi, người vào đi thôi, đừng làm cho hần sốt ruột chờ rồi.” Trà lâu cửa, nàng nói.

“Ân, cảm ơn người, Phi Tuyết, người thật sự là của ta ân nhân.” Dĩnh Nhi có nói không ra cảm động, nếu không phải nàng, đời này nàng chỉ sợ cũng không thấy được Thần ca ca rồi.

“Đi thôi.” Vân Phi Tuyết cười nói, chờ Dĩnh Nhi vào trà lâu, mới đúng Tiểu Đào nói:“Chúng ta tìm một chỗ tọa ngồi đi.” Nàng tổng không thể mỗi lần đều đi đi dạo.

“Tiểu thư, nhất phẩm hương có đi hay không? Người trước kia thích nhất ăn nơi đó điểm tâm rồi.” Tiểu Đào đột nhiên nghĩ đến nói.

“Phải không? Kia đi thôi, chúng ta phải đi nơi đó?” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nàng vừa lúc cũng đi ném thử xem.

“Tiểu thư, đến, nơi này chính là.” Tiểu Đào chỉ vào trước mắt cái kia thật to chiều bài nói đến.

“Kia vào đi thôi.” Vân Phi Tuyết đi vào đi, liền thấy bên trong phần thực thanh lịch, một đám phòng bị ngăn cách, tuy rằng không phải thực phong bế, nhưng là cũng quyết đối nhìn không tới người ở bên trong, không có người phòng môn đều bị rộng mở.

Nàng trực tiếp tiêu sái vào đối diện chính mình, không ai phòng, vừa ngồi xuống, Tiểu Đào liền kích động ngăn cản đến: “Tiểu thư, phòng này không thể tọa, mau đứng lên, chúng ta đổi cái phòng.”

“Vì cái gì? Không ai vì cái gì không thể làm?” Vân Phi Tuyết kỳ quái hỏi, đối phòng gian nàng đến không sao cả, chính là Tiểu Đào vì cái gì như vậy sợ hãi, một cái phòng mà thôi, về phần sao?

“Tiểu thư, nô tỳ cũng là trước kia cấp tiểu thư mua điểm tâm thời điểm, nghe nói, nói có mẫu đơn ký hiệu phòng, là cái kia dùng nữ nhân hồn phách luyện võ công Quỷ Mị vẫn chuyên dụng, cho nên mỗi người đều biết nói, người xem, này trên bàn có hoa mẫu đơn.” Tiểu Đào sợ hãi chỉ vào cái bàn một cước thượng một cái đỏ tươi hoa mẫu đơn.

Quỷ Mị, Vân Phi Tuyết một chút nhớ tới lần đó ở thanh lâu đem nàng bắt đi cái kia yêu nghiệt nam nhân.

“Một khi đã như vậy, chúng ta đây đổi cái phòng.” Nàng một chút đứng dậy, như vậy cả người tràn ngập tà khí nguy hiểm nam nhân vẫn là thiếu nhạ tuyệt vời, lúc này đột nhiên một trận mùi thơm mùi theo cửa truyền đến, theo sau là một cái yêu nghiệt thanh âm.

“Nếu đều ngồi xuống, vậy cùng nhau đi, mỹ nhân tiếp khách, ta không thêm để ý.”

112. Chương 112: Bị Hấn Bắt Đi

Vân Phi Tuyết sững sốt, liền thấy Quỷ Mị một thân đồ thẩm y bào, trên mặt như trước yêu nghiệt cười, hẹp dài con ngươi mang theo ái muội khiêu khích, nhìn đến nàng cũng hiển nhiên sững sốt.

“Mỹ nhân, không nghĩ tới là ngươi, xem ra chúng ta vẫn là rất duyên.” Chính là liếc mắt một cái, hấn liền nhận ra rồi nàng, thân thủ liền hoàn trụ của nàng thắt lưng.

“Nhận sai rồi, ta không biết ngươi, quấy rầy rồi, phòng tặng cho ngươi, Tiểu Đào, chúng ta đi.” Vân Phi Tuyết lập tức khôi phục bình thường, một chút giây hấn, xoay người liền hướng cửa đi đến.

Một trận đột nhiên mang theo nội lực gió xoáy đem thân thể của nàng tử một quyền, nàng sẽ không từ từ tự chủ sau này thối lui, chờ nàng phản ứng lại đây, nàng đã muốn té ngã ở tại Quỷ Mị trong lòng.

“Thật vất vả ở gặp mặt, nhanh như vậy muốn đi rồi, ta khả luyện tiếu, ta nhưng là đối với ngươi ngày tư đêm tưởng, Anh Túc cô nương.” Quỷ Mị trắng nõn ngón tay ở cửa nàng trên mặt nhẹ vỗ về, ngũ khí ái muội.

“Ngươi buông gia tiểu thư,” Tiểu Đào đứng ở một bên dọa thẳng run run, dụng phải lá gan bảo hộ nàng, chỉ tiếu bọn họ nhìn đến không thấy nàng liếc mắt một cái.

“Ta nói rồi ngươi nhận sai người, ta không phải, buông, ta phải đi.” Vân Phi Tuyết trấn định tự nhiên nói đến, muốn giây hấn, lại phát hiện chính mình vừa động không thể động, cực kỳ ái muội bị hấn giam cầm vào trong ngục.

“Ngươi có thừa nhận hay không không trọng yếu, quan trọng là ta thừa nhận thì tốt rồi, ngươi nói có phải hay không?” Quỷ Mị phao cái mị nhãn, kêu gọi thần nhẹ nhàng xẹt qua của nàng thần.

“Thu hồi ngươi yêu mị bộ dáng, bốn tiểu thư đối với ngươi không có hứng thú.” Vân Phi Tuyết thần kinh lập tức căng thẳng đứng lên, thầm nghĩ như thế nào thoát khỏi hấn.

“Ta đối với ngươi có hứng thú, phi thường có hứng thú.” Quỷ Mị yêu nghiệt cười, ôm lấy nàng liền phi thân mà đi, thấy nàng thật đúng là làm cho hấn ngoài ý muốn, cũng đang cũng may đi tìm mục tiêu rồi.

“Buông gia tiểu thư.” Tiểu Đào kinh hoảng hô, ở vừa thấy, tiểu thư bóng người cũng không thấy, nàng dọa lập tức than ngồi dưới đất, sau đó, mới cuống quýt đứng dậy hướng vương phủ chạy tới.

“Người muốn dẫn ta đi làm sao?” Bị hấn ôm vào trong ngực phi Vân Phi Tuyết hỏi.

“Người nói đâu, đương nhiên là hoàn thành lần trước không có hoàn thành chuyện tình, người sẽ không không biết ta là đang làm gì đi?” Quỷ Mị quỷ dị cười.

“Người cho là, người mang tiêu sái ta sao?” Vân Phi Tuyết cười nói, nếu nàng không có nhớ lầm, hẳn là có ám vệ đi theo nàng.

“Người là nói lạng lẽ theo dõi người của người sao? Ta đã sớm giải quyết rồi, yên tâm, lần này không ai ở ngăn trở.” Quỷ Mị yêu nghiệt cười, đặt ở nàng bên hông thủ lại nắm thật chặt.

“Kia tùy tiện đi, nói thật, ta cũng rất tốt kỳ người đến tốt cùng ở như thế nào lấy nữ tử hồn phách luyện công.” Vân Phi Tuyết nhớ tới Long Phi từng nói qua trong lời nói.

“Người không sợ hãi?” Quỷ Mị hiệp mâu bán híp, nàng là chứa trấn định tự nhiên sao? Chính là không khỏi quá giống.

“Sợ người để lại rồi ta sao? Ta đây sợ tốt lắm, công tử, người phóng thả ta, ta phải sợ.” Vân Phi Tuyết chứa thực sợ hãi bộ dáng cầu xin tha thứ.

“Đương nhiên sẽ không, còn có người trang rất giả rồi, tối thiểu ánh mắt yếu sợ.” Quỷ Mị nhìn, khóe môi giơ lên, nàng thực đặc biệt, biết hẳn hội lấy nữ tử hồn phách luyện công, cư nhiên tuyệt không sợ, như vậy nữ tử, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn đến.

“Nếu sẽ không, ta còn sợ cái gì? Đã quên nói cho người một việc, đời này, ta tối không sợ chính là tử.” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn, khóe môi hơi hơi giương lên.

“Yên tâm, ta sẽ không cho người tử, nói sau ta cũng luyện tiếu, đến.” Quỷ Mị nói xong, dừng ở rồi trên mặt, sau đó buông ra nàng.

Vân Phi Tuyết phóng nhãn nhìn lại, lập tức bị trước mắt cảnh sắc hấp dẫn rồi, trong suốt dòng suối nhỏ thủy, mẩn sơn khắp nơi sơn hoa sáng lạn mở ra, xanh mượt cỏ nhỏ, cao ngất đại thụ..... Hảo một cái tự nhiên cảnh đẹp, ở hiện đại chỉ sợ tuyệt vô cận hữu rồi, chậm rãi chảy xuôi suối nước biên, một loạt trúc ốc, làm cho người ta cảm giác giống như là thế ngoại đào nguyên, nàng thật sự không thể tưởng được hẳn như vậy một cái người tà ác, hội ở tại như vậy mỹ địa phương.

“Người thích nơi này?” Quỷ Mị nhìn nàng mâu trung kinh hỉ, khóe môi mang theo quyền rũ tươi cười.

“Như vậy xinh đẹp địa phương, như thế nào hội không thích, bất quá ta thật sự không thể tưởng được người hội ở tại như vậy sơn sắc xinh đẹp tuyệt trần địa phương.” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn đến.

“Vậy người tưởng tượng ta hẳn là ở tại cái gì địa phương?” Quỷ Mị yêu mị nhìn nàng.

“Thực khủng bố địa phương, hẳn là nơi nơi đều là người chết xương cốt cùng khô lâu, liền ngay cả người trụ phòng ở, dùng là này nọ, đều là dùng người cốt làm, như vậy địa phương, mới xứng tên của người, Quỷ Mị.” Vân Phi Tuyết như thế nào khủng bố làm cho người ta sợ hãi hình dung như thế nào đến.

“Ha ha, ta thích, vì người, ta nhất định phải kiến cái quỷ ốc.” Quỷ Mị đầu tiên là sững sốt, theo sau đột nhiên cười ha hả, nàng quả nhiên cùng hẳn khẩu vị.

“Kính nhờ, ta cũng không tưởng, ta còn là thích như vậy địa phương.” Vân Phi Tuyết trắng hẳn liếc mắt một cái, ở tại quỷ ốc, trọn mắt mở mắt tình liền nhìn đến nhân khô lâu, nàng còn muốn không cần sống, nói xong, nàng đẩy ra cửa phòng.

Vừa mở ra cửa phòng, nghênh diện mà đến chính là một trận hương khí, trong phòng dị thường sạch sẽ, sạch sẽ, cư nhiên đều là hồng nhạt, cái màn giường là hồng nhạt, bức màn là hồng nhạt, ngay cả trên giường chăn đều là hồng nhạt

Đang ở kỳ quái thời điểm, chỉ cảm thấy đầu nhất vụng, thân mình mà bắt đầu lay động, cuối cùng ý thức chính là nàng ngã xuống Quỷ Mị trong lòng, bên tai là hắc tà cười thanh âm: “Người khác địa phương, là không thể tùy tiện xông loạn.”

Trong vương phủ.

“Tiểu Đào, người làm sao vậy? Vương phi đâu?” Long Phi thấy nàng thất hồn lạc phách, sắc mặt lo lắng hướng bên trong sẩm, nhượng mảy, gọi lại nàng.

“Quản gia, Vương gia ở nơi nào? Vương phi bị Quỷ Mị bắt đi rồi.” Tiểu Đào nhìn đến hắc, sắc mặt kích động, hiện tại nàng chỉ có cầu Vương gia đi cứu tiểu thư.

“Cái gì? Đi theo ta, Vương gia ở thư phòng.” Long Phi vội vàng tiêu sái đến phía trước, chỉ cảm thấy tình thế nghiêm trọng.

Tiêu Nam Hiên đang ở thư phòng xem tấu chương, liền thấy Long Phi mang theo Tiểu Đào đi vào đến, buông trong tay gì đó hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vương gia, van cầu người cứu cứu Vương phi, van cầu người.” Tiểu Đào bùm một chút liền quỳ xuống, dập đầu cầu xin.

“Vương phi làm sao vậy? Nói rõ ràng.” Tiêu Nam Hiên sắc mặt trầm xuống, Vân Phi Tuyết xảy ra chuyện gì?

“Vương gia, nô tỳ cùng Vương phi đi nhất phẩm hương, ai biết Quỷ Mị đột nhiên xuất hiện, đem Vương phi mang đi rồi, cầu Vương gia đi cứu cứu tiểu thư.” Tiểu Đào quỳ gối nơi đó, run run sợ hãi hồi bẩm đến, nàng hảo lo lắng tiểu thư.

“Bốn vương đã biết, người trước đi xuống.” Tiêu Nam Hiên chau mày, nàng cứ nhiên bị Quỷ Mị mang đi rồi.

“Là” Tiểu Đào vội vàng lui đi ra ngoài.

“Sư huynh, hôm nay là trăng tròn chi đêm, là Quỷ Mị luyện tà công ngày, hắc bắt đi Phi Tuyết, chỉ sợ cũng là nguyên nhân này, hiện tại làm sao bây giờ muốn hay không đi cứu nàng.” Long Phi ở một bên nói đến, chờ mệnh lệnh của hắc.

“Chỉ sợ chờ chúng ta đuổi tới thời điểm đã muốn chậm, hướng chi, Quỷ Mị trụ sơn cốc, đều là mê dược, cơ hồ không ai có thể đủ xông vào.” Tiêu Nam Hiên bình tĩnh phân tích đến.

“Sư huynh, không bằng ta đi thử xem, ở trong vương phủ mang cái nha hoàn đổi ra nàng, dù sao Quỷ Mị từ trước luyện công tìm đều là thanh lâu nữ tử, nếu nói cho hắc Vương phi thân phận, hắc hẳn là sẽ thả rồi nàng.” Long Phi suy nghĩ một chút nói.

“Ta và người cùng đi, nếu hắc nhất định không chịu thả người, chúng ta liên thủ, tối thiểu còn có thể có chiến thắng nắm chắc.” Tiêu Nam Hiên đến,

“Hảo, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cái này đi, nếu không cũng đã muộn.” Long Phi gật đầu, sau đó cùng hắc đi ra rồi thư phòng.

Sâu kín mở to mắt, Vân Phi Tuyết lập tức liền thấy Quỷ Mị kia trương mị hoặc lòng người yêu nghiệt dị thường mặt.

“Vì cái gì mê vụng ta?” Nàng lập tức đứng dậy trừng mắt hắc.

“Ta không có mê vụng người, là người chính mình xông vào cửa ta phòng, trúng mê hương.” Quỷ Mị vô tội đến, khóe môi đều là mê người tươi cười.

“Nói sạo, không có việc gì người ở chính mình phòng phóng mê hương làm gì?” Vân Phi Tuyết nói đến, nàng mới không tin đâu.

“Đó là vân hoa mùi, nó thân mình liền mang theo mê dược tác dụng, nhớ kỹ, về sau không cần tùy ý tiến vào người khác địa phương.” Quỷ Mị giải thích mang theo cảnh cáo đến.

“Người khác không có người như vậy biến thái.” Vân Phi Tuyết xuy rồi một tiếng.

“Biến thái người còn không có nhìn đến đâu, đêm này uống.” Quỷ Mị đột nhiên đem một chén đen tuyền gì đó đoan đến của nàng trước mặt.

“Đây là cái gì? Được sao? Ta không uống.” Vân Phi Tuyết nhìn xem, một ngụm liền cự tuyệt rồi.

“Uống đi, cho người hảo, tránh cho để cho người duy trì không được.” Quỷ Mị cầm chén đặt ở cửa nàng trước mặt, không tha nàng cự tuyệt.

“Có ý tứ gì?” Vân Phi Tuyết lập tức cảnh giác hỏi, chẳng lẽ hắn muốn dùng nàng hồn phách luyện công.

“Người không phải nghĩ tới sao? Sợ.” Quỷ Mị nhìn cửa nàng bộ dáng, biết nàng đã muốn đoán được, nhưng là hắn không hy vọng nàng hội sợ.

“Người thấy ta sợ rồi sao? Đây sẽ không dùng, ta không thích uống được.” Vân Phi Tuyết cười, tuy rằng lòng của nàng lý cũng có chút không yên, không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Thấy nàng nhất định không chịu uống, Quỷ Mị không ở dòng dài, một ngụm uống quang trong chén được, sau đó đột nhiên ôm quá nàng, một ngụm ngăn chặn cửa nàng miệng, bắt buộc nàng uống đi xuống.

“Người làm gì?” Vân Phi Tuyết khí giận đẩy ra hắn.

“Ta là vì nhĩ hảo, để cho người liền hiểu được rồi.” Quỷ Mị nhìn ngoài cửa sổ kia đã muốn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ánh trăng, canh giờ sắp đến.

Thân ái nhóm, muốn biết Quỷ Mị rốt cuộc là chuyện gì xảy ra sao? Ha ha, thả nghe lần tới phân giải

113. Chương 113: Quái Vật Làm Cho Người Ta Sợ Hải

Vân Phi Tuyết đang ở nghi hoặc hắn những lời này là cái gì ý?, chợt nghe đến bên ngoài đột nhiên truyền đến rồi Tiêu Nam Hiên thanh âm.

“Quỷ Mị, thả bốn vương Vương phi, bốn vương cho người mặt khác dẫn theo người đến.”

Vân Phi Tuyết nao nao, nàng không nghĩ tới hắn cứ nhiên sẽ đến cứu chính mình.

Quỷ Mị tà mị hiệp mâu bán mị lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn chăm chăm nàng đến: “Người là Quỷ vương Vương phi?”

“Bằng không, người cho là lần trước hắn vì cái gì cứu ta? Lần này lại lớn như vậy phí trắc trở tới tìm ta sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn hỏi ngược lại, nói thật, hắn tới cứu nàng, chính nàng cũng cứ ngoài ý muốn.

“Vân Phi Tuyết, Quỷ vương đệ thập cái Vương phi, xem ra, hắn cũng không giống bên ngoài đồn đãi như vậy lãnh huyết vô tình.” Quỷ Mị đột nhiên kêu ra cửa nàng tên, sau đó nhìn nàng khóe môi hơi hơi giương lên địa đến.

“Ha ha, xem ra ta cử nổi danh thôi.” Vân Phi Tuyết tự giễu cười cười, sau đó đứng dậy xuống giường, mở ra môn, đi rồi đi ra ngoài, Quỷ Mị đi theo thân thể của nàng sau.

Nàng vừa ra cửa phòng, liền thấy Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đứng ở rất xa chỗ, phía sau một cái nha hoàn cả người run run sợ hãi nhìn nàng.

Vân Phi Tuyết mặt nhăn nhu mày, bọn họ như thế nào không đi gần một chút? Cát bước hướng bọn họ đi đến, cánh tay lại bị Quỷ Mị giữ chặt đến: “Phía trước có mê được cùng độc khí, đứng ở chỗ này.”

Nàng sửng sốt, thế này mới hiểu được, bọn họ vì cái gì trạm như vậy xa? Mà không có đi tiến.

“Quỷ Mị, đem nàng phóng xuất, bốn vương cùng người trao đổi, nhân bốn vương cho người mang đến rồi, bốn vương không nghĩ với người khó xử bốn vương nhớ người đồng dạng cũng không tưởng cùng bốn vương khó xử có phải hay không?” Tiêu Nam Hiên nhìn đến bọn họ đi ra, mới ngữ khí lạnh như băng nhìn hắn đến.

“Quỷ vương không hổ chính là Quỷ vương, lại ta không muốn cùng người khó xử, nhân cho ta ném vào đến, ta đem nàng tống xuất đi.” Quỷ Mị yêu nghiệt cười, hắn yếu chính là nữ nhân, ai đều giống nhau.

“Hào.” Tiêu Nam Hiên lãnh ứng đến, sau đó đối Long Phi sứ cái ánh mắt, ý bảo hắn đem cái kia nha hoàn cấp vẫn đi vào.

“Không cần, Vương gia, van cầu người, không cần, nô tỳ không muốn chết.” Nha hoàn đột nhiên quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin tha thứ, chính là thân mình nhất rồi đột nhiên nhắc tới, đã bị Long Phi dùng nội lực ném tiến vào.

Quỷ Mị tùy tay tiếp được nàng, sau đó tắc cái viên thuốc đến cửa nàng trong miệng, rất nhanh, nàng liền sâu kín tĩnh lại, nhìn đến trước mắt Quỷ Mị mặt, sắc mặt lập tức hoảng sợ đứng lên.

“A.....” Nàng kêu sợ hãi, sau đó theo tay hắn trung lẫn đến thượng, lập tức bắt lấy Vân Phi Tuyết quần áo, vẻ mặt nước mắt cầu xin :“Vương phi, người cứu cứu nô tỳ, van cầu người cứu cứu nô tỳ, làm cho Vương gia đổi cá nhân, van cầu người, nô tỳ không muốn chết, nô tỳ còn có cha Ma Ma, đệ muội chờ nô tỳ nuôi sống, nô tỳ không thể chết được.....”

“Người sẽ không chết, chỉ cần người đủ dũng cảm, người sẽ không phải chết.” Quỷ Mị lập tức kéo qua nàng lạnh lùng đến, tùy tay đưa cho Vân Phi Tuyết một cái viên thuốc đến:“Ăn này, người là có thể đi ra ngoài.”

Vân Phi Tuyết nhìn trong tay viên thuốc, đang nhìn xem một bên ngã ngồi trên mặt đất, mâu trung đều là tuyệt vọng nha hoàn, do dự mà.....

““Vân Phi Tuyết, người ở cò xát cái gì? Còn chưa cút đi ra.” Tiêu Nam Hiên xem nàng tại kia do dự mà, ngữ khí có chút không kiên nhẫn cùng âm lãnh.

Một bên Quỷ Mị đột nhiên cảm giác được thân thể khác thường, loại cảm giác này hắn rất quen thuộc rồi, lập tức ôm lấy thượng nha hoàn sẽ rời đi.

“Đứng lại.” Vân Phi Tuyết cuống quýt gọi lại hắn, hắn sắc mặt có chút ửng đỏ, chẳng lẽ hắn yếu ôm nàng đi luyện tà công sao?

Quỷ Mị dừng lại cước bộ, không rõ nhìn nàng, nàng muốn làm gì?

Vân Phi Tuyết cầm trong tay viên thuốc lập tức nhét vào nha hoàn trong miệng, sau đó làm cho Quỷ Mị buông ra nàng, phân phó đến:“Người đi ra ngoài.”

Nha hoàn quả thực không thể tin được, Vương phi cư nhiên làm cho chính mình đi, sững sờ ở nơi đó, không dám hoạt động từng bước.

“Người có ý tứ gì? Nếu người để cho chạy nàng, như vậy ta liền dùng người luyện công.” Quỷ Mị thật sự không thể tin được, nàng phải làm như vậy, nàng hẳn là biết hắn có bao nhiêu đáng sợ, người khác tránh không kịp.

“Ta biết.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, sau đó hướng về phía cách đó không xa Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi hô:“Cám ơn các người tới cứu ta, bất quá, ta sẽ không vì chính mình tánh mạng, để cho người khác đi toi mạng, như vậy ta sẽ sống bất an, cho nên ta không thể nhận, yên tâm, ta sẽ hảo hảo đi ra.” Quỷ Mị nói qua, đủ dũng cảm sẽ không phải chết, nàng tự tin chính mình đủ dũng cảm.

“Người chạy nhanh đi ra ngoài đi.” Quay đầu đến, nàng phân phó một bên ngây ngốc nha hoàn.

“Cám ơn Vương phi, cám ơn Vương phi.” Nha hoàn thể này mới phản ứng lại đây, vội vàng dập đầu sau, chạy đi ra ngoài.

Đứng ở bên ngoài Tiêu Nam Hiên không nói được một lời, sắc bén mâu trung phức tạp khó hiểu, nàng cư nhiên vì một cái nha hoàn hy sinh chính mình?

“Sư huynh, của nàng ý tưởng vĩnh viễn đều như vậy không giống người thường, ra ngoài nhân dự kiến, ta tin tưởng nàng hội không có việc gì.” Long Phi nhìn Vân Phi Tuyết, khỏe mỗi mang theo thần nhiên tươi cười.

“Quỷ Mị, vào đi thôi.” Vân Phi Tuyết xoay người lại, liền thấy, hắn sắc mặt so với vừa rồi càng hồng, hắn như là cố nén thân thể thống khổ.

“Đây là chính người lựa chọn, đừng trách ta.” Quỷ Mị bay nhanh ôm lấy nàng, liền hướng phòng đi đến, hắn không thể ở nhìn.

“Đây là của ta lựa chọn, ta sẽ không trách người.” Bị hắn đặt ở trên giường Vân Phi Tuyết trấn định tự nhiên nói đến, chính là tử, nàng cũng sẽ không quá bất luận kẻ nào, bởi vì nàng không thể nhìn người khác vì nàng tử.

Mà lúc này Quỷ Mị đã muốn ở bay nhanh xé rách chính mình trên người quần áo, rất nhanh liền ** thân mình đứng ở cửa nàng trước mặt.

Vân Phi Tuyết cả kinh, thùy hạ con người, chẳng lẽ hắn yếu âm dương ái ân sao? Làm sao bây giờ? Nàng giống như đã muốn không có phản hồi đường sống cùng đường lui rồi.....

“A.....” Lúc này bên tai đột nhiên truyền đến rồi Quỷ Mị thống khổ tiếng kêu.

Vân Phi Tuyết thất kinh ngẩng đầu, đối diện thượng hắn bụng, đổ hấp một ngụm lạnh khí, trừng lớn ánh mắt, kinh hãi nhìn hắn, thân thể đều nhìn không được chậm rãi run run, đây là cái gì? Quái vật.....

Chỉ thấy hắn bụng thượng chậm rãi hiện ra một cái giống đầu rắn giống nhau gì đó, lại dài kỳ quái hai cái đầu, mở lớn miệng, như là vừa mới thức tỉnh giống nhau, vặn vẹo đầu, làm như đang tìm tìm thực vật, chậm rãi càng ngày càng đến rõ ràng, giống như là ở da hắn phủ phía dưới miêu tả sinh động giống nhau.....

“Này..... Người.....” Cho dù nàng trong lòng tổ chất ở cường, nhìn đến như vậy khủng bố một màn, cũng không từ kinh hãi đứng lên, trên đầu toát ra nhè nhẹ mồ hôi lạnh, thanh âm có chút kích động, nếu không phải nàng trải qua quá đặc thù huấn luyện, chỉ sợ đã sớm dọa ngất đi thôi,

Quỷ Mị lại vẽ mặt thống khổ nhắm chặt ánh mắt, tựa hồ đang chờ đợi cái gì?

“A.....” Lại là một tiếng thống khổ tiếng hô.

Vân Phi Tuyết liền thấy cái kia hai đầu quái vật đột nhiên mở màu đỏ ánh mắt, bắn ra vài đạo tinh quang, miệng trương lớn hơn nữa rồi, không biết muốn làm gì?

“Đem hai cái bàn tay đi ra.” Quỷ Mị đầu đầy đại hãn, thanh âm dồn dập.

Vân Phi Tuyết không biết hắn muốn làm gì, vô ý thức vươn hai trắng nõn mảnh khảnh hai tay.

Mà lúc này chờ ở bên ngoài Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi sắc mặt trầm trọng, một bên nha hoàn đã sớm dọa hôn mê bất tỉnh.

“Không biết nàng chịu đựng được chống đỡ không được? Có thể hay không bình an đi ra?” Long Phi thở dài, theo bản năng nói đến, dù sao bị Quỷ Mị chộp tới luyện công nữ tử, đi ra sau, đều là điên điên khùng khùng.

“Nàng hội không có việc gì.” Tiêu Nam Hiên thâm thúy con người đen gắt gao nhìn chăm chăm kia phòng.

“Sư huynh vì cái gì như vậy khẳng định?” Long Phi nhưng thật ra có chút tò mò, quay đầu lại nhìn hắn.

“Bởi vì nàng là Vân Phi Tuyết, người không phải đã nói nàng không giống người thường, hướng chi, người đừng đã quên, cái thốt gỗ, xà quật nàng còn không sợ, có thể thần nhiên vô vị đối mặt, còn có chuyện gì, hội làm khó của nàng.” Tiêu Nam Hiên mâu trung hiện lên một tia phức tạp quang mang, hắn tin tưởng nàng có thể bình an đi ra, liền ngay cả chính hắn đều rất kỳ quái, chính mình vì cái gì đối nàng như vậy tự tin.

Long Phi theo dõi hắn đã lâu, mới quay đầu đi, nhưng không có ở trả lời.

Từ..... Từ..... Vân Phi Tuyết chỉ nghe đến hai tiếng rất nhỏ tiếng vang, căn bản đều không có nhìn đến hắn như thế nào động thủ, tay nàng cổ tay thượng lập tức xuất hiện rồi lưỡng đạo thật sâu miệng vết thương, huyết lập tức xông ra, nhiễm đỏ của nàng ống tay áo.

“Mau, dứt cho chúng nó uống.” Quỷ Mị sắc mặt cổ nén thống khổ phân phó đến.

Uy huyết? Vân Phi Tuyết cuống quít phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem hai cổ tay đặt ở hân bụng thượng mở ra miệng máu quái vật, trước mắt cảnh tượng, càng nàng kinh hãi không thôi, nàng cường chống không cho chính mình ngất xỉu đi.

Trên cổ tay chảy ra đỏ tươi máu, biến thành một cái thẳng tắp xuyên thấu quá hân da thịt, sau đó chậm rãi không ngừng lưu tiến hai cái quái vật trong miệng, quái dị hồ được đến thật lớn thỏa mãn, màu đỏ ánh mắt chậm rãi biến sắc.....

Thống khổ chậm rãi theo trong thân thể thối lui, Quỷ Mị cúi đầu liền thấy chính mình bụng quái vật, một bên hút nàng trên tay máu tươi, một bên ở chậm rãi nhỏ đi.....

Nguồn: 4vn.eu/forum/showthread.php?71059-Co-dau-thu-10-cua-Quy-Vuong-Tac-gia-Ngan-Thien-New-Chuong-176&page=23#ixzz2q5PIEJN7V Vân Phi Tuyết đang ở nghi hoặc hân những lời này là cái gì ý?, chợt nghe đến bên ngoài đột nhiên truyền đến rồi Tiêu Nam Hiên thanh âm.

“Quỷ Mị, thả bốn vương Vương phi, bốn vương cho người mặt khác dẫn theo người đến.”

Vân Phi Tuyết nao nao, nàng không nghĩ tới hân cư nhiên sẽ đến cứu chính mình.

Quỷ Mị tà mị hiệp mâu bán mị lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn chằm chằm nàng đến:“Người là Quỷ vương Vương phi?”

“Bằng không, người cho là lần trước hân vì cái gì cứu ta? Lần này lại lớn như vậy phí trắc trở tới tìm ta sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hân hỏi ngược lại, nói thật, hân tới cứu nàng, chính nàng cũng cử ngoài ý muốn .

“Vân Phi Tuyết, Quỷ vương đệ thập cái Vương phi, xem ra, hân cũng không giống bên ngoài đồn đãi như vậy lãnh huyết vô tình.” Quỷ Mị đột nhiên kêu ra của nàng tên, sau đó nhìn nàng khóe môi hơi hơi giương lên địa đến.

“Ha ha, xem ra ta cử nổi danh thôi.” Vân Phi Tuyết tự giễu cười cười, sau đó đứng dậy xuống giường, mở ra môn, đi rồi đi ra ngoài, Quỷ Mị đi theo thân thể của nàng sau.

Nàng vừa ra cửa phòng, liền thấy Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đứng ở rất xa chỗ, phía sau một cái nha hoàn cả người run run sợ hãi nhìn nàng.

Vân Phi Tuyết mặt nhăn nhu mày, bọn họ như thế nào không đi gần một chút? Cất bước hướng bọn họ đi đến, cánh tay lại bị Quỷ Mị giữ chặt đến:“Phía trước có mê được cùng độc khí, đứng ở chỗ này.”

Nàng sửng sốt, thế này mới hiểu được, bọn họ vì cái gì trạm như vậy xa? Mà không có đi tiến.

“Quỷ Mị, đem nàng phóng xuất, bốn vương cùng người trao đổi, nhân bốn vương cho người mang đến rồi, bốn vương không nghĩ với người khó xử bốn vương nhớ người đồng dạng cũng không tưởng cùng bốn vương khó xử có phải hay không?” Tiêu Nam Hiên nhìn đến bọn họ đi ra, mới ngữ khí lạnh như băng nhìn hân đến.

“Quỷ vương không hổ chính là Quỷ vương, lại ta không muốn cùng người khó xử, nhân cho ta ném vào đến, ta đem nàng tống xuất đi.” Quỷ Mị yêu nghiệt cười, hân yếu chính là nữ nhân, ai đều giống nhau.

“Hảo.” Tiêu Nam Hiên lãnh ứng đến, sau đó đối Long Phi sứ cái ánh mắt, ý bảo hân đem cái kia nha hoàn cấp vẫn đi vào.

“Không cần, Vương gia, van cầu người, không cần, nô tỳ không muốn chết.” Nha hoàn đột nhiên quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin tha thứ, chính là thân mình nhất rồi đột nhiên nhắc tới, đã bị Long Phi dùng nội lực ném tiến vào.

Quỷ Mị tùy tay tiếp được nàng, sau đó tắc cái viên thuốc đến của nàng trong miệng, rất nhanh, nàng liền sâu kín tĩnh lại, nhìn đến trước mắt Quỷ Mị mặt, sắc mặt lập tức hoảng sợ đứng lên.

“A.....” Nàng kêu sợ hãi, sau đó theo tay hân trung lẫn đến thượng, lập tức bắt lấy Vân Phi Tuyết quần áo, về mặt nước mắt cầu xin :“Vương phi, người cứu cứu nô tỳ, van cầu người cứu cứu nô tỳ, làm cho Vương gia đối cá nhân, van cầu người, nô tỳ không muốn chết, nô tỳ còn có cha Ma Ma, đệ muội chờ nô tỳ nuôi sống, nô tỳ không thể chết được.....”

“Người sẽ không chết, chỉ cần người đủ dũng cảm, người sẽ không phải chết.” Quỷ Mị lập tức kéo qua nàng lạnh lùng đến, tùy tay đưa cho Vân Phi Tuyết một cái viên thuốc đến: “Ăn này, người là có thể đi ra ngoài.”

Vân Phi Tuyết nhìn trong tay viên thuốc, đang nhìn xem một bên ngã ngồi trên mặt đất, mâu trung đều là tuyệt vọng nha hoàn, do dự mà.....

“Vân Phi Tuyết, người ở cò xát cái gì? Còn chưa cút đi ra.” Tiêu Nam Hiên xem nàng tại kia do dự mà, ngữ khí có chút không kiên nhẫn cùng âm lãnh.

Một bên Quỷ Mị đột nhiên cảm giác được thân thể khác thường, loại cảm giác này hẳn rất quen thuộc rồi, lập tức ôm lấy thượng nha hoàn sẽ rời đi.

“Đứng lại.” Vân Phi Tuyết cuống quýt gọi lại hắn, hắn sắc mặt có chút ửng đỏ, chẳng lẽ hắn yếu ôm nàng đi luyện tà công sao?

Quỷ Mị dừng lại cước bộ, không rõ nhìn nàng, nàng muốn làm gì?

Vân Phi Tuyết cầm trong tay viên thuốc lập tức nhét vào nha hoàn trong miệng, sau đó làm cho Quỷ Mị buông ra nàng, phân phó đến: “Người đi ra ngoài.”

Nha hoàn quả thực không thể tin được, Vương phi cư nhiên làm cho chính mình đi, sững sờ ở nơi đó, không dám hoạt động từng bước.

“Người có ý tứ gì? Nếu người để cho chạy nàng, như vậy ta liền dùng người luyện công.” Quỷ Mị thật sự không thể tin được, nàng phải làm như vậy, nàng hẳn là biết hắn có bao nhiêu đáng sợ, người khác tránh không kịp.

“Ta biết.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, sau đó hướng về phía cách đó không xa Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi hô: “Cám ơn các người tới cứu ta, bất quá, ta sẽ không vì chính mình tánh mạng, để cho người khác đi toi mạng, như vậy ta sẽ sống bất an, cho nên ta không thể nhận, yên tâm, ta sẽ hảo hảo đi ra.” Quỷ Mị nói qua, đủ dũng cảm sẽ không phải chết, nàng tự tin chính mình đủ dũng cảm.

“Người chạy nhanh đi ra ngoài đi.” Quay đầu đến, nàng phân phó một bên ngây ngốc nha hoàn.

“Cám ơn Vương phi, cám ơn Vương phi.” Nha hoàn thể này mới phản ứng lại đây, vội vàng dập đầu sau, chạy đi ra ngoài.

Đứng ở bên ngoài Tiêu Nam Hiên không nói được một lời, sắc bén mâu trung phức tạp khó hiểu, nàng cư nhiên vì một cái nha hoàn hy sinh chính mình?

“Sư huynh, của nàng ý tưởng vĩnh viễn đều như vậy không giống người thường, ra ngoài nhân dự kiến, ta tin tưởng nàng hội không có việc gì.” Long Phi nhìn Vân Phi Tuyết, khoe môi mang theo thần nhiên tươi cười.

“Quỷ Mị, vào đi thôi.” Vân Phi Tuyết xoay người lại, liền thấy, hắn sắc mặt so với vừa rồi càng hồng, hẳn như là cố nén thân thể thống khổ.

“Đây là chính người lựa chọn, đừng trách ta.” Quỷ Mị bay nhanh ôm lấy nàng, liền hướng phòng đi đến, hẳn không thể ở nhìn.

“Đây là của ta lựa chọn, ta sẽ không trách người.” Bị hắn đặt ở trên giường Vân Phi Tuyết trấn định tự nhiên nói đến, chính là tử, nàng cũng sẽ không quá bất luận kẻ nào, bởi vì nàng không thể nhìn người khác vì nàng tử.

Mà lúc này Quỷ Mị đã muốn ở bay nhanh xé rách chính mình trên người quần áo, rất nhanh liền ** thân mình đứng ở cửa nàng trước mặt.

Vân Phi Tuyết cả kinh, thùy hạ con người, chẳng lẽ hắn yếu âm dương ái ân sao? Làm sao bây giờ? Nàng giống như đã muốn không có phản hồi đường sống cùng đường lui rồi.....

“A.....” Lúc này bên tai đột nhiên truyền đến rồi Quỷ Mị thống khổ tiếng kêu.

Vân Phi Tuyết thất kinh ngẩng đầu, đối diện thượng hắn bụng, đổ hấp một ngụm lạnh khí, tròng lớn ánh mắt, kinh hãi nhìn hắn, thân thể đều nhìn không được chậm rãi run run, đây là cái gì? Quái vật.....

Chỉ thấy hần bụng thượng chậm rãi hiện ra một cái giống đầu rắn giống nhau gì đó, lại dài kỳ quái hai cái đầu, mở lớn miệng, như là vừa mới thức tỉnh giống nhau, vặn vẹo đầu, làm như đang tìm tìm thực vật, chậm rãi càng ngày càng đến rõ ràng, giống như là ở da hần phủ phía dưới miêu tả sinh động giống nhau.....

“Này..... Người.....” Cho dù nàng trong lòng tổ chất ở cường, nhìn đến như vậy khủng bố một màn, cũng không từ kinh hãi đứng lên, trên đầu toát ra nhè nhẹ mồ hôi lạnh, thanh âm có chút kích động, nếu không phải nàng trải qua quá đặc thù huấn luyện, chỉ sợ đã sớm dọa ngất đi thôi,

Quỷ Mị lại vẻ mặt thống khổ nhắm chặt ánh mắt, tựa hồ đang chờ đợi cái gì?

“A.....” Lại là một tiếng thống khổ tiếng hô.

Vân Phi Tuyết liền thấy cái kia hai đầu quái vật đột nhiên mở màu đỏ ánh mắt, bắn ra vài đạo tinh quang, miệng trương lớn hơn nữa rồi, không biết muốn làm gì?

“Đem hai cái bàn tay đi ra.” Quỷ Mị đầu đầy đại hân, thanh âm dồn dập.

Vân Phi Tuyết không biết hần muốn làm gì, vô ý thức vươn hai trắng nõn mảnh khảnh hai tay.

Mà lúc này chờ ở bên ngoài Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi sắc mặt trầm trọng, một bên nha hoàn đã sớm dọa hôn mê bất tỉnh.

“Không biết nàng chịu đựng được chống đỡ không được? Có thể hay không bình an đi ra?” Long Phi thở dài, theo bản năng nói đến, dù sao bị Quỷ Mị chộp tới luyện công nữ tử, đi ra sau, đều là điên điên khùng khùng.

“Nàng hội không có việc gì.” Tiêu Nam Hiên thâm thúy con ngươi đen gắt gao nhìn chăm chăm kia phòng.

“Sư huynh vì cái gì như vậy khẳng định?” Long Phi nhưng thật ra có chút tò mò, quay đầu lại nhìn hần.

“Bởi vì nàng là Vân Phi Tuyết, người không phải đã nói nàng không giống người thường, hướng chi, người đừng đã quên, cái thốt gỗ, xà quật nàng còn không sợ, có thể thần nhiên vô vị đối mặt, còn có chuyện gì, hội làm khó của nàng.” Tiêu Nam Hiên mâu trung hiện lên một tia phức tạp quang mang, hần tin tưởng nàng có thể bình an đi ra, liền ngay cả chính hần đều rất kỳ quái, chính mình vì cái gì đối nàng như vậy tự tin.

Long Phi theo dõi hần đã lâu, mới quay đầu đi, nhưng không có ở trả lời.

Từ..... Từ..... Vân Phi Tuyết chỉ nghe đến hai tiếng rất nhỏ tiếng vang, căn bản đều không có nhìn đến hần như thế nào động thủ, tay nàng cổ tay thượng lập tức xuất hiện rồi lưỡng đạo thật sâu miệng vết thương, huyết lập tức xông ra, nhiễm đỏ của nàng ống tay áo.

“Mau, dứt cho chúng nó uống.” Quỷ Mị sắc mặt cổ nén thống khổ phân phó đến.

Uy huyết? Vân Phi Tuyết cuống quýt phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem hai cổ tay đặt ở hần bụng thượng mở ra miệng máu quái vật, trước mắt cảnh tượng, càng nàng kinh hãi không thôi, nàng cường chống không cho chính mình ngất xỉu đi.

Trên cổ tay chảy ra đỏ tươi máu, biến thành một cái trắng tấp xuyên thấu quá hần da thịt, sau đó chậm rãi không ngừng lưu tiến hai cái quái vật trong miệng, quái dị hồ được đến thật lớn thỏa mãn, màu đỏ ánh mắt chậm rãi biến sắc.....

Thống khổ chậm rãi theo trong thân thể thối lui, Quỷ Mị cúi đầu liền thấy chính mình bụng quái vật, một bên hút nàng trên tay máu tươi, một bên ở chậm rãi nhỏ đi.....

114. Chương 114: Hậu Quả Ngoài Ý Muốn

“Tại sao có thể như vậy?” Quỷ Mị hẹp dài mâu trung lộ ra rung động không thôi biểu tình.

“Làm sao vậy?” Vân Phi Tuyết sắc mặt đã muốn có chút tái nhợt, nâng mâu nhìn hần, quái vật ở nhỏ đi không tốt sao?

“Mỗi lần uống hoàn huyết sau, nó đều là chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó ở chậm rãi biến mất, nhưng là cho tới bây giờ cũng chưa nhỏ đi quá? Cũng là người huyết có vấn đề?” Quỷ Mị nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên nghĩ đến hỏi.

Hần nhắc tới tỉnh, Vân Phi Tuyết lập tức đã nghĩ đến chính mình trúng độc, không khỏi nói đến: “Chẳng lẽ là bởi vì ta ở trong thân thể có độc?”

“Trúng độc? Cái gì độc?” Quỷ Mị lập tức hỏi, cái dạng gì độc có thể khắc chế hần thân thể này quái vật.

“Tương tự lệ.” Nàng thốt ra.

“Tương tự lệ.” Quỷ Mị lặp lại một lần, mày nhíu một chút, kia nhưng là kịch độc vô cùng độc được, ánh mắt lập tức sáng ngời, đến: “Chẳng lẽ là bởi vì này loại độc được khắc chế ở nó?”

“Hần là.” Vân Phi Tuyết nhìn hần bụng thượng quái vật, càng ngày càng nhỏ, gật gật đầu, phi thường có này khả năng.

Quỷ Mị nhìn của nàng sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, trong lòng đột nhiên có loại không đành lòng, giữ chặt tay nàng nói: “Có thể rồi.” Bình thường phía sau, nó đã sớm uống ăn no ngủ say rồi.

“Người không phải nói, ta máu lý độc đã muốn khắc chế trụ nó rồi sao? Hiện tại ở uy nó uống xong đi, nó hần là sẽ tử diệu, như vậy người về sau sẽ không dùng ở tìm nữ tử luyện công rồi, người cũng không dùng chịu được loại này thống khổ rồi.” Vân Phi Tuyết giãy khai tay hần, lại bắt tay cổ tay đặt ở quái vật ngoài miệng, nàng cứu hần, đồng dạng cũng cứu rất nhiều nữ tử.

“Ta là sợ người hội mất máu quá nhiều mà tử.” Quỷ Mị trong lòng hiện lên một tia dị thường, phía sau nàng cư nhiên ở vì hần suy nghĩ.

“Sẽ không, người xem, nó đã muốn càng ngày càng nhỏ, huyết uống càng ngày càng ít, ta chịu đựng được.” Vân Phi Tuyết nhìn cái kia đã muốn biến tiện tay chỉ trỏ quái vật, tuy rằng nàng đã muốn cảm giác được đầu chóng váng, tầm mắt bắt đầu có chút mơ hồ, nhưng là nàng không nghĩ bỏ dỡ nửa chừng, nếu của nàng hy sinh, có thể đổi hội rất nhiều nữ tử mệnh, kia cũng đáng rồi.

Nhìn cường chống chính mình nàng, Quỷ Mị tà mị hẹp dài con người hiện lên khác thường quang mang, bụng thượng quái vật đã muốn cùng tiểu trùng giống nhau lớn nhỏ rồi.

Máu tươi còn tại cuộn cuộn không ngừng theo nàng mảnh khảnh trên cổ tay lưu tiến nó trong miệng, nó đã muốn biến càng ngày càng nhỏ, tựa hồ chỉ còn lại có một cái tuyến, đột nhiên quái vật theo hần rón chỗ lập tức vọt ra.....

Vân Phi Tuyết càng ngày càng mơ hồ trong tầm mắt chỉ cảm thấy một cái nho nhỏ bóng đen theo trước mắt hiện lên, nàng ở cũng chống đỡ không được, thân thể lập tức ngã xuống...

Quỷ Mị một chút ôm lấy nàng, dùng trong phòng đã sớm chuẩn bị tốt mảnh vải, đem tay nàng cổ tay ràng hảo, sau đó lấy ra trong lòng viên thuốc nhét vào của nàng trong miệng, nhìn chằm chằm nàng xem rồi đã lâu, thế này mới xoay người mặc quần áo, đem thượng cái kia nhỏ (tiểu nhân) cùng châm giống nhau tiểu trùng nhốt được bên cạnh trong chén trà.

Bên ngoài, đợi đã lâu Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi nhìn bên trong đã không có chút động tĩnh, sắc mặt trầm trọng, trong lòng ẩn ẩn mang theo bất an.

“Long Phi, người chờ ở nơi này, ta trước xông vào nhìn xem, nếu có chuyện gì tình, nhĩ hảo có cái tiếp ứng.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên phân phó nói, không biết vì cái gì? Hần nhất tưởng đến, nàng xảy ra sự tình, tâm hội như vậy lo lắng bất an.

“Sư huynh, người chờ ở bên ngoài, ta đi.” Long Phi, ngăn cản trụ hần, chính mình không thể làm cho đi hần đi mạo hiểm.

“Chúng ta đây cùng đi.” Tiêu Nam Hiên đến, hần đồng dạng cũng không thể làm cho Long Phi đi mạo hiểm.

“Hảo.” Long Phi đáp.

Chỉ là bọn hắn vừa muốn xông vào thời điểm, liền nhìn đến Quỷ Mị ôm hôn mê Vân Phi Tuyết đi ra, vẫn đi đến bọn họ trước mặt, đem nàng đặt ở Tiêu Nam Hiên trong lòng công đạo đến: “Nàng mất máu quá nhiều, trở về về sau, cấp nàng ăn chút bổ huyết gì đó.”

Nhìn trong lòng Vân Phi Tuyết sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, nhắm chặt hai tròng mắt, nặng nề đi vào giấc ngủ, hắn tâm đột nhiên đau xót, đột nhiên lại nhìn đến nàng trên cổ tay bị bao vây trụ miệng vết thương, màu quang lạnh lùng, xoay người giận dữ trừng mắt Quỷ Mị đến: “Người đem nàng làm sao vậy? Nàng như thế nào hội bị thương?”

“Quỷ Mị, người đến tốt cùng đối nàng làm cái gì? Như thế nào hội mất máu quá nhiều? Chẳng lẽ người là dùng nữ nhân máu tươi luyện công sao?” Một bên Long Phi đột nhiên ra tiếng chất vấn nói, như thế nào hội cùng nghe đồn trung không giống với.

Quỷ Mị lại chính là đau lòng nhìn Tiêu Nam Hiên trong lòng Vân Phi Tuyết liếc mắt một cái, một cái phi thân liền ly khai, hắn không cần nói cho bọn họ.

“Long Phi, đi, hồi vương phủ, thỉnh Thái y.” Tiêu Nam Hiên gắt gao ôm trong lòng nàng, hiện tại hắn không có tâm tình đuổi theo cứu Quỷ Mị đối nàng làm cái gì? Chính là nhìn đến nàng hảo hảo, hắn để lại hạ nhanh huyền tâm.

“Hảo, sư huynh, ta đây đi trước từng bước.” Long Phi nói xong, mũi chân một chút liền phi thân mà đi.

Trong vương phủ.

Thái y cẩn thận cấp trên giường như trước hôn mê Vân Phi Tuyết kiểm tra sau mới đứng dậy bẩm báo đến: “Vương gia, Vương phi không có sinh mệnh nguy hiểm, chính là cổ tay miệng vết thương có chút thâm, còn có chính là mất máu quá nhiều, thần liên khai chút bổ huyết được.”

“Hảo, người đi đi.” Tiêu Nam Hiên phát tay phân phó nói.

“Thị, Vương gia, thần cáo lui.” Thái y hành lễ lui đi ra ngoài.

Lúc này, trên giường Vân Phi Tuyết thật dài nòng đậm lông mi hơi hơi rung động vài cái, sâu kín mở to mắt, liền thấy trước mặt Tiêu Nam Hiên kia thương tiếc ánh mắt, trong lòng nhất thời sững sốt.

“Người tỉnh, cảm giác thế nào?” Tiêu Nam Hiên chính mình chỉ sợ cũng chưa chú ý tới chính mình ngữ khí mang theo mấy phần ôn nhu.

“Ta không.....” Vân Phi Tuyết vừa định đứng dậy, nói chính mình không có việc gì, thủ dùng một chút lực liền chạm nổi đau rồi miệng vết thương, đột nhiên đứng dậy, cũng làm cho của nàng đầu nhất vụng.

“Cẩn thận.” Tiêu Nam Hiên thân thủ liền ôm lấy nàng.

“Thủ đau quá, đầu hảo vụng.” Vân Phi Tuyết bả đầu tựa vào hắn trước ngực, nhắm mắt lại đến, đại khái là mất máu quá nhiều nguyên nhân.

“Miệng vết thương như vậy thâm, đương nhiên hội đau, đang nói này cũng là người tự tìm.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí có chút không tốt, quả thật che dấu trong lòng cảm giác.

“Tiêu Nam Hiên, người sẽ không nói, liền cảm miệng của người lại.” Vân Phi Tuyết mở to mắt trừng mắt hắn, cái loại này mê muội cảm đã qua đi, thế này mới thấy rõ phòng, sững sốt hỏi: “Ta đã muốn trở về sao? Quỷ Mị đâu?”

“Vân Phi Tuyết, người còn muốn muốn chết sao?” Tiêu Nam Hiên cũng lạnh lùng trừng mắt nàng, nàng cứ nhiên ở tìm Quỷ Mị.

“Người sinh lớn như vậy khí làm gì? Muốn chết cũng là chuyện của ta, giống như người còn ước gì ta chết đâu.” Vân Phi Tuyết trắng hắn liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy không hiểu kỳ diệu.

“Thị, chính là người chính là tử, cũng chỉ có thể chết ở bốn vương trong tay.” Tiêu Nam Hiên màu quang lạnh lùng, nàng chính là có chọc giận hắn bản sự.

“Bệnh thần kinh.” Vân Phi Tuyết mắng một tiếng.

“Vương gia, được tiên tốt lắm, lấy tiền vào sao?” Cửa đột nhiên truyền đến rồi Tiểu Đào thanh âm.

“Lấy tiền vào.” Tiêu Nam Hiên gương giọng phân phó nói.

“Thị.” Tiểu Đào lên tiếng trả lời đến, sau đó đẩy ra cửa phòng, nhìn đến tỉnh lại của nàng, mang theo kích động kêu lên: “Tiểu thư, người tỉnh, người không có việc gì thật tốt quá.”

“Tiểu Đào, ta không sao, không cần lo lắng.” Vân Phi Tuyết tái nhợt trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Tiểu thư, ta ury người uống được.” Tiểu Đào bưng chén thuốc đi qua đi.

“Không cần, Tiểu Đào xuất ra đi, ta không cần uống.” Vân Phi Tuyết ngửi được kia thuốc Đông y hương vị, lập tức xoay quá đi.

“Tiểu thư.....” Tiểu Đào khó xử nhìn nàng.

“Cấp bốn vương, người đi ra ngoài đi.” Tiêu Nam Hiên tiếp nhận chén thuốc, phân phó nói.

“Thị, Vương gia.” Tiểu Đào bắt đắ dĩ lui đi ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên đem được đưa đến cửa nàng trước mặt, mệnh lệnh nói: “Uống điếu.”

“Của ta đầu hảo vọng, ta muốn ngủ một chút.” Vân Phi Tuyết vội vàng nằm đổ trên giường, nhắm mắt lại, nàng mới không cần uống.

“Nếu không nghĩ uống được, vậy người cần gì phải cậy mạnh không cần nha hoàn đối người, ngay cả chết còn không sợ, còn có thể sợ uống này một chén được, đứng lên, uống điếu.” Tiêu Nam Hiên lấy tay lập tức túm khởi nàng.

Nghe được hần nói như vậy, tức giận lập tức theo Vân Phi Tuyết trong lòng dâng lên, giận trừng mắt hần: “Tiêu Nam Hiên, nha hoàn cũng là nhân, nàng cũng là nhân sinh cha Ma Ma dưỡng, chẳng qua nàng không có người tốt như vậy thân phận cùng địa vị? Có lẽ ở cửa người trong mắt, của nàng sinh mệnh căn bản không đáng giá nhắc tới, nhưng là ta và người không giống với, ở cửa ta trong mắt, sinh mệnh đều là giống nhau, không có cao thấp quý tiện chi phân, cho nên ta sẽ không vì chính mình, làm cho nàng thay ta đi hy sinh.”

Nghe được nàng nghĩa chính lời nói nói vừa thông suốt, Tiêu Nam Hiên thật sự rất khó tin tưởng nàng như thế nào sẽ có như vậy quan niệm, không có cao thấp quý tiện chi phân, loại này nhìn như đại nghịch bất đạo ngôn ngữ như thế nào xảy ra tự nàng một cái sống an nhàn sung sướng tiểu thư trong miệng, hần đối nàng hiểu biết, hiện tại xem ra thật sự quá ít rồi.

“Vân Phi Tuyết, người nếu như vậy hội giảng đạo lý, như vậy uống được đạo lý không cần bốn vương cho người giảng, uống đi.” Hần lại đem được đưa tới cửa nàng trước mặt.

Vân Phi Tuyết ngăn ra, tự biết đuối lý, nhưng là vẫn là biện giải đến: “Này không giống với, đó là ta không thích uống, nhưng là cũng không có tổn hại người khác lợi ích.”

115. Chương 115: Phi Tuyết Ra Chiếu

“Đây là bổ huyết, người mất máu quá nhiều, cho nên phải uống.” Tiêu Nam Hiên không cho nàng lý do cự tuyệt, khẩu khí cường ngạnh.

“Bổ huyết .” Vân Phi Tuyết nâng mâu nhìn hần, sau đó mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng đến: “Vậy không cần, người chỉ cần làm cho người ta cho ta nấu chút đậu đỏ, táo đỏ, cùng hoa sinh ăn là đến nơi, đây đều là bổ huyết .” Này đó nàng vẫn là ưa ăn .

“Người nói bốn vương hội phân phó người đi làm, nhưng là này cũng phải uống, trên tay miệng vết thương cũng sẽ tốt mau.” Tiêu Nam Hiên không tha nàng cự tuyệt.

“Người không phải có kim sang được sao? Dùng cái kia so với uống được hảo.” Vân Phi Tuyết tưởng tấn lý do muốn cự tuyệt.

Tiêu Nam Hiên thấy nàng nhất định không chịu ngoan ngoãn uống được, không nghĩ lãng phí thời gian cùng nàng tiêu hao dần, thân thủ liền điểm trụ của nàng huyết đạo.

“Người muốn làm gì?” Vân Phi Tuyết trừng mắt hấn, ngồi ở chỗ kia vừa động không thể động.

“Uống được.” Tiêu Nam Hiên một tay nắm của nàng cái mũi, một bên chậm rãi đem được đồ tiến của nàng trong miệng...

Vân Phi Tuyết bị bắt một ngụm khẩu đem được uống đi xuống.

“Về sau tốt nhất ngoan ngoãn uống được, bằng không bốn vương hay dùng biện pháp này, người không giống với cũng ngoan ngoãn uống.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng khoe môi khê nhếch, hấn còn không có biện pháp đối phó nàng sao, tùy tay cởi bỏ của nàng huyết đạo.

Vân Phi Tuyết theo dõi hấn, ngữ ra kinh người đến: “Tiêu Nam Hiên, người ngay cả uy được phương pháp đều cùng người khác bất đồng.

“Như thế nào không giống với?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, không hiểu được nàng ý tứ trong lời nói.

“Bình thường nam nhân phía sau, đều đã dùng miệng uy được, đơn giản phương tiện, tỉnh khi có mau, cơ hồ từng cái nam nhân đều phải làm như vậy.” Vân Phi Tuyết đến, kỳ thật chính yếu là có thể chiếm được tiện nghi.

Dùng miệng uy được? Tiêu Nam Hiên con người đen chậm rãi dâng lên hàn khí, ngữ khí cũng có chút lãnh: “Vân Phi Tuyết, người nào nam nhân đối với người như thế uy được?” Nhất tưởng đã có nhân như vậy đối nàng, hấn trong lòng liền cực độ không thoải mái.

“Không có, ta tùy tiện nói nói, bất quá chính là có, người cũng sẽ không để ý, hỏi hấn để làm chi?” Nàng chân mày một điều đến.

“Vân Phi Tuyết, người tựa hồ đã quên thân phận của người, người là bốn vương nữ nhân, tốt nhất không có, nếu không.....” Tiêu Nam Hiên mâu trung lộ ra một tia nguy hiểm hơi thở.

“Tiêu Nam Hiên thu hồi người uy hiếp thủ đoạn, người nghĩ rằng ta và người hội sợ sao? Ta mệt mỏi, muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết thái độ bất thái hấn, trực tiếp nằm xuống đi.

“Vân Phi Tuyết, Quỷ Mị rốt cuộc đối với người làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên hỏi, nghe đồn trung hấn không phải lấy nữ nhân hồn phách luyện công sao? Như thế nào hội nàng hội mất máu quá nhiều?

“Không biết, ta ngắt đi thôi.” Vân Phi Tuyết câu nói đầu tiên hồ lộng đi qua, nàng là sợ nói hấn cũng sẽ không tin, đơn giản vẫn là không nói rồi.

“Vậy người nghỉ ngơi, bốn vương đi ra ngoài.” Tiêu Nam Hiên bán tín bán nghi nhìn chăm chăm nàng xem rồi một hồi, mới xoay người rời đi.

Hấn vừa ly khai, Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi mới dám đi vào đến.

“Tiểu thư.....” Tiểu Đào nhất mở miệng liền khóc đi ra, tiểu thư rốt cục đã trở lại.

“Nha đầu ngốc, khóc cái gì? Ta không phải hảo hảo sao?” Vân Phi Tuyết nhìn nàng đến.

“Phi Tuyết, tại sao có thể như vậy? Đều là ta không tốt, mỗi lần đều hại người bị thương, nếu không phải vì rồi ta, người cũng sẽ không mỗi lần đều gặp được nguy hiểm, lần sau ta ở cũng không đi ra ngoài.” Dĩnh Nhi ở một bên nhẹ nhàng cầm nàng bị thương thủ, mắt đẹp trung mang theo nước mắt tự trách đến.

“Dĩnh Nhi, người ở nói bậy bạ gì đó? Như thế nào hội oán người? Đều là ngoài ý muốn, đang nói ta không phải hảo hảo đã trở lại sao?” Vân Phi Tuyết an ủi nàng, cảm động các nàng đối chính mình quan tâm.

“Tiểu thư, người cái này gọi là hảo hảo trở về sao?” Tiểu Đào nhìn nàng hai cái bị thương thủ, quyết miệng nhìn nàng.

“Tiểu thư nhà người ta ở Quỷ Mị trong tay có thể không diên không gốc trở về, còn không tính hảo hảo sao?” Vân Phi Tuyết buồn cười nhìn nàng, chẳng lẽ nàng muốn cho nàng hoàn hảo không tổn hao gì trở về nha, giống như không quá khả năng đi.

“Phi Tuyết, là người rất vĩ đại rồi, không chịu làm cho nha hoàn thay người.” Dĩnh Nhi ở một bên cảm kích đến.

“Dĩnh Nhi, không phải ta vĩ đại, mà là ta không thể để cho người khác thay ta đi hy sinh, nha hoàn cũng là nhân, tựa như người cùng Tiểu Đào, ta vẫn làm các người là bằng hữu, là tỷ muội.” Vân Phi Tuyết mâu quang chân thành nhìn các nàng.

“Tiểu thư, Tiểu Đào đời này có thể hầu hạ tiểu thư, là Tiểu Đào phúc khí.” Tiểu Đào cảm động nước mắt xoát lập tức chảy xuống dưới, tuy rằng nàng biết chính mình không xứng.

“Phi Tuyết, của người tư tưởng, của người quan niệm như thế không giống người thường, lại thành tâm chân ý đối đãi bên người mỗi người, Tiểu Đào nói rất đúng, gặp người, là của chúng ta phúc khí.” Dĩnh Nhi gật gao nắm tay nàng, tựa như nàng không cầu hỏi báo giúp chính mình giống nhau.

“Kính nhờ, các người không cần như vậy phiền tình được không? Ta không nghĩ khóc.” Vân Phi Tuyết mâu trung hàm chứa nước mắt, khóe môi lại cười.

“Hảo, chúng ta không phiền tình, Phi Tuyết, người ở ngủ một chút, vừa rồi Vương gia công đạo phòng bếp tặng cho người làm đậu đỏ táo đỏ hoa sinh canh, ta cùng Tiểu Đào đi xem, chờ người tỉnh lại ở ăn.” Dĩnh Nhi lau đi khóe mắt nước mắt, cười nói.

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu.

“Tiểu thư, này nọ nấu tốt lắm, ta uy người ăn.” Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi bưng hương khí bốn phía đậu đỏ hoa sinh táo đỏ canh đi vào đến.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết đến, nàng vừa ăn vừa nghĩ, đã qua đi vài thiên rồi, nàng nên ngẫm lại thế nào làm cho Tiêu Nam Hiên cười to ra tiếng, làm cho hắc thủ Dĩnh Nhi.

“Phi Tuyết, người suy nghĩ cái gì?” Tiểu Dĩnh Nhi nhìn nàng ninh mi tự hỏi, kỳ quái hỏi.

“Tiểu Đào, để cho chúng ta đi tiên thính, người đi Vương gia, quản gia, cùng người trong phủ đều đến đại sảnh đi.” Vân Phi Tuyết phân phó đến, nàng đã muốn nghĩ tới.

“Nga, ta đã biết, ta lập tức phải đi.” Tuy rằng rất kỳ quái, nhưng là Tiểu Đào vẫn là cảm trong tay bát đưa cho Dĩnh Nhi, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Phi Tuyết, người muốn làm gì?” Dĩnh Nhi nghi hoặc, nhìn nàng.

“Bí mật, để cho người sẽ biết, tốt lắm, ta ăn no rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.” Vân Phi Tuyết thần bí cười.

Trong đại sảnh.

“Người có chuyện gì? Muốn tìm bốn vương cùng Long Phi, còn có trong vương phủ hạ nhân.” Tiêu Nam Hiên tiến đại sảnh liền nhìn chăm chăm nàng hỏi, nàng đang làm cái gì xiếc?

“Mười ngày chi ước, ta làm cho bọn họ làm chứng, nếu người cười rồi, người sẽ phóng Dĩnh Nhi đi.” Vân Phi Tuyết đến, nàng mới sẽ không cho hắc thủ ý cơ hội.

“Người cho rằng bốn vương là nói chuyện không tính toán gì hết nhân.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí âm lãnh, mâu trung mang theo tức giận, ở cửa nàng trong mắt, hắc thủ như vậy không chịu nổi sao?

“Ta đây cũng không biết.” Vân Phi Tuyết ánh mắt thoáng nhìn trong lòng đến, nơi này lại không ghi âm bút, nếu hắc thủ cố ý làm khó dễ, nàng có khẩu khó phân biệt, lúc này đây, nàng nhất định phải làm cho hắc thủ Dĩnh Nhi.

“Hảo, sẽ theo người, bốn vương đồ muốn nhìn, người có bao nhiêu đại bản sự có thể làm cho bốn vương cười.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhìn nàng giống nhau, xoay người ngồi vào chủ vị thượng.

Rất nhanh Long Phi cùng vương phủ hạ nhân đều đến, này hạ nhân nơm nớp lo sợ không biết Vương phi tìm bọn họ sự tình gì?

“Nô tỳ, tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” “Nô tài tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.”

“Đều đứng lên.” Tiêu Nam Hiên vung tay lên.

“Cám ơn Vương gia.” Mọi người cùng nhau đứng dậy, thùy đầu, đều là bất an.

“Mọi người không cần sợ hãi, ta thỉnh mọi người cùng nhau cho ta làm chứng, nếu ta có thể làm cho Vương gia cười ra tiếng đến, hẳn sẽ đáp ứng ta một cái điều kiện.” Vân Phi Tuyết vội vàng ra tiếng giải thích nói.

Mọi người thế này mới nhả ra khí, nguyên lai là như vậy, bất quá bọn họ nào dám làm chứng nha? Vương phi này không phải làm khó bọn họ sao?

Long Phi ở một bên mâu trung lộ ra giết mình, làm cho sư huynh cười, này quả thực Thiên Phương dạ đàm, bất quá hẳn đến thực hy vọng nàng có thể sư huynh cười.

“Long Phi, người cấp cho ta làm chứng.” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn đến, nàng biết này hạ nhân khó xử, cũng không dám, nàng yếu bọn họ đến chẳng qua là điều tiết một chút không khí thôi.

“Chỉ có sư huynh thật sự cười ra tiếng, ta nhất định sẽ không cho người làm chứng.” Long Phi mâu quang như trước ôn nhu.

“Ta tin tưởng người.” Không tin, nàng sẽ không sẽ tìm hẳn rồi.

“Không cần ở nhiều lời, bắt đầu đi.” Tiêu Nam Hiên ở một bên không kiên nhẫn thúc giục đến, hẳn muốn nhìn nàng như thế nào làm cho chính mình cười, này nữ nhân tin tưởng tin tưởng Long Phi, cư nhiên tại hoài nghi hẳn.

“Người gấp cái gì? Vương gia, có phải hay không mặc kệ ta dùng cái gì phương pháp chỉ cần cho người cười đi ra là được?” Nàng cần cuối cùng một lần xác nhận.

“Đương nhiên.” Tiêu Nam Hiên không biết nàng trong lòng đánh cái gì chủ ý, nhưng là cười không cười còn không phải chính hẳn định đoạt, hẳn cũng không tin, nàng có cái kia bản sự.

“Hảo, người cũng đừng hối hận.” Vân Phi Tuyết lộ ra tự tin, nếu làm cho hẳn cười không nổi, nàng không phải bạch so với bọn hẳn hơn mấy ngàn năm trí tuệ.

“Bốn vương sẽ không hối hận.” Tiêu Nam Hiên cố nén trong lòng tức giận.

Một bên hạ nhân trong lòng đều ở kỳ quái, Vương gia cùng Vương phi đây là muốn làm thế nào vừa ra? Làm cho Vương gia cười, chỉ sợ không lên trời đều nan, ở bọn họ trong trí nhớ, Vương gia giống như cho tới bây giờ đều không có cười quá, lại càng không muốn nói cười ra tiếng rồi.

116. Chương 116: Quỷ Vương Trúng Kế

“Ta muốn bắt đầu, mọi người nghe tốt lắm, kinh điển chê cười, nói, trong hoàng cung có một thái giám……” Vân Phi Tuyết nhìn bọn họ đậu ở chỗ này, khéo môi gờ lên.

Mọi người cùng nhau kỳ quái nhìn chăm chăm nàng, chờ nàng nói tiếp, nhưng là nàng không mở miệng, này hạ nhân cũng không dám hỏi.

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi cũng cùng nhau nhìn chăm chăm nàng, đã lâu, Long Phi nhin không được hỏi: “Phi Tuyết, phía dưới đâu.”

“Phía dưới, không có.” Vân Phi Tuyết nháy ánh mắt, vô tội nhìn hẳn.

Không có, đây là cái gì này nọ? Mọi người nghi hoặc cho nhau nhìn sang, không rõ Vương phi muốn nói gì?
“Thái giám phía dưới đương nhiên là không có, nếu có, như thế nào sẽ là thái giám đâu.” Nhìn bọn họ về mặt nghi hoặc, Vân Phi Tuyết nghiêm trang giải thích nói.

Cát, mọi người sững sốt, lập tức phản ứng lại đây, nam nhẩn cười, này nô tỳ tắc sặc mặt đỏ bừng cúi đầu.
Liền ngay cả đứng ở một bên Tiểu Đào cùng Đinh Nhi đều xấu hổ không dám ngẩng đầu, trời ạ, đây là của nàng tiểu thư sao? Trời ơi, Phi Tuyết quá lớn mật, như vậy chê cười nàng cũng nói xuất khẩu.

“Ha ha.” Long Phi cười khẽ một chút, sau đó nhìn nàng đến:“Loại này chê cười cũng chỉ có người có thể tưởng ra.”

Một bên Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, khóe môi động cũng chưa động, mâu trung hèn mọn đến:“Vân Phi Tuyết, không chịu được như thế chê cười, người cho rằng bốn vương hội cười sao?”

“Không cười, ta tiếp tục, thẳng đến người cười mới thôi, nếu người hiện tại liền nở nụ cười, ta sẽ khinh thường người.” Nàng vốn sẽ không tính làm cho hắn cười, này chẳng qua là khai vị ăn sáng.

“Phi Tuyết, ta nhưng thật ra thực chờ mong.” Long Phi ở một bên cười nói, nàng cư nhiên dám giảng như thế bất nhả chê cười, mặt không đỏ khí không suyễn .

“Nghe tốt lắm.” Vân Phi Tuyết lại bắt đầu nói đến:“Có một nương tử cùng tướng công, ở ngoại ô xem xét phong cảnh, quá mệt mỏi an vị xuống dưới nghỉ ngơi, nương tử nương lưng tựa vào tướng công trong lòng đến:“Ta miệng đau quá. ” Tướng công lập tức cúi đầu hôn nàng một chút miệng đến:“Còn đau không?”

“Không đau rồi.” Nương tử vui vẻ lắc đầu, lại đây một hồi, còn nói đến:“Của ta cổ đau quá.” Tướng công lập tức cúi đầu hôn của nàng một chút cổ đến:“Còn đau không?” Nương tử vui vẻ lắc đầu:“Không đau rồi.”.....

Mà bọn họ không có phát giác bên cạnh một cái lão phụ nhân nhìn chăm chăm vào bọn họ, đã lâu, rốt cục nhìn không được đi tới hỏi.....” Nàng lại dừng lại, cố ý điệu một chút bọn họ khẩu vị.

Mọi người cùng nhau nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp, lão phụ nhân nói gì đó?

Vân Phi Tuyết nhìn xem Tiêu Nam Hiên cũng nhìn chăm chăm nàng, thế này mới đột nhiên nói đến:“Lão phụ nhân hỏi, công tử người quá lợi hại rồi, trĩ sang có thể trị không?”

Phốc, Long Phi hàm ở trong miệng nước trà lập tức phun tới, nhìn không được cười ha hả. Mâu trung đều là ý cười đến:“Phi Tuyết, người là nghĩ như thế nào đến ?”

Một bên hạ nhân cũng bả vai run run, lại bởi vì Vương gia tại đây, không dám làm càn cười ra tiếng.

Đã lâu, Long Phi mâu trung đều còn mang theo ý cười:“Phi Tuyết, người là nghĩ như thế nào đến ?”

“Nghe người khác nói .” Vân Phi Tuyết thuận miệng đáp, nhìn một bên Tiêu Nam Hiên, liền thấy hắn khóe môi run run vài lần, biết hắn cố nén ý cười, không khỏi đến:“Muốn cười liền cười đi ra, chịu đựng nhiều khó chịu.”

“Vân Phi Tuyết, bốn vương còn tưởng rằng người nhiều bản sự, liền này còn muốn làm cho bốn vương cười sao? Vậy người không khỏi quá coi thường bốn vương rồi.” Tiêu Nam Hiên mâu quang lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng trào phúng, tuy rằng hắn vừa rồi đã có cười xúc động.

“Ta đây ở tiếp tục.” Vân Phi Tuyết một chút cũng không có thất vọng nản lòng bộ dáng, tiếp tục hướng nói xong.....

Không biết còn nói rồi vài cái, nhưng thật ra đem Long Phi cùng này hạ nhân đều vẫn cười cái không ngừng, một bên Tiêu Nam Hiên quả thực giống cái đầu gỗ giống nhau, động bất động.

Rốt cục, Vân Phi Tuyết thở dài, nhìn hắn vẻ mặt thất vọng đến:“Ta thừa nhận ta không được, ta nhận thua rồi, ta không thể cho người cười.”

“Nhanh như vậy liền nhận thua rồi, này cũng không giống người.” Tiêu Nam Hiên lãnh trào, không nghĩ tới nàng còn có thể nhận thua.

“Ta vì cái gì sẽ không? Biết rõ không có khả năng làm được, ta làm gì lãng phí thời gian, bất quá.....” Vân Phi Tuyết nhìn nàng như là muốn nói lại thôi bộ dáng.

“Bất quá thế nào?” Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm nàng.

“Cho người cười quá khó khăn rồi, nếu người đang cười, ta có thể lập tức cho người không cười, này với ta mà nói là có vẻ dễ dàng, quả thực có thể nói là dễ dàng chuyện tình, sớm biết rằng, lúc trước ta liền đề yêu cầu này rồi.” Vân Phi Tuyết vẻ mặt biết vậy chẳng làm bộ dáng, hời hợt không thôi.

“Vân Phi Tuyết, xem ra người thua không phục lắm, hảo, bốn vương liền cho người một cái cơ hội, bốn vương đến muốn nhìn, người như thế nào làm cho bốn vương không cười.” Tiêu Nam Hiên lập tức sáng khoái đáp ứng.

“Tốt lắm, người hiện tại cười, ta có thể lập tức cho người không cười rồi.” Thấy hần trúng kế, Vân Phi Tuyết vội vàng nói đến, sợ hần phản ứng lại đây, vậy hỏng rồi.

“Hảo.” Tiêu Nam Hiên lập tức mở miệng ha ha ha, khoa trương cười.

Âm mưu thực hiện được tươi cười lập tức ở Vân Phi Tuyết trên mặt tràn ra, đắc ý dào dạt nhìn hần đến: “Tiêu Nam Hiên, thế nào? Người rốt cục vẫn là nở nụ cười.”

Một bên Long Phi lập tức hiểu được, sư huynh bị lừa, liền ngay cả chính hần cũng vừa phản ứng lại đây.

Tươi cười lập tức cương ở Tiêu Nam Hiên trên mặt, hần lập tức cũng phản ứng lại đây, con người đen lập tức bắn ra nguy hiểm hơi thở, ngữ khí lạnh vô cùng một chữ một chút đến: “Người dám dùng kế thiết kế bốn vương.”

“Tiêu Nam Hiên, là người chính mình bốn, tục ngữ nói hảo, binh bất yếm trá, ta dùng kế làm sao vậy? Đừng quên người đáp ứng quá ta, mặc kệ ta dùng cái gì phương pháp chỉ cần cho người cười đi ra là được, phương diện này đương nhiên cũng bao gồm dùng kế rồi, thua sẽ nhận thức, nhiều người như vậy nhìn đâu.” Vân Phi Tuyết khoe môi cong lên một cái đẹp mặt độ cong, nàng rốt cục có thể cho Dĩnh Nhi đi rồi.

Thấp hạ nhân thể này mới hiểu được Vương phi chỉ dùng để kế thiết kế rồi Vương gia, trong lòng không thể không bội phục, nhưng là một đám đều cúi đầu, làm chứng bọn họ cũng không dám.

Tiêu Nam Hiên cố nén tức giận, con người đen trung nhảy lên nòng đậm hỏa diễm, gắt gao toàn quyền đầu, thật muốn một chút khấp trụ nàng, chết tiết nữ nhân, cư nhiên dám thiết kế hần, càng làm cho hần không thể nhận là, hần cư nhiên bị một nữ nhân cấp thiết kế rồi, cái này gọi là hần như thế nào nhận, thể diện ở đâu.

“Các người đều đi xuống đi.” Long Phi nhìn ra sư huynh trong mắt tức giận, biết hần là thể diện sượng mặt, phân phó hạ nhân đến.

“Thị.” Hạ nhân đều lui đi ra ngoài, Tiểu Đào cùng Dĩnh Nhi cũng lui đi ra ngoài.

“Vương gia, hiện tại nên thực hiện của người lời hứa rồi đi, ta đây sẽ không khách khí rồi, ta làm cho Dĩnh Nhi thu thập một chút, ngày mai sẽ đưa nàng rời đi.” Vân Phi Tuyết trên mặt che dấu không được đắc ý, cũng rốt cục từng rồi một ngụm đi, nàng cuối cùng bang Dĩnh Nhi hoàn thành rồi tâm nguyện.

“Cùng bốn vương đến.” Hần bây giờ còn có thể không đáp ứng sao? Tiêu Nam Hiên mâu trung kia hừng hực lửa giận đều có thể đem nàng cắn nuốt, xoay người bước đi.

“Làm gì? Người đối ý rồi sao?” Vân Phi Tuyết sưng sốt đuổi theo đến hỏi nói.

“Bốn vương đối ý rồi, người thì thế nào? Hoặc là bốn vương trực tiếp giết nàng.” Tiêu Nam Hiên dừng lại cước bộ hồi đầu nhìn chằm chằm nàng cố ý nói đến.

“Người.....” Vân Phi Tuyết bán mặt đẹp trừng mắt hần, cư nhiên ở uy hiếp nàng, nhưng là của nàng nhưng không có gì biện pháp, nghĩ vậy không khỏi áp chế tức giận, vì Dĩnh Nhi, hần phải nhẫn, hảo ngôn hảo ngữ đến: “Người là Vương gia, như thế nào có thể nói nói có nghĩa đâu? Huống chi vừa rồi này hạ nhân đều nghe được, bọn họ hội nghĩ như thế nào người? Ta là cho người thanh danh suy nghĩ, dù sao Dĩnh Nhi đối với người không quan trọng gì, râu ria, người làm gì vì nàng hỏng rồi chính mình thanh danh, này nhiều không đáng giá.”

Nhìn nàng như vậy thấp tam hạ khí nói chuyện, Tiêu Nam Hiên trong lòng bị nàng trêu đùa tức giận cuối cùng tiêu thất một chút, hắn không thể thừa nhận, nàng thật sự thực thông minh, cư nhiên có thể thiết kế hắn.

“Tiêu Nam Hiên, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Thấy hắn không nói lời nào, Vân Phi Tuyết có chút nóng vội, biết hắn sẽ không giết rồi Dĩnh Nhi, nhưng là phóng không để, nàng liền trong lòng không để rồi.

“Phi Tuyết, sư huynh sẽ không đổi ý, cùng hắn đi đi, hắn có cái gì cho ngươi, chỉ có cầm này, nàng tài năng danh chính ngôn thuận cách vương phủ.” Long Phi ở một bên nhìn nàng đáng vẻ lo lắng, nhin không được nói đến.

“Cái gì vậy? Lệnh bài?” Vân Phi Tuyết đột nhiên nhớ tới lần đó đi mang Dĩnh Nhi đi ra, mượn rồi một khối lệnh bài.

“Không cần ở vô nghĩa, cùng bốn vương đi sẽ biết.” Tiêu Nam Hiên không kiên nhẫn nhìn nàng đến.

“Tiêu Nam Hiên, ngươi hung cái gì? Chẳng qua là thua rồi, về phần nhỏ mọn như vậy sao? Thật sự là không có một chút nam nhân khí khái.” Vân Phi Tuyết đi theo phía sau nhin không được nói thầm nói.

Tiêu Nam Hiên đột nhiên lập tức xoay người lại, con ngươi đen bán mực: “Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

“Ta nói cái gì rồi sao? Nga, ta nói Vương gia thật sự là anh minh vĩ đại, nói chuyện giữ lời, nhất ngôn cửu đỉnh, có người như vậy Vương gia, thật sự là dân chúng phúc khí.” Vân Phi Tuyết vô tội nháy mắt, sau đó ca ngời đến, trước đem này nợ cho tới thủ, phía sau cũng không thể ở chọc giận hắn.

Hừ. Tiêu Nam Hiên hừ lạnh một tiếng, nàng coi như thức thời.

117. Chương 117: Quỷ Vương Hư Thư

Vừa đến thư phòng, Tiêu Nam Hiên không có cấp nàng lệnh bài, mà là đi đến bàn học tiền, cầm lấy bút lông bay nhanh ở đã sớm mở ra trên tờ giấy trắng viết cái gì.....

Vân Phi Tuyết đi vào vừa thấy, theo hắn kia cứng cáp hữu lực viết ngoáy giống lối viết thảo giống nhau chữ viết trung, nàng mơ hồ xem đã hiểu kia bên cạnh hai chữ, hư thư, lập tức hiểu được, Dĩnh Nhi là hắn cưới hỏi đảng hoàng thú vào cửa, chỉ có có hắn hư thư, nàng tài năng rồi đi, nàng như thế nào đem chuyện này đã quên.

“Thu hảo, nếu không bốn vương sẽ không thừa nhận rồi.” Tiêu Nam Hiên đem viết tốt hư thư ném tới của nàng trước mặt.

“Ngươi viết là cái gì? Niệm cho ta nghe nghe.” Vân Phi Tuyết nhìn kia phồn thể lại viết ngoáy chữ viết, nàng cũng không không đi nghiên cứu.

“Ngươi không biết?” Tiêu Nam Hiên hiển nhiên lấp bắp kinh hãi, nhìn chăm chăm của nàng con ngươi đen đều là hoài nghi, nàng một cái mọi người tiểu thư cư nhiên không biết này cơ bản nhất tự? Trên người nàng điểm đáng ngờ nhiều lắm, lại làm cho hắn tìm không thấy chút sơ hở, cũng quỷ dị rồi.

“Ai quy định ta nhất định phải nhận thức, quên đi.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến Dĩnh Nhi hắn là hội nhận thức, thật cẩn thận thu hảo giấy viết thư, xoay người bước đi, này khả quan hệ Dĩnh Nhi cả đời hạnh phúc, nàng cũng không thể đại ý.

Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm của nàng bóng dáng, một ngày nào đó, hắn nhất định hội lộng hiểu được, nàng vì cái gì như thế quái dị không giống người thường.

“Dĩnh Nhi, Dĩnh Nhi.” Một hồi đến phòng, Vân Phi Tuyết liền cao hứng kêu nàng.

“Tiểu thư, ngươi tìm Dĩnh Nhi sao? Ta đây đi gọi nàng.” Đang ở sửa sang lại giường Tiểu Đào quay đầu nói.

“Ân, Tiểu Đào, ngươi nhanh đi kêu nàng.” Nàng vội vã không kịp dải đem này tin tức tốt nói cho Dĩnh Nhi.

“Nô tỳ cái này đi.” Tiểu Đào vội vàng đi ra ngoài tìm nàng.

Chỉ chớp lát, Tiểu Đào cùng Đinh Nhi đã tới rồi, vừa vào cửa, nàng liền hỏi: “Phi Tuyết, người tìm ta có việc sao?”

“Đinh Nhi, người đã đến rồi, đương nhiên có chuyện, người đoán đoán xem.” Vân Phi Tuyết cười tủm tỉm nhìn nàng, bán cái cái nút.

“Nhìn người cao hứng bộ dáng, nhất định là việc vui, nhưng là ta đoán không đến là cái gì?” Suy nghĩ một hồi, Đinh Nhi mới lắc đầu nói.

“Cho người, chính mình xem.” Vân Phi Tuyết đem trong lòng hưu thư đưa cho nàng.

“Cái gì?” Đinh Nhi nghi hoặc mở ra giấy viết thư, rất nhanh ngấm đi qua, nàng ít dám tin tưởng hai mắt của mình, cầm giấy viết thư thủ đều đang run dẫu.

Hưu thư: Mạnh Đình Đinh nhân phạm thất ra chi điều, bốn vương hôm nay cố hưu chi, theo ngay hôm đó khởi, của nàng hết thấy cùng bốn vương không có gì quan hệ, Tiêu Nam Hiên.

Tỉ mỉ một chữ một chữ nhìn vài biến, mới nâng tràn đầy mãn nước mắt mắt đẹp nhìn nàng đến: “Phi Tuyết, đây là thật vậy chăng? Vương gia thật sự thả ta đi rồi?” Nàng đến bây giờ vẫn là không thể tin được chính mình nhìn đến.

“Đinh Nhi, là thật, người tự do rồi, người có thể cùng của người Thần ca ca cùng một chỗ rồi, vui vẻ sao?” Vân Phi Tuyết nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thiết tình thay nàng cao hứng.

“Phi Tuyết, Vương gia vì cái gì hội đột nhiên thả ta đi? Chẳng lẽ hôm nay của người yêu cầu chính là này?” Đinh Nhi đồng dạng bằng tuyết thông minh, lập tức đã nghĩ đến.

“Đinh Nhi, kia không trọng yếu rồi, quan trọng là người rốt cục có thể rời đi nơi này rồi, hảo hảo thu thập một chút, sáng mai liền rời đi, chờ người cùng cốc thần thành thân thời điểm, nhất định cho ta biết, ta sẽ đi chúc phúc các người.” Vân Phi Tuyết buông ra nàng, mỉm cười nhìn nàng.

“Phi Tuyết, cảm ơn người, cảm ơn người.....” Đinh Nhi thanh âm nghẹn ngào, nước mắt trong suốt theo khóe mắt giống như chặt đứt tuyến trên châu giống nhau, không ngừng ngã nhào, trong lòng cảm kích, nàng giờ phút này không thể đến biểu đạt.

Bùm một chút, nàng đột nhiên quỳ xuống đến: “Phi Tuyết, đại ân đại đức vô nghĩ đến báo, xin nhận ta cúi đầu.” Nói xong, liền đã bái đi xuống.

“Đinh Nhi, người làm cái gì vậy? Mau đứng lên.” Vân Phi Tuyết cuống quýt thân thủ muốn nâng dậy nàng, ai ngờ dùng một chút lực, liền tác động rãnh tay cổ tay thượng miệng vết thương, ăn đau rồi một chút.

“Phi Tuyết, người thế nào? Cần thận.” Đinh Nhi khẩn trương đứng dậy cầm tay nàng, muốn kiểm tra.

“Đinh Nhi, ta không sao.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, nhìn nàng còn thật sự đến: “Người không cần cảm tạ ta, đừng quên chúng ta là bằng hữu.”

“Thì, chúng ta là bằng hữu, ta Mạnh Đình Đinh đã tu luyện mấy đời phúc khí, có thể có người Vân Phi Tuyết bằng hữu như vậy.” Đinh Nhi gất gao cầm tay nàng.

“Cả đời là đủ rồi.” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, sau đó phân phó nói: “Đinh Nhi, người đi thu thập chuẩn bị một chút, ngày mai buổi sáng ta đưa người rời đi.”

“Phi Tuyết, ta muốn chờ người thương hảo về sau, ta rời đi.” Đinh Nhi đột nhiên nói, Vân Phi Tuyết vừa muốn cự tuyệt, liền lập tức bị nàng ngăn cản đến: “Người không chỉ nói nói, ta nhất định phải làm như vậy, nếu không ta sẽ tâm bất an, người cho ta làm nhiều như vậy, ta nhất định phải chờ người thương hảo về sau rời đi, này cũng là của ta một phần tâm.”

Xem nàng như thế kiên quyết, Vân Phi Tuyết cũng chỉ có bất đắc dĩ đồng ý đến: “Được rồi, Đinh Nhi, bất quá, người ngày mai có thể đi đem tin tức này đi nói cho hân, đừng quên, người hiện tại cùng này vương phủ đã muốn không có gì quan hệ rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

“Ta biết, Phi Tuyết, ta sẽ .” Dĩnh Nhi vẻ mặt như trước thực kích động, thủ ôm đặt ở trong lòng hươu thư, tựa hồ nhất buông tay, nó sẽ biến mất giống nhau.

Chờ Dĩnh Nhi rời đi phòng, Vân Phi Tuyết mới phát hiện một bên Tiểu Đào luôn luôn tại nhìn chăm chăm nàng.

“Làm sao vậy? Tiểu Đào, ngươi đang nhìn cái gì?” Nàng không khỏi hỏi.

“Tiểu thư, của ngươi tâm rất thiện lương rồi, ngươi vì cái gì không vì chính mình tranh thủ đâu?” Tiểu Đào không rõ nhìn nàng, tiểu thư hoàn toàn có thể yêu cầu Quý vương thả nàng, hoặc là vì chính mình tranh thủ có lợi gì đó, nàng lại dễ dàng đem cơ hội này cho người khác.

“Ha ha, ta không phải không vì chính mình tranh thủ, chính là hiện tại Dĩnh Nhi so với ta càng cần nữa nó.” Vân Phi Tuyết cười khê một chút giải thích .

“Nga.” Tiểu Đào vẫn là cái hiểu cái không, nhưng là nàng biết tiểu thư làm như vậy nhất định có của nàng đạo lý.

“Tiểu Đào, đi nghỉ ngơi đi, ta cũng mệt mỏi rồi, muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết phân phó nói, Tiểu Đào có lẽ vĩnh viễn đều không thể lý giải ý nghĩ của chính mình, của nàng vẫn nhận quan niệm đều là quên mình vì người.

“Ân, kia tiểu thư nhĩ hảo tốt nghỉ ngơi.” Tiểu Đào theo sau lui đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết cẩn thận nằm đổ trên giường, không đi đụng chạm trên tay miệng vết thương, mơ mơ màng màng trung, liền cảm giác có người ở nhìn chăm chú vào nàng, thúc mở to mắt, liền thấy đứng ở trước giường, nhanh nhìn chăm chăm của nàng Quý Mị.

“Là người? Người như thế nào ở trong này? Người vào bằng cách nào?” Nàng cả kinh, hẩn như thế nào tiến vương phủ?

“Xem ra của ta tiểu Tuyết Nhi vẫn là cử tưởng của ta, người ta nhưng là đến xem người, vương phủ ta còn là có thể quay lại tự do .” Quý Mị khôi phục dĩ vãng yêu mị dạng, lập tức trả lời rồi của nàng vấn đề.

“Quý Mị, người kêu ai đâu? Tiểu Tuyết Nhi.” Vân Phi Tuyết nổi da gà đều nổi lên một thân, hẩn cũng kêu ra.

“Đương nhiên là người rồi, nơi này trừ bỏ ta người, nơi này còn có ngoại nhân sao? Ta cuối cùng không thể là kêu chính mình đi.” Quý Mị vươn cái kia so với nữ nhân đều trắng nõn ngón tay, chỉ vào nàng.

“Kính nhờ, ta khả với người không có như vậy thực?” Vân Phi Tuyết phiết hẩn liếc mắt một cái lại đã:“Người vẫn là mau rời đi đi, đừng làm cho nhân phát hiện rồi.”

“Tiểu Tuyết Nhi, nguyên lai như vậy quan tâm ta, sợ ta bị Quý vương bắt lấy sao? Yên tâm, ta nếu tiến đến, liền ra đi.” Quý Mị yêu mị vút cho cái mị nhân cấp nàng.

“Ai quan tâm người, người cũng thật hội tự mình đa tình, ta là quan tâm ta chính mình, khuya khoắt, người xông vào của ta phòng, truyền ra đi của ta thanh danh ở đâu?” Vân Phi Tuyết nhìn hẩn đến, tuy rằng của nàng cũng là không hy vọng hẩn bị Quý vương bắt lấy.

“Thanh danh? Của người thanh danh chỉ sợ đã sớm không có đi? Nếu ta nhớ không lầm, giống như có cái kêu Anh Túc thanh lâu nữ tử, như thế nào với người giống như?” Quý Mị cố ý cao thấp tả hữu đánh giá nàng, phong lưu hoa đào trong mắt mang theo trêu đùa quang mang.

Vân Phi Tuyết nhất thời vẻ mặt hắc tuyến, chỉ biết hẩn là cố ý .

“Quý Mị, người rốt cuộc tới làm cái gì? Nếu không có việc gì, người có thể đi rồi, báai người ban tặng, ta hiện tại nhưng là thực cần nghỉ ngơi.”

“Ta vội tới người đưa này.” Quý Mị nói xong từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ đặt ở của nàng gối đầu bên, hẩn đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ tới nơi này.

“Đây là cái gì?” Vân Phi Tuyết tò mò nhớ tới thân cảm lấy nó.

“Cẩn thận, để ý trên tay miệng vết thương.” Quỷ Mị lập tức ôm lấy nàng, không cho tay nàng dùng sức, sau đó giải thích nói: “Đây được chờ người miệng vết thương vẩy sau, mặt ở mặt trên, sẽ không hội lưu lại vết sẹo, ta nhưng là cố ý mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm đến tặng cho người, cảm động một chút đi, tiểu Tuyết Nhi.”

“Đừng quên, ta là bởi vì ai chịu thương.” Vân Phi Tuyết trắng hăn liếc mắt một cái, đem bình sứ đặt ở trong tay, trong lòng thầm nghĩ, nếu hiện tại có thứ này, phỏng chừng đều lấy được diên rồi.

Bính, lúc này môn đột nhiên bị phá khai, Tiêu Nam Hiên cao lớn thân ảnh liền đứng ở cửa, thâm thúy con người đen bắn ra giống như hầm băng hàn quang, thẳng tắp nhìn chăm chăm ở bên giường ôm ở cùng nhau hai người, ngữ khí băng hàn lãnh khốc đến.

“Các người đang làm cái gì?”

118. Chương 118: Đặc Công Bất Đặc Dĩ

“Làm cái gì? Người không phải thấy được sao?” Quỷ Mị tà mị cười, sau đó buông ra trong lòng Vân Phi Tuyết.

“Quỷ Mị, người dám ban đêm xông vào bốn vương vương phủ.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí âm trầm đáng sợ.

“Quỷ vương, không chỉ nói của người vương phủ, chính là hoàng cung ta cũng dám sấn, người hẳn là tin tưởng chỉ cần ta nghĩ, ta còn có cái kia bản sự làm đến.” Quỷ Mị đối hăn tấn sát ra âm trầm hơi thở, làm như không thấy, ngược lại dùng khiêu khích ánh mắt nhìn hăn.

Đối hăn mình mục trương đảm khiêu khích, Tiêu Nam Hiên cả người tản ra lạnh như băng âm hiểm hơi thở từng bước một tiêu sái lại đây.

Một bên Vân Phi Tuyết nhìn đến không khí không đúng, vội vàng giải thích đến: “Hắn là cho ta đưa này này nợ.” Sau đó hướng về phía Quỷ Mị lại đã: “Này nợ ta nhận, người đi đi.”

Quỷ Mị hồi đầu tà mị hiệp mâu tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng một cái, mũi chân một chút đột nhiên phi thân rời đi.

Phía sau Tiêu Nam Hiên cũng vẫn chưa xuất thủ ngăn cản, tùy ý hăn rời đi.

“Đó là cái gì vậy?” Hăn nhìn chăm chăm nàng trong tay bình sứ hỏi.

“Hắn nói là đi ba dùng là, vẽ loạn nơi tay cổ tay thượng miệng vết thương, có thể đánh tan vết sẹo.” Vân Phi Tuyết nói đến, này nàng không cần giấu diếm.

“Hắn khuya khoắt xông vào vương phủ, vì cho người này?” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo hoài nghi thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng.

“Này ta cũng không biết, dù sao hăn cho ta này, về phần khác, người đi hỏi hăn tốt lắm.” Vân Phi Tuyết xem cũng không nhìn hăn nói đến.

“Vừa rồi các người đang làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên trong lòng vẫn là sáng dư hoài chuyện này.

Nghe được hăn lại hỏi như vậy. Vân Phi Tuyết đột nhiên cười khẽ một chút, nâng mâu nhìn hăn bán hay nói giỡn đến: “Người cái dạng này, không biết còn tưởng rằng người ở ghen đâu.”

“Vân Phi Tuyết, người rất cao nhìn người chính mình rồi, bốn vương sẽ vì người ghen, bốn vương chính là không nghĩ người hồng rồi bốn vương thanh danh.” Tiêu Nam Hiên khóe môi mang theo lãnh phúng.

“Thanh danh? Người có thể đem ta đưa đến thanh lâu đi bán mình, người còn tại hồ thanh danh sao? Huống chi, người Quỷ vương khi nào thì để ý quá nào đồ vô dụng, người càng là như vậy thê thốt phủ nhận, ta càng hoài nghi người ở ghen.” Vân Phi Tuyết khóe môi khẽ nhếch, mắt đẹp trung mang theo trào diễn, tuy rằng nàng biết hăn không chịu có thể là ghen.

“Vân Phi Tuyết, bốn vương nhìn ngươi là sống không kiên nhẫn rồi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên bị nàng đổ á khẩu không trả lời được, chính là hung hăng trừng mắt nàng, lại hấn chưa bao giờ để ý thanh danh, lại càng không để ý người khác thấy thế nào.

“Thẹn quá thành giận rồi, càng ngày càng giống rồi.” Vân Phi Tuyết tuyệt không để ý tới hấn tức giận, nhìn hấn khỏe môi như trước mang theo trêu đùa.

Tiêu Nam Hiên mâu quang sắc bén mang theo hừng hực lửa giận trừng mắt nàng, thật muốn thân thủ bóp chết nàng.

“Tiêu Nam Hiên, này ngươi muốn hay không dùng?” Vân Phi Tuyết nhìn trong tay bình sứ đột nhiên dờ đi rồi để tài nhìn hấn đến.

“Bốn vương dùng nó làm gì?” Tiêu Nam Hiên ngẩn ra, nàng đổi đề tài tốc độ đến rất nhanh.

“Dùng nó đem ngươi trên mặt vết sẹo xóa, ngươi không nghĩ sao?” Vân Phi Tuyết nói đến, như vậy hấn sẽ không dùng cả ngày mang theo một cái màu bạc mặt nạ, hay là hấn thích bị nhân tên là Quý vương.

“Không nghĩ, bốn vương muốn lưu trữ nó, làm cho nó thời khắc nhắc nhở bốn vương từng hết thủy.” Tiêu Nam Hiên tuần mâu trung lại lộ ra thật sâu hận ý.

Vân Phi Tuyết nhìn hấn, đều nói yêu càng sâu liền hận càng sâu, xem ra hấn thật sự thực yêu cái kia kêu Mai Hinh nữ tử, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề không khỏi mở miệng hỏi nói: “Kia nàng sau lại thế nào?”

“Nàng? Ai?” Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm nàng, không biết nàng đang hỏi ai?

“Mai Hinh.” Vân Phi Tuyết nhẹ thở xuất khẩu, nàng tưởng tượng không ra hấn hội như thế nào đối đãi cái kia làm cho hấn lại yêu vừa hận nhân.

“Bầm thây vạn đoạn.” Tiêu Nam Hiên một chữ một chữ hung ác phun ra này bốn chữ.

Vân Phi Tuyết sửng sốt, khỏe môi ngăn một cái thần nhiên tươi cười, nàng không tin.

“Ngươi không tin?” Nhìn đến nàng như thế biểu tình, Tiêu Nam Hiên đột nhiên thực sinh khí.

“Có lẽ ngươi lại thân thủ giết nàng, nhưng là ngươi sẽ không đem nàng bầm thây vạn đoạn.” Nàng xem hấn thực khẳng định nói đến.

“Vân Phi Tuyết ngươi là không phải rất tự tin rồi, bốn vương vì cái gì sẽ không? Đừng quên, bốn vương là như thế nào đối với ngươi?” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhắc nhở nàng.

“Ta không phải tự tin, ngươi như thế nào đối ta, ta đương nhiên nhớ rất rõ ràng, nhưng là ngươi không thương ta, Mai Hinh không giống với, ngươi yêu nàng, bởi vì yêu, cho nên ngươi làm không được như thế tàn nhẫn.” Điểm ấy nàng tuyệt đối tin tưởng.

“Ồ nàng phản bội bốn vương kia một khắc, ngươi cho là bốn vương đối nàng còn có thể có yêu sao? Đó là cần thật thị huyết hận.” Hấn khỏe môi mang theo tàn nhẫn.

Vân Phi Tuyết nhìn hấn mâu trung như thế thâm hận ý, không có ở nói tiếp, nếu hấn không chịu nói, kia nàng cũng không tất đang hỏi rồi, nằm đổ trên giường nhắm mắt lại, nàng muốn ngủ.

“Ngươi vừa rồi cùng Quý Mị đang làm cái gì?” Nhìn nàng yếu ngủ hạ, Tiêu Nam Hiên đột nhiên lại hỏi, nàng còn không có trả lời hấn đâu.

“Cái gì?” Vân Phi Tuyết thúc mở to mắt, lập tức không biết hấn đang hỏi cái gì?

“Bốn vương vừa mới tiến ốc thời điểm, các ngươi đang làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên đành phải lặp lại một chút.

“Nga.” Vân Phi Tuyết thế này mới hiểu được hấn hỏi cái gì, giải thích nói: “Ta nghĩ đứng đây, xúc động rảnh tay thượng miệng vết thương, cho nên hấn đỡ lấy ta.”

Giải thích hoàn, nàng đột nhiên cảm giác nơi đó không đúng, nhìn hấn đến: “Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta và ngươi nhóm có chuyện gì? Ở tư hội?”

“Không có tốt nhất, bằng không bốn vương sẽ không dễ dãi như thế đâu người.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng uy hiếp đến.

“Tiêu Nam Hiên, người tốt nhất đừng uy hiếp ta, người hẳn là biết ta tối không sợ chính là uy hiếp.” Vân Phi Tuyết trừng mắt hẳn, sau đó lại khiêu khích đến: “Quý Mị, quả thật trưởng tử mị hoặc nhân, bất quá, muốn có chuyện, ta cũng sẽ chờ danh chính ngôn thuận rồi đi vương phủ sau, quang minh chính đại đi, sẽ không như vậy lén lút.”

Nàng cư nhiên có ý nghĩ như vậy, Tiêu Nam Hiên mâu trung tức giận chậm rãi tụ tập, thân thủ liền khắp trụ của nàng cầm, hung hăng nói đến: “Vân Phi Tuyết, đời này người nhất định chỉ có thể là bốn vương nữ nhân.”

“Buông tay.” Cầm bị hẳn niết hảo đau, Vân Phi Tuyết đã quên chính mình trên tay thương, thân thủ liền đánh đi qua.

“Ngô... Đau quá.” Lập tức nàng liền bắt tay rút trở về, bởi vì vừa rồi dùng sức, trên cổ tay miệng vết thương lại nứt ra rồi, tràn ra rồi máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ bao vây bạch bố.

Tiêu Nam Hiên bay nhanh nắm khởi tay nàng cổ tay, cởi bỏ bạch bố, sau đó xuất ra kim sang được chiếu vào lại vỡ ra miệng vết thương mặt trên, ở một lần nữa bao hảo, mới đến: “Vân Phi Tuyết, nếu muốn ăn ít điểm đau khổ, sẽ không yếu chọc giận bốn vương.”

Vân Phi Tuyết trừng mắt liếc mắt một cái, xem ở hẳn vì chính mình bằng bó phân thượng, không ở để ý tới hẳn, sau đó thở dài: “Hôm nay đậu đỏ hoa sinh táo đỏ canh xem như ăn không phải trả tiền rồi.”

Nghe được của nàng thở dài, Tiêu Nam Hiên thật sự có chút dở khóc dở cười, nàng cư nhiên là ở đáng tiếc này.

“Thời điểm không còn sớm rồi, ngủ đi.” Hẳn cởi áo khoác, trên giường ôm lấy nàng.

“Người không quay về ngủ sao? Tay của ta không có phương tiện.” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn đến, vạn nhất ngủ không cần thận dụng tới làm sao bây giờ?

“Người cho là bốn vương là người sao? Ngủ.” Tiêu Nam Hiên đem nàng đặt tại chính mình trước ngực, ôm lấy nàng, trong lòng đột nhiên có loại thỏa mãn cảm, hẳn cũng không biết vì cái gì, khi hẳn nhìn đến Quý Mị ôm lấy của nàng thời điểm, trong lòng lửa giận hội đột nhiên dâng lên.

Tựa vào hẳn trước ngực, Vân Phi Tuyết có thể rõ ràng cảm nhận được hẳn trên người ấm áp, cùng kia cường mà hữu lực tim đập, không khỏi hướng bên trong lại nhích lại gần, nàng cảm giác thực an tâm, mặc kệ này đây tiền cùng là hiện tại, nàng làm cho người ta cảm giác đều là thực kiên cường, nhưng là nàng đồng dạng cũng khát vọng có dựa vào nhân hòa địa phương, có thể tránh ở người khác dưới sự bảo vệ, làm an nhàn tiểu nữ nhân.

Đội hữu hay nói giỡn nói qua: “Đội trưởng, có thể cho người dựa vào nam nhân phỏng chừng đời này, người là ngộ không đến rồi.”

“Ta đây tìm cho các người nhìn xem.” Vân Phi Tuyết mới không tin này trên đời hội không có so với nàng càng cường hãn nam nhân, vì thế nàng bắt đầu tìm.

Cái thứ nhất nam nhân, nhìn đến nàng thảo tiểu đầu lưu loát động tác, trợn mắt há hốc mồm, sau đó chỉ để lại câu nói đầu tiên ly khai: “Thực xin lỗi, ta không thể nhận như vậy cường hãn bạn gái.”

Cái thứ hai nam nhân, nàng rõ ràng giúp hẳn đả bại rồi ý đồ gây hẳn gây chuyện tiểu lưu manh, lại chích đối nàng nói một câu: “Thực xin lỗi, ta chỉ muốn tìm cái hy vọng bị ta bảo hộ nữ nhân, người làm cho ta cảm thấy tự ti.”

Cái thứ ba nam nhân, vừa gặp mặt biết thân thể của nàng phân sau, hoảng sợ nói đến: “Ta còn tưởng sống lâu vài năm, không nghĩ tìm đặc công làm vợ, sinh mệnh rất chịu uy hiếp rồi.”

Cái thứ tư nam nhân, cái gì cũng tốt, có tiền có thế, để cho nàng cảm động là, hẳn thích chính là của nàng chức nghiệp, của nàng không giống người thường, ở chung rồi một tháng, mỗi một lần hẳn đưa ra muốn lên giường thời điểm, nàng đều đã lấy không kết hôn mà cự tuyệt, rốt cục ba tháng sau, làm nàng lại một lần

nữa cự tuyệt thời điểm, hần lạnh lùng nói đến:“Người nghĩ rằng ta và người thật sự thích người sao? Ta chỉ là muốn thử xem các người nữ đặc công cùng bình thường nữ nhân ở trên giường có cái gì không giống với.”

Ba... Một cái miệng phiến đi qua sau, nàng xoay người liền rời đi, từ nay về sau, nàng đối nam nhân không ở ôm có gì hy vọng.

119. Chương 119: Nghiệm Chứng Chê Cười

“Ha ha.” Đột nhiên cười khê ra tiếng, Vân Phi Tuyết nằm mơ đều không có nghĩ đến có một ngày hội xuyên qua đến nơi đây, bây giờ còn nằm ở một người nam nhân trong lòng, nếu làm cho này ngày xưa đội hữu nhìn đến khẳng định mở rộng tâm mắt, cũng có ý tứ là, nơi này nam nhân người người đều so với nàng cường hãn, bởi vì bọn họ hội võ công.

“Người đang cười cái gì?” Tiêu Nam Hiên nhú mày hỏi, thực cân nhắc không ra của nàng đầu óc suy nghĩ cái gì?

“Không có gì, chính là đột nhiên muốn cười.” Vân Phi Tuyết thuận miệng đáp, bắt tay nhẹ nhàng đặt ở hần trước ngực.

“Thủ còn tại đau không?” Cảm nhận được nàng rất nhỏ động tác, Tiêu Nam Hiên bàn tay to nhẹ nhàng cầm của nàng tay nhỏ bé.

“Hoàn hảo, đau cũng chỉ có thể chịu đựng.” Vân Phi Tuyết đến, kỳ thật bất động là sẽ không đau rồi.

Tiêu Nam Hiên đột nhiên đem tay nàng lấy ra nữa, làm một cái ngay cả chính hần đều giật mình mặc danh kỳ diệu động tác, cúi đầu ngay tại nàng bị thương địa phương nhẹ nhàng hôn một chút nói:“Còn đau không?”

Vân Phi Tuyết không thể tin theo lời hắn, vừa rồi cái kia động tác cùng kia ôn nhu lời nói là hắn nói sao? Theo bản năng lắc đầu:“Không đau rồi.”

Tiêu Nam Hiên thế này mới phát giác chính mình làm cái gì? Thủ lập tức cương ở nơi nào, mâu trung mang theo xấu hổ muốn chuyển qua nơi khác, nhìn đến nàng nhìn chằm chằm chính mình, mới cuống quýt che dấu đến:“Bổn vương chính là thí nghiệm một chút người đã nói chê cười.”

“Phải không?” Ý cười theo khóe môi chậm rãi bò lên, Vân Phi Tuyết ánh mắt trát cũng không trát theo lời hắn, hần thật đúng là giấu đầu lòi đuôi.

“Vân Phi Tuyết, người đang nhìn cái gì? Bổn vương nói qua rồi, chính là thí nghiệm một chút của người chê cười, nguyên lai nữ nhân đều như vậy mê gái.” Tiêu Nam Hiên bị nàng nhìn chằm chằm có chút hoảng hốt, đối với nàng quát.

Đột nhiên đối hần hảo cảm, làm cho hần lập tức rống không có, hiện tại cự nhiên mắng nàng mê gái, Vân Phi Tuyết lập tức thu đi trên mặt tươi cười, ngoắc ngoắc ngón tay, làm cho hần tới gần chút nữa, sau đó ghé vào lỗ tai hần đột nhiên nói:“Kết quả thế nào? Tiêu Nam Hiên, người là không phải cũng muốn thử xem trĩ sang?”

“Vân Phi Tuyết.....” Tiêu Nam Hiên lập tức rống giận đến, nàng chỉ biết như thế nào chọc giận hần.

“Người rống cái gì? Là người nói phải thử một chút ta nói rồi chê cười.” Vân Phi Tuyết lấy tay chỉ che chính mình lỗ tai, trừng mắt hần.

“Người là không phải thực chờ mong? Tốt lắm bổn vương liền cho người thử xem?” Tiêu Nam Hiên tức giận lập tức biến mất, thủ dùng một chút lực liền đem nàng ôm chặt ở chính mình trước ngực, đột nhiên ngửi được một cỗ thân nhiên nữ tính mùi thơm, làm cho hần vẻ mặt rung động, thân thể nhanh chóng nổi lên biến hóa.

Nàng cùng thân thể hần chặt chẽ không có một tia khe hở tựa vào cùng nhau, xuyên thấu qua mỏng manh trung y, đều có thể cảm nhận được lẫn nhau nhiệt độ cơ thể, đột nhiên cảm giác được hần hạ thân chậm rãi cử khởi, sau đó gắt gao để ở nàng.

Vân Phi Tuyết sửng sốt, đột nhiên minh lại đây hần muốn làm gì? Vội vàng giãy dụa đến: “Không cần, không cần.”

“Chậm, hiện tại không phải do ngươi rồi.” Tiêu Nam Hiên thủ đã muốn xuyên thấu qua trung y, sờ thượng của nàng trước ngực.

“Của ta đâu hảo vọng, thủ đau quá.” Vân Phi Tuyết cuống quýt giãy dụa, trang làm thực suy yếu bộ dáng, thủ cũng không dám dùng sức.

“Lập tức sẽ không hội đau rồi.” Tiêu Nam Hiên cúi đầu liền hôn lên của nàng thân, đem tay nàng không chế lên đỉnh đầu, hần đã muốn không chế không được thân thể **.

Linh lưỡi mạnh mẽ thân nhập của nàng trong miệng, khiến cho nàng cùng chính mình dây dưa cùng một chỗ, dâng ra một cái thủ đến, ở nàng trước ngực nhẹ nhàng vuốt ve

Một cổ điện lưu không hề dự cảm lui biến toàn thân, làm cho của nàng từng cái thần kinh đều hưng phấn đứng lên, nàng đơn giản bắt đầu chậm rãi đáp lại hần.

Cảm nhận được của nàng đáp lại, Tiêu Nam Hiên rời đi của nàng thân, linh hoạt đầu lưỡi chậm rãi sự trượt quá của nàng bóng loáng trắng nõn cảnh bộ, sau đó dừng lại ở nàng xinh đẹp con bướm xương quai xanh thượng, cuối cùng dừng lại ở của nàng trước ngực, không ngừng khiêu khích .

Nhất ** khoái cảm không ngừng tập kích mà đến, của nàng mâu quang mê ly, trên mặt đều là đỏ bừng ** sắc.

“Ngô.....” Nhịn không được thân ngâm ra tiếng.

Kích tình thân ngâm làm cho Tiêu Nam Hiên càng thêm hưng phấn, mâu mâu ** làm cho hần nháy mắt đạt tới cao điểm, không ở chân chờ, một cái động thân tiến vào đã sớm chuẩn bị tốt nàng...

Ngoài cửa sổ bóng đêm mờ lung, cửa sổ nội xuân sắc khôn cùng.

Kích tình qua đi Vân Phi Tuyết nằm ở hần trước ngực, nặng nề đi vào giấc ngủ, tái nhợt trên mặt còn lưu lại phi hồng nhan sắc, mãn lý nơi nơi tràn ngập hoan ái hơi thở.

Tiêu Nam Hiên nhẹ nhàng phóng hảo tay nàng, mâu quang dừng hình ảnh ở của nàng tuyết mỹ dung nhan thượng, nhịn không được thân thủ đi giúp nàng lột thuận hảo tán loạn sợi tóc.

Trước mắt hiện lên nàng tiến vương phủ sau đủ loại, hoài nghi đã muốn biến thành rồi nghi hoặc, nếu nói sở hữu chuyện tình đều là của nàng dự mưu, như vậy nàng tình nguyện hy sinh chính mình cũng không làm ột cái bé nhỏ không đáng kể nha hoàn đi đổi nàng, còn có nàng như vậy nhiệt tâm lo lắng giúp Mạnh Đình Đình, này chẳng lẽ cũng là dự mưu cùng diễn trò sao? Nàng có năng lực được đến cái gì ưu việt?

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve của nàng ngủ say khuôn mặt, nàng luôn như vậy làm cho hần cảm thấy lẫn lộn, lại luôn giống mê giống nhau hấp dẫn hần, không biết khi nào thì khởi? Hần đã muốn bắt đầu chậm rãi chú ý nàng.

Nhìn xem ngoài cửa sổ canh giờ, Tiêu Nam Hiên biết vào triều sớm canh giờ nhanh đến rồi, nhẹ nhàng na khai thân thể, xuống giường, giúp nàng cái hảo chăn, mới xoay người rời đi.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Vân Phi Tuyết mơ mơ màng màng trung chợt nghe đến Tiểu Đào tiếng kêu, trợn mắt mở mắt tình liền thấy Tiểu Đào cùng Đinh Nhi đứng ở bên giường.

“Làm sao vậy?” Nàng kỳ quái hỏi.

“Tiểu thư, đã muốn đã khuya rồi, ngươi còn không có tỉnh, nô tỳ lo lắng, cho nên gọi ngươi một chút.” Tiểu Đào giải thích nói.

Đã khuya rồi? Vân Phi Tuyết nhìn sang ngoài cửa sổ, thể này mới phát hiện thái dương dâng lên hảo cao rồi, lập tức ngồi xuống, mới phát hiện chính mình một tia chưa quải.

“Phi Tuyết, ta đến giúp ngươi mặc quần áo.” Nhìn nàng một thân hôn ngân, Đinh Nhi che miệng cười.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết thực tự nhiên đồng ý rồi, nhưng thật ra Tiểu Đào nhìn trên mặt hấn xấu hổ hồng hồng .

“Tiểu Đào, mặt của ngươi như thế nào như vậy hồng? Không có mặc quần áo hảo như là ta đi.” Vân Phi Tuyết một bên làm cho các nàng cấp chính mình mặc quần áo, một bên đùa nàng.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào xấu hổ yếu dậm chân rồi. Giờ phút này môn đột nhiên lập tức bị phá khai.....

120. Chương 120: Độc Trung Chi Độc

“Tiểu thư.” Tiểu Đào xấu hổ yếu dậm chân rồi. Giờ phút này môn đột nhiên lập tức bị phá khai.....

“Hoàng tẩu, ta đến xem ngươi rồi.” Một cái nho nhỏ thân ảnh liền hương của nàng trong lòng đánh tới.

“Triệt Nhi, cẩn thận.” Tiêu Nam Hiên bay nhanh thân thủ bắt lấy hấn phác đi qua thân mình, thực tế là sợ hấn đụng tới của nàng bị thương thủ.

“Triệt Nhi, sao ngươi lại tới đây?” Vân Phi Tuyết nhìn đến hấn thật cao hứng hỏi, vài ngày không thấy, nàng vẫn là cử tướng hấn .

“Ta đến xem ngươi, đúng rồi, hoàng tẩu, ngươi trong bụng tiểu bảo bảo khi nào thì xảy ra đến? Triệt Nhi đều chờ không kịp rồi.” Triệt Nhi đi qua đi, đôi mắt nhỏ tình nhìn chăm chăm vào cửa nàng bụng.

“Tiểu thư, ngươi có thai rồi.”“Phi Tuyết, ngươi có thai rồi.”

Tiểu Đào cùng Đinh Nhi đồng thời kinh hãi nhìn nàng kêu lên, các nàng như thế nào không biết?

Vân Phi Tuyết nhất thời trên mặt xuất hiện rồi tam điều hắc tuyến, muốn nói không có đi, Triệt Nhi tại đây, này không rõ bãi ở lừa hấn sao? Cam chịu đi, nàng lại không có, không khỏi trừng mắt một bên Tiêu Nam Hiên.

Tiêu Nam Hiên đứng ở nơi đó nhìn nàng, mâu quang tựa tiểu phi tiểu, nhưng không có ra tiếng vì nàng giải vây hoặc là giải thích.

“Cái kia.....” Vân Phi Tuyết Mỹ mâu chuyển động, kết ba suy nghĩ nên nói như thế nào.

“Hoàng tẩu, tay ngươi làm sao vậy? Bị thương sao?” Triệt Nhi lại đột nhiên nhìn đến nàng bị bao vây cổ tay, quá sợ hãi kêu lên.

“Không có việc gì, chính là một chút tiểu thương.” Vân Phi Tuyết nhả ra khí đáp, hoàn hảo hấn dời đi rồi lực chú ý.

“Ta nói hoàng tẩu như thế nào không nhìn tới ta, nguyên lai là bị thương, ta tha thứ ngươi.” Triệt Nhi một bộ bình tĩnh đại ngộ đến, vốn hấn còn cử tức giận, quái nàng nói chuyện không giữ lời.

Vân Phi Tuyết sững sốt, nhìn hấn bất mãn đến:“Nguyên lai ngươi là khởi binh vấn tội, ta còn nghĩ đến ngươi là tới xem ta đâu.”

“Ta đương nhiên là tới nhìn ngươi .” Triệt Nhi mâu quang lóe ra .

“Tiểu thư, nô tỳ giúp ngươi đi đem điểm tâm lấy tiến vào.” Tiểu Đào ở một bên đột nhiên nói đến.

“Ân, hảo.” Vân Phi Tuyết đáp ứng, nàng quả thật là đói bụng, sau đó nhìn Đinh Nhi nói:“Đinh Nhi, ngươi đi mang của ngươi đi.”

“Ân, Vương gia, Vương phi, ta đây trước tiên lui hạ.” Đinh Nhi hiểu được nàng ý tứ trong lời nói, kỳ thật nàng đã sớm khẩn cấp tưởng sớm một chút đem tin tức này nói cho Thần ca ca.

“Hoàng tẩu, ngươi còn không có dùng đồ ăn sáng sao? Sẽ không là vừa rời giường đi.” Triệt Nhi nhìn nàng đoán .

“Đương nhiên không phải, ta đã sớm đi lên, chính là chưa ăn điểm tâm.” Vân Phi Tuyết mặt đỏ lên, xấu hổ giải thích nói.

“Phải không? Nhưng là trên giường chăn còn không có đắp đâu, hoàng tẩu vừa thấy ngay tại nói dối.” Triệt Nhi một chút liền vạch trần rồi của nàng nói dối, ngữ khí bất mãn đến.

“Đại khái là Tiểu Đào đã quên.” Vân Phi Tuyết mặt đỏ lên, nhỏ giọng biện giải đến, xú tiểu tử, hôm nay là tới tìm nàng phiền toái, hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, bên cạnh có chút vui sướng khi người gặp họa Tiêu Nam Hiên.

“Triệt Nhi, chúng ta đi, đi ra ngoài cùng nhau bồi hoàng tẩu dùng đồ ăn sáng.” Nhìn đến nàng đỏ bừng sắc mặt, hần khoe môi hơi hơi loãn rồi một chút, đem qua nàng quá mệt mỏi rồi, một bàn tay lôi kéo Triệt Nhi, dùng một bàn tay thực tự nhiên giữ chặt cánh tay của nàng.

Vân Phi Tuyết buồn bực trừng mắt hần, muốn giãy, lại bị hần gắt gao giữ chặt.

Cùng Triệt Nhi vui vẻ chơi một ngày, dùng quá bữa tối, Triệt Nhi liền lưu luyến không rời, lệ quang lờ lờ bị đuổi về hoàng cung rồi.

Làm cho Tiểu Đào bang chính mình rửa mặt hảo, Vân Phi Tuyết vừa ngồi vào trên giường, liền nhìn đến Dĩnh Nhi xấu hổ mang cười tiêu sái tiến vào.

“Dĩnh Nhi, hần là không phải thực vui vẻ? Chuẩn bị khi nào thì cưới người?” Vân Phi Tuyết nhìn nàng vẻ mặt hạnh phúc dạng hỏi.

“Hần nói lập tức trở về đi cùng bá phụ bá mẫu nói, định ra ngày, chờ ta trở lại mạnh phủ, phải đi cưới.” Dĩnh Nhi ngượng ngùng hồi đáp. Trong đầu tưởng quả thật hôm nay Thần ca ca kia kích động vong tình bộ dáng.

“Vậy người ngày mai trở về Mạnh gia, của ta thương không có việc gì, đã muốn tốt lắm.” Vân Phi Tuyết vội vàng nói đến, còn muốn như vậy phiền toái.

“Đang đợi người một ngày, chờ người thủ không đau rồi, ta bước đi, hai năm đều như vậy lại đây rồi, không kém một ngày này.” Dĩnh Nhi mỉm cười nói đến, tuy rằng nàng ước gì lập tức về nhà, nhưng là nàng không thể quên rồi Phi Tuyết ân tình.

“Dĩnh Nhi, các người hôm nay nên sẽ không là.....” Vân Phi Tuyết đột nhiên ái muội hỏi, bằng không trên mặt hần đỏ ửng như thế nào như vậy thấy được.

“Phi Tuyết, người nói cái gì đâu? Không có.” Dĩnh Nhi vội vàng biện giải, sau đó xấu hổ nhỏ giọng đến:“Hôm nay, hần đây là hôn ta một chút.”

Vân Phi Tuyết thâm nghĩ mắt trợn trắng, không thể nào, chính là hôn một cái, của nàng mặt liền hồng đến bây giờ nha.

“Phi Tuyết, Thần ca ca làm cho ta cảm ơn người, này cho người.” Dĩnh Nhi nói xong, xuất ra vài dạng nhìn như giá xa xỉ thủ thế.

“Dĩnh Nhi, người làm cái gì vậy? Ta như thế nào hội yếu mấy thứ này?” Vân Phi Tuyết sửng sốt.

“Phi Tuyết, người đừng hiểu lầm, đây là chúng ta hần là trả lại cho người, người đã quên, người vẫn dùng chính mình trang sức đi chuẩn bị cái kia Ma Ma .” Dĩnh Nhi xem nàng có chút sinh khí, vội vàng giải thích nói.

Nguyên lai là như vậy, Vân Phi Tuyết thế này mới hiểu được, đem trang sức phóng tới tay nàng trung đến:“Vậy người hãy thu hảo, cho rằng ta cho các người hạ lễ.”

“Phi Tuyết, không được.....”

“Dĩnh Nhi thu hảo, bằng không ta sẽ tức giận, đi nghỉ ngơi đi.” Vân Phi Tuyết đánh gãy nàng, thực nghiêm túc đến.

Vậy được rồi, Phi Tuyết, người cũng sớm một chút nghỉ ngơi.” Dĩnh Nhi đành phải thu hồi trang sức, đứng dậy rời đi.

Vương phủ cửa.

“Phi Tuyết, người vào đi thôi, ta sẽ đến xem cửa người.” Dĩnh Nhi phe phẩy thủ, mâu trung hàm chứa nước mắt hồi đầu nhìn nàng.

“Dĩnh Nhi, các người thành thân thời điểm, nói cho ta biết, ta nhất định phải đi chúc phúc các người.” Vân Phi Tuyết cũng phe phẩy thủ đến.

“Ta sẽ .” Dĩnh Nhi gật gật đầu, rốt cục hung ác tâm, xoay người rời đi.

“Tiểu thư, Dĩnh Nhi đi rồi, chúng ta vào đi thôi.” Tiểu Đào đỡ lấy nàng.

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật đầu, chính là Dĩnh Nhi đi rồi, thiếu một người, đột nhiên cảm giác rất lạnh thanh rồi.

Trải qua hoa viên thời điểm, liền thấy Long Phi theo đối diện đã đi tới.

“Phi Tuyết, Dĩnh Nhi đi rồi sao?” Long Phi khéo môi mỉm cười nhìn nàng.

“Ân, đi rồi, rốt cục đi rồi.” Vân Phi Tuyết một bộ thả lỏng bộ dáng, sau đó nhìn hẩn đến:“Long Phi, người có việc sao?”

“Không có gì sự? Như thế nào người có việc?” Long Phi đến.

“Có chút việc.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, sau đó phân phó một bên Tiểu Đào đến:“Người trước đi xuống đi.”

“Ân, tiểu thư, ta đi nhìn xem cửa người đậu đỗ canh tốt lắm không có.” Tiểu Đào nói xong, liền lui xuống.

“Sự tình gì? Nói đi.” Long Phi như trước mỉm cười nhìn nàng.

“Long Phi, ta nghĩ biết ta trúng độc, đến tột cùng có hay không giải được? Hoặc là nói là vô được khả giải, trực tiếp chờ độc dậy thì vong?” Mấy ngày nay, nàng luôn luôn tại nghỉ hoặc, nàng trúng độc, cư nhiên có thể làm cho Quý Mị trong thân thể quái vật nhỏ đi, nếu cái loại này quái vật có thể dễ dàng bị độc chết, như vậy Quý Mị cũng sẽ không vẫn chịu được nó thống khổ, mà nàng trong thân thể độc lại có thể độc chết nó, có thể nghĩ, nàng trúng độc có bao nhiêu đáng sợ.

Long Phi sửng sốt, không rõ nàng muốn biết cái gì? Trầm tư rồi một chút, mới hàm hồ đáp:“Phi Tuyết, người trúng độc, cũng rất lợi hại, nhưng là cũng vô được khả giải.”

“Ta hiểu được.” Vân Phi Tuyết lạnh nhạt cười, giải được khẳng định là ở Vân Hạc trong tay, hẩn yếu vạn vô nhất thất khổng chế nàng, cho nên hẩn là dùng độc nhất độc được.

“Phi Tuyết, không cần lo lắng, ta cùng sư huynh hội giúp người lấy đến giải được.” Long Phi biết nàng đã muốn đoán ra trong đó quan hệ.

“Ta không có lo lắng, nếu tương lai không biết, ta đây là tốt rồi tốt ngấm lại như thế nào quá hoàn ta còn lại ngày, mới không tính sống uống phí một hồi.” Vân Phi Tuyết cười nói, một chút đều không có lo lắng bộ dáng.

“Phi Tuyết, người luôn như vậy làm cho người ta không tưởng được.” Long Phi cười khê một chút, nàng luôn làm cho người ta không có lúc nào là ngoài ý muốn.

“Đúng rồi, Long Phi, người có thể cho ta tìm cái đại phu tới sao?” Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến nói.

“Tìm đại phu, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?” Long Phi mâu trung mang theo một tia quan tâm.

“Không phải ta.” Vân Phi Tuyết vội vàng lắc đầu, sau đó giải thích nói:“Ta nghĩ làm cho đại phu đi xem nha đầu ngọc, nhìn xem nàng rốt cuộc thể nào? Nàng còn như vậy tuổi trẻ tổng không thể ngày ngọc cả đời.”

“Phi Tuyết, người vì cái gì luôn như vậy vì người khác suy nghĩ?” Long Phi nhìn chăm chăm nàng, đầu tiên là Đinh Nhi, sau lại là cái kia nha hoàn, hiện tại là nha đầu ngọc.

“Long Phi, người tin sao? Của ta theo tiểu nhân giáo dục chính là giúp người làm niềm vui, không cầu hồi báo, cho nên ta không thể nhìn nàng mặc kệ.” Vân Phi Tuyết bán hay nói giỡn, bán còn thật sự nói đến.

“Ta tin.” Long Phi gật gật đầu, theo nhận thức nàng đến bây giờ, nàng giống như cho tới bây giờ đều không có nói qua một câu lời nói dối, sau đó lại đã: “Ta lập tức làm cho người ta cho người tìm Thái y.”

“Long Phi, cảm ơn người, theo ta nhận thức người, người vẫn đều ở giúp ta.” Vân Phi Tuyết chân thành nói lời cảm tạ, mặc kệ hẳn xuất phát từ cái gì mục đích.

“Phi Tuyết, không cần cảm tạ ta, đó là bởi vì theo ta nhận thức người, người liên tục liên tục tại thiệt tình giúp người khác.” Long Phi khẽ cười nói.

Lúc này đột nhiên một trận gió thổi lại đây, bão cát lơ đãng gian thổi vào rồi nàng ánh mắt, nàng ánh mắt không thoải mái địa bế khởi.

“Làm sao vậy? Phi Tuyết.” Long Phi đi hỏi đến nói.

“Có cái gì thổi đến trong ánh mắt rồi.” Vân Phi Tuyết đến, sau đó đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, nàng biết phía sau không thể dùng thủ đi như.

“Ta đến giúp người.” Long Phi lấy tay ôn nhu xúc lên của nàng mí mắt, liền nhìn đến bên trong một viên nho nhỏ hạt cát, nhẹ nhàng dùng miệng thổi.

Tiêu Nam Hiên một hồi đến vương phủ, liền thấy được bọn họ nhìn như ôm nhau này một màn, quyền đầu không khỏi nắm thật chặt, thâm thúy con người đen gât gao neho lại đi rồi đi qua.....

“Tốt lắm, hiện tại cảm giác thế nào?” Long Phi buông thủ, liền nhìn đến theo đối diện đi tới hẳn.

Vân Phi Tuyết trát trát nhân tình, mới đến: “Cảm ơn, đã muốn tốt lắm, không có gì không thoải mái?”

“Sư huynh, người đã trở lại.” Long Phi nhìn hẳn âm trầm mâu quang, mâu trung hiện lên một tia phúc tạp.

Nghe được Long Phi gọi hẳn, Vân Phi Tuyết mới xoay người sang chỗ khác, liền nhìn đến Tiêu Nam Hiên đứng ở chính mình phía sau.

“Àn, các người đang nói cái gì?” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu, chịu đựng trong lòng không thoải mái, ngữ khí như thường đến.

“Phi Tuyết ánh mắt mê hoặc.” Long Phi đơn giản giải thích một câu, sau đó đến: “Các người đàm, ta đi trước.” Nói xong, hẳn liền ly khai,

Nghe được hẳn nói như vậy, đang nhìn xem nàng ửng đỏ ánh mắt, Tiêu Nam Hiên không biết vì cái gì trong lòng vừa rồi tức giận lập tức tiêu thất, kéo tay nàng, nhìn xem kia đã muốn dài tốt miệng vết thương, mới đến: “Có nghĩ là đi ra ngoài đi dạo?”

Vân Phi Tuyết kinh ngạc nhìn hẳn, là ở cùng nàng nói chuyện sao? Hẳn chẳng lẽ sinh bệnh rồi? Vẫn là có cái gì mục?

“Người như vậy nhìn bốn vương làm gì?” Tiêu Nam Hiên nhíu mày hỏi.

“Người vừa rồi là theo ta nói chuyện, hỏi ta có nghĩ là đi ra ngoài đi dạo?” Vân Phi Tuyết một chữ một chữ hỏi rất rõ ràng.

“Trừ người ra, nơi này còn có người khác sao?” Tiêu Nam Hiên có chút buồn bực hỏi lại nàng.

“Hiểu được rồi, người là muốn cho ta và người đi ra ngoài diễn trò cấp Vân Hạc xem, kia đi thôi, ta có thể không phối hợp sao?” Vân Phi Tuyết đột nhiên phản ứng lại đây, tự giễu đến, mỗi một lần đi ra ngoài, nàng đều đã gặp được ngoài ý muốn, không biết lần này đi ra ngoài, lại hội ngộ đến sự tình gì?

“Người thật đúng là thông minh, kia đi thôi.” Tiêu Nam Hiên khéo môi gợi lên một cái hướng phúng, thời cơ đã muốn đủ thành thực rồi, hiện tại chỉ kém một cái lý do.

121. Chương 121: Quỷ Vương Bị Thương

Tiêu Nam Hiên cùng Vân Phi Tuyết đi đến trên đường cái, sở đến chỗ, mọi người tựa như gặp được ôn thần giống nhau, đều tránh né, liền ngay cả nàng muốn nhìn cái gì thú vị hảo ngoạn này nọ đều kêu không được nhân. Náo nhiệt phổ xá làm cho bọn họ đã đến lập tức biến im lặng đứng lên.

Nhìn người chung quanh đều tránh lui ba thước, kính sợ mà lại sợ hãi trốn rất xa quan vọng .

“Tiêu Nam Hiên, với người đi ra làm sao giống đi dạo phố, quả thực tựa như ở du hành.” Vân Phi Tuyết buồn bực dừng lại cước bộ nhìn hắn, bị người khác như vậy nhìn, nàng cả người không được tự nhiên.

“Vân Phi Tuyết, người gặp qua du hành sao?” Hắn khoe môi nhất câu hỏi, du hành có nàng nhẹ nhàng như vậy sao?

“Gặp qua.” Trên TV nàng gặp còn thiếu sao? Đủ loại đều gặp qua.

“Kia có người như vậy nghênh ngang du hành sao?” Tiêu Nam Hiên đủ xuân hồi ngược lại.

“Ta chỉ là cái so sánh, nhìn đến người qua đường như vậy tránh né chúng ta, người bất giác không được tự nhiên sao? Tốt lắm không cần đi rồi, tìm một chỗ tọa một chút đi.” Vân Phi Tuyết đến, như vậy đi ở trên đường cái, hảo không được tự nhiên.

“Vậy tại đây cái tửu lâu lý tọa một chút.” Tiêu Nam Hiên nhìn bên cạnh tửu lâu đến, nàng nghĩ đến hắn nguyện ý như vậy đi sao?

“Hảo.” Vân Phi Tuyết gật đầu.

“Người trước đi lên, bốn vương lập tức sẽ trở lại.” Tiêu Nam Hiên xoay người phân phó nói.

Vân Phi Tuyết mặc dù có chút nghi hoặc, không biết hắn muốn đi làm gì? Nhưng là nàng không có hứng thú biết, xoay người mang theo Tiểu Đào lên lầu.

“Vương phi, người cần điểm cái gì?” Một bên tiểu nhị cung kính loan thất lưng hầu hạ ở một bên, không dám có chút chậm trễ.

“Các người trong điểm tốt nhất đồ ăn, đều đến một phần.” Vân Phi Tuyết suy nghĩ một chút, giống như nàng hôm nay là lần đầu tiên đi ra ăn cơm, đương nhiên là ăn tốt nhất rồi.

“Thị, Vương phi, người chờ, nhỏ (tiểu nhân) lập tức phải đi bạn chuẩn bị.” Tiểu nhị vội vàng lui đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết vừa quay đầu lại liền nhìn đến Tiêu Nam Hiên cư nhiên cầm một chuỗi mít quả ghim thành xâu đi vào đến.

“Người rời đi vì mua này?” Nàng quả thực không thể tin được hai mắt của mình, nàng tuyệt đối không tin hắn sẽ thích ăn cái này, lại càng không hội tin tưởng hắn là bán cho chính mình .

“Không thể sao? Bốn vương tưởng ném thử xem.” Tiêu Nam Hiên nói xong ngồi xuống, cắn một ngụm, ngày đó nhìn đến nàng cùng Triệt Nhi ăn thực vui vẻ, sau lại Triệt Nhi vẫn quần quít lấy hắn yếu, nói tốt lắm ăn, hôm nay vừa lúc đụng tới, cho nên hắn mua ném thử xem, thật sự có tốt như vậy ăn sao?

“Không phải là không thể được, chính là, người không khỏi quá nhỏ khí rồi đi, người vì cái gì không nhiều lắm mua mấy xuyên?” Vân Phi Tuyết nhìn kia mê người mít quả bất mãn nói đến, hắn cư nhiên chích mua một chuỗi.

“Bốn vương vì cái gì yếu nhiều mua mấy xuyên? Bốn vương cũng không tính cho người ăn.” Tiêu Nam Hiên chậm rì rì ăn, trong miệng mít quả vừa chua xót lại ngọt, thật không biết các nàng như thế nào thích ăn thứ này.

“Tiêu Nam Hiên, ta sẽ không chính mình đi mua sao?” Lấy này uy hiếp nàng, xoay người liền hướng về phía Tiểu Đào phân phó nói: “Tiểu Đào, người đi xuống mua mấy xuyên đi lên.”

“Thị, tiểu thư.” Tiểu Đào vội vàng chạy đi xuống.

“Nga, bốn vương đã quên nói cho người, đây là cuối cùng một chuỗi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói, khoe môi mang theo hước diễm.

“Tiêu Nam Hiên, người cố ý là không phải? Vì cái gì không nói sớm?” Vân Phi Tuyết hung hăng trừng mắt hằn, trách không được hằn chích mua một chuỗi.

“Bốn vương vì cái gì muốn nói? Người lại không có hỏi.” Tiêu Nam Hiên mày kiếm một điều hỏi lại, hằn chính là cố ý, hằn chính là thích xem nàng tức giận bộ dáng.

“Người đắc ý cái gì? Nói không chừng, Tiểu Đào có thể mua được rồi đâu.” Vân Phi Tuyết khoe môi giương lên đến.

“Phải không? Chúng ta đây sẽ chờ đi.” Hằn nhưng là làm cho thị vệ Đông Tây Nam Bắc bốn phương hướng đều đi tìm rồi, kết quả chính là mua được này một chuỗi.

“Vây chờ.” Vân Phi Tuyết uống trà nói,

Một hồi lâu, quả nhiên Tiểu Đào thở hồng hộc hai tay trống trơn lại chạy đi lên, thượng khí không tiếp hạ khí nói đến: “Tiểu thư, nô tỳ không có mua được, đều bán hết.”

Thật sự cũng chưa rồi, Vân Phi Tuyết hung hăng trừng hằn liếc mắt một cái, sau đó đến: “Không có cho dù rồi, dù sao lập tức liền ăn cơm rồi.”

Vừa dứt lời, tiểu nhị liền thật cẩn thận bưng thức ăn đưa lên đến, trong phòng lập tức mùi bốn phía.

Nhìn phóng thượng cái bàn đồ ăn, Tiêu Nam Hiên con người đen bán mị lập tức cảnh giác đứng lên, trong lòng cười lạnh, muốn giết hằn nhân, thật sự là không chỗ không ở.

Vân Phi Tuyết nhưng không có phát giác dị thường, cầm lấy chiếc đĩa liền thân rồi đi qua, giáp khởi một khối thịt bò vừa muốn phóng tới trong miệng.

Ba..... Trong tay chiếc đĩa lập tức bị hằn xoá sạch.

“Làm sao vậy?” Nàng nâng mâu hỏi, biết hằn sẽ không vô duyên vô cớ xoá sạch của nàng chiếc đĩa.

“Có độc.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nói đến.

Có độc? Vân Phi Tuyết sững sốt, nghi hoặc nhìn hằn đến: “Người như thế nào biết có độc?” Hằn lại chưa ăn quá.

“Ngư mắt là màu đen.” Tiêu Nam Hiên nhìn cái kia ngư đến.

Ngư mắt? Vân Phi Tuyết thể này mới chú ý tới, giống như bình thường ngư mắt đều là màu trắng, hiện tại cũng là đen thui sắc .

Bùm, một bên điểm tiểu nhị cuồng quét quỳ trên mặt đất, thân thể run run, liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ đến: “Vương gia tha mạng, nhỏ (tiểu nhân) không biết là chuyện gì xảy ra? Nhỏ (tiểu nhân) không có hạ độc?”

“Đứng lên đi, bốn vương biết người không có cái kia lá gan.” Tiêu Nam Hiên lạnh giọng phân phó nói.

“Cám ơn Vương gia, cám ơn Vương gia, nhỏ (tiểu nhân) cái này đi cấp Vương gia làm lại làm một cái.” Tiểu nhị cuồng quét theo thượng đi lên, sau đó chạy trốn chết đường như lui đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết nhìn một bàn tử hảo đồ ăn, mênh mông đến: “Thật sự là đáng tiếc rồi, không có thể ăn rồi.”

“Ai nói không có thể ăn rồi?” Tiêu Nam Hiên nói xong cầm lấy chiếc đĩa liền giáp khởi một bên vị chết đến.

“Không phải có độc sao?” Vân Phi Tuyết sững sốt đến.

“Bốn vương là nói ngư có độc, cũng không có nói sở hữu đồ ăn đều có độc.” Tiêu Nam Hiên buông chiếc đĩa, nhìn nàng khoe môi khê nhếch .

Vân Phi Tuyết sững sốt, biết lại bị hằn trêu đùa rồi, hung hăng cắn răng quát: “Tiêu... Nam... Hiên.”

Âm cuối chưa lạc, thân mình đột nhiên bị hấn ôm lấy trốn được một bên, một chi tên bắn lên theo của nàng bên tai gào thét mà qua, kinh ra nàng một thân mồ hôi lạnh, theo sau bên ngoài liền truyền đến tiếng đánh nhau.

“Ăn đi.” Tiêu Nam Hiên thả cũng chưa thả liền lại ngồi xuống, giống nhau bên ngoài chuyện tình cùng hấn không có gì quan hệ giống nhau.

“Ta còn có tâm tình ăn sao? Quên đi, chúng ta vẫn là trở về đi.” Vân Phi Tuyết mệnh mông nói đến, nàng chỉ biết hôm nay đi ra sẽ không như vậy an ổn, nàng cũng thật đủ suy, mỗi lần đi ra đều có sự tình.

“Cũng tốt, đi thôi.” Tiêu Nam Hiên đứng dậy.

Đột nhiên lại có hai tên bắn lên xuyên qua cửa sổ, đồng thời hướng hấn cùng Vân Phi Tuyết đồng thời phóng tới.....

Nhìn sẽ bắn vào ngực kiếm, Vân Phi Tuyết căn bản đến không vội trốn tránh, chỉ có thể trở mắt nhìn nó hướng chính mình phóng tới.....

Tiêu Nam Hiên theo sau mượn khởi trên bàn chén rượu đánh trật bắn về phía của nàng tên, nhưng không có né tránh bắn về phía chính mình mũi tên nhọn.

Từ..... Kiếm liền bắn vào bờ vai của hấn.

“Người thế nào?” Vân Phi Tuyết cả kinh, chạy đi qua đỡ lấy hấn.

“Đi.” Tiêu Nam Hiên lại ôm nàng bay ra tửu lâu.

Vân Phi Tuyết thế này mới thấy rõ bên ngoài vài cái thị vệ đang ở cùng vài cái che mặt hắc y nhân đánh nhau, nhìn đến hấn trên vai kiếm, chấn động đến:“Vương gia, người bị thương?”

“Bốn vương hoàn hảo, không cần lo lắng.” Tiêu Nam Hiên mâu quang lạnh lùng bắn thẳng đến bên cạnh kia giấu ở nóc nhà người trên.

Hắc y nhân thấy hấn bị thương, gấp nhiệm vụ hoàn thành, cho nhau nháy mắt, đột nhiên lập tức đều triệt rồi đi xuống.

Thị vệ vừa định yếu truy đi qua, đã bị Tiêu Nam Hiên ngăn cản đến:“Không cần ở đuổi theo, hồi vương phủ.”

“Thị, Vương gia.” Thị vệ dừng lại cước bộ đến.

Nhìn đến Vương phi giúp đỡ bị thương trung tên Vương gia hồi vương phủ, sợ hãi vương phủ hạ nhân, cuống quýt đi bẩm báo quản gia Long Phi, sau đó đi thỉnh Thái y.

“Sư huynh, sao lại thế này? Ai làm ?” Long Phi rất nhanh liền tới rồi, mâu trung lộ lãnh khí đến.

“Còn có thể có ai?” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng đến, không cần đoán cũng có thể biết, là Vân Hạc cái kia lão gia này.

“Người là cố ý bị thương là không phải?” Vân Phi Tuyết ở một bên theo dõi hấn đột nhiên nói, ấn hấn thân thủ cho dù đồng thời cứu chính mình, yếu né tránh kia ám tiễn, cũng có thể là dễ dàng .

“Vân Phi Tuyết, nữ nhân vẫn là không cần rất thông minh hảo.” Tiêu Nam Hiên con người đen lộ ra nguy hiểm quang mang, nàng cư nhiên có thể như thế dễ dàng có thể nhìn thấu hấn dụng ý.

“Tiêu Nam Hiên, là người thông minh bị thông minh lầm, ta đều có thể xem đi ra chuyện tình, ai hội không rõ?” Vân Phi Tuyết mắt lạnh nhìn hấn hồi ngược lại, rõ ràng là hấn chính mình làm rất giả.

Hấn con người đen bắn ra sắc bén quang mang khóe môi mang theo châm chọc nói:“Người biết cái gì? Vân Hạc cáo già, càng là trải qua tử mĩ bày ra thiên y vô phùng hấn càng hội hoài nghi, tương phản bốn vương sơ hở chồng chất, hấn ngược lại hội tin tưởng, hấn hội cho rằng bốn vương sẽ không phản như vậy cấp thấp sai lầm.”

122. Chương 122: Ti Bĩ Thêm Uy Hiếp

Vân Phi Tuyết sững sốt, nguyên lai hắn là như vậy tính, không thể phủ nhận, lời hắn nói cũng quả thật có đạo lý, không khỏi hỏi: “Người liền như vậy có nắm chắc hắn hội mắc mưu sao?”

“Bốn vương ở đó, hắn tín đương nhiên tốt nhất, không tin, bốn vương cũng không có gì tổn thất, chẳng qua là bị một chút da thịt chi thương.” Tiêu Nam Hiên nhìn cằm ở chính mình trên vai kiếm mâu quang tản ra hàn ý, thân thủ dùng một chút lực, liền bắt nó rút đi ra, máu tươi nhất thời chảy ra.

“Vương gia, Thái y đến đây.” Một cái hạ nhân lúc này tiến vào bẩm báo nói.

“Thần tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” Thái y vội vã tới rồi quỳ gối rồi thượng.

“Đứng lên, không cần đa lễ,” Tiêu Nam Hiên phân phó đến.

“Thị, Vương gia.” Thái y vội vàng đứng dậy, chút không dám ngừng lại, quá khứ khứ tựa xé mở Vương gia trên vai quần áo, cẩn thận rửa sạch hảo miệng vết thương sau, vải lên kim sang được, mới cẩn thận cẩn thận băng bó hảo.

“Vương gia, không có gì trở ngại, nghỉ ngơi vài ngày, cẩn thận đừng cho thủy đọng tới miệng vết thương, phỏng chừng quá vài ngày sẽ tốt lắm.” Thái y cẩn thận dặn nói.

“Bốn vương đã biết, người trước tiên lui hạ đi.” Tiêu Nam Hiên phân phó nói.

“Thị, lão thần cáo lui.” Thái y nói xong liền lui ra ngoài.

“Chờ một chút, Thái y, người theo ta đến một chút.” Vân Phi Tuyết đột nhiên gọi lại hắn, vừa lúc thuận tiện làm cho hắn đi nhìn xem nha đầu ngốc.

Thái y một chút dừng bước, xoay người hành lễ nói: “Vương phi có gì phân phó?”

“Thái y, người chờ một chút.” Vân Phi Tuyết lại đi đến Tiêu Nam Hiên bên người, thân thủ đến: “Đem người lệnh bài cho ta dùng một chút, ta làm cho người ta đi đem nha đầu ngốc tiếp đi ra.”

“Nha đầu ngốc? Là ai?” Tiêu Nam Hiên sững sốt, hắn như thế nào không nhớ rõ hắn trong vương phủ có như vậy một người.

“Bị người dọa ngốc Vương phi.” Vân Phi Tuyết tức giận đến, hắn vong đến mau.

“Người tìm nàng làm cái gì? Chẳng lẽ nàng đã ở giả ngu?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, mâu trung mơ hồ mang theo tức giận.

“Nàng nếu giả ngu, ta còn tìm Thái y làm gì? Lệnh bài cho ta, hoặc là người làm cho người ta đem nàng mang lại đây.” Vân Phi Tuyết trắng hắn liếc mắt một cái yêu cầu đến.

“Vân Phi Tuyết, người đây là cầu người thái độ sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng thân tới được thủ, không cười đến.

“Tiêu Nam Hiên, ta là vì cho người tích đức, đừng vong thiện ác đến cùng chung có báo.” Vân Phi Tuyết trừng mắt hắn.

Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm tay nàng, liền như vậy giảng co, cũng không nói gì cấp, cũng không có nói không cho.

Một bên Long Phi đột nhiên phân phó nói: “Người tới, đi đem nha đầu ngốc mang lại đây.” Nói xong, đem trong lòng lệnh bài ném đi qua, hắn hiểu được sư huynh ý tứ, nếu hắn không nghĩ đáp ứng, sẽ trực tiếp cự tuyệt.

“Thị, long quân gia.” Thị vệ lĩnh mệnh mà đi, bọn họ biết long quân gia trong lời nói, sẽ cùng Vương gia trong lời nói.

Vân Phi Tuyết sững sốt, nàng như thế nào đã quên, Long Phi cũng sẽ có hắn lệnh bài.

Tiêu Nam Hiên nhìn đến Long Phi như vậy phân phó, nhưng cũng không có ra tiếng ngăn cản.

Rất nhanh nha đầu ngốc đã bị dẫn theo đi lên, nhìn đến nhiều như vậy nhân, cả người dọa thẳng run run, hướng tới chạy chạy, lại bị thị vệ gắt gao giữ chặt.

Mọi người xem này cả người bấn loạn không chịu nổi, tản ra dị vị nữ tử, đều nhẹ nhàng xoay quá đi, thực không nghĩ thông Vương phi làm cho nàng tới làm cái gì?

“Đừng sợ, tỷ tỷ ở trong này.” Vân Phi Tuyết đi qua đi, nhẹ nhàng giữ chặt nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, sợ, sợ.” Nha đầu ngốc vừa thấy đến nàng, lộ ra kinh hãi, liền hướng thân thể của nàng thượng dựa vào đến.

“Ngoan, không sợ, bọn họ đều là người tốt, sẽ cho nhĩ hảo ăn, người muốn hay không?” Vân Phi Tuyết ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ hống nàng.

“Ăn ngon, ăn ngon.” Nha đầu ngốc mâu trung lộ ra tinh quang, khóe miệng chảy ra nước miếng.

“Ăn, đến.” Vân Phi Tuyết đem nàng lĩnh đến Thái y trước mặt phân phó nói: “Thái y, người cấp nàng xem xem, xem nàng còn có y tốt hy vọng sao?”

“Thị, Vương phi.” Thái y thân thủ liền bắt tay liền cầm tay nàng cổ tay, nha đầu ngốc một chút, vội vàng rút trở về, sợ hãi trốn được Vân Phi Tuyết phía sau.

“Ngoan, đi ra, xem qua sau, tài năng cấp ăn ngon.” Vân Phi Tuyết lại đem nàng tóm rồi đi ra hống đến.

Vừa nghe đến ăn ngon, nha đầu ngốc thể này mới chậm rãi bắt tay thân rồi đi ra ngoài.

Thái y cẩn thận đem quá mạch sau, buông ra nàng, vươn một cái ngón tay nói: “Nói cho ta biết đây là mấy?”

Nha đầu ngốc oai đầu nhìn hẩn đã lâu, mới hồi đầu nhìn Vân Phi Tuyết đến: “Tỷ tỷ, hẩn choáng váng, nhất cũng không nhận thức.”

Xì, người chung quanh nghe được nàng nói như vậy, đều nhin không được cười lên tiếng, Thái y vẻ mặt hắc tuyến.

“Thái y thể nào? Nàng còn có thể chữa khỏi sao?” Vân Phi Tuyết nhẩn cười hỏi.

Thái y nhìn xem rồi một bên Vương gia, tựa hồ ở do dự nên nói như thế nào?

“Có cái gì đã nói?” Tiêu Nam Hiên phân phó đến, biết hẩn ở trưng cầu chính mình ý tứ.

“Thị.” Thái y cung kính vừa chấp tay, sau đó đến: “Bệnh của nàng không phải thực nghiêm trọng, hẩn là có thể trì hảo, chính là thời gian dài ngắn vấn đề.”

“Như vậy, vậy là tốt rồi, Thái y, người khai dược đi.” Vân Phi Tuyết nhả ra khí, nhìn tại kia vẫn lộng chính mình tóc nha đầu ngốc, trong lòng tràn đầy đau tích, nếu nàng có thể chữa trị hảo, nên cỡ nào trí tuệ mỹ mạo nữ tử.

“Thị, thần cái này khai dược.” Thái y không dám chậm trễ, vội vàng đề bút khai dược, giao cho nàng sau, mới lui đi ra ngoài.

Long Phi lấy quá nàng trong tay phương thuốc đến: “Ta cái này đi phân phó nhân bốc thuốc.” Sau đó đi rồi đi ra ngoài.

“Tiểu Đào, người mang nàng đi rửa mặt chải đầu một chút, cấp nàng thay sạch sẽ quần áo.” Vân Phi Tuyết phân phó nàng đến.

“Thị, tiểu thư.” Tiểu Đào nói xong, sẽ kéo nàng thủ nói: “Theo ta đi, ta mang người đi ăn được ăn.”

“Ăn ngon, ăn ngon.” Nha đầu ngốc sôi nổi ngây ngô cười nói đến, sau đó đi rồi đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết vừa quay đầu lại, liền nhìn đến Tiêu Nam Hiên đang ở nhìn chăm chăm kia nha đầu ngốc bóng dáng.

Khóe môi nhất câu trào phúng nói: “Nhìn một cái hảo hảo nữ tử, bị người làm hại điên điên ngây ngây, có phải hay không cảm thấy lương tâm bất an rồi? Có phải hay không cảm thấy áy náy?”

“Áy náy? Vân Phi Tuyết, bốn vương không biết cái gì áy náy? Kia chính là của nàng mệnh không tốt? Tự nhiên như người giống nhau, muốn trách cũng chỉ có thể trách người không nên sinh ở Vân gia.” Tiêu Nam Hiên mâu quang cũng lạnh lùng nhìn nàng.

“Tiêu Nam Hiên, người thật sự là bất trị.” Vân Phi Tuyết phiết quá hẳn xoay người bước đi, nói với hắn nói, giống như là đàn gãy tai trâu.

“Đứng lại, người chuẩn bị đi nơi nào?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên ở sau người gọi lại nàng.

Vân Phi Tuyết xoay người lại, nhìn hắn: “Đương nhiên là trở về phòng thuận tiện dùng bữa.”

“Dùng bữa? Hảo, người uy bốn vương dùng bữa.” Tiêu Nam Hiên theo sau liền hướng về phía ngoài cửa phân phó nói: “Người tới, bãi thiện.”

“Thị, Vương gia.” Cửa nha hoàn lĩnh mệnh mà đi.

Vân Phi Tuyết theo dõi hắn: “Người vừa rồi nói cái gì? Làm cho ta uy người ăn cơm, người thể nào căn cứ không đúng rồi, người có thủ có chân, muốn ăn chính mình ăn, không ăn đánh đổ.”

“Bốn vương nhưng là vì cứu người bị thương, người cứ như vậy đối đãi ân nhân cứu mạng thái độ?” Tiêu Nam Hiên nhìn chính mình bị thương bả vai, nàng đối người khác đều là hảo ngôn hảo ngữ, duy độc đối hắn là đối chọi gay gắt.

“Nếu ta không có nhớ lầm, hình như là mỗ cá nhân cố ý bị thương đi, cho nên, từ đầu nói đến ân nhân cứu mạng.” Vân Phi Tuyết theo dõi hắn, cho dù là hắn thật sự vì chính mình bị thương, ăn cơm cũng chịu không đến ảnh hưởng.

“Nhưng là, người đừng đã quên, cho dù là bốn vương cố ý bị thương, này cùng cứu người giống như không xung đột, cho nên, ngoan ngoãn uy thiện.” Nàng không nghĩ, hắn liền càng muốn nàng uy.

“Ta cũng không cầu người cứu ta, là người tự nguyện, cho nên ta sẽ không phụng bồi rồi.” Nói xong, xoay người lại đi, tuy rằng cảm giác chính mình có điểm man không phân rõ phải trái, nhưng là nàng chính là không nghĩ theo hắn ý tứ.

“Người tới, đem nha đầu ngốc mang về, còn có Thái y được sẽ không dùng.” Tiêu Nam Hiên lần này không có gọi lại nàng, trực tiếp hướng về phía ngoài cửa mệnh lệnh nói.

“Thị, Vương gia.” Một cái thị vệ đáp sẽ rời đi.

“Chờ một chút.” Vân Phi Tuyết gọi lại hắn cái kia thị vệ, mạnh mẽ xoay người lại, nổi giận dùng dùng trừng mắt hắn, hận nghiêng răng nghiêng lợi, một chữ một chữ đến: “Tiêu Nam Hiên, người trừ bỏ hội uy hiếp ta, người còn có thể làm cái gì? Người bắt giết như vậy thực ti bỉ sao?”

“Người thấy bốn vương ti bỉ, ở uy hiếp người, người có thể không cần để ý?” Hắn yếu chính là kết quả, ai làm cho uy hiếp đối nàng hữu dụng đâu., sau đó hướng về phía thị vệ phân phó nói: “Còn không mau đi.”

“Thị, Vương gia.” Thị vệ lập tức lại muốn đi.

“Đứng lại, không cần đi.” Vân Phi Tuyết cũng phân phó nói, không phải là uy cơm sao? Hảo, xem nàng như thể nào tra tấn hắn.

Thị vệ sững sờ, đứng ở nơi đó, nhìn Vương gia, Tiêu Nam Hiên vung tay lên ý bảo hắn đi xuống, nhìn nàng mâu trung hiện lên giả dối, hắn khóe môi giương lên, tuy rằng không biết nàng đánh cái gì chú ý? Bất quá hắn đồng dạng thực chờ mong.

123. Chương 123: Trêu Đùa Trung Ôn Nhu

Vài cái nha hoàn bưng bình xảo thức ăn đi vào đến.

“Vương gia, Vương phi, mọi thứ chuẩn bị tốt rồi.” Một bên nha hoàn đem mọi thứ phóng hảo, sau đó khuất thân hành lễ nói.

“Đi xuống đi.” Tiêu Nam Hiên vung tay lên.

“Thị.” Nha hoàn lên tiếng trả lời lui xuống.

“Bắt đầu đi, bốn vương đối bụng.” Tiêu Nam Hiên hướng trước bàn ngồi xuống, sẽ chờ ở nơi nào, chờ làm cho nàng uy chính mình.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết ngồi vào hắn bên người, khoe môi mang theo hước diễn, hắn sẽ chờ đi.

“Bốn vương thích ăn cái kia ma bà đậu hủ.” Tiêu Nam Hiên nhìn sắc hương vị câu toàn đậu hủ đến.

“Đã biết.” Vân Phi Tuyết dùng thìa yếu rồi chúc đậu hủ, dùng chén nhỏ tiếp được, chậm rãi hưởng hắn bên môi đưa đi, vừa muốn đưa đến bên môi, lập tức liền rút trở về: “Ta như thế nào đã quên? Đây rất năng đói bụng, vạn nhất năng đến Vương gia làm sao bây giờ? Ta còn là giúp người thối thối.”

Nói xong, để lại ở bên môi, giống khuôn giống dạng chậm rãi thối bay đến.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng thật cẩn thận bộ dáng, khoe môi lộ ra một tia diễn vị tươi cười, hắn quyết đối sẽ không tin tưởng nàng là tốt như vậy tâm là vì sợ năng đến hắn.

“Tốt lắm, ăn đi.” Vân Phi Tuyết thật cẩn thận thối hảo sau, lại đưa đến hắn bên môi.

Tiêu Nam Hiên mâu trung mỉm cười hé miệng ba, không biết nàng đang làm cái gì xiếc.

“Nga, ta như thế nào lại đã quên? Đây rất lạnh, cũng không thể cấp Vương gia ăn.” Vân Phi Tuyết lập tức lùi về thủ, ngạc nhiên đến, sau đó khoe môi nhần cười đến: “Kia đành phải ta ăn, ta tự cấp Vương gia lộng.” Nói xong, để lại đến chính mình trong miệng.

Ở cổ ý nhìn hắn khoe ra đến: “Hương vị thật sự hảo hảo, trách không được ngay cả Vương gia đều thích ăn.”

Tiêu Nam Hiên khó được nhìn đến nàng như thế cười khê đáng yêu bộ dáng, trong lòng đột nhiên tranh quá một trận lo lắng, vậy chờ nàng ăn no rồi sau, hắn ra lại chiêu đi.

“Đây ngư không sai.” Vân Phi Tuyết giáp khởi một khối ngư, đưa đến hắn bên môi, sau đó lại một lần nữa lùi về đến, tự trách đến: “Ta như thế nào đã quên? Con cá này có thứ, ta như thế nào có thể cho Vương gia ăn, vạn nhất trát đến Vương gia, có thể hay không định ta một cái mưu sát chi tội, vẫn là ta chính mình ăn đi.” Nói xong, lại phóng tới rồi chính mình trong miệng.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng mâu trung lộ ra đắc ý, xem nàng ăn như thế vui vẻ, tâm tình cũng nhện không được khoái trá đứng lên.

Như thế lặp lại vài lần, Vân Phi Tuyết mỗi lần đem này nọ phóng tới hắn bên môi đều rút trở về, tìm đủ loại lý do, đều đưa đến rồi chính mình trong miệng.

“Đây có thể hay không có độc? Cẩn thận một chút hảo, ta trước thử xem đi, ta chết rồi đừng lo, Vương gia mệnh nhưng là thực quý giá.”

“Ngẫu yêu, Vương gia, vừa rồi ta không cẩn thận đánh cái hất xì, mặt trên có của ta nước miếng, cấp Vương gia ăn là bất kính.” [hất xì đương nhiên là nàng cố ý rồi].

“Đây đồ ăn có điểm lạt, không thể cấp Vương gia ăn.”

“Đây rất hàm rồi, không thể cấp Vương gia ăn.”

“Đây rất phai nhạt, không thể cấp Vương gia ăn.”

Vân Phi Tuyết chiếc đĩa đặt ở cuối cùng một đạo nàng không nhúc nhích quá đồ ăn thượng, khoe môi ý cười nhện không được, nửa thiên hạ đến, nàng đã muốn ăn no rồi, hắn lại một ngum chưa ăn đến.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng không sai biệt lắm ăn no rồi, nên hấn hành động rồi.

“Vương gia, này cuối cùng một cái, ta sẽ không biết nói sẽ là cái dạng gì rồi? Ta trước ném thử xem đi.” Nàng theo sau để lại đến chính mình trong miệng, chính là lần này còn không kịp buông chiếc dưa.

Đã bị Tiêu Nam Hiên đột nhiên ôm vào trong ngực, hấn thần lập tức liền phúc thương rồi nàng, linh lưỡi mạnh mẽ vói vào của nàng trong miệng, đem nàng vừa phóng tới trong miệng đồ ăn, đoạt rồi lại đây, chậm rãi như ăn đến: “Hương vị quả thật không sai.”

Vân Phi Tuyết sững sốt, nhìn hấn đến: “Tiêu Nam Hiên, ngươi ghê tởm không ghê tởm?” Cư nhiên đến của nàng trong miệng thưởng thực vật.

“Vân Phi Tuyết, ngươi là nói bốn vương ghê tởm, vẫn là nói ngươi chính mình ghê tởm?” Tiêu Nam Hiên mày kiếm một điều nhìn nàng hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là ngươi ghê tởm, ăn thịt người nhân khẩu thủy.” Vân Phi Tuyết trừng mắt hấn.

“Nếu ngại bốn vương ghê tởm, vậy ngoan ngoãn uy thiện, bằng không bốn vương không ngại dùng càng ghê tởm phương thức.” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, trong lời nói ẩn ẩn mang theo uy hiếp.

Cái gì càng ghê tởm phương pháp? Vân Phi Tuyết Mỹ mâu hung hăng bán híp bắn ra nguy hiểm quang mang, hơn nữa ngày, mới không thể không cầm lấy bát khoái, nhân ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

“Ăn.” Nàng hung tợn ngay cả cơm mang đồ ăn lung tung liền hướng hấn trong miệng lấp đầy, vẫn cho hấn tắc tràn đầy.

Tiêu Nam Hiên tùy ý nàng tắc, sau đó ở phun đến trên bàn một nửa, mới chậm rãi ăn, nàng nghĩ đến như vậy hấn sẽ không biện pháp rồi sao?

“Tiêu Nam Hiên, vì cái gì nhỏ ra? Đó là lãng phí.” Vân Phi Tuyết trừng mắt hấn, nàng sẽ ế trụ hấn, nói xong, hung hăng lại cho hấn tắc rồi nhát miệng, tái hung hăng uy hiếp đến: “Không thể lãng phí.”

Kỳ quái là Tiêu Nam Hiên cư nhiên gật gật đầu, xuất kỳ bất ý ôm lấy nàng, một bên đồ ăn sẽ đưa đến của nàng trong miệng, mới đến: “Như vậy sẽ không lãng phí rồi.”

“Ngươi làm gì? Ta không cần ăn.” Vân Phi Tuyết lập tức ói ra đi ra ngoài, hấn cư nhiên dứt cho nàng ăn, thật sự là biến thái.

“Ngươi không phải nói không thể lãng phí sao? Kia đương nhiên là cho ngươi ăn, về phần vì cái gì? Không cần bốn vương giải thích đi, cái này gọi là gây ông đập lưng ông, ngươi sẽ không không hiểu.” Tiêu Nam Hiên hỏi lại nàng.

Chỉ biết hấn sẽ không dễ dàng như vậy làm cho chính mình trêu đùa, không nghĩ đang làm đi xuống, Vân Phi Tuyết quyết định không hề trêu đùa hấn rồi, tức giận đến: “Ăn cơm.”

Sau đó, một ngụm một ngụm không nhanh không chậm uy hấn, tưởng nhanh lên xong việc.

Tiêu Nam Hiên đồng dạng không nhanh không chậm ăn, khóe môi có chút đắc ý nhìn nàng đến: “Sớm như vậy không phải tốt lắm, dùng một bộ ủy khuất bộ dáng, ngươi có thể không cần như vậy ủy khuất?”

“Tiêu Nam Hiên, ngươi đừng được tiện nghi còn khoe mã, một bộ tiểu nhân đắc chí bộ dáng, nhanh lên ăn, ăn được rồi, ta trở về phòng rồi.” Vân Phi Tuyết trừng mắt hấn, sau đó đem cuối cùng một cái khoái đồ ăn phóng tới hấn trong miệng.

Buông bát khoái, đứng dậy sẽ rời đi, thủ lập tức bị hấn bắt lấy, “Bốn vương nói cho ngươi đi rồi sao?”

Vân Phi Tuyết tức giận trừng hấn liếc mắt một cái đến: “Ngươi đã muốn ăn được rồi, ta cũng hầu hạ tốt lắm, ta không đi còn làm gì?”

“Đương nhiên có chuyện tình? Đi, cùng bốn vương trở về phòng gian.” Tiêu Nam Hiên đứng lên lôi kéo nàng bước đi.

“Trở về phòng gian làm gì?” Vân Phi Tuyết sững sốt.

“Tắm rửa.” Tiêu Nam Hiên lôi kéo vừa đi, một bên đến.

“Người tắm rửa, lôi kéo ta làm gì?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc đến, đột nhiên nghĩ đến nhìn nàng hỏi: “Người nên sẽ không là muốn làm cho ta giúp người tắm rửa đi.”

“Đã nói người thực thông minh, không sai, bồn vương chính là cái kia ý tứ.” Tiêu Nam Hiên khước môi giương lên, trêu đùa của nàng cảm giác, sẽ làm hấn như thế vui vẻ.

“Tiêu — Nam — Hiên.” Vân Phi Tuyết hung hăng quát, chỉ biết hấn là cố ý.

“Bồn vương không điếc, cấp bồn vương tắm rửa có như vậy kích động sao? Chính là kích động cũng không yếu lớn tiếng như vậy.” Tiêu Nam Hiên mâu trung đều mang theo ý cười trêu đùa.

Nàng kích động, Vân Phi Tuyết quả muốn ngắt xiu đi quên đi, thân thủ liền trạc hấn: “Người thế nào chỉ ánh mắt nhìn đến ta kích động rồi, ta đó là tức giận, người tắm rửa sẽ không tìm nha hoàn sao? Để làm chi tìm ta.”

“Người thực kích động, bồn vương hai ánh mắt đều thấy được, bồn vương liền thích tìm người.” Tiêu Nam Hiên rõ ràng ôm của nàng thất lưng, ái muội đến.

“Đáng giận, bồn cô nương không phụng bồi.” Vân Phi Tuyết một chút giãy hấn, hấn muốn cho nàng tẩy, nàng liền tẩy sao?

“A, người làm gì? Mau buông ta xuống.” Vân Phi Tuyết vừa mới chuyển quá thân đi, thân thể lập tức bị hấn lẳng không ôm lấy.

“Không phụng bồi? Từ rồi người sao? Bồn vương không nên người phụng bồi.” Tiêu Nam Hiên khước môi ngăn một cái độ cong.

Trải qua hạ nhân đều giật mình nhìn này một màn, dùng sức nhu nhu hai mắt của mình, bọn họ không thể tin được, Vương gia cư nhiên ôm Vương phi, mà lại còn nở nụ cười, tuy rằng kia tươi cười rất nhỏ rất nhỏ, nhưng là đúng là cười.

Bính..... Tiêu Nam Hiên đẩy ra phòng môn, lập tức đem nàng ném tới rồi trên giường.

“Tiêu Nam Hiên, người phải chết, kinh một chút sẽ không nha, đau đã chết.” Vân Phi Tuyết không chút nào làm ra vẻ xoa bị chà đạp đau đớn.

“Đau không? Bồn vương thay người nhu nhu.” Tiêu Nam Hiên đi qua đi, sẽ vươn tay đi.

Vân Phi Tuyết lập tức cảnh giác đứng lên, lập tức đứng dậy theo dõi hấn đến: “Nói, người rốt cuộc là ai?”

Tiêu Nam Hiên sững sờ, nhíu mày nhìn nàng hỏi: “Vân Phi Tuyết, người đang làm cái gì? Bồn vương là ai? Người hội không biết?”

“Người không phải Quỷ vương.” Vân Phi Tuyết đột nhiên thực khẳng định đến, thủ liền thân đến hấn trên mặt, muốn cưỡi xuống của nàng mặt nạ.

“Vân Phi Tuyết, người làm gì? Người có ý tứ gì?” Tiêu Nam Hiên lập tức bắt lấy tay nàng, không rõ nàng đang nói cái gì?

124. Chương 124: Ta Muốn Vân Phi Tuyết

“Ta nói người không phải Quỷ vương, Quỷ vương sẽ không là người cái dạng này?” Vân Phi Tuyết bỏ ra tay hấn, này cũng không hiểu chưa?

“Chúng có đâu? Người vì cái gì cảm thấy bồn vương không phải Quỷ vương?” Tiêu Nam Hiên mâu quang sắc bén nhìn nàng, không rõ nàng vì cái gì sẽ có ý nghĩ như vậy.

“Quý vương ai chẳng biết nói lãnh huyết tàn khốc vô tình, làm việc lại mạnh mẽ vang dội, nhất quan trọng hơn hẳn hân nữ nhân đâu, khi nào thì hội như vậy uy hiếp người ta, còn có điểm cổ tình gây sự làm cho nữ nhân cho hân uy cơm cùng tắm rửa, cho nên, người không phải Quý vương, người là ai.” Vân Phi Tuyết đột nhiên thân thủ xốc lên hân trên mặt màu bạc mặt nạ.

Tiêu Nam Hiên lần này cũng không có xuất thủ ngăn cản, liền đứng ở nơi đó mắt lạnh nhìn chằm chằm nàng.

Tả hữu hình thành tiên minh đối lập mặt, một bên hoàn mỹ làm cho người ta ghen tị, một bên lại xấu xí làm cho người ta chán ghét, tuy rằng đây là nàng lần thứ hai nhìn đến, nhưng là vẫn là nhện không được sống sót, trong lòng cũng ai thán, nếu hân không có bị thương, hân là cùng Quý Mị giống nhau là cái đồng dạng tuần mỹ tuyệt luân.

“Hiện tại tin.” Nhìn một lát kinh ngạc nàng, Tiêu Nam Hiên ngữ khí lạnh như băng, hân chưa bao giờ để ý người khác thấy thế nào? Nhưng là hân cũng không hy vọng nàng sợ hân, về phần hân vì cái gì muốn cho nàng uy cơm cùng tắm rửa, hân chính là theo bản năng làm như vậy, hân cũng nói không rõ vì cái gì? Nhiều như vậy năm qua hân vẫn bắt buộc chính mình bình tĩnh, cái gì đều muốn cẩn thận chu toàn mới đi làm, nhưng là lúc này đây hân tưởng thuận theo chính mình tâm đi làm.

“Chính là người đột nhiên thay đổi, làm cho ta không thích ứng.” Vân Phi Tuyết giải thích đến, cũng nghi hoặc hân như thế nào hội đột nhiên đổi của nàng thái độ chuyển biến như thế to lớn.

“Chậm rãi sẽ thích ứng rồi.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng một cái đến, chẳng lẽ nàng thích bị hân ngược đãi sao?

“Vương gia, tắm rửa thủy đã muốn chuẩn bị tốt rồi, muốn đưa tiến vào sao?” Cửa vang lên nha hoàn thanh âm.

“Đưa vào đến.” Tiêu Nam Hiên phân phó nói, theo sau lại đem cái kia màu bạc mặt nạ đưa trên mặt, hân không nghĩ nhìn đến nha hoàn Na Na sợ hãi bộ dáng,

Nhóm bị nhẹ nhàng đẩy ra, hai cái nha hoàn nâng một cái to như vậy bồn tắm đi vào đến phóng hảo, sau đó mặt sau nha hoàn đem chuẩn bị tốt nước ấm đổ đến bên trong, hết thấy chuẩn bị tốt sau, mới lui đi ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên không e dè ở nàng trước mặt cởi áo tháo thắt lưng.

Vân Phi Tuyết ở một bên muốn xoay quá mặt đi, nhưng là lại kinh không được dự hoặc muốn xem hân kia kiện mỹ dáng người, đơn giản không e dè ngồi ở chỗ kia nhìn mỹ nam cởi áo đồ.

Rắn chắc hữu lực màu đồng cổ da thịt, bụng thượng lực khối cơ bụng liền như vậy hiện ra ở nơi nào, cử kiêu mông, Wase, gợi cảm nha, mâu quang đột nhiên dừng ở rồi hân kia đặc đại nam tính đặc thù thượng, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu nẩy lên ốt, nàng cổ nén, nàng cũng không thể lưu máu mũi, nếu không rất tổn rồi.

“Xem đủ sao? Bốn vương có thể xuống nước rồi sao?” Tiêu Nam Hiên thanh âm đột nhiên vang lên, khoe môi hơi hơi nhất loan, bình thường nữ tử đã sớm xấu hổ quay đầu đi rồi, nàng lại xem dị thường hưng phấn.

“Còn không có xem đủ.” Vân Phi Tuyết không hề nghĩ ngợi đáp nói, nói xong, mới phát giác chính mình nói rồi cái gì? Rất sắc rồi đi, sắc mặt đỏ lên, xấu hổ đến:“Cái kia người tùy tiện.”

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên thoải mái mang cười lộ lên, sau đó mại chân khóa tiến dục dừng lý ngồi xuống, bắt tay cánh tay đặt ở dục dừng bên cạnh thượng, nhắm mắt lại phân phó nói:“Cấp bốn vương sát bối.”

“Chính mình động thủ, hoặc là đi phân phó người khác.” Vân Phi Tuyết ngồi ở bên giường động cũng chưa động, ánh mắt chung quanh đánh giá hân phòng.

“Bốn vương đang nói một lần, cấp bốn vương sát bối, bằng không.....” Tiêu Nam Hiên bán là mệnh lệnh bán là uy hiếp miệng nhìn nàng, nàng hân là hiểu được hân muốn nói gì.

Vân Phi Tuyết giận trừng mắt hắn, chết tiệt, chỉ biết uy hiếp nàng, đi đến hắn phía sau, cầm lấy bên cạnh khăn ướt đặt ở trên tay, liền hung hăng, liều mạng cấp hắn lau đứng lên, nàng thế nào cũng phải lau da hắn.

“Không sai, này lực đạo vừa lúc.” Tiêu Nam Hiên vẻ mặt hưởng thụ bộ dáng, liền nàng này lực đạo, quả thực là cho hắn cong ngửa.

Hắn đến cử hội hưởng thụ, sờ sờ chính mình lên men thủ, Vân Phi Tuyết theo sau đem khăn ướt nhất vẫn đến: “Sát tốt lắm.”

“Lại đây, phía trước còn không có sát.” Tiêu Nam Hiên xoay người lại phân phó nói.

“Tiêu Nam Hiên, ngươi là không phải được một tác lại muốn tiến một thước rồi, phía trước ngươi sẽ không sát sao?” Vân Phi Tuyết trừng mắt hắn.

“Ngươi có thể cự tuyệt, bất quá nếu muốn hảo hậu quả.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng một bộ không sao cả, không mạnh bách bộ dáng.

Nhìn hắn mâu quang trung mang theo uy hiếp, Vân Phi Tuyết hận thẳng cắn răng, nhận mệnh cầm lấy thấp bốt, tự giễu đến: “Ta có thể cự tuyệt sao?”

“Không thể, nếu biết không có thể, vậy thống khoái điểm.” Tiêu Nam Hiên thúc giục, kỳ thật hắn vẫn muốn làm không hiểu nàng, nàng cư nhiên vì cái kia bé nhỏ không đáng kể nha đầu ngốc, như vậy ủy khuất chính mình.

Vân Phi Tuyết thật muốn dùng sức sát ở hắn trên vai miệng vết thương, nhưng là nghĩ đến Thái y nói qua, không thể dính thủy, ngấm lại vẫn là quên đi, bằng không, hắn lại có lấy cơ uy hiếp chính mình rồi.

Không chút để ý thủ lung tung ở hắn trước ngực, qua lại sát, một chút khí lực cũng chưa dùng.

“Vân Phi Tuyết, nhĩ hảo giống đã ăn cơm xong chưa, dùng điểm lực.” Nhìn nàng không đến nơi đến chốn ở hắn trước ngực sát, Tiêu Nam Hiên bị nàng làm cho thật sự thực không thoải mái.

Dùng sức? Vân Phi Tuyết đột nhiên nhìn đến chính mình trên cổ tay vết sẹo, lập tức ném tới thấp bốt ủy khuất đến: “Ta cũng tưởng nha, nhưng là tay của ta đau quá, vừa rồi uy người ăn cơm, lại giúp người tắm rửa, hiện tại đau quá.”

Thủ đau, Tiêu Nam Hiên một chút khấn trương cầm tay nàng, hắn như thế nào quên chuyện này rồi, vội vàng xem xét đến: “Bây giờ còn đau không?”

“Không cần lực là sẽ không đau rồi.” Vân Phi Tuyết giả dối đến, nhưng cũng ngăn ra, hắn là ở quan tâm nàng sao?

Đột nhiên phát hiện nàng mâu trung chợt lóe mà qua quang mang, Tiêu Nam Hiên lập tức hiểu được nàng là trang, phía sau liền đem nàng kéo vào dục dũng, hước diễn đến: “Người đã thủ đau, như vậy bốn vương thực nguyện ý giúp người tẩy.”

Chờ Vân Phi Tuyết phản ứng lại đây, đã muốn ở dục dũng lý, trên người quần áo đều ướt đầm, mạnh mẽ theo trong nước đứng lên, đầu gối nhất cung liền hướng hắn hạ thân đỉnh đi.....

Tiêu Nam Hiên chân nhẹ nhàng nhất na, liền ngăn cản trụ nàng tập kích tới được chân, con người đen gắt gao khóa nàng bị quần áo ướt sũng bao vây trụ bán trong suốt linh lung có hứng thú thân thể, hạ thân lập tức còn có rồi phản ứng.

“Nhìn cái gì vậy? Yếu tẩy, chính người tẩy.” Vân Phi Tuyết nhìn hắn nhìn chằm chằm chính mình, nói năng lỗ mãng đến, đã nghĩ yếu đi ra ngoài.

“Bốn vương càng muốn cùng người cùng nhau tẩy.” Tiêu Nam Hiên một phen ôm quá nàng, gắt gao giam cầm trong ngực trung, thân liền bá đạo mang theo đoạt lấy phúc thượng của nàng thân.....

Vân Phi Tuyết muốn giãy dụa, nhưng là nề hà hai người ở bên trong, dục dũng dị thường nhỏ hẹp chật chội, còn không có động, liền đụng phải bên cạnh.

Từ..... Tiêu Nam Hiên lập tức xé mở trên người nàng quần áo, sau đó ném đi ra ngoài.....

Chi nha một tiếng, lúc này môn đột nhiên bị đẩy ra.

“Sư huynh.....” Long Phi vừa mở ra môn, liền thấy nhất kiện quần áo hướng hần nghênh diện bay lại đây, thân thủ một phen tiếp được nó, liền thấy ở dục dũng lý triển miên thêm ái muội cơ hồ thân thể hai người, sắc mặt nhất quần.

Tiêu Nam Hiên nhìn đến đi vào đến Long Phi, lập tức ôm nàng ngồi vào dục dũng lý, miễn cho nàng cảnh xuân tiết ra ngoài.

Vân Phi Tuyết nghe ra là Long Phi thanh âm, đem cơ hồ thân mình che dấu ở dưới nước.

“Long Phi, có việc sao?” Tiêu Nam Hiên ngữ khí như thường, tựa hồ không có chút xấu hổ cùng không khoe.

“Chờ các người mang rồi các người chuyện đang nói?” Long Phi trên mặt đột nhiên mang theo tức giận, phẩy tay áo một cái xoay người liền rời đi.

Vân Phi Tuyết có chút kỳ quái, này vẫn là lần đầu tiên nhìn đến hần phát lớn như vậy tính tình, ngẩng đầu nhìn Tiêu Nam Hiên hỏi:“Hắn làm sao vậy? Giống như thực sinh khí?”

“Không biết.” Tiêu Nam Hiên thuận miệng đáp nói.

Vân Phi Tuyết nhưng chưa tin tưởng hần trong lời nói, hần nhất định biết, bởi vì nàng xem ra hần mâu quang mang theo cái loại này phức tạp cảm xúc.

“Nước lạnh rồi, đứng dậy đi.” Tiêu Nam Hiên đã muốn đã không có vừa rồi, đứng dậy đi đến một bên mặc quần áo, nhìn đến như trước ngồi ở trong nước Vân Phi Tuyết, khóe môi cười lập tức hiểu được, nàng không có quần áo.

Thân thủ liền đem nàng ôm đi ra, phóng tới trên giường, sau đó mới đến:“Bổn vương đi phân phó Tiểu Đào đem quần áo cho người đưa lại đây.”

“Hảo, nhanh lên.” Vân Phi Tuyết trực tiếp chui vào chăn bên trong, bao lấy chính mình thân thể.

Tiêu Nam Hiên đi ra cửa phòng, phân phó tiểu học đào sau, xoay người vào thư phòng, vừa xong thư phòng, Long Phi bước đi tiến vào.

Nhìn hần một chữ một chút, còn thật sự đến:“Sư huynh, người đã nói trong lời nói coi như số sao?”

“Nói cái gì?” Tiêu Nam Hiên sửng sốt, kỳ thật hần đã muốn cái kia mơ hồ biết hần muốn nói gì? Nhưng là hần hy vọng không phải.

“Người đã nói, nếu ta nghĩ muốn Vân Phi Tuyết, người sẽ đem nàng tặng cho ta, như vậy hiện tại đem nàng tặng cho ta.” Long Phi mâu quang nhìn thẳng hần yêu cầu đến.

125. Chương 125: Khiếp Sợ

“Long Phi, người cũng nói qua, nàng là của ta Vương phi, mà lại người cũng không thích nàng.” Theo dõi hần đã lâu, Tiêu Nam Hiên mới nói ra như vậy một câu.

“Sư huynh như thế nào biết ta không thích nàng? Cũng là người không chịu đem nàng cho ta.” Long Phi mâu trung đã muốn mơ hồ phát lên tức giận.

“Long Phi, vì cái gì? Nói cho ta biết vì cái gì nhất định phải nàng?” Tiêu Nam Hiên nhìn hần thái độ như thế kiên quyết, từng ấy năm tới nay, hần rất ít như vậy cố chấp cùng chính mình yêu cầu cái gì?

“Sư huynh, người rõ ràng biết, vì cái gì nhất định phải bức ta nói đi ra?” Long Phi mâu trung mang theo thê lương cùng bị thương.

“Long Phi, ta không nghĩ thương tổn người, này trên đời ta duy nhất không có thể thương tổn nhân chính là người, tốt lắm, chúng ta khiến cho chính nàng tuyển, nếu nàng lựa chọn người, ta liền đem nàng cho người.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên hạ quyết định quyết tâm đến.

“Hảo.” Long Phi gật đầu, sau đó mới nhìn hắn chưa sót đến: “Sư huynh, người thay đổi, nếu này đây tiền, người nhất định không chút do dự liền đem nàng cho ta.”

“Long Phi, người cũng thay đổi, nếu này đây tiền, người sẽ không theo ta mở miệng yếu một nữ nhân.” Tiêu Nam Hiên cũng nhìn hắn.

“Sư huynh, đó là bởi vì ta nghĩ đến đời này, người cũng không sẽ ở thích gì nữ nhân, cho nên ta không cần.” Cho nên hắn một mực yên lặng mặc chờ đợi.

Thích? Tiêu Nam Hiên sửng sốt, hắn nói thích, chẳng lẽ chính mình thích Vân Phi Tuyết? Không, sẽ không, mâu thuẫn lạnh lùng đến: “Ta sẽ không thích bất luận kẻ nào?”

“Phải không?” Long Phi khóe môi gợi lên một cái trào phúng, sau đó đến: “Nếu người không thích nàng, như vậy liền đem nàng cho ta.”

“Chúng ta vừa rồi nói qua rồi, làm cho chính nàng tuyển.” Tiêu Nam Hiên nói xong, liền hướng về phía ngoài cửa phân phó nói: “Người tới, đi thỉnh Vương phi lại đây.”

“Thị, Vương gia.” Một cái nha hoàn lĩnh mệnh mà đi.

Rất nhanh, Vân Phi Tuyết sẽ đến thư phòng, đẩy ra cửa phòng, liền phát giác bên trong không khí tựa hồ có chút không đúng? Nhìn bọn họ mở miệng hỏi nói: “Các người tìm ta có chuyện gì?”

“Phi Tuyết, ta thích người, nếu cho người lựa chọn, người nguyện ý cùng ta cùng một chỗ sao?” Long Phi nhìn nàng ôn nhu hỏi.

Vân Phi Tuyết ngẩn ra, xem hắn, lại nhìn xem Tiêu Nam Hiên, bọn họ đây là đang làm cái gì?

“Vân Phi Tuyết, Long Phi nói thích người, hiện tại bốn vương cho người một cái cơ hội, nếu, người tuyển hắn, như vậy bốn vương hội thành toàn các người.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng nói xong, thủ cũng không từ nắm thật chặt.

Tuyển Long Phi? Vân Phi Tuyết bị bọn họ bừa bãi rồi, nhìn bọn họ đến: “Tiêu Nam Hiên, Long Phi, các người rốt cuộc đang nói cái gì? Ta như thế nào nghe không hiểu? Ta tuyển Long Phi làm cái gì?”

“Phi Tuyết, người không cần phải hiểu, hiện tại ta chỉ hỏi người, người nguyện ý cùng ta cùng một chỗ sao?” Long Phi đi tiến nàng, ôn nhu mâu quang nhìn thẳng hắn.

Vân Phi Tuyết nâng mâu đối diện hắn, đã lâu, mới hỏi nói: “Long Phi, vì cái gì? Vì cái gì muốn ta cùng người cùng một chỗ?” Nàng thật sự lộn không rõ rồi, bọn họ đây là ở xướng thế nào vừa ra.

“Bởi vì ta thích người, thích của người kiên cường, thích của người không ngại, thích của người thiện lương, thích của người không giống người thường, thích của người hết thấy hết thấy.....” Long Phi kéo tay nàng, nhìn thẳng nàng đến.

Một bên Tiêu Nam Hiên nhìn nàng dừng hắn giữ chặt thủ, thủ không khỏi lại nắm thật chặt.

Vân Phi Tuyết Mỹ mâu giữa dòng động hào quang, đã lâu, đột nhiên cười khẽ đứng lên, rút về chính mình thủ nói: “Long Phi, của người lời tâm tình thật sự hiểu động nghe, nhiên ta thiếu chút nữa tưởng thật sự, nhưng là, người còn nhớ rõ người từng nói sao? Của người mâu thuẫn vô tình, cho nên, người trực tiếp nói cho ta biết, người muốn làm gì? Có lẽ ta sẽ giúp người.”

Nghe được nàng nói như vậy, một bên Tiêu Nam Hiên nắm chặt thủ, đột nhiên lỏng rồi rời ra, tâm tình lập tức trầm tĩnh lại.

“Phi Tuyết, người vì cái gì yếu như thế thông minh.” Long Phi than nhẹ một chút, sau đó lại đã: “Như vậy ta chỉ hỏi người, nếu người phải ở ta cùng sư huynh trong lúc đó tuyển một cái, người hội tuyển ta sao?”

Vân Phi Tuyết nhìn xem một bên vẫn không nói gì Tiêu Nam Hiên, đang nhìn xem Long Phi, nàng mơ hồ thấy này trong đó có cái gì nàng không biết chuyện tình, đầu óc một lần biến hồi tưởng, đột nhiên linh

quang chột lóe, một cái lờn mặt ý niệm trong đầu xuất hiện ở cửa nàng trong đầu, chẳng lẽ Long Phi thích là hần?

“Long Phi, người thích hần là sao?” Nàng trực tiếp nhìn hần hỏi.

Long Phi sửng sốt, nàng cư nhiên có thể đoán đầu, nhưng là hần không nghĩ phủ nhận, nhẹ nhàng gật gật đầu, lần đầu tiên hần ở người khác trước mặt thừa nhận đã biết không bị thể nhân sở nhận cảm tình, cảm giác hảo thoải mái, chính là nàng hội nghĩ như thế nào? Nhưng là này đã muốn không trọng yếu rồi.

Thấy hần thần nhiên thừa nhận, Vân Phi Tuyết quả thật có trong nháy mắt ngốc lẳng, nhưng là loại chuyện này ở hiện đại thực bình thường, không có gì cùng lắm thì, hồi đầu nhìn Tiêu Nam Hiên đến: “Người thật đúng là hạnh phúc.”

Hạnh phúc? Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đồng thời nhìn nàng, nàng quả nhiên mỗi lần đều là ngửa ra kinh người, ở người khác trong mắt sở không thể dễ dàng tha thứ, dị dạng cảm tình, ở nàng trong mắt, cư nhiên là hạnh phúc.

“Bất quá, Long Phi, người lôi kéo ta làm cái gì?” Vân Phi Tuyết không nghĩ ra rồi, hần rõ ràng không thích chính mình, vì cái gì yếu nàng tuyển hần đầu?

“Bởi vì sư huynh thích người, bởi vì ta ghen tị người, này lý do được không?” Long Phi không chút nào giấu diếm, trực tiếp nói đến.

Vân Phi Tuyết giật mình nhìn hần, như là nghe được một cái thiên đại chê cười giống nhau, Tiêu Nam Hiên thích nàng? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ hần thay đổi là vì hần thích nàng, không, sẽ không .

Đầu hảo loạn, chuyện đêm nay rất ngoài dự đoán mọi người rồi, Long Phi thích là Tiêu Nam Hiên, Tiêu Nam Hiên vừa vui hoan nàng? Làm cho nàng lập tức tiêu hóa không được.

“Phi Tuyết, cho ta một cái trả lời thuyết phục.” Long Phi không cho nàng lo lắng thời gian, trực tiếp ép hỏi đến.

“Long Phi, ta không thể đáp ứng người, ta vẫn làm người là bằng hữu, mặc dù ta muốn rời đi hần, như vậy ta nhất định cũng sẽ tìm cái yêu ta nam nhân cùng hần cùng một chỗ, nhưng là người kia nhất định sẽ không là người.” Vân Phi Tuyết tuy rằng đầu óc thực loạn, đây là điểm ấy nàng là rất rõ ràng .

“Phi Tuyết, vậy người thích sư huynh sao?” Bị nàng cự tuyệt, Long Phi đã sớm nghĩ tới, nhưng là này hần có vẻ quan tâm.

Tiêu Nam Hiên tâm đột nhiên rung động, không khỏi khẩn trương đứng lên, nàng thích hần sao? Vì cái gì hần hội như thế để ý? Hần không nên đi để ý.

Nàng thích hần sao? Vân Phi Tuyết lại là ngẩn ra, nàng không nghĩ tới vấn đề này, nàng nhưng thật ra muốn hỏi chính mình, nàng hận hần sao? Cần thận ngẫm lại, hận ý giống như thực phai nhạt, nhưng là nàng thích hần sao? Giống như chưa từng có.

Đã lâu, nàng mới cười hay nói giỡn giảm bớt không khí đến: “Này đó đã muốn không trọng yếu rồi, các người đừng quên, nói không chừng, ta không thể sống quá Vân Hạc quy định ba tháng, chờ ta có thể sống quá đang nói đi.”

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi sửng sốt, bọn họ lại xem nhẹ rồi vấn đề này.

“Các người nói đi, ta về trước phòng rồi.” Vân Phi Tuyết nhìn bọn họ bước đi ra thư phòng, nàng nếu muốn nhất tưởng vừa rồi này làm cho nàng giật mình không nhỏ tin tức.

Một người trở lại phòng, an vị ở trên giường, lấy tay nâng cằm, nhìn ngoài cửa sổ sống sờ.

“Tiểu thư, người suy nghĩ cái gì? Như thế nào một hồi đến liền ngẩn người?” Tiểu Đào kỳ quái hỏi, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn đến tiểu thư cái dạng này.

“Không có gì? Đúng rồi, Tiểu Đào, nha đầu ngốc đầu.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nhớ tới hỏi.

“Tẩy hảo tắm, ăn được này nọ, nàng đã muốn ngủ.” Tiểu Đào hồi đáp.

“Ân, kia Tiểu Đào, đừng quên làm cho nàng uống được.” Vân Phi Tuyết phân phó nói.

“Tiểu thư, nô tỳ đã biết, kia nô tỳ trước tiên lui đi xuống rồi, nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi.” Tiểu trồn nói đến.

“Đi thôi, ta cũng muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu.

Tiểu Đào ra cửa, nàng vừa muốn nằm đổ, liền nhìn đến Tiêu Nam Hiên thủ cái kia cầm bầu rượu, chén rượu đi đến, phóng tới trên bàn, đảo mắt rượu đến: “Rời giường, bồi bổ vương uống một chén.”

“Hảo.” Nhìn hần vẻ mặt có chút mất mát uể oải, Vân Phi Tuyết đứng dậy xuống giường ngồi vào hần bên người, này vẫn là lần đầu tiên nàng xem đến hần cái dạng này, vừa lúc nàng còn có rất nhiều vấn đề yếu hần giải đáp.

Tựa hồ biết nàng hỏi cái gì? Tiêu Nam Hiên một ngụm liền uống hết chén trung rượu, mâu quang mê huyền đến: “Bổn vương lúc còn rất nhỏ, liền đã báỉ mẫu phi sư huynh Ma quân công tử vi sư, thường xuyên lên núi đi học võ công, có một lần, sư phó đột nhiên dẫn theo một cái một thân áo trắng tiểu nam hài trở về, làm cho hần gọi ta sư huynh, đó là bổn vương lần đầu tiên nhìn thấy hần, sau lại, chúng ta quan hệ tốt lắm, cùng nhau tập võ, mỗi lần bổn vương hồi cung ở sau khi trở về, đều đã cho hần mang rất nhiều ăn ngon, mỗi một lần gặp lại, chúng ta đều tránh ở một cái chốn thảo luận cái không ngừng, chậm rãi chúng ta trưởng thành, bổn vương tổng cảm giác Long Phi mỗi lần nhìn thấy ta trong mắt tựa hồ có loại khôn kể cảm xúc, bổn vương vẫn chưa chú ý, thẳng đến ra kia chuyện, bổn vương bị sư phó cứu trở về, Long Phi chẳng phân biệt được ngày đêm chiếu cố ta, kích thích ta, làm cho ta có sống sót, sau đó ở một mực yên lặng mặc giúp ta, chỉ cần ta nói, hần không chút do dự đi làm, báo thù lộ cũng không tốt đi, kia một lần, hần gạt ta dùng tánh mạng chỉ mới, dụ dỗ thái tử phóng ra, kiếm đã đâm hần ngực, hần liền như vậy mỉm cười rồi ngã xuống đi, bổn vương đem hần ôm vào trong ngực, hỏi hần vì cái gì làm như vậy? Hần chính là mỉm cười nói một câu, ‘Sư huynh, vì người ta nguyện ý, chính là tử, có thể chết ở cửa người trong lòng, ta giống nhau thực hạnh phúc.’.....”

126. Chương 126: Càng Thêm Nghi Hoặc

Nhìn hần kiết nhanh toàn chén rượu, Vân Phi Tuyết biết hần lòng đang giãy dụa, ở khổ sở, nhìn hần đến: “Long Phi như vậy lấy tánh mạng yêu người, người nhất định thực cảm động có phải hay không?”

“Thị, bổn vương thực cảm động, nhưng là, bổn vương không có chuẩn bị tâm lý nhận như vậy cảm tình, may mắn, sư phó đem Long Phi cứu trở về.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí có chút trầm trọng, Long Phi yêu, vẫn đặt ở hần trong lòng, làm cho hần suyễn bất quá đứng lên, hần không thể thuyết phục chính mình nhận, tuy rằng hần hận nữ nhân, nhưng là hần tình cảm cần quả thật thực bình thường, không thể đối mặt một người nam nhân.

“Người không thể nhận hần, lại không thể thương tổn hần, phải không? Ta nghĩ Long Phi cũng có thể biết tâm tư của người, cho nên nhiều như vậy năm mới yên lặng đứng ở cạnh người.” Nhìn hần thống khổ bộ dáng, Vân Phi Tuyết chỉ biết hần đã ở rối rắm giãy dụa.

“Thị, hần hiểu được, hần cái gì đều hiểu được? Hần nói hần không cầu cái gì? Hần thậm nghĩ thủ bổn vương, cho nên nhiều như vậy năm qua, vô luận bổn vương có bao nhiêu nữ nhân? Hần đều làm như không thấy, thậm chí cũng không hội nhiều lời một tiếng, hần không nghĩ cấp bổn vương tạo thành gì ảnh hưởng, cho nên hần che dấu tốt lắm, bổn vương vẫn thấy đối hần áy náy, nhưng là lại không thể nhận, cho nên chỉ cần hần yêu cầu, bổn vương nhất định hội đáp ứng.” Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm nàng, cùng nàng nói qua, tâm tình tựa hồ không hề như vậy áp lực.

“Ta hiểu được, sở hữu hần muốn ta, người cũng không chút do dự đáp ứng.” Vân Phi Tuyết tiếp nhận nói đến, nguyên lai là có chuyện như vậy?

“Bổn vương cho người chính mình tuyển, nếu người lựa chọn hần, bổn vương sẽ đáp ứng.” Tiêu Nam Hiên nói đến, không có chút giấu diếm, hần chính là như vậy tưởng .

“Ha ha.” Vân Phi Tuyết cười khẽ đứng lên, sau đó đến: “Long Phi nói người thích ta, hẳn ghen tị ta, là hẳn chính mình không thấy rõ sở, nếu người thích ta, như thế nào hội nghĩ như vậy? Nam nhân trời sinh còn có hai loại này nọ không thể làm cho, cho dù là tình như thủ túc huynh đệ, thì phải là nương tử cùng lứa nhỏ.” Chính là không biết vì cái gì? Nàng nói xong câu đó thời điểm, đột nhiên có loại mất mát cảm giác? Xem ra nàng nhất định là không có nam nhân thích rồi, đời trước đời này đều là.

Tiêu Nam Hiên chính là nhìn nàng một cái, lại uống một chén rượu, hẳn sẽ không nói cho nàng, làm Long Phi nắm nàng thủ thời điểm, hẳn thật sự rất sợ, nàng hội tuyển Long Phi.

“Mượn rượu tiêu sầu, từng cái nam nhân đều như vậy, quên đi, ta cùng người đi.” Vân Phi Tuyết cũng cầm lấy chén rượu, nhợt nhạt uống một ngụm, cứ nhiên không phải lạt rượu để hương vị, là ngọt ngào mang theo mùi hoa rượu, không khỏi hỏi: “Đây là cái gì rượu? Tốt như vậy uống?”

“Bách Hoa tửu, mẫu phi thích nhất rượu.” Tiêu Nam Hiên đến, từ mẫu phi qua đời sau, hẳn cũng chỉ uống loại rượu này.

“Để nghe tên, hảo uống rượu.” Vân Phi Tuyết khen, như trước nhợt nhạt uống, từ chính mình mặc đến sau, khó được có như vậy bình tĩnh ở chung ban đêm.

“Bởi vì chỉ có như vậy mỹ tên, mỹ rượu, mới xứng thượng mẫu phi.” Tiêu Nam Hiên mâu quang lộ ra khó được ôn nhu.

Vân Phi Tuyết biết hẳn khẳng định là lại suy nghĩ hẳn mẫu phi, cái kia mỹ không thể phương vật nữ tử, giờ lên chén rượu đến: “Vị vì người có được như vậy mỹ mẫu phi làm một ly đi.”

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, cũng giờ lên trong tay chén rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch.....

Một lúc lâu sau, Vân Phi Tuyết sắc mặt ửng đỏ tựa vào hẳn trong lòng, tay chân vũ động .

Tiêu Nam Hiên đem nàng ôm đến trên giường, giúp nàng cái hảo chặn đến: “Người uống say, ngủ đi.”

“Ta không uống rượu, ta cho tới bây giờ cũng không hội uống rượu.” Vân Phi Tuyết lập tức đá văng ra chặn, đứng dậy bất mãn trừng mắt hẳn đến.

“Cho tới bây giờ, người trước kia cũng uống rượu?” Tiêu Nam Hiên sửng sốt, nếu trước kia liền uống qua, không nên là cái dạng này.

“Là nha, ta cố ý đi luyện quá, toàn bộ đặc công đội đều không có nhân có thể uống qua của ta.” Vân Phi Tuyết có chút tự hào vỗ ngực đến.

Đặc công đội? Đó là cái gì vậy? Tiêu Nam Hiên càng thêm nghi hoặc rồi, đều nói rượu sau phun thực ngôn, hiện tại vừa lúc là một cơ hội, lấy tay bắt lấy của nàng bả vai đến: “Người là ai?”

“Hừ, không thể nói.” Vân Phi Tuyết tuy rằng say rượu, nhưng là đặc công đội này giới luật nàng nhưng là thực ghi tạc tâm.

“Vì cái gì không thể nói?” Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm nàng.

“Người muốn làm gì? Bộ của ta nói, người là ai?” Vân Phi Tuyết túy mê ly ánh mắt vẫn là lộ ra một tia đề phòng.

Tiêu Nam Hiên càng thêm tiếu nuối rồi, say rượu sau còn có thể như thế đề phòng, hẳn huấn luyện ra thủ hạ, chỉ sợ đều không có nàng bốn sự này? Hẳn cũng tuyệt đối tin tưởng Vân Hạc huấn luyện không ra như vậy nàng, nàng đến tốt cùng là ai? Thân phận càng ngày càng khả nghi, việc làm cũng làm cho người ta xem không hiểu?

“Vân Phi Tuyết, nói cho ta biết người là ai? Được không?” Hẳn trên giường ôm lấy nàng, ở nàng bên tai nhẹ giọng hỏi.

“Người là ai?” Vân Phi Tuyết quay đầu lại nhíu mày hỏi, sau đó đột nhiên hưng phấn đến: “Người là cái nam nhân, chẳng lẽ là ta bạn trai?” Nàng có bạn trai rồi.

Bạn trai? Đây lại là cái gì vậy? Như thế nào nàng đêm nay nói trong lời nói, hẳn một câu đều nghe không hiểu, bắt quá xem của nàng bộ dáng, hẳn là thực tốt nhân, vì thế rất phối hợp nói đến: “Đối, ta là người bạn trai.”

Vân Phi Tuyết loạng choạng đầu theo dõi hẳn, đột nhiên xuất kỳ bất ý chen chân vào liền hung hăng đem đạp đi xuống.

Tiêu Nam Hiên không nghĩ tới nàng hội đột nhiên xuất thủ, một cái không chú ý đã bị nàng đoán đến thượng, tức giận lập tức theo mâu trung dâng lên, đứng dậy, liền giận trừng mắt nàng: “Vân Phi Tuyết, người làm gì?”

“Ta làm gì? Người là không phải lại muốn cùng ta trên giường? Nói cho người, cô nãi nãi ta chính là giả không ra đi, không có nam nhân yếu, cũng không yếu người loại này chỉ biết dùng hạ nửa người tự hỏi động vật, tưởng chiếm cô nãi nãi tiện nghi, người cũng không hỏi thăm rõ ràng, ta là đang làm gì?” Vân Phi Tuyết hung hăng dùng túy mê ly ánh mắt trừng mắt hẳn, vì cái gì mỗi người nam nhân đều là như thế này.

Tiêu Nam Hiên nghe không hiểu nàng đang nói cái gì? Bắt quá lại nghe đã hiểu một câu, nghe nàng kia ý tứ? Rất nhiều nam nhân đều muốn cùng nàng trên giường? Còn có giả không ra đi? Nàng như thế nào hội giả không ra đi? Không chỉ nói có cái Dạ Phong, chính là không có, hướng về phía nàng này tuyệt sắc dung nhan, này nam nhân chỉ sợ cũng ulla lên rồi, nàng rốt cuộc đang nói cái gì?

“Vậy người nói cho ta biết, người là đang làm gì?” Một phen giữ chặt tay nàng cổ tay hung hăng hỏi.

“Ta vì cái gì muốn nói cho người? Ta mệt nhọc, ta muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết dùng sức rút về chính mình thủ, liền hướng trên giường đổ đi.

Một câu hữu dụng trong lời nói cũng không có hỏi đi ra, nhưng là hỏi ra rồi nhất bụng nghi hoặc, Tiêu Nam Hiên vô lực lắc đầu, liền nhìn nàng ngủ say ngọt bộ dáng, tựa như liễu điệp lông mi, nếm thử lông mi, thường thường khẽ run một chút, cao thẳng khéo léo mũi tiếp theo trương mê người gợi cảm tiểu Hồng thân, dày giống cái con mèo nhỏ giống nhau ngủ tư thế, hẳn đột nhiên có loại ý tưởng, thì phải là mặc kệ nàng là ai? Thân thể của nàng phân lại là cái gì? Hẳn cũng không sẽ thả khai nàng.

Nao nao, hẳn bị ý nghĩ của chính mình dọa ở, hẳn như thế nào có thể đối một nữ nhân lại có ý nghĩ như vậy, lập tức rời đi phòng, hẳn cần thanh tĩnh, cần bình tĩnh.

Sáng sớm, Vân Phi Tuyết liền cố sức mở to mắt, đầu đau quá, nàng làm sao vậy? Đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua cùng Tiêu Nam Hiên uống rượu, nàng nên sẽ không là uống rượu rồi đi, nàng sẽ không nói rồi cái gì đi? Bắt quá rất nhanh buông trong lòng, nàng rượu phẩm vẫn tốt lắm, cho dù uống rượu rồi, cũng tuyệt đối sẽ không nói không nên nói trong lời nói.

“Tiểu thư, người tỉnh.” Tiểu Đào bưng rửa mặt thủy đi vào đến, phía sau còn đi theo một cái mắt to trên mặt mang theo hai cái tiểu rượu oa thực ngọt nha đầu.

“Tiểu Đào, nàng là ai?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc hỏi, nàng như thế nào chưa từng thấy.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Nha đầu nhìn đến nàng, hưng phấn chạy đến của nàng bên giường.

“Người.... Người là nha đầu ngốc.” Vân Phi Tuyết quả thực không thể tin được hai mắt của mình, hiện tại nàng quả thực phán nếu hai người, nếu nàng không nói lời nào, không ngốc cười, thật đúng là nhìn không ra đến, nàng có cái gì không giống với.

“Tiểu thư, có phải hay không dọa nhảy dựng, Tiểu Đào vừa nhìn đến thời điểm cũng hoảng sợ.” Tiểu Đào ở một bên nói đến.

“Ha ha, là, không thể tin được.” Vân Phi Tuyết khẽ cười nói, bắt quá rất nhanh đã nghĩ đến, nàng cũng có thể là tiểu thư khuê các, như thế nào hội kém cỏi đầu? Nếu vẫn ngốc đi xuống thật sự là rất đáng tiếc rồi, sau đó hỏi: “Cấp nàng uống qua được rồi sao?”

“Ân, uống qua rồi, vốn nàng không chịu uống, bắt quá nhắc tới đến ăn ngon, liền ngoan ngoãn uống.” Tiểu Đào đến.

“Vậy là tốt rồi, nói không chừng, bệnh của nàng rất nhanh sẽ tốt lắm.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu.

“Tiểu thư, nô tỳ đi cho người chuẩn bị đồ ăn sáng.” Tiểu Đào phô hảo giường đến.

“Ân, đi thôi, đứng rồi, chuẩn bị một chén thanh chúc là có thể rồi.” Vân Phi Tuyết phân phó nói.

“Nô tỳ đã biết.” Tiểu Đào nói xong, liền đi ra ngoài chuẩn bị, nha đầu ngốc tắc tò mò ở cửa nàng phòng đánh giá cầm lấy này nhìn xem, buông, ở cầm lấy cái kia nhìn xem.

“Thích cái gì? Người mượn đi thôi.” Vân Phi Tuyết cười nói, vừa dứt lời, một cái hạ nhân bỏ chạy rồi tiến vào hồi bẩm đến.

“Vương phi, sáng sớm, vương phủ cửa liền quỳ một người, chỉ tên muốn gặp Vương phi.”

127. Chương 127: Cầm Thánh Chỉ

“Vương phi, sáng sớm, vương phủ cửa liền quỳ một người, chỉ tên muốn gặp Vương phi.”

Vân Phi Tuyết sửng sốt, ai hội chỉ tên muốn gặp nàng, vội vàng đứng dậy đến: “Ta đi nhìn xem.”

Vương phủ cửa ngoại một cái mười bốn ngũ tuổi nha hoàn sắc mặt lo lắng bất an quỳ gối nơi đó hướng bên trong nhìn xung quanh .

Vân Phi Tuyết đi vào nàng, trong lòng nghi hoặc, chính mình căn bản không biết nàng, đứng dậy nâng dậy nàng đến: “Người trước đứng lên, nói cho ta biết người là ai? Có chuyện gì sao? Vì sao phải gặp ta?”

Tiểu nha hoàn sửng sốt, lập lập tức phản ứng lại đây, liền mạng dập đầu đến: “Vương phi, van cầu người, cứu cứu nô tỳ gia tiểu thư.”

“Người đứng lên, tiểu thư nhà người là ai?” Vân Phi Tuyết lập tức kéo nàng, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Nghe được tiểu thư, nha hoàn nước mắt lập tức chảy ra đến: “Vương phi, nô tỳ gia tiểu thư, chính là Mạnh Đình Đình, nàng làm cho nô tỳ tới tìm người cầu cứu.”

Đình Nhi? Cầu cứu? Vân Phi Tuyết tâm vừa bước, đây là có chuyện gì? Vội vàng hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này? Đình Nhi làm sao vậy? Người nói rõ ràng.”

“Vương phi, ngày đó tiểu thư, đột nhiên cầm Vương gia hưu thư vô cùng cao hứng trở lại phủ, theo sau cốc công tử sẽ cầu hôn rồi, Vương gia then quá thành giận, một ngụm liền cự tuyệt, liền đem cốc công tử oanh xuất gia môn, sau đó liền đem tiểu thư đóng đứng lên, đột nhiên liền quyết định, ngày mai sẽ đưa tiểu thư đi ni cô am xuất gia, tiểu thư cầu nô tỳ đi tìm cốc công tử, ai biết đến cốc phủ mới chỉ biết, cốc công tử cũng bị Cổ gia nhân đóng đứng lên, không có biện pháp, tiểu thư khiến cho nô tỳ đến cầu Vương phi, nói Vương phi nhất định có biện pháp.” Tiểu nha hoàn lau nước mắt tự thuật hoàn, sau đó lại quỳ xuống: “Vương phi, nô tỳ van cầu người cứu cứu nô tỳ tiểu thư.”

“Người đứng lên, ta sẽ, nói cho ta biết nhà người lão gia vì cái gì không đồng ý? Muốn cho nàng xuất gia?” Vân Phi Tuyết hỏi, Đình Nhi không phải đã nói, bọn họ là thế giao, vốn liền tính làm cho bọn họ thành thân sao? Hiện tại vì cái gì ngược lại không đồng ý rồi?

“Nô tỳ không biết. ” Tiểu nha hoàn lắc đầu, nàng như thế nào biết lão gia ý tưởng.

“Hảo, người đi về trước nói cho tiểu thư nhà người, đã nói đừng cho nàng lo lắng, ta chuẩn bị một chút sẽ đi.” Vân Phi Tuyết nhìn nàng phân phó đến.

“Thị, nô tỳ thay tiểu thư cảm ơn Vương phi, nô tỳ cái này trở về nói cho tiểu thư.” Tiểu nha hoàn ngàn ân vạn tạ sau rồi đi.

Vân Phi Tuyết thế này mới trở lại vương phủ, vừa định mang theo Tiểu Đào đi mạnh phủ, đột nhiên lại muốn đến, nếu mạnh lão gia cố ý muốn cho Đình Nhi xuất gia làm sao bây giờ? Cổ đại thừa hành là cha Ma Ma chi mệnh môi chúc ngôn, xem ra nàng phải tưởng cái chu toàn kế sách.

“Tiểu thư, như thế nào không đi rồi? Không đi cứu Dĩnh Nhi sao?” Tiểu Đào nhìn đến nàng dừng lại cước bộ, nghi hoặc hỏi.

“Không phải không đi, ta là suy nghĩ, nếu Dĩnh Nhi nàng cha, cố ý làm cho nàng xuất gia, ta nên như thế nào ngăn cản, thuyết phục hấn đồng ý Dĩnh Nhi cùng Cổ Thần? Mặt khác còn có Cổ gia, bọn họ cũng không đồng ý, ta cuối cùng nếu muốn tưởng.” Vân Phi Tuyết giải thích nói.

“Nguyên lai tiểu thư lo lắng này, kỳ thật nói khó cũng khó, nói không khó cũng không nan.” Tiểu Đào nhưng thật ra thực nhẹ nhàng nhìn nàng đến.

Vân Phi Tuyết nhìn nàng, trên mặt mang theo kinh hãi: “Tiểu Đào, ngươi có biện pháp? Nói nhanh lên.”

“Tiểu thư, chỉ cần ngươi đi Vương gia kia muốn tới thánh chỉ tứ hôn là đến nơi, bọn họ chính là không đồng ý, cũng không dám không theo, kia nhưng là Hoàng Thượng ý chỉ, ai dám cãi lời.” Tiểu Đào đến.

Thánh chỉ? Đối yêu, nàng như thế nào cấp đã quên? Ở cổ đại thánh chỉ lớn hơn trời ạ, cao hứng lấy tay xoa bóp Tiểu Đào mặt: “Ngươi quá tuyệt vời, ta phải đi.”

Vân Phi Tuyết một đường chạy vội tới thư phòng, đẩy ra thư phòng môn, liền thấy bên trong không có một bóng người, Tiêu Nam Hiên cũng không ở bên trong, cười một chút, nàng quá mau rồi, hấn khẳng định còn không có hạ hướng hồi phủ đâu.

Rời đi thư phòng, liền thấy Long Phi theo đối diện đi tới, bốn mắt nhìn nhau, hấn đột nhiên xoay người đã nghĩ rời đi.

“Long Phi, sớm nha.” Vân Phi Tuyết thực tự nhiên đánh tiếp đón, sau đó hỏi: “Ngươi không nghĩ nhìn đến ta?”

Long Phi thân tử một chút, xoay người lại nhìn nàng, đột nhiên tự giấu nộ cười một chút: “Ta tưởng ngươi không nghĩ nhìn đến ta?”

“Ta vì cái gì không nghĩ nhìn đến ngươi? Ngươi là nói....” Vân Phi Tuyết một chút hiểu được, hấn nghĩ đến nàng hội khinh thường hấn.

“Ngươi sẽ không thấy ta thực xấu xa sao? Dù sao như vậy cảm tình là làm cho thế nhân sở khinh thường.” Long Phi ôn nhu mâu trung cũng mang theo thống khổ, hấn cũng giãy dụa quá.

“Long Phi, ngươi cho rằng ta là người như vậy sao? Nói thật, ngươi đối hấn yêu, làm cho ta cảm động, không chỗ nào cầu trả giá, yên lặng chờ đợi, không phải mỗi người đều có thể làm được.” Vân Phi Tuyết nhìn hấn chân thành nói đến.

Long Phi nhìn chăm chăm nàng, mâu trung hiện lên một tia khó có thể đọc biết quang mang, sau đó mới nói: “Phi Tuyết, ta không có người nói tốt như vậy? Nếu thật sự chính là yên lặng chờ đợi cùng trả giá, ta sẽ không hội ghen tị muốn cùng sư huynh yếu ngươi.”

“Long Phi, không cần đem chính mình tưởng rất hảo, ngươi cũng là nhân, là nhân sẽ không là hoàn mỹ, là nhân sẽ ích kỷ, nếu ngươi không ghen tị, ngươi không cần, như vậy ngươi sẽ không là thật thích hấn.” Vân Phi Tuyết an ủi hấn đến.

“Phi Tuyết, cảm ơn ngươi.” Long Phi mâu giữa dòng lệ ra một tia cảm động, vừa muốn há mồm, liền thấy Tiêu Nam Hiên theo bên kia đã đi tới.

“Sư huynh, ngươi đã trở lại.” Hấn như trước càng thường lui tới giống nhau đánh tiếp đón, liền giống nhau ngày hôm qua chuyện tình không có phát sinh quá.

“Ân, Long Phi theo ta đến thư phòng đi, có một số việc ta nghĩ ngươi cho ta một chút ý kiến.” Tiêu Nam Hiên nhiều điểm, mâu quang đảo qua nàng, sau đó đang nói đến.

“Hảo.” Long Phi gật đầu sẽ cùng hấn đi thư phòng.

“Tiêu Nam Hiên, ta tìm ngươi có chuyện.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến Dĩnh Nhi chuyện, lập tức gọi lại hấn.

“Ngươi tìm bốn vương có việc? Sự tình gì?” Tiêu Nam Hiên dừng lại cước bộ hồi đầu nhìn nàng.

“Ta nghĩ muốn nói thánh chỉ, cấp Dĩnh Nhi cùng Cổ Thần tứ hôn?” Vân Phi Tuyết gọn gàng dứt khoát nói đến, nhìn đến bọn họ nghi hoặc biểu tình, vội vàng lại giải thích nói: “Dĩnh Nhi trở lại Mạnh gia, nàng cha phi làm cho nàng xuất gia, Cổ gia cũng giam lỏng rồi Cổ Thần, không cho hấn thú Dĩnh Nhi.”

Tiêu Nam Hiên nghe xong nàng nói, nhìn chăm chăm nàng, khóe môi gợi lên một cái trào phúng nói: “Vân Phi Tuyết, người là không phải quản nhiều lắm? Đó là bọn họ chuyện tình, cùng bổn vương có gì quan hệ, đang nói thánh chỉ tứ hôn khởi là tùy tiện đã đi xuống.”

“Tiêu Nam Hiên, như thế nào với người không quan hệ? Nếu không phải người cường thú Dĩnh Nhi, nói không chừng, người ta đã sớm thành thân rồi, đứa nhỏ đều nên vài cái rồi, đang nói, thánh chỉ tứ hôn như thế nào không phải tùy tiện hạ? Mấu chốt là người có chịu hay không hỗ trợ?” Vân Phi Tuyết trừng mắt hấn, một lời liền vạch trần hấn.

Hấn mâu quang sắc bén nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên ném một câu: “Kia bổn vương không bang.” Nói xong, xoay người bước đi.

Vân Phi Tuyết một chút giữ chặt cánh tay hấn, thật sâu hấp khẩu khí, thay đổi một bộ mặt đến: “Vay người nói, người như thế nào mới bằng lòng hỗ trợ?”

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng bắt lấy chính mình cánh tay thủ, mâu trung đột nhiên hiện lên một tia mưu kế, cầm trong tay tấu chương đưa cho Long Phi nói: “Người trước giúp ta sửa sang lại một chút, để cho ta đang nhìn.”

“Ta đã biết, sư huynh.” Long Phi tiếp nhận tấu chương xoay người bước đi, mâu trung kia mặt đau xót không có làm cho bọn họ nhìn đến.

“Cùng bổn vương trở về phòng.” Tiêu Nam Hiên lôi kéo cửa nàng liền hướng phòng đi đến.

Vân Phi Tuyết nhận mệnh cùng hấn trở về phòng, mới hỏi nói: “Người rốt cuộc muốn làm gì?” Hấn không có khả năng đại sáng sớm phát thú tính.

“Người chỉ cần trả lời bổn vương mấy vấn đề, không được có chút giấu diếm, nếu trả lời làm cho bổn vương vừa lòng, bổn vương hội lo lắng giúp người.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng đến.

“Cái gì vấn đề? Người hỏi đi, ta nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn.” Vân Phi Tuyết đến, dù sao nàng cũng không có cái gì giấu diếm.

“Kia tốt nhất, nói cho bổn vương, đặc công đội, bạn trai là cái gì?” Tiêu Nam Hiên nhớ tới đêm qua nàng nói qua trong lời nói.

Đặc công đội, bạn trai? Vân Phi Tuyết sửng sốt, hấn như thế nào sẽ biết? Lập tức nhớ tới, sẽ không là chính mình uống rượu rồi sau nói đi, nhất định là, bằng không hấn không có khả năng biết, chính là nên như thế nào cùng hấn giải thích.

“Nói.” Nhìn trên mặt hấn hay thay đổi, Tiêu Nam Hiên mày kiếm vừa nhíu, nàng nên sẽ không là muốn như thế nào hồ lộng hấn đi.

“Đặc công đội, chính là cùng quân đội không sai biệt lắm, ở bên trong thụ huấn học tập luyện công, nói như vậy người hiểu chưa?” Vân Phi Tuyết một câu giải thích đến, nàng cũng không có giấu diếm, quả thật là ăn ngay nói thật.

Tiêu Nam Hiên nghi hoặc rồi một chút, của nàng giải thích hấn là không sai, chẳng lẽ Vân Hạc từng thật sự làm cho nàng chịu quá bí mật huấn luyện? Điểm ấy rất khả năng, nhìn nàng một cái, lại hỏi đến: “Bạn trai đâu?”

“Này, rất đơn giản, Cổ Thần chính là Dĩnh Nhi bạn trai, bởi vì các nàng không có thành thân, sở hữu kêu bạn trai.”

“Kia thành thân gọi là gì?”

“Lão công.”

“Lão công?”

“Bạch đầu giai lão, thăng đến biến thành lão công công lão bà bà ý tứ.”

“Vân Phi Tuyết, này đó ngạc nhiên cổ quái từ người từ nơi này biết đến?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, Vân Hạc cho dù ở bí mật huấn luyện nàng, giáo nàng này ngạc nhiên cổ quái từ hữu dụng sao? Cho dù là, Vân Hạc lại từ nơi này biết đến.

“Ồ ta nhỏ (tiểu nhân) thời điểm, một cái lão bà bà nói cho ta biết.” Vân Phi Tuyết tùy tiện xả rồi một cái dối, dù sao mới trước đây hắn như thế nào đi thăm dò, sau đó nhìn hắn nóng vội thúc giục đến: “Hiện tại, người có thể cho ta thánh chỉ rồi.”

128. Chương 128: Người Là Nam Nhân Của Ta

Tiêu Nam Hiên lại nhìn nàng một cái, xoay người bước đi.

“Tiêu Nam Hiên, người có ý tứ gì? Ta đều đã muốn ăn ngay nói thật rồi, người vì cái gì còn không cho ta thánh chỉ?” Vân Phi Tuyết một chút đuổi theo ra đi, nổi giận đùng đùng trừng mắt hắn.

“Vân Phi Tuyết, người sẽ không ngu ngốc đến loại tình trạng này đi, thánh chỉ trừ bỏ hoàng cung, có thể tùy ý đặt ở bên ngoài sao?” Tiêu Nam Hiên thật sự có chút không rõ rồi, nàng nên biết đến sự tình giống nhau không biết, biết đến đều là một ít hắn nghe cũng chưa nghe qua chuyện tình, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Như vậy, vậy người là chuẩn bị hồi hoàng cung đi viết thánh chỉ sao?” Vân Phi Tuyết sững sốt hỏi.

“Rất phiền toái, người không phải muốn đi Mạnh gia cùng Cổ gia sao? Bốn vương cùng người cùng đi.” Tiêu Nam Hiên đến, theo bản năng hắn đã nghĩ bởi nàng cùng đi.

“Người cùng ta cùng đi?” Nàng cũng không muốn cùng hắn xuất môn, không phải hạ độc chính là bị ám sát.

“Người không nghĩ, quên đi.” Tiêu Nam Hiên nói xong sẽ trở về đi.

“Ta đương nhiên nguyện ý, đi thôi.” Vân Phi Tuyết một chút vẫn trụ cánh tay hắn, nàng cũng không thể cho hắn đổi ý cơ hội, chỉ cần có thể cứu Đình Nhi là đến nơi, dù sao hắn trong lời nói cùng thánh chỉ không có gì khác nhau.

Tiêu Nam Hiên mâu thuẫn mang theo một chút ý cười, thực tự nhiên giữ chặt tay nàng, liền hướng vương phủ ngoại đi đến.

Ngồi ở trong xe ngựa, Vân Phi Tuyết ngồi ở hắn bên người, bên tai đột nhiên nhớ tới rồi Long Phi trong lời nói.

“Sư huynh thích người.” Điều nói luyện ái trung nhân, tới miễn cảm, như vậy hắn cảm giác tổng yếu có điểm căn cứ đi.

Vụng trộm đánh giá hắn, khôi ngô cao lớn dáng người, lãnh khốc vô tình tính cách, còn có kia một hai ngày sử một nửa ma quỷ mặt, nói thật, hắn kỳ thật cứ phù hợp nàng tuyển phu tiêu chuẩn, chẳng qua.....

“Bốn vương có tốt như vậy xem sao? Người ở vụng trộm đánh giá cái gì?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên ở của nàng bên tai nói đến.

Đột nhiên ra tiếng, Vân Phi Tuyết hoảng sợ, nhiên không được lờm hắn một cái nói: “Người tưởng hù chết ta nha, nói chuyện cũng không đánh cái tiếp đón.”

“Là người chính mình ở thất thần, ngược lại quái khởi bốn vương rồi, nói nói người đang nhìn cái gì? Tưởng cái gì?” Hắn đến muốn biết nàng luôn luôn tại đều nhìn hắn cái gì?

“Người không biết rồi sao? Ta đang nhìn người, đã ở nhớ người.” Vân Phi Tuyết phiết hắn liếc mắt một cái.

Nhìn hắn? Tưởng hắn? Nhiều đơn giản tự, lại giống nhau cho hắn u ám đáy lòng đột nhiên rót vào rồi ánh mặt trời, một chút ấm áp đứng lên, hắn cố nén đáy lòng cảm giác, hắn như thế nào có thể ở làm ột nữ nhân tả hữu hắn.

Mâu quang biến lãnh, khóe môi liền mang theo thật sâu châm chọc nói: “Vân Phi Tuyết, người cũng không nhìn xem chính mình thân phận, người có cái gì tư cách xem bốn vương, tướng bốn vương?” Chính là vì cái gì nói thương tổn lời của nàng, hấn tâm hội như vậy không đành lòng.

Vân Phi Tuyết trừng mắt, tức giận theo mắt đẹp trung một chút tụ tập, mắt thấy sẽ bạo phát, nàng lại đột nhiên thay đổi một bộ quyền rũ khuôn mặt nhỏ nhắn, một chút bỏ nhào vào hấn trong lòng, tiêm bạch tay nhỏ bé, ở hấn cầm biên nhẹ nhàng vuốt ve, nâng mâu nhìn hấn: “Ta nhưng là người cưới hồi đảng hoàng đến, như thế nào không thân phận? Không tư cách? Đừng quên, ta là của người nữ nhân, thay lời khác nói, người cũng là của ta nam nhân, ta nghĩ xem liền xem, yêu tướng đã nghĩ, còn có.....” Ngắc đầu ngay tại hấn thần thượng nhẹ nhàng hôn một chút, lại đã: “Tướng thân liền thân.”

Ta là của người nữ nhân, người cũng là của ta nam nhân, như thế đại nghịch bất đạo, có vi lễ thường trong lời nói, theo của nàng trong miệng nói ra, làm cho hấn tâm không hiểu chấn động, thân thủ liền ôm lấy nàng, ở cửa nàng bên tai ái muội đến: “Kia thay lời khác nói, có phải hay không bốn vương cũng tướng xem liền xem, yêu tướng đã nghĩ, tướng thân liền thân.”

Tiếng nói vừa dứt, hấn thần cũng đã hạ xuống, không có bá đạo, không có đoạt lấy, có chính là ôn nhu triền miên.....

Vân Phi Tuyết Nhiệt tình đáp lại hấn, hai tay ôm hấn cổ, hóa bị động vì chủ động, không có yêu, nàng cũng có thể hưởng thụ.....

“Vương gia, Vương phi, mạnh phủ đến.” Xe ngựa đột nhiên dừng lại, đánh gãy rồi hai cái đang ở hôn nồng nhiệt nhân.

Tiêu Nam Hiên lười có ghi không tha rời đi nàng, Vân Phi Tuyết sắc mặt ửng hồng, có chút vô lực tựa vào hấn trước ngực, thăm mắng chính mình vô dụng, như thế nào sẽ có chút trầm mê hấn hôn, còn có thể bị hấn hôn có chút bị lạc thần chí.

Chờ ở cảm giác chính mình khôi phục rồi một ít khí lực, mới rời đi hấn ôm ấp đứng dậy đến: “Chúng ta đi xuống đi.”

“Ân.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu, ôm nàng xuống xe ngựa.

Liền nhìn đến, mạnh phủ cửa quỳ đầy người, thấy bọn họ xuống dưới, vội vàng dập đầu hô: “Cung nghênh Vương gia, cung nghênh Vương phi.”

“Đều đứng lên đi.” Tiêu Nam Hiên uy nghiêm thanh âm nhớ tới.

“Tạ Vương gia, tạ Vương phi.” Mọi người cùng nhau hô, sau đó đứng dậy, đều thoái lui đến một bên làm cho xuất đạo lộ.

“Vương gia, Vương phi, trong phòng thỉnh.” Một cái năm mươi vài tuổi mặc đẹp dễ quý giá nam tử, loan thất lưng tất cung tất kính đến.

Vân Phi Tuyết nhìn hấn, hấn đại khái chính là Dĩnh Nhi cha rồi.

Tiêu Nam Hiên kéo tay nàng, hướng trong phòng đi đến.

Mạnh gia trong đại sảnh, hấn cùng Vân Phi Tuyết ngồi ở chủ vị thượng, uống nha hoàn đưa lên đến trà, phía dưới mạnh lão gia cùng một ít phụ nhân, bọn hạ nhân có chút run như cây sậy đứng ở phía dưới.

“Vương gia, Vương phi giá lâm, làm cho lão thần vẻ vang cho kẻ hèn này, không biết Vương gia, Vương phi có gì chỉ thị?” Mạnh lão gia quỳ một gối xuống địa đến, trong lòng bất ổn treo, Vương gia hưu rồi Dĩnh Nhi, cũng đã làm cho hấn mơ hồ cảm thấy không tốt.

“Dĩnh Nhi đâu? Làm cho nàng đi ra gặp ta?” Tiêu Nam Hiên còn không có trả lời, Vân Phi Tuyết một bên phân phó nói, không rảnh nhìn bọn họ giở giọng.

“Vương phi muốn gặp Dĩnh Nhi, lão thần khiến cho người đi đem nàng mang đến.” Mạnh lão gia sững sốt, vội vàng phân phó hạ nhân đến: “Đi đem tiểu thư mang đến.”

“Thị, lão gia.” Một cái hạ nhân lên tiếng trả lời lui đi ra ngoài.

Rất nhanh, Dĩnh Nhi đã bị dẫn theo đi lên, Vân Phi Tuyết nhìn nàng một đầu tóc đen, bị đơn giản vẫn khởi, không có một việc trang sức, trên người là màu xanh trường bào, nhất thời hiểu được, xem ra Mạnh gia thực tính yếu nàng xuất gia.

“Mạnh Đình Dĩnh bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi.” Dĩnh Nhi thấy nàng thực kích động, vẫn là hiểu lắm cấp bậc lễ nghĩa quỳ xuống.

“Đứng lên đi, Dĩnh Nhi, ngươi làm sao? Vương gia cùng ta thả ngươi về nhà, không phải làm cho thành toàn ngươi cùng Cổ Thần sao? Như thế nào ngươi hội cái dạng này, tổ nhan tổ mặt thanh tâm quả dục giống muốn xuất gia?” Vân Phi Tuyết cố ý nhìn nàng giật mình hỏi.

“Hồi Vương phi, Dĩnh Nhi muốn xuất gia rồi.” Dĩnh Nhi ủy khuất nước mắt, một chút bùng lên.

“Đây là có chuyện gì? Nói rõ ràng, có chuyện gì Vương gia sẽ cho ngươi làm chủ.” Vân Phi Tuyết sắc mặt trầm xuống.

Dĩnh Nhi vừa muốn đáp lời, một bên mạnh lão gia hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái, sau đó giành trước hỏi bầm đến: “Lão thần cảm ơn Vương gia cùng Vương phi hảo ý, nhưng là Dĩnh Nhi gả quá Vương gia, tuy rằng bị hưu, nhưng là cũng muốn cả đời vì Vương gia thủ tiết, há có thể ở gả, ngày mai sẽ đến ni cô am đi rơi xuống đất cạo đầu.”

Vân Phi Tuyết thế này mới hiểu được, đảo đi đảo lại, hẳn là là sợ Vương gia trách tội, cho nên tình nguyện hy sinh Dĩnh Nhi cả đời hạnh phúc, nhìn như vậy cha Ma Ma, nàng có chút khí giận đến: “Nếu Vương gia đã muốn cho hưu thư, thì phải là Dĩnh Nhi từ nay về sau là tự do, nàng còn có cái gì lý do vì Vương gia thủ tiết, thật sự là lời nói vô căn cứ.”

“Vương phi giáo huấn là, nhưng là Dĩnh Nhi dù sao gả quá quá Vương gia, Vương gia há có thể cùng bình thường nhân so với, cho nên chính là bị hưu, này cả đời cũng là Vương gia nhân, Dĩnh Nhi cũng sẽ coi đây là vinh.” Mạnh lão gia cung kính thủ vững điểm này, hẳn thật sự là không biết Vương gia cùng Vương phi lần này tới chân chính dụng ý, cho nên cẩn thận vì thượng, huống chi Vương gia vẫn không nói chuyện.

Thật sự là gian ngoan mắt linh, Vân Phi Tuyết tức giận trừng mắt hẳn, biết cho dù nói toạc thiên, hẳn cũng sẽ không đồng ý, đành phải nhìn một bên Tiêu Nam Hiên.

Tiêu Nam Hiên thế này mới buông trong tay chén trà, nhìn hẳn đến: “Ngươi đã nói nàng đời này là bổn vương nhân, tốt lắm, bổn vương liền đem đưa cho Cổ Thần, các ngươi chuẩn bị tốt đồ cưới, làm cho nàng phong cảnh xuất giá là đến nơi.”

Nghe được Vương gia nói như vậy? Ở đây mọi người là sửng sốt, Mạnh Đình Dĩnh trên mặt mang theo cảm kích dập đầu nói: “Cảm ơn Vương gia, cảm ơn Vương phi.”

Một bên mạnh lão gia cũng vội vàng nói đến: “Thần nhất định làm theo.” Vương gia đều sao nói, hẳn có thể không làm sao?

“Kia bổn vương cùng Vương phi trước hết rời đi.” Tiêu Nam Hiên nói xong, đứng dậy, liền khiên trụ tay nàng, hướng phủ ngoại đi đến.

“Cung đưa Vương gia, cung đưa Vương phi.” Mặt sau mọi người cùng nhau quỳ xuống, mạnh lão gia cũng từng một hơi, nguyên lai Vương gia thật là làm cho Dĩnh Nhi gả đến Cổ gia.

Vân Phi Tuyết trải qua Dĩnh Nhi bên người thời điểm, đối nàng nhẹ nhàng cười cười, Dĩnh Nhi mâu trung hàm chứa nước mắt đều là cảm kích.

Lại ngồi vào trên mã xa, Vân Phi Tuyết không khỏi cảm thán đến: “Vẫn là quyền thế hảo, ngươi câu nói đầu tiên khinh địch như vậy giải quyết rồi, ta lãng phí rồi như vậy nửa ngày lời lẽ đều không có dùng.”

“Nếu quyền thế không tốt, như thế nào sẽ có người nhiều như vậy, không để ý tay chân thân tình cho nhau giết hại.” Tiêu Nam Hiên thâm thúy con ngươi đen hiện lên một tia thống khổ cùng bất đắc dĩ.

Vân Phi Tuyết biết hẳn chính là quyền thế hạ thụ hại giả, không nghĩ làm cho hẳn lâm vào thống khổ nhớ lại trung, nâng mâu nói sang chuyện khác đến: “Ngươi nói Cổ gia nhân không chịu làm cho Cổ Thần thú Dĩnh Nhi, có phải hay không cũng là bởi vì nguyên nhân này?”

“Không sai biệt lắm.” Tiêu Nam Hiên gật đầu.

129. Chương 129: Hấn Dựa Vào Cái Gì Khoái Hoạt

Cổ gia trong đại sảnh, hình ảnh tái diễn .

“Vi thần không biết Vương gia, Vương phi giá lâm, không có từ xa tiếp đón, còn xin thứ cho tội.” Từ xưa gia thân cường thể trắng, thanh âm cứng cáp hữu lực quỳ gối nơi đó.

“Đứng lên đi, là bốn vương cùng Vương phi đến đường đột.” Tiêu Nam Hiên thanh âm mang theo vài phần khách khí.

“Tạ Vương gia.” Từ xưa gia đứng dậy đứng ở một bên.

Vân Phi Tuyết nhìn hấn ánh mắt thần nhiên, vừa thấy chính là cái trung thành và tận tâm thần tử, trách không được, Tiêu Nam Hiên đối hấn thái độ không giống với.

“Cổ tướng quân, có thể làm cho bốn vương trông thấy lệnh lang sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn phân phó hấn đến.

“Thị, Vương gia, thần cái này làm cho người ta cho hấn mang lại đây.” Từ xưa gia hiển nhiên sững sốt, Vương gia cư nhiên muốn gặp hấn, sau đó phân phó hạ nhân đến: “Đi thỉnh công tử lại đây.”

“Thị, lão gia.” Hạ nhân vội vàng đi ra ngoài.

Rất nhanh, Cổ Thần đã bị dẫn theo đi lên, nhìn đến Tiêu Nam Hiên cùng Vân Phi Tuyết sững sốt, vội vàng quỳ xuống hành lễ nói: “Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.”

“Đứng lên, Cổ Thần, bốn vương hỏi ngươi, ngươi nhưng là muốn kết hôn Mạnh Đình Đình?” Tiêu Nam Hiên nhìn hấn hỏi.

“Thị, Vương gia, tiểu dân thuở nhỏ cùng Đình Nhi quen biết, sau lại cho nhau có cảm tình, vốn định chờ nàng sau trưởng thành, phải đi cầu hôn, ai ngờ.....” Cổ Thần vừa muốn nhiều nói đi xuống. Đã bị từ xưa gia găm lên gận dữ đánh gãy.

“Súc sinh, làm càn, Vương gia ở trong này, há có thể tha cho ngươi nói bậy.” Không làm cho hấn đem câu nói kế tiếp nói ra.

Vân Phi Tuyết biết, đây là từ xưa gia ở cứu chính mình con, hấn chưa nói đi ra trong lời nói, ai trong lòng đều hiểu được, sau lại là Tiêu Nam Hiên cường cưới nàng.

“Cha, ta chỉ là ăn ngay nói thật, nếu Vương gia ngay cả nói thật đều đành nghe không thể, kia còn như thế nào thống trị quốc gia?” Cổ Thần không sợ chết cố chấp, đồng dạng đối Tiêu Nam Hiên trong lòng có mang tức giận đến.

Ba..... Thanh thúy thúy một cái bàn tay tiếng vang, từ xưa gia một cái miệng liền phiến đến hấn trên mặt, hấn trên mặt lập tức nổi lên một cái đỏ tươi dấu tay, có thể thấy được độ mạnh yếu có bao nhiêu đại.

Bùm, từ xưa gia liền quỳ trên mặt đất đến: “Khuyến tử không hiểu chuyện, còn thỉnh Vương gia thứ lỗi.”

Vân Phi Tuyết khoe môi mỉm cười, kể từ đó, Tiêu Nam Hiên chính là ở sinh khí, cũng không khả năng xử phạt hấn rồi, xem ra quan trường người trên, người người cũng không đơn giản.

“Cổ tướng quân không cần như thế, lệnh lang nói không sai, nếu bốn vương ngay cả lời nói thật đều nghe không thể, còn như thế nào thống trị này quốc gia?” Tiêu Nam Hiên nhưng thật ra giống một chút cũng không để ý, mâu quang bắn thẳng đến Cổ Thần nhìn hấn thần nhiên không ngại bộ dáng, nhưng còn chút thương thức.

“Vương gia đại nhân đại lượng, bất hòa khuyến tử không chấp nhặt.” Từ xưa gia vội vàng khen tặng đến.

“Cổ tướng quân, hôm nay bốn vương là cố ý đến làm mai mối, muốn cho lệnh lang thú Mạnh Đình Đình, không biết ý của ngươi như?” Tiêu Nam Hiên tựa hồ không nghĩ bắt buộc, ngược lại dùng thương lượng miệng.

“Vương gia, điều này sao dám đảm đương? Nàng nhưng là Vương gia nhân, cho dù Vương gia hưu rồi nàng, khuyến tử cũng không dám có này ý niệm trong đầu.” Từ xưa gia vội vàng trả lời cự tuyệt nói.

“Cha, ai nói ta không dám, Vương gia nếu hưu rồi Dĩnh Nhi, Dĩnh Nhi chính là tự do, huống chi Dĩnh Nhi cùng Vương gia căn bản là không có vợ chồng chi thực, rõ ràng là các người tưởng nhiều lắm, rất đơn giản chuyện tình, không nên muốn làm như vậy phức tạp.” Một bên Cổ Thần bất mãn ra tiếng.

“Nghịch tử.” Từ xưa gia hận nghiêng rằng nghiêng lợi, cùng hần giải thích rồi vài lần? Hần như thế nào sẽ không hiểu được rồi? Vương gia nữ nhân hần làm sao dám yếu?

“Cổ tướng quân có phải hay không ghét bỏ nàng từng là bốn vương nữ nhân?” Tiêu Nam Hiên ở một bên nhìn như không chút để ý hỏi.

“Hồi Vương gia, thần không dám.” Từ xưa vội vàng đơn độc tất quỳ xuống đất hành lễ nói.

“Nếu không dám, thì phải là không chê bỏ quên, kia chuyện này liền nói như vậy định rồi, làm cho lệnh lang thú nàng, cổ tướng quân nhưng còn có ý kiến gì?” Tiêu Nam Hiên nhìn hần hỏi.

“Tạ Vương gia, thần không có, thần nhất định tuân chỉ, lập tức sẽ phái người đi đặt sính lễ.” Hần dám có ý kiến sao?

“Cám ơn Vương gia thành toàn, Cổ Thần vô cùng cảm kích.” Cổ Thần không nghĩ tới hần cư nhiên là tới cấp chính mình cùng Dĩnh Nhi làm mai mối.

“Cảm kích sẽ không dùng lập, đứng lên đi, thành thân sau, đến vương phủ tìm đến bốn vương, bốn vương sẽ ở trong triều an bài cái chức quan cho người.” Tiêu Nam Hiên phân phó đến.

Cổ tướng quân cùng Cổ Thần đồng thời sửng sốt, sau đó mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng, cùng nhau tạ ơn đến: “Cám ơn Vương gia ân điển.”

“Nếu sự tình đều quyết định tốt lắm, kia bốn vương cùng Vương phi liền ly khai.” Tiêu Nam Hiên đứng dậy đến.

“Cung đưa Vương gia, cung đưa Vương phi.”

Vân Phi Tuyết trải qua Cổ Thần bên cạnh thời điểm đột nhiên ngừng lại, nhìn hần đến: “Cổ Thần, người rốt cục như nguyện rồi, hảo hảo đối Dĩnh Nhi, ta cũng chúc các người hạnh phúc.”

“Cổ Thần biết, Cổ Thần đồng dạng cảm ơn Vương phi đại ân đại đức.” Hần biết Vương gia sở dĩ nguyện ý giúp bọn họ, khẳng định là nàng thuyết phục Vương gia.

Ngồi ở hồi phủ trên mã xa.

Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến nhìn hần hỏi: “Tiêu Nam Hiên, người vì cái gì muốn cho Cổ Thần chức vị?”

Tiêu Nam Hiên liếc nhìn nàng một cái giải thích nói: “Bởi vì hần là cổ tướng quân con, tục ngữ nói cha nào con nấy, huống chi trọng tình trọng nghĩa nhân, càng hội trung thành, triều đình cần người như vậy.”

“Người cũng thật hội tính kế, tứ hôn làm cho hần mang ơn, như vậy, hần sẽ mang ơn báo đáp người.” Vân Phi Tuyết chăm chọc nói, người tốt đều làm cho hần làm.

“Báo đáp bốn vương? Bốn vương như thế nào nghe được hần đối người nào đó nói cảm ơn của nàng đại ân đại đức.” Tiêu Nam Hiên khéo môi nhất câu đến.

“Đó là ta bởi vì là thật tâm giúp bọn họ, không giống người, còn muốn làm cho hần đền đáp triều đình.” Vân Phi Tuyết liếc nhìn hần một cái.

“Như vậy với hần mà nói chính là mừng vui gấp bội, động phòng hoa chúc, tên đề bằng vàng, đây là nhiều người tưởng cầu đều cầu không được.” Tiêu Nam Hiên đến.

“Có lẽ đi.” Vân Phi Tuyết không có đang nói chuyện.

Một đường trở lại vương phủ, dùng quá bữa tối, Tiêu Nam Hiên sẽ không tự giác tiêu sái đến của nàng phòng tiền, thủ đột nhiên rất nhanh, hần không thể làm cho nữ nhân ở không chế hần cảm tình, tả hữu hần, thủ lập tức buông ra, xoay người bước đi.

“Người tới, đi đem Minh Cơ cấp bốn vương tìm đến.” Trở lại phòng hần liền phiền táo bất an phân phó nói.

“Thị, Vương gia.” Một cái nha hoàn vội vàng lên tiếng trả lời mà đi.

Rất nhanh, một cái ô phát như nước sơn, da thịt như ngọc, đôi mắt đẹp đảo mắt nữ tử đi vào đến, thần thái nhưng không có một tia cao hứng, mà là thật cẩn thận, trong suốt thi lễ đến: “Minh Cơ tham kiến Vương gia.”

“Lại đây.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng mắt lạnh phân phó nói.

“Thị, Vương gia.” Minh Cơ không dám có chút chậm trễ, đi rồi đi qua.

Tiêu Nam Hiên lập tức kéo qua nàng, đem nàng áp đảo ở trên giường, thủ cách áo khoác ma sát nàng trước ngực kiên định.....

Trong phòng, Vân Phi Tuyết vừa định trên giường nghỉ ngơi, liền thấy Tiểu Đào vẻ mặt mắt hứng, muốn nói lại thôi tiêu sái tiến vào.

“Tiểu Đào, làm sao vậy? Có chuyện đã nói.” Nàng kỳ quái hỏi.

“Không có gì? Nô tỳ không có chuyện.” Tiểu Đào vội vàng phủ nhận,

“Còn nói không có, ngươi mặt đều viết tự đâu.” Vân Phi Tuyết đến, Tiểu Đào là tàng không được tâm sự nhân, vừa thấy chỉ biết nàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào kêu một tiếng, nàng phía sau còn có tâm tình hay nói giỡn.

“Tốt lắm, không đùa ngươi, vậy ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc có chuyện gì?” Vân Phi Tuyết còn thật sự hỏi.

“Tiểu thư.....” Tiểu Đào nhìn nàng, tựa hồ ở do dự mà, có nên hay không nói.

“Đừng cò xát rồi, nhanh lên, ngươi không phải làm cho người ta nóng vội sao?” Vân Phi Tuyết này cũng bị nàng vội muốn chết, rốt cuộc chuyện gì?

Tiểu Đào hấp khẩu khí, giống hạ quyết định quyết tâm giống nhau mới nói: “Tiểu thư, vừa rồi Tiểu Đào nghe thấy người khác nói, Vương gia vừa rồi làm cho Minh Cơ đi thị tẩm rồi.”

“Thị tẩm? Minh Cơ? Là ai?” Vân Phi Tuyết sửng sốt.

“Chính là một cái Vương gia thị thiếp, Vương gia không triệu kiến của nàng thời điểm, nàng căn bản không được, chính là đứng ở trong phòng của mình, cho nên tiểu thư cũng chưa thấy quá nàng, nghe nói từ Vương gia cưới tiểu thư, vốn không có ở triệu kiến quá nàng, nô tỳ nghĩ đến, Vương gia thích tiểu thư, không nghĩ tới.....” Tiểu Đào nói này, lập tức che miệng lại ba, nàng như thế nào như vậy khẩu vô ngăn cản.

“Liên việc này, thị tẩm liền thị tẩm, theo ta có cái gì quan hệ? Tiểu Đào, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta cũng ngủ.” Vân Phi Tuyết vẻ mặt không cần nói đến, chính là trong lòng có điểm không thoải mái.

“Thị, tiểu thư.” Tiểu Đào nhìn nàng không sao cả bộ dáng, xem ra là chính mình hạt quan tâm rồi.

Vân Phi Tuyết nằm ở trên giường, lẩn qua lộn lại ngủ không quen, một chút ngồi xuống, chết tiệt, không cho nàng tu thư, không cho nàng rời đi vương phủ, dựa vào cái gì hần phong lưu khoái hoạt nha? Xuống giường liền chạy vội đi ra ngoài.

“Vương gia.....” Trên giường Minh Cơ thở gấp, tùy ý hần thủ ở cửa nàng trước ngực khiêu khích

“Muốn sao?” Tiêu Nam Hiên khóe môi gợi lên một chút tà ác.

“Ưởng.” Minh Cơ gật gật đầu, thanh âm đều quyến rũ mê người.

Tiêu Nam Hiên vừa muốn sải bước thân thể của hần.

Bính..... Môn một chút bị phá khai rồi.

130. Chương 130: Tâm Loạn

Tiêu Nam Hiên sững sốt, liền thấy nàng đứng ở ngoài cửa, không khỏi rống đến: “Vân Phi Tuyết, người làm gì?”

Dưới thân nữ tử vẻ mặt ngượng ngùng, nhắm mắt lại, nằm ở nơi đó, Vương gia còn tại thân thể của nàng thượng, nàng không có biện pháp trốn tránh.

Vân Phi Tuyết tựa vào trên cửa, dày nhìn trên giường quần áo không chỉnh nhân, đang nhìn xem cái kia nữ tử, như thế nào như vậy nhìn quen mắt, đột nhiên nhớ tới, nàng không phải là ngày đó động phòng lý nữ tử sao? Khóe môi giương lên đến: “Làm gì? Đương nhiên là xem diễn rồi, tiếp tục, các người tiếp tục, không cần phải xen vào ta.”

“Vân Phi Tuyết, người cố ý.” Tiêu Nam Hiên một cái xoay người đã đi xuống giường, mâu quang sắc bén nhìn chăm chăm nàng, nàng như vậy nhìn, hấn yếu như thế nào tiếp tục, hướng chi, bị nàng như vậy nhất trộn lẫn, hấn hưng trí một chút cũng chưa rồi.

“Ta không phải cố ý.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, nghiêm trang nói đến, sau đó khóe môi nhếch cười nói: “Ta là cố ý.”

Xì, trên giường nữ nhân nhin không được cười ra tiếng đến, bị Tiêu Nam Hiên sắc bén mâu quang đảo qua, dọa lập tức ngậm miệng lại.

“Vân Phi Tuyết.” Một chữ một chút quát, nàng cư nhiên lại dám khiêu khích hấn.

“Ta ở đâu, không cần kêu lớn tiếng như vậy.” Vân Phi Tuyết nói xong, bước đi vào phòng gian, nhìn trên giường đã muốn mặc quần áo nữ tử, sau đó phân phó nói: “Người đi xuống đi.”

“Thị, Vương phi.” Minh Cơ nhìn xem một bên Vương gia, nhìn hấn cũng không có phản đối, thế này mới lui đi ra ngoài.

“Vân Phi Tuyết, chẳng lẽ người là cố ý đến bính phá hư bốn vương hảo sự?” Tiêu Nam Hiên lấy tay ôm ngực xem nàng, chính là này ý tưởng, làm cho hấn cảm thấy thật cao hứng.

“Ta nói không phải cố ý, người tin sao? Dù sao ta không tin.” Vân Phi Tuyết nghênh ngang ngồi vào ghế trên, tự cô ngã chén trà, nhìn hấn, nàng chính là cố ý, gốc tử đều xem đi ra.

“Chẳng lẽ người ở ghen?” Tiêu Nam Hiên khóe môi khê nhếch nhìn nàng.

“Sai lầm rồi, không phải ghen, là muốn công bình.” Nàng mới sẽ không ăn dấm chua đâu.

“Công bình? Có ý tứ gì?” Tiêu Nam Hiên không rõ nhìn nàng.

“Rất đơn giản, người mỹ nhân trong ngực, phong lưu khoái hoạt, cũng muốn cho ta tìm cái soái mỹ nam, tốt nhất là Quý Mị cái kia yêu nghiệt làm được.” Vân Phi Tuyết đề nghị nói, mâu trung lộ ra ánh sáng màu, chẳng lẽ cũng chỉ hứa hấn phong lưu khoái hoạt sao?

Muốn làm rồi nửa ngày nàng cư nhiên muốn tìm nam nhân, Tiêu Nam Hiên mâu quang lập tức biến nguy hiểm đứng lên, lập tức đem nàng ôm chặt ở chính mình trước ngực, cánh tay gắt gao ôm của nàng thất lưng đến: “Vân Phi Tuyết, không muốn chết, tốt nhất không ở chộc giận bốn vương.”

“Ai có rảnh chộc giận người, buông.” Dựa vào là như vậy gần, ngủ được hấn trên người hơi thở, nàng đột nhiên có một chút mê loạn, tựa như vừa rồi nàng lộng mình kỳ diệu xông tới giống nhau, nàng bản hấn là không cần, nhưng là vì cái gì yếu xông tới.

“Buông ra người, người đánh gãy rồi bốn vương hảo sự, không nên bồi thường bốn vương sao?” Tiêu Nam Hiên ôm lấy nàng liền hướng trên giường đổ đi.

“Buông ra.” Nghĩ đến vừa rồi bọn họ tại đây cái trên giường bộ dáng, gối đầu bên còn lưu lại Minh Cơ trên người mùi, tức giận lập tức theo trong lòng dâng lên, lập tức đẩy ra hẳn, Vân Phi Tuyết bỏ chạy rồi đi ra ngoài.

Nhìn nàng giận dữ rồi đi bóng dáng, Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo nghi hoặc, không biết của nàng tức giận như thế nào hội đột nhiên dâng lên.

Một đường chạy ra hẳn phòng, Vân Phi Tuyết ngồi vào hoa viên hồ nước trên tầng đá, nàng không rõ, nàng làm sao vậy? Vì cái gì nàng sẽ ở ý này đó?

“Như vậy vẫn, như thế nào ở trong này?” Long Phi thanh âm đột nhiên theo phía sau vang lên.

“Ngủ không được, nhìn xem ánh trăng.” Nàng xoay người sang chỗ khác, thuận miệng đáp nói.

“Là phiền lòng đi.” Long Phi đậm cười vạch trần nàng, cũng ngồi vào thân thể của nàng bên.

“Long Phi, người thật sự là một chút cũng không đáng yêu, phía sau cho dù người có biết, người cũng không phải nói đi ra, người ta nhưng là nữ hài tử, người phải nói, ta cùng người cùng nhau xem, như vậy nhiều lãng mạn.” Vân Phi Tuyết bất mãn nhìn hẳn.

“Ha ha.” Long Phi cười khê một chút, mới giải thích nói: “Bởi vì ta phiền lòng thời điểm, cũng thích xem ánh trăng.”

“Phải không? Vậy người nhưng thật ra nói nói ta trong lòng phiền cái gì?” Hẳn lợi hại như vậy, chính nàng không biết chuyện tình, nàng cũng không tin hẳn sẽ biết.

“Người ở phiền nào chính mình không biết đối sư huynh là cái gì cảm giác?” Long Phi nhìn nàng, nói thực còn thật sự.

Vân Phi Tuyết sững sốt, sau đó mới cười nói: “Điều này sao có thể?” Trong lòng lại ở không yên bất an, chẳng lẽ thật là bởi vì này dạng.

“Kể trong cuộc thì mê, có loại cảm giác, nó đến thời điểm, người căn bản không biết, chờ người phát giác thời điểm, nó đã muốn khắc khổ khắc sâu trong lòng, không thể ngăn trở.” Long Phi ngẩng đầu nhìn kia tản ra nhu hòa hào quang Kiều Nguyệt.

“Người rất thống khổ có phải hay không?” Vân Phi Tuyết biết hẳn đang nói chính hẳn đối Tiêu Nam Hiên cảm tình.

“Thống khổ? Ta đã muốn không biết cái gì là thống khổ rồi?” Long Phi thê thảm cười khổ một chút.

“Long Phi, người vì cái gì thích hẳn? Người thích hẳn cái gì?” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn hỏi.

“Thích sư huynh cái gì? Ta cũng nói không rõ sở, chỉ nhớ rõ có một lần, ta cùng sư huynh vụng trộm chuồn ra đi chơi, kết quả bị nhân khi dễ thực phẩm, sư huynh lại gắt gao bảo vệ ta, chính mình bị thương, sau lại ta hỏi hẳn vì cái gì làm như vậy? Hẳn chính là nói hội cả đời bảo hộ ta, cái kia nháy mắt liên vĩnh viễn ở lại tâm lý của ta, ta cũng âm thầm thề, ta không cần sư huynh thủ hộ ta, ta muốn thủ hộ hẳn, sau lại, ta mới chậm rãi phát giác ta không thể ức chế thích hẳn, muốn nhìn thấy hẳn, nhưng là ta vẫn áp lực, nhất là hẳn theo ta nhắc tới Mai Hinh thời điểm, ta rõ ràng thực đau lòng, lại còn muốn trang làm vui vẻ chúc phúc hẳn, thẳng đến kia chuyện về sau, sư huynh trong lòng chỉ có hận, hẳn hận nữ nhân, ta rốt cục có thể không chỗ nào cố kỵ nói cho hẳn, nhưng là hẳn lại cự tuyệt rồi ta, hẳn nói hẳn tuy rằng hận nữ nhân, nhưng là hẳn không thể nhận ta, làm cho ta không nên ép hẳn, từ đó về sau, ta ngay tại cũng không có nhắc tới quá, ta chỉ là yên lặng canh giữ ở hẳn bên người, thủ hộ hẳn, tuy rằng chúng ta đều trong lòng biết rõ ràng, nhưng là ai cũng không có ở nhắc tới quá.....” Long Phi chậm rãi tự thuật, nhìn xa phương xa.

Vân Phi Tuyết nhìn hẳn mâu trung kia ti ôn nhu, cái kia tình cảnh nhất định làm cho hẳn ký ức hãy còn mới mẻ, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nàng xem hẳn hỏi: “Vậy người tiếp xúc quá nữ tử sao?”

“Tiếp xúc quá, người không phải phải không?” Long Phi nghĩ đến nàng đang hỏi hẳn vì cái gì không thể thích thượng nữ tử.

“Ta không phải ý tứ này, ta là nói, người có hay không cùng nữ nhân.....” Vân Phi Tuyết không biết nên như thế nào hỏi ra khẩu.

“Cái gì?” Long Phi không rõ nhìn nàng.

“Chính là... Chính là..... Trên giường.” Vân Phi Tuyết rút cục nói ra rồi.

Long Phi mặt hơi hơi đỏ lên, nàng cư nhiên là ở hồi cái này, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không có.” Vân Phi Tuyết trừng lớn ánh mắt, trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu, nhìn hần đề nghị đến: “Người có nghĩ là đi thử thì? Nói không chừng, người hội thay đổi.”

“Thử xem?” Long Phi mặt càng đỏ hơn, không biết nên như thế nào trả lời nàng? Loại chuyện này cũng có thể thử sao?

“Liên như vậy quyết định rồi, ngày mai chúng ta phải đi.” Vân Phi Tuyết tự cổ nói đến.

“Ta không nghĩ.....” Long Phi vừa muốn cự tuyệt, đã bị nàng đánh gãy rồi.

“Không được không đáp ứng, Long Phi, nếu Tiêu Nam Hiên cũng thích người, ta đây sẽ không hội nhiều chuyện rồi, nhưng là hần đối với người chính là huynh đệ loại tình cảm, chẳng lẽ người muốn cho chính mình cả đời như vậy thống khổ? Vì cái gì không thử một chút? Nói không chừng, người hội thay đổi đâu.” Vân Phi Tuyết giải thích nói.

Long Phi sắc mặt ảm đạm một chút nói: “Ta vẫn đều biết nói, sư huynh đối ta là huynh đệ loại tình cảm, ta cũng từng nghĩ như vậy quá, nhưng là mỗi một lần nhìn đến này nữ nhân, ta thật sự thuyết phục không được chính mình đi ôm các nàng, lại càng không muốn nói phải đi trên giường rồi.”

“Không thể nào, chẳng lẽ người vốn không có cần sao?” Vân Phi Tuyết phiên ánh mắt, hần yếu như thế nào giải quyết.

“Cần?” Long Phi lên một chút đỏ, nàng cư nhiên không chút nào che lấp, nói như thế trắng ra.

Nhìn hần vẫn hồng đến bên tai mặt, Vân Phi Tuyết trong lòng thở dài, như vậy ngây thơ nam nhân, trên đời ít có rồi, chính là Nam Cung Vấn Thiên na cái không trưởng thành đều biết nói ăn nàng đậu hủ, không nghĩ khó xử hần rồi, cổ vũ đến: “Kia ngày mai ta mang người đi, thử xem đi, vượt qua khứ tụt được rồi.”

“Không cần, ta nói phục không được chính mình.” Long Phi lắc đầu, hần từng thử qua vô số lần.

“Sự tình gì đều lần đầu tiên, ta xem ra đến người cũng chán ghét nữ nhân, không phải sao? Bằng không, người sẽ không như vậy cùng ta nói trong lòng nói, đừng quên ta cũng vậy nữ nhân.” Vân Phi Tuyết nhìn hần không chết tâm khuyên giải an ủi nói.

“Người không giống với, ta không có đem người làm nữ nhân, ta chỉ làm người là bằng hữu, cho nên ta có thể thân nhiên đối mặt người.” Long Phi lắc đầu.

“Long Phi, ta trưởng như vậy như hoa như ngọc, người cư nhiên không đem ta làm nữ nhân, rất thương ta tự tôn rồi.” Vân Phi Tuyết khoa trương nói uyển, đột nhiên vươn song chưởng, ôm lấy rồi hần.

Một trận thân nhiên nữ tính hương khí chui vào mũi hần, Long Phi thân thể lập tức trở nên cứng ngắc vô cùng...

131. Chương 131: Quỷ Vương Ghen

Hần chỉ cảm thấy thân thể tiếp xúc một cái cực kỳ mềm mại thân hình, ngẩn ngơ không biết nên như thế nào phản ứng?

Tiêu Nam Hiên rất xa liền thấy kia ôm cùng một chỗ hai người, quyền đầu gắt gao toàn khởi, bọn họ cư nhiên ôm nhau cùng một chỗ, hần thật muốn đi lên tách ra bọn họ, nhưng là, hần vẫn là nhịn xuống rồi, hần tin tưởng hần nhóm sẽ không, xoay người bắt buộc chính mình rời đi.

Vân Phi Tuyết lập tức buông ra hần, sau đó nhìn hần hỏi: “Long Phi, có phải hay không cũng không phải như vậy nan? Tuy rằng người cho ta là bằng hữu, nhưng là ta còn là nữ nhân, vừa rồi người thực khẩn trương, nhưng là người nhưng không có đẩy ra ta, cái này thuyết minh người không phải không thể nhận, như vậy phải đi thử một lần.”

Long Phi nhìn chăm chăm nàng, không thể tin được, vừa rồi chính mình thật sự bị nàng ôm lấy rồi, mà hần cứ nhiên cũng không có xuất thủ.

“Tốt lắm, Long Phi liền như vậy quyết định rồi, ngày mai đi thử thí, ta đi trước nghỉ ngơi rồi.” Vân Phi Tuyết đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của hần tự cổ nói xong, xoay người bước đi, mặc kệ ngốc lẳng hần, nàng biết hần cần tiêu hóa một chút.

Trở lại phòng, liền thấy Tiêu Nam Hiên cứ nhiên nằm ở trên giường.

“Người đi đâu lý rồi?” Thấy nàng tiến vào, hần quay đầu tới hỏi nói.

“Hoa viên lý cùng Long Phi nói chuyện phiếm.” Vân Phi Tuyết thuận miệng đáp.

“Tán gẫu cái gì?” Nhìn nàng trả lời thực thản nhiên, Tiêu Nam Hiên cũng nhìn như tùy ý hỏi,

Vân Phi Tuyết đột nhiên đi qua, thần bí cười: “Người đoán đoán?”

“Bổn vương như thế nào đoán đến?” Hần căn bản không có tâm tình đi đoán, hần thầm nghĩ nhanh lên biết bọn họ đang nói cái gì?

“Ta làm cho hần đi tìm cái nữ nhân, nói như vậy không chừng, về sau hần liền chính thường rồi, hội yêu thương nữ tử rồi, người cũng không dùng phiền não rồi.” Vân Phi Tuyết nói đến.

“Cái gì? Người làm cho Long Phi đi tìm nữ nhân?” Tiêu Nam Hiên ngữ khí khiếp sợ giờ lên nhìn chăm chăm nàng.

“Người đó là cái gì biểu tình, làm sao vậy, chẳng lẽ không được không? Chẳng lẽ người không nghĩ hần có thể bình thường sao?” Vân Phi Tuyết không biết hần vì cái gì như vậy giật mình nhìn chính mình.

“Không phải bổn vương không muốn, mà là hần không được.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí khẳng định, mới giải thích nói: “Người cho là bổn vương không nghĩ quá sao? Kia một lần bổn vương mang theo hần đi thanh lâu, cho hần tìm cái nữ tử, ai biết vừa ly khai phòng, bên trong liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết, bổn vương vội vàng tiêu sái đi vào vừa thấy, cũng chỉ xem cái kia nữ tử miệng phun máu tươi tụt vào bên giường vẻ mặt hoảng sợ, Long Phi vẻ mặt tức giận đứng ở nơi đó, sau đó xoay người bước đi, bổn vương đi vào cái kia nữ tử hỏi sao lại thế này? Nữ tử lắc đầu nói không biết, nàng chính là tưởng tới gần hần, vừa vươn tay đi, hần một chưởng liền đánh đi qua... Từ đó về sau, bổn vương ngay tại cũng không có dẫn hần đi ra ngoài quá.”

“Như vậy nghiêm trọng?” Vân Phi Tuyết kinh ngạc tròng lớn ánh mắt, kia nàng có phải hay không tránh được một kiếp, Long Phi vừa rồi không có xuất thủ đánh nàng.

“Về phần như vậy kinh ngạc sao?” Tiêu Nam Hiên cố ý hỏi, thực tế hần tưởng bộ ra bọn họ vì cái gì hội ôm ở cùng nhau.

“Đương nhiên kinh ngạc, nếu vừa rồi ta ôm lấy hần, hần một chưởng đánh lại đây, ta sẽ sẽ không điếu đến hồ nước lý uy ngư.” Vân Phi Tuyết may mắn nói đến.

“Người ôm hần? Vì cái gì ôm hần?” Tiêu Nam Hiên mâu quang bán híp, nàng rốt cục nói ra rồi.

“Hần chính là nói không thể đựng vào xúc nữ tử thân thể, ta chứng minh cho hần xem một chút, cho nên ôm lấy rồi hần.” Vân Phi Tuyết không có giấu diếm nói đến.

“Vân Phi Tuyết, người có biết hay không cái gì là phụ đức? Ở bổn vương không có hưu rồi trước người, cứ nhiên dám tùy tiện đi ôm nam nhân khác.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên rống đến, nàng cứ nhiên là vì nguyên nhân này, tuy rằng cái kia nam nhân là Long Phi, nhưng là hần trong lòng đồng dạng không thoải mái.

Vân Phi Tuyết sững sốt, nhìn hần đột nhiên dâng lên tức giận, đột nhiên nghĩ đến hỏi: “Tiêu Nam Hiên, người sẽ không là ở để ý ta ôm Long Phi đi.”

“Bổn vương chính là ở cảnh cáo người, ngủ.” Bị nàng lập tức nhìn thấu tâm sự, Tiêu Nam Hiên khẩu khí không tốt che dấu đến, sau đó xoay người sang chỗ khác.

Vân Phi Tuyết khóe môi hơi hơi giờ lên, hần sẽ không là ở ghen đi.

“Người cọ xát cái gì? Còn không ngủ.”

“Người sẽ không chính mình phòng ngủ sao?”

“Này không phải bồn vương phòng sao?” Tiêu Nam Hiên trang quá thân đến nhìn chăm chăm nàng.

Nhìn dáng vẻ của hần, căn bản không nghĩ rời đi, Vân Phi Tuyết cũng không tái lãng phí lời lẽ, cởi áo khoác liền nằm đến hần bên trong, thực tự nhiên bả đầu tựa vào rồi hần trước ngực.

Nhìn nàng thực tự nhiên tới gần chính mình, Tiêu Nam Hiên cũng thân thủ ôm lấy rồi nàng, trong lòng lại nghĩ đến hần hiện tại phải yếu sớm một chút động thủ, làm cho Vân Hạc giao ra giải được, nếu hần không chịu, như vậy hần còn có thời gian mặt khác nghĩ biện pháp.

Sáng sớm sáng sớm, dùng quá sớm thiện, Vân Phi Tuyết phải đi tìm Long Phi, lại phát hiện hần không ở vương phủ, theo sau ngăn lại một cái hạ nhân hỏi: “Nhìn đến quản gia sao?”

“Hồi Vương phi, quản gia sáng sớm liền xuất môn rồi.” Hạ nhân vội vàng hồi bẩm đến.

Ly khai? Hần sẽ không là cố ý trốn tránh đi, theo sau phân phó nói: “Ta đã biết, người đi mang đi.”

“Thị, Vương phi.” Hạ nhân theo sau ly khai.

Tìm không thấy Long Phi, Vân Phi Tuyết đành phải trở lại phòng, vừa đến phòng liền thấy một cái nha hoàn tọa cái bàn tiền, chính đại điều đại bái ăn điểm tâm.

“Tiểu tử, người đã đến rồi.” Nàng kinh hỉ kêu lên, người nào nha hoàn dám ở cửa nàng trong phòng như vậy không chỗ nào cố kỵ ăn cái gì.

“Nhìn tỷ tỷ thần khí hiện ra như thật, người ta thật sự là lo lắng vô ích.” Nam Cung Vãn Thiên buông trong tay điểm tâm, đứng dậy, liền ôm của nàng thất lưng.

“Xú tiểu tử, vừa gặp mặt liền chiếm tỷ tỷ tiện nghi.” Vân Phi Tuyết thói quen xao đầu của hần, làm bộ trách cứ đến.

“Ta chỉ chiếm tỷ tỷ tiện nghi, người khác tiện nghi, làm cho ta chiếm ta cũng không chiếm.” Nam Cung Vãn Thiên vui cười nhìn nàng.

“Ta đây có phải hay không nên cảm thấy thực vinh hạnh.” Vân Phi Tuyết vẻ mặt hắc tuyến.

“Người nói đâu, tỷ tỷ, nói như thế nào người ta cũng là người ta nhân ái, hoa gặp hoa nở, anh tuấn vô cùng mỹ nam tử, tỷ tỷ không nên cảm thấy vinh hạnh sao?” Nam Cung Vãn Thiên dào dạt đắc ý khoe khoang.

Vân Phi Tuyết này hần, đã kích hần đến: “Người còn đã quên nói một câu, là cái không trưởng thành, dù cho, tỷ tỷ ta cũng không có hứng thú.”

“Tỷ tỷ, người ta lập tức tựu thành năm rồi, người sẽ không có thể quên rồi này.” Nam Cung Vãn Thiên ủy khuất bất mãn nhìn nàng.

“Quên không được.” Vân Phi Tuyết đến, mỗi một lần hần ôm chính mình, nàng sẽ nghĩ đến hần vị thành niên.

“Quên không được, cho dù rồi, dù sao người ta hội trưởng đại.” Nam Cung Vãn Thiên nói xong, mượn khởi tay nàng, nhìn nàng trên cổ tay lấy đến nhợt nhạt vết thương, đau lòng đến: “Tỷ tỷ, người nhất định chảy không ít huyết đi.”

“Không có việc gì, đã muốn tốt hơn nhiều, không cần lo lắng, người xem ta hiện tại không phải vui vẻ sao?” Vân Phi Tuyết rút về thủ an ủi nói.

Nam Cung Vãn Thiên nhả ra khí, mới nhìn nàng đến: “Tỷ tỷ, mỗi lần đều là làm cho người ta gia tâm nhắc tới cổ họng mất, sau đó ở trở xuống đi, bất quá nhìn đến tỷ tỷ không bị Quỷ Mị làm hại điên mất, ta cũng yên tâm rồi.”

“Tiểu tử, tỷ tỷ người ta phúc thiên mệnh đại, mỗi lần đều đã hóa hiểm vi di, người cứ yên tâm đi.” Vân Phi Tuyết thật sự cảm tạ hần thiết tình quan tâm.

“Ta đến rất muốn yên tâm, nhưng là mỗi lần bị người dọa cái chết khiếp, thật vất vả tìm được đường sống trong chỗ chết một hồi, cứ nhiên lại bị Quỷ Mị bắt đi, tỷ tỷ, người cũng thật đủ suy.” Nam Cung Vãn Thiên nói đến.

“Là đủ suy, đúng rồi, người như thế nào biết ta bị Quỷ Mị bắt đi rồi?” Vân Phi Tuyết nhìn hẩn hỏi.

“Ta đương nhiên là có biện pháp biết, tỷ tỷ, đừng quên ta là ai?” Nam Cung Vãn Thiên đắc ý nói đến, hẩn nhưng là Cái Bang, Cái Bang tin tức linh thông nhưng là thiên hạ đều biết.

“Trang điểm, tiểu tử, người đã sớm biết, vì cái gì hiện tại mới đến?” Vân Phi Tuyết cười nói, nàng đương nhiên biết.

“Tỷ tỷ, người là không biết, này vương phủ càng ngày càng khó thấy, mấy ngày nay nhưng là đề phòng sâm nghiêm, ta nghĩ tẩn biện pháp cũng vào không được, hôm nay thật vất vả tìm được một cơ hội, bỏ chạy vào được, người xem vì gặp người, ta tóc bạc.” Nam Cung Vãn Thiên giải thích hoàn, liền cúi đầu tựa vào cửa nàng trước ngực, làm cho nàng xem chính mình tóc.

“Đứng lên.” Vân Phi Tuyết mặt tối sầm, lấy tay mang theo hẩn lỗ tai đến, tiểu tử này, chỉ biết chiếm nàng tiện nghi.

“Tỷ tỷ, người ta thật vất vả gặp người, người liền nhấn tâm như vậy đối người ta.” Nam Cung Vãn Thiên xoa chính mình lỗ tai, quyết miệng ủy khuất mười phần nhìn nàng.

“Tiểu tử, chỉ biết ba hoa, người tưởng tỷ tỷ ta như thế nào đối với người?”

“Hắc hắc.” Nam Cung Vãn Thiên cười để sát vào nàng, “Không bằng tỷ tỷ liền hôn ta một chút, cho rằng thưởng cho.”

“Hảo.” Vân Phi Tuyết thực sắc khoái đáp ứng.

Nam Cung Vãn Thiên nháy ánh mắt, nàng hôm nay đáp ứng như thế nào nhanh như vậy? Có vấn đề.

Quả nhiên, Vân Phi Tuyết vươn hai cái ngón tay, đặt ở chính mình bên môi, hôn một cái, sau đó bắt tay chỉ phóng tới hẩn trên mặt, diễn cười đáp: “Tốt lắm, hôn.”

“Không tính.” Cứ nhiên như vậy hồ lộng hẩn, Nam Cung Vãn Thiên thân thủ liền ôm lấy nàng, muốn thân đi qua, môn đột nhiên đã bị đẩy ra.

Bọn họ vừa quay đầu lại, liền thấy Tiêu Nam Hiên đứng ở cửa, con người đen sắc bén nhìn bọn họ.

132. Chương 132: Không Có Vạn Nhất

Bọn họ vừa quay đầu lại, liền thấy Tiêu Nam Hiên đứng ở cửa, con người đen sắc bén nhìn bọn họ.

Nam Cung Vãn Thiên rất nhanh buông ra nàng, sau đó thối lui đến một bên, tất cung tất kính hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.”

Nha, tiểu tử làm cử giống, Vân Phi Tuyết nhin cười ý, nhìn cửa hẩn, thực tự nhiên đánh tiếp đón: “Người đã trở lại.”

“Ân.” Tiêu Nam Hiên lên tiếng, liền hướng trong phòng đi đến, mâu quang thẳng tắp dừng ở rồi Nam Cung Vãn Thiên trên người.

Vân Phi Tuyết bắt lưu dấu vết chấn hẩn phía trước, sau đó phân phó nói: “Người trước đi xuống đi.”

“Thì, Vương phi, nô tỳ cáo lui.” Nam Cung Vãn Thiên khuất thân sẽ lui đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên ra tiếng mệnh lệnh nói.

Vân Phi Tuyết ngẩn ra, chẳng lẽ hẩn phát hiện dị thường rồi?

Nam Cung Vãn Thiên thân mình cứng đờ, sau đó xoay người lại đến: “Vương gia còn có gì phân phó?”

“Nếu thật vất vả tiến vào một lần, không uống chén trà ở đi sao?, lần trước ngươi xuất thủ cứu Triệt Nhi cùng Vương phi, bốn vương còn không có tạ quá ngươi đâu, Nam Cung Vãn Thiên.” Tiêu Nam Hiên khước môi mang theo bí hiểm đậm cười, tọa đi xuống, theo sau ngã hai chén trà.

Vân Phi Tuyết liếc hẩn một cái, chỉ biết hẩn đã muốn phát hiện rồi, bất quá, nàng cũng không nhu giấu diếm, nhìn Vãn Thiên đến: “Tiểu tử, ngồi xuống đi.”

“Vương gia tự tay châm trà, người khác tưởng uống đều uống không đến, ta đương nhiên từ chối thì bất kính.” Nếu bị xuyên qua, hẩn cũng không yếu ở trang rồi, theo sau làm xuống dưới, bưng chén trà uống một ngụm đến: “Vương gia, quả nhiên lợi hại, liếc mắt một cái liền nhìn ra của ta thuật dịch dung, bất quá, Vương gia không cần cảm tạ ta, ta là vì cứu tỷ tỷ, mà không phải bởi vì nàng là người Vương phi.”

“Tỷ tỷ? Bốn vương rất ngạc nhiên, Cái Bang thiếu bang chủ cư nhiên hội kêu nàng tỷ tỷ, có thể hay không cấp bốn vương giải thích một chút nghi hoặc?” Tiêu Nam Hiên mâu quang nhìn hẩn, làm cho người ta nhìn ra hẩn suy nghĩ cái gì?

Kỳ thật, Long Phi đã sớm nói cho quá hẩn, ngày đó cái kia thiếu niên là Cái Bang thiếu bang chủ Nam Cung Vãn Thiên, nhưng là lại tra không ra hẩn cùng Vân Phi Tuyết có cái gì quan hệ? Vì cái gì kêu nàng tỷ tỷ? Vốn đang tại hoài nghi Vân Hạc có phải hay không cùng Cái Bang có cấu kết, kết quả cũng chứng minh, Vân Hạc cùng Cái Bang căn bản không có gì quan hệ, nhưng là nhìn đến Nam Cung Vãn Thiên na lo lắng thân thiết thâm tình, hẩn cùng nàng quan hệ nhất định không tầm thường, hẩn suy nghĩ thật lâu, tìm khắp không ra đáp án.

“Vương gia, ngươi nhiều lo lắng, ta cùng tỷ tỷ ngẫu nhiên quen biết, ta gọi là nàng tỷ tỷ, chính là đơn thuần thích nàng, ở trong mắt ta, nàng không phải Vương phi, không phải Vân gia tiểu thư, chính là của ta tỷ tỷ, ở nàng trong mắt, ta cũng không phải Cái Bang thiếu bang chủ, chỉ một cái đệ đệ, cũng có thể nói chúng ta trong lúc đó là đơn thuần tình ý.” Nam Cung Vãn Thiên nhìn hẩn đến, hẩn tuy rằng vị thành niên, nhưng là theo tiểu ở trên giang hồ lẫn lộn, Vương gia muốn hỏi cái gì? Hẩn liếc mắt một cái có thể xem đi ra.

Vân Phi Tuyết ở một bên tán dương nhìn hẩn, hẩn cùng Vương gia nói chuyện bộ dáng, thành thực có lẽ, rốt cuộc là từ tiểu ở trên giang hồ huấn luyện ra, nhưng là mỗi lần cố tình cùng nàng làm nũng, thói quen tính thân thủ ở đầu của hẩn thượng gõ một chút nói: “Tiểu tử, nói không sai.”

“Tỷ tỷ, đau quá.” Nam Cung Vãn Thiên bất mãn thêm làm nũng nhìn nàng, chỉ có đôi mắt của nàng thời điểm, hẩn mới có thể có vẻ như thể hồn nhiên.

“Đau, vậy ở đánh một chút, đau chết lặng rồi sẽ không đau rồi.” Vân Phi Tuyết biết hẩn là trang, thân thủ sẽ ở xao một chút.

Nam Cung Vãn Thiên thân mình vừa chuyển, liền trốn được rồi một bên, sau đó mang theo tiếc hận đối Tiêu Nam Hiên nói đến: “Vương gia, này tỷ tỷ cái gì cũng tốt, chính là rất bạo lực.”

“Xú tiểu tử, ta làm sao bạo lực rồi?” Vân Phi Tuyết Mỹ mâu trừng mắt hẩn.

Tiêu Nam Hiên nhìn bọn họ đùa giỡn giữa dòng lộ ra tự nhiên chân thành tha thiết cảm tình, hẩn tin tưởng Nam Cung Vãn Thiên trong lời nói, bọn họ trong lúc đó chính là một loại đơn thuần tình ý.

“Tỷ tỷ, bộ dáng của ngươi giống như cộp Ma Ma, người ta nhìn phải sợ.” Nam Cung Vãn Thiên lấy tay vỗ ngực, một bộ hơi sợ bộ dáng, mâu trung lại đều là trêu đùa.

“Nam..... Cung... Hối... Thiên.” Vân Phi Tuyết cắn răng mâu quang hung ác trừng mắt hẩn, cư nhiên dám kêu nàng cộp Ma Ma, bọn họ hoàn toàn bỏ qua rồi ngồi ở một bên Tiêu Nam Hiên.

“Sợ chết rồi, ta còn là trốn đi.” Nam Cung Vãn Thiên nói xong, liền xoay người đối với Tiêu Nam Hiên đến: “Vương gia, ta trước cáo từ rồi.”

“Ân.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu, chính mình đột nhiên thực ghen tị cùng hâm mộ hẩn, có thể như thế cùng nàng ở chung.

“Tiểu tử, ngươi phải đi rồi, ta đưa ngươi đi ra ngoài.” Vân Phi Tuyết nói đến, dù sao hiện tại cũng không nhu thật cẩn thận che giấu.

Nhìn bọn họ rời đi phòng bóng dáng, Tiêu Nam Hiên vẫn chưa ngăn cản, nhìn đến Nam Cung Vãn Thiên, hần giống nhau thấy được tuổi trẻ thời điểm chính mình,...

Vân Phi Tuyết đứng ở vương phủ cửa, vẫn nhìn Nam Cung Vãn Thiên rời đi, vừa định xoay người hỏi vương phủ, một người vội vàng bên người trải qua, tay nàng trung không hiểu liền hơn hế ra tờ giấy.

Cuống quít mở ra vừa thấy: “Tiểu thư, duyệt đến tửu lâu hai người truyền đạt gian, lão gia đang đợi người.” Do dự một chút, vẫn là xoay người vào phủ, về tới phòng.

“Hắn đi rồi.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng trở về hỏi.

“Ân, này cho người xem xem, vừa rồi ở vương phủ cửa, có nhân đưa cho của ta.” Vân Phi Tuyết cầm trong tay tờ giấy đưa cho hắn.

Tiêu Nam Hiên tiếp nhận vừa thấy, mâu quang thâm trầm đến: “Phỏng chừng Vân Hạc muốn gặp người, là bức người mau chóng động thủ.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên ta phải đi, ta đây cái này đi gặp hắn.” Vân Phi Tuyết gật đầu, xoay người muốn đi.

“Cẩn thận một chút, vô luận hắn nói cái gì? Người đáp ứng đó là.” Tiêu Nam Hiên lập tức bắt lấy tay nàng dặn dò nói.

“Ta sẽ, hắn còn không hội đối ta thế nào?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn lộ ra lần đầu tiên lộ ra quan tâm quang mang, không biết vì cái gì tâm đột nhiên vừa động.

“Ân, bốn vương đưa người đi ra ngoài.” Tiêu Nam Hiên đứng dậy đến.

“Không cần, ta mang theo Tiểu Đào, đi nhanh về nhanh.” Vân Phi Tuyết ngăn cản đến.

“Tốt lắm, bốn vương ở vương phủ chờ người.” Tiêu Nam Hiên dừng lại cước bộ.

Vân Phi Tuyết gật gật đầu, xoay người bước đi.

Nàng mang theo Tiểu Đào đi tới duyệt đến liền trực tiếp vào hai người truyền đạt gian, vẫn là cùng lần trước giống nhau, vừa mới tiến phòng, nàng liền hôn mê bất tỉnh, chẳng qua lần này nàng có trong lòng chuẩn bị.

Lại tỉnh lại, nàng còn tại cái kia phòng tối lý, Vân Hạc cùng Vân Phi Tần ngồi ở cửa nàng trước mặt.

“Tuyết Nhi, người tỉnh.” Nhìn đến nàng mở to mắt, Vân Hạc ra tiếng nói.

“Không biết cha lần này tìm ta đến có chuyện gì?” Vân Phi Tuyết đứng dậy, ngữ khí ôn hoà nhìn hắn đến.

“Tuyết Nhi, lần trước Quỷ vương bị thương có phải hay không vì cứu người?” Vân Hạc mở miệng liền trực tiếp hỏi.

“Thì, chính là ta thật không ngờ, cha cư nhiên muốn sát nữ nhi.” Vân Phi Tuyết mắt lạnh nhìn hắn, từng đợt tâm lãnh, hắn là cái dạng gì ngoan độc tâm, chính mình tự mình nữ nhi đều phải hại chết.

“Tuyết Nhi, cha không muốn giết người, cha là ở chỗ, chỗ Quỷ vương sẽ ra tay đi cứu người.” Vân Hạc đến.

Vân Phi Tuyết cười lạnh một tiếng: “Đồ, cha dựa vào cái gì đồ, nếu Quỷ vương không có xuất thủ cứu ta, ta đây không phải hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Nhưng là sự thật chứng minh cha đồ thắng, hắn tình nguyện chính mình bị thương cũng xuất thủ cứu người.” Vân Hạc không có một chút bất an cùng tự trách nhìn nàng, còn mang theo âm mưu thực hiện được ý cười.

“Kia Tuyết Nhi có phải hay không nên chúc mừng cha, đa mưu túc trí.” Vân Phi Tuyết trong lòng trung bi ai, trên đời như thế nào hội như thế cha.

“Tuyết Nhi, tốt lắm, sự tình trôi qua, sẽ không yếu ở nói ra.” Vân Hạc tựa hồ có chút tức giận, không kiên nhẫn huy phát tay.

“Kia cha có cái gì phân phó cứ việc nói thẳng đi.” Vân Phi Tuyết cũng thông minh có chừng có mực, nàng vốn cũng không muốn chọc giận hắn.

“Tuyệt Nhi, hiện tại Quỷ vương đối với ngươi rất là tín nhiệm, ngươi là có thể lo lắng động thủ rồi, ta cho ngươi mười ngày thời gian, nếu ngươi chuẩn bị tốt, đi ra nơi này đến chờ ta, ta sẽ tới gặp ngươi.” Vân Hạc còn thật sự nhìn chăm chăm nàng, cấp nàng hạ cuối cùng thông điệp.

“Ta đã biết, ta sẽ tận lực, nhưng là vạn nhất ta giết không chết hắn làm sao bây giờ?” Vân Phi Tuyết đưa ra nghi vấn, gì sự tình cũng không sẽ là trăm phần trăm cam đoan.

“Tuyệt Nhi, ngươi không thể làm cho này vạn nhất xuất hiện, bởi vì không phải hắn chết, chính là ngươi tử, ta tin tưởng của ta Tuyệt Nhi hồi làm được, ngươi nương cũng chờ ngươi trở về đâu.” Vân Hạc âm hiểm tỉ mỉ uy hiếp đến.

“Ta đã biết, chính là hợp lại thương tánh mạng của ta, ta cũng sẽ không làm cho này vạn nhất xuất hiện.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng theo dõi hắn.

“Vậy là tốt rồi, tốt lắm, ta làm cho người ta đưa ngươi trở về.” Vân Hạc vung tay lên.

“Chờ một chút.” Vân Phi Tuyết đột nhiên gọi lại hắn.

“Tuyệt Nhi, ngươi còn có chuyện gì?” Vân Hạc nhìn chăm chăm nàng.

“Cha, ngươi vì cái gì như thế bang thái tử? Cho dù hắn vào chỗ rồi, ngươi không lo lắng hắn hội trừ bỏ ngươi sao?” Vân Phi Tuyết theo dõi hắn hỏi, vì bang thái tử, hắn tình nguyện hy sinh chính mình nữ nhi.

“Này, ngươi sẽ không dùng quân rồi, cha chính mình tính, ngươi chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của ngươi là đến nơi.” Vân Hạc lão mâu chợt lóe phản phó, sau đó cấp một bên Vân Phi Tần sử cái nhan sắc.

Vân Phi Tuyết còn không có đến cấp nói chuyện, đã bị hắn một chút đánh ngất xỉu đi.

133. Chương 133: Âm Trầm Khô Lâu Ốc

Chờ nàng lại tỉnh lại, như trước nhìn đến Tiểu Đào ghé vào cái bàn ngủ say .

“Tiểu Đào, tỉnh tỉnh, chúng ta cần phải trở về.” Vân Phi Tuyết loạn choạng nàng.

Tiểu Đào mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn nghi hoặc đến: “Tiểu thư, ta như thế nào lại đang ngủ?”

“Ngươi mệt mỏi, không có việc gì, đi thôi.” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, che dấu đi qua.

“Nga.” Tiểu Đào đứng dậy đi theo hắn phía sau, lại như thế nào cũng tưởng không rõ, vì cái gì mỗi lần chính mình đều đang ngủ?

Mới vừa đi ra từ lâu, Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, nàng đã bị nhân phi thân ôm lấy, chờ một bên Tiểu Đào phản ứng lại đây, đã sớm nhìn không tới tiểu thư bóng dáng rồi, chính là trong tay cầm một đóa kiêu diễm hoa mẫu đơn.

Lại là hắn mang đi rồi tiểu thư, câu hồn mẫu đơn Quỷ Mị, Tiểu Đào dọa lập tức than ngồi dưới đất, đã lâu, mới hoàn quá thần lai hướng vương phủ chạy đi.

Bị nhân ôm vào trong ngực phi, Vân Phi Tuyết liền thấy rồi trước mắt này trương yêu mị lòng người mặt, “Quỷ Mị, ngươi làm gì? Còn muốn làm cho ta đi cho ngươi uy quái vật sao? Nó không phải rời đi thân thể của ngươi rồi sao?”

“Tiểu Tuyết Nhi, ai nói ta muốn cho ngươi đi uy quái vật, cho dù ngươi khẳng, ta còn luyến tiếc đâu, ngươi ta là muốn ngươi.” Quỷ Mị thần liên như vậy ái muội hình như có giống như vô dụng chạm của nàng mặt hạ.

Vân Phi Tuyết bị hắn gọi cả người không được tự nhiên, theo dõi hắn: “Bị ngươi này yêu nghiệt nhân nghĩ, ta là hạnh vẫn là bất hạnh?”

“Hạnh cũng là bất hạnh.” Quỷ Mị yêu nghiệt cười.

“May mắn sao? Ta như thế nào không biết?” Vân Phi Tuyết chọn mi nhìn hắn.

“Không may mắn sao? Người tưởng, ta này nữ nhân nhìn đều đã tự ti, nam nhân nhìn đều đã ghen tị mỹ nam tử, nghĩ người, người còn không may mắn sao? Về phần bất hạnh sao? Cũng là như thế, có cái thế gian tuyệt vô cận hữu mỹ nam tử nghĩ người, người cũng bị trăm ngàn cái nữ nhân ghen tị, đây là bất hạnh.” Quý Mị bạc thần quyền rũ khinh thân một chút, mị hoặc đến cực điểm.

“Mỹ nam tử, người da mặt thật là dày.” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, liền phát hiện hần cư nhiên lại mang theo nàng đến hần ở lại địa phương.

“Tốt lắm, đến.” Quý Mị ôm nàng rơi trên mặt đất, sau đó buông ra nàng.

“Quý Mị, người đều tốt lắm, người còn mang ta tới làm gì?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc hỏi, hần vừa rồi nói qua rồi.

“Đương nhiên có chuyện, cho người cái kinh hỉ, đi theo ta.” Quý Mị giữ chặt tay nàng, liền mang theo nàng hướng ốc sau đi đến.

Chờ nhiều qua ốc sau, nhìn trước mắt gì đó, nàng mở lớn miệng, trừng lớn ánh mắt, chỉ nhìn thấy một cái khô lâu đầu trung gian dùng một cây xương cốt liên tiếp cùng một chỗ, một đám, một loạt sắp xếp tạo thành một gian phòng ở, làm cho người ta sợ hãi đứng lặng ở nơi nào, làm cho người ta cảm giác không đủ để dùng khủng bố âm trầm đến hình dung..... Cái này hần nói kinh hỉ, kinh hỉ còn kém không nhiều lắm.

“Không cần như vậy khiếp sợ, thế nào? Người thích không? Ta nhưng là chiếu người nói làm.” Quý Mị ở một bên nói đến.

Vân Phi Tuyết đột nhiên quay đầu, rống giận đến: “Thích người cái đầu, Quý Mị, người liền biến thái, ai sẽ thích này.”

“Này không phải người đề nghị sao? Chẳng lẽ người đang nói chính mình biến thái, ngày đó người đã nói sau, ta thấy cái kia đề nghị thật sự thực không sai, cho nên, ta liền thừa dịp đêm dài nhân tĩnh thời điểm, cố ý đi lấy phần khô lâu đầu.” Quý Mị hưng phấn làm cho người ta sợ hãi nói đến.

“A....., người điên rồi.” Lấy phần? Nhiều như vậy khô lâu đầu, hần lấy bao nhiêu phần nha, ngẫm lại đều đã nghĩ mà sợ, thật sự nhịn không được thất thanh quát, sau đó bỏ ra tay hần, “Người không nên đụng ta.” Nhất tưởng đến hần này hai tay là lấy phần, Vân Phi Tuyết liền nhịn không được mao cốt tung nhiên, trên người tóc gáy đều tạo đứng lên, nhưng là nàng tin tưởng việc này, hần tuyệt đối làm được.

“Điên rồi? Có nghĩ là nhìn xem càng điên, đi thôi.” Quý Mị không tha nàng cự tuyệt, ôm lấy nàng liền hướng khô lâu trong phòng đi đến.....

“Ta không đi.....” Vân Phi Tuyết giãy dụa, chờ nàng mũi chân chiếm địa thời điểm, nàng đã muốn đến khô lâu trong phòng.

Chỉ thấy dùng người cốt một đám cố định tốt trên bàn, kia một cái khô lâu đầu đánh tan một nửa, bên trong nước trong, bên cạnh mấy căn thô to xương cốt làm thành chén trà bộ dáng, đặt ở bên cạnh, đây là Địa ngục sao?.....

“Uống trà đi.” Quý Mị thuận miệng mượn khởi xương cốt cấp nàng đến chén trà đưa cho nàng, hẹp dài yêu mị mâu trung đều là yêu nghiệt cười.

Vân Phi Tuyết thật sự yếu điên rồi, thân thể sau này lui vài bước, phe phẩy đầu, “Mau lấy đi, ta không uống.”

“Sợ, hảo, người không uống, ta uống.” Quý Mị nói xong, mượn khởi xương cốt cái chén, một ngụm liền uống hết, kia biểu tình thích ý thực.

Ngất xỉu đi thôi, ngất xỉu đi thôi? Vân Phi Tuyết trong lòng mặc niệm, đầu óc lại dị thường thanh tỉnh, không khởi thoáng nhìn, liền thấy chính mình dưới chân cư nhiên cũng là xương cốt phơi thành sân.

“A.....” Nàng lập tức dọa nhảy dựng lên, liền ôm lấy rồi Quý Mị cổ, điều ở hần trên người, nàng cư nhiên đứng ở người chết xương cốt thượng.

“Của ta tiểu Tuyết Nhi, nóng quá tình.” Quý Mị thân thủ liền ôm lấy nàng.

Vân Phi Tuyết ánh mắt nhìn chung quanh khô lâu đầu, liền giống nhau một đám lệ quỷ đang ở đối với nàng nhe răng nhếch miệng âm trầm cười, trên đầu trên người mồ hôi lạnh vẫn lưu cái không ngừng, từng trận hàn ý theo đáy lòng dâng lên, trên người tóc gáy căn căn dựng đứng.....

“Tiểu Tuyết Nhi, ta cho người giới thiệu một chút, phòng tứ phía tường, một mặt là nữ nhân khô lâu, mà lại đều là mười tám tuổi nữ tử, một mặt là nam nhân khô lâu, đều là ba mươi tuổi nam tử....., người cũng không biết ta đào bao nhiêu phần, mới hồi môn.” Quỷ Mị lại ở một bên hưng phấn giới thiệu đến.

Vân Phi Tuyết ở cũng nghe không nổi nữa, nhắm mắt lại, lấy tay liền kháp trụ Quỷ Mị cổ, thê lương quát: “Quỷ Mị, ta muốn giết người cái biến thái cuồng.” Chính là thủ còn không có dùng sức, nàng rốt cục không chịu nổi hôn mê bất tỉnh.

Quỷ Mị ôm lấy nàng, ở cửa nàng thần thượng kinhhinh trác rồi một chút, liền đem nàng phóng tới trên giường, yêu nghiệt cười một chút: “Cái này ngắt đi thôi, còn có lợi hại hơn đâu, chờ người tỉnh chúng ta tiếp tục.”

Vân Phi Tuyết lông mi khẽ run một chút, chậm rãi mở to mắt, lập tức liền thấy giường trên đỉnh kia một loạt sắp xếp khô lâu đầu, một chút nhảy lên đến, liền phát giác chính mình cứ nhiên nằm đổ nhân cốt trên giường, vừa rồi cảm cứ nhiên chính là khô lâu đầu.

“A..... Quỷ Mị.” Kêu sợ hãi, nàng hiện tại đều dọa đi đứng như nhũn ra, nàng thật sự điên rồi.

“Tiểu Tuyết Nhi, ta ở đâu.” Quỷ Mị thân mình vừa chuyển liền ôm của nàng thất lừng, đỡ lấy nàng.

“Nhanh lên, mang ta rời đi nơi này.” Nàng lập tức lại quải đến hấn trên người, tái gốc đi xuống, nàng phỏng chừng rất nhanh đã đi xuống đi gặp bọn họ rồi.

“Vì cái gì rời đi, ta thật vất vả làm tốt, người tổng yếu cấp điểm mặt mũi.” Quỷ Mị đứng ở nơi đó, không có chút rời đi bộ dáng.

“Quỷ Mị, không muốn chết, cũng sắp điểm.” Vân Phi Tuyết uy hiếp hấn.

“Chết thì chết đi, dù sao chúng ta hiện tại liền cùng quỷ cùng một chỗ, huống chi ta vốn chính là quỷ.” Quỷ Mị yêu nghiệt cười.

Vân Phi Tuyết giận trừng mắt hấn, trong lòng cảnh cáo chính mình, không cần sợ hãi, bình tĩnh, bình tĩnh, nói không chừng này đó đều là giả, hấn chính là ở biến thái, cũng không về phần như vậy biến thái, lập tức theo hấn trong lòng nhảy xuống tới, thân thủ liền đem trên bàn chén trà ngã sắp xuống rồi thượng.

Chén trà lập tức mở tung, Vân Phi Tuyết cầm lấy đến vừa thấy, nhìn đến bên trong gồm sứ tế sa, thế này mới nhả ra khí, lập tức liền cầm trong tay thoát phá chần ném đi qua, hung hăng đến: “Quỷ Mị, người dám trêu đùa ta.”

Quỷ Mị thân thủ liền dễ dàng tiếp được cái chén, hước cười nói: “Lấy đến tiểu Tuyết Nhi thật sự đã cho ta hội như vậy biến thái nhảm chán đi lấy phần.”

“Phi thường có khả năng.” Vân Phi Tuyết trừng hấn liếc mắt một cái, cho dù là giả nàng cũng gốc không nổi nữa, xoay người bay nhanh chạy đi ra ngoài, Quỷ Mị cũng theo đi ra ngoài.

Nàng một đường chạy tiến hấn phòng, muốn uống miếng nước, liền thấy hấn ẩm trà cứ nhiên cũng đổi thành rồi nửa khô lâu đầu, trong lòng thăm mắng hấn, nhưng là nàng bị dọa một chút ngộ, thật sự khát nước, nàng cũng biết kia không phải thật sự, quán không được rất nhiều, cầm lấy khô lâu đầu đi ra ở một bên trong chén trà, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Quỷ Mị giật mình lấy tay chỉ vào nàng đến: “Người uống trà rồi?”

“Uống, làm sao vậy? Có độc?” Vân Phi Tuyết sửng sốt, hấn nhưng thật ra không chỗ không để độc.

“Không có độc.” Quỷ Mị phe phẩy đầu, sau đó nhìn nàng còn thật sự đến: “Tiểu Tuyết Nhi, ta đã quên nói cho người, cái kia khô lâu là thật sự.”

“Cái gì?” Vân Phi Tuyết trong tay chén trà một chút chảy xuống đi xuống, hấn nói này khô lâu là thật, kia nàng chẳng phải là uống....., không, bình tĩnh, nàng thân thủ liền đem khô lâu đầu sắp xuống thượng.

Nửa khô lâu đầu trên mặt đất lăn vài vòng, sau đó đậu ở chỗ này, chút không tổn hao gì.

Vân Phi Tuyết yếu nha, cầm lấy nó, cẩn thận nhìn, không phải cát đất làm ? Thử một chút bắt nó ném ra hảo xa, chẳng lẽ là thật sự?

“Tiểu Tuyết Nhi, người như thế nào như vậy suy đâu? Nhiều như vậy giả, người không bính, cố tình bính này thật sự, thủy hương vị thế nào? Nói thật, ta còn thực không uống qua đâu.” Quý Mị ở một bên vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng.

“Quý Mị, người đi chết đi.” Vân Phi Tuyết rống giận, quyền đầu, cùng chân liền bay nhanh hướng hấn tập kích mà đi.

134. Chương 134: Một Lát Ôn Nhu

Quý Mị thân mình nhoáng lên một cái né tránh của nàng tập kích, thân thủ liền ôm lấy nàng, húc diễn : “Ta chết rồi, tiểu Tuyết Nhi sẽ làm bị thương tâm .” Sau đó ở buông ra nàng.

Vân Phi Tuyết rất nhanh dùng hết suốt đời sở học, không lưu tình chút nào liền hướng hấn trên người mỗi một chỗ đá vào, lại mỗi một lần đều bị hấn dễ dàng trốn tránh sau, ở bị hấn ôm vào trong ngực trêu đùa một chút.....

Nửa canh giờ sau, Vân Phi Tuyết thở hồng hộc, cả người vô lực bị hấn ôm vào trong ngực, nàng hung hăng trừng mắt hấn mệnh lệnh nói: “Quý Mị, đưa ta trở về.” Nàng không hữu lực khí cùng hấn muốn làm đi xuống rồi.

“Hảo, tuy rằng, ta thực luyện tiếc tiểu Tuyết Nhi, bắt quá, hôm nay thời gian không sai biệt lắm rồi, ta cũng không tưởng cái kia Quý vương lại tìm tới cửa, nhiều lần sau, ta ở mang người đến.” Quý Mị tiếng nói vừa dứt, liền ôm lấy nàng đuổi thân khinh công hướng vương phủ phương hướng bay đi.

Tiểu Đào một đường bốn hồi vương phủ, liền thẳng hướng đến thư phòng quỳ xuống: “Nô tỳ van cầu Vương gia, nhanh đi cứu cứu tiểu thư.”

Tiêu Nam Hiên cả kinh, ném tới trong tay tấu chương, mâu trung hiện lên một tia lo lắng đến: “Sao lại thế này? Nói.” Chẳng lẽ Vân Hạc đối nàng làm cái gì?

“Tiểu thư cùng nô tỳ mới ra rồi tửu lâu, tiểu thư lại đột nhiên bị nhân cướp đi, chờ nô tỳ phản ứng lại đây, tiểu thư đã muốn không thấy rồi, nô tỳ trong tay hơn này hoa mẫu đơn.” Tiểu Đào nói xong, cầm trong tay hoa, đưa đến Vương gia trước mặt.

Tiêu Nam Hiên cầm lấy cái kia hoa mẫu đơn, không hề nghi ngờ, đây là Quý Mị dấu hiệu, Quý Mị mang đi rồi Vân Phi Tuyết, hấn hấn là không có ác ý, ít nhất sẽ không thương tổn nàng, thoáng nhả ra khí hung tay lên nói: “Người đứng lên đi xuống đi, tiểu thư nhà người không có việc gì.”

“Thì, nô tỳ cáo lui.” Tiểu Đào vội vàng lui đi ra ngoài, nhìn đến Vương gia như vậy chắc chắn, nàng cũng thoáng buông tâm, chính là ở trong lòng phù hộ, hy vọng tiểu thư thật sự không có việc gì.

Không yên lòng ngồi ở thư phòng trung, mắt thấy một cái buổi chiều đều nhanh trôi qua, Vân Phi Tuyết còn không có trở về, trong đầu đột nhiên hiện lên ngày đó bọn họ ôm ở cùng nhau tình cảnh, lập tức đứng dậy, bước đi đến vương phủ cửa, liền nhìn đến Quý Mị ôm Vân Phi Tuyết đáp xuống cửa.

Con người đen bấn ra nguy hiểm quang mang nhìn bọn hấn chăm chăm.

“Vương gia, nhân cho người đuổi về đến đây, tiếp được rồi.” Quý Mị chút không thèm để ý hấn mâu trung nguy hiểm hơi thở, liền đem nàng phao rồi đi ra ngoài, theo sau nhân lập tức biến mất.

Tiêu Nam Hiên thân thủ liền tiếp được nàng, nhìn đến mặt nàng sắc có chút tái nhợt vô lực.

Vân Phi Tuyết thấy hấn, tâm đột nhiên buông lỏng, không tự giác thân thủ liền ôm lấy rồi hấn, bả đầu tựa vào hấn trước ngực, nàng cảm giác thực an tâm, thực an toàn, nàng cũng không hiểu được, nàng vì cái gì sẽ có ý nghĩ như vậy.

Cảm giác được của nàng ý lại, Tiêu Nam Hiên trong lòng chảy xuôi quá một trận lo lắng, ôm lấy nàng liền hướng phòng đi đến.

Tiểu Đào rất xa liền thấy Vương gia ôm tiểu thư trở về, tâm rối cực thả xuống dưới, tiểu thư không có việc gì, thực thức thời lui xuống.

Tiêu Nam Hiên đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường, vừa muốn rời đi, Vân Phi Tuyết một chút liền túm ở hần, đứng dậy bả đầu tựa vào hần trước ngực, bị Quỷ Mị dọa một chút ngo, nàng thầm nghĩ im lặng tựa vào hần trước ngực.

“Làm sao vậy?” Tiêu Nam Hiên thân thủ ôm lấy nàng, vừa rồi tức giận nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh, nhìn nàng, có chính là đau lòng.

“Ta bị Quỷ Mị hù chết rồi, hần cứ nhiên lộng rồi một cái khô lâu đầu phòng ốc.” Vân Phi Tuyết bây giờ còn lòng còn sợ hãi, bị hần nửa thật nửa giả sợ tới mức tim đập đều ở nhanh hơn.

“Cứ như vậy.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí khê nhêch, sau đó đến: “Rõ ràng xà người còn không sợ, cứ nhiên hội sợ kia khô lâu đầu.”

“Cái gì kêu cứ như vậy? Xà tuy rằng ghê tởm, nhưng này khi vật còn sống, khô lâu đầu thực khủng bố, đó là người chết gì đó.” Vân Phi Tuyết nghĩ kia gian phòng ở, không khỏi hướng hần trong lòng lại chui chui, tuy rằng nàng biết kia chính là chính mình trong lòng sợ hãi.

“Còn có người sợ gì đó, bổn vương nghĩ đến người không sợ trời không sợ đất đâu.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên cười khê đứng lên.

“Ta cũng vậy nhân, đương nhiên cũng sẽ sợ.” Vân Phi Tuyết lập tức ngẩng đầu lên, liền nhìn hần khoe môi chân thật đẹp mặt tươi cười, không khỏi sợ ngây người, hần tươi cười thì ra là thế đẹp mặt.

“Người đang nhìn cái gì?” Tiêu Nam Hiên phát hiện nàng nhìn chăm chăm chính mình.

“Người cười rồi.” Vân Phi Tuyết như cũ nháy mắt không nháy mắt nhìn hần.

Cái gì? Tiêu Nam Hiên thân mình cứng đờ, hần nở nụ cười, nàng nói hần nở nụ cười, hần cứ nhiên lại hội nở nụ cười.

“Thả lỏng một chút, người cười lên bộ dáng rất tuần tú.” Vân Phi Tuyết lấy tay sờ sờ hần cứng đờ khoe miệng.

Tiêu Nam Hiên lấy tay bắt lấy tay nàng, xấu hổ nói sang chuyện khác đến: “Vân Hạc cùng người nói rồi cái gì?”

“Hần nói cho ta mười ngày chuẩn bị, làm cho ta ám sát người.” Vân Phi Tuyết đáp, nhắc tới này đề tài, nàng có chút trầm trọng.

“Mười ngày? Hần cũng thật nóng vội.” Tiêu Nam Hiên cười lạnh.

“Đúng rồi.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến nói.

“Cái gì?”

“Ta cuối cùng thấy Vân Hạc không phải vì rồi đến đỡ thái tử, ta nghĩ hần hần là có khác tính, hoặc là nói, hần đánh đến đỡ thái tử danh nghĩa, thực tế tướng chính mình làm hoàng đế, bằng không hần không có khả năng như thế lo lắng, dù sao thái tử làm hoàng đế cùng Triệt Nhi làm hoàng đế có cái gì không giống với, người lại không có yếu tính mạng của hần.” Vân Phi Tuyết nhìn hần đoán đến.

“Này bổn vương đã sớm nghĩ tới, đủ loại dấu hiệu cho thấy, hần chính là như vậy tính, chẳng lẽ người trước kia không biết?” Tiêu Nam Hiên nghi hoặc đến, hần nghĩ đến nàng đã sớm biết đâu.

“Không biết, hần như thế nào hội nói cho ta biết? Ta chỉ bắt quá là hần một cái quân cờ.” Vân Phi Tuyết lắc đầu.

“Bổn vương hội nghĩ biện pháp, mười ngày túc đủ.” Tiêu Nam Hiên ôm nàng đến, hần hội hảo hảo bày ra tốt.

“Ân, chờ người tưởng tốt lắm, vậy nói cho ta biết một tiếng nên làm như thế nào là có thể rồi, còn có, Vân Hạc phân phó ta, khi nào thì động thủ, làm cho ta nói cho hần một tiếng.” Vân Phi Tuyết còn nói thêm, nàng không muốn biết hần hội như thế nào bộ thự, nàng phải làm chính là phối hợp.

“Bổn vương biết.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới, nàng nói qua, chờ hết thầy đã xong nàng yếu tự do, rồi đi nơi này, mâu quang có một tia do dự hỏi: “Vân Phi Tuyết, chờ diệt trừ bọn họ sau, người còn muốn rời đi sao?”

Vân Phi Tuyết sửng sốt, không nghĩ tới hần hội hỏi như vậy? Nếu hần không đề cập tới, nàng thiếu chút nữa đã quên chuyện này, nàng phải rời khỏi sao? Hần là hội rời đi, nhưng là tâm tính thiện lương giống không phải như vậy tưởng rời đi, nhìn hần đậm cười một chút nói: “Chờ diệt trừ bọn họ sau đang nói đi, có lẽ, ta không thể còn sống rời đi.”

Chính là lúc này Vân Phi Tuyết chỉ sợ nằm mơ cũng tưởng không đến, nàng lúc này nói trong lời nói hội ứng nghiệm.

Nghe được nàng nói như vậy, Tiêu Nam Hiên tâm tê rần, ôm chặt lấy nàng, ở nàng bên tai nói: “Sẽ không, bổn vương sẽ không cho phép như vậy chuyện tình phát sinh.”

Vân Phi Tuyết tâm đột nhiên chấn động, này ôn nhu lời nói, giống như hần lời hứa, nhưng là nàng lập tức phủ định rồi, là nàng nghĩ nhiều rồi, hần hần là sẽ không tự cấp bất luận kẻ nào lời hứa.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau cùng một chỗ, hưởng thụ này cơ hồ chưa từng có quá ôn nhu, thẳng đến Tiểu Đào ở bên ngoài hồi bẩm đến: “Vương gia, Vương phi, bữa tối chuẩn bị tốt rồi.”

Tiêu Nam Hiên thế này mới buông ra nàng, dắt tay nàng nói: “Đi thôi, người cũng nên đói bụng, đi dùng bữa đi.”

“Ân.” Vân Phi Tuyết đứng dậy xuống giường.

Dùng quá bữa tối, Vân Phi Tuyết trở về đến phòng, làm cho Tiểu Đào chuẩn bị tốt tắm rửa thủy, an vị đến bồn tắm trung, nhớ tới buổi chiều bị Quỷ Mị trêu đùa bộ dáng, nhẹn không được vừa hận vừa tức nở nụ cười.

“Đang cười cái gì?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên đi đến.

“Người như thế nào vào được?” Vân Phi Tuyết đem thân mình hướng dưới nước ẩn dấu ẩn dấu.

“Không cần ẩn dấu, nên xem bổn vương đã sớm xem qua rồi.” Tiêu Nam Hiên khéo môi mang cười ngồi vào bên giường, đơn giản xem xét đứng lên.

Vân Phi Tuyết trừng hần liếc mắt một cái, dù sao nàng cũng tẩy tốt lắm, lập tức đứng dậy, nắm lên bên cạnh quần áo bao lấy chính mình thân thể, hần lại đuổi ra thủ liên ngăn của nàng quần áo, ôm lấy rồi nàng ngã vào trên giường.

“Người làm gì? Buông.” Vân Phi Tuyết giãy dụa, hần trong mắt làm cho nàng có chút bất an.

“Hừ.” Tiêu Nam Hiên lại ra tiếng ngăn cản trụ nàng, thân thủ cởi bỏ chính mình trên người quần áo, ném tới một bên, ngón tay xuyên qua ở mái tóc của nàng trong lúc đó, thần dừng ở cái trán của nàng.....

Vân Phi Tuyết chậm rãi nhắm mắt lại, không có ngênh đón, cũng không có cự tuyệt, tùy ý hần hôn qua chính mình mắt, chính mình mũi, chính mình thần, hôn qua xương quai xanh, hôn qua trước ngực, hôn qua nằm thẳng bụng, ở hôn qua thẳng tắp thon dài hai chân, dừng lại tại kia xinh đẹp chân ngọc thượng.....

Mỗi trải qua một chỗ, thân thể của hần liền nhẹn không được run run, tuyết trắng da thịt cũng biến thành rồi đỏ bừng sắc.

Tiêu Nam Hiên dễ dàng tách ra của nàng hai chân, ngón tay ở cửa nàng chỗ mẫn cảm khiêu khích

“Ngô.....” Vân Phi Tuyết nhắm mắt lại, hừ nhẹ ra tiếng.

Biết nàng đã muốn chuẩn bị tốt rồi, hần một cái động thân ôn nhu tiến vào thân thể của hần, mãnh liệt trung mang theo ôn nhu va chạm đứng lên.....

Uyên ương màn chậm rãi hạ xuống, mơ hồ có thể thấy được chính là hai cái dây dưa cùng một chỗ thân thể.....

135. Chương 135: Mười Cái Tân Nương

Kích tình qua đi, Tiêu Nam Hiên bán nằm bán dựa vào là tựa vào gối đầu thượng, lộ ra cường kiện trong ngực, rất là mê người.

Vân Phi Tuyết dương đầu nâng mâu nhìn hắn, giờ phút này hắn trịch đi trên mặt mặt nạ, nàng xem đến là hắn tuần mỹ không thể khùng hoảng nữa bên mặt, trong lòng than nhẹ, nếu, hắn không có bị thương, hắn là so với Quỷ Mị còn muốn tuần mỹ, vì cái gì Mai Hình không có yêu thương hắn? Nếu không có Mai Hình, có lẽ hắn hôm nay cũng sẽ không biến thành cái dạng này, như vậy nhìn hắn, nàng thật sự không nghĩ tin tưởng, nhiều như vậy nữ tử chết ở tay hắn thượng.....

“Suy nghĩ cái gì?” Tiêu Nam Hiên nhìn trên mặt hắn thay đổi liên tục biểu tình, thân thủ giúp nàng lột rồi lột tóc hời.

“Ta suy nghĩ, của ngươi này Vương phi đều là chết như thế nào? Hắn là không phải người giết.” Vân Phi Tuyết khẳng định ra tiếng nói.

“Người như thế nào biết không là bốn vương giết?” Hắn châm chọc hỏi lại nàng.

“Trực giác, của ta trực giác.” Vân Phi Tuyết đến, nàng chính là có loại cảm giác này.

Tiêu Nam Hiên thủ lập tức cương ở nơi nào, sắc mặt cũng biến âm lãnh.

“Không nghĩ nói, cho dù rồi, coi như ta không có hỏi, ngủ đi.” Vân Phi Tuyết nhìn bộ dáng của hắn, nhắm mắt lại, tuy rằng nàng rất muốn biết.

Tiêu Nam Hiên lại đột nhiên chậm rãi mở miệng rồi: “Không có gì không thể nói, bốn vương đến đỡ Triệt Nhi đăng cơ sau, mà bắt đầu trả thù hành động, thứ cái thứ nhất Vương phi, bốn vương tiến rồi động phòng, liền hái rồi trên mặt màu bạc mặt nạ, nhìn im lặng ngồi ở bên giường nữ nhân, đi rồi đi qua, thân thủ liền triệt hạ rồi nàng trên đầu hồng khăn voan, nữ tử vừa nhắc đầu liền nhìn đến bốn vương trên mặt kia nói như quỷ vết sẹo, mâu trung mang theo hoảng sợ, một tiếng thét chói tai liền hôn mê bất tỉnh, sau lại mới biết được, nàng thân mình còn có bệnh, chịu không nổi kinh hách, liền như vậy trôi qua.....”

Vân Phi Tuyết thế mới biết, nguyên lai cái thứ nhất tân nương là bị hù chết, nhìn hắn chờ hắn tiếp tục nói tiếp.

“Cái thứ hai nữ tử, lá gan đến còn có thể, nhìn đến bốn vương như quỷ gương mặt, tuy rằng sợ hãi, nhưng là cũng không có ngắt xỉu đi, cường trang trấn định ngồi ở chỗ kia, mặc dù là bốn vương trước mặt của nàng mặt sùng hạnh Minh Cơ, sau lại, bốn vương gọi tới rồi kia bốn nam nhân, nàng coi như cường cường, sĩ khí sát không thể nhục gặp trở ngại rồi.....”

Vân Phi Tuyết thở dài, cổ đại nữ tử tối chú trọng là trinh tiết, tử có thể, trinh tiết nhất định phải bảo trụ, bị ai nhưng cũng làm cho nàng bội phục.

“Cái thứ ba bốn vương nhớ người đã muốn đã biết, chính là Dĩnh Nhi, bốn nam tử tới gần của nàng thời điểm, nàng dọa ngắt đi thôi, xem nàng không chết, bốn vương khiến cho nhân đem nàng đóng đứng lên, sau lại chỉ nghe nói nàng điên rồi, bốn vương vốn không có ở hỏi đến quá.....”

Này đó Vân Phi Tuyết biết, cho nên Dĩnh Nhi mới giả ngây giả dại qua hai năm, nhưng cũng bảo toàn rồi chính mình, cùng các nàng so với, Dĩnh Nhi là hạnh phúc, chẳng những còn sống, còn cùng âu yếm nhân cùng một chỗ.

“Cái thứ tư nữ tử, bốn vương vừa xốc lên của nàng khăn voan, nàng mượn kéo đậm lại đây, bốn vương vừa ra tay liền đánh vào của nàng ngực, nàng đương trường bị mất mạng.”

Vân Phi Tuyết cả kinh, nữ tử này là bị hắn đánh chết, nàng nên trách hắn sao?

“Thứ năm cái nữ tử, làm bốn vương tiến vào phòng thời điểm, nàng đã muốn điếu ở tại phòng lương thượng, đã chết, đại khái là bị bốn vương tàn bạo dọa .”

Vân Phi Tuyết chỉ có trong lòng trung thần, tự sát? Đáng thương lại thật đáng buồn.

“Thứ sáu cái nữ tử, người cũng nhận thức, chính là nha đầu ngốc, kỳ thật nàng đưa tới được thời điểm, cũng đã choáng váng, động phòng trung, nhìn nàng điên điên ngây ngốc, không tai hại sợ, nhưng thật ra tò mò, bốn vương không có tâm tư bởi nàng ngoạn, khiến cho nhân trực tiếp đem nàng hết đứng lên.”

Nàng ngẩn ra, nguyên lai nha đầu ngốc không phải bị hấn dọa ngốc, nên sẽ không là nghe được nghe được phải gả cho hấn, cũng đã dọa choáng váng.

“Thứ bảy cái nữ tử, nàng kêu tình vũ, bốn vương cùng nàng theo tiểu liên nhận thức, vạch trần của nàng khăn voan, nàng liền nước mắt ràn rụa ngân quỳ gối bốn vương trước mặt, cầu xin ‘Hiên ca ca, thả ta đi, ta trong bụng đã muốn có hấn đứa nhỏ, ta không thể phản bội hấn.’ nàng đau khổ cầu xin, bốn vương thờ ơ, cuối cùng nàng rốt cục tuyệt vọng đến ‘Cảnh Thiên, chúng ta kiếp sau ở gặp, ta mang theo đứa nhỏ đi trước rồi.’ nói xong, nàng liền hướng trên tường đánh tới.....”

“Nàng liền như vậy chết đi rồi? Người không có xuất thủ ngăn cản nàng?” Vân Phi Tuyết cẩn thận theo dõi hấn, hấn cư nhiên thật sự lãnh huyết đến như thế, bọn họ còn nhận thức, hấn cư nhiên đều thờ ơ.

“Người thấy bốn vương hấn là xuất thủ ngăn cản sao?” Tiêu Nam Hiên khéo môi lãnh câu hỏi lại .

“Nàng cùng người khác không giống với, nàng có thể gọi người hiên ca ca, vậy thuyết minh, các người quan tâm không đồng nhất bàn, hấn là thực tốt, nàng hấn là xem như bằng hữu của người, cho dù người muốn báo thù, người lãnh huyết, ta nghĩ người không nên sẽ làm bị thương hại nàng, đúng không?” Vân Phi Tuyết đoán, tuy rằng loại này đoán, nàng chỉ có một nửa nắm chắc.

“Vân Phi Tuyết, có đôi khi, bốn vương thật sự không biết nên thấy thế nào người.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, nàng luôn như vậy thông minh, liếc mắt một cái liền đoán được.

“Vậy không nên nhìn, nhanh lên nói, ta nghĩ biết nàng thế nào?” Vân Phi Tuyết thúc giục hấn, nàng thật sự đã chết sao?

“Người không thôi kinh đã biết sao? Nàng đã chết.” Tiêu Nam Hiên bật thốt lên đi ra.

“Thật sự đã chết?” Vân Phi Tuyết nói không rõ sở chính mình hiện tại phức tạp tâm tình, hấn thật sự trở mặt nhìn nàng đã chết?

Nhìn đến nàng mâu khô phục tạp nhìn chính mình, Tiêu Nam Hiên tâm đau xót, hấn không cần bất luận kẻ nào cái nhìn, lại cô đơn để ý nàng, hấn không nghĩ nàng đem chính mình xem thành tàn nhẫn lãnh khốc tuyệt tình nhân, lại mở miệng nói: “Bốn vương ngăn cản nàng, nhưng không phải bởi vì chúng ta theo tiểu liên nhận thức, mà là bởi vì nàng cương liệt cá tính, cùng kia chí tử không du yêu, bốn vương phái người tìm đến đây cái kia kêu Cảnh Thiên nam tử, cho các nàng một ít ngân lượng, làm cho người ta suốt đêm đem bọn họ tiến bước.”

Vân Phi Tuyết thế này mới nhả ra khí, khéo môi ngăn một cái thần nhiên tươi cười, nhìn hấn, hấn còn không phải thật sự diệt sạch nhân tính.

Nhìn nàng vẻ mặt thoải mái biểu tình, Tiêu Nam Hiên tâm tình cũng đột nhiên thoải mái một chút nói: “Thứ tám cái nữ tử, bốn vương thấy nàng tựa vào bên giường, ngăn của nàng khăn voan, nàng đã muốn miệng phun máu tươi, đã sớm uống thuốc độc tự sát rồi.”

Lại tự sát, Vân Phi Tuyết thở dài, sau đó hỏi: “Thứ chín cái đâu?”

“Thứ chín cái nữ tử, đến cùng người giống nhau, ý đồ chạy trốn, bắt quá nàng không có người thông minh, phản kháng trung bị thị vệ giết chết rồi.” Nói tới đây, Tiêu Nam Hiên mâu khô phục tạp mang theo đau xót.

Nghe thế, Vân Phi Tuyết thật sự không biết nên chút cái gì? Các nàng đều là vô tội, nàng hấn là khiến trách hấn, nhưng là vì cái gì nhìn đến hấn đau xót thâm tình, nàng cũng sẽ không đành lòng, cùng giải quyết tình, hội không hiểu tâm đau xót.

“Như thế nào không hỏi rồi?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên quay đầu nhìn nàng.

“Hỏi cái gì?” Vân Phi Tuyết sững sốt, không rõ nhìn hắn.

“Đệ thập cái tân nương, người không muốn biết sao?” Tiêu Nam Hiên trong lời nói mang theo thâm ý.

“Đệ thập cái?” Vân Phi Tuyết lại là ngẩn ra, nàng không phải là đệ thập cái, hắn muốn nói cái gì? Theo dõi hắn đến: “Nói đi, đệ thập cái hội thế nào?”

“Đệ thập cái nữ tử, bốn vương vừa đến động phòng, nàng liền nổi điên dường như phác lại đây, miệng mắng, bốn vương khiến cho nhân đem buộc chặt đứng lên, ngăn chặn cửa nàng miệng, nàng lại liều mạng giãy dụa, đã bị thị vệ đánh hôn mê.....” Tiêu Nam Hiên mở miệng nói đến.

Vân Phi Tuyết biết, này đại khái chính là nàng xuyên qua tiền phát sinh nàng không biết chuyện tình, bởi vì đó là thật sự Vân gia tiểu thư, chính là không rõ, nàng vì cái gì hội như thế?

“Sau lại nàng tỉnh táo lại, lại cùng phía trước hoàn toàn bất đồng, đối với bốn nam nhân, nàng không chút nào sợ hãi, xuất thủ mau vừa ngoan, nàng có thể sử dụng xảo kế lừa quá thâm bản, mặt không thay đổi sắc tiêu sái tiến xà quật, nhưng là nàng càng là ương ngạnh, bốn vương lại càng tưởng dám hứng thú, nàng hội chính mình làm ông chủ tây ăn, sẽ ở thanh lâu lý hội ca hát, hội quyến rũ câu dẫn nam nhân, bốn vương tuyệt đối có lý do tin tưởng, nàng không phải Vân Phi Tuyết, nhưng là đủ loại dấu hiệu cho thấy nàng quả thật lại là Vân Phi Tuyết.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng nói xong, nghi hoặc mâu trung mang theo chờ mong, tựa hồ chờ nàng cho hắn giải thích.

“Này xem như đối của ta khen ngợi sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn.

“Nói cho bốn vương người là ai?” Tiêu Nam Hiên lại tay vịn trụ của nàng bả vai, còn thật sự hỏi.

Vân Phi Tuyết trầm mặc rồi một chút, nàng không thể giải thích, nàng mâu nhìn hắn đến: “Nếu, ta nói cho người cơ thể của ta là Vân Phi Tuyết, linh hồn cũng là một cái nhân, người tin sao?”

Tiêu Nam Hiên thân mình chấn động, hắn không biết có nên hay không tin tưởng lời của nàng, lại càng không dám tin tưởng trên đời sẽ có như thế quỷ dị chuyện tình, nhưng là trực giác thượng, hắn lại nguyện ý tin tưởng nàng.

“Quên đi, kỳ thật ta là không phải Vân gia tiểu thư thật sự như vậy trọng yếu sao?” Vân Phi Tuyết nhìn đến hắn mâu trung hoài nghi, tự giấu đến.

“Không trọng yếu.” Hiện tại, cũng không trọng yếu rồi.

“Người còn có một cái rất trọng yếu nhân, cũng không nói gì.” Vân Phi Tuyết theo dõi hắn đến.

“Người là nói Mai Hinh.” Nhắc tới nàng, Tiêu Nam Hiên mâu trung lộ ra một tia hàn ý, này làm cho hắn hận thị huyết nữ tử.

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nàng sẽ là cái cái dạng gì nữ tử, làm cho hắn yêu thâm hận càng sâu.

136. Chương 136: Hoàng Cung Tiệc Đứng

“Năm ấy bốn vương vừa trưởng thành, phụ hoàng như trước lệ thường sẽ ở bốn vương sau khi thành niên ban cho bốn vương vài cái nữ tử, nhưng là phụ hoàng sủng ái mẫu phi cũng sủng ái bốn vương, vì thế đặc biệt ân chuẩn làm cho bốn vương chính mình tuyển, bốn vương đi gặp mẫu phi, trải qua hành lang dài thời điểm, liền thấy phía trước đi tới một loạt tú nữ, trong đó một cái tú nữ đột nhiên hồi đầu, nhìn bốn vương thản nhiên cười sau mới rời đi.....” Tiêu Nam Hiên nhớ lại đến.

“Ngoài đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc.” Vân Phi Tuyết nhẹ nhàng niệm đến, cái kia tươi cười nhất định rất đẹp, làm cho hắn nổi lên tâm động.

“Bốn vương ngay lúc đó cũng là loại cảm giác này, càng làm cho bốn vương ngoài ý muốn cùng kinh hãi là, nàng cư nhiên là bốn vương đãi tuyển tú nữ, bốn vương không chút do dự liền tuyển nàng, sau lại bốn vương biết nàng kêu Mai Hinh, ở chung sau, càng phát hiện nàng cư nhiên là cảm kỳ thư họa không gì không biết, nói chuyện hào phóng khéo, mẫu phi cùng phụ hoàng đều thực thích nàng, bốn vương liền lại càng không

dùng nói, có một ngày, Mai Hinh chuẩn hảo hảo rượu và thức ăn, nói là của nàng sinh nhật, bốn vương thấy thực áy náy, cư nhiên không có cấp nàng chuẩn bị lễ vật, Mai Hinh thiện người am hiểu ý nói đến, không cần, liền bồi nàng uống vài chén rượu là có thể rồi, bốn vương không nghi ngờ có nó, uống qua vài chén rượu sau, trong phủ đột nhiên xông tới mười mấy cái hắc y nhân, bốn vương cư nhiên còn buồn cười làm cho nàng tàng hảo, mới đón đi ra ngoài, sau đó liền mê được phát tác, bốn vương cả người vô lực, ở phía sau đến mẫu phi đột nhiên xông tới thay bốn vương đỡ rồi trí mạng một kiếm.....” Tiêu Nam Hiên quyền đầu rất nhanh, chịu đựng trong lòng thống khổ cùng hận ý.

Vân Phi Tuyết biết hấn lại nghĩ tới rồi mẫu phi, nhẹ tay khinh nắm ở trên tay hấn, cho hấn an ủi, không đành lòng đang hỏi đi xuống, Mai Hinh cuối cùng rốt cuộc thế nào rồi?

“Sau lại thái tử bị phế, chủ động đem Mai Hinh cho bốn vương xử trí, Mai Hinh biết bốn vương sẽ không bỏ qua nàng, trước mặt thái tử cùng bốn vương mặt, đột nhiên dùng chuẩn bị tốt đao thống vào chính mình ngực.....” Tiêu Nam Hiên đầu óc hiện lên đều là Mai Hinh khi chết mô dạng.....

Ai, Vân Phi Tuyết than nhẹ một chút, Mai Hinh kia một khắc nhất định là tâm sau khi hối, sớm biết như thế làm gì lúc trước, nhìn hấn nhẹ nhàng nói đến: “Không cần suy nghĩ rồi, ngủ đi.”

“Ngủ đi.” Tiêu Nam Hiên phục hồi tinh thần lại đến, từ kia sự kiện kiện về sau, hôm nay hấn lần đầu tiên hướng nhân nói đến, chính là không nghĩ tới tâm tình đột nhiên thoải mái hơn.

“Đúng rồi, ngày mai có thể mang Triệt Nhi đi ra sao?” Vân Phi Tuyết đột nhiên nói đến.

“Có thể, như thế nào người tưởng hấn rồi?” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu.

“Ân, tưởng hấn rồi.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nàng là sợ về sau không có cơ hội nhìn thấy hấn, nàng cơ hồ có thể khẳng định, Vân Hạc là sẽ không cấp nàng giải được .

“Sáng mai, bốn vương mang người tiến cung đi gặp hấn.” Tiêu Nam Hiên nói đến.

“Thật sự, tốt nhất.” Đi dạo hoàng cung, nàng cũng tổng không tính đến không rồi một hồi cổ đại.

“Kia đi ngủ sớm một chút đi.” Tiêu Nam Hiên khéo môi khê nhếch, chính là tiến cung, nàng giống như thực hưng phấn.

“Ngủ.” Vân Phi Tuyết nói xong, liền nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền truyền ra rồi đều đều tiếng hít thở.

Tiêu Nam Hiên lại nhìn chăm chăm nàng ngủ say khuôn mặt, nghĩ nàng nói câu nói kia, “Nếu, ta nói cho người cơ thể của ta là Vân Phi Tuyết, linh hồn cũng là một cái nhân, người tin sao?”

Hấn tin sao? Hấn có thể không tin sao? Nếu như vậy, kia nàng hết thấy quái dị hành động, đều có thể được đến giải thích rồi, mặc kệ có hay không loại này kỳ dị chuyện tình, hấn đều nguyện ý đi tin tưởng linh hồn của nàng là một cái nhân.

Lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve của nàng khuôn mặt đến: “Người đã không phải Vân Phi Tuyết, như vậy bốn vương sẽ không sẽ thả người đi, sẽ làm người ở lại bốn vương bên người.”

Vân Phi Tuyết đang ngủ say, mơ mơ màng màng đã bị nhân điều tỉnh đến: “Đứng lên, người không phải cùng bốn vương đi hoàng cung gặp Triệt Nhi sao?”

Hoàng cung? Nàng một chút mở to mắt ngồi xuống, mượn khởi đặt ở một bên quần áo cuống quít mặc vào đến.

“Làm cho Tiểu Đào giúp người, còn có thời gian.” Tiêu Nam Hiên đã sớm mặc triều phục đứng ở bên giường.

“Tiểu thư, nô tỳ đến giúp người.” Tiểu Đào ở một bên đã sớm chuẩn bị tốt rồi, quá khứ đi đến.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết Nhiều điểm, làm cho Tiểu Đào giúp nàng mặc quần áo, ở rửa mặt chải đầu hảo, mới cùng Tiêu Nam Hiên ra cửa.

Ngồi ở trong xe ngựa, Vân Phi Tuyết như trước mơ mơ màng màng, ngày hôm qua ngủ quá muộn, hôm nay lên quá sớm, rõ ràng bả đầu tựa vào hấn trên đùi đến: “Ta ở ngủ một chút, đến người ở bảo ta.” Nói xong, liền nhắm hai mắt lại lại đã ngủ.

Tiêu Nam Hiên lắc đầu, khoe môi tươi cười lý đều là sủng ái.

“Hoàng tẩu?” Triệt Nhi nhìn hoàng huynh ôm lấy một cái ngủ nữ tử đi vào đến, giật mình kêu lên.

“Khởi quá sớm, nàng còn tại ngủ.” Tiêu Nam Hiên nói xong đem nàng phóng tới trên giường.

“Hoàng huynh, hoàng tẩu đến đây, ta cũng không thể được hôm nay không cần cùng người cùng tiến lên hướng rồi?” Triệt Nhi cầu xin .

“Có thể, vậy người cùng nàng, hoàng huynh đi trước.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu.

“Cám ơn hoàng huynh, người thật tốt quá, hoàng tẩu liền giao cho ta đi.” Triệt Nhi vui vẻ nhảy nhót đứng lên.

Tiêu Nam Hiên vừa ly khai phòng, Triệt Nhi liền ghé vào bên giường kêu: “Hoàng tẩu, hoàng tẩu.....”

“Ai ở kêu, chán ghét, người ta còn muốn ngủ đâu.” Vân Phi Tuyết phiên cái thân chuyển đi qua.

Triệt Nhi sững sốt, lại còn nói hấn chán ghét, chỉ sợ dám nói như vậy chỉ có nàng một người, thủ dưng sức ban quá nàng, ở nàng bên tai dưng sức hô: “Hoàng tẩu, tỉnh tỉnh.”

“Làm gì?” Vân Phi Tuyết lập tức mở to mắt, liền thấy Triệt Nhi đứng ở bên người, kinh ngạc kêu lên: “Triệt Nhi, người như thế nào ở trong này?”

“Đây là của ta tắm cung, ta không ở nơi này, hấn là ở nơi nào? Nhưng thật ra người vẫn ngủ cái bất tỉnh, hảo lười.” Triệt Nhi bất mãn nhìn nàng, thật vất vả nhìn đến nàng, nàng cư nhiên chỉ lo ngủ.

Hấn tắm cung? Vân Phi Tuyết thế này mới chung quanh đánh giá một chút, thật sự là ở trong phòng, nhưng là nàng không phải không ở trên xe ngựa sao? Như thế nào hội đột nhiên đến hoàng cung? Nhìn hấn hỏi: “Ta vào bằng cách nào?”

“Người có thể như thế nào tiến vào? Đương nhiên là hoàng huynh ôm vào đến.” Triệt Nhi bạch nàng liếc mắt một cái.

Tiêu Nam Hiên đem nàng ôm vào đến, Vân Phi Tuyết sững sốt, điều này sao có thể? Nàng nhưng là chịu quá đặc biệt huấn luyện, có rất nhỏ gió thổi Tào đông, nàng sẽ cảnh giác đứng lên, hấn ôm chính mình tiến vào, nàng như thế nào hội không chút nào phát hiện? Mà lại chính mình vì cái gì đột nhiên như vậy thị ngủ? Trước kia một ngày chích ngủ vài cái giờ, đều không có như vậy vậy quá.

“Hoàng tẩu, đừng nghĩ rồi, rời giường, ta mang theo đi dạo hoàng cung thế nào?” Triệt Nhi hưng phấn lôi kéo nàng.

“Có thể hay không ăn trước điểm này nọ ở đi, ta hảo đói.” Vân Phi Tuyết rời giường nói đến.

“Hảo, ta cái này kêu là nhân chuẩn bị, vừa lúc ta cũng chưa ăn đâu, ăn được rồi ở đi.” Triệt Nhi nói xong liền hướng về phía ngoài cửa phân phó đến: “Người tới.”

“Nô tài tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng có gì phân phó?” Một cái thái giám cúi đầu tiêu sái tiến vào.

“Đi truyền đồ ăn sáng.” Triệt Nhi phân phó nói.

“Thị, Hoàng Thượng, nô tài cái này đi.” Thái giám vội vàng lui đi ra ngoài.

Rất nhanh, thái giám liền tiến vào hồi bẩm đến: “Vương gia, đồ ăn sáng đã muốn chuẩn bị tốt rồi, thỉnh Hoàng Thượng cùng Vương phi dời bước đến dùng bữa thính.”

“Hảo.” Triệt Nhi đáp, sau đó đối với nàng đến: “Hoàng tẩu chúng ta đi thôi.”

“Đi thôi.” Vân Phi Tuyết lôi kéo tay hấn, cùng hấn đi ra môn.

Vừa đến dùng bữa thính, nàng tính mở nhân giới rồi, một cái thật dài trên bàn, bãi đầy đủ loại kiểu dáng điểm tâm, thanh chúc, ăn sáng, không cần cần thận số, dùng ánh mắt xem đều có thể xem đi ra, ít nhất có một trăm nhiều nói.

Không khỏi hỏi một bên Triệt Nhi đến: “Người ăn lại đây sao? Nhiều như vậy?”

“Ta sẽ không mỗi dạng đều ăn, chính là làm cho thái giám chọn mấy thứ cho ta ăn.” Triệt Nhi nói đến.

“Ai, đây là xa xỉ nha, tốt lắm, nếu chuẩn bị tốt rồi, chúng ta sẽ không yếu lãng phí rồi, ăn đi.” Vân Phi Tuyết cảm thán đến, nàng cũng xa xỉ một hồi đi.

Triệt Nhi ngồi vào chủ vị thượng, vừa muốn động chiếc đĩa, liền thấy nàng cầm lấy bát vây quanh cái bàn chuyển, kỳ quái hỏi: “Hoàng tẩu, người đang làm cái gì?”

“Ta ở lấy này nọ ăn.” Vân Phi Tuyết một bên hồi đáp, một bên cầm lấy chính mình thích này nọ.

“Nga, vậy người tọa hạ thì tốt rồi, làm ột bên cung nữ lấy là đến nơi.” Triệt Nhi nói đến.

“Ngồi ở chỗ kia, ta liền nhìn không tới, như thế nào biết có ta thích ăn, như vậy phương tiện, kêu tiệc đứng, hiểu không?” Vân Phi Tuyết tha một vòng trong bát chuyển đầy đủ loại kiểu dáng điểm tâm, mới ngồi xuống.

“Tiệc đứng? Là cái gì? Ta không hiểu.” Triệt Nhi lắc đầu.

“Chính là này nọ đặt ở nơi đó? Chính người nhìn, thích cái gì mượn cái gì, chính mình động thủ, cái này kêu là tiệc đứng.” Vân Phi Tuyết vừa ăn biên giải thích nói.

“Như vậy.” Triệt Nhi mâu trung lộ hưng phấn, liền nhảy xuống ghế dựa đến: “Ta đây cũng muốn tiệc đứng.” Cầm bát, mà bắt đầu vây quanh cái bàn chuyển.

Vân Phi Tuyết cười khẽ một chút, tiểu hài tử cái gì cũng tò mò.

Tiêu Nam Hiên vừa đến nơi này, liền nhìn đến Triệt Nhi chính mình tại kia này nọ, lạnh lùng đảo qua một bên thái giám cung nữ, quá khứ đi đến: “Triệt Nhi, người đang làm cái gì?”

Triệt Nhi vừa quay đầu lại, liền nhìn đến hắn, vui vẻ đến: “Hoàng huynh, người đã trở lại, ta ở ăn tiệc đứng, người muốn hay không?”

137. Chương 137: Cảm Giác Nhà

Triệt Nhi vừa quay đầu lại, liền nhìn đến hắn, vui vẻ đến: “Hoàng huynh, người đã trở lại, ta ở ăn tiệc đứng, người muốn hay không?”

“Tiệc đứng? Có ý tứ gì?” Tiêu Nam Hiên mày nhíu một chút, một bên cung nữ thái giám đều cúi đầu không dám đáp lời.

“Tiệc đứng chính là chính mình động thủ, thích ăn cái gì mượn cái gì? Hảo hảo ngoạn.” Triệt Nhi hưng phấn đem nàng vừa rồi nói trong lời nói vừa nặng phục rồi một lần, trước kia ăn cơm, hắn đều là ngồi ở chỗ kia, vẫn không nhúc nhích .

“Triệt Nhi, ngoạn ngoạn làm tốt.” Tiêu Nam Hiên sắc mặt trầm xuống mệnh lệnh nói, hắn như thế nào có thể chính mình động thủ.

Nhìn hoàng huynh có chút tức giận sắc mặt, Triệt Nhi mệnh mông buông trong tay gì đó, quyết cái miệng nhỏ nhắn ngồi trở lại chính mình chỗ ngồi đi lên, vẻ mặt mất hứng, cũng không dám không nghe.

“Người đang làm cái gì? Vì cái gì giáo huấn Triệt Nhi?” Vân Phi Tuyết ở một bên có chút tức giận chất vấn nói.

“Triệt Nhi là Hoàng Thượng, nên có Hoàng Thượng uy nghiêm, hắn không thể y chính mình tính tình làm việc, là Hoàng Thượng nên chờ ở nơi đó, làm cho cung nữ thái giám cho hắn chuẩn bị cho tốt, mà không phải chính hắn động thủ.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng đến,

“Hoàng Thượng cũng là nhân, chính mình động thủ vốn không có uy nghiêm, huống chi Triệt Nhi nhỏ như vậy, này chẳng qua là tùy ý một chút điểm tâm, cũng không phải tiếp đãi ngoại quốc sứ giả, yếu giảng lễ nghi, người làm gì như thế quá nghiêm khắc hắn, ngay cả ăn một chút điểm tâm quyền lợi cùng tự do đều không có, này Hoàng Thượng làm không lo có ích lợi gì?” Vân Phi Tuyết tức giận phản bác .

Triệt Nhi ở một bên ánh mắt trong suốt nhìn nàng, đều là bội phục, chỉ kém gật đầu vỗ tay trầm trồ khen ngợi rồi, hoàng tẩu chính là lợi hại, dám cùng hoàng huynh nói như vậy, chính mình vốn cũng không muốn làm Hoàng Thượng.

“Là mọi người không phải tự do, Hoàng Thượng liền lại như thế, cho nên Triệt Nhi nhất định phải vâng theo hoàng cung từ trước quy củ.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng chân thật đáng tin đến, hắn cũng không tưởng như vậy đối Triệt Nhi, nhưng là hắn phải làm như vậy.

“Người thật sự là cố tình gây sự, man không phân rõ phải trái, quy củ là nhân định, hợp lý vâng theo, không hợp để ý liền cải cách, bằng không bởi vì cái gì muốn vào bước? Triệt Nhi, không cần để ý đến hắn, chúng ta ăn.” Vân Phi Tuyết hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái, đem Triệt Nhi lúc trước lấy tốt điểm tâm, phóng tới hắn trước mặt.

“Hảo.” Triệt Nhi vui vẻ tiếp nhận đến, vừa muốn ăn, đã bị Tiêu Nam Hiên liền lạnh lùng ngăn cản đến.

“Buông, không được ăn.”

Triệt Nhi ủy khuất không tình nguyện buông thủ, hoàng huynh mệnh lệnh hắn chưa bao giờ dám không nghe.

“Tiêu Nam Hiên, Triệt Nhi mới là Hoàng Thượng, người dám như vậy mệnh lệnh hắn.” Vân Phi Tuyết đứng lên, sau đó đối với Triệt Nhi đến: “Triệt Nhi, người là Hoàng Thượng, người lớn nhất, người muốn thế nào được cái đó? Không cần sợ hắn biết không? Hắn cũng muốn nghe của người.”

Triệt Nhi nhìn nàng cái hiểu cái không gật gật đầu, lại đột nhiên lúc còn nhỏ còn thật sự nói: “Hoàng tẩu, ta tuy rằng là Hoàng Thượng, nhưng là hoàng huynh là đối ta tốt nhất nhân, ta không nghĩ làm cho hắn sinh khí, ta còn là nghe hắn trong lời nói.”

Nghe được Triệt Nhi nói như vậy, Vân Phi Tuyết tâm đột nhiên tê rần, nhiều có hiểu biết đứa nhỏ, thân thủ liền hắn ôm vào trong ngực, hung hăng trừng mắt hắn: “Triệt Nhi nhỏ như vậy chỉ biết để tưởng, người như thế nào không vì hắn ngấm lại, hắn thích cái gì? Hắn vui vẻ sao?”

Hắn thích cái gì? Hắn vui vẻ sao? Nhìn nàng trong lòng Triệt Nhi, Tiêu Nam Hiên thâm thúy con người đen trung lộ ra một chút đau lòng phức tạp quang mang, vung tay lên phân phó bên cạnh cung nữ thái giám: “Các người đều đi xuống, nơi này không cần hầu hạ rồi.”

“Thị, nô tài cáo lui.” Cung nữ thái giám đều lui xuống.

“Triệt Nhi, hiện tại hoàng huynh cùng người cùng nhau ăn tiệc đứng.” Tiêu Nam Hiên nhìn hắn ngữ khí ôn nhu đến, đúng vậy, hắn chỉ biết là một mặt yêu cầu rèn luyện Triệt Nhi, còn chưa có không biết hắn nghĩ muốn cái gì?

“Thật sự, hoàng huynh.” Triệt Nhi lập tức theo của nàng trong lòng nhảy ra, cao hứng nhìn hắn.

“Ân, thật sự, bắt đầu đi.” Tiêu Nam Hiên chính mình trước cầm lấy bát khoái, hướng hắn chứng minh chính mình nói là thật sự.

“Thật tốt quá, cảm ơn hoàng huynh.” Triệt Nhi nhất bính tam khiêu, vui vẻ hô.

Vân Phi Tuyết Mỹ mâu tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, hắn cũng sẽ mềm lòng? Bất quá hoàn hảo, rốt cục thông suốt rồi.

“Còn không ăn.” Tiêu Nam Hiên phát giác nàng nhìn chằm chằm vào chính mình, ngẩng đầu đến.

“Đương nhiên ăn.” Nàng ngồi xuống, liền phát hiện vừa rồi chính mình lấy gì đó không thấy rồi, liền thấy Triệt Nhi ở một bên cười trộm ăn chính hoan.

“Triệt Nhi, trả lại cho ta, đó là ta thích.” Làm bộ như tức giận hô, liền thân thủ chém giết.

Triệt Nhi lập tức ôm bát né tránh, miệng hàm chứa này nọ đến: “Hoàng tẩu, người ở đi lấy, bất quá phải nhanh nha, nếu không bị hoàng huynh ăn sạch rồi.”

Vân Phi Tuyết thế này mới phản ứng lại đây, này đó điểm tâm tuy rằng giống rất nhiều, nhưng là số lượng rất ít, một cái chỉ có hai khối, nhìn Tiêu Nam Hiên chiếc đĩa thân đến kia chỉ có một khối điểm tâm thượng, nàng lập tức liền ngay cả bàn tử đoạt lại đây: “Đây là của ta.”

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng tính trẻ con bộ dáng, không tự giác sùng ái cười cười, tùy nàng cướp đi.

“Hắc hắc, hoàng tẩu, vẫn là cho ta đi.” Triệt Nhi cười xấu xa, tay nhỏ bé bay nhanh đoạt lấy bàn tử trung điểm tâm, liền hướng miệng lấp đầy.

Vân Phi Tuyết nhìn chính mình trong tay không bàn tử, trừng mắt hăn liền quát: “Triệt Nhi...”

“Hoàng sư, tiếp tục, bằng không người một ngụm đều ăn không đến rồi.” Triệt Nhi ánh mắt nhìn chăm chăm trên bàn bàn tử lý, một cái con bướm hành trang điểm tâm.

Vân Phi Tuyết theo hăn mâu trông được đi, không chút do dự, bay nhanh thân thủ đã bắt rồi đi, Triệt Nhi vừa thấy nàng xuất thủ, cũng thân thủ bắt đi..... Chính là một người cướp được một nửa.

“Hoàng tẩu, buông tay cho ta ăn.” Triệt Nhi cùng nàng đối diện .

“Không cho, người buông tay, cho ta ăn.” Vân Phi Tuyết một chút đều không có làm cho ý tứ của hăn, bởi vì nàng biết Triệt Nhi không phải thật sự tưởng cùng nàng thưởng điểm tâm, hăn chính là ở cùng nàng ngoạn, bởi vì hăn rất tịch mịch, cho nên hăn nguyện ý cùng hăn ngoạn.

Tiêu Nam Hiên ở một bên nhìn bọn họ vui cười đùa giỡn bộ dáng, hăn đại khả làm cho người ta ở chuẩn bị rất nhiều, nhưng là hăn thích nhìn đến các nàng này ẩm áp bộ dáng, có một loại gia ẩm áp hạnh phúc cảm giác, gia? Hăn sướng? Hăn như thế nào sẽ có loại cảm giác này.

Hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ai cũng không thỏa hiệp, Triệt Nhi đột nhiên quay đầu đi nhìn hăn, làm bộ như thực ủy khuất bộ dáng đến: “Hoàng huynh, hoàng tẩu khi dễ ta, người làm cho nàng buông tay.” Sau đó đắc ý nhìn nàng.

Chính là hăn mâu trung kia mặt giả dối cười xấu xa, ai đều thấy được.

Vân Phi Tuyết cũng tốt rất phối hợp trừng mắt hăn, sau đó mị thanh mị khí làm nũng nói: “Tướng công, Triệt Nhi khi dễ ta, người làm cho hăn buông tay.”

Tướng công? Tiêu Nam Hiên trong lòng nhất hám, nghe nàng làm nũng thanh âm, hăn đột nhiên cảm giác trước nay chưa có quá thỏa mãn, hăn thậm chí có một loại xúc động, tưởng đi lên giúp nàng đoạt lấy điểm tâm.....

“Hoàng huynh, người đang làm cái gì? Nhanh lên giúp ta nha.” Triệt Nhi ở một bên nhìn đến hăn vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia không biết suy nghĩ cái gì, thúc giục đến, hăn biết hoàng huynh nhất định hội giúp hăn .

“Không cần, dựa vào cái gì giúp người? Phải giúp ta cũng vậy giúp ta?” Vân Phi Tuyết trừng mắt hăn.

“Đương nhiên phải giúp ta, tiên sinh đều nói quá, tay chân tình thâm, trên đời tối thân cảm tình chính là huynh đệ loại tình cảm.” Triệt Nhi dương đầu nói.

“Phải không? Kia tiên sinh có hay không đã dạy người, gần nhất bắt quá vợ chồng?” Vân Phi Tuyết nhìn hăn dào dạt đắc ý khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi ngược lại.

“Không có, có ý tứ gì?” Triệt Nhi phe phẩy đầu, khó hiểu hỏi.

“Nói đúng là, trên đời tối thân cận hai người chính là tướng công cùng nương tử, người nói, hăn là không phải hăn là giúp ta?” Vân Phi Tuyết khóe môi ẩn cười trêu đùa hăn.

“Phải không?” Triệt Nhi trát động ánh mắt, hăn như thế nào không có nghe nói qua.

Gần nhất bắt quá vợ chồng? Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, nàng là thật nghĩ như vậy sao?

“Người nói, người giúp ai?” Bọn họ cư nhiên đồng thời quay đầu đến, đem vấn đề giao cho rồi hăn.

Tiêu Nam Hiên nhìn bọn họ, khóe môi nhất câu đến: “Đơn giản, một người một nửa, người tách ra là đến nơi.” Hăn một cái cũng không tưởng bang, một cái không thể tội.

“Không được.” Bọn họ lại trắm miệng một lời cự tuyệt.

“Hảo, vậy ngươi nhóm buông tay, làm cho bốn vương đến phân.” Tiêu Nam Hiên đứng lên đi qua đi, bắt tay thân đến đi qua.

Triệt Nhi cùng Vân Phi Tuyết cho nhau nhìn xem, sau đó cùng nhau tặng thủ, cái kia con bướm hành trang điểm tâm để lại ở tay hân trung.

Tiêu Nam Hiên trong tay kia điểm tâm, nhìn bọn họ cùng nhau nhìn hân, cho ai bộ dáng, khoe môi đột nhiên cười, liền đem điểm tâm phóng tới rồi chính mình trong miệng, sau đó đến: “Như vậy là đến nơi, bốn vương ăn, các ngươi vốn không có ý kiến rồi.”

Bọn họ sững sốt, Triệt Nhi liền hô: “Hoàng huynh, nhĩ hảo phá hư.”

“Tiêu Nam Hiên, ngươi đáng giận.” Vân Phi Tuyết cũng mắng đến, nhưng là mâu trung lại đều là ý cười, không nghĩ tới hân cũng có như vậy đáng yêu một mặt, cấp Triệt Nhi sứ cái nhan sắc.

Triệt Nhi đôi mắt nhỏ tình chuyển động rồi một chút, lập tức hiểu được rồi của nàng ý tứ.

138. Chương 138: Độc Được Phát Tác?

Tiêu Nam Hiên khoe môi khê nhếch nhìn các nàng, lại cầm lấy một khối điểm tâm, còn không có phóng tới trong miệng, Triệt Nhi cùng Vân Phi Tuyết liền cùng nhau hướng hân phác lại đây, hân vội vàng bắt tay cánh tay dương lên, trên người lập tức liền treo hai người, các nàng bắt tay điều ở cánh tay hân thượng, ý đồ thực rõ ràng muốn thưởng trong tay hân điểm tâm.

“Triệt Nhi, đoạt lấy đến, không cần cho hân ăn, dám trêu đùa chúng ta.” Nàng đối với Triệt Nhi phân phó đến.

“Ân.” Triệt Nhi đáp ứng, thân mình hướng lên trên nhấc tới, đã nghĩ đoạt quá trong tay hân điểm tâm.

Tiêu Nam Hiên nhìn này một lớn một nhỏ đùa thực hưng phấn, cũng chỉ có liền thích hợp phối hợp vài cái sau, mới Triệt Nhi cướp được điểm tâm.

“Hoàng tẩu, cướp được, chúng ta một người một nửa.” Triệt Nhi vui vẻ nói xong, liền đem điểm tâm một phân thành hai, đưa đến chính mình trong miệng, ở đưa của nàng trong miệng.

“Cám ơn, Triệt Nhi, hảo hảo ăn.” Vân Phi Tuyết cười buông ra Tiêu Nam Hiên, sau đó ngồi xuống đến: “Ta đói bụng, ta muốn ăn.” Cùng Triệt Nhi chơi nửa ngày, nàng liền vừa mới mới ăn một ngụm.

“Hoàng tẩu, vậy ngươi mau ăn, ăn được, ta mang ngươi đi đi dạo.” Triệt Nhi ở một bên nhìn nàng, chờ nàng, hân đã muốn ăn no rồi.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết đáp ứng, nàng đến đến chính là cuống hoàng cung .

“Bốn vương cũng cùng các ngươi đi.” Một bên Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói đến, hân thật lâu không có bởi quá Triệt Nhi rồi.

“Thật tốt quá.” Triệt Nhi cao hứng hô.

“Hoàng tẩu, ngươi nói ngự hoa viên có xinh đẹp hay không?” Triệt Nhi một tay nắm nàng, một tay nắm Tiêu Nam Hiên, hưng phấn hỏi.

“Xinh đẹp, rất đẹp.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, phóng nhãn nhìn lại, kia tiên điểm ướt át phú quý hoa mẫu đơn nhất chói mắt.

“Hoàng tẩu, đây là Triệt Nhi thích nhất .” Triệt Nhi đột nhiên buông ra bọn họ thủ, chạy đến cách đó không xa bàn đu dây cái thượng. Sau đó nhìn đi vào nàng hỏi: “Hoàng tẩu, muốn hay không thử một lần? Tốt lắm ngoạn.”

“Tốt nhất.” Vân Phi Tuyết ngồi trên đi, bàn đu dây còn dừng lại ở nàng mới trước đây trong trí nhớ, nàng đều đã muốn nhớ không dậy nổi, khi nào thì chơi đùa.

“Làm tốt rồi, ta đẩy.” Triệt Nhi nói xong, sẽ lấy tay thôi nàng

“Triệt Nhi, hoàng huynh thôi đi.” Tiêu Nam Hiên nói đến, dùng liền đẩy đi ra ngoài, Triệt Nhi tay nhỏ bé có thể đẩy dời đi rất xa.

Vân Phi Tuyết ngồi ở mặt trên, lấy tay bắt lấy hai bên dây thừng, trên người màu lam nhạt quần áo, cùng tấn thượng sợi tóc theo bàn đu dây qua lại vũ động, trên mặt mang theo tươi cười, nàng giống nhau lại nhớ tới rồi mới trước đây, ngồi ở cửa nhà bàn đu dây cái thượng vui vẻ bị mù mù phụ giúp.

“Hoàng tẩu, đẹp quá.” Một bên Triệt Nhi đều nhìn không được nói đến.

Tiêu Nam Hiên nhìn như vậy nàng, giống nhau tựa như một cái tiên tử rơi xuống phàm trần giống nhau, mỹ làm cho người ta không dám đụng vào xúc, giống nhau nhất đụng chạm nàng sẽ chấn kinh biến mất giống nhau.

Ở bàn đu dây thượng đang rồi một hồi, Vân Phi Tuyết đột nhiên cảm giác đầu có chút mê muội, từng đợt ghê tởm nhắm thẳng yết hầu khẩu dừng đi, vội vàng kêu lên: “Mau buông ta xuống.”

Nghe được của nàng tiếng la, Tiêu Nam Hiên một chút bắt lấy bàn đu dây, nhìn mặt nàng sắc có chút khó coi, lo lắng quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Vân Phi Tuyết đến không vội trả lời hắn, yết hầu khẩu ghê tởm cảm càng ngày càng mãnh liệt, một chút chạy đến bên cạnh.

“Nôn.....” Xoay người làm phun đứng lên, trong miệng một trận toan thủy.

“Hoàng tẩu, ngươi làm sao vậy?” Triệt Nhi ở một bên khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên có chút trắng bệch, nàng sinh bệnh rồi sao?

“Làm sao vậy? Làm sao không thoải mái? Triệt Nhi, phân phó người đi mặc Thái y.” Tiêu Nam Hiên thủ đặt ở cửa nàng phía sau lưng thượng vỗ nhẹ, ngữ khí có chút lo lắng.

“Triệt Nhi, không cần, ta không sao.” Vân Phi Tuyết thân thủ ngăn cản, sau đó đứng dậy dùng trên người khăn lụa chà xát khóe miệng, mới giải thích đến: “Đại khái là vừa mới ở mặt trên hoảng choáng váng đầu quan tâm, hiện tại tốt hơn nhiều.”

“Thật sự không có việc gì, thân thể có hay không làm sao đau?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, trong lòng lại hoài nghi có thể hay không là tương tự lệ độc muốn phát tác rồi? Không phải nói ba tháng đầu sao?

“Không có, ta tốt lắm.” Vân Phi Tuyết cười nói, kỳ thật nàng đã ở lo lắng, đây là không phải tương tự lệ độc phát diễm báo, đột nhiên phát hạ Triệt Nhi đứng ở một bên không nói được một lời, mân cái miệng nhỏ nhắn, mâu trung đột nhiên hàm chứa nước mắt nhìn nàng, vẻ mặt sợ hãi.

“Làm sao vậy? Triệt Nhi.” Nàng cả kinh, vội vàng tiêu sái đi qua, ngồi xổm xuống đi đỡ lấy bờ vai của hắn.

“Hoàng tẩu.” Triệt Nhi một chút bổ nhào vào cửa nàng trong lòng, gắt gao ôm nàng, ngây thơ thanh âm nghẹn ngào cầu xin nói: “Người không cần sinh bệnh được không? Ta không nghĩ mất đi ngươi.”

Cát, đây là có chuyện gì? Triệt Nhi như thế nào hội đột nhiên nghĩ đến mất đi nàng? Vân Phi Tuyết kỳ quái nhìn xem một bên Tiêu Nam Hiên.

Tiêu Nam Hiên mâu quang có chút đau kịch liệt bị ai, vừa muốn mở miệng, chợt nghe đến Triệt Nhi còn nói thêm: “Hoàng huynh nói, mẫu phi chính là sinh bệnh rồi đi của ta, ta thường thường nhìn của nàng bức họa, nếu mẫu phi còn sống, nàng nhất định thực yêu Triệt Nhi, đối Triệt Nhi tốt lắm, tựa như hoàng tẩu giống nhau cùng Triệt Nhi ngoạn, nhưng là nàng lại ly khai, hoàng tẩu, ta thích ngươi, van cầu ngươi, không cần giống mẫu phi giống nhau rồi đi ta được không?”

“Triệt Nhi, ta cũng yêu ngươi, ta đáp ứng ngươi, ta sẽ không rời đi ngươi, ta sẽ cùng ngươi.” Nghe được hắn ngây thơ lại chân thành lời nói, Vân Phi Tuyết mâu trung nước mắt một chút ngã nhào xuống dưới, đau lòng ôm chặt lấy hắn, nguyên lai Triệt Nhi ở khát vọng tình thương của Ma Ma, nguyên lai Triệt Nhi nghĩ đến hắn mẫu phi là sinh bệnh tử, tâm một trận co rút đau đớn, hảo đáng thương Triệt Nhi.

Tiêu Nam Hiên nghe xong Triệt Nhi trong lời nói, quyền đầu gắt gao toàn khởi, mâu trung đều là thống khổ cùng hối hận, đều là hấn, nếu không phải hấn, mẫu phi sẽ không phải chết, Triệt Nhi cũng sẽ không như thế đáng thương.

Nhìn hấn thống khổ tự trách bộ dáng, Vân Phi Tuyết lặng lẽ vươn tay đi, cầm hấn lạnh như băng thủ, cho hấn ấm áp, nhẹ nhàng nói một câu nói: “Nàng hy vọng các người khoái hoạt.”

Tiêu Nam Hiên thân mình cứng đờ, đã lâu, mới chậm rãi buông ra nhanh toàn thủ, đem Triệt Nhi theo của nàng trong lòng lôi ra đến, ôn nhu lau đi hấn khóe mắt nước mắt, ôm ở chính mình trong lòng, này cả đời, hấn áy náy nhất nhân chính là Triệt Nhi, hấn có thể cho hấn ngôi vị hoàng đế, cũng không có thể trả lại cho hấn một cái mẫu phi.

Nhìn bọn họ như thế ấm áp một khắc, Vân Phi Tuyết nước mắt lại chỉ không được rơi xuống, lau đi nước mắt, không nghĩ không khí như vậy trầm trọng đến: “Triệt Nhi, hoàng tẩu cùng người ngoạn chơi trốn tìm được không?”

Chơi trốn tìm? Triệt Nhi lập tức theo hấn trong lòng giãy đi ra, đôi mắt nhỏ tình lộ ra tinh lượng quang mang: “Hảo, ta thích nhất rồi, bình thường cùng thái giám cung nữ ngoạn, các nàng đều cố ý tìm không thấy ta, thực không kính.”

“Ha ha, người yên tâm, hoàng tẩu, mới sẽ không làm cho người.” Vân Phi Tuyết cười khẽ một chút, thái giám cung nữ cũng khó xử, dù sao hấn nhưng là Hoàng Thượng, một cái mất hứng, có thể yếu rồi các nàng mệnh.

“Ta đây trốn tốt lắm, không cho người nhìn lên.” Triệt Nhi nói xong, bỏ chạy đến một bên núp vào.....

Một bên Tiêu Nam Hiên nhìn Triệt Nhi bị tìm được thời điểm làm bộ sinh khí, không tìm được thời điểm vui vẻ đắc ý, nhìn kia một lớn một nhỏ ở ngự hoa viên lý cho nhau đuổi theo chơi đùa thân ảnh, cái loại này thần nhiên hạnh phúc tổng đầy lòng lan tràn mở ra.

“Hoàng huynh, người xem hoàng tẩu xấu.” Triệt Nhi đột nhiên hướng hấn trong lòng này đánh tới.

“Ai xấu, là người chính mình tàng không tốt.” Vân Phi Tuyết lập tức liền đuổi theo lại đây.

Nhìn Triệt Nhi cùng trên mặt hấn rất nhỏ mồ hôi, Tiêu Nam Hiên có chút đau lòng đến: “Các người ngoạn mệt mỗi, cũng nên dùng cơm trưa rồi, chúng ta đi về trước đi.”

“Àn.” Triệt Nhi gật gật đầu, Vân Phi Tuyết cũng gật đầu đồng ý, nàng là có mệt mỗi, chính là nàng không nghĩ quét Triệt Nhi hưng, mới vẫn cường chống.

Dùng quá ngộ thiện, buổi chiều Triệt Nhi lại mang theo nàng cuống buổi sáng không có đi quá địa phương, lại diên chơi một lần, vẫn dùng quá bữa tối, Triệt Nhi mới hai mắt nhắm lệ lưng trông lôi kéo tay nàng: “Hoàng tẩu, người không cần đi được không? Ngay tại trong hoàng cung bồi Triệt Nhi được không?”

“Triệt Nhi ngoạn, hoàng tẩu sửa thiên ở đến người, đang nói người cũng muốn bắt chước tập, đi học, tập võ.” Vân Phi Tuyết vuốt đầu của hấn.

“Vậy người giữ lời nói, muốn tới xem ta.” Triệt Nhi lưu luyến không rời nhìn nàng.

“Ngéo tay, ta đương nhiên giữ lời nói.” Vân Phi nói vươn tay nhỏ bé chỉ.

“Ngéo tay? Là làm gì?” Triệt Nhi kỳ quái nhìn nàng hỏi, không biết chính mình nên làm cái gì?

“Ngéo tay chính là hứa hẹn, như vậy....” Vân Phi Tuyết giải thích, xuất ra hấn tay nhỏ bé chỉ, sau đó câu cùng một chỗ thì thầm: “Kim ngoắc ngoắc, ngân ngoắc ngoắc, gạt người là con chó nhỏ.”

“Kim ngoắc ngoắc, ngân ngoắc ngoắc, hoàng tẩu muốn gạt nhân chính là con chó nhỏ.” Triệt Nhi thông minh thì thầm.

“Xú tiểu tử.” Vân Phi Tuyết buồn cười xao hấn một chút đầu, cư nhiên phản ứng nhanh như vậy.

Tiêu Nam Hiên khóe miệng co rúm một chút, nàng cư nhiên chỉ như thế ngây thơ động tác, tiến lên kéo nàng, phân phó một bên thái giám cung nữ đến: “Bồi Hoàng Thượng trở về nghỉ ngơi.”

“Thị, Vương gia.” Một bên thái giám cung nữ vội vàng đối với hần tất cung tất kính đến: “Thỉnh Hoàng Thượng hồi cung.”

“Hoàng tẩu đừng nói lỡ, nhất định phải tới xem ta.” Triệt Nhi lo lắng còn nói rồi một lần, mới xoay người rời đi.

Vân Phi Tuyết vẻ mặt hắc tuyến nhìn Tiêu Nam Hiên hỏi: “Ta liền trưởng như vậy không đáng giá tín nhiệm sao?”

“Triệt Nhi là luyện tiếc người, hồi phủ đi.” Hần nói xong, liền thân thủ đem nàng ẵm rồi xe ngựa.

139. Chương 139: Không Thể Không Tin

Ngồi ở chóp lên trên mã xa, liền cảm giác thân thể mệt chết đi, Vân Phi Tuyết thực tự nhiên liền bả đầu tựa vào vai hần thượng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tiêu Nam Hiên lại thân thủ đem nàng ôm vào trong ngực, mềm nhẹ đến: “Hôm nay bồi rồi Triệt Nhi chơi một ngày, mệt chết đi có phải hay không?”

“Là có một chút, dù sao đã lâu đều không có như vậy điên qua.” Vân Phi Tuyết gật đầu, nàng cũng rất kỳ quái, theo lý thuyết, nàng không nên có cảm giác mệt mỏi, dù sao này so với đặc công đội huấn luyện thoải mái không biết mấy trăm lần, chẳng lẽ thật là độc tính bắt đầu yếu chậm rãi phát tác?

“Nếu mệt, vì cái gì còn bồi Triệt Nhi điên?” Tiêu Nam Hiên đau lòng ôm chặt nàng, kỳ thật hần hiểu được nàng là muốn làm cho Triệt Nhi vui vẻ.

“Triệt Nhi khó được như vậy vui vẻ, ta không nghĩ tảo hần hưng, làm cho hần thất vọng, kỳ thật Triệt Nhi thực cô độc, thực tịch tịch, người hần là nhiều bồi bồi hần, cho dù hần là Hoàng Thượng, cho dù hần về sau hội quyền cao chức trọng, nhưng là hần nếu bất khoái nhạc, này đó cố ý nghĩa sao?” Vân Phi Tuyết như trước nhắm mắt lại dựa vào hần.

“Bổn vương biết, nhưng là Triệt Nhi thích người, về sau người liền nhiều bồi bồi hần.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, nếu có nàng cùng, Triệt Nhi nhất định rất khoái nhạc, hần tuy rằng rất muốn làm cho Triệt Nhi vui vẻ, nhưng là hần lại không biết nói nên đi như thế nào đi.

“Ân, ta thích Triệt Nhi, ta sẽ .” Vân Phi Tuyết đến, chỉ có nàng có thời gian, hoặc là nói nàng có thể tránh được này một kiếp, nàng nhất định hội .

“Vân Phi Tuyết, nếu hết thấy đều trôi qua, người có nguyện ý hay không lưu lại?” Tiêu Nam Hiên do dự vài lần, rốt cục mở miệng hỏi nói.

“Vì cái gì tưởng ta lưu lại?” Vân Phi Tuyết thúc mở to mắt, hần là ở giữ lại sao?

“Bởi vì Triệt Nhi thích người.” Tiêu Nam Hiên cầm Triệt Nhi làm lấy cớ, bởi vì hần thật sự nói không nên lời, hần muốn cho nàng lưu lại.

“Triệt Nhi thích ta, cùng ta lưu lại không có gì quan hệ, cho dù là ta rời đi vương phủ, ta giống nhau có thể xem Triệt Nhi.” Vân Phi Tuyết theo dõi hần, cố ý nói như vậy, muốn lưu lại nàng cứ việc nói thẳng sao? Làm gì quanh co lòng vòng lấy Triệt Nhi làm lấy cớ.

“Kia không giống với, nếu người ly khai vương phủ, như thế nào khẳng định có thể tùy ý nhìn thấy Triệt Nhi? Đừng quên Triệt Nhi là Hoàng Thượng.” Tiêu Nam Hiên tìm lý do.

Vân Phi Tuyết khoe môi giơ lên, cong lên một cái độ cong, mắt đẹp thẳng tắp theo dõi hần: “Người là nói, nếu ta không phải của người Vương phi, ta đây sẽ không có thể tùy ý nhìn thấy Triệt Nhi.”

“Thị.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, nàng sẽ không có thể đổi cái ý tưởng, nàng nếu khi hần Vương phi, là có thể rồi, nàng sẽ không không thể tưởng được.

“Nga, như vậy, ta đây yếu làm sao bây giờ? Tổng không thể vào cung làm cung nữ? Chính là đi vào, ta cũng không biết làm như thế nào?” Vân Phi Tuyết một bộ khó xử bộ dáng, không biết làm sao bây giờ là hảo.

“Này chủ ý không sai, vậy tiến cung làm cung nữ.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí có chút tức giận, hắn cũng không tin, thông minh như nàng, hội nghe không rõ hắn nói lý thâm ý, tiến cung, cũng tốt, tổng so với rời đi cường.

“Cung nữ? Nhưng là ta không nghĩ, nếu không cùng người đánh cái thương lượng, ta còn cho người làm Vương phi, được không?” Vân Phi Tuyết đột nhiên đến đây hưng trí, cố ý trêu đùa hắn.

Tiêu Nam Hiên tâm tình một chút hảo chuyển, khoe môi cong lên một cái đẹp mặt độ cong: “Xem ở người như vậy đáng thương phân thượng, bổn vương liền cố mà làm nhận người đi.”

Nhìn hắn một bộ bộ thí bộ đáng, Vân Phi Tuyết có chút buồn bực đến: “Tiêu Nam Hiên, người thật sự là được tiện nghi còn khoe mã, nếu như vậy miễn cưỡng cho dù rồi, nga, ta đã quên nói cho người rồi, Quỷ Mị nói nếu ta rời đi vương phủ, hắn phi thường nguyện ý nhận ta.” Mâu quang khiêu khích nhìn hắn, muốn lưu lại nàng cứ việc nói thẳng, có lẽ nàng hội lo lắng.

Quỷ Mị? Lại là hắn? Tiêu Nam Hiên mâu quang mang theo tức giận, “Vân Phi Tuyết, người là không phải sống không kiên nhẫn rồi?”

“Người sinh tức giận cái gì? Vốn chính là, nếu ta rời đi vương phủ liền với người không có gì quan hệ rồi, ta tìm ai? Giống như người cũng quản không đến đi.” Vân Phi Tuyết trắng hắc liếc mắt một cái, xứng đáng, tử sĩ diện khổ thân.

“Người cho là bổn vương nguyện ý quản người, bổn vương còn ước gì người sớm một chút rời đi.” Tiêu Nam Hiên thật sự là bị nàng tức giận đến khẩu không trạch ngôn rồi, chết tiệt, chỉ biết khiêu chiến hắn lửa giận.

“Như vậy.” Vân Phi Tuyết một chút theo hắn đứng dậy rời đi hắn ôm ấp, liền hô: “Dừng xe.”

Xe ngựa tăng một chút liền dừng lại, thị vệ ở bên ngoài đến: “Vương phi, có gì phân phó?”

Vân Phi Tuyết vừa muốn xốc lên màn xe, lập tức đã bị hắn túm trở lại trong lòng, giận dữ nhìn nàng đến: “Người làm gì? Hảo hảo đình cái gì xe?”

“Người không phải ước gì ta rời đi sao? Ta đây liền sớm một chút rời đi người, dù sao chỉ bằng bổn tiểu thư này xinh đẹp còn sợ không có nam nhân yếu sao? Thật sự không có, còn có không trưởng thành bang chủ Cái bang chờ ta đâu.” Vân Phi Tuyết phết hắc, cũng không biết chính mình ngữ khí có chút ê ẩm.

Nghe nàng toan vị mang theo oán giận ngữ khí, Tiêu Nam Hiên tâm tình thần kỳ hảo, xem ra nàng cũng không không phải thờ ơ, đem nàng ôm vào trong ngực, “Không cần nào loạn, người không phải mệt mỏi sao? Nghỉ ngơi một chút.”

“Ai nào loạn, rõ ràng là người nói rất đúng không tốt?” Vân Phi Tuyết tuy rằng phản bác giả, nhưng là lại ngoan ngoãn nằm ở hắn trong lòng.

“Vương gia, Vương phi, có thể đi rồi sao?” Thị vệ chờ ở bên ngoài, gặp bên trong không hề động tĩnh, không thể không lại ra tiếng hỏi.

“Đi.” Tiêu Nam Hiên thanh âm theo bên trong truyền đến.

“Thị.” Thị vệ thế này mới đuổi động xe ngựa.

“Tiêu Nam Hiên.” Nằm ở hắc trong lòng Vân Phi Tuyết đột nhiên nhìn hắc gọi đến.

“Nói.” Nhìn nàng một bộ nói ra suy nghĩ của mình bộ đáng, hắc chính là đơn giản phun ra một chữ.

“Rất khó tưởng tượng, đối chọi gay gắt chúng ta, cũng sẽ có bình tĩnh ở chung một ngày.” Thật sự là thế sự khó liệu.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, không biết nàng vì cái gì hội tốt như vậy, do dự một chút, mới thử mở miệng: “Người là không phải rất hận bổn vương?”

“Hận, đương nhiên hận.” Vân Phi Tuyết trắng hắc liếc mắt một cái, “Cái kia nữ nhân bị đưa đến thanh lâu chịu nhục không hận, đã bị khổ hình không hận, bị buộc giết người không hận, bị hiếp bức không hận.” Việc này, từng hận làm cho nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghe được nàng nói hận, nghe được nàng nói việc này, Tiêu Nam Hiên tâm từng đột đau, nhưng là sự tình đã muốn đã xảy ra, không thể vãn hồi, ngữ khí trầm trọng đến: “Bổn vương về sau hội bồi thường ngươi.”

Bồi thường? Vân Phi Tuyết nhìn hắn, hắn lời này là cái gì ý tứ? Khóe môi chậm rãi gọi lên hỏi ngược lại: “Ngươi tưởng như thế nào bồi thường?”

Tiêu Nam Hiên ngẩn ra, không nghĩ tới nàng hội như thế hỏi, mâu quang co rút nhanh nàng: “Ngươi yếu bổn vương như thế nào bồi thường?”

“Tiêu Nam Hiên, ngươi cũng thật tinh.” Vân Phi Tuyết nhìn hắn, một câu lại đem vấn đề cấp đá đã trở lại, thở dài đến: “Quên đi, đàm vấn đề này quá sớm rồi, chờ sự tình đều chấm dứt về sau, đang nói cũng không chậm, bất quá ngươi yếu trong lòng chuẩn bị, vàng bạc tài bảo ta khẳng định hội yếu.” Mặc kệ cái gì triều đại, tiền vĩnh viễn đều là thứ tốt.

“Vàng bạc tài bảo? Vân Phi Tuyết, ngươi cũng như thế tục tăng, yên tâm, mấy thứ này bổn vương rất nhiều.” Tiêu Nam Hiên cười nhạo đến, nàng cũng thích này đó, kia hắn là không phải hắn là đưa nàng một ít.

“Tiêu Nam Hiên, ngươi không phải vô nghĩa sao? Ta lại không thành tiên, không thực người ta khói lửa, đương nhiên đòi tiền, ngươi đường đường một cái Vương gia, cũng không cùng bình thường dân chúng giống nhau. Thái thú lắm sao?” Vân Phi Tuyết trừng mắt hắn phản bác nói.

Thái thú lắm? Tiêu Nam Hiên mở to hai mắt trừng mắt nàng, nếu nói linh hồn của nàng không phải một cái nhân, hắn chỉ sợ hội không tin rồi, như vậy thô tục trong lời nói, không chỉ nói Vân gia tiểu thư, chính là bình thường nữ tử đều nói không ra khẩu, nàng cư nhiên há mồm sẽ.

“Ngươi xem cái gì?” Vân Phi Tuyết thấy hắn nhìn chằm chằm vào chính mình.

“Nói cho bổn vương tên của ngươi?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên hỏi, rất muốn biết nàng gọi là gì?

“Tên là gì?” Vân Phi Tuyết sửng sốt, hắn đang hỏi cái gì?

“Tên của ngươi, ngươi vốn tên.” Tiêu Nam Hiên lặp lại.

Vốn tên? Vân Phi Tuyết sửng sốt, không dám xác định hỏi: “Ngươi tin tưởng lời nói của ta?” Linh hồn chiếm được khó như vậy lấy tin chuyện tình, hắn hội tin tưởng.

“Bổn vương có thể không tin sao? Thái thú lắm đều có thể nói đi ra.” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo ý cười, đương nhiên không chỉ này đó, còn có nàng hôm nay nói tiệc đứng, này đó hắn nghe cũng chưa nghe qua, cho nên hắn không thể không tin.

Dát, Vân Phi Tuyết sửng sốt, nàng vừa rồi nói sao? Sắc mặt hơi hơi đỏ lên.

“Ngươi cũng sẽ thẹn thùng?” Tiêu Nam Hiên lại hước diễn đến.

“Ta cũng nữ nhân, thẹn thùng là nữ nhân bản năng.” Vân Phi Tuyết hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái, hay là hắn lãnh khốc vô tình thời điểm, dễ đối phó, cái gì lời nói thật hắn cũng biến có điểm nói năng ngọt xót rồi.

“Hiện tại có thể nói cho bổn vương, tên của ngươi rồi?” Tiêu Nam Hiên lại quay lại đến nguyên lai trong lời nói đề thượng.

Vân Phi Tuyết nhìn hắn, còn thật sự hỏi: “Ngươi thật sự muốn biết?” Nếu hắn biết nàng giống nhau kêu Vân Phi Tuyết, hội thế nào?

“Ân.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu.

140. Chương 140: Muốn Lưu Lại Nàng

Nhìn đến hắn gật đầu, Vân Phi Tuyết đột nhiên đạm cười một chút: “Nếu ta nói cho ngươi, tên của ta cũng kêu Vân Phi Tuyết, ngươi nhất định rất khó tin tưởng, có phải hay không?”

“Cũng kêu Vân Phi Tuyết?” Tiêu Nam Hiên sửng sốt, sẽ có như vậy xảo chuyện tình.

“Kỳ thật ta nghĩ đại khái nàng là của ta kiếp trước, chúng ta vốn là chính là chuyển thế luân hồi, cho nên ta tài năng tiến vào thân thể của hân, thay nàng sống sót.” Vân Phi Tuyết giải thích nói, tuy rằng không có gì căn cứ, bất quá, rất nhiều tiểu thuyết, TV đều là như vậy giải thích .

“Người tin tưởng trên đời có chuyển thế luân hồi?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, hân cho tới bây giờ đều không có tin tưởng quá việc này.

“Vốn không tin, hiện tại tin.” Phát sinh ở chính mình trên người, thiết boong boong chuyện thực, không phải do nàng không tin.

“Mặc dù người cũng là Vân Phi Tuyết, mặc dù người cùng nàng kiếp trước kiếp này, nhưng là người chung quy không phải nàng.” Tiêu Nam Hiên tâm theo lý không có thoải mái, nàng không phải Vân gia tiểu thư, như vậy hân sẽ không dùng cổ kị hết thủy, lại càng không dùng cổ kị của nàng ý tưởng.

“Ta vốn sẽ không là nàng, bằng không ta sẽ không đối Vân Hạc như thế lạnh lùng, lại càng không hội cùng người hợp tác.” Vân Phi Tuyết nhìn hân, chính là nàng không biết hân hiện tại trong lòng suy nghĩ cái gì?

“Vậy người vì sao vừa muốn cầu bốn vương cứu ra Vân gia tiểu thư nương?” Tiêu Nam Hiên có chút không hiểu.

“Ta chỉ tưởng trả lại cho nàng một cái ân tình, dù sao ta chiếm cứ rồi thân thể của hân, cũng coi như thay nàng tiến phân hiếu tâm.” Vân Phi Tuyết giải thích hoàn, liền đánh cái ngáp.

“Mệt mỏi.” Tiêu Nam Hiên ôm lấy nàng, ngữ khí mang theo quan tâm.

“Ân.” Vân Phi Tuyết đáp lời liền nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền truyền ra rồi đều đều tiếng hít thở.

“Thật sự mệt mỏi.” Tiêu Nam Hiên sủng ái lấy tay cấp nàng đổi cái thoải mái tư thế, ôm lấy nàng.

Xe ngựa rất nhanh liền đứng ở rồi vương phủ cửa, Tiêu Nam Hiên ở một lần ôm ngủ say nàng xuống xe ngựa.

Vừa mới tiến vương phủ, Long Phi liền theo đối diện đã đi tới, nhìn hân ôm nàng, mâu trung mang theo cái loại này sủng ái, tâm đột nhiên vừa thông suốt, bất buộc chính mình đi rồi đi qua, thanh âm như trước đánh tiếp đón: “Sư huynh, các người đã trở lại.”

“Ân, nàng cùng Triệt Nhi đùa quá mệt mỏi rồi, ngủ say.” Tiêu Nam Hiên giải thích nói, hân chính là theo bản năng đã nghĩ giải thích.

“Kia mau đưa nàng trở về phòng đi.” Long Phi gạt đầu, kỳ thật hân không cần giải thích, càng giải thích càng có vẻ tái nhợt vô lực.

“Long Phi, đến thư phòng, ta có chuyện với người đàm.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói đến.

“Hảo, ta cái này đi thư phòng chờ người.” Long Phi gạt đầu đáp, liền hướng thư phòng đi đến.

Tiêu Nam Hiên đem Vân Phi Tuyết đuổi về phòng, nhẹ nhàng phóng tới trên giường, mới xoay người rời đi.

Đẩy ra thư phòng môn, liền nhìn đến Long Phi ngồi ở chỗ kia, sắc mặt ngưng trọng, nhìn đến hân tiến vào, đứng dậy đến: “Sư huynh.”

“Tọa hạ đàm.” Tiêu Nam Hiên thân thủ ý bảo.

Long Phi ngồi xuống, nhìn hân, chờ hân mở miệng, tuy rằng hân đã muốn mơ hồ biết sư huynh muốn nói gì? Chính là hân không nói, chính mình cũng cho rằng không biết.

Tiêu Nam Hiên cũng nhìn hân, nhìn này theo tiểu hân coi như huynh đệ giống nhau đối đãi sư đệ, nghĩ những năm gần đây, hân tại bên người yên lặng duy trì, vài lần mở miệng, lại đều muốn nói lại thôi, hân nên nói như thế nào, Long Phi mới có thể hiểu được, mới sẽ không đã bị thương tổn.

“Sư huynh, nói đi, mặc kệ là cái gì? Chỉ cần là người quyết định, ta đều có thể nhận.” Long Phi cười khổ một chút, hân biết sư huynh là không nghĩ thương tổn hân, nhưng là hân nhất định là bị bị thương tổn .

Nghe được hần nói như vậy, Tiêu Nam Hiên rốt cục hạ quyết định quyết tâm, thế này mới mở miệng đến: “Long Phi, ta nghĩ muốn lưu lại nàng. ” Hần biết hần không cần nói đến thực hiểu được, Long Phi nhất định biết hần ý tứ trong lời nói.

“Sư huynh, người thích nàng, nhưng là đừng quên nàng chung quy là Vân Hạc nữ nhi, người có thể quên điều quý phi nương nương tử sao? Người đã quên từng hết thấy sao?” Long Phi có chút khí thế bức nhân, tuy rằng hần biết chính mình có chút tàn nhẫn, lại một lần cởi bỏ sư huynh miệng vết thương, nhưng là hần miệng vết thương càng đau.

“Long Phi, nàng không phải Vân gia tiểu thư.” Tiêu Nam Hiên nhìn hần đột nhiên nói.

“Cái gì?” Long Phi sững sốt, nàng không phải Vân gia tiểu thư, tuy rằng hần cùng sư huynh vô số lần hoài nghi quá, nhưng là đủ loại chứng cứ đều chứng minh nàng chính là Vân gia tiểu thư.

“Nàng là linh hồn chiếm được, nói cách khác là một cái nhân linh hồn tụ tập đến Vân gia tiểu thư thân thể rồi, cho nên chúng ta tra xét lâu như vậy, đều tra không ra cái gì? Ta biết điều này làm cho nhân rất khó tin tưởng, ta cũng tưởng rồi thật lâu, mới chậm rãi bắt đầu tin tưởng.” Tiêu Nam Hiên biết hần khiếp sợ, chậm rãi giải thích nói.

“Ha ha, ha ha.” Long Phi nhanh theo dõi hần, đột nhiên lớn tiếng cười lạnh đứng lên, sau đó một chữ một chữ đến: “Sư huynh, cho dù người tưởng lưu lại nàng, cũng không tất tìm như vậy lấy cớ, linh hồn chiếm được, người tin tưởng loại này lời nói vô căn cứ sao?”

“Long Phi, người thấy của ta là ở biên lời nói dối lừa người sao? Cho dù ta nghĩ lưu lại nàng, ta cũng sẽ không lấy phương thức này thương tổn người,” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo một tia tức giận, sau đó mới dịu đi một chút lại đã: “Người không phải cũng bắt đầu liên đới nàng khác mắt tướng đái, khen ngợi của nàng kiên cường, nói nàng không giống người thường, thậm chí vài thứ, người đều ra tay giúp rồi nàng, người cẩn thận hồi tưởng một chút, có lẽ sẽ tin tưởng, tuy rằng chuyện này rất khó làm cho người ta tin tưởng.”

Long Phi mâu quang chuyển hướng nơi khác, là, hần tin tưởng, gì thời điểm sư huynh cũng không hội lừa hần, tuy rằng này cách nói, buồn cười buồn cười, nhưng là nhớ tới nàng đủ loại hết thấy quái dị hành vi, cũng không phải không có khả năng, quay đầu đến, còn thật sự đến: “Sư huynh, người thích nàng cái gì?”

Thích nàng cái gì? Tiêu Nam Hiên con người đen lộ ra một tia mê mang, “Ta chỉ là không nghĩ làm cho nàng rời đi, thích, ta sẽ không tái dễ dàng thích bất luận kẻ nào.” Chính là hần không biết thích là tâm không khỏi mình.

Long Phi nhìn hần, hần đã muốn thích thượng rồi nàng, chính là hần còn không xác định, hoặc là hần không thể tin được hần còn có thể yêu thương nữ nhân, khóe môi ngăn một cái chua sót đến cực điểm tươi cười: “Sư huynh, người đã tưởng lưu lại nàng, vậy lưu lại, không cần cố kỵ ta.”

“Long Phi, ta còn có một việc là trọng yếu hơn sự tình, muốn cùng người thương lượng.” Tiêu Nam Hiên sắc mặt trầm trọng đứng lên.

“Sư huynh, người muốn động thủ phải không?” Long Phi không cần đoán cũng biết sư huynh nói là Vân Hạc chuyện tình.

“Ân, ta nghĩ.....”

Thư phòng trung, hai người bắt đầu kế hoạch đứng lên.

Tiêu Nam Hiên đập ánh trăng trở lại phòng, liền thấy nàng vẫn như cũ còn tại ngủ say, cởi áo khoác, nằm đổ thân thể của nàng bên, hần đã muốn cùng Long Phi mưu kế hảo, ngay tại Vân Hạc cấp của nàng cuối cùng một ngày động thủ, hần phải có này hoàn toàn chuẩn bị, còn muốn Vân Hạc giao ra giải được.....

Ánh mắt rung động vài cái, Vân Phi Tuyết mới mở to mắt, liền phát hiện thiên cư nhiên đã muốn sáng.

“Tiểu thư, người tỉnh.” Tiểu Đào nhìn nàng, chạy nhanh cấp nàng chuẩn bị rửa mặt thủy.

Vân Phi Tuyết đứng dậy rửa mặt hảo, mới nhớ tới hỏi: “Tiểu Đào, nha đầu ngốc thế nào? Có hay không đúng hạn uống thuốc?”

“Tiểu thư, yên tâm đi, ăn, chính là nàng vẫn là như vậy.” Tiểu Đào hồi đáp.

“Nga.” Đại khái là thời gian còn quá ngắn, còn không có nhìn thấy hiệu quả, dù sao này cần từ từ sẽ đến.

“Tiểu thư, ta đi cho người chuẩn bị đồ ăn sáng.” Tiểu Đào nói xong, lui đi ra ngoài.

Vừa mới dùng quá sớm thiện, Long Phi bước đi rồi tiến vào.

“Long Phi, này hai ngày người chạy chạy đi đâu rồi?” Vân Phi Tuyết vừa thấy đến hần liền hỏi.

“Đi ra ngoài bàn bạc sự tình.” Long Phi lóe ra đáp.

“Phải không?” Vân Phi Tuyết hiển nhiên không tin, hần khẳng định là cố ý trốn đi ra ngoài, không để khí đến: “Vậy người hôm nay không có chuyện tình rồi sao? Chúng ta muốn hay không đi ra ngoài thử xem?”

“Không cần, ta còn có là trọng yếu hơn việc cần hoàn thành.” Long Phi cự tuyệt đến.

“Là trọng yếu hơn sự tình, sự tình gì?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc nhìn hần, đột nhiên nghĩ đến nói: “Là Vân Hạc chuyện tình.”

Long Phi gật gật đầu.

“Các người tưởng hành động rồi, phải không? Khi nào thì? Sao được động?” Vân Phi Tuyết lại hỏi, dù sao nàng cũng là trọng yếu tham dự giả.

“Này, yếu sư huynh quyết định, ta nghĩ hần quyết định rồi, sẽ cho người nói .” Long Phi đến, hần không nghĩ nhiều chuyện.

“Như vậy, vậy người tìm ta có chuyện gì?” Vân Phi Tuyết nhìn hần đến, hần rất ít chủ động tìm nàng.

“Ta nghĩ cùng người nói chuyện.” Long Phi mâu quang nhìn thẳng nàng, hần phải hoàn toàn hiểu biết nàng.

“Tốt nhất, nói chuyện phiếm ta thích nhất rồi, ngồi đi, nói chuyện gì?” Vân Phi Tuyết tọa đi xuống, cho hần ngã một ly trà.

Long Phi ngồi vào của nàng đối diện, nhìn chăm chăm nàng, trực tiếp tiến vào chủ đề: “Sư huynh người nói người là mượn xác hoàn hồn, phải không?”

Vân Phi Tuyết chỉ biết Tiêu Nam Hiên sẽ không gạt hần, cười khẽ một chút: “Người tin sao?”

“Người khác nói, ta có lẽ không tin, nhưng là người cùng sư huynh nói, ta tin.” Long Phi nhìn của nàng mâu quang không có chút hoài nghi cùng trốn tránh.

“Long Phi, cảm ơn người, người đã tín, kia có cái gì người liền hỏi đi, ta nhất định không chút nào giấu diếm trả lời người.” Vân Phi Tuyết biết hần sẽ không đơn thuần đến chứng thực chuyện này.

141. Chương 141: Mười Kế

Long Phi đột nhiên cười khẽ một chút nói: “Phi Tuyết, người như vậy thông minh, hội không thể tưởng được ta hỏi cái gì?”

“Ta cũng không phải người con giun trong bụng, như thế nào biết người tưởng cái gì?” Vân Phi Tuyết hay nói giỡn dường như nói đến.

“Giun dưa là cái gì này nọ?” Long Phi sững sốt hỏi.

“Chính là tụ tập ở nhân trong bụng một loại sâu, bắt quá rất ít trong lời nói, không có gì trở ngại.” Vân Phi Tuyết giải thích nói.

“Thì phải là nói, của ta trong bụng cũng có?” Long Phi không xác định hỏi, nghĩ đến trong bụng có sâu tụ cư, liền cảm giác cả người không được tự nhiên.

“Không biết, có lẽ không có.” Vân Phi Tuyết không lại định nói đến.

“Vậy là tốt rồi.” Long Phi nhả ra khí.

“Long Phi, người về phần sao?” Vân Phi Tuyết buồn cười nhìn hắn.

“Phi Tuyết, hiện tại người có thể nói cho ta biết rồi.” Long Phi nhìn nàng, lại nhớ tới rồi nguyên lai trong lời nói đề thương.

“Người đều nói người tin rồi, ta còn muốn nói cái gì, Long Phi người rốt cuộc muốn biết cái gì? Nói thẳng đi, ta không thích quanh co lòng vòng.” Vân Phi Tuyết còn thật sự nhìn hắn.

Long Phi đột nhiên tự giễu nở nụ cười một chút, nàng cái gì đều biết nói, “Phi Tuyết, kỳ thật, ta không có gì phải biết rằng ? Nếu ta tin tưởng người là mượn xác hoàn hồn, như vậy ta chỉ muốn biết người về sau chuẩn bị làm sao bây giờ? Lưu lại vẫn là rời đi?”

“Long Phi, người không muốn ta lưu lại là đi.” Vân Phi Tuyết nhìn ra hắn trong mắt giãy dụa cùng dụng ý.

“Thì, ta là ích kỷ muốn cho người rời đi, nhưng là sư huynh thích người, ta đồng dạng cũng không muốn cho hắn thương tâm.” Long Phi lời nói lý để lộ bất đắc dĩ, hắn đã ở tả hữu dày vò.

“Long Phi, người muốn cho ta rời đi, là không nghĩ ta cùng hắn cùng một chỗ, cũng là người sợ ta hội lại thương tổn hắn?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn.

“Ta đều sợ, vừa không nhớ người cùng hắn cùng một chỗ, lại càng không tưởng hắn hội đã bị thương tổn, bởi vì hắn không thể ở thừa nhận.” Nàng luôn như vậy liếc mắt một cái liền nhìn thấu lòng người.

“Long Phi, vì cái gì người hội nhận định ta sẽ cùng hắn cùng một chỗ?” Vân Phi Tuyết có chút kỳ quái, kỳ thật nàng tưởng, nếu Vân Hạc cấp nàng giải được, nàng hẳn là hội rời đi .

“Phi Tuyết, bởi vì sư huynh sẽ không tha người đi, chỉ cần hắn không nghĩ, người bước đi không được.” Long Phi mâu quang đau xót chợt lóe mà qua.

“Ha ha.” Vân Phi Tuyết đột nhiên cười khê đứng lên, “Long Phi, hiện tại đàm này đó quá sớm rồi, đừng quên, mạng của ta không ở tay của ta lý, về phần Vân Hạc trong tay giải được có thể hay không lấy đến, kia vẫn là cái không biết bao nhiêu.” Nàng sở dĩ nói như vậy, bởi vì nàng không nghĩ trả lời Long Phi, trong lòng có một loại tiềm thức, nàng tựa hồ không phải thật sự như vậy tưởng rời đi.

“Ta cùng sư huynh hội hết sức giúp người đem giải được lấy lại đây.” Long Phi đột nhiên nói.

“Long Phi, này không phải cái tốt lắm cơ hội sao? Kỳ thật nếu ta chết rồi, người lo lắng chuyện tình không phải xong hết mọi chuyện sao? Vì cái gì muốn thay ta lấy giải được?” Vân Phi Tuyết cười thuận miệng hỏi.

“Phi Tuyết, ta ở cửa người trong mắt liền như vậy ti bỉ sao? Nếu làm cho sư huynh thống khổ, như vậy ta tình nguyện chính mình thống khổ, thành toàn các người.” Long Phi mâu trung có chút tức giận, hắn còn không về phần ti bỉ đến như thế.

“Long Phi, người sinh khí, thực xin lỗi, ta chỉ là thuận miệng nói nói.” Vân Phi Tuyết có chút xin lỗi nhìn hắn, không nghĩ tới hắn cư nhiên như thế đại phản ứng.

“Ta không có trách người, quên đi, việc này vẫn là chờ về sau đang nói, ta trước đi ra ngoài.” Long Phi đứng dậy đến, hiện tại ban đồ Vân Hạc thái tử nhất đẳng đang nói.

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật đầu.

Long Phi vừa ly khai không lâu, Tiêu Nam Hiên đã đi xuống hướng trở về, nhìn đến nàng một người ngồi ở chỗ kia nhú mày.

Nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, ngồi vào thân thể của nàng biên hỏi: “Làm sao vậy? Suy nghĩ cái gì?”

“Người đã trở lại.” Vân Phi Tuyết xoay người nhìn hắn, “Ta đột nhiên nhớ tới rồi một cái rất trọng yếu vấn đề?”

“Cái gì vấn đề?”

“Nếu ta ám sát rồi người, ta muốn như thế nào thần không biết quỷ không hay rời đi? Hoặc là, Vân Hạc căn bản chính là lợi dụng ta, không tưởng ta rời đi, người tưởng ta muốn giết người, vương phủ nhân còn không một đao liền làm thịt ta, phỏng chừng ngay cả thẩm vấn đều miễn rồi, nhưng là nếu ta có thể bình

yên vô sự rời đi, hấn khẳng định hội hoài nghi, không chỉ nói người khác, chính là Long Phi cũng không khả năng làm cho ta rời đi.” Vân Phi Tuyết nâng mâu nhìn hấn, đưa ra chính mình nghi hoặc, sau đó thật dài thở dài: “Xem ra ta nhất định không phải bị giết tử, chính là bị độc chết.”

“Người ngay tại lo lắng này? Yên tâm, bốn vương đã sớm tưởng tốt lắm hết thấy.” Tiêu Nam Hiên khoe môi mang theo một chút ý cười, hấn sẽ không làm cho nàng có việc.

“Tưởng tốt lắm? Biện pháp gì?” Vân Phi Tuyết sững sốt, nguyên lai hấn đã sớm kế hoạch tốt lắm, kia nàng thật sự là bạch quan tâm rồi.

“Bí mật, đến lúc đó người sẽ biết.” Tiêu Nam Hiên cố ý bán cái nút, này kế hoạch, hấn còn muốn tưởng càng thành thực một chút.

“Giữ bí mật? Không nói cho dù rồi, dù sao cuối cùng người vẫn là nói cho ta biết.” Vân Phi Tuyết một bộ không sao cả bộ dáng, dù sao nàng là phương diện này trọng yếu nhân vật.

“Hiện tại, người có thể tìm cái thời gian đi nói cho Vân Hạc, người sẽ ở tám ngày sau động thủ.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói đến.

“Tám ngày sau? Đặc thù ngày sao?” Bằng không hấn vì cái gì hội lựa chọn tám ngày sau.

“Ân, ngày đó là Triệt Nhi sinh nhật, bốn vương hội đem Triệt Nhi nhận được vương phủ, đối với người tới nói, hấn là cái tuyệt hảo động thủ cơ hội.” Tiêu Nam Hiên đến, vốn hấn không nghĩ phá hư Triệt Nhi sinh nhật, nhưng là ngày nào đó quả thật cái phi thường tốt thời cơ, cho nên hấn vẫn là quyết định ở đâu thiên động thủ.

“Triệt Nhi sinh nhật? Nhưng là như vậy được không?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc, nàng không nghĩ thương tổn Triệt Nhi, ngày nào đó hấn là Triệt Nhi tối vui vẻ ngày.

“Bốn vương cùng Long Phi thương lượng rồi thật lâu, chỉ có ngày đó là một cơ hội, mà lại người mới có chạy trốn khả năng, cũng tài năng làm thiên y vô phòng, không cho Vân Hạc hoài nghi.” Tiêu nam tuyển giải thích nói.

“Chẳng lẽ các người là muốn cho ta.....” Vân Phi khiếp sợ nhìn hấn, bọn họ cư nhiên là như thế này tính .

“Thị.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, biết nàng đã muốn đoán được, liền không cần che giấu.

“Không, ta không đồng ý, ta không thể như vậy đối đãi Triệt Nhi, ta tình nguyện ta chính mình tử, ta cũng không muốn đả thương hại Triệt Nhi, các người nghĩ đến không có, Triệt Nhi như vậy thích ta, nếu ta làm như vậy, Triệt Nhi hội thể nào thương tâm khổ sở? Còn có vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn làm sao bây giờ? Người không sợ thương tổn rồi Triệt Nhi sao?” Vân Phi Tuyết lập tức phủ quyết, nàng không đồng ý, nàng quyết định sẽ không đồng ý.

“Sẽ không vạn nhất, không có ngoài ý muốn, Long Phi sẽ ở chỗ tối vẫn bảo hộ hấn, thẳng đến người an toàn rời đi vương phủ, hấn liền tiếp hồi Triệt Nhi, bốn vương cũng quyết không cho phép cố ý ngoại.” Tiêu Nam Hiên kiên quyết khẳng định nhìn nàng.

“Nhưng là Triệt Nhi không biết, hấn hội thấy thế nào ta? Còn có, người liền như vậy có tin tưởng, không sợ ta thương tổn Triệt Nhi sao? Đến lúc đó hối hận cũng không kịp.” Vân Phi Tuyết bán là uy hiếp, nửa giờ đe dọa nói đến, dù sao nàng chính là không đồng ý.

“Người hội sao? Nếu người thật sự muốn đả thương hại hấn, sẽ không dùng kích động như vậy phản đối rồi, huống chi bốn vương nguyện ý tin tưởng người, người sẽ không thương tổn Triệt Nhi.” Hấn chính là nguyện ý tin tưởng nàng, theo đáy lòng tín nhiệm.

“Tiêu Nam Hiên, người thật sự điên rồi, người không biết, nữ nhân là không thể tin sao? Ta khuyên người vẫn là buông tha cho này ý tưởng?” Kỳ thật nàng là sợ, sợ chính mình bảo hộ không được Triệt Nhi, làm cho Triệt Nhi ra ngoài ý muốn, cho nên hấn không nghĩ mạo hiểm như vậy.

“Người không giống với, bốn vương nguyện ý tin tưởng người.” Tiêu Nam Hiên lại còn thật sự nhìn nàng, hấn biết nàng là thật tâm lo lắng Triệt Nhi.

Đối với hắn cố chấp, Vân Phi Tuyết bắt đắ dĩ thử dài đến: “Ta thật không biết, có thể được đến người như thế tín nhiệm, ta là hạnh vẫn là bất hạnh?”

“Vân Phi Tuyết, không cần lo lắng, tin tưởng bốn vương, người cùng Triệt Nhi đều là bình an vô sự, bốn vương cũng sẽ không cho các người có việc.” Tiêu Nam Hiên con người đen trắng tập nhìn chăm chăm nàng, thân thủ lắm quá nàng.

“Ta tin tưởng người.” Vân Phi Tuyết tựa vào hắn ngực, trong lòng đột nhiên có một chút cảm động, đơn giản là hắn câu kia ‘Bốn vương sẽ không cho các người có việc.’ lần đầu tiên có nam nhân đối nàng nói nói như vậy, như vậy hứa hẹn.....

Ngày hôm sau, Vân Phi Tuyết dựa theo cùng Tiêu Nam Hiên kế hoạch tốt hết thấy, đi tới duyệt đến tửu lâu hai người truyền đạt gian, rất nhanh, một cái tiểu nhị tiến vào, tặng hồ trà, nàng chích uống một ngụm, liền hôn mê bất tỉnh.

Mở to mắt an vị đứng lên, không cần xem, nàng cũng biết, chính mình ngay tại cái kia phòng tối lý, quả nhiên liền nhìn đến Vân Hạc ngồi ở cái bàn tiền, nhàn nhã uống trà, tựa hồ đang đợi nàng tỉnh lại.

“Tuyết, người tỉnh lại, tìm đến cha có phải hay không đã muốn chuẩn bị tốt khi nào thì động thủ rồi?” Vân Hạc một bên dùng miệng thổi trà nóng, một bên hỏi.

“Thì, ta đã muốn chuẩn bị tốt, thời gian chính là tám ngày sau, ngày đó là tiểu hoàng đế sinh nhật, Tiêu Nam Hiên hội đem hắn nhận được vương phủ quá sinh nhật, cha cũng biết, từ ta lần trước cứu tiểu hoàng đế, hắn liền đối ta tốt lắm, Quý vương cũng chậm chậm bắt đầu tin tưởng ta, ta nghĩ ngày đó động thủ là tốt nhất cơ hội.” Vân Phi Tuyết đem đã sớm tưởng tốt lời kịch nói một lần.

Vân Hạc lão mưu trung lộ ra một tia tinh quang, buông chén trà lại hỏi.

“Người chuẩn bị như thế nào động thủ? Lại như thế nào thoát thân?”

142. Chương 142: Mê Dược Sơn

Vân Hạc lão mưu trung lộ ra một tia tinh quang, buông chén trà lại hỏi.

“Người chuẩn bị như thế nào động thủ? Lại như thế nào thoát thân?”

“Cha cho rằng ta hẳn là khi nào thì động thủ, lại nên như thế nào thoát thân? Đây đó Tuyết Nhi còn không có tướng hảo, hôm nay đến chính là tướng cùng cha thương lượng cái vạn toàn chi sách.” Vân Phi Tuyết thực thông minh đem đề tài lại đẩy trở về, nàng ghi nhớ nói nhiều tất thất, không nghĩ làm cho chính mình lộ ra dấu vết, chỉ có biết hẳn trong lòng như thế nào tính kế, nàng tài năng nghĩ biện pháp đối phó hẳn.

“Tuyết Nhi, còn không có lo lắng được không? Như thế nào hội quyết định sẽ ở ngày đó động thủ.” Vân Hạc khóe môi mang theo bí hiểm tươi cười.

Quả nhiên là cái cáo già lão hồ li, Vân Phi Tuyết thầm mắng một tiếng, mới khen tặng đến: “Tuyết Nhi chỉ biết là ngày đó là cái ngàn năm một thuở hảo cơ hội, về phần cụ thể như thế nào động thủ? Tuyết Nhi còn muốn thỉnh giáo cha, dù sao cha kinh nghiệm chu đáo, lo lắng chu toàn, cho nên Tuyết Nhi còn thỉnh cha giáo giáo Tuyết Nhi làm như thế nào?”

Vân Hạc nhìn nàng, lão mưu trung có chút khen ngợi ý, mới đến “Ám sát, vô ngoại hồ kê đơn, hoặc là trực tiếp ám sát, Tuyết Nhi cho rằng thế nào loại hảo?”

“Cha, Tuyết Nhi không biết, trực tiếp ám sát Tuyết Nhi không có nắm chắc, kê đơn, Tuyết Nhi tưởng cũng không được, bởi vì trước kia hắn đã bị nhân hạ quá được, nhất định thực cẩn thận, sở hữu Tuyết Nhi không biết nên làm cái gì bây giờ? Cha cho rằng Tuyết Nhi hẳn là làm sao bây giờ?” Vân Phi Tuyết lắc đầu, nghĩ vẫn hắn, trong lòng thầm mắng, lão già kia, vẫn bộ lời của nàng, nàng cũng không thể trang rất ngu ngốc.

“Tuyết Nhi, tưởng thực chu đáo, lại đây đó phương pháp tựa hồ đều được không thông.” Vân Hạc gật đầu, lão mưu lý quang mang, làm cho người ta nhìn không ra hắn ở tính kế cái gì?

“Kia Tuyết Nhi hẳn là làm sao bây giờ?” Vân Phi Tuyết vẻ mặt mờ mịt bộ dáng, hẳn hội nghĩ ra cái gì ác độc biện pháp?

“Tuyết Nhi, còn nhớ một câu sao? Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu, nam nhân chỉ có ở trên giường thời điểm mới là tối lợi lỗng thời điểm.” Vân Hạc nhìn nàng trong lời nói cất giấu thâm ý.

“Cha ý tứ, là làm cho ta ở trên giường giết chết hẳn, nhưng là cho dù là như vậy, Tuyết Nhi cũng không dám cam đoan hội một đao bị mất mạng, hẳn càng không thể có thể sẽ cho ta hạ thứ hai đao khả năng?” Vân Phi Tuyết lập tức liền hiểu được, đưa ra chính mình nghi ngờ, việc này, hẳn hội không nghĩ tới sao? Dù sao Tiêu Nam Hiên nhưng là hội võ công nhân.

“Yên tâm, hẳn hội ngoan ngoãn cho người thứ, thẳng đến người giết chết hẳn mới thôi.” Vân Hạc lão mâu trung lộ ra một tia hung quang, hẳn đương nhiên đã sớm tưởng tốt lắm hết thấy.

“Vì cái gì?” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn, hẳn như thế nào như vậy khẳng định, hay là hẳn ở trong vương phủ mặt khác an bài rồi nhân?

“Chỉ bằng này đó, hẳn sẽ ngoan ngoãn, lấy tốt lắm.” Vân Hạc nói xong đưa cho nàng một cái đẹp mặt giống son giống nhau hòm.

Vân Phi Tuyết nhận lấy, mở ra vừa thấy, cư nhiên là tươi mới nộn phấn hồng sắc son, nghi hoặc ngẩng đầu: “Này son là làm cái gì?” Chẳng lẽ là độc dược?

“Này son lý thả mê được, chỉ cần người đem sát ở môi thượng, hẳn hôn môi thời điểm, tự nhiên mà vậy hội đụng chạm đến nó, mà lại đây là mạn tính mê được, hội chậm rãi làm cho hẳn đi vào giấc ngủ, như vậy hẳn chỉ biết thấy chính mình là mệt, mà không có này hẳn hoài nghi.” Vân Hạc giải thích nói, dù sao ở trên giường vận động, cũng cần thể lực.

Vân Phi Tuyết nhìn trong tay son, nguyên lai hẳn cái gì đều muốn tốt lắm, son bên trong mê được, quả nhiên đủ âm độc.

“Này hai cái tự cấp người.” Vân Hạc nói xong, lại giao cho nàng một cái màu trắng cùng màu đỏ cái chai.

“Này lại là cái gì?” Vân Phi Tuyết nhìn trong tay cái chai, hẳn lại muốn làm gì?

“Này màu trắng cái chai là cho người mê được giải được, đây là thất công tán, đừng quên, cái kia tiểu hoàng đế hội võ công, cho hẳn ăn này liền dễ dàng đối phó hơn.” Vân Hạc chỉ vào nàng trong tay cái chai đến.

“Nguyên lai cha người đã sớm chuẩn bị tốt rồi hết thấy, vì sao không còn sớm nói cho Tuyết Nhi?” Vân Phi Tuyết phẫn nộ trừng mắt hẳn, hẳn đã sớm bày ra tốt lắm hết thấy, còn ở nơi này cố ý trêu đùa nàng.

“Tuyết Nhi, người sinh tức giận cái gì? Đã sớm bày ra tốt lắm, ta chờ sẽ tới hôm nay sao? Chỉ có thể nói chúng ta phụ nữ hai người không mưu mà hợp, nghĩ đến cùng nhau.” Vân Hạc nét mặt già nua cũng khó thoát nhìn, nàng cư nhiên bãi sắc mặt cho hẳn xem.

Nhìn hẳn biến âm trầm sắc mặt, Vân Phi Tuyết, cường chế trong lòng tức giận, chậm rãi khẩu khí nói: “Cha, vậy như vậy quyết định đi, còn có người chuẩn bị khi nào thì cho ta giải được?” Đây mới là của nàng mục đích.

“Tuyết Nhi không cần sốt ruột, cách người độc trả về có một đoạn thời gian, chờ sự thành sau, cha tự sẽ cho người giải được.” Vân Hạc không vội không chậm đến, sự tình còn hoàn thành, hẳn như thế nào sẽ cho nàng giải được.

“Tốt lắm, kia Tuyết Nhi, hãy đi về trước rồi.” Nàng một khắc cũng không tương ở gốc đi xuống rồi.

“Ân.” Vân Hạc gạt đầu, sau đó đột nhiên nhớ tới đến: “Tuyết Nhi, cha hội phái người ở vương phủ bên ngoài tiếp ứng người, chỉ cần người có thể rời đi vương phủ, người sẽ an toàn rồi.”

“Ta đã biết, cảm ơn cha.” Vân Phi Tuyết làm bộ nói lời cảm tạ, lại suy nghĩ nếu như vậy, triệt thì làm sao bây giờ? Hẳn hội thật sự để ý của nàng tánh mạng sao?

“Hài tử gốc, cảm tạ cái gì? Đừng quên người là của ta nữ nhi.” Vân Hạc nhìn nàng, kia lời nói liền thật sự giống một cái từ ái phụng thân.

Vân Phi Tuyết trong lòng cười lạnh, hần nói cũng thật êm tai, hần nữ nhi, có hần như vậy cha, làm nữ nhân của hần thật đúng là bi ai.

“Đưa ta đi ra ngoài đi.” Vân Phi Tuyết chờ ở nơi đó, nàng biết hần hội đánh vưng nàng.....

Dọc theo đường đi tâm sự thật mạnh mang theo Tiểu Đào hướng vương phủ phương hướng đi đến.

Bính, cùng đối diện nhân đánh vào rồi cùng nhau, Vân Phi Tuyết vội vàng giải thích: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

“Tỷ tỷ, ngươi suy nghĩ cái gì? Tưởng như vậy nhập thần? Không phải suy nghĩ ta đi.” Một tiếng vui cười thanh âm truyền vào của nàng lỗ tai, cũng đỡ nàng, không cần xem, chỉ biết là Nam Cung Vãn Thiên.

“Tiểu tử, là ngươi, nhớ ngươi, đương nhiên nhớ ngươi.” Vân Phi Tuyết ngẩng đầu liền nhìn đến hần cột nhà, tâm tình cũng biến khoái trá đứng lên.

“Tỷ tỷ suy nghĩ ta, ta đây có phải hay không hần là che mặt khóc, hảo cảm động nha.” Nam Cung Vãn Thiên trang mô tác dụng che mặt khóc.

“Khóc, khóc nha, tỷ tỷ ta chờ rất.” Vân Phi Tuyết liền như vậy phải nhìn hần, hần liền trang đi.

“Tỷ tỷ, hảo nhân tâm, cư nhiên làm cho người ta gia khóc, người ta tưởng tỷ tỷ, nhìn người cười đều không kịp, như thế nào hội khóc?” Nam Cung Vãn Thiên ôm cổ của nàng thắt lưng ủy khuất đến.[này thành hần thói quen động tác]

Vân Phi Tuyết cũng tựa hồ bị hần ôm thói quen rồi, đơn giản tùy ý hần ôm.“Tiểu tử, tỷ tỷ ta hôm nay mời người ăn cơm, đi thôi.”

“Thật sự, tỷ tỷ mời ta ăn cơm, ta đương nhiên muốn lên tốt nhất tiệm ăn, ăn đồ tốt nhất.” Nam Cung Vãn Thiên một chút rồi tinh thần tỉnh táo.

“Hảo.” Vân Phi Tuyết khéo môi mỉm cười nhìn hần, nàng là thật tâm thích này giống đệ đệ giống nhau hần, chính là nàng hiện tại đột nhiên có một loại đặc biệt mãnh liệt không tốt cảm giác, tựa hồ tám ngày sau, sẽ có nàng không tưởng được chuyện tình phát sinh, hôm nay coi như nàng cùng hần xem như cáo biệt đi.

Tửu lâu lý, một nam một nữ lấy tay cầm lấy chân gà, không hề hình tượng, không chút nào cố kỵ tọng .

“Tỷ tỷ, còn đừng nói, người thật là có chúng ta Cái Bang không khí, như vậy hào sảng, như vậy không làm chỉ, ai, trách không được ta như vậy thích tỷ tỷ.” Nam Cung Vãn Thiên một bên cắn bắt tay vào làm trung chân gà, vừa nói nói.

“Tiểu tử, tỷ tỷ của ta tâm nguyện chính là lộng cái bang chủ Cái bang đương đương.” Vân Phi Tuyết phết hần liếc mắt một cái, còn không khi cắn một ngụm trong tay chân gà.

“Bang chủ Cái bang, tỷ tỷ này người là không hy vọng rồi, bất quá bang chủ phụ nhân người rất hy vọng, muốn hay không làm?” Nam Cung Vãn Thiên một chút thẩu đi qua.

“Cho người làm Ma Ma kế nha? Không cần.” Vân Phi Phi Tuyết nhanh ở đầu của hần thượng gõ một chút, không chút do dự liền cự tuyệt rồi.

Nam Cung Vãn Thiên lập tức vẻ mặt hắc tuyến trừng mắt hần đến: “Chính là người tưởng ta còn mặc kệ đâu.”

“Vậy người làm cho ta làm bang chủ phụ nhân nha?” Vân Phi Tuyết nhất thời còn không có phản ứng lại đây.

“Tỷ tỷ, ta liền kém như vậy, nói như thế nào, ta cũng vậy trưởng anh tuần phi phạm.” Nam Cung Vãn Thiên bất mãn nói thâm đến.

Vân Phi Tuyết thế này mới hiểu được quá lập tức tiếp rồi một câu: “Người còn đã quên một câu, không trưởng thành đâu.”

“Tỷ tỷ, người sẽ không có thể quên rồi chuyện này, ta hảo hời hận, ta gì chứ nói cho người.” Nam Cung Vãn Thiên một bộ biết vậy chẳng làm bộ dáng, nhân châu chuyển động đến: “Tỷ tỷ, chẳng lẽ là sợ ta cấp không được của người hạnh phúc?”

Bính, Vân Phi Tuyết hung hăng gõ hấn một chút: “Tiểu tử, người tưởng cái gì đâu?”

“Ta chính là tưởng tỷ tỷ trong lòng tưởng nha.” Nam Cung Vãn Thiên lấy tay cánh tay xoa bị nàng xao đau đầu, trong suốt mâu trung mang theo một tia ái muội.

“Xú tiểu tử, ta nghĩ cái gì?” Vân Phi Tuyết một cước liền đạp đi qua.

Nam Cung Vãn Thiên thân thể chợt lóe, liền tránh thoát của nàng đánh lén, như trước cột nhà đến: “Tỷ tỷ, người yên tâm, cho dù không trưởng thành, ta giống nhau cho người hạnh phúc.”

“Tiểu tử, đây là người tự tìm .” Vân Phi Tuyết Mỵ mâu bán mị lộ ra nguy hiểm quang mang theo dõi hấn.

143. Chương 143: Mặc Cho Số Phận

Bính..... Một cái đầy mỡ nị chân gà liền hướng Nam Cung Vãn Thiên trên mặt thẳng tắp bay qua đi.

Hấn mũi chân một chút hay dùng miệng dễ dàng cắn rồi chân gà, sau đó nhìn nàng về mặt thất vọng đến: “Cứ như vậy nha, tỷ tỷ vì cái gì không đem chính mình nhưng lại đây, như vậy ta có vẻ nguyện ý, nếu tỷ tỷ chính mình bay qua đến, ta nhất định hội tiếp được tỷ tỷ.”

Vân Phi Tuyết mâu trung khí giận trừng mắt hấn, bị ai nha, nếu ở hiện đại, nàng này một thân công phu, chính là mười cái nam nhân cũng không phải của nàng đối thủ, ở trong này, phỏng chừng Triệt Nhi một cái ngón tay đều có thể đem nàng bãi bình, giữa mặt lên trời thét dài, vì cái gì đem nàng mặc này đến.

“Tốt lắm, tốt lắm, tỷ tỷ không cần sinh khí, ăn cái gì.” Nam Cung Vãn Thiên về mặt lấy lòng đưa cho nàng nhất chích đại con cua.

“Tiểu tử, tính người thức thời.” Vân Phi Tuyết một chút tiếp nhận đến, bài hạ con cua chân liền cắn đứng lên, đồ như là phát tiết.

“Tiểu thư, chậm một chút.” Ngồi ở một bên Tiểu Đào nhìn đến nàng cái dạng này, thật sự nhìn không được rồi ra tiếng ngăn cản đến, như vậy làm cho người ta nhìn đến, tiểu thư thanh danh cùng hình tượng không được đầy đủ bị hủy.

“Tiểu Đào, người sẽ không yếu kêu, người đều kêu vài lần rồi, người không phiền lụy ta đều một mỗi, không nghĩ xem kia gia tiểu thư ta cái dạng này, người liền nhắm mắt lại, hoặc là, người cũng thử xem, làm gì như vậy câu nệ chính mình.” Vân Phi Tuyết cố ý vươn đầy mỡ nị móng vuốt cầm chân gà hướng nàng trước mặt đưa tới.

“Tiểu thư.” Tiểu Đào hung hăng dậm chân, trời ạ, làm cho nàng ngất xỉu đi thôi.

“Ai, thật sự là sẽ không hưởng thụ, Tiểu Đào, yếu vững an vị ở ghế trên ngất xỉu đi, ta trên tay đều là du, không có biện pháp phù người.” Vân Phi Tuyết nhìn nàng cố ý trêu đùa .

“Tiểu thư ta là cho người hảo, quên đi, ta đi bên ngoài chờ người.” Tiểu Đào khí lập tức đứng lên chạy đến phòng ngoại.

“Tiểu tử, chúng ta tiếp tục ăn chúng ta .” Vân Phi Tuyết cầm chân gà liền chính mình cắn một ngụm, nàng lý giải Tiểu Đào, nhưng là Tiểu Đào vĩnh viễn đều là hiểu được nàng.

Nam Cung Vãn Thiên lập tức đoạt đi qua: “Tỷ tỷ, đây là của ta.” Sau đó cũng hung hăng cắn một ngụm.

“Tiểu tử, cái kia mặt trên có của ta nước miếng.” Vân Phi Tuyết đắc ý nhìn hấn, rốt cục hòa nhau một ván.

“Nước miếng? Người vì cái gì không nói sớm?” Nam Cung Vãn Thiên về mặt đau khổ, đột nhiên lập tức lại hước diễn nhìn nàng đến: “Tỷ tỷ nước miếng, lại hương lại ngọt, ta thích ăn.” Nói xong, lại cắn một ngụm.

Vân Phi Tuyết cả người rét run đến: “Tiểu tử, người có ác tâm hay không, còn lại hương lại ngọt.”

“Ghê tởm? Như thế nào hội? Đó là tỷ tỷ nước miếng, nếu không tỷ tỷ tự cấp ta một chút, ta không chê ghê tởm.” Nam Cung Vãn Thiên đem miệng thầu lại đây.

“Đi, mau ăn, ăn được rồi ta cần phải trở về.” Vân Phi Tuyết trừng hấn liếc mắt một cái, không biết vì cái gì nàng luôn cảm giác Tiêu Nam Hiên đang đợi nàng trở về.

“Người ta không nghĩ tỷ tỷ trở về.” Nam Cung Vãn Thiên than thở, lại ngoan ngoãn ngồi xuống.

Từ lâu cửa.

“Tỷ tỷ, cảm ơn người, ta ăn đều đi không đắng, không bằng tỷ tỷ ôm ta trở về.” Nam Cung Vãn Thiên cố ý giao thân xác tựa vào cửa nàng trên vai.

Một bên Tiểu Đào thấy hấn như vậy ái muội dựa vào tiểu thư, vẻ mặt oán khí đứng ở một bên trừng mắt hấn, này nếu làm cho Vương gia thấy được nên làm cái gì bây giờ? Vương gia cùng tiểu thư quan hệ hảo không dễ dàng mới tốt chuyển, tiểu thư cũng là, cứ nhiên không né đến.

“Tiểu tử, trạm hảo.” Vân Phi Tuyết trừng hấn liếc mắt một cái.

“Kia nếu không ta đưa tỷ tỷ trở về, ta không ngại ôm tỷ tỷ.” Nam Cung Vãn Thiên nói xong liền vươn tay đi.

Vân Phi Tuyết lại đột nhiên mở ra song giường ôm lấy rồi hấn: “Tiểu tử, tỷ tỷ thật cao hứng nhận thức.”

Nam Cung Vãn Thiên nao nao, không nghĩ tới nàng hội chủ động ôm lấy hấn, thân thủ liền ôm của nàng thất lúng: “Tỷ tỷ, ta cao hứng nhất chuyện tình, cũng là nhận thức tỷ tỷ.”

“Tốt lắm, tiểu tử, người trở về đi, ta cũng đi trở về.” Vân Phi Tuyết buông ra hấn.

“Àn, tỷ tỷ đi thông thả, ta sửa thiên đi xem tỷ tỷ.” Nam Cung Vãn Thiên gật gật đầu.

“Ta đây đi rồi.” Vân Phi Tuyết nói xong, cùng nàng lác lác thủ, liền mang theo Tiểu Đào xoay người rời đi.

Nam Cung Vãn Thiên nhìn cửa nàng bóng dáng, hấn tổng mơ hồ cảm giác được một loại bất an, tỷ tỷ hôm nay nhất định ẩn tàng rồi sự tình gì? Sẽ là cái gì? Hấn muốn đi lộng biết rõ ràng.

Một đường trở lại vương phủ, vừa trở lại phòng, Tiêu Nam Hiên bước đi rồi tiến vào,

“Như thế nào như vậy vẫn mới trở về?” Ngữ khí hơi một tia trách cứ, mâu trung lại đều là quan tâm.

“Trên đường gặp Nam Cung Vãn Thiên, cùng hấn cùng đi ăn cơm rồi.” Vân Phi Tuyết ngồi xuống, không có chút giấu diếm nói.

Gặp được hấn, cùng hấn ăn cơm, Tiêu Nam Hiên trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái, nàng không biết hấn sẽ ở vương phủ chờ nàng sao? Nàng cùng người khác đi ăn cơm, sắc mặt biến có chút khó coi.

“Người làm sao vậy?” Vân Phi Tuyết nhìn hấn âm tình bất định mặt, kỳ quái hỏi.

“Không có gì?” Tiêu Nam Hiên lập tức che dấu đi qua, sau đó hỏi: “Vân Hạc nói như thế nào?”

“Người nhất định không thể tưởng được, Vân Hạc cứ nhiên cùng người nghĩ tới giống nhau biện pháp.” Vân Phi Tuyết tự giấu cười cười, hiện tại liền xem ai càng kỹ ột bậc rồi.

“Đó là một cơ hội, bốn vương có thể tưởng đến, tin tưởng hấn cũng sẽ nghĩ đến, chính là hấn muốn cho người như thế nào ám sát bốn vương?” Tiêu Nam Hiên cười lạnh một chút, chút không có cảm thấy khiếp sợ, hấn đã sớm nghĩ đến Vân Hạc hội lợi dụng cơ hội này,

“Nhìn xem này, sai sai xem.” Vân Phi Tuyết đem trong lòng son hạp đưa cho hấn.

“Đây là cái gì?” Tiêu Nam Hiên tiếp nhận đến, mở ra vừa thấy cứ nhiên là phấn hồng sắc son, nghi hoặc nhìn nàng: “Đây là cái gì này nọ?”

“Mê được.” Vân Phi Tuyết mở miệng nói.

“Mê được? Son bên trong mê được?” Tiêu Nam Hiên nhìn trong tay son, hấn thấy thế nào không ra, nếu là mê được cho ai hạ, hấn cũng sẽ không dùng son.

“Đoán không ra?” Vân Phi Tuyết nhìn đến trên mặt hắc nghi hoặc, lấy quá trong tay hắc son giải thích đến: “Son là cho ta dùng là, nghĩ tới sao?”

“Nguyên lai là như vậy.” Tiêu Nam Hiên một chút hiểu được, mâu trung lộ ra ánh sáng lạnh, “Lại một cái mỹ nhân kế, muốn cho bốn vương chết ở trên giường.”

“Người còn đừng không tin, phương pháp này cũng rất ác độc, thực mới mẻ độc đáo, thực rất khác biệt, tin tưởng không có nam nhân hội không trúng kế.” Vân Phi Tuyết không thể không bội phục đến.

“Hắn còn nói rồi cái gì?” Hắc hội đem này đó đều đủ số hoàn trả cấp Vân Hạc cái kia lão già kia.

Vân Phi Tuyết lại đột nhiên thực còn thật sự nhìn hắc: “Tiêu Nam Hiên, ta không nghĩ thực thi cái kia kế hoạch, ta không nghĩ kèm hai bên Triệt Nhi.”

“Không phải đều nói tốt lắm sao? Vì cái gì đột nhiên thay đổi chủ ý? Bốn vương nói qua, sẽ không làm cho Triệt Nhi cùng người đã bị thương tổn.” Tiêu Nam Hiên mặt nhẵn nhịu mảy, không rõ nàng đang lo lắng cái gì?

“Người xem xem này, đây là Vân Hạc cho ta.” Vân Phi Tuyết lại đem trong lòng gì đó đưa tới tay hắc trung.

Tiêu Nam Hiên mở ra cẩn thận nhìn nhìn, lại nghe nghe, sắc mặt cả kinh nhìn nàng: “Thất công tán.”

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, sau đó giải thích nói: “Đây là hắc cho ta, làm cho ta cấp Triệt Nhi ăn đi, sau đó kèm hai bên Triệt Nhi ra vương phủ.”

“Hắn đến cùng bốn vương tưởng giống nhau.” Tiêu Nam Hiên, mâu trung biến lãnh, hắc quả nhiên cáo già, không thể coi thường.

Vân Phi Tuyết nâng mâu lo lắng khẳng định nhìn hắc: “Nhưng là người có hay không nghĩ đến, Vân Hạc vì cái gì yếu làm như vậy? Hắc không có khả năng là vì ta suy nghĩ, đều lợi dụng xong rồi, còn có thể để ý của ta sinh tử sao? Kia hắc vì cái gì muốn cho ta kèm hai bên Triệt Nhi? Ta cuối cùng thấy hắc mục đích sẽ không như thế đơn giản.”

Tiêu Nam Hiên lâm vào trầm tư, lại, Vân Hạc mục đích tuyệt không hội như thế đơn giản.

“Cho nên, ta quyết định buông tha cho kèm hai bên Triệt Nhi này kế hoạch, người có thể thả ra tin tức nói, ta ám sát rồi người, bị Long Phi phát hiện, nhất chương đánh chết rồi ta, như vậy cũng không phải không có khả năng, ta nghĩ hắc hội tin tưởng, hắc tạo phản thời điểm, người là có thể bắt lấy chứng cứ, vừa mới tiêu diệt bọn họ, này chút không ảnh hưởng của người kế hoạch.” Vân Phi Tuyết nhìn hắc còn thật sự nói đến, nàng đã muốn quyết định làm như vậy rồi.

“Bốn vương đương nhiên có thể tiêu diệt hắc, nhưng là người đâu, người trên người độc làm sao bây giờ? Cho dù bốn vương bắt được Vân Hạc hắc cũng tuyệt đối sẽ không giao ra giải được đến, cho nên, bốn vương muốn cho người chạy đi, nói không chừng, hắc sẽ cho người giải được.” Tiêu Nam Hiên con người đen trắng tấp nập nhìn chăm chăm nàng, này hắc cũng không lo lắng, hắc lo lắng chính là nàng, thân thể của nàng thượng độc, nàng có hiểu hay không.

Nghe được hắc nói như vậy, nhìn đến hắc mâu trung lo lắng, Vân Phi Tuyết trong lòng đột nhiên tranh quá một trận lo lắng, “Cho dù ta có thể đi ra ngoài, hắc cũng không nhất định cho ta giải được, nếu đều là không nhất định, ta vì cái gì muốn bắt Triệt Nhi đi đổ? Khiến cho ta mặc cho số phận đi.”

Nghe được nàng cơ hồ buông tha cho ngữ khí, Tiêu Nam Hiên trong lòng đành nhiên phát lên một cỗ tức giận, khóe môi mang theo châm chọc: “Vân Phi Tuyết, không nghĩ tới người cũng sẽ mặc cho số phận, người lúc trước kiên cường, cơ trí, không chịu thua chạy đi đâu rồi?”

144. Chương 144: Yêu

Vân Phi Tuyết nâng mâu theo dõi hắc: “Tiêu Nam Hiên, người đây là ở tán dương ta, vẫn là ở châm chọc ta, ta tuy rằng không nghĩ kèm hai bên Triệt Nhi, ta cũng cũng không có nói phải đợi tử, ta sẽ cố gắng

tranh thủ sống sót, ta chỉ bắt quá là không ôm quá lớn hy vọng, để tránh hội thất vọng, nếu có thể sống, ta sẽ hảo hảo còn sống, nếu không thể sống, ta cũng sẽ mỉm cười tử.”

“Vân Phi Tuyết, người thật sự là thần nhiên đối mặt sinh khí sao? Vậy người vì cái gì không thể tin tưởng bốn vương, sẽ làm người cùng Triệt Nhi bình an vô sự?” Hắc liên như vậy không đáng giá năng tín nhiệm sao? Vì cái gì nàng không thể nữ nhân một chút? Vì cái gì nàng yếu biểu hiện như thế kiên cường?

“Không phải không tín nhiệm, mà là sở hữu chuyện tình cũng không có thể cam đoan vạn vô nhất thất, nếu xảy ra sự tình, hối hận đã muộn không còn kịp rồi, người có thể nhìn Triệt Nhi đặt mình trong nguy hiểm bên trong sao?” Vân Phi Tuyết câu thần hỏi lại.

“Bốn vương không cho hắc đặt mình trong nguy hiểm bên trong, tốt lắm, chúng ta hiện tại không cần đang nói luận chuyện này rồi, còn có thời gian, bốn vương hội nghị ra cho người yên tâm biện pháp.” Tiêu Nam Hiên lập tức đánh gãy nàng, như vậy tranh chấp đi xuống, chút giải quyết không được gì vấn đề.

“Vậy người cẩn thận ngẫm lại ta nói rồi trong lời nói, ta hy vọng Triệt Nhi không cần tham dự tiến vào.” Vân Phi Tuyết gật đầu, nàng cũng không tưởng tranh chấp, nàng đồng dạng cũng tưởng giải độc, đồng dạng cũng thực quý trọng này đến chi không dễ trọng sinh sinh mệnh, dù sao còn sống cao hơn hết thấy.

“Bốn vương tận lực.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, hắc làm sao hy vọng Triệt Nhi liên lụy tiến vào, bắt quá hắc thật sự cảm tạ nàng tài cán vì Triệt Nhi suy nghĩ nhất tường thiết tình.

“Ân, ta có chút mệt mỏi, ta nghỉ nghỉ ngơi một chút.” Vân Phi Tuyết ngồi vào bên giường, trên mặt lộ ra một bộ đáng.

“Vậy người nghỉ ngơi, bốn vương đi thư phòng.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, sau đó xoay người rời đi.

Thư phòng trung.

Long Phi vừa tiến đến, liền nhìn đến hắc ở nơi nào nhú mày khổ tướng, vẻ mặt rối rắm.

“Làm sao vậy? Sư huynh, có cái gì khó xử chuyện tình?” Đi qua đi, ngồi vào hắc đối diện, không biết bây giờ còn có sự tình gì sẽ làm sư huynh khó xử.

“Long Phi, người đã trở lại, sự tình bạn thế nào?” Tiêu Nam Hiên ngẩng đầu liền nhìn hắc hỏi.

“Sư huynh, yên tâm, hết thấy đều chuẩn bị tốt rồi, chỉ cần bọn họ nhất có hành động, có thể lập tức bị bắt, nhân tang cũng lấy được.” Long Phi đáp.

“Ân, người làm việc, ta như thế nào hội lo lắng?” Tiêu Nam Hiên gật đầu, nhiều như vậy năm qua, thế nào một việc hắc không phải bạn phiêu xinh đẹp lượng.

Long Phi có chút nghi hoặc đến: “Kia sư huynh là ở phiền não cái gì? Sự tình không đều đã muốn chuẩn bị tốt rồi sao?”

“Ta không phải ở phiền não này sự tình? Hôm nay nàng đi gặp Vân Hạc rồi, Vân Hạc cư nhiên cùng chúng ta tưởng biện pháp giống nhau, không, phải nói so với chúng ta càng âm ngoan.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói.

“Càng âm ngoan, hắc muốn thế nào?” Long Phi mâu trung lạnh lùng.

“Hắc muốn cho Vân Phi Tuyết cấp Triệt Nhi ăn thất công tán, sau đó kèm hai bên Triệt Nhi đi ra ngoài, Vân Phi Tuyết sợ hắc có cái gì âm mưu, kiên quyết không đồng ý kèm hai bên Triệt Nhi, Long Phi, người thấy thế nào?” Tiêu Nam Hiên trưng cầu hắc ý kiến, hắc cũng mơ hồ cảm thấy sự tình không phải như vậy đơn giản.

Long Phi trầm tư một chút, mới ngẩng đầu sắc mặt ngưng trọng đến: “Sư huynh, kỳ thật ta cũng đồng ý Phi Tuyết cái nhìn, ta cũng cho rằng đừng cho Triệt Nhi tham dự tiến vào có vẻ hảo, vạn nhất Triệt Nhi đã bị thương tổn làm sao bây giờ? Dù sao nàng cùng Triệt Nhi so sánh với, Triệt Nhi quan trọng hơn.”

“Ta hiểu được, kỳ thật đối phó Vân Hạc dễ dàng, chính là như thế nào làm cho hắc giao ra giải dược? Vân Hạc cáo già, nếu bị chúng ta bắt lấy, hắc khẳng định sẽ không giao ra giải dược, bởi vì đó là hắc bảo mệnh phù, ta chỉ tuyển làm cho Vân Phi Tuyết hoàn thành hắc công đạo, trở về có thể lấy đến hắc giải dược,

nhưng là nếu nàng không kèm hai bên Triệt Nhi, liền không xảy ra vương phủ. ” Tiêu Nam Hiên mâu thuẫn đều là rối rắm bất đắc dĩ, nhưng là có một câu hán cũng không nói gì, ở hán trong lòng, tựa hồ nàng cùng Triệt Nhi giống nhau trọng yếu.

“Sư huynh, kỳ thật người chân chính lo lắng là nàng.” Long Phi nhất ngữ liền vạch trần hán, chẳng qua chích ngứa ngứa hai tháng, sư huynh đối của nàng cảm tình cứ nhiên vượt qua rồi năm năm cừu hận, ngữ khí giận dữ đến: “Chẳng lẽ vì nàng, người nguyện ý làm cho Triệt Nhi đi mạo hiểm?”

Tiêu Nam Hiên thân mình ngẩn ra, hán thật là bởi vì nàng, cho nên mới làm cho Triệt Nhi là mạo hiểm sao? Không, sẽ không, hán chính là không nghĩ nàng tử, chính là bởi vì nàng lựa chọn rồi cùng chính mình hợp tác, chính là bởi vì... Hán cấp chính mình tìm đủ loại lý do.

Nhìn trên mặt hán giấy dựa biểu tình, Long Phi lại tiếp tục đến: “Kỳ thật đối phó Vân Hạc cùng thái tử, có nhiều lắm biện pháp, năm năm bộ thự, triều đình người trong đã muốn cơ hồ đều ở của người trong khống chế, Vân Hạc cùng thái tử căn bản không đủ không ngại, người đại có thể tùy tiện tìm lý do cho bọn hán định tội, hoặc là phái người giết bọn họ, nhất rồi trắng, làm gì phí lớn như vậy rắc rối, còn muốn đáp ứng Triệt Nhi, này hết thấy, người đều là vì nàng.”

Nói xong này lời nói, chính hán tâm cũng rất đau, hán không muốn đi thừa nhận sư huynh thích Phi Tuyết, hiện tại không khỏi hán không thừa nhận, Triệt Nhi ở sư huynh trong lòng địa vị ra sao chờ trọng yếu, nay sư huynh là một rồi nàng, tình nguyện làm cho Triệt Nhi đặt mình trong nguy hiểm, sư huynh đối nàng đã muốn không phải thích, mà là yêu, yêu, nhiều thứ nhân chữ, hán cũng có yêu, một cái không bị nhận yêu, một cái không thể ban ngày ban mặt hạ yêu, một cái không thể nói ra yêu.

Long Phi trong lời nói lại rung động rồi Tiêu Nam Hiên tâm, hán vì cái gì yếu kiên trì? Chẳng lẽ thật sự giống hán nói giống nhau, này hết thấy đều là chỉ là vì nàng? Không, hán không thể tin tưởng, hội lại có nữ nhân xông vào hán trong lòng, không, hán chính là hận nữ nhân, này sẽ không thay đổi.

Nhìn hán cứng ngắc thân mình, rất nhanh quyền đầu, về mặt thống khổ, Long Phi chung quy không đành lòng nhìn hán như thế khổ sở, thở dài đến: “Sư huynh, chính người suy nghĩ cẩn thận, ta chỉ là ở nhắc nhở người, vô luận người như thế nào quyết định, ta đều đã duy trì người.”

“Long Phi, ta là không phải thay đổi?” Đã lâu, Tiêu Nam Hiên mới đột nhiên mở miệng.

Long Phi theo dõi hán thật lâu, khóe môi lộ ra một cái thâm đạm cười khổ đến: “Sư huynh, người không phải thay đổi, người là yêu rồi.”

“Yêu?” Hán khiếp sợ nhìn hán. Yêu cái gì? Hán từ lúc mẫu phi rồi ngã xuống kia một khắc cũng đã quên rồi, hán trí nhớ sâu nhất chính là hận, cái loại này khẳng định thị huyết hận, hán như thế nào sẽ có yêu?

“Sư huynh, người yêu thương rồi Vân Phi Tuyết, người thương hán.” Long Phi không biết, khi hán nói ra những lời này thời điểm, chính mình lòng có nhiều đau, đau đến thấu tâm thấu xương, năm năm chờ đợi, sư huynh vẫn là yêu thương rồi người khác, càng buồn cười là, cứ nhiên là hán nói cho sư huynh, bởi vì hán không thể nhìn sư huynh thống khổ, nếu nhất định thống khổ, như vậy khiến cho hán một người một mình thừa nhận, hán yếu chính là sư huynh hạnh phúc.

“Không, ta sẽ không yêu thương nàng, ta sẽ không yêu tiền nhiệm người nào.” Tiêu Nam Hiên không thể nhận phê phán đầu.

“Sư huynh, nếu không thương, người cần gì phải hao tổn tâm cơ muốn lấy đến giải được, nếu không thương, người làm gì để ý của nàng sinh tử, nếu không thương, người làm gì yếu liên lụy Triệt Nhi, nếu không thương, người cần gì phải như thế phiền não, sư huynh, người không cần chính mình lừa chính mình rồi.” Long Phi mâu thuẫn không tha hán trốn tránh theo dõi hán.

“Ta lừa chính mình?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên tự giễu nở nụ cười, phản nhìn chăm chăm Long Phi đến: “Nếu ta yêu, người vì cái gì muốn nói cho ta? Người hán là tối hán là giấu diếm của ta nhân?”

Long Phi nhìn hán, mâu thuẫn đều là bị thương thống khổ, chính là nhẹ nhàng ném một câu, xoay người liền rời đi.

“Sư huynh, bởi vì ta yêu người, cho nên ta không thể nhìn người mất đi nàng sau thống khổ, nếu như vậy, ta tình nguyện chính mình thống khổ.”

Tiêu Nam Hiên thân mình thẳng tắp cứng ngắc ở nơi nào, nhìn hắn kia tịch mịch cô độc thương tâm thống khổ bóng dáng.

Long Phi vẫn tiêu sái hồi chính mình phòng, phân phó nhân đến: “Người tới, cho ta mang rượu tới, càng nhiều càng tốt.”

“Quản gia, người nói là... Rượu, không phải trà.” Ngoài cửa nha hoàn sững sốt, nghi hoặc hỏi, quản gia khi nào thì uống qua rượu, hắn không phải vẫn đều uống trà sao?

“Rượu, người không cử rõ ràng sao? Còn không mau đi.” Long Phi lớn tiếng không kiên nhẫn quát.

“Phải không, quản gia.” Cửa nha hoàn hoảng sợ, nhìn hắn âm trầm sắc mặt, chạy đi bỏ chạy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn đến quản gia phát hỏa, hạo dọa người.

Năm năm rồi, vì giúp sư huynh, vì cái gì thời khắc cẩn thận, hắn không uống rượu, nhưng là hôm nay, hắn muốn uống rượu, hắn đau lòng chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu.

“Quản gia, rượu đến đây.” Rất nhanh, nha hoàn liền bưng vài cái bầu rượu đi vào đến phóng tới trên bàn, vội vàng liền lui xuống, làm nô tỳ lâu như vậy, biết phía sau trốn càng xa càng tốt.

Một ly tiếp theo một ly, cuối cùng rõ ràng là nhất hồ tiếp theo nhất hồ uống hết trên bàn sở hữu rượu, hắn mới loạn choạng thân thể, vẻ mặt vẻ say rượu, đứng dậy, đi đến tường biên, bắt bảo kiếm, toàn ở trong tay, nhìn bảo kiếm thượng phẩm hàn quang, hắn đột nhiên thay kiếm mà đi.....

Trên giường Vân Phi Tuyết mơ mơ màng màng trung chỉ cảm thấy trên cổ lạnh lùng, thần chí lập tức tỉnh táo lại, thức mở to mắt, liền thấy Long Phi vẻ mặt say rượu mô dạng, sắc mặt ửng đỏ, mâu trung lại mang theo lạnh như băng hàn quang, trong tay kiếm, đặt tại rồi của nàng trên cổ.

145. Chương 145: Giết Nàng

“Long Phi, người muốn làm gì?” Vân Phi Tuyết cả kinh ngồi dậy đến.

“Người không phải thấy được sao? Ta muốn giết người.” Long Phi mâu quang như trước lạnh như băng, một chút cũng không giống say rượu mô dạng.

“Người muốn giết ta? Vì cái gì?” Vân Phi Tuyết bình tĩnh nhìn hắn, không có một tia kinh hoảng, nàng không tin Long Phi là thật muốn giết nàng, hay là hắn cố ý mượn rượu phát tiết.

“Vì cái gì? Người cứ nhiên hỏi ta vì cái gì? Vân Phi Tuyết, muốn trách thì trách người, không nên làm cho sư huynh yêu thương người.” Long Phi thủ vừa động, kiếm liền hướng của nàng trên cổ lại đến gần rồi một phần.

Tiêu Nam Hiên yêu nàng? Vân Phi Tuyết thẳng tắp theo dõi hắn, đều nói rượu sau phun thực ngôn, chẳng lẽ là vì vậy cho nên hắn muốn giết nàng sao? Chậm rãi thần đến: “Long Phi, người là ghen tị hắn yêu ta? Cho nên mới muốn giết ta?”

“Này lý do còn chưa đủ sao? Không sai chính là này lý do.” Long Phi lạnh lùng nhìn nàng, hắn là ghen tị.

“Ha ha.” Vân Phi Tuyết đột nhiên cười khẽ đứng lên.

“Người cười cái gì?” Long Phi có chút tức giận, sống chết trước mắt nàng cứ nhiên còn có tâm tình cười.

“Long Phi, của người nói rất giả, có lẽ người thật là ghen tị, nhưng là người sẽ không vì nguyên nhân này tới giết ta, của người mâu quang mặc dù lãnh, nhưng là ta xem không đến sát khí.” Vân Phi Tuyết như trước khóe môi mang cười nhìn hắn.

“Người không khỏi rất tự tin rồi, giết người không nhất định phải có sát khí, có sát khí như vậy đủ rồi, muốn hay không thử xem xem?” Long Phi thủ thoảng dùng một chút lực.

Vân Phi Tuyết liền cảm giác trên cổ đau xót, trên cổ lập tức xuất hiện một đạo vết máu, máu tươi theo kiếm lợi nhận một giọt giọt tích lạc ở nàng tuyết trắng trung xiêm y, nháy mắt tán nhiễm mở ra, giống nhau một đóa đóa nở rộ hoa mai, nhưng là nàng như trước mỉm cười nhìn hắn.

“Hiện tại ngươi tin, chỉ cần ta ở dùng sức, ngươi lập tức sẽ mệnh tang kiếm của ta hạ.” Long Phi nhìn nàng trên cổ lưu lại vết máu, mâu trung rất nhanh hiện lên một chút phức tạp quang mang.

“Ngươi đã muốn giết ta, vậy ngươi đã đi xuống thủ đi, vô luận ngươi cái gì nguyên nhân, ta cũng không hội trách ngươi, ta chỉ làm ngươi ở thành toàn ta.” Vân Phi Tuyết nhắm mắt lại, chờ ở nơi đó, tử đối nàng mà nói không phải chấm dứt, có lẽ sẽ là bắt đầu.

“Ngươi thật sự không sợ chết?” Long Phi nhìn chằm chằm nàng, nàng liền thật sự như vậy thản nhiên đối mặt sinh tử.

“Sợ, ai không muốn sống, nhưng là nếu nhất định là tử, ta sẽ thản nhiên nhận.” Vân Phi Tuyết mở to mắt đối diện hắn.

“Vân Phi Tuyết, không thể không nói, theo ta thấy đến của ngươi đầu tiên mất bắt đầu, liền thường thức bội phục ngươi, nhưng là hôm nay ta không thể không giết rồi ngươi, ngươi hẳn là biết vì cái gì?” Long Phi đột nhiên nói.

“Ta không biết, ngươi cho ta cảm giác vẫn thực thần bí, ta đoán không ra ngươi suy nghĩ cái gì? Tựa như lần đầu tiên, ngươi khuyên ta buông tha cho Đào Tẩu, còn có giúp Cổ Thần, nhưng là ngươi cũng không khẳng định giúp Đinh Nhi, có đôi khi thấy ngươi thực thiện lương, có đôi khi lại thấy ngươi cùng Tiêu Nam Hiên giống nhau lãnh khốc, cho nên còn mời ngươi nói cho ta biết, làm cho ta chết hiểu được điểm.” Vân Phi Tuyết mâu quang thực thẳng thản thành khẩn nhìn hắn.

“Hảo, ta đây liền nói cho ngươi, hiện tại, sư huynh vốn có thể dễ dàng đối phó Vân Hạc cùng thái tử rồi, nhưng là hắn vì thay ngươi lấy đến giải dược, không tiếc lấy Triệt Nhi đến mạo hiểm, ta không cho phép hắn làm như vậy?” Long Phi lạnh lùng nói đến.

“Long Phi, ngươi không phải cùng hắn thương lượng qua sao? Ngươi không phải đồng ý rồi sao? Vì cái gì hôm nay mới đột nhiên nhớ tới đến muốn giết ta?” Vân Phi Tuyết đưa ra chính mình nghi hoặc, muốn giết cũng ngày hôm qua đã đi xuống thủ rồi.

“Đó là ta còn không biết Vân Hạc tính thế nào? Nếu Vân Hạc cho ngươi kèm hai bên Triệt Nhi rời đi, như vậy thực rõ ràng hắn mục tiêu là Triệt Nhi, sư huynh rõ ràng đều muốn đến, nhưng là hắn vì ngươi, vì ngươi trên người độc, lại tình nguyện làm cho Triệt Nhi đi mạo hiểm, hắn đã muốn hủy ở một nữ nhân trong tay, ta không thể làm cho hắn ở hủy ở một nữ nhân trong tay, cho nên ta chỉ có thể giết ngươi, cho dù hắn hội hận ta, nhưng là ta tình nguyện hắn hận ta, cũng không tưởng hắn làm cho hối hận.” Long Phi như trước lạnh lùng nhìn nàng.

“Ngươi không tin ta, ngươi cho rằng ta sẽ giống Mai Hinh giống nhau?” Vân Phi Tuyết có chút khí giận, tuy rằng hiểu được hắn là một lòng vì Tiêu Nam Hiên, nhưng là nàng cũng không tưởng bị nhân hoài nghi.

“Tin tưởng, ta tin tưởng ngươi, chính là trên đời không có vạn toàn chuyện tình, ta không thể cầm Triệt Nhi mệnh đi đổi, càng không thể làm cho sư huynh cầm Triệt Nhi mệnh đi đổi, nếu hắn thế khó xử, như vậy chỉ có ta đến thay hắn quyết định, ta chỉ có thể giết ngươi, ngươi đã chết cái gì đều giải quyết rồi.” Long Phi thủ vừa động, nàng động lại trụ máu lại nháy mắt chảy ra.

“Long Phi, Tiêu Nam Hiên có ngươi, hẳn nên nhiều hạnh phúc, thanh kiếm cho ta.” Vân Phi Tuyết cảm thán một chút, đột nhiên vươn tay đi.

“Ngươi muốn làm gì?” Long Phi đứng ở nơi đó không hề động, không rõ nàng vì cái gì đột nhiên yếu trong tay hắn kiếm.

“Long Phi ngươi nói không sai, tựa như ngươi nói giống nhau, nếu hắn yêu ta, nguyện ý cho ta làm như vậy, như vậy ta như thế nào có thể làm cho hắn cho ta làm như vậy? Huống chi nếu vì rồi ta thương tổn rồi Triệt Nhi, như vậy ta tình nguyện chính mình tử, còn có ngươi, ngươi giết rồi ta, nên như thế nào đối mặt hắn? Ta không nghĩ bởi vì ta, thương tổn rồi các ngươi trong lúc đó nhiều như vậy năm tình ý, cho nên, thanh kiếm cho ta, ta chính mình chấm dứt.” Vân Phi Tuyết nói xong, liền đứng dậy xuống giường.

Long Phi bị nàng một phen nói sợ ngậy người, thân mình vẫn không nhúc nhích, tay cầm tên vẫn duy trì cái kia tư thế.

Vân Phi Tuyết lấy quá trong tay hắc kiếm, nhìn đến: “Long Phi, kỳ thật, ta vẫn làm người là cái bằng hữu, đúng rồi, nếu Triệt Nhi hỏi ta, người liền nói cho hắc, ta đi rồi, ly khai.” Nàng không thể làm cho Triệt Nhi biết nàng đã chết.

Long Phi thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, hiện tại nàng trong lòng tưởng cứ nhiên đều là Triệt Nhi.

Vân Phi Tuyết nhìn trong tay kia còn dính nàng máu tươi kiếm, nàng như thế nào cũng không hội nghĩ đến? Nàng hội lấy phương thức này rời đi, bất quá, ít nhất có một chút nàng coi như an ủi, Long Phi nói, Tiêu Nam Hiên yêu nàng, mang theo yêu rời đi, hắc là xem như hạnh phúc .

Khóe môi mang theo tươi cười, không ở do dự, trong tay kiếm liền bay nhanh hướng trên cổ lau đi.....

Long Phi bay nhanh lấy tay cầm sắp đụng chạm nàng da thịt kiếm.

“Vì cái gì muốn ngăn cản ta?” Vân Phi Tuyết sửng sốt, nhìn bị hắc cầm kiếm, nhìn hắc thủ nháy mắt chảy ra máu tươi.

Long Phi lại đoạt quá nàng trong tay kiếm, chút không cần chính mình bị thương thủ, xoay người bước đi, hắc thống hận chính mình, hắc cứ nhiên không thể nhìn nàng từ.

Ra khỏi phòng, thủ hung hăng chảy ở tại bên cạnh trên cây.

Tiêu Nam Hiên mại trầm trọng cước bộ đi ra thư phòng, liền nhìn đến Long Phi trong tay cầm mang huyết kiếm, tay hắc cũng chảy xuôi máu tươi, lại nghĩ được hắc cả người mùi rượu, trong lòng cả kinh, từng bước mại rồi đi qua, nhìn hắc: “Long Phi, người uống rượu rồi, sao lại thế này? Người như thế nào hội bị thương?”

“Ta giết Phi Tuyết.” Long Phi thẳng tắp theo dõi hắc, trên mặt không có một tia biểu tình.

Tiêu Nam Hiên thân mình chấn động, mâu quang bán mị theo dõi hắc, rõ ràng phun ra vài: “Người sẽ không.”

“Sư huynh, người thật sự là rất cao xem ta rồi, ta như thế nào sẽ không? Đây trên thân kiếm huyết, chính là trên người nàng lộ ra đến huyết.” Long Phi cười lạnh, trong lòng lại đau không cách nào hình dung.

Nhìn trên thân kiếm kia động lại trung máu, Tiêu Nam Hiên tâm đột nhiên vừa kéo, nhưng vẫn là thực kiên định lắc đầu nói: “Ta không tin, người có lẽ có sát lòng của nàng từ, nhưng là người sẽ không giết nàng.”

“Ha ha, ha ha.” Long Phi theo dõi hắc, đột nhiên cuồng tiếu đứng lên, chính là kia tươi cười lý đều là bi ai, đều là đau xót, xoay người đi bước một rời đi.

Tiêu Nam Hiên bay nhanh hướng trong phòng đi đến, liền thấy Vân Phi Tuyết đang ở thay quần áo, trên cổ rõ ràng một đạo vết máu, đặt ở thượng quần áo thượng đều là loang lổ vết máu, cầm trụ cánh tay của nàng: “Long Phi, làm cho.”

“Người đã đến rồi.” Vân Phi Tuyết nhìn hắc, đột nhiên nhớ tới Long Phi nói hắc yêu nàng, đột nhiên cảm giác được một trận không được tự nhiên.

“Nói, có phải hay không Long Phi làm cho.” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo tức giận, hắc cứ nhiên thật sự bị thương nàng.

“Không phải, là ta chính mình không cẩn thận làm cho.” Vân Phi Tuyết một chút giây tay hắc, nhẹ nhàng băng quơ hồi đáp.

“Chính mình như thế nào làm cho?” Tiêu Nam Hiên mâu quang sắc bén nhìn chăm chăm nàng, lời nói đối nói được rất giả.

“Ta cầm Long Phi kiếm thương thức, không cẩn thận bị thương chính mình, may mắn Long Phi lấy tay đem ở kiếm.” Vân Phi Tuyết tùy tiện nói bừa, dù sao Long Phi trên tay cũng có thương.

“Kia bốn vương xin hỏi người, Long Phi kiếm như thế nào sẽ ở phòng của người?” Nàng sẽ không có thể nói lời nói thật sao?

“Người cũng thật bốn, đương nhiên là ta làm cho Long Phi lấy tới được, bằng không Long Phi vì cái gì lại ở chỗ này?” Vân Phi Tuyết nhìn hấn đến.

“Nga? Người sẽ mặc trung y trung khổ thấy hấn?” Nàng rõ ràng chính là ngủ bộ dáng.

Vân Phi Tuyết nhìn xem chính mình trên người quần áo, thuận miệng đáp: “Người có biết ta hướng đến bất kể góc này đó tiểu tiết.”

Thấy nàng nhất định không chịu nói, Tiêu Nam Hiên cũng không tưởng ở truy vấn, kỳ thật hấn có thể đoán được phát ra tiếng rồi sự tình gì? Chính là nàng không có việc gì là tốt rồi, một phen kéo qua nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn nàng bị thương cổ, ôn nhu hỏi: “Đau không?”

146. Chương 146: Yêu Đến Không Phải Thời Điểm

Vân Phi Tuyết hồi đầu tránh rồi hấn đã lâu, đột nhiên giãy khai hấn: “Hoàn hảo, không đau.” Nàng không nghĩ làm cho hấn đối đã biết sao ôn nhu, lại càng không muốn cho chính mình đắm chìm thói quen hấn ôn nhu.

Đối mặt nàng đột nhiên lạnh lùng, Tiêu Nam Hiên chính là mặt nhăn một chút mi, xuất ra trong lòng kim sang được, phân phó đến: “Lại đây, đem được phúc thượng.”

“Ta chính mình đến đây đi.” Vân Phi Tuyết thân thủ mượn quá trong tay hấn được, ngồi vào giường đồng tiền, chậm rãi bắt nó tạt đến chính mình miệng vết thương thượng.

“Người ở nháo cái gì không được tự nhiên?” Nàng ôn hoà thái độ, Tiêu Nam Hiên có chút cảm tức, chẳng lẽ nàng ở sinh khí hấn không có đúng lúc đuổi tới sao?

“Không có, ta mệt mỏi, ta muốn ngủ.” Vân Phi Tuyết tự cố nằm đổ trên giường, tựa hồ không hữu lý thái ý tứ của hấn.

Nhìn nàng bay qua thân thể, đưa lưng về phía chính mình, Tiêu Nam Hiên nằm đổ thân thể của nàng biên, mạnh mẽ ôm quá nàng. “Người rốt cuộc ở sinh tức giận cái gì?”

“Ta không có ở sinh khí, Tiêu Nam Hiên, ta đã muốn quyết định rồi, vô luận thế nào? Ta sẽ không kèm hai bên Triệt Nhi, còn lại chuyện tình chính người nhìn bạn? Ta sẽ phối hợp, hoặc là người không cần ta phối hợp, cũng có thể giải quyết bọn họ rồi.” Vân Phi Tuyết tựa vào hấn trước ngực, Long Phi nói rất đúng, nàng không thể làm cho hấn làm hối hận chuyện tình.

“Long Phi tới với người nói chính là chuyện này?” Tiêu Nam Hiên thán một chút, hấn muốn thế nào? Tài năng thay nàng lấy đến giải được.

“Không, Long Phi nói cho ta biết, người yêu ta, như vậy, người yêu ta sao?” Vân Phi Tuyết đột nhiên ngừng đầu còn thật sự nhìn hấn.

Tiêu Nam Hiên thân mình cứng đờ, mâu quang mang theo xấu hổ trốn tránh đến nơi khác, khóe môi cố ý lãnh trào: “Người tin sao?”

“Ta nên tin sao?” Nàng cũng lãnh trào hỏi lại hấn.

Nghe được nàng nói như vậy? Tiêu Nam Hiên tâm đột nhiên có loại mất mát, hấn đã ở thư phòng lý suy nghĩ thật lâu, nhưng là hấn tin tưởng Long Phi nói, Long Phi nói yêu, như vậy hấn nhất định chính là yêu. Nhìn chằm chằm nàng đã lâu, mới đột nhiên hỏi: “Nếu bốn vương nói yêu đâu.”

“Tiêu Nam Hiên, không cần dễ dàng nói yêu.” Nghe được yêu tự thời điểm, nàng có trong nháy mắt gian tâm động, nhưng là nàng vẫn là bất buộc chính mình bình tĩnh phía, nàng không thể ở phía sau nói yêu.

“Người thấy bốn vương sẽ là dễ dàng nói yêu người sao?” Tiêu Nam Hiên mâu trung dâng lên một tia tức giận.

“Ta cũng không phải người, ta như thế nào biết?” Vân Phi Tuyết bắt buộc chính mình lạnh lùng, nếu phía sau nói yêu, nàng nên như thế nào đối mặt về sau sinh tử.

“Vân Phi Tuyết, người so với bốn vương còn lãnh huyết, đều nói nữ nhân là tối mẫn cảm, chẳng lẽ người cảm thấy không đến sao?” Tiêu Nam Hiên lãnh phúng đến, hắn cũng không tin, Long Phi đều có thể nhìn ra đến, nàng hội không cảm giác.

“Tiêu Nam Hiên, người rốt cuộc muốn nói gì?” Vân Phi Tuyết cũng có chút nổi giận.

“Bốn vương không nghĩ nói cái gì, ngủ.” Tiêu Nam Hiên rõ ràng ôm nàng nhắm mắt lại, không muốn cùng nàng tranh luận đi xuống, vậy làm cho nàng chậm rãi cảm giác.

Vân Phi Tuyết vẫn không nhúc nhích nằm ở hắn trong lòng, thẳng đến nghe được hắn đều đều tiếng hít thở, nàng còn không hề buồn ngủ, nâng mâu nhìn hắn, trong đầu hội tưởng đều là trước kia nhiều điểm giọt giọt.

Động phòng bên trong hắn lãnh khốc vô tình, hắn tàn bạo đoạt lấy, hắn biến thái trừng phạt.

Làm cho nàng lần quá kia tỉnh tể ma ma cái thốt gỗ, làm cho nhảy vào kia ghê tởm xà quật.

Làm cho nàng thanh lâu chịu nhục, làm cho nàng tự tay thống tiến Dạ công tử ngực.

Loại này làm cho nàng nghiêng răng nghiêng lợi hận, khi nào thì khởi ở phát sinh biến hóa, nàng cũng không biết.

Nhìn hắn vì chính mình nhọc lòng an bài, nàng không phải không cảm động, không phải không rõ.

Thầm mắng chính mình một tiếng, Vân Phi Tuyết người là không phải biến thái người, cư nhiên sẽ thích từng như thế đối đãi người của người?

Đột nhiên sưng sốt, nàng vừa rồi suy nghĩ cái gì? Thích? Nàng như thế nào hội dùng thích này chữ, chẳng lẽ nàng thích hắn, nàng thật sự thích hắn.

Nhẹ nhàng giơ lên thủ, muốn đụng chạm trên mặt hắn vết sẹo, lúc trước hắn hội như thế nào đau, như thế nào hận? Chính là vì cái gì lòng của nàng đột nhiên hội đau.

Nhẹ tay khinh đụng chạm hắn mặt, Tiêu Nam Hiên đột nhiên mở to mắt cầm trụ tay nàng, lớn tiếng chất vấn nói: “Người làm gì?”

“Ta không cẩn thận đụng tới .” Vân Phi Tuyết biết nàng đụng chạm rồi hắn đau xót, kia đến vết sẹo ở hắn trong lòng thực sợ hãi mẫn cảm.

“Kia ngủ đi.” Tiêu Nam Hiên không có vạch trần nàng, hắn kỳ thật cũng không có ngủ say, tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng là hắn biết nàng luôn luôn tại đánh giá hắn, xem ra nàng cũng không phải hoàn toàn không có hay không cảm giác.

Sáng sớm sáng sớm, Vân Phi Tuyết vừa giường, Long Phi bước đi rồi tiến vào.

“Long Phi, tay người thế nào?” Nàng xem hắn đã muốn bị bao vây tốt thủ, quan tâm hỏi, tựa hồ đã quên ngày hôm qua chuyện tình. Kiểm tra thực sắc bén, miệng vết thương nhất định rất sâu.

“Ta không sao, người đâu, có hay không sự tình?” Long Phi có chút xin lỗi nhìn nàng bị thương cổ.

“Ta không sao, Long Phi, ta còn muốn cảm tạ thủ hạ của người lưu tình đâu.” Vân Phi Tuyết thoải mái mở ra vui đùa.

“Ta uống rượu rồi.” Long Phi liếc nhìn nàng một cái, này tính cái cấp nàng một lời giải thích đi.

Nghe được hắn nói như vậy, Vân Phi quay đầu đi nhìn hắn, khóe môi mang theo bí hiểm tươi cười: “Long Phi, người lòng ta biết rõ ràng, người sáng mắt trước mặt không nói tiếng lóng, uống rượu? Kia chẳng qua người giết rồi ta, cấp Quỷ vương cách nói công đạo, người đã không có động thủ, cái kia giải thích liền biến không trọng yếu rồi.”

Long Phi sắc mặt ửng đỏ một chút, xấu hổ nở nụ cười đến: “Phi Tuyết, nữ nhân vẫn là ngu một chút có vẻ đáng yêu.”

“Ai, bắt đầu ta trời sinh liền bằng tuyết thông minh, xem ra ta nhất định chính là cái không đáng yêu nữ nhân.” Vân Phi Tuyết thở dài, thực bất đắc dĩ đến.

“Phi Tuyết, người trách ta sao?” Long Phi nhìn nàng, hần kỳ thật đã ở giây dựa.

“Trách người, đương nhiên trách người, lần sau đang đùa này trò chơi thời điểm, chúng ta đổi đầu gỗ kiếm, tỉnh ngộ thương rồi chính mình.” Vân Phi Tuyết hay nói giỡn đề nghị nói.

“Hảo, lần sau chúng ta đổi đầu gỗ kiếm.” Long Phi đáp ứng, nàng cư nhiên chính là dùng một cái đơn giản trò chơi khiến cho sự tình dễ dàng trôi qua, như vậy trí tuệ làm cho hần đều bội phục.

“Tiểu thư, đồ ăn sáng lấy đến đây.” Tiểu Đào từ bên ngoài bưng đồ ăn sáng đi đến.

“Phi Tuyết, người dùng đồ ăn sáng đi, ta sẽ không quấy rầy rồi, trước đi ra ngoài.” Long Phi nói xong, xoay người rời đi.

Vân Phi Tuyết ném qua đồ ăn sáng, nhìn Tiểu Đào đến: “Tiểu Đào, chúng ta đi nhìn xem Dĩnh Nhi được không? Nói đến thực hổ thẹn nàng thành thân, ta cũng chưa đi, ta đáp ứng quá của nàng, hiện tại đi không tính vẫn đi.”

“Tiểu thư, đương nhiên không tính, đừng quên, người nhưng là Vương phi, Vương phi nhìn nàng, đó là nhiều mặt mũi.” Tiểu Đào ở một bên đến.

“Kia Tiểu Đào, chúng ta bước đi đi, đi xem nàng.” Vân Phi Tuyết đứng dậy nói.

“Ân.” Tiểu Đào đáp lời.

Đứng ở cổ phủ đại môn khẩu, Vân Phi Tuyết làm cho Tiểu Đào đi gõ cửa.

Cổ phủ hạ nhân vừa mở ra đại môn, thấy đứng ở môn cửa nàng, dọa vội vàng quỳ xuống: “Nô tài tham kiến Vương phi.”

“Đứng lên đi, nhà người thiếu phu nhân ở sao?” Vân Phi Tuyết hỏi.

“Hồi Vương phi, thiếu phu nhân ở trong phủ, Vương phi thỉnh đi theo nô tài.” Hạ nhân tất cung tất kính ở phía trước dẫn đường.

“Ân, đi thôi.” Vân Phi Tuyết đi theo hần phía sau.

Vừa mới tiến cổ phủ đại môn, liền thấy trong phủ sở hữu mọi người đón đi ra, đương nhiên cũng có Dĩnh Nhi.

“Bái kiến Vương phi.” Mọi người cùng nhau quỳ xuống.

“Đứng lên đi, ta là đến xem Dĩnh Nhi, mọi người không cần đa lễ.” Vân Phi Tuyết phân phó nói.

“Tạ Vương phi.” Mọi người cùng nhau đứng dậy.

Vân Phi Tuyết kéo Dĩnh Nhi thủ đến: “Chúng ta đi phòng nói đi.” Bên ngoài nhiều như vậy nhân, làm cho nàng cả người không tự do.

“Ân.” Dĩnh Nhi cười, hiểu được của nàng ý tứ.

Tiến phòng, Dĩnh Nhi liền lôi kéo tay nàng, một bộ mang ơn, mâu trung mang lệ đến: “Phi Tuyết, cảm ơn người, nếu không phải người, chỉ sợ đời này ta cùng Thần ca ca sẽ không có thể ở cùng nhau rồi.”

“Dĩnh Nhi, người tạ sai lầm rồi, ta không có lớn như vậy bản sự, ta nói rồi nửa ngày cũng chưa nghe, người hần là tạ Vương gia, là hần một câu thành toàn rồi các người.” Vân Phi Tuyết nhắc tới chuyện này còn có chút đến khí, rõ ràng hần một câu chuyện tình có thể giải quyết rồi, làm cho nàng lãng phí nhiều như vậy lời lẽ.

“Ha ha.” Dĩnh Nhi đột nhiên cười khê đứng lên, sau đó nhìn nàng đến: “Phi Tuyết, người chỉ có giống nhau rất lớn bản sự, thì phải là làm cho Vương gia nghe lời người.”

Vân Phi Tuyết giật mình nhìn nàng: “Dĩnh Nhi, người như thế nào hội như vậy cho rằng?”

“Không phải ta như vậy cho rằng, mà lại sự thật chính là cái dạng này, nếu không phải người, Quỷ vương hội thành toàn ta cùng Thần ca ca sao? Phi Tuyết, Vương gia, thích người, ta thực thay người cao hứng.” Dĩnh Nhi nhìn nàng khoe môi cười.

“Dĩnh Nhi, người là không phải choáng váng? Đừng quên hẳn là Quỷ vương, bị hẳn thích, ta có cái gì thật là cao hứng?” Vân Phi Tuyết trắng nàng liếc mắt một cái, không biết vì cái gì trong lòng có tí ngọt ngào.

147. Chương 147: Khoái Ý Giang Hồ

“Dĩnh Nhi, người là không phải choáng váng? Đừng quên hẳn là Quỷ vương, bị hẳn thích, ta có cái gì thật là cao hứng?” Vân Phi Tuyết trắng nàng liếc mắt một cái, không biết vì cái gì trong lòng đã có tí ngọt ngào.

“Phi Tuyết, nguyên nhân vì hẳn là Quỷ vương, nguyên nhân vì hẳn có thể vô tình tàn bạo đối đãi gì nữ nhân, cho nên người mới yếu cao hứng, như vậy hẳn đối với người yêu, đối với người cảm tình, nhất định là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp cái loại này.” Dĩnh Nhi còn thật sự nhìn nàng đến.

“Ha ha, kinh thiên địa, quỷ thần khiếp.” Vân Phi Tuyết đột nhiên cười khẽ một chút. “Dĩnh Nhi, người không hận hẳn sao? Dù sao cũng là hẳn cho người bị nhiều như vậy khổ, còn cùng Cổ Thần tách ra hai năm, thiếu chút nữa sẽ không có thể ở cùng nhau rồi.” Nàng cũng không tin Dĩnh Nhi không oán, không hận, hiện tại cư nhiên giúp hẳn nói tốt.

Dĩnh Nhi mắt đẹp thùy rồi một chút mới đến: “Ta đương nhiên hận rồi, ta ở vương phủ giả ngây giả dại cuộc sống, mỗi ngày bị đánh bị mắng, này đó cũng khổ, chính yếu là ta muốn chịu đựng trên người thối vị, nếu thật sự điên cũng liền thôi, không có tư tưởng, không có ý thức, nhưng là ta mỗi ngày đều nửa đêm lý vụng trộm khóc, nếu không nghĩ Thần ca ca, ta nghĩ ta rất khó sống quá kia đoạn ngày.....”

Dĩnh trong đầu không ngừng hiện lên nàng ở vương phủ hình ảnh.

“Điên tử, ăn cơm rồi.” Ma Ma thân thủ liền cầm chén lý đồ ăn ném tới rồi trong phòng thượng, xoay người bước đi.

Nàng ngồi xổm xuống thân đi, vươn bản hắc thủ, run run lấy tay nắm lên thượng cơm cùng rau xanh, mặt trên dính đầy rồi bụi cùng thảo tra, chậm rãi hướng trong miệng đưa đi, màu trung nước mắt một giọt giọt tích lạc xuống dưới, nàng như vậy bắt buộc chính mình khuất nhục còn sống, chỉ vì rồi Thần ca ca một câu lời hứa.

Đêm dài nhân tĩnh, là nàng thích nhất canh giờ, phía sau, nàng rốt cục không cần giả điên rồi, ngồi ở cửa sổ giữ, nhìn kia sáng tỏ ánh trăng, thủ một chút chải vuốt sợi chính mình đã muốn kết cùng một chỗ tóc, sau đó ở lộn loạn, ở chải vuốt sợi, nàng không muốn chết, bởi vì nàng vẫn ảo tưởng Thần ca ca tổng hội có một ngày đến liền nàng, bởi vì Thần ca ca cùng nàng nói: “Dĩnh Nhi, chờ ta, mặc kệ thế nào nhất định phải còn sống chờ ta tới cứu người,” Như vậy nhất đẳng chính là hai năm, nhưng là ai biết này hai năm dài lâu năm tháng nàng là như thế nào ở cô độc trung vượt qua, cho nên hẳn như thế nào hội không hận, chính là hiện tại hạnh phúc hòa tan rồi cái loại này hận ý.

Nhìn nàng mắt đẹp biểu lộ đau xót, cùng kia cơ hồ muốn đoạt vành mắt mà ra nước mắt, Vân Phi Tuyết vội vàng xin lỗi đến: “Thực xin lỗi, Dĩnh Nhi, là ta không nên nhắc tới thương thế của người tâm sự.”

“Phi Tuyết, không có, là ta chính mình nghĩ tới.” Dĩnh Nhi thân thủ lau đi chính mình khoe mắt nước mắt, lại đã: “Kỳ thật, đúng là bởi vì này chút thống khổ cùng đau khổ, ta mới thật sự biết Thần ca ca là thật yêu ta, chúng ta mới càng quý trọng này đến chỉ không dễ hạnh phúc, còn có....” Của nàng trên mặt đột nhiên lộ ra một tia nụ cười.

“Còn có cái gì?” Vân Phi Tuyết kỳ quái nhìn nàng.

Dĩnh Nhi khoe môi mang theo hạnh phúc tươi cười, xấu hổ nhỏ giọng đến: “Thần ca ca theo ta nói, này cả đời hẳn đều đã thích yêu ta một người, sẽ không ở thú này của nàng nữ nhân.”

“Dĩnh Nhi, thật sự là chúc mừng ngươi, gặp một cái hảo nam nhân, làm cho người ta hâm mộ.” Vân Phi Tuyết cố ý có chút ghen tị nói đến, cũng là thiệt tình chúc phúc nàng, bởi vì dù sao này triều đại không cưới thiếp nam nhân hẳn là tuyệt chủng hảo nam nhân.

“Phi Tuyết, ngươi biết không? Ta thường thường tưởng, ngươi là không phải lên trời phái tới giải cứu Quỷ vương, mà ta chỉ là thực may mắn gặp ngươi, cho nên mới sẽ có hôm nay.” Dĩnh Nhi có chút cảm thán.

Lên trời phái tới giải cứu Quỷ vương ? Vân Phi Tuyết sững sờ, khéo môi gợi lên một cái thần nhiên tươi cười, chẳng lẽ nàng xuyên qua nghìn năm qua đến nơi đây, chỉ là vì hóa giải Tiêu Nam Hiên trong lòng cừu hận?

“Phi Tuyết, nói thật, ngươi đối Quỷ vương cái gì cảm giác, ngươi thích hắn sao? Không được gạt ta, yếu ăn ngay nói thật.” Dĩnh Nhi tựa hồ rất muốn biết.

“Dĩnh Nhi, nói thật, ta cũng có chút mê mang, có lẽ là đi, bất quá ta nhất định cũng cùng hắn biến thái, mới có thể thích hắn.” Bằng không nàng như thế nào sẽ thích hắn.

“Phi Tuyết, kỳ thật, sự tình gì có nguyên nhân tất có quả, nếu không phải ra kia chuyện, ta nghĩ Quỷ vương cũng sẽ không là hôm nay cái dạng này, bất quá hiện tại tốt lắm, nếu ngươi vẫn đứng ở hắn bên người, như vậy hẳn sẽ không hội tái là cái kia lãnh huyết tàn bạo Quỷ vương.” Dĩnh Nhi thở dài, sau đó thoải mái đến.

“Dĩnh Nhi, có lẽ ta so với hắn lạnh hơn huyết.” Vân Phi Tuyết cố ý hù dọa nàng đến.

Dĩnh Nhi khéo môi mang cười nhìn nàng đến: “Thị, ngươi rất lạnh huyết, ngươi hội lãnh huyết giúp người xa lạ, giúp ta, giúp hết thầy đều người không có vấn đề gì nhân, Phi Tuyết, ngươi nhất định phải lãnh huyết đi xuống, không biết có bao nhiêu nhân thích cảm động của ngươi lãnh huyết.”

Vân Phi Tuyết nhìn nàng, khéo môi mang theo hước diễn: “Thành thân rồi đến rốt cuộc là không giống với rồi, khoa mọi người có một bộ rồi, chẳng lẽ là Cổ Thần Thiên thiên trên giường giáo ?”

“Phi Tuyết.” Dĩnh Nhi sắc mặt đỏ lên, không thuận theo nhìn nàng.

“Tốt lắm, Dĩnh Nhi, không đùa ngươi rồi, nhìn đến ngươi thực hạnh phúc, ta an tâm, ta phải đi.” Vân Phi Tuyết đứng lên nói đến.

“Phi Tuyết, ngươi không ăn quá cơm ở đi sao?” Dĩnh Nhi có chút không tha.

“Không cần.” Vân Phi Tuyết lắc đầu.

“Vậy được rồi, ta đưa ngươi đi ra ngoài.” Dĩnh Nhi cũng không ở miễn cưỡng.

“Ân.”

Rời đi cổ phủ, Vân Phi Tuyết dọc theo đường đi đều cúi đầu ở chậm rãi nghĩ Dĩnh Nhi trong lời nói, nàng sẽ là lên trời phái tới giải cứu Quỷ vương sao? Hội sao?

Đột nhiên trước mặt xuất hiện rồi một đôi giày, nàng không khỏi ngẩng đầu hướng lên trên nhìn lại, liền thấy kia trương màu bạc mặt nạ, kinh ngạc một chút hỏi: “Ngươi ở lại ở chỗ này?”

“Bổn vương tới tìm ngươi.” Tiêu Nam Hiên thân thủ liền giữ chặt tay nàng.

“Có việc?” Vân Phi Tuyết tâm lộp bộp một chút, sẽ là sự tình gì? Làm cho hắn tìm đến nàng.

“Có việc, đi thôi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên ôm lấy nàng ngồi trên phía sau ngựa, lấy quá thị vệ trong tay cương ngựa sẽ giá mã mà đi.

“Chậm một chút.” Vân Phi Tuyết ngồi ở hắn phía trước vội vàng nói đến.

“Làm sao vậy?” Tiêu Nam Hiên sững sờ.

“Hiện tại là trên đường, đều là nhân, chậm một chút, miễn cho thương đến người khác.” Vân Phi Tuyết giải thích nói.

“Hảo.” Không nghĩ tới nàng sẽ là vì vậy nguyên nhân, Tiêu Nam Hiên thả chậm tốc độ, có thể nói là chậm rãi từ từ tiêu sái .

“Người muốn tới ta đi làm sao?” Vân Phi Tuyết hồi đầu nhìn hần.

“Đến người sẽ biết.” Tiêu Nam Hiên cố ý bán cái cái nút.

Vân Phi Tuyết đôi mi thanh tú tức rồi một chút, hay nói giỡn đến: “Như vậy thần bí? Nên không phải đem ta mang đi ra ngoài giết, hủy thi diệt tích đi.”

Tiêu Nam Hiên hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái: “Vân Phi Tuyết, người sẽ không có thể tưởng điểm khác, bốn vương muốn đem người giết rồi hủy thi diệt tích, còn phí kia công phu mang người đi ra ngoài để làm chi? Chính là hiện tại giải quyết người, cũng sẽ không có người dám nói cái gì?”

“Chính là trừ bỏ này, ta thật sự đoán không ra người có thể mang ta đi làm gì? Tổng sẽ không là ngắm hoa xem xét phong cảnh đi.” Vân Phi Tuyết thuận miệng đã nói đến, hần như vậy nhân sẽ có như thế phong nhã sao?

“Người như thế nào biết bốn vương sẽ không?” Tiêu Nam Hiên thốt ra, mới phát giác chính mình nói lỡ, xấu hổ đem con người đen chuyển tới một bên.

“Chẳng lẽ là thật sự.” Vân Phi Tuyết trừng mắt ánh mắt một bộ không thể tin được bộ dáng.

“Câm miệng.” Tiêu Nam Hiên có chút nổi giận quát, gấp đã muốn đi ra phố xá, chân dùng sức một kẹp mã bụng, một tiếng giá.

Từ... Mã kêu một tiếng, liền chạy vội đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết bị hần ôm vào trong ngực, cảm thụ được bên tai gào thét mà qua gió lạnh, cùng cái loại này rong ruổi cảm giác, khoe môi hoàn thành một cái đẹp mặt độ cong.

“Tiêu Nam Hiên, người có hay không một loại khoái ý giang hồ cảm giác...” Vừa quay đầu lại, thần sẽ không chú ý theo hần thần thượng xẹt qua.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian giống nhau liền dừng lại tại kia một khắc, một loại không rõ cái tình cảm, ở hai người trong mắt qua lại lưu động, thả ra trăm ngàn nói sáng rọi.

Đã lâu, Tiêu Nam Hiên mới dẫn đầu xoay người lại: “Người muốn khoái ý giang hồ?”

“Cũng không phải, chính là hâm mộ cái loại này vô câu vô thúc cuộc sống.” Vân Phi Tuyết quay đầu đi, tâm lại còn tại bởi vì cái kia lơ đãng hôn nổ lớn tâm động.

“Người cho là khoái ý giang hồ chính là vô câu vô thúc sao? Trên đời này có mấy cái nhân có thể chân chính ngồi vào khoái ý giang hồ.” Nàng không khỏi tưởng rất thiên chân, rất đơn giản rồi.

“Chính là bởi vì không có, mới có thể ảo tưởng, mới có thể hướng tới.” Vân Phi Tuyết nhin không được tưởng lờm hần một cái.

“Không có, còn ảo tưởng cái gì? Không có cơm ăn, người ảo tưởng có thể có ăn sao?” Nữ nhân quả nhiên đều yêu lấy hư vô mờ mịt, hư vinh gì đó.

“Tiêu Nam Hiên, người cố ý cùng ta đối nghịch có phải hay không? Đây là nguyện vọng, nhân tốt đẹp nguyện vọng.” Vân Phi Tuyết hồi đầu trừng mắt hần.

“Bốn vương chính là cho người sự thật một chút, đừng nghĩ kia đồ vô dụng.” Tiêu Nam Hiên cũng không lưu tình chút nào đánh trả nàng.

“Tiêu Nam Hiên, người như thế nào biết vô dụng? Có lẽ có một ngày ta có thể như vậy khoái ý giang hồ?” Vân Phi Tuyết câu thần châm chọc hần, Long Phi còn nói hần yêu nàng, có hần như vậy yêu sao? Một câu lời ngon tiếng ngọt đều không có, thiên tài hội tin tưởng.

148. Chương 148: Đấu Vô Mồm

Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm giọng nói của nàng dị thường khẳng định đến: “Vân Phi Tuyết, đừng có nằm mộng, không có cái kia khả năng.”

“Người nói không có khả năng vốn không có khả năng, ta không nên bắt nó biến thành khả năng.” Vân Phi Tuyết thở phì phì trừng mắt hắn.

“Người không có cái kia cơ hội.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng một cái, mới một chữ một chút đến: “Bởi vì bốn vương sẽ không mang người đi giảng hồ, về sau liền ngoan ngoãn đứng ở vương phủ.”

Nghe được hắn bá đạo ngữ khí, Vân Phi Tuyết không biết vì cái gì trong lòng đột nhiên ngọt ngào tràn ngập rồi toàn bộ trái tim, xoay quá đi, nũng nịu một tiếng: “Ai nói yếu người đi khoái ý giảng hồ rồi? Ta sẽ không chính mình đi, hoặc là cùng người khác đi sao.” Nàng chính là vô tâm thuận miệng đến.

“Người muốn cùng ai đi?” Tiêu Nam Hiên mâu trung lộ ra nguy hiểm hơi thở nhìn chăm chăm nàng, Quỷ Mị? Vẫn là Nam Cung Vấn Thiên?

“Ta còn chưa nghĩ ra, chờ ta tưởng tốt lắm ở nói cho người.” Vân Phi Tuyết tuyệt không để ý mâu trung tức giận, dù sao theo nhận thức hắn đến bây giờ, hắn hình như là không có lúc nào là đều ở uy hiếp nàng, ai sợ ai nha?

“Vân Phi Tuyết, người lá gan càng lúc càng lớn rồi.” Tiêu Nam Hiên ôm sát của nàng thất lưng, làm như uy hiếp.

“Kia cũng là bị người luyện ra, nói, ta là không phải hắn là cảm tạ người?” Vân Phi Tuyết không cười theo dõi hắn chăm chọc đến, của nàng lá gan vốn cũng rất đại.

“Người tưởng như thế nào cảm tạ? Mặc kệ là cái gì. Bốn vương đều đã chiếu tiếp không làm.” Hắn đến muốn nhìn nàng lại làm ra cái gì ngạc nhiên cổ quái đa dạng.

“Đây chính là người nói, đến lúc đó người cũng đừng hối hận.” Vân Phi Tuyết nhân châu chuyển động, nàng nếu muốn nghĩ biện pháp hảo hảo sửa trị hắn một chút.

“Bốn vương khi nào thì hối hận quá?” Bất quá lúc này đây hắn hội cẩn thận không cần rồi của nàng đến, cùng sẽ không trúng của nàng bẫy.

“Vậy chờ xem, chờ ta tưởng tốt lắm, ta sẽ nói cho người.” Vân Phi Tuyết quay đầu, nhìn theo bên người bay nhanh xẹt qua cảnh sắc, trong lòng lại ở nghi hoặc hắn rốt cuộc muốn dẫn nàng đi nơi nào?

Tiêu Nam Hiên lại đột nhiên ở cửa nàng bên tai ái muội có chứa ám chỉ nói đến: “Vân Phi Tuyết, người có biết nữ nhân tốt nhất cảm tạ phương thức là cái gì sao? Nếu người không biết, bốn vương không ngại nói cho người.”

“Người muốn nói cái gì?” Vân Phi Tuyết kỳ thật đã sớm biết ý tứ của hắn, nữ nhân duy nhất tiền vốn chính là đáng người tốt đẹp mạo.

“Lấy thân báo đáp, này từ trước đều là nữ nhân báo đáp phương thức, tuy rằng của người thân đã sớm là bốn vương rồi, nhưng là bốn vương không ngại người ở hứa một lần.” Thấy nàng giả ngu, Tiêu Nam Hiên rõ ràng làm rõ rồi nói, hắn không tin nàng không nghĩ tới.

“Tiêu Nam Hiên nhĩ hảo giống đã quên một chút, đều là anh hùng cứu mỹ nhân nữ thời điểm, mỹ nữ mới có lấy thân báo đáp này từ, tuy rằng ta là cái không hơn không kém mỹ nữ, nhưng là ta thấy thế nào? Người đều cùng anh hùng đánh không hơn biên.” Vân Phi Tuyết hồi đầu cố ý đánh giá hắn.

“Vậy người thấy bốn vương là cái gì?” Tuy rằng hắn không nghĩ làm anh hùng, nhưng là tùy tiện thấy thế nào? Hắn đều so với anh hùng còn muốn anh hùng.

“Người lúc ấy.....” Vân Phi Tuyết cố ý lạp dài âm cuối, sau đó bay nhanh phun ra hai chữ: “Cẩu hùng.” Quay đầu đi liền liền mạng cổ nén cười, không cho chính mình cười ra tiếng đến.

“Vân.... Phi..... Tuyết, đây chính là người tự tìm.” Tiêu Nam Hiên cắn răng quát, dám nói như vậy hắn, này trên đời chỉ sợ cũng chỉ có nàng một người.

Bay nhanh bản quá của nàng đầu, hôn hung hăng hạ xuống, dùng răng nanh cố ý cắn của nàng thần cánh hoa, làm cho nàng ăn đau.

“Ngô.....” Vân Phi Tuyết mắng toan dừng hấn đồ ở miệng, dám cản nàng, há mồm sẽ cản trở về, Tiêu Nam Hiên lại dễ dàng né tránh nàng, sau đó ở cản đi lên.....

Lại muốn trêu đùa nàng, Vân Phi Tuyết đột nhiên thân thủ sờ hươu hấn đùi lý sườn, hung hăng dùng sức liền nhéo đi xuống.[đã nói này địa phương là thân thể thượng tối đau địa phương, thân nhóm nếu không tin, chính mình thử xem, hung hăng khắp, ha ha]

“Ngô.....” Đột nhiên đến đau đớn, làm cho hấn nhện không được đau thả ra thanh, cũng buông ra nàng

“Nhìn người hảo cản không cản?” Vân Phi Tuyết đặc ý nhìn hấn, nàng từ trước đều là không phải dễ khi dễ .

“Vân Phi Tuyết, người muốn chết nha, người tin không tin ta đem người ném xuống.” Tiêu Nam Hiên mang theo tức giận gào thét nàng, nàng cư nhiên như vậy dùng sức khắp.

“Tùy tiện.” Nàng không sao cả nhìn hấn, nàng mới không tin hấn hội ném nàng, cho dù ném xuống, hấn nghĩ đến nàng hội sợ sao?

Hung hăng trừng mắt nàng chẳng hề để ý mặt, nhìn nhìn lại nàng kia dừng hấn cản đồ lên thân cánh hoa, này nữ nhân sẽ không có thể ôn nhu một chút sao? Kia hấn là tốt rồi hảo giáo huấn một chút nàng, cánh tay đột nhiên buông ra nàng.

“A..... Tiêu Nam Hiên, người muốn chết.” Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy đột nhiên trong lúc đó thân mình liền theo chạy như bay trên lưng ngựa hươu một bên đổ đi, nhện không được kêu sợ hãi, bay nhanh lấy tay ôm lấy cánh tay hấn.

“Người không phải không sợ sao? Hiện tại sợ.” Tiêu Nam Hiên liền nhìn nàng lấy tay ôm chặt chính mình cánh tay, thân thể đổ hươu một bên, cực kỳ nguy hiểm động tác ở trên ngựa trên đường.

“Ai sợ.” Cố ý khiêu khích nàng, Vân Phi Tuyết vừa dứt lời, cánh tay liền buông lỏng, thân mình sẽ ngã xuống đất...

“Chết tiệt nữ nhân.” Tiêu Nam Hiên thân mình nhất loạn, liền đem nàng một lần nữa ôm hồi chính mình trong lòng, hung hăng quát: “Người lấy chính mình mệnh ở hay nói giỡn thôi?” Nàng không biết, vừa rồi hấn lòng có nhiều khẩn trương.

Bả đầu tựa vào hấn trong lòng, vẻ mặt ngọt ngào, nàng chỉ biết hấn hội cứu nàng, nhưng là nữ khí lại trang không cần đến: “Đó là mạng của ta với người có cái gì quan tâm?”

“Mạng của người, đừng quên, mạng của người đã sớm bỏ vương rồi.” Tiêu Nam Hiên thực sự hung hăng tấu nàng một chút xúc động.

“Chuyện khi nào tình? Ta như thế nào không biết?” Vân Phi Tuyết hỏi đầu nhìn hấn.

“Theo người giả nhập vương phủ thời điểm, theo người trở thành bốn vương nữ nhân thời điểm, mạng của người chính là bốn vương rồi, đừng quên, người hiện tại kêu Tiêu Vân Phi Tuyết.” Tiêu Nam Hiên con người đen trung che dấu không được tức giận.

Tiêu Vân Phi Tuyết, nàng sưng sốt, sắc mặt buồn bực nhìn hấn, nha nha cổ đại nữ nhân chính là không địa vị, cũng không đứng, giống như hiện đại nước ngoài cùng Đài Loan này địa phương cũng đều quan phụ họ.

“Không phục?” Nhìn nàng vẻ mặt không phục, Tiêu Nam Hiên tâm tình đột nhiên tốt lắm, nàng là hấn .

“Chịu phục.” Vân Phi Tuyết trắng hấn liếc mắt một cái, đột nhiên đem thân để sát vào hấn lỗ tai đến: “Tiêu Nam Hiên, đáng tiếc người đã quên, ta không phải nàng, cho nên mạng của ta như trước là ta chính mình .”

Tiêu Nam Hiên tâm đột nhiên căng thẳng, ôm chặt lấy nàng, không tha nàng giây dựa đến: “Ở bốn vương trong mắt, vẫn đều là người, không có nàng, cho nên của người chính là bốn vương .”

Nghe được hấn tràn đầy giữ lấy dục bá đạo khẩu khí, Vân Phi Tuyết rất kỳ quái không có một tia phản cảm, trong lòng càng nhiều cảm động, hấn nói nàng là hấn, vì cái gì nàng sẽ thích nói như vậy.

“Đến, xuống ngựa đi.” Mã đột nhiên dừng lại, Tiêu Nam Hiên ôm nàng xuống ngựa.

Vân Phi Tuyết trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt cảnh sắc, đây là cái gì địa phương, thủy sắc mấy ngày liền, nhân gian kỳ cảnh, rất xa liền thấy phía trước, một cái ước chừng chiều cao ba mươi mấy thước thác nước theo vách núi đen thừng thẳng tả xuống dưới. Thật lớn phi bực, không thấy này cảnh, trước nghe thấy này thanh. Như lâm vạn mã chạy chồm chi trận; Thủy đánh ra thạch, do giống như sét đánh núi lở, làm người ta kinh tâm động phách. Vẩy ra bọt nước, sương mù hôi hổi, chiếu sáng hạ, ngũ thải tâm phân.

Chính mình dưới chân, đều là dòng suối nhỏ lưu thủy, chậm rãi theo bên người chảy xuôi đi qua, phát ra dễ nghe thanh âm, giữ biến đều là bóng loáng thạch bích, tựa hồ làm cho người ta mệt mỗi ngồi,

“Đây mới là thiên thượng nhân gian.” Nàng dẫn theo váy bỏ chạy rồi đi qua, nàng muốn đi gần gũi cảm thụ một chút, ngày đó nhiên thác nước.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng kia mở ra song chướng, nhắm mắt lại đứng ở kia mây mù lượn lờ bên trong Vân Phi Tuyết, kiên nghị khỏe môi thần nhiên tràn đầy hạnh phúc tươi cười.

“Tiêu Nam Hiên, đây là làm sao? Đẹp quá địa phương, đẹp quá thác nước, đẹp quá sơn, đẹp quá thủy.” Vân Phi Tuyết chạy về hắt bên người, trên mặt vui sướng loại tình cảm tẫn hiển không thể nghi ngờ.

“Còn có đẹp quá nhân.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên tiếp rồi một câu.

Cát, Vân Phi Tuyết hơi hơi sửng sốt, nhìn hắt đến: “Người ở khoa ai đâu? Ta cũng không có nàng này xinh đẹp đáng người cùng dung mạo.” Tuy rằng nàng cũng rất được, nhưng là không biết vì cái gì trong lòng tổng chút không được tự nhiên,

“Người ở để ý?” Tiêu Nam Hiên cũng ngẩn ra, hắt đương nhiên là ở nói nàng rồi.

Để ý? Vân Phi Tuyết lại sửng sốt, nàng ở để ý, là nha, nàng vì cái gì để ý vấn đề này? Vẫn là nàng tưởng hắt nói là chân chính chính mình, rối loạn, tâm càng ngày càng rối loạn.

“Nơi này kêu núi sông vĩnh trú, là hoàng gia xem xét địa phương, người thường là không thể tới nơi này, này thác nước là thiên nhiên, bên cạnh dòng suối nhỏ lưu thủy chính là thoáng bỏ thêm một chút nhân công cải tạo.” Tiêu Nam Hiên lại đột nhiên ở một bên mở miệng giải thích nói.

Vân Phi Tuyết nhìn này đồ sộ cảnh đẹp, không khỏi cảm thán đến: “Khi nào thì, cái gì triều đại, có quyền có tiền chính là hảo, này coi như là quyền thế tượng trưng rồi.”

“Đi thôi, còn có càng làm cho người ngạc nhiên, bốn vương mang người ở đi xem.” Tiêu Nam Hiên nhưng chưa để ý tới của nàng cảm khái, dắt tay nàng.

“Hảo.” Không biết còn có cái gì hội so với này càng làm cho nàng ngạc nhiên .

149. Chương 149: Lôi Nhân Thủy Liêm Động

Tiêu Nam Hiên mang theo nàng đứng bên trái thác nước nhỏ, nàng đang ở nghỉ hoặc hắt muốn làm cái gì thời điểm, hắt đột nhiên ôm của nàng thắt lưng, ôm chặt nàng, mũi chân liền như vậy nhẹ nhàng một chút, bọn họ thân mình liền bay nhanh xuyên qua kia phi lưu thẳng hạ thác nước...

Vẫn chờ hắt chìm trong động cây đuốc, Vân Phi Tuyết mới đột nhiên tuôn ra rồi một câu: “Thủy Liêm động.”

“Người có biết nơi này?” Tiêu Nam Hiên sửng sốt hồi đầu nhìn nàng, nàng như thế nào sẽ biết.

“Không thể nào, thật sự kêu Thủy Liêm động?” Vân Phi Tuyết phẫn mắt trợn trắng, như vậy tên họ Lôi là người như thế nào, chẳng lẽ nơi này chính là nơi của Tôn Ngộ Không?

“Chính là kêu Thủy Liêm động, nghe nói có nhân vừa phát hiện nơi này thời điểm, liền thấy bên này trên vách tường viết này ba chữ, cho nên đã kêu rồi tên này.” Tiêu Nam Hiên nói xong mượn cháy đem đi rồi đi qua.

Vân Phi Tuyết cùng quá vừa thấy, nha nha, thật là Thủy Liêm động, kia ba cái cổ văn, nàng nhận thức, Tây Du ký lý xem qua, rất lời rồi, không cần nói cho nàng thật sự có Tôn Ngộ Không.

“Người có biết lai lịch động này?” Tiêu Nam Hiên nhìn vẻ mặt hắc tuyến, đột nhiên nhớ tới, có lẽ nàng thật sự biết.

“Không biết, chỉ là chúng ta nơi đó có cái cùng này không sai biệt lắm động, chúng ta liền Thủy Liêm động.” Vân Phi Tuyết đơn giản giải thích nói, chẳng lẽ yếu nàng nói cho hắc Tôn Ngộ Không chuyện xưa?

“Như vậy.” Tiêu Nam Hiên hiển nhiên là tin, cũng không có hoài nghi, lại kéo tay nàng nói: “Đi thôi.”

Vân Phi Tuyết cứ như vậy bị hắc nắm, quá khứ rồi mấy trăm thước khoảng cách, nàng ngay tại ánh lửa dưới, thấy được một cái rộng mở hà đạo, bên cạnh dừng lại một cái thuyền nhỏ.

Tiêu Nam Hiên ôm nàng, một cái phi thân liền đứng ở thuyền nhỏ thượng, thuyền nhỏ lập tức lặn đứng lên, nàng chỉ có nương tựa thân thể hắc.

” Ngồi xuống.” Hắc đột nhiên lôi kéo nàng ngồi xuống, sau đó cầm trong tay cây đuốc đưa tới tay nàng trung đến: “Lấy tốt lắm.”

Vân Phi Tuyết cầm cây đuốc, hắc nhẹ nhàng sự trượt thuyền nhỏ, liền hướng bên trong đi đến.

Nàng thế này mới ngạc nhiên phát hiện, chung quanh trên vách núi đá, đều là hình thù kỳ quái, vỡ nát tảng đá, một đám đi xuống giọt giọt nước mưa, đột nhiên nhớ tới đến này đại khái chính là thạch nhũ.

Vừa định lấy tay đi đụng chạm kia thạch tiem thượng giọt nước mưa, thủ đột nhiên bị hắc giữ chặt: “Không nên đụng, cái kia trải qua quanh năm suốt tháng giọt nước mưa, đã muốn biến thực sắc nhon, hơi bất lưu ý sẽ bính thương.

“Cám ơn.” Vân Phi Tuyết vội vàng lùi về thủ, đối hắc như thế rất nhỏ quan tâm, trong lòng có ti không hiểu cảm động, đột nhiên liền phát hiện rồi phía trước một tia ánh sáng, chẳng lẽ các nàng đi ra rồi.

Đợi cho thuyền hoạt gần, nàng mới giựt mình nhạ phát hiện, nơi đó mặt cư nhiên là thật to nhỏ dạ minh châu, bãi đây này giống trong núi đảo đơn độc giống nhau địa phương, chính là rất kỳ quái, ở không có ánh mặt trời chiếu hạ địa phương, nơi này cư nhiên nở đầy rồi hoa tươi dị thảo, rất thần kỳ rồi, thế giới to lớn, thật sự là vô kì bất hữu.

“Đi lên đi.” Tiêu Nam Hiên tắt nàng trong tay cây đuốc, nơi này đã muốn lượng như ban ngày rồi, không cần cây đuốc rồi.

“Đây là nơi nào?” Vân Phi Tuyết rất chấn kinh rồi, nhìn ở hoa cỏ trung gian có nhất chương phô màu trắng da lông ghê nằm hồi.

“Nơi này là phụ hoàng năm đó cố ý cấp mẫu phi bố trí, mẫu phi cũng đặc biệt thích nơi này, còn thường xuyên mang theo bốn vương đến.” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm kia trương ghê nằm, trong đầu xuất hiện rồi một cái hình ảnh.

Một cái ung dung đẹp đẽ quý giá nữ tử bán nằm ở mặt trên, nhìn tại kia vui cười ngoạn nháo tiểu nam hài trên mặt mang theo ôn nhu tươi cười.

“Mẫu phi, vì cái gì nơi này muốn thả nhiều như vậy dạ minh châu?” Tiểu nam hài chạy đến thân thể của nàng bên, cầm trong tay hạt châu hỏi.

“Bởi vì nơi này rất hắc, nếu không có dạ minh châu, Hiên nhi sẽ không có thể thấy mẫu phi rồi.” Nữ tử ôn nhu vuốt ve đầu của hắc.

“Nếu như vậy, mẫu phi vì cái gì muốn tới nơi này?” Tiểu nam hài không rõ hỏi.

“Bởi vì nơi này tối im lặng, không có khắc khẩu, không có phiền não, chỉ có Hiên nhi cùng mẫu phi.” Nữ tử chịu trách nhiệm một chút thần nhiên cười, hình như có giống như vô lại bao hàm chua xót.

“Không rõ.” Tiểu nam hài lắc đầu.

“Chờ Hiên nhi trưởng thành liền hiểu được rồi.” Nữ tử vẫn chưa nhiều giải thích.....

Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo thống khổ, cái kia thời điểm hắc là không rõ? Bởi vì phụ hoàng sủng ái mẫu phi, mẫu phi ở cung quá nhiều gian khó nan.

Vân Phi Tuyết biết hẳn lại nghĩ tới đến hẳn mẫu phi, cái kia hẳn yêu nhất tới kính nữ nhân, đột nhiên nhìn đến một bên làm ra vẻ vài cái đèn lồng giống nhau gì đó, bốn phía là một cái nữ tử ở khiêu vũ, nhưng này khi bức họa quá nhỏ, thấy không rõ lắm là ai? Vội vàng nói sang chuyện khác đến: “Cái kia của người mẫu phi sao?”

Tiêu Nam Hiên tránh nàng liếc mắt một cái nói: “Cái gì gọi người mẫu phi? Kia cũng là của người mẫu phi?”

Vân Phi Tuyết trắng hẳn liếc mắt một cái, nếu không phải xem ở hẳn thấy cảnh thương tình phân thượng, nàng nhất định sẽ không theo hẳn tâm nguyện, nhưng là hôm nay liền ngoại lệ một lần, nghĩ vậy đến: “Kia xin hỏi, đây là chúng ta mẫu phi sao?”

Lần này nhưng thật ra Tiêu Nam Hiên ngẩn ra rồi, không nghĩ tới nàng hội như vậy dụ ngoạn, cứ nhiên chưa cùng hẳn phản bác? Nhưng là của nàng câu kia ‘Chúng ta mẫu phi’ làm cho hẳn trong lòng đột nhiên giờ lên một trận khác thường.

“Người cười trộm cái gì?” Vân Phi Tuyết nhìn hẳn khước môi lộ ra đi ra ý cười, kỳ quái hỏi.

“Bốn vương còn cần cười trộm.” Tiêu Nam Hiên tâm tình tốt không cùng so đo, sau đó mới giải thích nói: “Thị, mẫu phi võ công học không được tốt lắm? Chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, nhưng là nàng lại đặc biệt thích khiêu vũ, nghe nói chính là có một lần, nàng ngoạn tâm nổi lên, chạy đến thanh lâu đi khiêu vũ, vừa mới bị phụ hoàng thấy, sau lại nàng đã bị phụ hoàng mang tiến cung rồi.”

“Ha ha.” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, “Kia nàng nhất định là cái thực đáng yêu hảo ngoạn nữ tử.” Cứ nhiên chạy thanh lâu, này đối cổ đại nữ tử hẳn là tính đủ lớn mật rồi.

“Này đó đèn lồng, chính là phụ hoàng ở mẫu phi khiêu vũ thời điểm, sai người cấp nàng họa.” Tiêu Nam Hiên trong tay cầm đèn lồng, mâu trung mang theo một tia ám áp ý cười.

“Từ trước tài mạo song toàn nữ tử đều đã làm cho người ta yêu.” Triệu Phi Yến không phải là vì một cái chướng thượng vũ, làm cho Hán Thành Đế mang về hoàng cung mê luyến rồi mười năm.

“Vậy còn người? Người lúc đó chẳng phải tài mạo song toàn sao? Người hội cái gì?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên quay đầu nhìn nàng.

“Đó là nói thật Vân Phi Tuyết, người đừng đã quên ta không phải nàng, ta có thể thực phụ trách nhiệm nói cho người, cầm kỳ thư họa ta giống nhau cũng không hội.” Vân Phi Tuyết chờ nàng, nàng trừ bỏ cách đầu, cái gì cũng không hội?

“Cái gì cũng không hội? Bốn vương nhớ người hội giống nhau.”

“Người có biết? Là cái gì?” Nàng cũng không biết, hẳn như thế nào sẽ biết? Bất quá nàng rất muốn biết nàng hội cái gì?

“Ca hát.”

“Ca hát?”

“Người còn nhớ rõ người cùng Triệt Nhi xướng quá sao?” Tiêu Nam Hiên nhắc nhở nói.

“Cái kia.” Vân Phi Tuyết phản ứng lại đây, nếu kia cũng coi như trong lời nói, kia không phải từng cái hiện đại mọi người hội xướng sao?

“Ca hát cấp bốn vương nghe một chút, bốn vương muốn nghe.” Tiêu Nam Hiên nói xong ngồi vào kia ghế nằm thượng.

“Người thật sự muốn nghe?” Vân Phi Tuyết ngồi vào hẳn bên người, tâm đột nhiên u buồn cùng nhau, không đợi hẳn đáp lời, cũng chậm chậm mở miệng: “Không nên hỏi, không chỉ nói, hết thấy đều ở không nói trung, giờ khắc này vây quanh chúc quang lâm cho chúng ta lẳng lặng vượt qua..... Tâm nguyện trung vĩnh viễn lưu trữ của ta tươi cười, bạn người đi qua mỗi một cái thung hạ thu đông, mấy phần sâu mấy phần ưu nhân sinh khó tránh khỏi khổ cùng đau, mất đi quá tài năng chân chính hiểu được đi quý trọng cùng có được..... Thương ly biệt ly biệt mặc dù ở trước mắt, nói tái kiến tái kiến sẽ không rất xa

xôi, nếu có duyên hữu duyên có thể chờ mong ngày mai, người cùng ta gặp lại ở sáng lạn mùa.....”[đây là trường học hữu chúc phúc]

Nàng cũng không biết vì cái gì nàng hội tuyền này thủ ca.

Nếu có duyên, hữu duyên có thể chờ mong ngày mai, nàng đây là cái gì ý tứ? Trong lòng đột nhiên có một loại sợ hãi, giống nhau nàng sẽ hướng mẫu phi giống nhau rời đi, thân thủ liền ôm nàng: “Không cần rời đi bốn vương.”

Vân Phi Tuyết thân mình chấn động, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe được hần như thế sợ hãi thanh âm, tâm thể nhưng có một tia đau đớn, vươn tay đi, vẫn là ôm lấy rồi hần thất lưng, nhẹ giọng đến: “Ta sẽ không rời đi người.” Trừ phi là bất đắc dĩ, nếu không nàng sẽ không chủ động rời hần đi.

Hôn không hề báo động trước hạ xuống, Tiêu Nam Hiên ôm chặt nàng, hôn mang theo kích tình vươn linh lưỡi ở của nàng trong miệng cùng nàng dây dưa, cũng hấp dẫn nàng trong miệng ngọt lành, thủ lại càng thêm dùng sức làm cho nàng tới gần chính mình.

Vân Phi Tuyết cảm nhận được hần hôn trung mang theo cảm tình, chậm rãi, nàng buông ra chính mình, nếu tiền đồ xa vời, như vậy khiến cho nàng hảo hảo hưởng thụ giờ khắc này.

Khéo léo đầu lưỡi đáp lại hần triền miên, cùng hần cho nhau chơi đùa, hai tay ôm hần cổ.....

Cảm nhận được của nàng đáp lại, Tiêu Nam Hiên mâu trung lộ ra kinh hỉ, chơi đùa cái lưỡi càng thêm dây dưa cùng một chỗ, một cái trốn, một cái truy...

Đã lâu, đã lâu, lâu một bên dạ mình châu đều phải xấu hổ che dấu trụ hào quang, bọn họ mới buông ra lẫn nhau, gần bó ôi tựa vào cùng nhau.

150. Chương 150: Quỷ Vương Kinh Ngạc

Chờ thời điểm Tiêu Nam Hiên mang theo Vân Phi Tuyết đi ra Thủy Liêm Động, bên ngoài sắc trời đã muốn đen.

Sáng tỏ dưới ánh trăng, chỉ nghe đến tiếng thác nước kia chậm rãi chảy xuôi nước sông phiếm màu bạc quang mang. Tại đây, chung quanh cảnh sắc dưới ánh trăng có vẻ yên tĩnh mê người.

“Thích nơi này sao?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nhìn nàng hỏi.

“Thích, nơi này rất đẹp, ta đương nhiên thích.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, ai không thích xinh đẹp gì đó, chính là vừa dứt lời, của nàng bụng cũng không chịu thua kém kêu lên.

“Sục... sục...”

“Đã đói bụng rồi?” Tiêu Nam Hiên khóe môi ẩn ý cười.

“Àn, ta đều đã suốt một ngày chưa ăn gì rồi, người nói có đói bụng không?” Vân Phi Tuyết liếc trắng hần một cái, ngữ khí có chút làm nũng.

“Chúng ta nhanh lên hồi vương phủ.” Tiêu Nam Hiên nói xong liền kéo tay nàng, ra bên ngoài mặt đi đến.

Vân Phi Tuyết vẫn đứng ở nơi đó, cũng không có ý rời đi.

“Làm sao vậy? Người không phải đói bụng sao? Như thế nào còn không đi?” Tiêu Nam Hiên quay đầu lại kỳ quái nhìn nàng.

“Mệt mỏi.” Vân Phi Tuyết nhìn hần nói đến, sau đó mở ra hai tay, hần sẽ không rõ đi? Ở trong trí nhớ của nàng, hạnh phúc nhất chính là hình ảnh một người nam nhân công người mình yêu đi, nàng muốn thử một lần, nếu hần công chính mình, nàng có thể hay không có cái loại cảm giác này?

“Mệt mỏi, vậy người chờ, bốn vương đem ngựa lại đây.” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo hước diễn, cố ý làm bộ như không rõ.

“Vậy người nhanh lên.” Vân Phi Tuyết liếc nhìn hắn một cái, đây là nàng cho hắn cơ hội, nếu hắn không nắm chắc vậy thì thôi.

Chính là nàng vừa dứt lời, thân mình liền bay lên trời, đã muốn dừng ở hắn trên lưng, mâu trung mang theo ý cười, thân thủ liền ôm hắn cổ, tựa vào phía sau tấm lưng rộng lớn của hắn.

“Tiêu Nam Hiên, người trước kia có hay không công quá nữ nhân khác?” Vân Phi Tuyết đột nhiên hỏi.

“Không có, Vân Phi Tuyết, người hắn là thực vinh hạnh, người là nữ tử thứ nhất làm cho bốn vương công.” Tiêu Nam Hiên cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ công một cái nữ tử, chính là nàng trên lưng lại làm cho hắn cảm giác thực thỏa mãn.

“Tiêu Nam Hiên, người phải nói ta là nữ tử thứ nhất dám để cho người công.” Cho dù hắn sẽ công, nữ tử khác sớm đã bị hù chết rồi, nào dám làm cho hắn công nha.

“Bởi vì chỉ có người không biết cái gì kêu rụt rè?” Tiêu Nam Hiên ám phúng nàng, nàng như vậy lớn mật nữ tử, thật là thiên hạ ít có.

“Cái gì kêu rụt rè? Chẳng lẽ xấu hổ mới kêu rụt rè nha, Vương gia, người buông ta, ta chính mình đi.” Vân Phi Tuyết mặt thanh mị khí ở hắn bên tai nói.

“Hảo, chính người đi.” Tiêu Nam Hiên thân mình nhin không được đánh rùng mình, bay nhanh buông nàng.

“Cám ơn Vương gia.” Vân Phi Tuyết ngượng ngừng khuất thân hành lễ.

“Vân Phi Tuyết, người trang có ác tâm hay không?” Tiêu Nam Hiên khiên quá mã, một cái phi thân ôm nàng liền lên ngựa.

“Vương gia, ta yếu rụt rè.” Nàng tiếp tục chứa, nàng đã muốn muốn ghê tởm chết chính mình, không phải hắn nói muốn rụt rè sao?

“Vân... Phi... Tuyết, người đủ.” Tiêu Nam Hiên tức giận quát, nàng còn ngiên rồi, nàng cái dạng này, làm cho hắn cả người không thoải mái.

“Còn không có đủ, về sau, ta sẽ vẫn như vậy rụt rè.” Vân Phi Tuyết trong lòng nhẩn cười, hắn càng sinh khí, nàng lại càng vui vẻ.

“Vân Phi Tuyết, người tốt nhất không cần khiêu khích bốn vương.” Tiêu Nam Hiên trong lời nói mang theo nguy hiểm, đối nàng, hắn còn không có biện pháp.

“Ta liền khiêu khích rồi, Vương gia chuẩn bị thế nào? Ném ta? Vẫn là trừng phạt ta?” Nàng tựa hồ càng đấu càng hưng phấn rồi.

“Bốn vương vừa không trừng phạt người, cũng không ném người.” Tiêu Nam Hiên khóe môi mang theo quỷ dị tươi cười, thần ái muội cợt quá của nàng mặt hạ đến: “Bốn vương cho người ba ngày ba đêm đều không xuống giường được.”

“Thật sự, người lợi hại như vậy?” Vân Phi Tuyết lại đột nhiên hưng phấn xoay người lại, ngón tay ngoắc ngoắc làm cho hắn tới gần chút nữa đến: “Chúng ta đây liền thử xem xem, ba ngày sau là ai không xuống giường được?” Muốn nhìn nàng ngượng ngừng sao? Cũng nhìn xem nàng từ đâu tới? Nam nhân sao? Nàng còn không hiểu biết, chỉ sợ hiểu ý có thừa mà lực không đủ.

“Vân Phi Tuyết, người là không phải nữ nhân?” Nhìn nàng không có một tia ngượng ngừng, mâu trung lộ ra hưng phấn quang mang, Tiêu Nam Hiên quát, hắn như thế nào đã quên? Nàng là cái gì dạng nhân? Nay đó đối nàng căn bản vô dụng.

“Nếu ta không phải nữ nhân? Như vậy người khẳng định chính là nữ nhân?” Nhìn trên mặt hắn tức giận, Vân Phi Tuyết này trong lòng cái đắc ý, hắn cũng có một ngày này.

“Người có ý tứ gì?” Tiêu Nam Hiên mê người tuần mâu bán híp nhìn chăm chăm nàng.

Vân Phi Tuyết hung hăng liếc nhìn hắn một cái nói: “Ta phát giác người có đôi khi thật sự thực ngốc, trên đời chỉ có hai loại nhân, nam nhân cùng nữ nhân, nếu ta không phải nữ nhân, như vậy người chính là nữ nhân, đừng quên, chúng ta kết cấu thân thể hoàn toàn không giống với.”

Tiêu Nam Hiên bực mình nhìn nàng, bị nàng đổ khe núi không nói gì, khí hừ nói: “Vân Phi Tuyết, bốn vương hôm nay mới biết được người như thế xảo ngôn thiện biến.”

“Không đúng nha, người không phải đã sớm biết sao?” Vân Phi Tuyết cố ý nhìn hấn về mặt kinh ngạc bộ dáng. Rốt cuộc nhin không được cười ra tiếng.

“Ha ha, ha ha.” Chuông bạc tiếng cười truyền khắp mở ra.

“Không cho cười.” Tiêu Nam Hiên quát, nàng cư nhiên còn cười.

“Tiêu Nam Hiên, người rất bá đạo rồi đi, cười người cũng quản sao?” Vân Phi Tuyết vẫn là nhin không được cười, tâm tình hảo hảo.

“Đang cười một chút, thử xem xem, xem bốn vương như thế nào xử phạt người.” Tiêu Nam Hiên lại bắt đầu uy hiếp rồi, chính là nhìn nàng như thế vui vẻ cười, hấn tâm vì cái gì là nhảy nhót dich?

“Ta liền cười, ta phải ý cười, đắc ý cười, cười xem hồng trần nhân không lão, ta phải ý cười...” Vân Phi Tuyết vui vẻ cười xướng, nàng cho tới bây giờ đều không có giống hôm nay giống nhau vui vẻ quá.

Tiêu Nam Hiên ôm nàng, nghe nàng trong miệng dễ nghe tiếng ca, khoe môi đã muốn hoàn thành rồi lớn nhất độ cong, hạnh phúc tựa hồ rất đơn giản.

Tiếng ca càng ngày càng nhỏ, Tiêu Nam Hiên cúi đầu vừa thấy, nàng cư nhiên đã muốn ngủ say, sủng ái cười cười, dừng ngựa lại, một bên đỡ lấy nàng, một bên cỡi chính mình áo khoác, cái ở thân thể của nàng thượng, cũng chậm lại mã tốc độ.

Ôm nàng xuống ngựa trở lại vương phủ.

“Vương gia.” Trong phủ hạ nhân vội vàng hành lễ.

“Đưa bữa tối đến phòng Vương phi.” Tiêu Nam Hiên phân phó nói, nàng cũng nên đã tỉnh.

“Tuân lệnh, Vương gia.” Hạ nhân vội vàng đi truyền lời.

Vân Phi Tuyết khoe môi mang theo tươi cười, trong lúc ngủ mơ, nàng đang ở khách sạn lý cùng đội hữu say sưa, chính là bụng như thế nào càng ngày càng đói, mà lại này mùi như thế nào như vậy chân thật, thức mở to mắt, liền thấy thả một bàn tử đồ ăn.

“Tỉnh, đứng lên dùng bữa đi.” Tiêu Nam Hiên đã sớm chờ ở nơi đó rồi.

“Có ăn như thế nào không gọi ta?” Nàng lẩn lờng lóc lập tức liền đứng dậy, bay nhanh ngồi vào trên bàn, nàng đều nhanh yếu đói hôn mê.

“Chậm một chút, không có người cùng người thưởng?” Nhìn nàng không hề hình tượng, thậm chí còn có chút lang thôn hổ yết bộ dáng, rất kỳ quái, hấn cư nhiên không có một tia phản cảm, thậm chí còn thấy nàng có chút đáng yêu, xem ra hấn cũng là không có thuốc nào cứu được rồi.

Vân Phi Tuyết đột nhiên dừng lại chiếc đĩa, sao lại thế này? Rõ ràng rất đói bụng, nhìn đầy bàn đồ ăn, nàng chích ăn hai khẩu, lại đột nhiên đã không có khẩu vị.

“Như thế nào bất động rồi? Bốn vương chính là cho người chậm một chút, không không hề cho người ăn, ăn đi.” Tiêu Nam Hiên nói xong, gấp một khối thịt gà đưa đến cửa nàng trong bát.

“Không khẩu vị rồi.” Vân Phi Tuyết rõ ràng buông chiếc đĩa.

“Như thế nào không khẩu vị, không thoải mái?” Tiêu Nam Hiên mâu mang theo một tia khẩn trương.

“Không phải, đại khái là đói quá rồi, ngược lại không đói bụng rồi.” Nàng chính là nghĩ vậy cái khả năng.

“Còn có loại này cách nói?” Tiêu Nam Hiên mày nhíu một chút, hấn vẫn là lần đầu tiên nghe thế loại cách nói.

“Đó là người cô lậu quả văn, tốt lắm, ta không ăn rồi, chờ đói bụng ta ở ăn, hiện tại ta nghĩ ngủ.” Vân Phi Tuyết lại ngồi trở lại trên giường, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi.

“Hảo.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, chỉ cần nàng muốn ăn, tùy thời đều có thể.

“Người tới.” Hướng về phía ngoài cửa liền phân phó nói.

“Vương gia, có gì phân phó?” Tiểu Đào đi đến.

“Dem này đó đều mang xuống đi.” Tiêu Nam Hiên chỉ vào đồ ăn nói đến.

“Tuân lệnh.” Tiểu Đào vội vàng đem đồ ăn đi xuống.

Tiêu Nam Hiên thế này mới cởi áo khoác, nằm đổ thân thể của nàng bên, phía sau ôm chầm nàng.

“Tiêu Nam Hiên, người hôm nay như vậy thanh nhàn? Không đi thư phòng xem tấu chương rồi sao?” Vân Phi Tuyết nâng mâu nhìn hắn, hắn bắt đầu hôm nay một ngày đều không có ở vương phủ.

“Không đi, bởi vì bổn vương có là trọng yếu hơn việc cần hoàn thành?” Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo thần bí sắc thái, nàng sẽ không quên rồi kia chuyện đi, bất quá hắn cũng không vong, mà lại còn thực chờ mong.

151. Chương 151: Không Có Nếu

Là việc quan trọng hơn? Vân Phi Tuyết sững sốt, cùng nàng có liên quan hệ sao? Thuận miệng lại hỏi: “Sự tình gì?”

“Vân Phi Tuyết, người quên thật là mau, chúng ta không phải nói tỷ thí một chút, ba ngày sau là ai không xuống giường được. Người sẽ không muốn nhận thua đi? Cho dù nhận thua, bổn vương cũng không quyết định buông tha người.” Tiêu Nam Hiên ngón tay ái muội xẹt qua cửa nàng khuôn mặt.

“Tiêu Nam Hiên, người tới thật sự?” Vân Phi Tuyết lập tức cảnh giác trừng mắt hắn.

“Bổn vương nói qua trong lời nói khi nào thì không lo thực quá? Người sợ?” Tiêu Nam Hiên hỏi lại nàng, hắn hiện tại không phải còn thật sự, mà là chờ mong.

“Ai sợ, ta chỉ là hôm nay quá mệt mỏi rồi, ngày mai đi, chờ ta dưỡng tốt lắm tinh thần ở phụng bồi.” Vân Phi Tuyết trừng mắt liếc mắt một cái, một ngụm liền thôi rồi.

Nhìn nàng mâu trung ử rữ, Tiêu Nam Hiên mãi mãi đau lòng, ôm nàng đến: “Bổn vương cũng mệt mỏi rồi, ngủ đi.” Hắn cũng sẽ có tâm không đành lòng thời điểm.

Tựa vào trước ngực hắn, nghe hắn nhịp tim đập từng hồi, nàng đột nhiên có một loại quyến luyến, không hề có một chút buồn ngủ, nàng biết hắn cũng đồng dạng không muốn ngủ.

Đã lâu, hắn mới xoay người lại nhìn nàng hỏi: “Cùng bổn vương nói nói chuyện của người.” Hắn cho đến bây giờ dường như không có biết nhiều về nàng.

“Ta không biết nên nói như thế nào với người? Nói, người cũng sẽ không tin tưởng.” Dù sao kia khác biệt quá lớn, hoàn toàn là hai cái thế giới.

“Chỉ cần người nói, bổn vương sẽ tin tưởng, bổn vương sẽ suy nghĩ cùng người.”

“Vậy được rồi, ta không biết, cũng không phải rất rõ ràng, của ta cái kia triều đại cùng người nơi này cách xa nhau rồi bao nhiêu năm, hắn là mấy ngàn năm đi. Mà nơi công tác của ta là đội đặc công, ta đã cùng với người giải thích qua. Cũng giống như bộ khoái triều đình công việc không có gì khác, nhưng quan niệm của chúng ta không giống, với bọn ta sinh mệnh bình thường dân chúng là quan trọng hơn hết, bao gồm chúng ta phải trả giá sinh mệnh.” Vân Phi Tuyết tận lực muốn cho hắn nghe hiểu được.

“Vậy người là vì người khác hy sinh rồi chính mình, mới đến đến nơi đây?” Hắn tựa hồ có chút hiểu được rồi, cho nên nàng mới tình nguyện hy sinh chính mình, cũng không hy sinh nhà hoàn.

“Phải.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, hắn là tính đi, dù sao nàng không có biện pháp cùng hắn giải thích thuốc phiện, kia tựa hồ thực phức tạp.

Tiêu Nam Hiên đột nhiên nghĩ đến một cái đáng sợ vấn đề, do dự nhìn nàng, nói quanh co mở miệng nói: “Vậy người có hay không...”

“Cái gì? Có cái gì?” Vân Phi Tuyết sững sốt, không biết hắn đang hỏi cái gì?

“Tướng công, người ở nơi đó có hay không có tướng công?” Nghĩ đến một cái nam nhân có được nàng, hẳn tâm liền phi thường không thoải mái.

“Tướng công?” Vân Phi Tuyết cười khê một chút, nguyên lai hắn đang hỏi này, không khỏi than nhẹ một chút: “Ở chúng ta nơi đó, ta giả không ra đi, không có nam nhân muốn ta?”

“Không có người yếu người? Vì cái gì?” Tiêu Nam Hiên sững sốt, chẳng lẽ nàng lớn lên dung mạo không tốt.

“Chúng ta nơi đó cùng các người không giống. Một quốc gia cũng không có vài nữ tử biết võ, bởi vì ta là chịu qua huấn luyện đặc thù, cho nên đối với nam nhân mà nói ta quá cường hãn rồi. Bọn họ mặt mũi thượng không tiếp thu được, bọn họ thích chính là chim nhỏ nép vào người, được bọn họ bảo vệ nữ tử.” Vân Phi Tuyết giải thích nói, nhớ tới này, nàng liền buồn bực không được.

“Như vậy là tốt rồi.” Tiêu Nam Hiên nhả ra khí, hẳn không phải nên cảm tạ những nam nhân này có mắt không trông đầu.

“Như vậy là tốt rồi?” Vân Phi Tuyết nâng lên tiếng nói, trừng mắt hắn: “Người có ý tứ gì?” Xem nàng chê cười nha.

“Bốn vương là nói mặt mũi có như vậy trọng yếu sao?” Hắn sẽ không thừa nhận là vì không có nam nhân yếu nàng, hẳn đang ở âm thầm vui vẻ.

“Nam nhân đều là như thế, mặt mũi cao hơn hết thấy.” Vân Phi Tuyết liếc hắn một cái, này còn kém không nhiều lắm, giống câu tiếng người, chính là nàng đột nhiên có điểm nhớ nhà, ba ba mẹ mẹ hiện tại sẽ như thế nào? Chỉ sợ là đau lòng với cái chết của nàng.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng mâu trung mang theo lờ lờ tỏa sáng nước mắt, tâm hoảng hốt, hẳn còn chưa từng có thấy quá nàng như thế đáng thương bất lực khóc bộ dáng, lấy tay nâng lên của nàng mặt đến: “Làm sao vậy?”

Vân Phi Tuyết lập tức bả đầu tựa vào hắn trước ngực, nước mắt xoát bùng lên, thanh âm nghẹn ngào: “Ta nhớ cha mẹ rồi.” Nàng biết nói ba ba mẹ mẹ hẳn khẳng định không hiểu.

Nghe được nàng nói như vậy, Tiêu Nam Hiên lại không biết nói nên như thế nào an ủi nàng? Hắn ngay cả có thể quyền khuynh thiên hạ, nhưng là hắn nhưng không có biện pháp làm cho nàng nhìn thấy chính cha mẹ mình.

Làm cho nàng nhìn thấy chính cha mẹ mình? Hắn bị chính một ý tưởng của hắn dọa đến, cũng đột nhiên nghĩ đến, nàng có thể linh hồn xuyên qua đến, đó là không phải nói, nàng đồng dạng cũng có thể trở về?

“Người có thể hay không trở về?” Trong lòng sợ hãi, lại vẫn là hỏi ra rồi thanh.

Vân Phi Tuyết sững sốt, nàng giống như chưa từng có nghĩ tới vấn đề này, không xác định đến: “Có lẽ có thể đi, ta cũng không biết.”

“Người muốn trở về sao?”

“Muốn, đương nhiên muốn, chỉ có trở về, ta mới có thể nhìn thấy ba ba mẹ mẹ, cùng đồng nghiệp.” Vân Phi Tuyết không có chút do dự.

Thấy nàng trả lời như vậy thống khoái, Tiêu Nam Hiên trong lòng mơ hồ có chút tức giận, thanh âm lại như trước hỏi: “Nơi này không có gì đáng cho người lưu lại sao? Tỷ như nói Triệt Nhi.” Hắn tùy tiện đánh cách khác.

Vân Phi Tuyết lập tức liền nhìn ra hắn dụng ý, vẻ mặt còn thật sự đến: “Triệt Nhi rồi sẽ lớn, rồi sẽ thành thân, tại thời điểm đó ta chính là dư thừa rồi, ta muốn làm sao bây giờ? Một người cô độc sống quãng đời còn lại? Ta cũng không muốn, mà lại dù sao nơi đó có thân nhân của ta.”

“Một người, người tựa hồ đã quên thân phận của người, đừng quên người nhưng là bốn vương Vương phi, thân nhân, người không phải cũng nói qua gần nhất sờ qua vợ chồng sao?” Chẳng lẽ hắn không thể so của nàng thân nhân quan trọng sao?

“Vương phi, kia chính là một thân phận, nói không chừng về sau, người thê thiếp thành đàn, làm sao còn muốn gần ta? Gần nhất là vợ chồng, nhưng là vợ chồng rồi thay đổi, thân nhân sẽ không.” Vân Phi Tuyết cố ý nói xong.

“Người như thế nào biết bốn vương hội thê thiếp thành đàn?” Tiêu Nam Hiên trừng mắt nàng.

“Này còn dùng biết? Dùng ngón chân cúi đầu nghĩ sẽ biết, người nào nam nhân không háo sắc, đúng rồi, hiện tại vương phủ, người không phải có một Minh Cơ sao?” Vân Phi Tuyết hỏi lại hắn, nếu hắn không háo sắc, nói không chừng cũng sẽ không đến hôm nay.

“Người đã xem như thế rõ ràng, như vậy bốn vương xin hỏi người. Người như thế nào biết sau khi người trở về, tìm một người phu quân sẽ không thê thiếp thành toàn?” Tiêu Nam Hiên hỏi lại nàng.

“Này sao? Ta đã quên nói cho người, chúng ta nơi đó là chế độ một vợ một chồng, cho nên không có loại này khả năng.” Biết là sẽ không nhưng cũng không thể nói trước được, nhưng là nàng sẽ không nói cho hắn.

“Một chồng một vợ? Có ý tứ gì?”

“Cho dù một người nam nhân chỉ có thể thú một cái thê tử, đương nhiên nếu hai người cảm giác không tốt, là có thể tách ra. Từ nay về sau, nam hôn nữ gả hai người không can hệ gì nhau.” Vân Phi Tuyết giải thích.

“Nữ tử sau khi lập gia đình, còn có thể gả?” Tiêu Nam Hiên mâu trung khiếp sợ quả thực không cách nào hình dung, nàng kia trinh tiết, theo mà một chung đầu.

“Không cần như vậy khiếp sợ, các người nam nhân có thể ba vợ bốn nàng hầu, nữ nhân dựa vào cái gì không thể tiếp tục gả?” Vân Phi Tuyết trắng hắc mắt một cái, phong kiến tư tưởng đây mà hại người rất nặng.

“Nam nhân là nam nhân, nữ nhân là nữ nhân, sao có thể đánh đồng?” Tiêu Nam Hiên lập tức phản bác đến, nguyên lai nàng là nghĩ như vậy, hắn không thể cấp nàng loại này ý niệm trong đầu.

“Như thế nào không thể? Bất quá, ta không muốn cùng người thảo luận này đề tài.” Vân Phi Tuyết một chút đánh gãy hắn, nàng vẫn là biết nhập gia tùy tục, nàng không trông cậy vào hắn có thể chuyển biến tư tưởng, dù sao cái loại này tư tưởng ở hắn trong đầu thâm căn cố đế.

“Bốn vương còn không tiểu cùng người thảo luận đâu.” Tiêu Nam Hiên che dấu chính mình, thực tế hắn là ở lo lắng, cho dù nàng không thể trở về, kia nàng hội không ly khai hắn.

“Quên đi, ngủ.” Vân Phi Tuyết có chút dối nói đến, hắn luôn như vậy nghĩ một đằng nói một nẻo, lời nói dễ nghe thật sự như vậy khó sao?

Tiêu Nam Hiên không ở trả lời, mâu quang trung lại mang theo thâm trầm, nàng nói một chồng một vợ, nếu nàng yếu là này, kia với hắn mà nói rất đơn giản rồi.

Vân Phi Tuyết đã ở giây dựa, hắn hỏi chính mình muốn trở về sao? Muốn, nàng đương nhiên muốn, nhưng nàng lại đột nhiên có chút không đành.

Hai người các hoài tâm sự, lại đều không hề buồn ngủ các hữu đảm chiêu,

Đã lâu, ngay tại Tiêu Nam Hiên nghĩ đến nàng ngủ say thời điểm, của nàng thanh âm đột nhiên truyền đến.

“Tiêu Nam Hiên, người không cần lo lắng cho ta rồi. Cho dù độc phát ra, như vậy ta nhất định là về nhà.”

Hắn thân mình lập tức cứng đờ, nàng đây là đang an ủi chính mình sao? Không, hắn sẽ không cho phép nàng trở về, lại càng không sẽ cho nàng cơ hội độc phát.

“Vân Phi Tuyết đừng quên, mạng của người là của bốn vương, bốn vương sẽ không cho người cơ hội độc phát.”

“Ta là nói nếu, nếu có như vậy một ngày, ta nhất định là về nhà rồi.” Nàng là không nghĩ hấn thương tâm, hấn hiểu hay không, nàng là muốn cho hấn biết, nàng sẽ sống rất tốt.

“Không có nếu, không có một ngày như vậy.” Tiêu Nam Hiên tựa như sợ nàng giống nhau mất đi, gắt gao ôm nàng, hấn sẽ không làm cho nàng nếu phát sinh.

152. Chương 152: Kế Hoạch Thay Đổi

Vân Phi Tuyết chậm rãi mở to mắt, liền thấy bên cạnh đã muốn rời khỏi giường, chính là bên gối còn giống như lưu lại hương vị đặc biệt của hấn, khóe môi không tự giác dương lên, bên tai y hi nghe thấy hấn câu nói kia: “Không có nếu, không có một ngày như vậy.” Như vậy hứa hẹn làm cho nàng cảm giác được hạnh phúc.

“Tiểu thư, sự tình gì như vậy vui vẻ?” Tiểu Đào vừa tiến đến liền thấy nàng ngồi yên ở bên giường, vẫn cười trộm.

“Ta có vui vẻ sao?” Vân Phi Tuyết phục hồi tinh thần lại, đứng dậy xuống giường, chính là trên mặt ý cười che dấu không được.

“Tiểu thư, người còn không có vui vẻ sao? Nô tỳ chưa từng có nhìn đến người vui vẻ như thế, rốt cuộc sự tình gì?” Tiểu Đào bắt tay thượng khăn che mặt đệ rồi đi qua, tò mò hỏi.

“Người muốn biết, ta không nói cho người.” Tâm tình của nàng thật sự là thần kỳ hảo, nguyên lai mặc kệ cái dạng gì nữ nhân, đều cần tình yêu dễ chịu.

“Tiểu thư không nói nô tỳ cũng biết.” Tiểu Đào đầu giường lên đến.

“Người có biết?” Vân Phi Tuyết giật mình nhìn nàng, “Vậy người nói cái gì sự tình?”

“Này còn dùng nói sao? Đương nhiên là Vương gia đối tiểu thư hảo, tiểu thư vui vẻ đâu.” Tiểu Đào đương nhiên đến.

Vân Phi Tuyết mỉm cười nhìn nàng, nàng còn không ngốc sao? Cũng không chấp nhận đến: “Hấn như thế nào rất tốt với ta rồi? Người cũng đừng quên hấn lúc trước như thế nào đối của ta?”

“Tiểu thư, lúc trước là lúc trước, nhưng là hiện tại, Vương gia đối với người thật tốt, nô tỳ nhưng là xem rất rõ ràng, tựa như ngày hôm qua, Vương gia ôm người trở về, nhìn đến tiểu thư ngủ say, cúi chính mình áo khoác cho người phủ thêm, còn vẫn chờ tiểu thư tỉnh lại mới dùng bữa, như vậy cẩn thận còn không phải được không?” Tiểu Đào đến, nếu có nhân như vậy đối nàng, nàng nhất định cảm động phải chết.

“Đây là tốt lắm?” Vân Phi Tuyết phiết nàng, nàng cũng thật dễ dàng thỏa mãn.

“Đương nhiên rồi, tiểu thư đừng quên, Vương gia thân phận tôn quý, như vậy đối với người, đương nhiên chính là tốt lắm.” Tiểu Đào đến, Vương gia nhưng chỉ có ngăm Hoàng Thượng.

“Tiểu Đào, ta như thế nào phát giác người hiện tại lão thay Vương gia nói chuyện, người không sợ hấn rồi?” Vân Phi Tuyết cười khê .

Nghe được nàng hỏi như vậy, Tiểu Đào mới buông trong tay đang muốn đập khởi chăn đến: “Tiểu thư, nô tỳ đương nhiên sợ, nhưng là nô tỳ cũng xem đi ra Vương gia hiện tại đối tiểu thư đều cải biến thiệt nhiều, nô tỳ hy vọng Vương gia cùng tiểu thư hảo, như vậy tiểu thư, sẽ không dùng chịu khổ rồi, còn có thân phận tôn quý Vương phi.”

Tiểu Đào rất đơn giản, nhưng cũng thực trực tiếp, Vân Phi Tuyết biết Tiểu Đào là thật tâm hy vọng nàng hạnh phúc, ở Tiểu Đào trong đầu, nhất định suy nghĩ, nếu nàng gả cho Vương gia, như vậy cả đời cũng chỉ có thể đứng ở vương phủ, nếu Vương gia không thích nàng, của nàng ngày nên có bao nhiêu dày vò.

“Bất quá hiện tại tốt lắm, Vương gia thích tiểu thư, tiểu thư thích Vương gia.” Tiểu Đào lại cao hứng nói đến.

“Tiểu Đào, ai thích hấn rồi.” Vân Phi Tuyết theo bản năng phủ nhận, chính là trong lòng giống ăn mật giống nhau ngọt dích.

Tiểu Đào nhìn nàng, đột nhiên tuôn ra một câu: “Tiểu thư khi nào thì, cũng học được khẩu thị tâm phi rồi.”

Vân Phi Tuyết lập tức vẻ mặt hắc tuyến làm bộ tức giận đến: “Tiểu Đào, nhĩ hảo giống càng ngày càng không lớn không nhỏ rồi, dám nói tiểu thư nhà ngươi rồi.”

“Nô tỳ mới không dám, chính là dám cũng là tiểu thư dạy.” Tiểu Đào vui cười, biết nàng là cố ý sinh khí, tiểu thư trước kia liền đối nàng hảo, từ mất trí nhớ sau liền rất tốt rồi.

“Nha đầu chết tiết kia, nói đến nói đi còn thành của ta sai lầm rồi.” Vân Phi Tuyết thân thủ liền hướng thân thể của nàng thượng chộp tới.

“Khanh khách lạc, khanh khách lạc.” Tiểu Đào nhin không được cười, ngã vào trên giường, miệng cầu xin tha thứ nói: “Tiểu thư, nô tỳ biết sai lầm rồi, tha nô tỳ đi.”

“Nói, lần sau còn dám không dám?” Vân Phi Tuyết lấy tay tiếp tục tao của nàng dương chố.

“Không dám rồi, ở cũng không dám rồi.” Tiểu Đào cười.

“Hảo, vậy tha ngươi, giúp ta đi lấy điểm tâm, ta đói bụng, đúng rồi thanh chúc là có thể rồi.” Vân Phi Tuyết thu hồi tay, mấy ngày nay nàng phải làm ni cô rồi, cứ nhiên thăm nghĩ ăn nhẹ gì đó.

“Hảo, nô tỳ cái này đi.” Tiểu Đào ứng đến.

Dùng quá sớm thiện, Vân Phi Tuyết liền một người ngồi ở trước giường, trên mặt vui sướng vẫn là có tâm sở thay thế, tính tính thời gian, hẳn là còn còn lại không đến năm ngày thời gian rồi, năm ngày thời gian rất ngắn.

Nàng không sợ chết, nhưng là bởi vì không có vương bận, nàng có thể tử thực tiêu sái, nhưng là hiện tại không giống với rồi, bởi vì trong lòng có vương bận, cũng bởi vì bị nhân vương bận, nàng yếu cực khả năng vì hần lựa chọn còn sống.

Bất quá, nàng sẽ không lấy Triệt Nhi đến làm tiền đặt cược rồi, nàng hội dùng chính mình làm tiền đặt cược.

Nghĩ vậy, một cái chủ ý theo đáy lòng phát lên, nàng cất bước hướng thư phòng đi đến...

Thư phòng trung.

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đang ở thương lượng như thế nào thay đổi kế hoạch, làm cho kế hoạch càng chu toàn, mấu chốt là như thế nào thay nàng lấy đến giải dược.

Chi nha một tiếng, môn đã bị đẩy ra, Vân Phi Tuyết bước đi rồi đi vào đến: “Các người đều ở, vừa lúc, ta có lời muốn nói.”

“Nói đi.” Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi nhìn nàng, không biết nàng muốn nói gì?

“Ta nghĩ qua, cũng quyết định rồi, kế hoạch như vậy tiến hành, ta chiếu kế hoạch ám sát người, nhưng là, truyền ra đi tin tức có thể là, người sinh tử chưa biết, mà ta bị người nhốt đánh vào thiên lao. Như vậy cũng phù hợp thực tế, mặc kệ người tử hoặc là thương, tổng yếu che dấu tin tức, như vậy Vân Hạc lòng còn sợ hãi. Long Phi có thể cố ý lộ ra một chút sơ hở, làm cho Thái y đều tập hợp vương phủ, như vậy, Vân Hạc khẳng định cũng sẽ động thủ, các người bắt lấy hần, cũng khẳng định hội đem hần quan tiến thiên lao, ta nghĩ nói không chừng hần sẽ cho ta giải dược.” Vân Phi Tuyết một hơi nói xong kế hoạch của chính mình, nhìn bọn họ đến: “Thế nào? Không có lỗ hổng đi.”

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi cho nhau nhìn xem, sau đó mới nói: “Dem người nhốt đánh vào thiên lao, này phù hợp thực tế sao?”

Vân Phi Tuyết sửng sốt, lập tức nghĩ đến nói: “Các người có thể nói là Triệt Nhi không cho giết ta, này lý do hẳn là đủ, dù sao Triệt Nhi thích ta, này ai đều biết nói, cũng có thể cho Long Phi nói như vậy, đã nói, hần tưởng chờ người thanh tỉnh sau, chính mình tự tay trừng phạt ta, mà lại ta đâm bị thương người, so với giết người càng làm cho người tin phục, dù sao người nhưng là hội vô công địch, người bất giác sao? Ta thấy như vậy cử phù hợp thực tế địch.” Nàng thật là có điểm tự kỷ, ai làm cho nàng là đặc công đội đầu.

Nghe được nàng nói xong, Long Phi trầm tư một chút mới nhìn bọn họ đến: “Ta thấy Phi Tuyết kế hoạch có thể, như vậy thoát nhìn lỗ hổng rất nhỏ, cũng cùng Vân Hạc kế hoạch không giống với, nếu rất thuận lợi rồi, ta nghĩ Vân Hạc cái kia lão già kia, ngược lại hội hoài nghi, chờ đem hắc quan đến thiên lao, liền nhìn hắc có thể hay không cấp Phi Tuyết giải được, nếu hắc không chịu, như vậy chúng ta lại đến cường ngành địch.”

Tiêu Nam Hiên nhìn đến Long Phi cũng đồng ý của nàng kế hoạch, cẩn thận đem nàng nói trong lời nói suy nghĩ một chút, nếu nàng nhất định không chịu kèm hai bên Triệt Nhi, như vậy cũng chỉ có thể như vậy bạn? Gật gật đầu nói: “Hảo, chúng ta đây liền đem kế hoạch ở kể lại tưởng một chút, tận lực làm thiên y vô phùng.”

“Sư huynh, khác phương diện đều đã muốn làm tốt rồi, không cần cải biến, về phần vương phủ bên trong, ta nghĩ chỉ cần ta ba người biết là có thể rồi, dù sao càng loạn càng chân thật, chính là ủy khuất Phi Tuyết rồi, muốn tới thiên lao đi.” Long Phi nói đến.

“Không ủy khuất, kỳ thật ta thực cảm tạ các người, cho ta như vậy lo lắng, cho nên ta sẽ hết sức địa tranh thủ.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, mâu quang nhẹ nhàng đảo qua Tiêu Nam Hiên.

Tiêu Nam Hiên con người đen cũng tràn ngập nhu tình nhìn hắc.

Long Phi ở một bên nhìn bọn họ trong ánh mắt truyền lại cảm tình, mâu trung mang theo thật sâu bi thống, hắc cảm tình nhất định là dư thừa địch, đột nhiên hạ quyết định một cái quyết tâm nói đến: “Sư huynh, Phi Tuyết, ta vừa lúc có một việc theo các người nói.”

“Sự tình gì?” Tiêu Nam Hiên cùng Vân Phi Tuyết cùng nhau nhìn hắc.

“Ta nghĩ chờ chuyện này sau khi chấm dứt, trở về đi Thiên Sơn đi xem sư phó cùng sư công.” Long Phi chậm rãi nói đến, ý tứ của hắc ở hiểu không qua, muốn rời đi nơi này, thay lời khác nói chính là rời đi Tiêu Nam Hiên.

“Vì cái gì? Long Phi.” Vân Phi Tuyết lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận rồi, chẳng lẽ nàng muốn cho hắc nhìn bọn họ mỗi ngày hạnh phúc cùng ngọt ngào sao? Chính là nàng đơn thuần không nghĩ hắc rời đi.

“Long Phi, nếu khả năng, ta có thể ban cho người một tòa phủ đệ, ta không nghĩ người rời đi, Triệt Nhi còn nhỏ, còn cần chúng ta đến đỡ.” Tiêu Nam Hiên giữ lại, hắc hiểu được Long Phi thống khổ cùng khó xử, hắc chính là không thể làm cho Long Phi liền như vậy rời đi.

“Sư huynh, chờ diệt trừ rồi Vân Hạc, triều đình cũng đã thực yên ổn rồi, có người một người đủ để, nếu thật sự có cần, chỉ cần sư huynh một phong thư, ta lập tức tới rồi.” Long Phi hứa hẹn, mặc kệ thế nào? Chỉ cần sư huynh cần hắc, hắc liền nhất định không chút do dự giúp hắc, chính là hắc phải bắt buộc chính mình rời đi sư huynh.

Tiêu Nam Hiên thấy hắc thái độ kiên quyết, đành phải nói đến: “Chuyện này về sau đang nói, hiện tại chúng ta trước thương lượng Vân Hạc chuyện tình.” Có lẽ, về sau hắc hội thay đổi chủ ý.

Long Phi không có ở kiên trì, đứng dậy đến: “Ta đây trước đi ra ngoài ở bộ thự một chút.”

“Ân.”

153. Chương 153: Minh Cơ

Vân Phi Tuyết nhìn Tiêu Nam Hiên đang nhìn chăm chăm vào bóng dáng Long Phi, mâu trung sở lộ ra xin lỗi cùng bất đắc dĩ. Biết hắc đang giằng dụa trong lòng, nàng nhẹ nhàng tiêu sái đi qua đến: “Người sẽ để hắc đi sao?”

“Bốn vương còn không có nghĩ tốt, nhưng trong lòng, bốn vương không muốn cho hắc rời đi. Đã nhiều năm như vậy bốn vương đã có thói quen có hắc tại bên người, thời điểm đau khổ nhất đều là hắc cùng bốn vương. Tuy rằng bốn vương vẫn biết tình cảm của hắc, nhưng bốn vương đối hắc chính là tay chân tình thâm. Bốn vương không muốn thương tổn hắc, nhưng lại không biết như thế nào đối với hắc?” Tiêu Nam

Hiên sắc mặt trầm trọng, chính mình cũng hiểu được, lưu lại Long Phi cũng là một loại tổn thương đối với hắn.

“Không cần phiền não rồi, có một số việc theo thời gian sẽ thay đổi. Nói không chừng có một ngày, Long Phi sẽ đột nhiên thay đổi.” Vân Phi Tuyết cầm tay hắn an ủi nói.

“Bổn vương cũng hy vọng có một ngày Long Phi sẽ thay đổi.” Tiêu Nam Hiên nắm lại tay nàng, hắn hiện tại phải càng quan tâm nàng hơn.

“Đúng rồi, Triệt Nhi đâu, hắn có biết người sẽ mang hắn đến vương phủ mừng sinh nhật?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn hỏi, không nghĩ tiếp tục nói tiếp vấn đề trầm trọng đó.

“Bổn vương còn không có nói hết, hắn liền chủ động yêu cầu rồi. Còn rất cố ý nói bổn vương, cho người giúp hắn chuẩn bị một phần lễ vật đặc biệt.” Nhắc tới Triệt Nhi, Tiêu Nam Hiên mâu trung mang theo ý cười.

“Tiểu tử này, đến không khách khí.” Vân Phi Tuyết cười khẽ một chút. “Ta đương nhiên chuẩn bị cho hắn tối đặc biệt lễ vật sinh nhật.”

“Là cái gì?” Tiêu Nam Hiên hỏi, hắn biết kia nhất định là gì đó hắn không biết.

“Không nói cho người.” Vân Phi Tuyết nghịch ngợm đến. “Tiêu Nam Hiên, vậy người ở lại, ta đi trước.” Nàng đi chuẩn bị lễ vật cấp cho Triệt Nhi.

“Hảo.” Hắn vừa lúc cũng có việc cần hoàn thành.

Trở lại phòng, Vân Phi Tuyết nghĩ ngay nên chuẩn bị lễ vật gì cấp Triệt Nhi? Phải, bánh ngọt sinh nhật. Tiểu hài tử đều thích ăn món đó.

“Tiểu Đào, Tiểu Đào...” Nàng hướng về phía ngoài cửa gọi, nàng muốn đi phòng bếp rồi.

“Vương phi.” Cửa đột nhiên đi vào một người khuất thân hành lễ, nhưng cũng không phải Tiểu Đào.

“Minh Cơ, là người?” Vân Phi Tuyết giật mình nhìn người mới tới, nàng như thế nào trở về?

“Phải, là ta.” Minh Cơ gật đầu đến.

“Có việc sao?” Vân Phi Tuyết hỏi, chẳng lẽ nàng ta tới khiêu khích? Trên TV đều diễn như vậy, nghĩ vậy, nàng lập tức cẩn thận đứng lên.

Bùm, Minh Cơ lại đột nhiên ở cửa nàng trước mặt dập đầu đến: “Minh Cơ là tới cảm ơn Vương phi.”

Vân Phi Tuyết thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, cảm ơn chính mình? Nàng phải diễn thế nào cho vừa? Bị nàng ta làm cho sưng sờ không suy nghĩ được gì. Vân Phi Tuyết lấy lại bình tĩnh nói: “Người cảm tạ ta cái gì?” Chính mình giúp gì cho nàng ta sao? Như thế nào không ẩn tượng?

“Vương phi còn không biết sao?” Minh Cơ ngẩng đầu vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng.

“Biết? Biết cái gì? Người rốt cuộc đang nói cái gì?” Vân Phi Tuyết càng hồ đồ rồi, nhìn chăm chăm nàng.

Minh Cơ nhìn nàng thật sự không biết bộ dáng, mở miệng giải thích nói: “Vương phi, Vương gia cho phép ta ra khỏi phủ.”

“Cho người ra khỏi vương phủ? Là chuyện gì xảy ra? Lại cảm tạ ta cái gì? Người đứng lên chậm rãi nói.” Thấy nàng không có ác ý, Vân Phi Tuyết thân thủ nâng dậy nàng, thật sự hồ đồ rồi.

“Vừa rồi Vương gia cho ta một ít ngân lượng, sau đó công đạo ta nói, ta có thể đi rồi, có thể rời đi nơi này.” Minh Cơ nói đến này, mâu trung đột nhiên tràn đầy mãn nước mắt, nàng rốt cuộc có thể ly khai.

“Người muốn rời đi nơi này, rời đi hắn? Người không thích hắn?” Vân Phi Tuyết lại là sưng sốt, không hợp tình lý, rất không hợp tình lý rồi, người ta đều là thê thiếp đánh nhau, nhưng là xem Minh Cơ bộ dáng, là ước gì rời đi.

“Vương phi, Minh Cơ hôm nay sẽ rời đi, cũng không sợ với người nói thật, ta không thích Vương gia, đối với ta có chính là sợ hãi cùng thật cẩn thận.” Minh Cơ nhìn nàng nói đến.

“Như vậy? Vậy người vì cái gì tiến vương phủ? Bị hấn bắt buộc dịch?” Vân Phi Tuyết nghi hoặc đến, phi thường có này khả năng.

“Không phải.” Minh Cơ lắc đầu, sau đó mới nói: “Ta là bị Vương gia từ kỹ viện mang về đến, ta bị người xấu sử lừa, bán tiến thanh lâu, thanh lâu ma ma bức ta tiếp khách, cho nên không có biện pháp, ta chỉ giả bộ đồng ý, vào ngày hôm đó buổi tối...”

Trang phục cho rằng tốt Minh Cơ, xinh đẹp thiên tiên, đã có sắc mặt lo lắng bất an ngồi ở trong phòng. Nàng biết ra lẽ ra mắt đã muốn bắt đầu, nàng hiện tại phải chạy trốn, nếu không, sẽ không có cơ hội rồi.

Hạ quyết tâm, liền mở ra cửa phòng.

“Người muốn làm gì?” Tại cửa, hai hán tráng lập tức ngăn cản nàng.

“Ta muốn đi nhà vệ sinh, tránh ra, chậm trễ rồi thời gian, các người phải phụ trách.” Minh Cơ trấn định nói đến.

“Đi.” Hai hán tráng cho nhau nhìn một chút, sau đó đi theo sau thân thể nàng.

Tránh ở nhà vệ sinh, Minh Cơ trái phải nhìn xem, thấy bên cạnh có một nam xí cùng nữ xí trong lúc đó mặt trên có một nơi khe hở, quần không đến nhiều như vậy, nàng lập tức liền đi rồi đi lên, phiên đến đối diện, mới nhả ra khí, hoàn hảo nơi này không ai, nàng ngừng thở chờ ở bên trong.

“Như thế nào còn không ra?” Một cái tráng hán nói đến.

“Ta đi nhìn xem.” Một cái nói đến.

“Bên ngoài kêu một tiếng thì tốt rồi, đừng quên nàng bây giờ còn thực đáng giá, đừng làm a ma trách tội chúng ta.” Nói xong, liền lập tức hô: “Uy, tốt lắm không có, đi ra, người con mẹ nó đang làm sao?”

“Trách tội cái rắm, qua ngày hôm nay, ngày mai không phải là tiếp khách hóa, nói không chừng, ngày nào đó Tử Vân ma ma còn thưởng cho huynh đệ chúng ta đâu.”

“Như thế nào không thanh âm?” Trong đó một cái cảm giác không tốt, từng bước đi qua đi, liền đá văng ra nhà vệ sinh môn, thấy bên trong không có một bóng người, lập tức mắng: “Không tốt, thói kỹ nữ, đào tẩu rồi.”

“Nàng chạy không xa, truy, bằng không ma ma sẽ rút da chúng ta.” Hai người lập tức khẩn trương chạy đi.

Minh Cơ thể này mới nhả ra khí, cũng lập tức theo bên trong đi ra, không biết nên đi lấy cái phương hướng đi, dựa vào cảm giác, nàng hướng u tĩnh địa phương chạy tới.

“Mẹ nó, nàng ở nơi nào, truy.” Hai đại hán đại khái cảm giác không đúng, lại chạy trở về, liền nhìn đến nàng chột lóe mà qua thân ảnh, lập tức đuổi theo.

Minh Cơ cuống quýt bên trong, không kịp nghĩ nhiều, liền xông vào một cái phòng, cũng chỉ gặp một cái nam tử mang mặt nạ màu bạc đang ngồi kia, thấy nàng tiến vào, mâu trung lộ ra nguy hiểm hơi thở.

Ngoài cửa hai hán tráng, đột nhiên thấy nàng xông vào Tử Vân ma ma phòng, lập tức dừng bước, bọn họ biết phòng này là phòng của ma ma, là không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.

“Làm sao bây giờ?” Hai người cho nhau nhìn sang.

“Không có biện pháp, người đi thông tri ma ma, ta ở trong này thủ , đừng cho nàng chạy là được.” Trong đó một cái nói đến, dù sao bọn họ không thể xông vào.

“Hảo, vậy người thủ .” Một cái vội vàng đi thông báo.

Nhìn đến trên người nàng cho rằng, Tiêu Nam Hiên lập tức hiểu được, nàng hẳn là chính là đêm nay đầu bài, mâu trung phát lạnh đến: “Người không biết nơi này là không thể xông tới sao?”

Bùm một chút, Minh Cơ thể này mới phản ứng lại đây, quỳ xuống đất cầu xin đến: “Van cầu công tử, cứu cứu ta, ta là bị người ta lừa, không phải tự nguyện tới nơi này.”

Nhìn nàng khóc đáng thương hê hê, nhìn nhìn lại nàng mắt ngọc mày ngài bộ dáng, đột nhiên có một cái tính, thân thủ liền kháp trụ của nàng cầm hỏi: “Cứu người, người lấy cái gì báo đáp?”

Minh Cơ sững sốt, vội vàng đến: “Làm trâu làm ngựa, tùy tiện công tử phân phó.” Chỉ cần không làm kỹ nữ là được.

“Làm trâu làm ngựa, bốn vương không cần, ẩm giường có nguyện ý hay không?” Tiêu Nam Hiên trực tiếp sảng khoái hỏi, hẳn cần một nữ nhân giải quyết hần sinh cần.

Ẩm giường? Minh Cơ không nghĩ tới hần đánh là này chủ ý, tại kia do dự mà.

“Nhanh lên, bốn vương không có hứng thú cùng thời gian cùng người háo.” Dù sao hẳn cũng không để ý, hẳn đơn giản cần là một nữ nhân, là ai cũng không trọng yếu.

Ầm, giờ phút này cửa đột nhiên bị phá khai, Tử Vân về mặt âm trầm đến gần nàng, nàng cứ nhiên dám trốn, còn xông vào rồi nơi này.

Nhìn nàng mâu trung lộ ra hung quang, Minh Cơ sợ hãi run run, đột nhiên ra tiếng nói: “Công tử, ta nguyện ý.” Hầu hạ một người, tổng so với hầu hạ thiệt nhiều nam nhân mạnh hơn nhiều, mà nàng vẫn đều xem nhẹ rồi bốn vương hai chữ.

Tử Vân sững sốt, không rõ nhìn xem Vương gia, nàng vừa rồi nói là có ý tứ gì?

“Tử Vân, nàng bốn vương muốn rồi.” Tiêu Nam Hiên đến.

“Tuân lệnh.” Tử Vân nào dám không theo...

“Cứ như vậy, ta bị Vương gia mang về vương phủ, sau lại ta mới biết được hẳn là Quỷ vương, cũng cứ như vậy ta run rẩy qua ba năm. Hôm nay, Vương gia rốt cục thả ta đi rồi.” Minh Cơ lại tiếp tục nói xong, đã muốn khóc không thành tiếng, ai cũng không rõ, nàng ba năm đến như thế nào lo lắng hãi hùng tới được.

Vân Phi Tuyết nghe nàng nói xong, than nhẹ một chút, lại là một cái đáng thương nữ tử, chẳng qua nàng rất kỳ quái hỏi: “Ấn người nói như vậy, hẳn cũng coi như ân nhân cứu mạng của người, còn ở chung ba năm, người liền tuyệt không thích hẳn.” Ấn lẽ thường, nàng cũng có thể khẳng khẳng một mực đi theo hẳn.

154. Chương 154: Sinh Nhật Triệt Nhi

“Vương phi, người cũng biết Vương gia có bộ dáng gì trước kia? Thời điểm hẳn cần ta đều là trực tiếp trên giường, thậm chí ngay cả nói cũng không nói, đều mang theo vẻ mặt cừu hận mãnh liệt, mỗi lần Minh Cơ đều sợ hãi như lâm đại địch. Huống chi, bình thường Minh Cơ đều là đứng ở tiểu viện rất ít đi ra, Minh Cơ sợ Minh Cơ sẽ chọc giận Vương gia, mạng nhỏ sẽ không bảo tồn được. Vương phi, người nói đi như vậy thì làm sao mà yêu được.” Hôm nay, Minh Cơ cuối cùng đem nỗi khổ trong lòng đều nói đi ra.

Vân Phi Tuyết bây giờ còn có thể nhìn đến mâu trung sợ hãi của nàng ta cùng rất nhỏ run run thân thể, biết nàng nói không phải lời nói dối. Tiêu Nam Hiên thật đúng là hại người rất nặng, than nhẹ một chút nói: “Vậy người chuẩn bị đi nơi nào?”

“Vương gia cho Minh Cơ rất nhiều bạc, đủ cho Minh Cơ áo cơm không lo, Minh Cơ trước kia biết thù, Minh Cơ nghĩ sau khi rời khỏi đây, mở cái tú trang.” Minh Cơ nhắc tới quyết định của chính mình, mâu trung chuyển thành vui sướng.

“Vậy là tốt rồi, Minh Cơ ta đây chúc mừng người lấy được tự do cùng tân sinh.” Vân Phi Tuyết thiệt tình nói đến, nàng thích nữ nhân tự lực cánh sinh.

“Vương phi, này hết thấy đều phải cảm ơn người, là người giúp Vương gia thay đổi, Minh Cơ mới có hôm nay.” Minh Cơ nhìn nàng nói không nên lời cảm kích, sau đó lại đã: “Vương phi, Minh Cơ liền cáo từ rồi.”

“Được, ta tiễn người.” Vân Phi Tuyết gật đầu.

Đưa Minh Cơ ra khỏi vương phủ, Vân Phi Tuyết mới đi dạo thân trở về vương phủ.

Tiêu Nam Hiên vừa lúc cùng nàng đi rồi đối diện, kỳ quái đến: “Người vừa đi đâu?”

“Ta vừa tiễn Minh Cơ ra khỏi vương phủ.” Vân Phi Tuyết đáp, sau đó mới đến: “Người vì cái gì đột nhiên muốn tiễn bước nàng? Nàng nhưng là với người rồi ba năm, không có cảm tình luôn luôn điểm tình ý.” Chính là vì cái gì lời của nàng có điểm ê ẩm.

“Người ở ghen?” Tiêu Nam Hiên khéo môi hàm chứa ý cười.

“Ta ở cùng đám chưa.” Vân Phi Tuyết trắng hăn liếc mắt một cái, hăn thế nào chỉ ánh mắt xem nàng ghen tị.

“Không phải người nói sao? Các người nơi đó là một chồng một vợ, một người nam nhân chỉ có một thê tử.” Hăn muốn cấp nàng này hứa hẹn,

Dát? Vân Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn hăn, hăn chính là bởi vì của nàng những lời này, mới làm như vậy sao? Nhìn hăn như thế để ý chính mình trong lời nói, của nàng khéo môi nhin không được dương .

“Cười cái gì?”

“Không có gì? Người đi vội vàng, ta còn có việc?” Nàng tổng không thể nói ở vui vẻ đi.

“Người có chuyện gì?” Tiêu Nam Hiên ôn nhu nhìn nàng.

“Đi chuẩn bị quà sinh nhật cấp Triệt Nhi.” Vân Phi Tuyết cười chạy đi, nàng muốn đi phòng bếp rồi.

“Cũng chuẩn bị một phần cấp bốn vương.” Tiêu Nam Hiên gương giọng hô.

“Không cho, cũng không phải sinh nhật người.” Vân Phi Tuyết không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt rồi, tiếng nói vừa dứt nhân không thấy rồi bóng dáng.

Phía sau Tiêu Nam Hiên nhìn hăn bóng dáng sững ái cười cười.

Phòng bếp trung.

Vân Phi Tuyết phân phó một bên đầu bếp nữ nói: “Dem bột mì cho vào chút trứng, đường, bột mì phải mịn, sau đó đặt ở bồn trung chưng thực.”

“Tuân lệnh.” Một bên đầu bếp nữ vội vàng nghe theo.

Đại khái hai mươi mấy phút trôi qua, mở ra vừa thấy, liền thấy trong chén bột mì đã muốn bông khởi xướng đến, Vân Phi Tuyết lấy tay ném thử xem, cảm giác cũng không tệ lắm, tuy rằng không có cách nào khác cùng hiện đại bánh ngọt so với, nhưng là hăn là cũng coi như không sai rồi.

“Vương phi, thế nào?” Một bên đầu bếp nữ hỏi,

“Các người ném thử xem, còn có thể.” Vân Phi Tuyết coi như vừa lòng đến.

“Vương phi, nô tỳ có thể chứ?” Đầu bếp nữ có chút thụ sủng nhược kinh.

“Đương nhiên có thể, các người ăn đi, đúng rồi, chờ thời điểm sinh nhật Hoàng Thượng, các người cho thêm vào một ít sữa.” Vân Phi Tuyết phân phó nói.

“Tuân lệnh, nô tỳ hiểu được.” Đầu bếp nữ vội vàng ứng đến, tuy rằng không biết Vương phi cần sữa làm cái gì? Nhưng là nàng cũng không dám hỏi.

“Được rồi, liền như thế đi.” Vân Phi Tuyết nói xong liền đi ra ngoài.

Thời gian qua rất nhanh, chỉ chớp mắt bốn ngày liền qua đi, ngày mai chính là sinh nhật Triệt Nhi rồi.

Vân Phi Tuyết ngồi ở bên giường, không biết bọn họ chuẩn bị thế nào? Mà Vân Hạc có có thể hay không mắc mưu?

“Suy nghĩ cái gì?” Tiêu Nam Hiên tiến phòng, liền thấy nàng ở ngẩn người, không cần hỏi, kỳ thật hăn cũng biết nàng suy nghĩ chuyện ngày mai.

“Ta suy nghĩ ngày mai như thế nào cấp Triệt Nhi một kinh hi?” Nàng ngẩng đầu nói, cố ý không đi đề trong kế hoạch chuyện tình.

“Bốn vương đã ở chờ người kinh hi.” Tiêu Nam Hiên đến, kỳ thật hăn đồng dạng cũng thực chờ mong.

“Vậy chờ xem, Triệt Nhi nhất định thực kinh hãi, về phần ngươi sao? Sẽ không nhất định rồi.” Vân Phi Tuyết đến, tất nhiên Triệt Nhi thích đồ ngọt, hẳn hình như không thích.

“Sẽ không là mút quả đi.” Tiêu Nam Hiên đến, cái loại này ề ề ngọt ngào gì đó hẳn vẫn là thật sự không thích ăn.

“Thật thông minh, chính là mút quả ghim thành khâu.” Vân Phi Tuyết cười.

“Nhưng là Triệt Nhi đã sớm biết mút quả, ngươi còn như thế nào cho hẳn kinh hãi?” Tiêu Nam Hiên hỏi.

“Vậy không cần ngươi quản rồi, ta đương nhiên là có biện pháp.” Vân Phi Tuyết nhìn như định liệu trước bộ dáng.

Tiêu Nam Hiên đương nhiên biết nàng cũng không nói gì lời nói thật, là cố ý lừa hẳn, ngồi vào thân thể của nàng biên đến: “Triệt Nhi, thực hưng phấn, hôm nay muốn tới nơi này xem.”

“Vậy ngươi như thế nào không làm cho hẳn đến?” Nàng kỳ thật cũng cử tưởng hẳn rồi.

“Ngày mai hướng thượng rất nhiều đại thần cấp cho hẳn chúc mừng đích, đây là quy củ.” Tiêu Nam Hiên giải thích nói, càng bởi vì hẳn không muốn buổi tối làm cho chúng đại thần đến ăn mừng. Hẳn thầm nghĩ cùng nàng, Triệt Nhi, Long Phi cùng nhau.

“Như vậy, kia ngày mai các ngươi khi nào thì hồi vương phủ?” Vân Phi Tuyết hỏi, như vậy nàng mới có thời gian đi chuẩn bị sinh nhật bánh ngọt cấp Triệt Nhi kinh hãi.

“Đại khái buổi chiều đi.” Tiêu Nam Hiên đến, chờ hẳn xử lý tốt sự tình, hẳn là cái kia thời điểm không sai biệt lắm rồi.

“Nga, ta đã biết.” Như vậy nàng còn có cũng đủ thời gian chuẩn bị rồi.

“Ồ trong thiên lao, bốn vương sẽ phái người bảo vệ ngươi, cho dù Vân Hạc có vào, ngươi cũng không cần lo lắng, bốn vương sẽ không để ngươi có việc.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên ôm lấy nàng đến, tuy rằng kế hoạch chu toàn, nhưng là hẳn chung quy lo lắng.

“Không cần, hết thấy bình thường thì tốt rồi, Vân Hạc cũng không phải hạng người hời hợt, sẽ làm hẳn nhìn ra sơ hở, không cần suy nghĩ rồi ngủ đi.” Vân Phi Tuyết nói đến, nàng biết hẳn là quan tâm nàng, nhưng là ai có sẽ biết mọi chuyện hay thay đổi đâu.

“Ấn, ngủ đi.” Tiêu Nam Hiên ôm nàng nằm đổ trên giường, cùng lắm thì hẳn hay dùng bắt buộc thủ đoạn...

Sinh nhật Triệt Nhi rốt cục đến, sáng sớm, Vân Phi Tuyết chạy tiến phòng bếp.

“Sữa chuẩn bị tốt rồi sao?” Nàng xem đầu bếp nữ hỏi.

“Chuẩn bị tốt rồi, Vương phi, ngươi xem đủ sao?” Đầu bếp nữ mở ra một cái mộc dũng.

Vân Phi Tuyết liền nhìn đến suốt nhất dũng sữa, này không phải đang thiếu bò sao, rốt cuộc là vương phủ nha, rốt cuộc là có tiền có quyền nha, không phục không được, chính là quá lãng phí rồi.

“Tốt, đem sữa chia ra làm ba phần lấy một.” Nàng phân phó đến.

Đầu bếp nữ vội vàng làm theo, dùng bồn xuất ra một phần ba sữa.

“Hiện tại, ngươi có thể đi làm theo ngày trước ta bảo ngươi làm, hay dùng cái kia bồn đi.” Vân Phi Tuyết lấy tay chỉ vào một chiếc bồn ước chừng mười tác tá hữu viên, này vậy là đủ rồi.

“Tuân lệnh, Vương phi, nô tỳ đi làm ngay.” Đầu bếp nữ vội vàng đi bận việc.

“Tiểu Đào, ngươi đi đem mấy cái táo nhỏ kia rửa tốt.” Vân Phi Tuyết phân phó một bên sững sờ Tiểu Đào.

“Vâng.” Tiểu Đào vội vàng đi qua, chính là rất kỳ quái hỏi: “Tiểu thư, ngươi muốn làm gì?”

“Rồi ngươi sẽ biết.” Vân Phi Tuyết mỉm cười thần bí, lần này chính nàng động thủ rồi, đánh sáu cái lòng trắng trứng cùng hai cân sữa, khuấy đều sau.

Đổ đến trong nồi, sau đó phóng tới mấy cái tảo nhỏ Tiểu Đào đã chuẩn bị tốt phân phó nói: “Lửa không cần quá lớn, đều đều là được.”

“Nô tỳ đã biết.” Tiểu Đào thật cẩn thận quạt lửa, tận lực làm cho nó không lớn không nhỏ.

Vân Phi Tuyết một bên khuấy, một bên hướng bên trong đường, chậm rãi kỳ tích đã xảy ra, bên trong gì đó chậm rãi niêm trừ đứng lên, biến thành rồi tuyết trắng sắc bơ.

“Rất thần kỳ rồi.” Một bên nhân nhện không được sợ hãi than.

Lúc này một bên đầu bếp nữ cũng làm tốt lắm bánh ngọt đem ra đến: “Vương phi, đã muốn làm tốt rồi.”

“Ân, phóng tới đại khay lý.” Vân Phi Tuyết phân phó đều, chờ đầu bếp nữ phóng tốt lắm, nàng mới cầm trong tay đánh tốt bơ đi rồi đi qua cẩn thận mặt ở bánh ngọt thượng, ở dùng chuẩn bị tốt ô mai hợp lại thành một cái phim hoạt họa tiểu nhân, mới tính hoàn thành, nhìn xem, vẫn là cử vừa lòng đích.

“Tiểu thư, đây là cái gì nha?” Tiểu Đào ở một bên ánh mắt ôm tinh quang, rất đẹp mặt rồi, rất mê người rồi.

“Bánh ngọt sinh nhật.” Vân Phi Tuyết giải thích, vừa dứt lời, còn có hồi bấm đến.

“Vương phi, Vương gia cùng Hoàng Thượng hồi phủ rồi.”

Triệt Nhi đến đây? Vân Phi Tuyết vội vàng đón đi ra ngoài.

155. Chương 155: Đánh Nhốt Vào Thiên Lao

“Hoàng tẩu, hoàng huynh nói người cấp cho ta kinh hỉ, là cái gì? Ta chờ không kịp rồi.” Triệt Nhi vừa thấy đến nàng liền đánh tới, khẩn cấp hỏi.

“Triệt Nhi, đợi cho buổi tối, người sẽ biết.” Vân Phi Tuyết ra vẻ thần bí.

“Ta hiện tại muốn biết.” Triệt Nhi trát động hưng phấn ánh mắt, hấn đã sớm hy vọng rồi.

“Đợi chờ, đợi cho buổi tối cho người chúc mừng thời điểm, hoàng tẩu sẽ cho người rồi.” Vân Phi Tuyết vuốt đầu của hấn nói.

“Chúng ta đây hiện tại mà bắt đầu chúc mừng được không?” Triệt Nhi thật sự chờ không kịp rồi, sau đó hướng về phía hấn đến: “Hoàng huynh, được không?”

“Chờ người sư huynh trở về, chúng ta mà bắt đầu.” Tiêu Nam Hiên đến, kỳ thật hấn cũng chờ không được rồi, của nàng kinh hỉ sẽ là cái gì?

“Nga.” Triệt Nhi mê mê cái miệng nhỏ nhắn, chỉ có đang đợi đợi...

Màn đêm buông xuống rồi, tiệc tối chính thức bắt đầu.

“Triệt Nhi, đây là hoàng huynh, tặng cho người.” Tiêu Nam Hiên xuất ra một khối ngọc bội quả đến hấn trên cổ.

“Cám ơn hoàng huynh.” Triệt Nhi thói quen gật đầu, hoàng huynh mỗi lần đều đưa này, một chút sáng ý đều không có.

“Triệt Nhi, đây là sư huynh đưa cho người.” Long Phi xuất ra một cái hòm thật dài.

“Cám ơn sư huynh.” Triệt Nhi lấy quá vừa thấy, liền thấy bên trong là mười hai cái hình dạng khác nhau tiểu nhân, này hấn thích, nhưng là hấn càng chờ mong hoàng tẩu, vội vàng thúc giục đến: “Hoàng tẩu, của người đâu.”

“Ta cái này đi lấy, các người chờ.” Vân Phi Tuyết cười thần bí, đứng dậy rồi đi phòng, tiếp nhận ở sẽ chờ hậu ở bên ngoài Tiểu Đào trong tay bánh ngọt.

“Chúc người sinh nhật khoái hoạt, chúc người sinh nhật khoái hoạt.....” Vân Phi Tuyết lấy tay đang cầm cầm đầy lực cắn ngon nếm cái kia bánh ngọt, một bên xướng, vừa đi rồi tiến vào.

Trong phòng nhân kinh ngạc mở to hai mắt nhìn nàng trong tay cái kia này nọ, Triệt Nhi lại lập tức bỏ chạy rồi đi qua, ngạc nhiên hưng phấn hỏi: “Hoàng tẩu, đây là cái gì?”

“Triệt Nhi, đây là bánh sinh nhật, ngươi nhắm mắt lại cầu nguyện, rồi thổi tắt những ngọn nến kia, nguyện vọng của ngươi không lâu sau thành hiện thực. Đến, cầu nguyện đi.” Vân Phi Tuyết giải thích xong, đem bánh ngọt đưa tới trước mặt hân trước.

“Thật vậy chăng?” Triệt Nhi trong suốt ánh mắt nháy mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm nàng trong tay bánh ngọt.

“Phải, là thật.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, nàng này không tính lừa tiểu hài tử đi.

“Tốt lắm, ta cầu nguyện rồi.” Triệt Nhi nhắm mắt lại, tay nhỏ bé tạo thành chữ thập đến: “Ta hy vọng hoàng huynh, hoàng tẩu, cùng sư huynh vĩnh viễn đều bồi ở của ta bên người.”

Nghe được hân ngây thơ lại chân thành nhất thanh âm, ba người sắc mặt khác nhau.

“Tốt lắm, đã thổi ngọn nến rồi.” Triệt Nhi mở to mắt, thật sâu hấp khẩu khí liền đem ngọn nến thổi tắt rồi.

“Triệt Nhi hảo bồng.” Vân Phi Tuyết tán dương, sau đó phân phó nói: “Chúng ta ăn bánh ngọt.”

“Hảo, hảo, hảo.” Triệt Nhi cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Vân Phi Tuyết cười đem bánh ngọt phân hảo, đưa đến bọn họ trước mặt, Triệt Nhi chính là thường rồi một ngụm, liền vội vàng ăn đứng lên, vừa ăn, vừa nói: “Hảo hảo ăn.”

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi lại chính là chậm rãi ăn, bọn họ trong lòng tưởng là một cái canh giờ yếu chuyện đã xảy ra.

Một buổi tối, Vân Phi Tuyết đều cùng Triệt Nhi sôi nổi, một hồi vui cười đùa giỡn, cùng hân cao hứng.

Rốt cục ăn được uống đã rồi, Tiêu Nam Hiên mới phân phó một bên hạ nhân đến: “Đem Hoàng Thượng dẫn đi nghỉ ngơi.”

“Hoàng huynh, ta còn không ngoạn đủ đâu.” Triệt Nhi mắt hứng nói đến, hân không nghĩ ngủ đâu.

“Triệt Nhi ngoan, hoàng tẩu cũng nên mệt mỏi.” Tiêu Nam Hiên không tha hân không nghe.

“Hoàng tẩu, ngươi mệt mỏi sao?” Triệt Nhi quay đầu nhìn nàng, Vân Phi Tuyết gật gật đầu, bọn họ còn có là trọng yếu hơn việc cần hoàn thành.

“Vậy được rồi.” Triệt Nhi chỉ có đồng ý, sau đó cùng nha hoàn lui đi ra ngoài.

“Sư huynh, Phi Tuyết, các người cũng trở về phòng chuẩn bị.” Long Phi lên thân đến.

Tiêu Nam Hiên cùng Vân Phi Tuyết gật đầu, theo sau đều ly khai đại sảnh.

Trong phòng, trên giường, Vân Phi Tuyết xả loạn chính mình hỏi: “Ta khi nào thì bắt đầu?”

“Ngươi liền cứ như vậy cấp?” Tiêu Nam Hiên nhin không được hước diễn nàng.

Nàng hung hăng trừng hân liếc mắt một cái, hiện tại phía sau, hân còn hay nói giỡn.

“Hiện tại mà bắt đầu.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên theo bên người xuất ra một cái dao nhỏ phóng tới nàng trong tay, nắm trụ tay nàng, hung hăng thống tiến chính mình ngực, huyết nhất thời bùng lên.

Vân Phi Tuyết thất kinh nhìn đột nhiên trào ra máu tươi, trong tay dao nhỏ lập tức điều ở trên giường, cuống quýt lấy tay che hân miệng vết thương, liền quát: “Ngươi làm gì? Còn không mau cầm máu.”

Nhìn đến nàng mâu trung bối rối cùng lo lắng, Tiêu Nam Hiên khéo môi mang theo ý cười hỏi: “Vân Phi Tuyết, ngươi nói cho bốn vương, ngươi thích bốn vương sao?”

“Tiêu Nam Hiên, đều khi nào thì rồi? Ngươi còn hỏi này.” Vân Phi Tuyết nhin không được gào thét.

Nhìn đến nàng thật sự sinh khí, Tiêu Nam Hiên mới không ở trên đùa nàng, chậm rì rì theo ngực xuất ra một cái phá một cái động mang huyết áo da tử: “Yên tâm, vì ngươi, bốn vương cũng sẽ không chết.”

“Tiêu.... Nam.... Hiên.” Vân Phi Tuyết sững sốt, theo sau nha cần quát, lập tức hiểu được, hần cư nhiên đã sớm chuẩn bị tốt rồi huyết túi, mà nàng sớm nên nghĩ đến, hần như thế nào thương tổn chính mình. Vân Hạc cũng sẽ không đến kiểm tra, đây là quan tâm sẽ bị loạn.

“Tiếp tục.” Tiêu Nam Hiên không để ý tới của nàng tức giận, bả đao tử phóng tới tay nàng trung, không cho nàng tức giận cơ hội. Lập tức liền lớn tiếng quát.

“Người này tiện nhân, bốn vương muốn giết người.” Theo sau gục ở trên giường không có thanh âm, Vân Phi Tuyết nắm dao nhỏ thẳng lăng lăng nhìn hần, diễn thật đúng là giống.

Này thanh rống giận, lại kinh động rồi vương phủ thị vệ, cổ không hơn rất nhiều, liền vọt vào rồi Vương gia Vương phi phòng.

Chính là mặt trong mặt cảnh sắc sợ ngây người, trên giường Vương gia cả người là huyết ngắt đi, bên cạnh Vương phi quần áo hỗn độn thủ cầm chủ thủ, chủ thủ thượng, trên người, trên tay đều là loang lổ vết máu, Vương phi ám sát Vương gia?

“Đã xảy ra sự tình gì?” Long Phi cảm thấy cửa, từng bước khóa đến trước giường nhìn Vương gia, liền lo lắng quát: “Còn không mau đi thỉnh Thái y.”

“Phải, phải, quân gia.” Thị vệ thế này mới dừng lại đây, lo lắng hướng ngoài cửa chạy tới.

Rất nhanh, trong phòng liền vây quanh rất nhiều thị vệ, cùng nhau xử dụng kiếm chỉ vào Vân Phi Tuyết hung hăng đến: “Người tẩn dám ám sát Vương gia, giết người.”

“Chờ một chút.” Long Phi đột nhiên gọi lại bọn họ, sau đó đi bước một tới gần nàng mâu quang hung ác đến: “Vân Phi Tuyết, sư huynh đối với người tốt như vậy, người cư nhiên muốn ám sát hần, nói? Ai sai sử của người.”

“Ta sẽ không nói.” Vân Phi Tuyết vừa dứt lời, hay dùng trong tay chủ thủ thống hướng chính mình ngực.

Leng keng một tiếng, chủ thủ lập tức rơi trên mặt đất, Long Phi ra thủ xoa sạch nàng trong tay chủ thủ, hung hăng kháp trụ của nàng trên mặt đến: “Muốn chết phải không? Nếu sư huynh có chuyện gì? Ta sẽ cho người muốn sống không được, người tới, trước đem nàng cho ta áp tiến thiên lao.”

“Tuân lệnh, quân gia.” Hai cái thị vệ lập tức áp nàng đi rồi đi ra ngoài.

Cuống quít tới rồi Thái y nhóm cùng nàng gấp thoáng qua.

“Các người đều đi ra ngoài, không cần quấy rầy Thái y.” Long Phi phân phó nói.

“Thị.” Thị vệ đều lui ra cửa ngoài.

Năm Thái y nhìn đến trên giường vết máu, cũng hoảng sợ, bước đi rồi đi qua, vừa muốn bắt mạch, Tiêu Nam Hiên lại đột nhiên theo trên giường ngồi dậy.

Bọn họ hoảng sợ, thất kinh quỳ xuống thượng, Vương gia đây là cái gì ý tứ?

“Đứng lên, bốn vương muốn các người trong vòng ba ngày một tác cũng không rời gian phòng này. Để cho người, đi ra ngoài theo chân bọn họ nói sinh mệnh bốn vương bị đe dọa, mệnh ở sớm tối, quá đi, không qua được, liền xem có thể hay không chống đỡ quá ba ngày.” Tiêu Nam Hiên lấy tay chỉ vào một cái Thái y phân phó hoàn, liền nằm về tới trên giường, hần muốn bức Vân Hạc ở trong vòng ba ngày động thủ.

“Tuân lệnh, Vương gia.” Thái y tuy rằng không biết Vương gia đang làm cái gì? Nhưng là không dám không theo, vội vàng mở cửa đi ra ngoài.

“Thái y, Vương gia thế nào?” Long Phi cùng thị vệ, vương phủ loạn thành một đoàn hạ nhân cùng nhau nhìn hần.

Thái y vẻ mặt trầm trọng lắc đầu đến: “Vương gia bị thương đến nguy hại, tuy rằng chúng ta đã dùng tất cả biện pháp, hiện tại sẽ xem Vương gia có thể hay không chống đỡ quá ba ngày, nếu có thể, như vậy sẽ không sự.”

“Cái gì?” Mọi người sửng sốt, vậy phải làm sao bây giờ? Nếu Vương gia xảy ra sự tình, Hoàng Thượng nên làm cái gì bây giờ? Hắn còn nhỏ như vậy, chỉ sợ giang sơn vừa muốn đổi chủ.

“Lập tức phong tỏa tin tức này, nói nhân dịp sinh nhật Hoàng Thượng, bãi triều ba ngày.” Long Phi lập tức mệnh lệnh nói, sau đó hướng về phía Thái y đến: “Các người liền ở tại chỗ này, đợi cho Vương gia thoát khỏi nguy hiểm.”

“Tuân lệnh.” Thái y đáp, thái độ cũng thực cung kính, tuy rằng Long Phi không có quyền chức gì, nhưng là thân phận không thể coi thường.

156. Chương 156: Hiệp Thiên Tử Lấy Làm Chư Hầu

Thiên lao. Vân Phi Tuyết ngồi trong bóng tối âm trầm, ẩm ướt trong đại lao. Trên người đều âm lãnh có chút sấp sấp phát run, nhưng là nàng chỉ có thể chịu đựng, hy vọng tai ương lao ngục của nàng có thể ngắn một chút, chính là không biết hiện tại bên ngoài loạn thành thế nào rồi?

Vương phủ bên ngoài.

“Cha, sao lại thế này? Vương phủ giống như thực hỗn loạn, như thế nào nhiều như vậy thái y đi vào, Tuyết Nhi như thế nào không có kèm hai bên tiểu hoàng đế đi ra? Nàng có thể hay không phản bội cha?” Tránh ở chỗ tối Vân Phi Tần liền tiếp hỏi mấy vấn đề.

Vân Hạc lão mưu thâm trầm nhìn đột nhiên lại đề phòng vương phủ, trách cứ nói: “Người biết cái gì? Nếu Tuyết Nhi kèm hai bên tiểu hoàng đế đi ra mới đáng giá hoài nghi?”

“Có ý gì? Cha.” Vân Phi Tần vẻ mặt mờ mịt, cha rốt cuộc đang nói cái gì? Hắn như thế nào đều nghe không rõ.

“Ngu xuẩn, không rõ liền ngốc một bên đi.” Vân Hạc mắng, hắn như thế nào sẽ có như vậy một cái xuẩn con.

Vân Phi Tần ngoan ngoãn đứng ở một bên, Vân Hạc lại đột nhiên nói: “Hiện tại, người có thể phát huy của người bạn nhậu tác dụng rồi, ngày mai buổi sáng phía trước, đem tin tức tìm hiểu tốt lắm, nói cho ta biết.”

“Tuân lệnh, cha.” Vân Phi Tần cao hứng nói, trong mắt cha hắn vẫn hữu dụng, cũng không phải không đúng tỳ nào.

Sáng sớm thái dương vừa mới mặt mây rạng rỡ, Hoàng Thượng sinh nhật, khắp chốn mừng vui, bãi hưởng ba ngày, cũng đã thiên đại thiên hạ đều biết rồi.

Cùng lúc đó, Vân gia thư phòng trung.

“Cha, con đã muốn phái người đã điều tra xong, đêm qua, Tuyết Nhi ám sát Vương gia, nhưng chưa đào thoát đi ra, bị Long Phi nhốt đánh vào rồi thiên lao. Mà nghe thái y nói Quý vương sinh mệnh cũng bị đe dọa, sống hay chết hay không liền xem chống đỡ quá này ba ngày không. Cho nên hôm nay mới có quyết định ba ngày bãi triều.” Vân Phi Tần đối với ngồi ở ghế trên Vân Hạc chỉ tiết hồi bẩm đến.

“Người xác định đó chính là sự thật?” Vân Hạc lão mâu trung lộ ra một tia tinh quang, nhưng là hắn phải cẩn thận.

“Cha, người yên tâm đi, không sai được, thị vệ kia là trong vương phủ. Thời điểm Vương gia gặp chuyện không may, hắn liền vọt đi vào, nhìn đến Vương gia cùng Tuyết Nhi một thân là máu.” Vân Phi Tần vội vàng giải thích nói.

“Kia Tuyết Nhi vì cái gì không bị giết chết? Bị đưa vào trong thiên lao?” Vân Hạc lão mâu mang theo nghi hoặc, ẩn lẽ thường, Long Phi không có khả năng buông tha nàng?

“Cha, thị vệ kia nói, lúc ấy Tuyết Nhi gặp sự tình bại lộ rồi, vốn định tự sát, nhưng Long Phi lại ngăn trở nàng, nói sẽ làm nàng muốn sống không được, con nghĩ hắn đại khái muốn cho Quý vương kia tự mình xử phạt Tuyết Nhi.” Vân Phi Tần đoán đến.

Vân Hạc trầm tư, hẳn nói cũng có đạo lý, cũng không phải không có này khả năng, ba ngày, thì phải là nói hẳn chỉ có ba ngày thời gian có thể lợi dụng.

“Cha, chúng ta nên hành động rồi, tuy nói Long Phi phong tỏa rồi tin tức, nhưng là tin tức đã muốn thoát ra ngoài, mọi người đều hoảng hốt, chúng ta có phải hay không thừa dịp cơ hội này...” Vân Phi Tần thử tính hỏi.

Vân Hạc cúi đầu, cẩn thận thăm đạc, mặc kệ thế nào? Hẳn chỉ có thể buông tay nhất bác, mất đi cơ hội này, chỉ sợ về sau vốn không có cơ hội rồi, hạ quyết định quyết tâm đến: “Người hiện tại liên lạc người, chuẩn bị ngày mai buổi tối, mang thái tử xông vào vương phủ, mục chính là hiệp trợ tiểu hoàng đế.”

“Tuân lệnh, cha.” Vân Phi Tần thực hưng phấn, hẳn đã sớm chờ một ngày.....

Trong vương phủ.

Năm thái y ngồi ở phòng uống trà, Tiêu Nam Hiên nằm ở trên giường, trong đầu tưởng đều là Vân Phi Tuyết hiện tại thiên lao lý được không? Nơi đó vừa tối, vừa ẩm ướt, lại hôi thối, nhưng là hẳn lại không thể đi chiếu cố nàng, chỉ có thể trở mắt nhìn nàng chịu khổ, trong lòng rất dày vò, chết tiệt Vân Hạc, hẳn nhất định sẽ làm đòi lại gấp ngàn lần trở về.

Cửa đẩy ra một chút, Long Phi tiến vào ngồi bên giường, hẳn cũng không dùng kiêng dè thái y, dù sao bọn họ cũng đi không ra.

“Long Phi, hẳn hành động không có?” Tiêu Nam Hiên ngữ khí đều mang theo lo lắng, nhất nghĩ đến nàng đứng địa phương đó, hẳn sẽ phiền táo bất an.

“Ân, hẳn đã muốn bắt đầu hành động rồi, chính là đêm nay.” Long Phi đốt đầu.

“Đêm nay?” Tiêu Nam Hiên mâu trung lộ ra hung ác ánh sáng lạnh: “Kia đêm nay có trò hay nhìn, bỗng vương sẽ chờ xem hẳn làm được gì?”

“Sư huynh, ta đã muốn đều bị đều bố trí tốt lắm, bọn họ một người đều trốn không thoát.” Long Phi đến.

“Ân, chúng ta đây sẽ thấy chờ một ngày.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, nếu không phải vì rồi nàng giải được, hẳn sẽ không chịu như thế ủy khuất.

“Kia, sư huynh ta trước đi ra ngoài.” Long Phi nói xong, bước đi rồi đi ra ngoài.

Trong phòng thái y một thân mồ hôi lạnh, này Vương gia cũng quá lợi hại rồi, còn muốn bọn họ không có hai lòng, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Long Phi vừa đi ra khỏi phòng gian, Triệt Nhi liền vội vàng đi tới, mâu trung đều là không thể tin được hỏi: “Sư huynh, người nói cho ta biết, có phải hay không thật sự hoàng tẩu ám sát rồi hoàng huynh?” Tại sao có thể như vậy? Hẳn không tin, hoàng tẩu tốt như vậy, như thế nào hội lại muốn hoàng huynh?

“Triệt Nhi, ngoan trở về phòng đi, về sau sư huynh sẽ nói cho người.” Long Phi ôm lấy hẳn, không biết nên như thế nào cùng hẳn giải thích? Đơn giản sẽ không giải thích rồi.

“Không cần, sư huynh, người nói cho ta biết, nếu không, người làm cho ta đi gặp hoàng huynh hoặc là hoàng tẩu?” Triệt Nhi yêu cầu .

Long Phi đối hẳn ký đau lòng lại bắt đắc dĩ, thân thủ liền điểm trúng hẳn ngũ huyệt, Triệt Nhi lập tức liền té xỉu ở hẳn trong lòng, vượt Triệt Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn, hẳn nhẹ nhàng nói đến: “Triệt Nhi, thực xin lỗi, lập tức sẽ không có việc gì rồi.” Ôm hẳn trở về đến phòng.

Vân Phi Tuyết nhìn nhà tù càng ngày u ám, nàng biết một ngày đã qua đi, chính là nàng không biết Tiêu Nam Hiên thế nào? Vân Hạc thế nào? Triệt Nhi thì thế nào?

Bên tai đột nhiên truyền đến hai cái lao đầu nhẹ nhàng nói chuyện thanh.

“Người nói nàng một Vương phi không lo, cứ nhiên dám ám sát Vương gia? Có phải hay không điên rồi?”

“Người nói Vương gia cũng thật là không hay ho, lần đầu tiên thích nữ nhân là cái kia nữ nhân, hiện tại lại cười mười cái, vốn tưởng rằng này sẽ không giống với, nguyên lai đều là ám sát Vương gia, người nói Vương gia đời này có phải hay không có duyên với nữ nhân?”

“Ai biết nha, bất quá nghe nói Vương gia đối nữ nhân này rất tốt. Vì nàng, ngay cả vương phủ tiểu thiếp đều chạy đi ra ngoài, ai biết nàng là dụng tâm kín đáo.”

“Thật sự là cái ngu ngốc nữ nhân, Vương gia Vương phi, kia thân phận cũng ngang bằng hoàng hậu rồi, hiện tại cũng chỉ có chờ chết thôi.”

“Quên đi, này đại khái đã kêu sinh tử có số, phú quý tại trời.”

“Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy rồi.”...

Nghe được tiếng bọn họ nói chuyện, Vân Phi Tuyết chính là lắc đầu cười, ở người khác trong mắt, nàng thật đúng là đủ ngốc.

Màn đêm lại một lần buông xuống rồi. Giờ tý đúng hạn tiến đến.

Một đám binh lính cầm trong tay cây đuốc đột nhiên vây quanh rồi vương phủ, màn đêm được chiếu sáng giống như ban ngày.

Vân Hạc bồi ở bên người thái tử, xao vương phủ đại môn.

Đại môn đột nhiên bị mở ra, Long Phi đi ra, nhìn bọn họ lạnh lùng đến: “Các người có chuyện gì?”

“Nghe nói Vương gia vi bệnh nhẹ, ta đặc tới thăm.” Thái tử nói đến, bởi vì hắn đã muốn bị phế đi, cho nên liền tự xưng ta.

“Không cần rồi, Vương gia rất tốt, người vẫn là mời trở về đi.” Long Phi lạnh lùng liền cự tuyệt, Tư Mã Chiêu chỉ tâm người qua đường đều biết, hắn không phải là tới bức cung sao?

Thái tử có chút tức giận quát: “Người là ai, ta như thế nào cũng là Hoàng Thượng cùng Vương gia ruột thịt.”

Long Phi hèn mọn cười lạnh nói: “Có người như vậy ca ca, thật đúng là Hoàng Thượng cùng Vương gia bị ai.”

“Người...” Thái tử khí giận trừng mắt hắn.

Một bên Vân Hạc đột nhiên đi ra, thái độ cư nhiên thực cung đến: “Long quân gia, hiện tại bên ngoài đều truyền Vương gia vi bệnh nhẹ, lòng người tan rã, hoàng đế lại nhỏ, thái tử tuy rằng là bị phế đi, khả chung quy là người hoàng gia, không nghĩ để cho người khác nhân cơ hội tạo phản, hắn cũng sẽ đến giúp đỡ Hoàng Thượng.”

Hắn một phen nói tựa hồ nói hợp tình hợp lý, dù sao cái kia ý tứ, cùng cái kia tư thế, hôm nay không thấy được Tiêu Nam Hiền sẽ không trở về.

“Người cũng nói đó là lời truyền, Vương gia tốt lắm, sẽ không phiền các người lo lắng rồi, mời trở về đi.” Long Phi nói xong, xoay người sẽ làm cho người ta quan thượng đại môn.

Chính là hắn càng như vậy ngăn cản, càng xem giống như thái độ chột dạ, càng làm cho thái tử cùng Vân Hạc cảm thấy là thật, cho nhau nhìn thoáng qua, thái tử đột nhiên nói: “Kia nếu Vương gia không việc gì, ta cũng suốt đêm đuổi tới nơi này, tổng sẽ không không mời ta uống chén trà?”

Long Phi lộn thân cười lạnh một tiếng: “Các người hôm nay là không tiến vương phủ chưa từ bỏ ý định, uống trà phải không? Hảo, chỉ cần các người dám uống, ta liền dám phụng bồi, thỉnh.”

Vân Hạc cùng thái tử gấp mực đặt tới, đi theo hắn liền vào vương phủ, bọn họ yếu hoàn toàn nắm chắc, nếu Quý vương thật sự xảy ra sự tình, bọn họ liền hiệp thiên tử lấy làm chủ hầu, thái tử liền chứng cứ rõ ràng ngôn thuận đặc tiểu hoàng đế chống quân giang sơn, về phần tiểu hoàng đế, đương nhiên là sẽ chết cho bỏ mạng, kia bọn họ là có thể không cần tốn nhiều sức đoạt lại chính quyền.

157. Chương 157: Thất Bại Trong Gang Tắc

Đại sảnh trong Vương phủ, thái tử cùng Vân Hạc chậm rãi uống trà, tựa hồ đang tìm thời cơ thích hợp.

Long Phi ngồi kia, trong lòng cười lạnh, hẳn muốn xem khi nào thì bọn họ bắt đầu mở miệng?

“Long quân gia, như thế nào không thấy Vương gia? Hoặc ta đi vấn an Vương gia.” Thái tử rất cục nịnh không được mở miệng rồi.

“Vương gia đã muốn nghỉ ngơi rồi.” Long Phi đơn giản một câu liền đuổi rồi.

Vân Hạc cùng thái tử cho nhau nhìn sang, trong lòng tức giận hẳn vô lễ, nhưng là không chút nào phản bác, ai kêu hẳn là tâm phúc Vương gia cùng Hoàng Thượng, bọn họ cũng phải kềm một bậc. Đang ở không biết như thế nào đánh, thời điểm cục diện bế tắc, Triệt Nhi đột nhiên từ bên ngoài chạy tiến vào.

“Sư huynh, vì cái gì không cho ta thấy hoàng huynh? Có phải hay không hẳn thật sự đã chết?” Đôi mắt nhỏ tình hồng hồng trừng mắt Long Phi, sư huynh cư nhiên điểm trụ hẳn huyết đạo, kia nhất định là thật sự rồi.

“Triệt Nhi, nói bậy bạ gì đó? Trở về,” Long Phi sắc mặt nghiêm túc rống giận đến, tựa như ở che dấu cái gì.

Một bên Vân Hạc cùng thái tử nghe được Triệt Nhi nói như vậy, cho nhau gật đầu, mâu trung lộ ra một chút hung quang, tiểu hoàng đế đều nói như vậy rồi, kia khẳng định là sự thật, hiện tại không được động, còn chờ đến khi nào.

Triệt Nhi hoảng sợ, sợ hãi nhìn hẳn, sư huynh làm sao vậy? Hẳn cho tới bây giờ đều không có đối chính mình hung quá, mâu trung lập khắc liền tràn đầy mẫn ủy khuất nước mắt.

Long Phi nhìn hẳn đáng thương bộ dáng, lòng có không đành lòng đến: “Triệt Nhi ngoan trở về, hoàng huynh đi ra cửa rồi, quá hai ngày sẽ trở về.”

Ra ngoài? Vừa mới còn nói ở nghỉ ngơi, hiện tại liền biến thành ra ngoài rồi? Vân Hạc trong lòng càng thêm khẳng định rồi.

“Sư huynh, người gạt người, hoàng huynh rõ ràng ngay tại trong phòng, ta còn nhìn đến có thiết nhiều thái y.” Triệt Nhi có chút kích động gào thét lớn, sư huynh vì cái gì muốn gạt hẳn.

“Triệt Nhi.” Long Phi hét lớn một tiếng..

Một bên Vân Hạc cấp thái tử sử cái liếc mắt, thái tử lập tức hiểu được, hét lớn một tiếng nói: “Long Phi, người lớn mặt.”

Hắn đột nhiên tiếng hô, làm cho cho nên mọi người sửng sốt, Triệt Nhi cũng quay đầu, mới phát hiện, nơi này cư nhiên có người xa lạ.

“Ta lớn mặt? Vậy người lại có cái gì thân phận dám đối với ta rống to kêu to?” Long Phi trừng mắt hẳn sắc mặt lạnh như băng, mâu trung đều là hèn mọn không cười.

“Vậy người lại là cái gì thân phận, dám gọi thẳng tên Hoàng Thượng?” Biết Vương gia thật sự sinh tử không rõ, nghĩ đến chính mình lập tức sẽ đi lên ngôi vị hoàng đế rồi, thái tử lá gan cũng đã khởi lên, hẳn sẽ xử Long Phi một cái tội khi quân.

“Ta là sư huynh của Hoàng Thượng, đương nhiên là có tư cách.” Long Phi sắc mặt trầm xuống, chính mình trong lúc vô ý lộ ra sơ hở, cũng coi như chó ngáp phải ruồi.

“Sư huynh, tính cái gì? Ta đây vẫn là Hoàng Thượng hoàng huynh đâu, đem Hoàng Thượng giao cho ta.” Thái tử bắt đầu khí thế bức nhân rồi.

“Vậy người nhưng thật ra nói nói, dựa vào cái gì đem Hoàng Thượng giao cho người?” Long Phi thân thủ đem Triệt Nhi lập đại chính mình trong lòng, Triệt Nhi lẳng lẳng nhìn bọn họ.

Thái tử vẻ mặt tức giận, vừa muốn phát hỏa, đã bị một bên Vân Hạc ngăn cản.

“Long Phi, ngươi muốn làm gì? Tạo phản sao? Đừng quên này vương triều họ Tiêu, không họ Long, Hoàng Thượng còn nhỏ, cần nhân phụ chính, trừ phi ngươi tưởng hiện tại làm cho chúng ta nhìn đến Vương gia bình yên vô sự đứng ở đây, nếu không, liền đem Hoàng Thượng giao cho thái tử, hắn nói như thế nào cũng họ Tiêu.” Vân Hạc cũng bắt đầu đốt đốt tướng bức rồi.

“Vân Hạc, các ngươi đây là cái gì ý tứ? Nếu, ta không cho Vương gia xuất hiện tại đây, các ngươi đây là muốn hiệp thiên tử lấy làm chư hầu sao?” Long Phi trong lòng gắt gao ôm Triệt Nhi, hắn không thể làm cho Triệt Nhi dừng ở bọn họ trong tay.

“Long Phi, người sáng mắt đừng nói tiếng lóng, hôm nay dù muốn hay không cũng phải giao ra...” Vân Hạc bất cứ giá nào rồi, dù sao thành hay bại lúc này mới quyết định, không thành công liền thành nhân. Bên ngoài cũng đã bài trí rất tốt, hướng chỉ hắn cùng thái tử hiện tại đến là giúp đỡ Hoàng Thượng, một chuyện thiên kinh địa nghĩa.

“Nếu ta không cho các ngươi đâu?” Long Phi lạnh lùng nhìn bọn họ, bọn họ rốt cục yếu hành động rồi.

“Vậy chớ trách chúng ta không khách khí.” Vân Hạc lão mâu trung đều là hung ác quang mang.

“Ta đây đồ muốn nhìn các ngươi như thế nào không khách khí? Đừng quên đây chính là ở vương phủ.” Long Phi làm bộ như trấn định.

Vân Hạc đột nhiên đi đến cửa lớn hô to: “Mọi người nghe đây, Vương gia lâm bệnh, quân gia Long Phi muốn uy hiếp Hoàng Thượng, ý đồ tạo phản, hiện tại thái tử trở về, giúp Hoàng Thượng bảo vệ giang sơn, mọi người hiện tại phải diệt trừ nghịch tặc.”

Vương phủ thị vệ sưng sốt, quân gia muốn tạo phản, hội sao? Nhưng là Vương gia hiện tại sinh tử không rõ, không ai chủ trì công đạo, bọn họ nên nghe ai?

Vân Hạc nhìn ngoài cửa khe khẽ nói nhỏ, có chút tâm loạn thị vệ, lộ ra một tia quỷ dị tươi cười, hắn không cần bọn họ hỗ trợ, chỉ cần bọn họ không giúp Long Phi là tốt, quay đầu liền đối với Triệt Nhi quỳ xuống: “Thần thỉnh Hoàng Thượng lại đây, không cần đến ở cạnh kẻ gian.”

“Người nói vậy, sư huynh mới sẽ không là người xấu.” Triệt Nhi nhìn hắn thở phì phì, sư huynh cũng là đối hắn tốt nhất nhân.

Vân Hạc gặp Triệt Nhi như thế không tán thưởng, cũng không muốn lật mặt sớm, dù sao tiểu hoàng đế này sớm muộn gì cũng chết, nếu như thừa dịp loạn chết đi cũng là rất tốt, vung tay lên, thị vệ theo chân bọn họ vào lập tức tuốt kiếm ra.

Xoát, vương phủ thị vệ cũng lượng xuất kiếm đến, phải bảo vệ Long Phi cùng Triệt Nhi.

“Lớn mật, Hoàng Thượng còn nhỏ không hiểu chuyện, bị người xấu che mắt, chẳng lẽ các ngươi cũng không hiểu sự, phải giúp trợ hắn làm xằng làm bậy sao?” Vân Hạc một tiếng rống to.

Phía sau thị vệ do dự mà, nhưng là rất nhanh liền một lần nữa giơ kiếm nói đến: “Chúng ta tin tưởng quân gia sẽ không phản bội Vương gia, lại càng không hội phản bội Hoàng Thượng.”

“Cho các ngươi đường sống là các ngươi chính mình không cần, vậy chớ trách chúng ta rồi.” Vân Hạc hung ác nói xong, xuất ra trong lòng một cái tây, đặt ở bên miệng liền thổi đứng lên.

Kỷ kỷ..... Kỷ kỷ..... thanh âm liên truyền rồi đi ra ngoài, không nghĩ cũng biết, hắn đây là ở thổi thư tín hào.

“Vậy các ngươi chờ chết đi.” Vân Hạc tựa hồ định liệu trước, thổi lui đến bên người thái tử.

“Vậy phải nhìn xem ai chết?” Long Phi khinh bỉ nhìn hắn, chết đã đến nơi chính hắn còn biết.

Hơn mười phần chung trôi qua, cửa còn không có động tĩnh, Vân Hạc cùng thái tử cho nhau nhìn xem, trong lòng đã muốn mơ hồ cảm giác được không tốt, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện.

Lúc này cửa lớn đột nhiên mở ra, một đám thị vệ xông vào, phân đội sắp xếp khai, Tiêu Nam Hiên một thân triều phục, sắc mặt màu bạc mặt nạ lờ lờ sáng lên tiêu sai rồi tiến vào.

“Quý vương.” Thái tử chân đều ở phát run, hắn biết hết thấy đều xong rồi, sớm biết rằng an an ổn ổn sống thì tốt rồi.

Vân Hạc cũng lập tức liền hiểu được, bọn họ đã muốn hoàn toàn thất bại rồi, đây là Quỷ vương một cái mưu kế, đột nhiên xuất thủ tập kích Triệt Nhi, hắn cần tầm chắn bảo vệ tính mệnh, Long Phi một cái xoay người ôm Triệt Nhi liền né tránh.

“Muốn chết.” Tiêu Nam Hiên mâu quang lạnh lùng, xuất chiêu liền hướng Vân Hạc ngực chụp đi, hắn gặp không chỗ có thể trốn, cuống quýt bên trong, liền kéo thái tử một bên đang run rẩy qua chắn cho chính mình.

Tiêu Nam Hiên bàn tay không lưu tình chút nào đánh đi lên, hắn cơ bản có thể dừng chiêu lực, nhưng là hắn không nghĩ ở tha thái tử một mạng, hắn đã cho thái tử một cơ hội thái tử, là hắn không quý trọng.

Phốc, một ngụm máu tươi liền theo thái tử trong miệng phun tới, hắn không thể tin được hồi đầu lấy tay chỉ vào Vân Hạc: “Người...” Nói còn chưa dứt lời, gục địa khí tuyệt bỏ mình.

Giờ phút này, vương phủ thị vệ nhất ứng mà lên, rất nhanh liền xuất đao kề cận cổ Vân Hạc, cũng chế phục rồi hắn mang đến tùy tùng, tại kia chờ Vương gia xử lý.

“Vân Hạc, ngươi không nghĩ tới hội thất bại trong gang tấc đi.” Tiêu Nam Hiên mâu quang lạnh vô cùng bắn thẳng đến hắn.

“Từ xưa được làm vua thua làm giặc, vô nghĩa không cần phải nói rồi, nếu dừng ở trong tay của ngươi, muốn giết muốn chém tùy ngươi.” Vân Hạc nhắm mắt lại, một bộ chờ chết bộ dáng.

“Yên tâm, muốn chết còn không dễ dàng, bất quá, bốn vương sẽ không cho ngươi cùng người cái kia hạ lưu nữ nhi như vậy thoải mái chết đi, bốn vương muốn cho các ngươi muốn chết không thể muốn chết không thể, người tới, bắt hắn cho bốn vương áp tiến thiên lao.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng phân phó .

“Tuân lệnh, Vương gia.” Hai cái thị vệ lập tức liền áp hắn rời đi.

Tiêu Nam Hiên quay đầu nhìn quỳ trên mặt đất này bị chế phục thị vệ phân phó nói: “Đem bọn họ sung quân.”

“Tuân lệnh, Vương gia.”

Đợi cho thị vệ đều rời đi, Long Phi thể này mới ôm Triệt Nhi đi tới, Triệt Nhi lập tức theo hắn trong lòng chạy đến, chạy tiến Tiêu Nam Hiên trong lòng đến: “Hoàng huynh, ngươi không có việc gì, ngươi thật sự không có việc gì.”

Hắn sủng ái ai sờ Triệt Nhi đầu: “Hoàng huynh không có việc gì.”

Giờ phút này, Cổ tướng quân cùng Cổ Thần đột nhiên đi vào đến, quỳ một gối xuống địa bẩm báo nói: “Vương gia, phản loạn đã muốn toàn bộ đều đầu hàng.”

“Tốt. Cổ tướng quân vất vả rồi, kia bọn họ liền giao cho ngươi phụ trách.” Tiêu Nam Hiên nhìn hắn, khen ngợi đến.

“Thần tuân chỉ.” Cổ tướng quân vội vàng tạ ơn, sau đó cùng Cổ Thần rời đi.

Triệt Nhi nhìn bọn họ, đột nhiên hỏi một câu: “Hoàng huynh, sư huynh, kia hoàng tẩu đâu? Nàng ở nơi nào?”

158. Chương 158: Lại Là Mười Ngày

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi lẫn nhau nhìn thoáng qua, tựa hồ không biết nên như thế nào cùng Triệt Nhi giải thích.

“Mau nói cho ta biết nha, hoàng tẩu ở nơi nào?” Triệt Nhi lo lắng thúc giục, nếu hoàng huynh không có việc gì, hắn muốn biết hoàng tẩu có an toàn không?

“Triệt Nhi, nàng ra ngoài rồi, quá hai ngày trở về.” Tiêu Nam Hiên cũng dùng một giọng như Long Phi.

“Lại gạt người, sư huynh gạt ta, hoàng huynh cũng gạt ta.” Triệt Nhi trừng mắt bọn họ.

“Triệt Nhi, không được hồ nháo, người xem hoàng huynh không có chuyện tình có phải hay không? Kia hoàng tẩu cũng nhất định không có chuyện tình.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí nghiêm túc, sau đó mới giải thích nói.

Nghe được hắn nói như vậy, Triệt Nhi mới an tĩnh lại, ngẩng đầu hỏi: “Hoàng huynh, ta đây khi nào thì có thể nhìn đến nàng?”

“Rất nhanh, chỉ cần Triệt Nhi ngoan ngoãn, hoàng huynh rất nhanh liền mang nàng nhìn người, tốt lắm, hiện tại người trở về phòng ngủ.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí có chút không kiên nhẫn, hắn tâm đều ở tên người Vân Phi Tuyết.

“Được.” Triệt Nhi thế này mới đi theo nha hoàn rời đi.

“Sư huynh, nếu không ta đi thiên lao nhìn xem?” Long Phi hỏi.

“Vẫn là khoan đi, phải nhìn xem Vân Hạc có thể hay không giao ra thuốc giải?” Tiêu Nam Hiên ngăn cản đến, kỳ thật hắn so với Long Phi càng lo lắng, nhưng là hắn hiện tại phải chờ.

Vân Phi Tuyết ngồi ở thảo đôi thượng, dựa vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần.

Leng keng, vang lên rồi thiết liên khai khóa thanh âm, nàng mở to mắt, liền coi trọng mặt nhà tù cửa một đạo quang mang chói mắt, lòng của nàng lộp bộp một chút, nhanh như vậy Vân Hạc đã bị trảo vào được.

“Đi vào, cọ xát cái gì?” Thị vệ đem Vân Hạc đẩy mạnh rồi nhà tù.

Vân Phi Tuyết liền thấy hắn một thân chặt vật bị quan đến chính mình cách vách nhà tù, chính là lạnh lùng nhìn hắn.[Ghi chú: Nhà tù chỉ dùng những cột gỗ để ngăn cách, cho nên có thể nhìn thấy được những tù nhân khác phòng.]

“Tuyết Nhi.” Vân Hạc kêu một tiếng, liền thấy nàng cũng chặt vật không chịu nổi, một thân đã muốn làm thấu vết máu.

“Người cũng vào đây, thì mọi việc đã thất bại rồi.” Vân Phi Tuyết trên mặt không mang theo một tia biểu tình nói đến, phía sau nếu quá nóng tình, cũng sẽ khiến cho hắn hoài nghi.

“Thất bại rồi, hết thấy đều xong rồi.” Vân Hạc thở dài, mệt mỏi mặt giống lập tức già đi hơn mười tuổi.

Vân Phi Tuyết trong lòng cười lạnh nói, người đương nhiên sẽ thất bại, nhưng là trên mặt cũng không thể biểu hiện ra ngoài, cũng lập tức ngồi vào: “Thất bại thì không lẽ Quỷ vương không có chết?”

Nghe được nàng hỏi như vậy, Vân Hạc mới đột nhiên nghĩ đến hỏi: “Ngày đó buổi tối sao lại thế này?”

“Ta cũng không biết.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, sau đó đến: “Ta chỉ là chiếu của người kế hoạch, sau lại thấy hắn chậm rãi ngủ say, hay dùng đã sớm chuẩn bị tốt chủy thủ thống tiến hắn ngực, đại khái đột nhiên đau đớn kích thích rồi hắn, hắn đột nhiên rống lên một tiếng, theo sau liền hôn mê đi qua, sau lại thị vệ liền vọt tiến vào...” Còn lại không cần nàng nói, hắn cũng biết rồi.

“Lão phu tính kế cả đời, đến cuối cùng luôn thất bại trong gang tấc, này đại khái chính là mệnh, chính là không nghĩ tới cuối cùng bởi ở lão phu bên người cư nhiên là người.” Vân Hạc như là có chứa nhiều cảm khái.

“Người là không nghĩ tới cuối cùng bởi ở người cùng nhau, cư nhiên là một cái bị người hạ độc được khổng chế nữ nhi.” Vân Phi Tuyết có chút lạnh trào đến, cố ý đem đề tài chuyển tới độc được thượng.

“Oán đi, dù sao hận lão phu, oán lão phu nhiều người nhiều đếm không xuể, cũng không để ý người một cái.” Vân Hạc như là hoàn toàn không có lúc trước khí diễm, tựa vào tường biên, vô lực nói đến.

Thấy hắn tựa hồ cũng không nghĩ đến chuyện thuốc giải, Vân Phi Tuyết vươn tay đi, trực tiếp muốn tới: “Thuốc giải đâu, cho ta.”

Vân Hạc sững sờ, lãnh trào đến: “Tuyết Nhi, người là không phải hồ đồ rồi? Người hiện tại chung quy đều là vừa chết, muốn hay không thuốc giải còn có cái gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có khác nhau, ta tình nguyện chết ở Quỷ vương thiên đảo vạn quả hạ, cũng không muốn chết ở cha trong tay.” Vân Phi Tuyết lạnh lùng đến.

“Vì cái gì?” Vân Hạc mâu trung lại lộ ra một chút âm trầm.

“Bởi vì ngươi là cha ta, một người chết ở trong tay chính cha mình là cỡ nào bi ai. Mà ngươi đâu, ngươi liền thật sự máu lạnh tuyệt tình, ngươi thật muốn tự tay giết chính mình nữ nhi? Ngươi cảm thấy máu tươi trên tay ngươi còn thiếu sao? Ngươi còn muốn dính máu thân nhân chính mình?” Vân Phi Tuyết một tiếng thanh ép hỏi hần.

Vân Hạc kinh ngạc nhìn nàng có hơn mười phần chung, sắc mặt âm tình bất định biến hóa .

“Ta nói không đúng sao?” Vân Phi Tuyết không nghĩ cho hần tỉnh lại cùng khiếp sợ cơ hội, lại tiếp tục nói đến.

“Ha ha, ha ha.” Hần đột nhiên vươn chính mình hai tay, sau đó cuồng tiếu đứng lên, cười thê thảm bi ai, đã lâu mới đến: “Phải, hai tay này đã muốn dính rất nhiều máu người, ta như thế nào còn có thể dính thượng của ngươi máu tươi? Ngươi là nữ nhi của ta nha.”

Vân Phi Tuyết trong lòng âm thầm vui vẻ, hần nói như vậy có phải hay không yếu cấp cho nàng thuốc giải, nhưng là nàng không thể khẩn cấp, chính là ngồi ở kia bất động nhìn hần.

“Tuyết Nhi, thuốc giải tương tự lệ, chỉ có ở độc phát thời điểm mới có thể dùng, nếu chúng ta còn có thể sống đến cái kia thời điểm, cha liền đem thuốc giải cho ngươi.” Vân Hạc đột nhiên nói.

Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Vân Phi Tuyết sửng sốt, chính là không biết hần là không phải ở kéo dài? Cho dù hần là kéo dài, nàng lại có biện pháp gì? Nếu phía sau nàng không nên thuốc giải, lấy hần giao hoạt nhất định hội hoài nghi.

“Tuyết Nhi không tin cha?” Vân Hạc thấy nàng không nói lời nào, ra tiếng hỏi.

“Không có, chỉ là sợ độc phát thời điểm, ta đã sớm đã chết.” Vân Phi Tuyết liếc hần một cái nói, không biết hần nói là không phải thật sự?

“Mười ngày, ba tháng, chỉ kém mười ngày đi ra rồi, mặc cho số phận đi, dù sao đều là tử.” Vân Hạc đơn giản nhắm mắt lại, thất bại rồi cũng tốt, hần cái gì cũng không dùng suy nghĩ, đi lao lực cân não bày ra.

Mười ngày? Vân Phi Tuyết cũng không nói nữa, nàng cũng chỉ có thể tận nhân sự nghe thiên mệnh rồi, chính là vì cái gì nàng đột nhiên nhớ đến hần? Hần sẽ nhớ đến nàng sao? Lắc đầu, nàng làm sao vậy? Khi nào thì nàng cũng biến như thế?

Nhà tù bên ngoài.

Một cái lao đầu tất cung tất kính cùng Tiêu Nam Hiên hồi báo : “Vương gia, thuộc hạ chợt nghe đến bọn họ nói này đó.”

“Bốn vương đã biết, ngươi trước đi xuống, hảo hảo trông giữ, có chuyện gì lập tức hồi bẩm bốn vương.” Tiêu Nam Hiên vung tay lên phân phó nói.

“Tuân lệnh, Vương gia, kia thuộc hạ về trước nhà tù rồi.” Lao đầu nói xong, liền lui xuống.

Một bên Long Phi thế này mới nói: “Mười ngày, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nan đến lại là cái kia lão hồ li đang làm cái gì mưu kế?”

“Rất đơn giản, Long Phi, ngươi tìm hiểu một chút, tương tự lệ độc có phải hay không cần độc phát thời điểm mới có thể dùng thuốc giải, như vậy chỉ biết hần nói thiệt giả rồi.” Tiêu Nam Hiên phân phó nói, như vậy hần mới có thể nghĩ biện pháp đối phó hần, sớm một chút lấy đến thuốc giải.

“Được, sư huynh, ta đi nhanh về nhanh.” Long Phi lộn thân liền rời đi.

Tiêu Nam Hiên nhìn thiên lao nhập khẩu, hần có một loại ức chế không được cảm xúc, hần muốn vào xem nàng được không? Hai ngày rồi, nàng có tốt không? Ăn ngon sao? Ngủ tốt sao?

Thật sự là điên rồi, hấn thăm mắng chính mình một chút, trong nhà tù như thế nào có thể tốt? Nếu tốt sẽ không là thiên lao rồi.

Cố gắng ức chế ý nghĩ chính mình vọt vào, xoay người bước đi, hấn nếu muốn nghĩ cho dù thấy nàng thì sẽ nói cái gì? Chỉ sợ là vì Vân Hạc hoài nghi mà cho nhau thương tổn, kia còn không bằng không đi vào.

Kinh thành trên đường cái, nơi nơi truy nã rồi bỏ cáo, Vương phi ám sát Vương gia, thái tử cùng Vân Hạc liên can, nửa đêm xông vào vương phủ ý đồ bức cung, thái tử đương trường bị mất mạng, còn lại nhân bị nhốt đánh vào thiên lao, chờ xử quyết.

Trong lúc nhất thời, kinh thành tửu lâu, trà lâu..... Nơi nơi đều là ở nghị luận chuyện này mọi người, ba năm cái ngồi ở cùng nhau vụng trộm đàm luận.

“Này bị phế thái tử cùng Vân Hạc cũng quá lớn mật rồi, cư nhiên dám bức cung.”

“Là nha, ta thế này mới hiểu được, nguyên lai cái kia thời điểm Vương gia thích cái kia Vân gia tiểu thư biểu hiện, nguyên lai là vì che mắt bọn họ nha.”

“Ta đã nói sao? Vương gia như thế nào hội đột nhiên thích thượng nàng? Hoàn hảo giống đối nàng dị thường hảo, nguyên lai đã sớm biết của nàng âm mưu.”

“Vương gia quả nhiên không đơn giản.”...

Một cái diện mạo anh tuấn mỹ nam tử, nhìn chăm chăm trên tường bố cáo, quyền đầu gắt gao toản khởi, hấn chỉ biết tỷ tỷ nhất định có việc? Nhưng là nàng vì cái gì muốn ám sát Vương gia? Mặc kệ cái gì nguyên nhân? Hấn đều tin tưởng tỷ tỷ nhất định có chính mình lý do, hấn phải làm, chính là nhất định phải đem tỷ tỷ cứu ra đi, nghĩ vậy, xoay người bước đi.

Trên cao, một cái tà mị thân ảnh đứng ở nơi đó, hẹp dài yêu nghiệt hai tròng mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm kia trương bố cáo, khéo môi lại mang theo yêu mị tươi cười, Tiểu Tuyết Nhi của hấn chính là không giống người thường, việc làm tổng hội ngoài dự đoán mọi người, Vương phi đều tiểu làm, bất quá không quan hệ, càng là như vậy, hấn càng thích, hướng về phía thiên lao phương hướng, khẽ mở bạc thần đến: “Tiểu Tuyết Nhi, ta lập tức sẽ cứu ngươi rồi.”

159. Chương 159: Hai Bên Liên Thủ

Đêm đen, thời điểm con người đều yên giấc chính là thời điểm hành động vụng trộm.

Lúc này tại nhà tù phía đông, Nam Cung Vãn Thiên đánh giá cẩn thận nhà tù, chờ thời cơ.

Đang ở trong tuần tra thị vệ đội, đột nhiên có một người dừng lại cước bộ đến: “Đội trưởng, ta mắc... đi phương tiện một chút.”

“Trương Tam, liền ngươi bận rộn.” Một cái dẫn đầu mô dạng nhân lắc lắc thủ nói.

“Cám ơn đội trưởng, cám ơn đội trưởng.” Trương Tam vội vàng chạy đến hẻo lánh địa phương, cởi bỏ quần...

Nam Cung Vãn Thiên ở hấn phía sau một chưởng liền đánh ngất hấn, sau đó đem hấn kéo tới một bên, rất nhanh thay hấn quần áo, dịch dung thành bộ dáng của hấn, đi trở về trong đội.

“Trương Tam, chỉ trong thoáng chốc, ngươi nha liền như thế nào giống như biến gãy?” Đội trưởng phiết rồi hấn liếc mắt một cái, chỉ đùa một chút.

“Ha ha, sẽ không là chính mình giải quyết qua đi.” Mọi người nở nụ cười một chút.

“Hắc hắc.” Nam Cung Vãn Thiên hắc hê ra mặt, xấu hổ cười.

“Ha ha, sẽ không là thật đi.” Mọi người cười lợi hại hơn rồi, nhưng đều là cười mà qua, ai cũng không đi ở miệt mài theo đuổi.

Nam Cung Vãn Thiên xen lẫn trong bên trong, ánh mắt nhưng vẫn nhìn cửa nhà tù, nghĩ làm sao có thể tiến trà trộn vào trong nhà tù cứu tỷ tỷ.

Nhà tù phía tây, một cái một thân hắc y che mặt, chỉ lộ ra một cái yêu nghiệt đôi mắt nam nhân nhìn xem trong tay thuốc bột, đếm rồi đếm, đủ, cũng đủ lược đổ bên ngoài này binh lính rồi.

Nhìn xem canh giờ cũng kém không nhiều lắm rồi, một thân ảnh liền bay đi ra ngoài.

“Ai.” Có nhân phát giác một bóng người hiện lên, lập tức liền hôn mê bất tỉnh, chính là nháy mắt công phu, bên ngoài liền tập trung một đoàn thị vệ.

Nam Cung Vãn Thiên ở phát hiện dị thường thời điểm, liền trốn được rồi một bên, mặc kệ hắc là ai vậy? Mục là cái gì? Dù sao như vậy vừa lúc giúp chính mình.

“Người là ai?” Còn lại thị vệ lập tức vây quanh lại đây, cũng lớn tiếng hô: “Không tốt rồi có nhân cướp ngục.”

Nghe được có người kêu cướp ngục, canh giữ ở trong phòng giam lao đầu lập tức cảnh giác đứng lên, lập tức phân phó một bên một cái thị vệ đều: “Người nhanh thông báo Vương gia.”

“Tuân lệnh.” Thị vệ vội vàng rời đi.

“Mau, mọi người bao vây lấy cửa, đừng cho người tiến vào.” Lao đầu vội vàng phân phó nói, hắc chỉ cần bảo vệ cho nhà tù là đến nơi.

“Tuân lệnh.” Bên cạnh thị vệ lập tức tề lực quan thượng thật dày cửa sắt, cùng sử dụng thiết côn đứng vững.

Nhà tù ngoại, hắc y nhân hòa Nam Cung Vãn Thiên giả trang thị vệ đối trì, bên cạnh đều là tể xiu thị vệ.

“Không nghĩ tới, thị vệ còn có người người như vậy, ta còn thật sự là xem người rồi, thức thời điểm tránh ra.” Hắc y nhân hước diễn hai tròng mắt, đều là lạnh như băng, hắc không thời gian háo .

“Vậy người còn cạo xát cái gì? Tiến nhà tù cứu người, người cứu người, ta cứu ta.” Nam Cung Vãn Thiên nói xong liền hướng nhà tù cửa xông vào, hắc mới không công phu cùng hắc háo đầu, hắc muốn nhanh lên nhìn thấy tỷ tỷ.

Hắc y nhân sững sốt, lập tức hiểu được, hắc cũng là dịch dung tới cứu nhân, trách không được.

Nam Cung Vãn Thiên đến nhà tù cửa, nhìn thật dày cửa sắt, dùng tới nội lực, cửa sắt lại không chút sứt mẻ, không chịu hết hy vọng, lại dùng hết toàn lực, kia cửa sắt vẫn là vững như Thái Sơn.

Lập lại thử vài lần, đều không có dùng, có chút thở hổn hển không thể không buông tha cho, vừa định kêu cái kia hắc y nhân hỗ trợ? Liền thấy, hắc chính mâu trung mang theo trêu đùa nhìn chính mình.

Nam Cung Vãn Thiên có chút cảm tức đến: “Uy, người không phải cứu người sao? Còn thất thần làm gì? Hỗ trợ.”

“Đừng cố sức khí rồi, cái kia cửa sắt cho dù mười cao thủ võ lâm cũng không có biện pháp đẩy nó ra, huống chi hiện tại chỉ có chúng ta hai người.” Hắc y nhân tựa hồ cũng không như thế nào lo lắng.

“Kia làm sao bây giờ? Người là tới cứu người sao? Còn không nghĩ biện pháp.” Nam Cung Vãn Thiên có chút lo lắng rồi, nếu hiện tại sẽ không ra tỷ tỷ, nói không chừng về sau vốn không có cơ hội rồi.

“Ta đã sớm chuẩn bị tốt rồi.” Hắc y người ta nói, mượn ra hai bao thuốc nổ.

Nam Cung chưa diện nghi hoặc nhìn hắc đến: “Người muốn dùng thuốc nổ nổ tung cửa sắt, người đầu óc không bệnh đi.” Hắc còn chưa từng có nghe nói qua, thuốc nổ có thể tác thiết.

Hắc y nhân nhìn hắc thẳng lắc đầu đến: “Trên đời này như thế nào sẽ có người như vậy ngu ngốc? Ai nói kia nó tác cửa sắt rồi, nơi này thấy rõ ràng rồi.” Nói xong, liền đem thuốc nổ đặt ở không xa cánh cửa.

“Nguyên lai là như vậy.” Nam Cung Vãn Thiên lập tức hiểu được, hắc muốn oanh tạc bức tường, không sai, lại chỉ có như vậy bọn họ mới có khả năng đi vào.

Hắc y nhân nói liền châm thuốc nổ, sau đó dùng tay kéo trụ hắc đến: “Tránh mau.”

Nơi khác, Long Phi vội vã đuối tới thư phòng, vừa mở ra cửa phòng, Tiêu Nam Hiên liền khấn cấp trước mở miệng hỏi nói: “Thế nào?”

“Sư huynh, ta hỏi qua rồi thuốc giải tương tư lệ cũng là yếu ở độc phát thời điểm ăn, nếu không là vô dụng.” Long Phi vội vàng trở lại nói.

“Thật là như vậy, thì phải là Vân Hạc không có đùa giỡn cái gì hoa chiêu, thay lời khác nói, chỉ cần mười ngày trong vòng, ta không xử tử bọn họ, Vân Hạc sẽ cấp nạng thuốc giải rồi.” Nghĩ đến, Tiêu Nam Hiên tâm tình thoải mái một chút.

“Nhưng là, sư huynh không đừng quên, từ trước ta hướng tạo phạm phản chi tội nhân, đều đã ở trong vòng ba ngày xử quyết, người phải như thế nào hướng người trong thiên hạ giải thích này mười ngày?” Long Phi mâu trung mang theo sầu lo, làm như vậy chỉ sợ sở hữu đại thần đều phải phản đối.

Tiêu Nam Hiên lâm vào trầm tư, lại hần yếu như thế nào cùng người trong thiên hạ công đạo này mười ngày? Nếu không có làm cho người ta tâm phục lý do, chỉ sợ lại hội rước lấy phân tranh.

“Sư huynh, không cần nóng vội, chúng ta còn có thời gian, chúng ta suy nghĩ tưởng, có cái gì có thể trì hoãn hành hình lý do?” Long Phi lại đã.

“Chỉ là bọn hần tội ác tày trời, nào có cái gì trì hoãn hành hình lý do?” Tiêu Nam Hiên ngữ khí có chút sầu lo.

Giờ phút này cửa đột nhiên truyền đến một cái thị vệ lo lắng bẩm báo thanh: “Vương gia, có người xông vào thiên lao.”

Cái gì? Giờ phút này? Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi lẫn nhau liếc mắt một cái, bay nhanh xoay người liền ra thư phòng, thì triển khinh công hướng thiên lao tiến đến.

Ầm... Một tiếng kịch liệt tiếng nổ mạnh vang lên, nhà tù một trận run run, bên trong lao đầu nhìn bên cạnh có chút đáng vẻ quê mùa tường, thậm kê một tiếng không tốt.

Hắc y nhân nhìn cái kia bị nổ tung động, nhìn Nam Cung Vãn Thiên đi ra: “Đi thôi, hiện tại liền dễ dàng hơn.”

Chỉ là bọn hần thân mình vừa xong nhà tù tiền, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi liền từ trên trời giáng xuống chặn bọn họ phía trước.

“Đứng lại.” Lãnh hách một tiếng.

“Ta còn tưởng ai đâu? Nguyên lai là Quỷ Vương.” Hắc y nhân hước diễn, mâu để vươn lại hiện lên một tia lo âu.

“Quỷ Mỹ, Nam Cung Vãn Thiên, đêm nay đều đến hôm nay lao tới làm cái gì? Chẳng lẽ cũng tưởng ném thử hôm nay lao tư vị.” Tiêu Nam Hiên một chút liền vạch trần mở bọn họ thân phận, biết bọn họ là tới cứu Vân Phi Tuyết, trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái.

“Quỷ Vương rốt cuộc là Quỷ Vương, nếu vạch trần ta cũng sẽ không dùng trang rồi, nói đội thứ này, cũng không phải ta Quỷ Mỹ phong cách,” Quỷ Mỹ một chút thoát đi chính mình màu đen khăn che mặt.

Nam Cung Vãn Thiên cũng thoát đi chính mình mặt nạ đến: “Vương gia, danh nhân trước mặt không nói tiếng lóng, ta hôm nay là tới cứu tỷ tỷ, nếu Vương gia ngăn cản, ta cũng nhất định hội xông vào.”

“Tỷ tỷ?” Quỷ Mỹ hồi đầu nhìn hần, “Chẳng lẽ cũng là Vân Phi Tuyết?”

“Phải.” Nam Cung Vãn Thiên gật đầu, cũng lập tức hiểu được hỏi: “Người cũng là tới cứu của nàng?”

“Chúng ta Tiểu Tuyết Nhi thật đúng là có nhân duyên, ngay cả Cái Bang tương lai bang chủ sẽ không tích mạo hiểm tới cứu nàng, nếu chúng ta mục nhất trí, vậy liền thủ đi.” Quỷ Mỹ vừa dứt lời, xuất thủ liền hướng Tiêu Nam Hiên tập kích mà đi.

Nam Cung Vãn Thiên cũng bay nhanh xuất thủ tập kích Long Phi, hiện tại chỉ có thể lựa chọn liên thủ rồi, dù sao cứu tỷ tỷ quan trọng hơn.

Mà lúc này, ngồi vào địa lao lý Vân Phi Tuyết chỉ sợ nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, bên ngoài bốn nam nhân chưa kịp rồi nàng đánh khí thế ngất trời đầu, cũng có ý là, bọn họ đều là vì cứu nàng.

Bốn nhân ảnh chột cao chột thấp, chột trái chột phải, qua lại chớp lên, làm cho người ta căn bản thấy không rõ bọn họ chiêu thức.

“Bảo hộ Vương gia.” Giờ phút này bên ngoài đã muốn vây chậm tay cầm cung tiến thủ thị vệ.

“Quý Vương, người đã không nghĩ yếu nàng, như vậy cho ta, làm cho ta mang đi nàng, ta cam đoan, từ nay về sau người ở cũng sẽ không nhìn thấy nàng.” Quý My một bên cùng Tiêu Nam Hiên so chiêu một bên đến.

“Quý My, người dựa vào cái gì mang đi nàng?” Cử đến hần nói muốn dẫn đi Vân Phi Tuyết, Tiêu Nam Hiên liền mơ hồ dâng lên một cổ tức giận.

“Quý Vương, ta như thế nào nghe người khẩu khí giống ở ghen? Đừng quên, người nhưng là yếu xử tử nàng.” Quý My diễn cười.

“Kia cũng là bốn vương chuyện tình, với người không có gì quan hệ.” Ghen, hần hội ghen.

“Đáng tiếc ta hôm nay nhất định phải mang đi nàng.” Quý My mâu quang lạnh lùng, không có bình thường tà mị.

“Vậy thử xem.” Tiêu Nam Hiên cũng đồng dạng mâu quang lạnh lùng, chính mình đã sớm không vừa mắt hần rồi.

160. Chương 160: Nam Nhân Trong Lúc Đó

Kia một bên. Long Phi một bên giao thủ một bên đối với hần đến: “Người có thể đi trở về, nàng không có việc gì.”

Nam Cung Vãn Thiên sững sốt, chẳng lẽ nơi này có cái gì chuyện gì không muốn người khác biết, lập tức hỏi: “Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?”

Long Phi cười lạnh một tiếng: “Người không tin ta, người cho là người cùng Quý My có thể mang đi nàng sao? Kia quả thực là thiên phương dạ đàm.”

“Phải thử một lần mới biết được.” Nam Cung Vãn Thiên không muốn buông tha cho, dù sao hần hôm nay là bất cứ giá nào rồi, xuất thủ càng ngày càng ngoan.

Long Phi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hần không thể ra nặng tay, nếu không Phi Tuyết sẽ không tha thứ hần, huống chi hần cũng không muốn cùng Cái Bang kết thù, tiểu tử này nhưng là Cái Bang thiếu bang chủ, đầu óc đột nhiên linh quang chợt lóe, vội vàng bỏ lại hần, phân thân phi khai sư huynh cùng Quý My, đến: “Sư huynh, ta nghĩ đến biện pháp rồi.”

Tiêu Nam Hiên sững sốt đến: “Long Phi, người đang nói cái gì?” tay vẫn chưa ngừng lại, bốn người dây dưa cùng một chỗ.

Long Phi nhưng chưa trả lời hần, hướng về phía Quý My cùng Nam Cung Vãn Thiên đến: “Các người chạy nhanh tìm một cơ hội rời đi nơi này, đi vương phủ chờ chúng ta, ta sẽ nói cho các người sao lại thế này?” Nếu không nói cho bọn họ, chỉ sợ thiên lao sẽ không an bình, mỗi ngày đến bữa bãi, càng sợ bọn họ không thể nghĩ ngờ trung lộ xáo thành chuyện.

Bọn họ nghi hoặc nhìn hần, hần đang làm cái gì? Cư nhiên làm cho bọn họ đi vương phủ?

“Như thế nào? Không dám sao?” Long Phi cố ý châm chọc .

“Thiên lao đều dám sấm, huống chi một cái vương phủ.” Quý My một bộ không cần bộ dáng, dù sao đêm nay yếu cướp đi Vân Phi Tuyết là không có khả năng rồi.

Nam Cung Vãn Thiên lại khinh thường nhất cổ đến: “Vương phủ ta đã muốn rất quen thuộc rồi.” Hần đều tiến vào đi vài lần, sợ cái gì?

“Tốt lắm, các người tìm một cơ hội rời đi.” Long Phi phân phó nói.

Quỷ Mỹ cùng Nam Cung Vãn Thiên gật gật đầu, đột nhiên phi thân trèo tường mà đi.

Mặt sau thị vệ lập tức bắn tên, một trận vũ tiễn liền theo bọn họ phương hướng ly khai bắn tới, sau đó sẽ đuổi theo ra đi.

“Đứng lại, không cần đuổi theo, các người không phải bọn họ đối thủ.” Tiêu Nam Hiên gọi lại bọn họ, tin tưởng lấy bọn họ võ công tránh thoát đều là dễ dàng.

“Tuân lệnh Vương gia.” Thị vệ dừng lại cước bộ. Vội vàng nâng lên binh lính hôn mê.

Tiêu Nam Hiên thế này mới xoay người hỏi: “Long Phi, người vừa rồi nói cái gì?”

“Sư huynh, chúng ta không phải đang ở sâu như thế nào kéo dài thời hạn thi hành án sao? Hôm nay Quỷ Mỹ cùng Nam Cung Vãn Thiên vừa lúc vô tình bên trong giúp một cái mang, người có thể cầm lấy này nhọc điểm, nói hấn dư đảng chưa rõ ràng, trì hoãn hành hình.” Long Phi giải thích nói.

“Hảo, liền như vậy?” Tiêu Nam Hiên đồng ý gật gật đầu, sau đó cất bước liền hướng thiên lao đi đến, hấn thật sự nhìn không được muốn đi thấy nàng rồi.

Thiên lao lý, Vân Phi Tuyết như trước ngồi ở đạo thảo đôi thượng, nàng nghe được bên ngoài tiếng đánh nhau, cùng có nhân cướp ngục tiếng la, nan đến là có người tới cứu Vân Hạc, vụng trộm đánh giá một chút bên cạnh nhìn như nhắm mắt dưỡng thần Vân Hạc, hấn giống như cũng không có gì phản ứng.

Cửa thiên lao bị mở ra rồi, Tiêu Nam Hiên bước đi rồi tiến vào, liền nhìn đến nàng tóc có chút hỗn độn, sắc mặt có chút tái nhợt, trên người vẫn là kia kiện vết máu loang lổ quần áo, ngồi ở kia đạo thảo thượng, trong lòng một trận đau lòng, mâu quang cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Vân Phi Tuyết cũng là giống nhau, mở to mắt nhìn hấn, đột nhiên có một loại tưởng bỏ nhào vào hấn trong lòng xúc động, nhưng là nàng không thể.

Một bên Vân Hạc thậm chí ngay cả mắt đều không có mở.

“Bốn vương gặp các người quá thực thoải mái, nghĩ như thế nào dám người tới cứu các người sao? Có phải hay không thực thất vọng?” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng trào phúng, đột nhiên lãnh hách đến: “Nói, vừa rồi ý đồ cứu các người là ai?”

Có người cứu hấn? Vân Hạc sững sốt, nhưng cũng vẫn chưa mở to mắt, chính là nói một câu: “Vương gia có bản lĩnh chính mình đi điều tra, lão phu không biết.”

“Vân Phi Tuyết, người cho là của người ngục trang có thể giấu diếm được bốn vương sao? Hiện tại có phải hay không thực hối hận?” Tiêu Nam Hiên cố ý lại đem đầu mâu chuyển hướng về phía nàng.

Vân Phi Tuyết biết hấn là cố ý trở nên gay gắt chính mình cùng hấn mâu thuẫn, làm cho Vân Hạc tin tưởng, chính là lạnh lùng đến: “Ta hiện tại không lời nào để nói, hối hận người có thể buông tha ta, nếu không thể, kia muốn giết muốn chém tùy người.”

“Yên tâm, bốn vương hội thành toàn người, về phần chết như thế nào? Bốn vương nhất định sẽ cho người một cái thực đặc biệt chết kiểu này.” Tiêu Nam Hiên tàn nhẫn đến.

“Tùy người.” Vân Phi Tuyết đơn giản nhắm hai mắt lại, nàng biết Vân Hạc phía sau nhất định ở vụng trộm quan sát nàng.

Đây là Long Phi vội vàng tiến vào đến: “Sư huynh, làm cho bọn họ chạy, bắt quá người tới bị thương, phỏng chừng chạy không xa, ta đã muốn hạ lệnh toàn thành điều tra.”

“Ân.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, sau đó mới đến: “Vân Hạc, người quả nhiên mưu tính sâu xa, còn để lại một tay, xem ra bốn vương còn muốn lưu trữ người, dẫn này chỗ tới nhân.”

Vân Hạc đột nhiên mở to mắt, theo dõi hấn, tựa hồ tưởng ở hấn mâu trông được ra nghi hoặc.

Tiêu Nam Hiên cũng nhìn thẳng hấn, một hồi lâu, hấn mới lại nhắm hai mắt lại.

“Sư huynh, chúng ta...” Long Phi ở hấn bên tai nhẹ nhàng nói xong cái gì? Thực tế là muốn làm cho hấn rời đi nhà tù.

“Hảo, chúng ta lập tức đi.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, theo sau liền ly khai nhà tù.

Nhà tù môn nhất bị quan thượng, Vân Hạc thể này mới mở to mắt như là chính mình hỏi đến: “Sẽ là ai?” Vừa rồi Quỷ Vương bộ dáng không giống nói dối, còn có kia tiếng nổ mạnh, không giống như là giả, bất quá mặc kệ là thật là giả, chỉ cần có nhân cứu chính mình đi ra ngoài là được.

Vân Phi Tuyết chính là quay đầu đến xem hắn, nàng đã ở nghi hoặc, chuyện này rốt cuộc là thật? Hay là giả?

Trong vương phủ.

Quỷ Mỹ cùng Nam Cung Vấn Thiên ngồi ở chỗ kia uống trà, cho nhau đánh giá.

“Nam Cung Vấn Thiên, ngươi là như thế nào nhận thức của nàng?” Hắn có vẻ có chút kỳ quái, một cái Cái Bang tiểu bang chủ cư nhiên sẽ đi cứu nàng.

“Ta, ngươi sẽ không dùng biết, bất quá ta đến biết ngươi như thế nào nhận thức tỷ tỷ? Máu tỷ tỷ uống ngon sao?” Nghĩ vậy, Nam Cung Vấn Thiên còn có chút sinh khí, bất quá làm cho hắn không nghĩ tới là, Quỷ Mỹ cư nhiên sẽ đi cứu tỷ tỷ.

“Uống tốt, ngọt thực, nhân cũng giống nhau.” Quỷ Mỹ cố ý nói được thực ái muội.

“Quỷ Mỹ, ngươi về sau tốt nhất cách tỷ tỷ xa một chút.” Nam Cung Vấn Thiên có chút uy hiếp đến, hắn loại này cũng chính cũng tà nhân, vẫn là cách tỷ tỷ xa một chút có vẻ hảo.

“Tiểu bang chủ, nàng cũng không phải nữ nhân của ngươi, ngươi gấp cái gì?” Quỷ Mỹ khỏe môi mang theo đùa, một cái chưa dứt sữa tiểu tử còn đe dọa hắn.

“Quỷ Mỹ, ta không cho ngươi vũ nhục tỷ tỷ.” Nam Cung hỏi thời tiết giận trừng mắt hắn.

“Nói không chừng về sau ta cho ngươi làm tỷ phu.” Quỷ Mỹ cố ý đùa hắn.

“Liền ngươi?” Nam Cung Vấn Thiên hèn mọn nhìn hắn.

“Ta làm sao vậy? Tỷ tỷ ngươi liền thích như ta vậy, ha ha.” Quỷ Mỹ vui vẻ cười lớn.

“Ngươi rất đặc ý rồi, tỷ tỷ nhưng là Vương phi.” Nam Cung Vấn Thiên câu nói đầu tiên ể ở hắn.

Quỷ Mỹ ngừng tiếng cười, tà mị dài mâu lộ ra một chút nguy hiểm quang mang theo dõi hắn.

Lúc này, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đột nhiên đi vào đến.

Quỷ Mỹ thể này mới thu hồi mâu quang, có chút bất mãn đến: “Quỷ Vương, ngươi cũng quá không có suy nghĩ rồi, làm cho chúng ta tại đây chờ ngươi, ngươi lại hiện tại mới trở về, nói đi, chúng ta chờ ngươi giải thích đâu.”

“Các ngươi hôm nay phải đi cứu Vân Phi Tuyết là sao?” Tiêu Nam Hiên ngồi xuống nhìn bọn họ hỏi.

“Ngươi không phải đã muốn đã biết?” Quỷ Mỹ hỏi ngược lại, ai trong lòng đều rõ ràng.

“Nhưng là các ngươi có biết hay không? Các ngươi không phải ở cứu nàng, mà là ở hại nàng.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói.

Cái gì? Quỷ Mỹ cùng Nam Cung Vấn Thiên đồng thời sửng sốt, theo sau châm chọc nói: “Chẳng lẽ ngươi đem nàng quan tiền thiên lao chính là ở cứu nàng?”

“Phải, sư huynh ở cứu nàng.” Một bên Long Phi đột nhiên tiếp nhận nói đến, sau đó giải thích nói: “Ta nghĩ các ngươi nhất định là nhìn đến bố cáo, nhưng là ta có thể nói cho ngươi, kia đều là giả, mục đích là làm cho nàng chiếm được lòng tin của Vân Hạc, mà hết thảy này đều là bởi vì thân thể của nàng trúng độc tương tự lệ, còn có không đến mười ngày sẽ phát tác, mà thuốc giải ở Vân Hạc trong tay, chúng ta sở dĩ đem nàng quan tiền nhà tù, vì làm cho nàng cùng Vân Hạc lấy đến thuốc giải, mà Vân Hạc cũng đáp ứng sẽ ở nàng độc phát khi cấp nàng thuốc giải, nếu các ngươi đem nàng bước đi rồi, kia của nàng độc làm sao bây giờ?”

“Tương tự lệ?” Nam Cung Vãn Thiên kinh ngạc kêu ra tiếng, hần nghe nói qua, đó là một loại thực độc độc được.

Quý My trầm tư giả, này hần biết, cũng chính là bởi vì nàng trúng loại này độc, mới dùng huyết độc chết rồi hần trong thân thể cái kia quái vật.

“Vì cái gì như vậy phiền toái? Để làm chi không buộc hần giao ra thuốc giải?” Nam Cung Vãn Thiên oán hận nói đến, hần cứ nhiên cấp tỷ tỷ hạ độc.

“Bốn vương là sợ, vạn nhất hần không chịu, hoặc là bị hủy thuốc giải thể nào? Mạng của hần không trọng yếu, nhưng là Phi Tuyết mệnh nhất định phải bảo trụ, bốn vương không nghĩ mạo hiểm.” Tiêu Nam Hiên nói đến.

161. Chương 161: Đột Biến Phát Sinh

Nam Cung Vãn Thiên nghe được hần nói như vậy, nhả ra khí đến: “Hoàn hảo, không có đem tỷ tỷ cứu ra, bằng không thật đúng là phiền toái rồi.”

“Chính là mười ngày, nếu mười ngày hần không chịu lấy thuốc giải, làm sao bây giờ? Người cứ chờ như vậy, có phải ngồi chờ chết hay không?” Quý My đột nhiên hỏi.

“Này bốn vương cũng nghĩ qua, chính là còn không có nghĩ đến biện pháp tốt, cho nên tại mười ngày đây, bốn vương ở phái người đi tìm Độc Y, ôm một đường hy vọng, có lẽ hần có thuốc giải, bất quá phương diện này, các người có thể đến hỗ trợ, Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang, tin tức linh thông, có thể biết Độc Y ở nơi nào? Quý My, người không phải biết độc sao? Có lẽ người có thể nghiên cứu một chút, mặc dù giải không được độc, có thể kéo dài thời gian cũng tốt.” Tiêu Nam Hiên nhìn bọn họ nói đến.

“Được, cứ quyết định như vậy, chúng ta đây liền cáo từ rồi.” Quý My nói xong, cũng không chờ hần đồng ý, xoay người bước đi.

Tiêu Nam Hiên cũng theo hần đi, biết đây là hần nhất quán phong cách.

“Ta đây cũng đi rồi, nếu có tin tức, ta sẽ đến nói cho Vương gia.” Nam Cung Vãn Thiên nói xong, cũng xoay người rời đi.

Đợi cho bọn họ đều rời đi, Long Phi mới đột nhiên cười khẽ một chút đến: “Không nghĩ tới, Phi Tuyết như vậy có nhân duyên, liền ngay cả nửa tà nửa chính Quý My đều phải cứu nàng.”

Tiêu Nam Hiên lại như thế nào cũng cười không được, xem Nam Cung Vãn Thiên cùng Quý My cứ nhiên dám mạo hiểm yếu cứu nàng, nghĩ đến nàng bị nam nhân khác nhớ thương, hần liền trong lòng dẫn phát ghen tuông.

“Sư huynh, không cần lo lắng, nói không chừng sự tình sẽ có đột nhiên chuyển cơ, Phi Tuyết mỗi lần đều có thể hóa hiểm vi di, lần này cũng nhất định sẽ không ngoại lệ.” Long Phi an ủi nói, nhìn hần sắc mặt khó coi, nghĩ đến hần ở lo lắng của nàng an nguy.

“Phải.” Tiêu Nam Hiên đáp, hần đều có chút cười nhạo chính mình, phía sau, hần cứ nhiên còn có tâm tình đi so đo này.

“Sư huynh, vậy người nghỉ ngơi đi, người đều đã muốn hai ngày không ngủ qua.” Long Phi mâu trung cất dẫu đau lòng.

“Long Phi, người cũng phải nghỉ ngơi đi.” Tiêu Nam Hiên cũng đối với hần quan tâm nói, chính mình hai ngày không nghỉ ngơi, hần cũng bởi rồi chính mình hai ngày.

“Được.” Long Phi gật đầu, có sư huynh những lời này, hần đã biết chừng rồi, tái khổ tái mệt cũng đáng được.

Ngày quá luôn rất nhanh, chỉ chớp mắt bảy ngày thời gian liền đi qua trong thiên lao.

Vãn Phi Tuyết đã ngủ ra mùi hôi thối của chính mình, nha, ngồi tù thực không phải sự tình tốt, không chỉ nói tắm rửa rồi, liền ngay cả uống miếng nước đều phải kêu nửa ngày, vụng trộm nhìn bên cạnh nhà tù Vãn

Hạc, hắn cơ hồ mỗi ngày đều tại kia nhắm mắt lại, cùng nàng cũng rất ít nói chuyện, bắt quá không nói vừa lúc, dù sao nàng cũng không có cái gì cùng hắn nói, ngồi ở này cùng hắn, đã muốn xem như hắn đã tu luyện rồi.

Một bên Vân Hạc đột nhiên mở to mắt, hướng về phía lao đầu liền hô: “Người tới.”

“Kêu la cái gì? Nói cái gì sự tình?” Một cái lao đầu đi tới, thái độ không tốt nói đến.

“Làm cho nàng đến cửa ta nhà tù đến.” Vân Hạc phân phó nói.

Vân Phi Tuyết cũng sửng sốt, hắn gọi chính mình đi hắn nhà tù, làm gì? Cho dù có nói cái gì, nói như vậy lại có cái gì khác nhau.

“Người cho là người là ai? Người đã nói khứ tự đi qua, chờ, ta đi bẩm báo Vương gia, chờ Vương gia mệnh lệnh.” Lao đầu hèn mọn nhìn hắn, đều đến này rồi, còn làm dáng, nói xong, liền phân phó một cái là thị vệ nói: “Người đi vương phủ hồi bẩm một tiếng.” Bọn họ là trọng phạm, hắn cũng không dám chậm trễ.

“Tuân lệnh.” Thị vệ vội vàng đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết thế này mới quay đầu nhìn hắn hỏi: “Có cái gì nói sao? Nói như vậy không được sao?”

Vân Hạc nhìn nàng, đột nhiên lộ ra một tia hồi hận quang mang đến: “Tuyết Nhi, cha đời này tối thực xin lỗi chính là ngươi, cho nên cha nghĩ hảo hảo cùng ngươi ở chung vài ngày, cho dù là cuối cùng vài ngày.”

Vân Phi Tuyết nhìn hắn, trong lòng cười lạnh, bây giờ còn đến sám hối có ích lợi gì? Thật là có điểm cảm giác mèo khóc chuột giả từ bi.

Vương phủ thư phòng.

Tiêu Nam Hiên ngồi ở thư phòng trung, thời gian càng ngày càng gần, hắn lại càng hoảng hốt, Nam Cung Vấn Thiên cùng Quý Mỹ không có chút tin tức, chính là không biết nàng ở thiên lao trung thế nào? Đã muốn vài thiên không nhìn quá nàng rồi, nàng ở thiên lao trung nhất định quá thực gian nan, nhưng là hắn cũng không có thể cho nàng gì chiếu cố cùng giúp.

Chỉ nha một tiếng, môn bị đẩy ra đến, Long Phi đi tiến vào đã nói đến: “Sư huynh, vừa rồi có thiên lao thị vệ đến bẩm báo, nói Vân Hạc đột nhiên muốn cho Phi Tuyết tiến hắn nhà tù.”

“Hắn như thế nào hội đột nhiên đưa ra như vậy yêu cầu?” Tiêu Nam Hiên đầu tiên hoài nghi đến, hắn không có đánh cái gì chú ý?

“Ta còn không nghĩ tới, chính là hiện tại làm sao bây giờ? Đồng ý vẫn là không đồng ý?” Long Phi lắc đầu đến, hắn cũng đoán không ra Vân Hạc trong lòng ý tưởng.

“Đi, đến thiên lao đi xem.” Tiêu Nam Hiên đứng dậy nói, đây là phía sau, hắn giống như cũng chỉ có thể đồng ý.

“Ân.” Long Phi đi theo hắn phía sau.

Vừa đến thiên lao, Tiêu Nam Hiên liền nhìn chăm chăm Vân Hạc lãnh trào đến: “Người như thế nào hội đột nhiên nhớ tới muốn nàng cùng ngươi giam chung một gian? Cũng là người nhóm muốn làm gì?”

“Ở của ngươi không coi vào đâu chúng ta có khả năng cái gì? Nay Vương gia đều phải hoài nghi, quên đi.” Vân Hạc không cười, có chút cố ý chọc giận đến.

“Bốn vương còn sợ các ngươi muốn làm xảy ra chuyện gì tình? Người tới, giúp bọn hắn phóng tới một cái trong phòng giam.” Tiêu Nam Hiên theo sau liền phân phó đến.

“Tuân lệnh, Vương gia.” Lao đầu vội vàng mở ra nhà tù, đem Vân Phi Tuyết đưa rồi Vân Hạc lao ngục.

Tiêu Nam Hiên mâu quang đảo qua Vân Phi Tuyết, rất nhanh dời đi.

Nhìn đến Vân Phi Tuyết đi vào đến, Vân Hạc chậm rãi tiêu sái tiến nàng, nàng chính là đứng ở nơi đó, thần kinh lại cảnh giác, nàng sẽ không tin tưởng hắn sẽ là tướng sám hối.

“Tuyệt Nhi, cha thực xin lỗi người.” Vân Hạc tựa hồ có chút lão lệ tung hoành, làm cho người bên ngoài nghĩ đến hẳn hối hận không thôi.

Nhưng là sự tình lại ra ngoài mọi người đoán trước, ngay tại chỗ cần nhờ gần nàng thân thể thời điểm, Vân Hạc đột nhiên xuất thủ, Vân Phi Tuyết cũng chưa đến cấp xuất thủ, đã bị hắn chế phục khắp ở yết hầu, sau đó liền uy hiếp đến: “Mở ra nhà tù, phóng ta đi ra ngoài.”

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi cũng bị hắn đột nhiên xuất thủ có chút khiếp sợ, nhưng là thực rất nhanh liền tỉnh táo lại đến: “Nàng là người nữ nhi, người muốn giết biến sát, còn đỡ phải bốn vương động thủ.” Tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng là hắn phải biểu hiện như vậy tàn nhẫn.

“Cha, người làm cái gì vậy? Người điên rồi, người uy hiếp ta có cái gì dùng?” Vân Phi Tuyết nhìn bên cạnh hắn lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, ha ha.” Vân Hạc đột nhiên cuồng tiếu đứng lên đến: “Các người cũng đừng tái đóng kịch, diễn tóm lại là diễn, sẽ không là thật.”

“Cha người đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu.” Vân Phi Tuyết hỏi, chứa không rõ, tâm lại nghĩ, nàng khi nào thì lộ ra sơ hở, nàng như thế nào không biết.

“Diễn? Vân Hạc, nàng là người nữ nhi, bốn vương nói rất muốn biết, các người ở diễn cái gì diễn?” Tiêu Nam Hiên con người đen trắng tập nhìn bọn hắn chăm chăm, trong tay áo quyền đầu lại nắm chặt.

“Nữ nhi? Thật sự là chê cười.” Vân Hạc châm chọc nói, sau đó đột nhiên nói: “Nàng không phải của ta nữ nhi, này chẳng qua là các người diễn vừa ra diễn, đại khái là vì trong tay ta thuốc giải.”

Nghe được hắn nói như vậy, bọn họ cùng nhau theo dõi hắn, hắn như thế nào sẽ biết?

“Không cần như vậy khiếp sợ, nhất là người.” Vân Hạc lão mưu trung lộ hèn mọn nhìn nàng.

“Người vì cái gì nói như vậy? Ta là con gái của người, người hẳn là đối ta tối quen thuộc, ta dung mạo thay đổi sao?” Vân Phi Tuyết vẫn là hỏi lại hắn, nàng cũng không tin, hắn hội xem đi ra.

“Dung mạo là không có đổi, nhưng là của người tính cách thay đổi, thái độ thay đổi, còn nhớ người đã nói câu nói kia sao?” Vân Hạc lạnh lùng nhìn nàng.

“Nói cái gì?” Nàng sưng sốt, hỏi lại.

“Bởi vì người là ta cha, một người chết ở chính mình tự mình cha trong tay, là cỡ nào bị ai một việc, mà người đầu, người liền thật sự lạnh như thể huyết vô tình, người thật muốn tưởng tự tay giết chính mình nữ nhi? Người cảm thấy tay người thượng máu tươi còn thiếu sao? Người còn muốn đánh thượng chính mình thân nhân huyết?”

“Nhớ rõ, có cái gì vấn đề sao?” Nàng đương nhiên nhớ rõ, chính là này có cái gì vấn đề.

“Ha ha ha ha.” Vân Hạc đột nhiên lại cuồng tiếu đứng lên, sau đó mới nhìn nàng một chữ một chút tàn nhẫn đến: “Người còn nhớ rõ người bác là chết như thế nào? Nàng phản bội rồi ta, ta tự tay giết nàng, coi như của người mặt, vì đạt tới mục, thân nhân huyết ta đã sớm không cần rồi.”

Vân Phi Tuyết không khỏi đánh cái rùng mình, hắn cư nhiên tự tay giết chính mình muội muội, nhưng là nàng vẫn là bình tĩnh đến: “Đó là bởi vì ta mất trí nhớ rồi.”

“Mất trí nhớ, thật tốt lấy cớ.” Vân Hạc lão mưu biến lãnh nhìn chăm chăm nàng: “lại ta cũng như vậy hoài nghi quá, bất quá Vương gia lại giúp ta một cái mang? Hắn cư nhiên đem ba ngày thời hạn thi hành án, thật sự cho ta kéo dài rồi, suy nghĩ nhiều như vậy thiên ta rốt cục suy nghĩ cần thận rồi.”

“Ha ha, ha ha.” Tiêu Nam Hiên cũng đột nhiên phá lên cười. “Vân Hạc, người không khỏi rất tự tin rồi, này chẳng qua người là chính mình đoán.”

“Phải không?” Vân Hạc không cười nhìn hắn, “Vương gia, ta chỉ là ở đó, nếu các người không phải diễn trò, dù sao đều là tử, ta cũng không chịu thiệt, nhưng là nếu ta cá là thắng, như vậy khiến cho khai, thả ta đi.”

162. Chương 162: Hòa Cùng Một Mệnh.

một chữ đến: “Vân Hạc, bổn vương nói cho người biết, lần này người cực sai rồi.”

“Nếu sai lầm rồi, ta cũng liền nhận mệnh, Tuyết nhi, cha hảo tâm tiễn người đi trước.” Vân Hạc một bên không cười nhìn hắn, một bên mạnh ra tay, hắn muốn biết rốt cuộc Quý vương để ý hay không, dù sao chính mình không cần mệnh của nàng.

Rất nhanh, Vân Phi Tuyết bởi vì thiếu không khí nên sắc mặt đỏ bừng, nàng đã có cảm giác thân ảnh của bọn họ trước mắt thật mơ hồ.....

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi nhìn chăm chăm vào hắn, bọn họ đấu tranh trong lòng, không đến lúc cuối cùng buộc phải xuất thủ, bọn họ cũng không xác định, nói không chừng Vân Hạc thử bọn họ.

Vân Hạc kháp trụ tay nàng, không chút lưu tình, Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt sao trắng xoay vòng, bóng tối càng ngày càng sâu.....

Tiêu Nam Hiên thấy nàng muốn chậm rãi nhắm mắt lại, đầu rũ xuống, rốt cục nhìn không được hô to một tiếng: “Lão tặc Vân Hạc, dừng tay!”

“Quý vương, rốt cục nhìn không được rồi.” Vân Hạc biết hắn thắng, ngay vừa rồi tâm hắn cũng không yên, nhưng mặc kệ thế nào? Hắn đều giết nàng, thua, liền xong hết mọi chuyện.

“Khụ khụ, khụ khụ.” yết hầu đột nhiên hít vào không khí, làm cho Vân Phi Tuyết lập tức khôi phục thần sắc, liều mạng khụ, máu trung nước mắt đều theo từng tiếng khụ tràn ra.

“Vân Phi Tuyết, người thế nào?” Ánh mắt Long Phi mang theo quan tâm lo lắng hỏi.

Nàng vội vàng lắc lắc tay, đợi cho bình ổn rồi, mới nói: “Ta không sao, không cần lo lắng.”

“Vân Hạc, thả nàng, giao ra giải được, bổn vương cho người một con đường sống.” Tiêu Nam Hiên ánh mắt sắc bén thẳng đến hắn, nếu sự tình đã lộ chân tướng rõ ràng, như vậy hắn liền không cần diễn trò nữa.

“Quý Vương, người nghĩ rằng ta và người hội tin tưởng nhau sao? Lão phu không phải tiểu hài tử, lão phu chỉ tin tưởng chính mình, không tin bất luận kẻ nào, mở nhà giam thả lão phu đi. Nếu không, ta sẽ giết nàng, dù sao ta cũng chờ mệnh chết, có người đi cùng ta cũng không chán.” Vân Hạc giữ tay như trước kháp trụ cổ Vân Phi Tuyết, uy hiếp.

“Bổn vương nói chuyện giữ lời, người nếu không tin, bổn vương có thể cho người thánh chỉ hoặc lệnh bài.” Tiêu Nam Hiên nói, hắn chỉ cần nàng bình an.

“Thánh chỉ có ích lợi gì? Người có thể ám sát, hoặc là làm cho ta ra ngoài theo ý muốn, làm người ta sống còn khó, làm cho người ta tử còn không dễ dàng sao? Nhanh lên, bằng không ta lập tức sẽ giết nàng.” Vân Hạc không cười nói, chuyện như vậy hắn làm còn hơn rồi.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng trong tay Vân Hạc, hiện tại sắc mặt càng thêm tái nhợt, không muốn nàng lại bị thương tổn, vung tay lên ra lệnh: “Mở cửa lao!”

“Vâng! Vương gia.” Một bên thị vệ vội vàng mở cửa nhà lao.

“Các người lui về phía sau.” Vân Hạc lạnh lùng nhìn bọn họ uy hiếp.

Tiêu Nam Hiên vung tay lên, thị vệ phía sau đều thối lui đến ngoài nhà giam, hắn cùng Long Phi cũng từng bước một lui về phía sau.

Vân Hạc kèm hai bên nàng cũng chậm chậm tiêu sái rời nhà tù, vừa yêu cầu: “Cho ta một chiếc xe ngựa.”

“Long Phi, người đi chuẩn bị.” Tiêu Nam Hiên ra lệnh.

“Ân.” Long Phi xoay người đi ra ngoài.

Vân Hạc kèm hai bên Vân Phi Tuyết, chậm rãi rời khỏi nhà tù, đi đến nơi đã chuẩn bị cỗ xe ngựa tốt, thị vệ bên cạnh cũng chậm chậm thối lui, dù sao không có Vương gia phân phó, ai dám động thủ.

“Vân Hạc, người cho là cứ như vậy bỏ chạy ra ngoài sao?” Tiêu Nam Hiên một bên lạnh lùng ra tiếng.

“Cứ chạy, còn trốn không thoát, tổng phải thử một lần mới biết được.” Vân Hạc nói xong liền lôi kéo Vân Phi Tuyết muốn cùng lên xe ngựa.

Vân Phi Tuyết thấy hắn có chút lơ lửng, thân thủ liền hung hăng hướng hắn đá vào..., nhưng đáng tiếc Vân Hạc như là đã sớm phát giác dự mưu của nàng.

“Ba!” một tiếng thanh thúy phát vào miệng nàng, sau đó là âm thanh mắng chửi: “Người nên có điểm thành thật.”

Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy thân mình nhất thời tê dại, trên mặt nóng hừng hực đau đớn, đã bị hắn đẩy mạnh vào xe ngựa, nha , người cổ đại đều dễ chọc .

“Vân Hạc, ngươi làm gì?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng bị đánh, tâm một trận đau đớn.

Vân Hạc cũng chưa để ý, ngồi trong xe ngựa kèm hai bên nàng, sau đó nhìn một tiểu binh lính phân phó nói: “Người lại đây, đánh xe.” Hắn không tin người đánh xe bọn họ chuẩn bị này , nói không chừng có âm mưu gì.

Tiểu binh lính có chút sợ hãi nhìn Vương gia, Tiêu Nam Hiên ra mệnh lệnh nói: “Đi.”

“Vâng!” Tiểu binh lính vội vàng đi qua, đường nào cũng chết, đi cũng chết, không đi cũng chết.

“Lái xe, hướng ngoài thành đi.” Vân Hạc ngồi trên xe ngựa phân phó, hắn nhất thời không biết nên đi hướng nào, trước rồi đi hắn nói.

Tiểu binh lính nào dám không nghe, một tiếng: “Giá.” Liền xông ra ngoài.

“Đuổi theo.” Phía sau Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi cũng đuổi theo.

“Sư huynh, hiện tại chúng ta không cần đuổi theo sát sao, Vân Phi Tuyết là bùa bảo mệnh của hắn, Vân Hạc muốn sống, sẽ không thương tổn nàng, có còn có thể có khả năng, để hắn kèm hai bên Vân Phi Tuyết, nếu Vân Phi Tuyết độc phát, hắn có thể hay không đưa nàng giải được?” Long Phi một bên cùng kỳ mã phi nhanh, một bên nói.

“Nếu không có biện pháp khác, hiện tại chỉ có thể như vậy? Đây là nguyên nhân ta thả hắn đi, nếu dùng cương dù trăm thủ đoạn, hắn nhất định sẽ không giao ra giải được.” Tiêu Nam Hiên cũng nói tới, hắn đã sớm nghĩ , Vân Hạc muốn chạy trốn, như vậy hắn chính là muốn sống , nếu Vân Phi Tuyết độc phát, hắn không cho giải được, như vậy hắn đồng dạng biết rằng, hắn sống không được, nhưng bản thân sợ vạn nhất, nàng xảy ra chuyện, mà Nam Cung Thiên cùng Quỷ Mị lại không có chút tin tức thời điểm này.

Lúc này phía sau đột nhiên có hai con ngựa nhanh chóng phi như bay hướng đến bọn họ.

Long Phi quay lại vừa thấy, lập tức kinh hãi nói: “Sư huynh, là Quỷ Mị và Nam Cung Thiên, nói không chừng bọn họ mang đến tin tức tốt.” Vừa dứt lời, bọn họ cũng đã đến bên người.

“Quý Vương, đây là xảy ra chuyện gì? Nàng như thế nào bị Vân Hạc bắt cóc?” Quỷ Mị vừa lên đến liền chất vấn.

“Trước không nên hỏi, các người nói nói thế nào? Các người thế nào?” Long Phi ở một bên trả lời.

“Buổi sáng hôm nay ta đã biết độc y hạ cổ phương nào, nhưng là, hắn lại ở ngoài ngàn dặm , đã không thể trông cậy vào rồi.” Ánh mắt Nam Cung Thiên lộ ra lo lắng, thời gian còn hai ngày, vô luận bọn họ đi tìm độc y, độc y tới cần một tháng thời gian, nhanh nhất cũng nửa tháng. Mà hai ngày căn bản không có khả năng, cho nên hắn nhận được tin tức liền tới, lại nghe nói tỷ tỷ bị Vân Hạc mang đi rồi.

“Ta cũng nghiên cứu nhiều ngày như vậy, thật sự nghĩ không ra cái dạng độc gì có thể ức chế tương tự lệ.” Quỷ Mị nói đến, hắn đã hết sức rồi, biết hôm nay là ngày thứ bảy, không có bao nhiêu thời gian nữa, cho nên hắn liền chạy đến.

Tất cả lâm vào một trận trầm mặc, kỳ mã đuổi theo xe ngựa Vân Hạc ở phía sau, Tiêu Nam Hiên đột nhiên lên tiếng: “Nói đến, hiện tại sở hữu hy vọng cùng ngăn chặn đều ở trong tay Vân Hạc rồi.”

“Ừ.” Mọi người hồi đáp, thanh âm chứa đựng trầm trọng, nhưng sự tình bây giờ như vậy.

“Hiện tại nên làm cái gì đây?” Nam Cung Thiên lên tiếng đầu tiên.

“Trước mắt cứ đem nàng tới đây, chuyện này với chúng ta quá dễ dàng, sau đó suy nghĩ biện pháp buộc hắc giao ra giải được.” Quỷ Mị đề nghị.

“Nếu quả thật hắc giao không chịu, hoặc là người bức hắc giao nóng nảy hủy đi giải được, câu đó này làm sao đây?” Long Phi nhìn hắc giao đưa ra nghi vấn, không phải không có khả năng này.

“Người cho là, nàng ở trong tay hắc giao, hắc giao sẽ đưa giải được sao? Nếu không cho nên làm cái gì đây? Dù sao việc cứu nàng, khiến Vân Hạc giao ra giải được giao cho ta, ta cam đoan sẽ lấy về giải được.” Quỷ Mị một mực thề thốt, đối phó với người khác, là chuyện của hắc giao.

Tiêu Nam Hiên suy tư một chút, sau đó hạ quyết định gật đầu nói: “Được, Quỷ Mị, bốn vương tin tưởng người, quyết định như vậy, chúng ta tìm một cơ hội ra tay.”

Mọi người cùng nhau gật đầu, liền phát giác có chút không thích hợp, xe ngựa cứ nhiên hướng bờ vực chạy tới.

Bên trong xe ngựa, Vân Hạc kèm hai bên Vân Phi Tuyết, bất ngờ cảm giác được một trận xóc nảy, mở ra màn xe liền phát hiện, xe ngựa đi tới sơn thượng, lắc lắc lắc lắc , phiền toái rồi.

“Mẹ nó, người làm gì? Đánh xe như thế nào ?” Vân Hạc mắng chửi.

Về mặt tiểu binh lính đại tướng: “Ta không biết đánh xe, khả năng hiện tại đã chứng thực rồi, bất ngờ nhìn thấy vực núi trước mặt, đã bị dọa đến mức tay không điều khiển được nữa”.

“A.....” Tiểu binh lính hét to một tiếng, phát ra từ bản năng, hắc giao lỏng dây cương đang nắm chặt, lăn xuống xe ngựa.

“Không tốt, phía trước là bờ vực.” Tiêu Nam Hiên phía sau hô to một tiếng, ngay đó đã thấy ngựa muốn rớt xuống vách núi.....

Chỉ mảnh treo chuông, một khắc mạo hiểm, bốn thân ảnh lập tức thúc ngựa mà phi, cực nhanh , làm người ta thấy không rõ lắm thân ảnh muốn nắm giữ kia sắp rớt xuống xe ngựa.....

163. Chương 163: Sinh Ly Tử Biệt

ách núi đen sát bên, bốn người cùng nhau giữ chặt xe ngựa, cước bộ theo xe ngựa một chút đi phía trước, trong xe ngựa, Vân Hạc cùng Vân Phi Tuyết cũng lấy tay giữ chặt vách xe ngựa, giây dựa trong thời khắc đe dọa sinh mệnh.

Dắt chi, không xe đột nhiên rạn nứt, giây tiếp theo tựa hồ sẽ li khai.

“Long Phi, Nam Cung Thiên, bốn vương cùng Quỷ Mị giữ chặt xe ngựa, các người cứu bọn họ ra, mau.” Tiêu Nam Hiên vội vàng phân phó, nếu cứ để như vậy, chỉ sợ cứu không được bọn họ.

“Được.” Long Phi và Nam Cung Thiên cùng nhau buông tay, xoay vòng thân mình phi nhanh, liền đá văng ra trần xe, sau đó mỗi người một tay ôm bọn họ rời khỏi chiếc xe nguy hiểm.

Thấy bọn họ được cứu ra, Tiêu Nam Hiên cùng Quỷ Mị thế này mới buông tay, xe ngựa liền nháy mắt bị bao phủ tại kia vực sâu không đáy, thậm chí ngay cả một tia thanh âm đều không có.

“Tỷ tỷ, người có sự tình gì không? Cảm thấy thế nào?” Nam Cung Thiên nhìn Vân Phi Tuyết sắc mặt tái nhợt nằm trong lòng, cả người mềm mại vô lực tựa vào trên người hắc giao , lo lắng hỏi.

Nàng chính là tựa vào trên người hắc giao, nhắm mắt lại, cố nén cảm giác ghê tởm bởi vừa rồi xe ngựa chộp lên mà khiến ê mũi cùng yếu lực trào lên người nàng.

Vân Hạc cũng hiển nhiên bị một màn vừa rồi dọa cho sợ ngây người, lúc này mới phản ứng lại, đột nhiên rời ra Long Phi liền hướng Vân Phi Tuyết tập kích, không có nàng chẳng khác nào không có tánh mạng.

Nam Cung Thiên xê dịch một chút, ôm nàng trốn tránh, đồng thời Tiêu Nam Hiên cùng Quỷ Mị cũng một trước một sau đồng thời xuất thủ hướng hắc giao tập kích qua.

“Vân Hạc, bó tay chịu trôi đi, giao ra giải được, bốn vương tuyệt đối cho ngươi một con đường sống.”

“Phốc” vừa dứt lời, hai bàn tay liền tập kích Vân Hạc trước ngực cùng sau lưng, hấn há mồm hộc ra một miệng đầy máu tươi, sau đó ngã ngồi trên mặt đất.

“Vân Hạc, bốn vương cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ra giải được.” Tiêu Nam Hiên đến gần, hấn cùng Quỷ Mị đều thủ hạ lưu tình rồi, chỉ dả thương Vân Hạc, không đánh chết.

“Ha ha, không giao cũng không quan hệ, Quỷ Mị ta có biện pháp đối phó ngươi, lại nói, những người đó (những người từng qua tay Quỷ Mị ==), đều không có cơ hội làm nể thử qua phương pháp này đâu, ngươi tốt nhất kiên trì một chút.” Quỷ Mị về mặt tà khí cười đi tới.

Quỷ Mị? Vân Hạc cả kinh, hấn như thế nào hội cùng Quỷ vương hợp tác? Hấn đã sớm nghe nói qua Quỷ Mị chính khí không đủ, tà khí có thừa, dù sao không thể vào tay hấn, mâu quang đột nhiên quét một chút, lập tức đứng dậy, liền đứng cạnh vách núi đen.

“Vân Hạc, ngươi định làm gì? Ngươi nói, chỉ cần ngươi giao ra giải được, điều kiện gì bốn vương đều đáp ứng ngươi.” Tiêu Nam Hiên cả kinh, chẳng lẽ hấn muốn mang giải được nhảy xuống vách núi đen, không thể.

“Mỗi người đều nói Quỷ vương lãnh huyết vô tình, hôm nay xem ra cũng là đa tình, giao ra giải được cũng có thể, trừ phi ngươi chết, ta liền đem giải được đưa nàng.” Vân Hạc đứng ở nơi đó nhìn hấn, biết chính mình hấn phải chết không thể nghi ngờ rồi, như thế nào cũng trốn bất quá, bất quá nếu có thể cùng Quỷ vương chết, cũng coi như chết có giá trị rồi, cho nên hấn phải làm bằng mọi cách.

Lời vừa ra khỏi miệng làm mọi người sửng sốt, Tiêu Nam Hiên tuần mâu sắc bén theo dõi hấn, lạnh lùng: “Ngươi muốn cho bốn vương chết như thế nào?”

“Chết như thế nào? Vương gia còn cần ta giáo sao? Vẫn là Vương gia thấy nàng không đáng để ngươi hy sinh?” Vân Hạc nhìn hấn chằm chọc nói.

“Vân Hạc, bốn vương vừa nghĩ như thế nào tin tưởng ngươi có thể giữ lời nói?” Tiêu Nam Hiên hỏi đến, hấn chết, Vân Hạc sẽ giao ra giải được sao?

“Tùy tiện ngươi, ngươi tin cũng được, không tin cũng được, bất quá, ngươi cho là ngươi có lựa chọn sao? Quyết định nhanh một chút, bằng không ta lập tức nhảy xuống, như vậy các ngươi liền vĩnh viễn không chiếm được giải được rồi.” Vân Hạc lại lùi về sau, bộ dáng nguy hiểm, tựa hồ thoáng không chú ý, hấn sẽ ngã xuống.

“Chờ một chút, được, bốn vương đáp ứng ngươi.” Tiêu Nam Hiên sợ hấn thật sự nhảy xuống, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Ha ha.” Vân Hạc cười như điên dại, sau đó mới chỉ vào phía sau nói: “Hảo, vậy ngươi liền nhảy xuống vách núi đen.”

“Không cần.....” Lúc này Vân Phi Tuyết mới từ cảm giác mê muội mãnh liệt phản ứng lại, lập tức bổ nhào vào hấn trong lòng nói: “Ta sẽ không cho phép ngươi vì ta làm như vậy, ngươi cho là nếu ngươi dùng tánh mạng đổi lấy giải được, ta sẽ ăn sao? Ta sẽ cô đơn một mình còn sống sao? Ta nói cho ngươi biết, sẽ không, ngươi còn nhớ rõ ta nói gì sao? Cho dù là độc phát, ta không có chết, chỉ là về nhà rồi.”

“Không, ngươi sẽ không chết, bốn vương cũng tuyệt đối không để ngươi về nhà, nếu chỉ một người có thể sống, như vậy bốn vương hy vọng ngươi còn sống” (> < hiên=“ ca=“ a~=“)=“ tiêu=“ nam=“ hiên=“ ôm=“ chặt=“ nàng=“ nghĩ=“ đến=“ khả=“ năng=“ mất=“ đi=“ nàng=“ liền=“ đau=“ thấu=“ tâm=“ thấu=“ xương=“ như=“ vậy=“ hấn=“ tình=“ nguyện=“ người=“ chết=“ là=“ chính=“>

“Không, ngươi phải sống, nếu ngươi chết, Triệt nhi làm sao bây giờ? Hấn thật đáng thương, ngươi có nghĩ tới không, cho nên, ngươi phải sống, ta hy vọng ngươi còn sống, vì ta và Triệt nhi mà sống.” Vân Phi Tuyết dùng tay chặn trên môi hấn, nhìn trước ngực hấn, có những lời này của hấn, nàng đã thỏa lòng rồi, đời này có một nam nhân tài cán vì nàng không chút do dự đi tìm cái chết, cuộc đời nàng sống không uổng rồi.

“Nhưng nếu đã không có người, bốn vương còn sống thế nào?” Tiêu Nam Hiên ôm chặt lấy nàng, nhát nhát mỉm cười của nàng đều đã khắc sâu tận trí nhớ trong lòng hắn.

“Ha ha.” Vân Phi Tuyết đột nhiên nở nụ cười, nâng ánh nhìn đến hắn: “Tiêu Nam Hiên, người biết không? Đây là câu tâm tình thuận tai nhất ta nghe từ miệng người, ta còn nghĩ người là đầu gỗ, sẽ không biết nói vậy đâu.”

“Nếu người muốn nghe, về sau mỗi ngày bốn vương đều nói cho người nghe.” Tiêu Nam Hiên ôn nhu nhìn chăm chú nàng, nàng vĩnh viễn đều là như vậy khác biệt, lúc này nàng cư nhiên còn có tâm tình nói giỡn.

“Các người khanh khanh ta ta đủ chưa, lão phu không có công phu cùng các người tại đây dây dưa, Quỷ vương, người nhanh hay chậm đây, người không nhanh lên lão phu liền nhảy.” Đột nhiên Vân Hạc ở bên cạnh lạnh lùng lên tiếng đánh gãy bọn họ. (kỳ đà lúc nào cũng có > <)

Tiêu Nam Hiên vừa muốn mở miệng, Long Phi bất ngờ đi ra chân thành nói: “Vân Hạc, ta thay sư huynh nhảy xuống, người đem giải được giao cho hắn.” Nhìn đến bộ dáng sư huynh cùng Vân Phi Tuyết, hắn biết, vĩnh viễn hắn cũng không có cơ hội rồi, một khi đã như vậy, hắn sẽ thành toàn cho bọn họ.

“Long Phi, người làm cái gì?” Tiêu Nam Hiên một phen giữ chặt hắn.

“Sư huynh, để cho ta đi đi, ta cam tâm tình nguyện.” Long Phi thân thủ bỏ ra tay hắn, sau đó hướng nàng nói: “Vân Phi Tuyết, hảo hảo thay ta chiếu cố sư huynh.”

“Long Phi, người đứng lại, chẳng lẽ người muốn để chúng ta sống cả đời với bóng ma bên trong sao? Nếu người chết, chúng ta cũng không hạnh phúc.” Vân Phi Tuyết lập tức gọi hắn lại, cũng vì thật sự, nàng sẽ không để cho bất luận kẻ nào vì nàng tìm cái chết.

“Vân Phi Tuyết.....” Lời Long Phi còn chưa dứt, đã bị Vân Hạc không kiên nhẫn đánh gãy.

“Đã đủ, Long Phi, người là cái thân phận gì? Lão phu muốn là Quỷ vương, bắt luận các người là kẻ nào đều không thay thế hắn được. Nhanh lên lão phu vội không chờ nữa.”

Vẫn luôn luôn ở yên một bên, Nam Cung Thiên đột nhiên đi tới: “Vân Hạc, ta than phận thiếu bang chủ của Cái Bang cam đoan, nếu người giao ra giải được, ta sẽ khiến cho Cái Bang trên dưới đều bảo hộ người, sẽ không để cái gì ngoài ý muốn.”

Vân Hạc chỉ là nhìn hắn một cái, liền khinh thường: “Lời nói của một tên mao đầu tiểu tử*, lão phu mà tin, nhất định là điên rồi, tránh ra, không cần lãng phí thời gian của lão phu.”

Bị hắn không thèm nhìn như thế, Nam Cung Thiên mạnh phát hỏa, đã bị Quỷ Mị một bên hút ra, hắn yêu nghiệt cười đáp: “Vân Hạc, người không tin hắn, còn ta đâu, Quỷ Mị ta có thể cam đoan, bảo toàn sinh mệnh người.”

Vân Hạc nhìn hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Quỷ Mị, bản thân người chính tà chẳng phân biệt được, hỏi lão phu như thế nào tin tưởng lời người nói, lại nói nếu cùng Quỷ vương chết, cũng coi như lão phu chết có giá trị rồi.” Tạm dừng một chút, đột nhiên nhìn chăm chăm bọn hắn nghi hoặc uy hiếp: “Các người không phải là câu thời gian, chẳng lẽ có chủ ý? Quỷ vương, lão phu đếm tới mười, nếu người còn không nhanh, như vậy lão phu liền nhanh thay.”

Tiêu Nam Hiên buông Vân Phi Tuyết trong lòng ra, thoáng như bay khê trên môi nàng hôn một cái, sau đó nhìn nàng nói: “Đáp ứng ta, hảo hảo sống, thay ta chiếu cố Triệt nhi.” Nói xong, buông nàng ra, xoay người liền hướng vách núi đen bên cạnh đi đến.

Thân thủ Vân Phi Tuyết lập tức giữ chặt hắn, khóe môi dào dạt hé ra nụ cười hạnh phúc nói: “Tiêu Nam Hiên, ta có nói cho người biết một câu này chưa?”

“Nói cái gì?” Hắn dừng lại, xoay người nhìn nàng.

“Ta yêu người.” Ánh nhìn của Vân Phi Tuyết hàm chứa nước mắt, trên mặt lại mang theo tươi cười, nhìn hắn nhẹ nhàng nói đến.

“Ta yêu người? Có ý tứ gì?” Hắn nghi hoặc hỏi, bất quá, nhất định là tốt lắm ý tứ, bằng không nàng sẽ không cười sáng lạn như vậy.

“Ở quê quán của ta, nếu một người phi thường thích một cái nhân, sẽ nói ta yêu người, Tiêu Nam Hiên, ta yêu người.” Vân Phi Tuyết ánh mắt nhìn thẳng hắn, nói rồi một lần, ba chữ này nàng khát vọng nói từ bao lâu, lần đầu tiên bày tỏ với một nam nhân, cũng là khi sinh ly tử biệt, xem ra đời này nàng nhất định thật sự không thể có được tình yêu.

“Vân Phi Tuyết, ta cũng yêu người.” Tiêu Nam Hiên nói xong, liền cúi đầu xuống trên môi nàng, mãnh liệt cuốn lấy vị ngọt của nàng, muốn khắc sâu hương vị của nàng.

Mà nàng ngay cả như vậy, muốn ở sinh mệnh lúc này của nàng, lưu lại hơi thở của hắn

164. Chương 164: Sống Chết Không Rõ

Hôn đến nóng như lửa, hôn đến quên hết thấy, hôn đến triền miên, Vân Phi Tuyết đột nhiên đẩy hắn ra, chỉ vài bước liền đứng sát vách núi đen.

“Vân Phi Tuyết.”

“Tỷ tỷ.”

“Tiểu Tuyết nhi.” Long Phi, Nam Cung Thiên cùng Quỷ Mị đồng thời nhìn hành động kinh người của nàng hô.

Giờ phút này, Tiêu Nam Hiên cũng phản ứng lại, giận dữ hét: “Vân Phi Tuyết, ngươi làm gì? Mau tới đây.” Nói xong muốn đi qua.

“Đứng lại, ngươi nếu lại đây, ta liền nhảy xuống ngay.” Vân Phi Tuyết vung tay ngăn cản hắn uy hiếp nói.

Bước đi Tiêu Nam Hiên dừng lại, ánh mắt chứa tức giận lại càng đau lòng: “Ngươi trước tiên đến đây, có cái gì để nói sau?”

“Ha ha, đây là tự ngươi đưa lên cửa.” Vân Hạc đột nhiên ra tay lại bắt lấy cổ nàng.

Vân Phi Tuyết xoay người lạnh lùng nhìn hắn: “Vân Hạc, nếu tự ta lại đây, sẽ không có ý định trở về.”

“Tỷ tỷ, ngươi muốn làm gì?” Nam Cung Thiên ở một bên lo lắng hỏi, nàng muốn chết sao?

“Tiểu tử, tỷ tỷ thật cao hứng quen biết ngươi, tỷ tỷ thật tâm thích ngươi.” Vân Phi Tuyết nhìn hắn, khuôn mặt mang vẻ tươi cười, một màn bị hắn trêu đùa ở thanh lâu xuất hiện.

“Ta biết, ta cũng vậy thiết tình thích tỷ tỷ.” Âm thanh của Nam Cung Thiên có chút ghen ngào gật đầu, tỷ tỷ làm sao vậy? Chẳng lẽ đang nói cảm nghĩ lúc chia tay.

Ánh mắt Vân Phi Tuyết dừng ở trên mặt Long Phi, thản nhiên mang theo tươi cười nói: “Long Phi, cảm ơn ngươi đã giúp ta từ trước đến nay, mặc kệ ngươi coi là cái gì? Ta vẫn xem ngươi là bằng hữu.”

Nói xong, không đợi hắn trả lời, liền đối mặt Quỷ Mị nói giỡn: “Quỷ Mị, ngươi nhớ không, ngươi còn thiếu ta một thân nợ máu, nói không chừng, ngày nào đó ta tìm tới ngươi đòi lại rồi.”

“Tiểu Tuyết nhi, không bằng ngươi hiện tại cứ tới đây, ta nhất định đứng yên, tùy tiện ngươi đòi như thế nào?” Quỷ Mị như trước tà mị cười, nhưng đôi mắt dài yêu nghiệt kia, ẩn giấu lo âu.

“Trước cứ giữ đi.” Vân Phi Tuyết nhẹ nhàng cười nói, nàng biết hắn muốn làm cho chính mình đi qua đó.

Cuối cùng ánh mắt dừng trên người Tiêu Nam Hiên, vẫn mạnh mẽ vẻ vui tươi nhưng cười không ra, giọt nước mắt tựa như chuỗi trân châu bị chặt đứt xoát xoát rơi xuống, thật lâu, thật lâu, nàng mới bình phục tâm tình: “Ta chưa từng nghĩ đến quá, có một ngày sẽ yêu thượng ngươi, ta càng thật không ngờ quá có một ngày, ngươi sẽ vì ta, nguyện ý hy sinh tính mạng bản thân, đủ, này là đủ, Vân Phi Tuyết ta đời này có thể gặp được ngươi, có thể có một phần tình yêu chân thành như vậy, ta không còn cần gì nữa.....,”

“Hắn là bổn vương đời này gặp được ngươi, là đủ rồi, nếu nhất định phải lựa chọn như vậy, vậy để cho bổn vương cùng ngươi.” Tiêu Nam Hiên nói xong, bước đi qua.

“Đứng lại!” Vân Phi Tuyết vội vàng ngăn cản hẳn, nước mắt như dòng suối nhỏ giống nhau chảy xuôi qua khuôn mặt tái nhợt của nàng, thanh âm nghẹn ngào lại chất vấn: “Tiêu Nam Hiên, người như thế nào có thể như vậy ích kỷ, người nói Triệt nhi làm sao bây giờ?”

Triệt nhi? Trong lòng Tiêu Nam Hiên run lên, Triệt nhi cùng nàng quan trọng như nhau, hẳn nên làm cái gì bây giờ? Ánh mắt mang theo thống khổ sâu sắc, tay nắm rồi lại mở, cho tới bây giờ hẳn chưa từng bất lực như vậy.

“Xin người để ta ích kỷ một chút, ta không cách nào trợ mắt mắt đi người, như vậy ta sẽ thống khổ, xin người cho ta mang theo tình yêu, hạnh phúc ngọt ngào trở về đi, xin để ta đem bi thống để lại cho người.” Vân Phi Tuyết khóe môi cười, lại khóc không thành tiếng, nguyên lai cùng người yêu li biệt, là đau như vậy.

“Vân Phi Tuyết, nếu người ích kỷ như vậy bỗng vương nhất định sẽ hận người, cho nên người không thể ích kỷ.” Tiêu Nam Hiên quát, hẳn không thể mất đi nàng.

“Nếu hận có thể khiến người quên ta, như vậy ta không thèm để ý, xin người hận ta.” Vân Phi Tuyết lau đi lệ ở khóe mắt, lộ ra tươi cười sáng láng như ngọc, mắt nhìn theo khuôn mặt từng người từng người đảo qua, thân thủ kéo theo Vân Hạc đi xuống....

“Gặp lại rồi, người yêu và bằng hữu của ta, xin đừng bi thương, bởi vì rốt cục ta cũng về nhà rồi.”

“A.....” Vân Hạc tuyệt đối không nghĩ tới nàng sẽ bất ngờ kéo theo hẳn nhảy xuống, sợ hãi kêu ra tiếng.

“Không cần.” Bốn âm thanh thê lương đồng thời vang lên, trong chớp lát liền tới đầu vực thẳm, thấy ngay khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nước mắt của nàng, càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng biến mất tại nơi mây mù ấy.....

“Vân Phi Tuyết.....” tiếng hô đau triệt nội tâm của Tiêu Nam Hiên quanh quẩn khắp sơn dã.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.” Phía sau, đại đội thị vệ cũng tới rồi.

“Mau, đến hạ sơn tìm kiếm Vương phi, nhớ kỹ sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Long Phi vội vàng ra mệnh lệnh.

“Vâng! Thuộc hạ tuân theo.” Đại đội nhân mã vội vàng xuống núi

“Chúng ta cũng nhanh đi xem, nói không chừng tỷ tỷ sẽ không có việc gì.” Lời nói của Nam Cung Thiên vừa dứt, Tiêu Nam Hiên đã phi thân lên ngựa, phi nhanh .

Những người phía sau sửng sốt, cũng lên ngựa đuổi theo sau.....

Theo đỉnh núi đến chân núi, ước chừng trên ngựa chừng hai canh giờ mới đến, tiểu Hương Thảo trên núi non*8, đón gió đưa, mọc quanh co khúc khuỷu theo vết hõn đá nhỏ lăn từ trên cao xuống, bọn họ căn bản vô tâm chú ý chuyện này kia, thật sự còn phải lo tìm tòi bốn phía

Ban đêm trên núi, đèn đuốc chiếu sáng, binh lính không dám có một tia chậm trễ, tìm tòi cẩn thận .

“Tìm được rồi, tìm được rồi.” Không biết ai cao giọng hô.

Tiêu Nam Hiên liền từng bước một đi qua, nhìn ngay thấy mơ hồ một người thân đầy máu đang nằm , lòng bắt đầu sợ hãi, tay có chút run run vươn tới không dám đụng vào, đột nhiên nhìn đến chiếc giày trên thi thể, lúc này mới thở phào, không phải nàng, nhưng lập tức lại xuất ra ý nghĩ, không phải nàng, thì phải là Vân Hạc, vậy nàng có phải hay không ở gần đó? Ánh mắt vội vàng tìm kiếm đi qua, không cần, trăm ngàn lần nàng không thể có việc?

Quý Mị, Long Phi cùng Nam Cung Thiên cũng chạy lại, nhìn thoáng qua đều nhả ra khí, không phải nàng, không phải Vân Phi Tuyết, nhưng cũng đồng thời đề tâm, vậy nàng thế nào? Rất ăn ý cùng xoay người rời đi, tản ra xung quanh tiếp tục tìm kiếm.

Ba ngày, suốt ba ngày thời gian qua rồi, binh lính không ngủ mà không ngớt tìm kiếm đã ba ngày rồi. Có thể nói trên núi, dưới núi, mỗi một cái góc khắp nơi đều lục soát, đều không tìm thấy thân ảnh Vân Phi Tuyết.

Binh lính đã muốn hết sức lực tìm kiếm, động tác càng ngày càng chậm, không để ý đến mi mắt muốn sụp xuống.

Nhưng Vương gia không ra mệnh lệnh xuống, bọn họ cũng không dám tự tiện rời đi.

Một người có dáng là thống lĩnh thị vệ lặng lẽ tiêu sái tiến tới Long Phi bẩm đến: “Long quân gia, xin người khuyên nhủ Vương gia, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp? Đã ba ngày, Vương gia cùng binh lính đều phải nghỉ ngơi rồi, lại nói, chúng ta đã lục tìm gần hết cả ngọn núi này, nếu có thân ảnh Vương phi, hẳn là sớm phát hiện rồi, dù sao đã phát hiện trước lão tặc Vân Hạc rồi, theo lý thuyết hẳn Vương phi cũng không ở xa, ty chức luôn luôn nghĩ Vương phi có hay không được nhân cứu đi rồi.” Hắn không dám nói chuyện cùng Vương gia, đành phải cùng quân gia nói vậy.

“Ta đã biết, phiền người ra lệnh thu lại đội hình để nghỉ ngơi, sau đó trở về.” Long Phi gật gật đầu phân phó, hắn đã nhìn đến binh lính đều lực bất tòng tâm rồi.

“Vâng!” Thủ lĩnh thị vệ vội vàng đi qua sau đó ra mệnh lệnh cho binh lính nghỉ ngơi.

Long Phi đến bên chỗ người luôn luôn tìm kiếm không giữ lấy hơi – Tiêu Nam Hiên, nhìn đến đôi mắt tiêu tụy mang theo ủ rũ cùng thống khổ, ở trong lòng than nhẹ một chút, sau đó nhẹ nhàng: “Sư huynh, trở về đi, đã muốn ba ngày rồi, người xem binh lính đều không có khí lực tiếp tục tìm kiếm nữa rồi, lại nói không tìm thấy Vân Phi Tuyết chính là tin tức tốt, nói không chừng nàng được người cứu đi rồi, hoặc là thật sự giống như nàng nói, nàng về nhà rồi.”

Tiêu Nam Hiên lúc này mới chuyển đôi mắt sung huyết thấy được những binh lính cả người vô lực, trầm trọng gật đầu, nhưng hắn không thể buông tay.

Được mệnh lệnh của Vương gia, binh lính nhanh chóng thu lại đội hình.

Ngọn núi to như vậy, chỉ còn lại bốn thân ảnh đứng ở nơi đó, không người nào không bị thương, lòng đau kịch liệt, ba ngày rồi, không tìm được bất kỳ bóng dáng nào của nàng, như vậy bọn họ có phải hay không ôm hy vọng nàng hoàn hảo.

“Mọi người bảo trọng, như vậy thôi, ta đi.” Quỷ Mị lên tiếng trước, sau đó thân ảnh liền biến mất.

“Ta cũng đi thôi, bảo trọng.” Nam Cung Thiên cũng theo sau rời đi.

Chỉ có Tiêu Nam Hiên đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích đột nhiên nhìn vách núi đen, nàng như thế nào? Thật sự về nhà rồi sao?

“Sư huynh, đi thôi, người cũng nên trở về nhìn xem Triệt nhi rồi.” Long Phi ở một bên nói.

Triệt nhi, thân mình Tiêu Nam Hiên cứng đờ, Triệt nhi thích nàng nhất, nhưng hắn như thế nào giải thích với Triệt nhi, nàng đi đâu đây?

“Sư huynh, Vân Phi Tuyết nhất định không có việc gì, điều người phải làm là hảo hảo mà sống, chờ nàng trở lại.” Long Phi thật sự không đành lòng nhìn cái dạng này của hắn, an ủi và khuyên giải nói.

Chờ nàng trở lại? Được, hắn sẽ hảo hảo sống chờ nàng trở lại, xoay người đi ra: “Chúng ta trở về.”

165. Chương 165: Năm Năm Sau, Phong Vân Nổi Lên

Toàn bộ bên trong Vương phủ đều bị bao phủ một mảnh không khí âm trầm, nha hoàn hạ nhân đều hầu hạ mà run như cây sậy, sinh tử Vương phi không rõ, so với trước kia Vương gia càng thêm làm cho người ta sợ hãi, tuy rằng không có trừng phạt quá đáng gì một nô bộc, nhưng bọn họ đều thật cẩn thận hầu hạ, sợ một cái không tốt, chọc giận Vương gia, liền khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Trong hoàng cung.

Vài thái giám ở một chỗ vụng trộm đàm luận.

“Ai~ hiện tại mỗi người đều cảm thấy bất an, lại càng không dám ở trước mặt Vương gia nói chuyện.”

“Hiện tại đều đã qua mười ngày rồi, sinh tử của Vương phi vẫn như trước không rõ, sống không thấy người, chết không thấy xác, ai dám đụng tới Vương gia.”

“Ta phỏng chừng mười phần là không tốt.”

“Kỳ thật, trong lòng ai đều hiểu được, Vương phi hẳn đã chết, nhưng là mọi người không dám ở trước mặt Vương gia đề cập thôi.”

“Ừ, Hoàng Thượng còn mỗi ngày hỏi hoàng tẩu thế nào? Vương gia lại còn dễ dàng hẳn nói rất nhanh sẽ trở về, ai biết Vương gia có nhiều khó chịu trong lòng.”

“Haiz, chúng ta đây cũng không cần phải nghị luận đi, nếu không để cho Hoàng Thượng nghe được liền phiền toái rồi.”

“Ân, nhanh chạy tản ra đi.”

Mà trong bọn họ ai cũng không phát hiện sau cây cột kia có một thân ảnh nho nhỏ cũng xoay người bỏ chạy.

Tiêu Nam Hiên vừa mới đến, Triệt nhi liền mang vẻ mặt đầy nước mắt chạy tới.

“Triệt nhi, làm sao vậy?” Hắc cả kinh, ôm lấy Triệt nhi.

“Hoàng huynh, người nói cho ta biết, hoàng tẩu đã chết có phải không? Hoàng tẩu có phải hay không giống mẫu phi không cần Triệt nhi rồi?” Lệ trong đôi mắt Triệt nhi không ngừng rơi xuống.

Tâm Tiêu Nam Hiên đau xót, ôm chặt hẳn: “Triệt nhi, hoàng tẩu không có chết, chính là nàng đã về nhà, trở lại nhà của chính nàng rồi.”

“Về nhà?” Triệt nhi nâng khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt nhìn hẳn, “Hoàng huynh, vậy nhà hoàng tẩu ở nơi nào? Chúng ta đi tìm nàng được không? Triệt nhi nhớ nàng lắm.”

Tiêu Nam Hiên lập tức ôm chặt hẳn, ánh mắt bao phủ một tầng nhợt nhạt mờ mờ, như là nói cho hẳn nghe, cũng như là nói cho chính mình nghe. : “Hoàng huynh cũng rất muốn gặp nàng, nhưng là nhà hoàng tẩu ở rất xa, chúng ta tìm không thấy, nhưng nàng nhất định sẽ trở về tìm chúng ta.”

“Thật vậy chăng? Hoàng tẩu nhất định sẽ trở về sao?” Hốc mắt lệ đầy của Triệt nhi hiện lên tia ngạc nhiên, nước mắt lờ lờ tỏa sáng.

“Ân, sẽ thế, bởi vì nàng luyện tiếu Triệt nhi.” Hắc kiên định gật đầu, hẳn tin tưởng nàng sẽ trở về.

“Chúng ta ở đây chờ nàng, chờ nàng vội tới sinh nhật Triệt nhi.” Triệt nhi còn muốn cái bánh sinh nhật kia của nàng.

“Triệt nhi, thực ngoan, tốt lắm, người nên học đi, hoàng huynh đưa người đi.” Tiêu Nam Hiên dặt tay hẳn.

Một tháng trôi qua, cho dù hẳn ban ra bố cáo treo giải thưởng, vẫn như trước không có tin tức gì của nàng.

Tiêu Nam Hiên lướt qua ánh trăng đi vào phòng của nàng, căn phòng vẫn như trước được tiểu Đào quét tước sạch sẽ, giống như lúc nàng còn ở.

Đẩy cửa ra đi vào, cầm trong tay một vật điêu khắc hình phượng hoàng giường đôi cánh vàng kim trông rất sống động, tay hẳn xoa lấy rồi đặt trước bàn trang điểm của nàng.

Hắc còn nhớ rõ, nàng từng nói qua nàng thích vàng bạc tài bảo, mà hẳn còn chưa tặng nàng lễ vật, nàng cứ như vậy ly khai.

Nhìn trượng ra trước mắt chiếc giường bọn họ từng ân ái, vẻ tươi cười của nàng nhanh như vậy xuất hiện rõ ràng ở trước mắt.

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, khóe môi hẳn thần nhiên mang theo tươi cười, hẳn nguyện ý tin tưởng, nàng ở một đầu ánh trăng khác, sống cuộc sống thật tốt.

Hai mùa trăng, ba mùa trăng, bốn mùa trăng, năm mùa trăng, thời gian nửa năm thoáng một cái đã qua.

Sinh tử của nàng đã không còn là vấn đề bàn luận của mọi người, trong trí nhớ của mọi người, giống như nàng đã chết đi.

Long Phi đi qua phòng Vân Phi Tuyết, thấy ánh sáng bên trong, hắt than nhẹ một tiếng, biết sư huynh lại ở bên trong, cơ hồ mỗi ngày hắn đều phải làm chuyện tình này.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, hắn đến phía sau sư huynh, nhìn ngay đến năm vật trang sức xa xỉ khác nhau nằm trên bàn trang điểm.

“Long Phi, người nghĩ nàng có thích mấy thứ không?” Tiêu Nam Hiên không quay đầu lại, hắn biết là Long Phi.

“Sẽ thích, chỉ cần vật sư huynh đưa nàng đều thích.” Long Phi nhẹ nhàng nói.

“Nàng nói, ở nơi nào đó nàng là nữ tử không ai thèm lấy, nàng nói bọn họ như vậy là chế độ một vợ một chồng, nàng nói.....” Khóe môi Tiêu Nam Hiên mang theo tươi cười, chậm rãi nhớ lại, lặp lại.

“Sư huynh, nửa năm rồi, không có chút tin tức của nàng, nhất định là nàng về nhà rồi, người cũng có thể buông tay, không cần phải tra tấn chính mình rồi.” Long Phi an ủi, khuyên giải, hắn không nghĩ muốn để sư huynh còn đắm chìm trong thống khổ.

“Long Phi, ta không có tra tấn chính mình, việc nhớ nàng mỗi ngày làm cho ta thấy thực hạnh phúc, mà sao giờ đây ta mới hiểu được, nguyên lai yêu cũng hận đều giống nhau, đều làm cho người ta khắc khổ thật sâu trong lòng.” Tiêu Nam Hiên xoay người lại.

Long Phi nhìn hắn, hận khiến cho hắn bỏ ra năm năm, như vậy yêu? Yêu sẽ là bao nhiêu năm? Hắn có chút không thể tưởng tượng.

Một năm sau.

Hôm nay là ngày nàng nhảy xuống vách núi, một mình Tiêu Nam Hiên lại đi đến vách núi này, liền thấy ở rất xa, Quỷ Mị cùng Nam Cung Thiên ở nơi nào đó đang bày ra cúng tế.

Hắn lập tức vọt qua, lật nghiêng té phẩm nói: “Người đang làm cái gì?”

Quỷ Mị và Nam Cung Thiên sửng sốt, nhìn vật bị lật nghiêng, vương vãi lộn xộn, sắc mặt trầm xuống hỏi ngược lại: “Người lại đang làm cái gì?”

“Nàng không chết, các người như thế nào bày chuyện cúng tế.” Tiêu Nam Hiên nói, nàng nhất định đang ở nơi nào sống thật tốt.

Nghe hắn nói như vậy, bọn họ biết đại khái hắn là thương tâm hoài niệm nàng, cho nên không chấp nhận sự thật nàng đã chết. Bọn họ cũng không tin tưởng, nhưng đã một năm rồi, nếu thật sự nàng được người khác cứu, hắn là có tin tức, hiện tại bọn họ không thể phủ nhận chuyện này.

Nhìn vẻ mặt thông cảm của họ nhìn chính mình, Tiêu Nam Hiên biết nhất định bọn họ nghĩ đến bản thân điên rồi.

“Quý vương, buông tay đi, người không phải người không thể chấp nhận thực tế.” Quỷ Mị đưa tay lên vai hắn, sau đó nói: “Người tự mình hảo hảo ngẫm lại đi, ta đi trước.” Nói xong, xoay người bước đi.

Nam Cung Thiên thấy hắn rời đi, cũng xoay người bước đi, bất quá tình cảm của Quỷ vương đối với tỷ tỷ làm cho hắn cảm động.

Tiêu Nam Hiên nhìn bọn họ rời đi, họ không hiểu hắn nói cái gì? Nhưng hắn cũng không muốn giải thích, bởi vì đó là bí mật của hắn và nàng.

Thời gian trôi qua, đảo một cái, bao nhiêu công sức tựa như cái nháy mắt, bốn năm đã trôi qua.

Cảnh còn người mất, nhiều điều biến đổi, ngay cả căn phòng nàng từng ở, đã trải đầy trong năm năm nay, những lễ vật mà hắn dành cho nàng theo từng mùa trăng.

Một cánh bồ câu trắng đưa tin bất ngờ dừng ở trước thư phòng Vương phủ.

Long Phi thân sau bắt trụ, xuất ra tờ giấy trên đùi nó, chỉ thấy mặt trên viết: “Hiên nhi, Phi nhi, tề tụ, ở ba tháng sau, tại thời điểm luận võ ở Thiên Sơn, cần phải trở về, thầy, Ma quân.”

Lp cầm tờ giấy bước đến thư phòng: “Sư huynh, sư phụ gửi thư.”

“Sư phụ? Sự tình gì?” Tiêu Nam Hiên sững sốt, hàng năm hắn và Long Phi đều mang theo Triệt nhi trở về một lần, cho nên sư phụ cơ hồ cho tới bây giờ cũng chưa gửi thư cho bọn hắn, chẳng lẽ đã xảy ra sự tình gì?

“Sư huynh, người xem, sư phó chưa nói, nhưng ta khẳng định là có chuyện, hẳn là có liên quan tới việc luận võ hàng năm với sư tổ.” Long Phi đoán, đem tờ giấy đưa qua.

Tiêu Nam Hiên tiếp nhận tờ giấy, vừa thấy, ánh mắt ngưng trọng: “Ta phi thường nghĩ có khả năng này, bằng không sư phụ sẽ không khiến chúng ta phải trở về, nhất định là có chuyện phi thường trọng yếu”

“Ta cũng nghĩ vậy, nếu là chuyện tình bình thường, sư tổ cùng sư phụ cũng có thể xử lý, sẽ không triệu chúng ta trở về.” Long Phi cũng gật đầu.

“Mặc kệ như thế nào? Chúng ta phải đem chuyện triều chính sắp xếp ổn thoả một chút, ba ngày sau liền xuất phát, đi Thiên Sơn.” Tiêu Nam Hiên phân phó.

“Ân, nhưng sư huynh, có muốn mang Triệt nhi trở về hay không?” Long Phi hỏi.

“Mang theo hắn. Ta sẽ lo nếu để một mình hắn ở đây, lại nói hắn cũng là một phần tử của Thiên Sơn, nếu Thiên Sơn có việc, hắn cũng có phần gánh vác, chuyện này sẽ hữu ích cho việc tiếp quản giang sơn sau này của hắn.” Tiêu Nam Hiên giải thích.

“Ta đã biết, ta đi an bài chuyện này.” Long Phi xoay người rời đi.

Trong hoàng cung, một tuyệt mỹ thiếu niên ngồi tại bàn học thực đang dùng bút lông viết chữ, tuy rằng trên mặt còn mang sắc đỏ hồng ngây thơ, thế nhưng cơ hồ tồn tại thần khí uy nghiêm.

“Triệt nhi.” Long Phi căn bản không cần thông báo, liền xông vào.

“Sư huynh, sao ngươi lại tới đây? Có việc gì sao?” Triệt nhi buông bút lông trong tay, thấy kỳ quái hỏi.

“Triệt nhi, chúng ta sẽ lập tức hồi thiên sơn, ngươi có muốn đưa cái gì cho sư phụ, sư tổ không? Có thể chuẩn bị một chút, chúng ta liền lập tức xuất phát.” Long Phi nói.

“Về thiên sơn?” Ánh mắt Triệt nhi lộ ra kinh hãi, hắn rốt cục lại có thể rời đi hoàng cung rồi, quá cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ân, ba ngày sau, chúng ta liền xuất phát.” Long Phi gật đầu, biết chính hắn cầu còn không được.

“Ta đây đi chuẩn bị thôi.” Triệt nhi nói xong, bỏ chạy ra ngoài.

Ở phía sau, Long Phi sững ái cười cười.

*Spoil: Độc giả thân yêu, mong đợi Vân Phi Tuyết xuất hiện không? Ha ha. (lời tác giả)

166. Chương 166: Vụng Trộm Vào Phủ

Trong rừng cây.

Mười mấy người đang cố tình vây công một mỹ thiếu niên khoảng hai mươi tuổi.

Thanh kiếm trong tay thiếu niên, kiếm quang vụt lóe, tuy rằng không có bị thương, nhưng cũng không có chiếm được tiện nghi, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay.

“Ha ha, tiểu tử, khuyên ngươi đừng phản kháng nữa, thúc thủ chịu trói đi, lần này ngươi có chấp cánh cũng khó chạy thoát.” Một nam tử cầm đầu cuồng tiếu.

“Các người là ai? Ta không nhận thức các người, càng không oán không thù với các người, vì sao ám sát ta.” Mỹ thiếu niên không có chút kích động, trấn tĩnh tự nhiên, tựa hồ đã sớm nhìn quen loại trường hợp này rồi.

“Người đứng là không có thù với chúng ta , muốn trách thì trách cha người, lúc trước hấn giết con ta, hôm nay ta cũng muốn giết con hấn báo thù.” Nhắc tới thù hận ngày xưa, nam nhân ánh mắt lạnh lùng, sát khí chứa đầy trong đôi mắt.

“Báo thù cho thiếu chủ , giết.” Những người bên cạnh cũng tràn ngập sát khí, chiêu thức trong tay càng lúc càng nhanh, càng ngày càng độc.

Bất ngờ, mỹ thiếu niên không để ý một cái, trên cánh tay đã bị đâm một kiếm, máu tươi trong nháy mắt đã trào ra, nhưng mà hấn không có thời gian để ý khắp nơi, bởi vì hơn mười thanh kiếm đang từ bốn phương tám hướng trên người hấn đâm tới, hấn chỉ có thể trốn tránh đánh trả .

Lại một chút...bất cẩn, mỹ thiếu niên trên ngực đã lại trúng một kiếm, hấn so với lúc trước có chút chật vật không chịu nổi.

“Tiểu tử, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi rồi, chịu chết đi.” Nam tử cầm kiếm đâm vào ngực của hấn đâm thẳng đến.

Mỹ thiếu niên lui về phía sau , căn bản không có khả năng né tránh , bởi vì những người khác đã vây lấy hấn, trong nháy mắt kiếm sát sẽ đâm vào ngực.....

Ba..... Mười mấy cái ám khí từ cùng một phương hướng bay ra, hắt văng kiếm trong tay bọn họ, một thanh âm từ xa xa truyền đến.

“Nhiều người như vậy vây công một thiếu niên, truyền ra đi, không sợ dọa người sao?”

“Ai? Con mẹ nó, là ai? Là ai làm hỏng chuyện tốt của lão tử, có bản lĩnh thì lăn ra đây cho lão tử ? Nam tử cầm đầu ôm cổ tay bị ám khí đã thương, mắng nói.[]

Ba,sau một tiếng vang thanh thúy, mọi người liền nhìn thấy trên mặt hấn là một dấu bàn tay hồng hồng, một bóng người đã dừng ở trước mặt hấn, thanh âm cực lạnh truyền đến:“Đây là cho ngươi một cái giáo huấn, để miệng ngươi về sau phun ra sạch sẽ một chút.”

Mỹ thiếu niên cùng bọn họ lúc này mới thấy rõ ràng, không biết khi nào thì đã có một nữ tử toàn thân bạch y đứng trước mặt, trên mặt che sa mạng màu trắng, phía sau đi theo bảy nữ tử mặc hồng đỏ vàng lục thanh lam tím, cũng mang theo sa mạng cùng màu với y phục của chính mình, tựa như tiên nữ bay xuống ở trước mặt bọn họ .

“Người là ai?” Nam tử nhìn các nàng, giật mình hỏi, tuy rằng các nàng mang sa mạng che mặt, nhưng xem hình dáng, nghe thanh âm, cũng chỉ có thể là nữ tử hơn mười tuổi, lại có thể không thấy thân ảnh đã vả vào miệng chính mình một cái, công lực đã lợi hại đến như thế nào.

Mỹ thiếu niên cùng những người khác trong lòng cũng đồng dạng kinh ngạc, nhưng cũng kinh hãi tham chiến, trong chốn giang hồ khi nào thì xuất hiện một người thần bí như vậy

“Ta là ai? Người quản được sao, còn không mau rút đi, nếu không đừng trách ta xuống tay không lưu tình.” Lời nói của bạch y nữ tử vừa lạnh lùng thốt ra, bảy nữ tử phía sau đã đồng thời xuất thủ, bảy phi tiêu cùng xuyên thấu qua ống tay áo của hấn, đồng loạt rơi xuống cùng nơi đó.

Nam tử bị dọa làm cho toàn thân toát mồ hôi lạnh, hấn hán không chấp nhất chuyện trước mắt, quân tử báo thù mười năm không muộn, vung tay lên nói:“Rút.”

Rất nhanh, thân ảnh của bọn họ đã biến mất vô tung vô ảnh.

“Tại hạ Nam Cung Thiên, cảm ơn ân cứu mạng của cô nương, không biết danh tính của cô nương gọi thế nào, ngày khác nhất định báo đáp.” Mỹ thiếu niên chấp tay nói xong, sau đó thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm, vì cái gì? Hấn luôn có một loại cảm giác rất quen thuộc, một loại cảm giác thực thân thiết .

Nữ tử cũng nhìn hấn, trong con ngươi lạnh như băng có một chút ấm áp, mở miệng nói:“Không cần, ngày khác hữu duyên thì sẽ gặp lại, người nhanh chóng băng bó miệng vết thương đi.” Nói xong, xoay người rời đi.

Nghe câu nói dường như rất quan tâm, Nam Cung Thiên sững sốt, thanh âm này sao lại quen thuộc như thế, còn có thân ảnh ấy vì cái gì cũng quen thuộc như vậy, trong đầu đột nhiên hiện lên hình bóng của một người, không khỏi thốt ra: “Tỷ tỷ.”

Thân mình bạch y nữ tử cứng ngắc một chút, cước bộ tạm dừng lại một chút nhưng mà sau đó, liền cùng bảy nữ tử khác biến mất ở giữa không trung.

Phía sau Nam Cung Thiên lắc đầu, cười nhạo chính mình: “Ta nhất định là điên rồi, như thế nào lại là tỷ tỷ được? Nàng đã sớm mất.” Sau đó xoay người rời đi.

Bạch y nữ tử xoay người bay xuống mặt đất, nhìn bóng dáng hần, cùng thì thảo một câu với hần, trong mắt mang theo ý cười, tiểu tử này, quả nhiên có lương tâm, năm năm rồi, hần cứ nhiên còn nhớ rõ nàng.

Tối đến dạ hắc phong cao.

Một thân ảnh màu trắng, lặng yên dừng trên nóc của vương phủ, vô thanh vô tức.

Xuyên qua ánh sáng nhìn vào trong thư phòng, nàng mơ hồ nhìn thấy thân ảnh mà nàng ngày đêm tưởng niệm suốt năm năm nay, năm năm không gặp hần sẽ biến thành bộ dạng gì? Có phải hay không càng mê người? Nàng rất muốn lập tức tiến lên bổ nhào vào trong lòng hần, nói với hần, nàng có bao nhiêu nhớ hần, nhưng mà nàng không thể, nàng đã đáp ứng với sư phụ, nhất định hoàn thành mệnh lệnh cùng nhiệm vụ sư phụ giao phó, báo đáp ân cứu mạng của sư phụ, nàng mới tự do được.

Xoay người dừng bên ngoài nơi từng là phòng của chính mình, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nép người đi vào, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, trên bàn trang điểm, trên giường chất đầy trang sức, cùng kỳ trân dị bảo, hần làm cái gì vậy? Trong tay cầm lấy một vật thể xanh biếc, bề mặt ónh nhuận; ánh sáng xanh biếc tỏa ra trên tay.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, nàng nhắc người trốn lên trên nóc nhà .

Tiểu Đào trong tay bưng một bình trà nóng đi vào.

Tiểu Đào, là nàng, năm năm không gặp rồi, nhưng những năm qua, không nghĩ là nàng vẫn không có rời đi, chính là nàng cầm trà nóng làm gì? Ai sẽ đến uống?

“Tiểu thư, nếu người còn sống, sẽ rất hạnh phúc, người xem đây là lễ vật mà hàng tháng Vương gia đều đã tặng cho người, hiện tại đã nhiều như vậy rồi, năm năm rồi, ai cũng không thể tưởng tượng được, Vương gia sẽ si tình như thế.” Tiểu Đào một bên đem trà đặt lên trên bàn, một bên cảm thán nói, sau đó theo thói quen đi xem những thứ kia.

Đột nhiên phát hiện không thấy vòng ngọc, sắc mặt kinh hãi nói : “Không tốt, vòng ngọc sao lại không thấy nữa ? Ai có lá gan lớn như vậy dám lấy?” Nói xong, nhanh chóng đứng lên tìm.

Vân Phi Tuyết khéo môi mỉm cười, vung tay làm cho vòng ngọc vững vàng không tiếng vang rơi ở trên giường.

Tiểu Đào lo lắng tìm khắp nơi, đột nhiên phát hiện vòng ngọc kia đang ở trên giường, lúc này mới thả lỏng ra , nhưng cũng nghi hoặc lầm bầm lầu bầu nói: “Lúc buổi sáng, ta rõ ràng đặt ở trên bàn trang điểm, như thế nào lại tới trên giường? Vương gia buổi chiều rõ ràng còn chưa đến đây mà? Nếu là tiểu thâu (ăn trộm) sao lại không trộm cái gì hết, quái, mặc kệ thế nào? Ta vẫn là nói cho quần gia một tiếng có vẻ tốt hơn.”

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Vân Phi Tuyết thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng, tiểu thâu, có thể đi vào vương phủ trộm này nọ sao? Nếu người tiến vào vương phủ trộm này nọ, vậy còn làm tiểu thâu sao? Nàng cũng không ngấm lại thử.

“Để Vương gia vào, ta còn phải nhanh chóng đem những thứ này để cho tốt.” Tiểu Đào nói xong, cất mọi thứ tốt, liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Hần muốn vào đây? Lòng Vân Phi Tuyết đột nhiên kinh hoàng, trí nhớ của nàng đối với hần vẫn dừng lại ở năm năm trước, cái đoạn trên vực thẳm, cái kia nam nhân nguyện ý dùng tánh mạng để đổi lấy giải dược cho nàng, cái kia nam nhân nàng tâm tâm niệm niệm suy nghĩ suốt năm năm, sắp xuất hiện trước mặt nàng rồi.

Cửa chi nha một tiếng lại bị đẩy ra, bước chân nặng nề của Tiêu Nam Hiên đi vào, trong tay cầm một đôi vòng tay trân châu, một vòng cổ trân châu, còn có một hoa tai trân châu, đặt ở trên giường bên cạnh vòng ngọc phỉ thúy, nhẹ nhàng nói: “Phi Tuyết, ta phải rời vương phủ ba tháng, cho nên ta đem lễ vật này tặng trước cho ngươi.”

Cười khẽ một chút, vươn tay mở ra cửa sổ, nhìn ánh trăng cao cao trên bầu trời kia nói: “Năm năm rồi, ngươi ở bên kia có tốt không? Ta luôn luôn chờ ở đây, nếu có một ngày ngươi trở về, nhìn thấy nhiều trang sức đáng giá như vậy, có thể vui vẻ hay không?”

Vân Phi Tuyết nhìn bóng dáng cao ngất nhưng tịch mịch kia của hắn, nhưng hắn so với năm năm trước càng thêm thành thực mê người, nàng thiếu chút nữa nhịn không được đi xuống, ôm lấy hắn nói: “Sẽ, ta sẽ, ta sẽ thực vui vẻ, chỉ cần ngươi đưa, ta sẽ thực vui vẻ.”

Nhưng mà nàng không thể, trong mắt đọng đầy nước mắt, trong lòng mặc niệm, Tiêu Nam Hiên, chờ ta, chúng ta rất nhanh có thể đoàn viên rồi.

“Sư huynh.” Long Phi đột nhiên cũng đi đến, sau đó lại nói: “Đều đã chuẩn bị tốt rồi, sáng sớm ngày mai chúng ta có thể xuất phát.”

“Ân, Triệt nhi nhất định thật cao hứng có phải hay không?” Tiêu Nam Hiên xoay người lại hỏi.

“Ha ha, phải.” Long Phi cười khẽ một chút, đáp.

Vân Phi Tuyết nhướn mày, bọn họ muốn xuất môn (ra ngoài), đi nơi nào? Đang nhìn Long Phi phía dưới, năm năm không gặp, hắn tựa hồ không có gì thay đổi, vẫn như trước tao nhã, chỉ là nét ôn nhu trong mắt, còn mang theo một chút gì đó nàng nhìn không hiểu được, còn có Triệt nhi, sẽ biến thành bộ dáng gì? Hắn hẳn là đã trưởng thành, nàng rất muốn trông thấy hắn.

167. Chương 167: Phát Sinh Xung Đột

Trên đường lớn, ba con ngựa không nhanh không chậm phóng qua.

“Đại ca, sư huynh chúng ta đấu một trận đi.” Thân ảnh nhỏ nhỏ của Triệt nhi cười ở trên lưng ngựa cũng mang tư thế oai hùng.

“Hảo, chúng ta đây liền thử xem khả năng cưỡi ngựa tư thế có tiến bộ hay không.” Tiêu Nam Hiên gật đầu, dù sao trên đường cũng nhàm chán, không bằng thử xem hắn có hay không tiến bộ.

“Ta đây chỉ có thể phụng bồi rồi.” Long Phi cười nói.

“Vậy bắt đầu đi, lần này ta nhất định sẽ không thua các ngươi đâu.” Triệt nhi vừa dứt lời, một tiếng giá, ngựa đã dẫn đầu chạy như bay.

Phía sau Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi cũng đuổi theo sau, ở trên đường lớn toát lên một trận bụi đất.

Vân Phi Tuyết đứng ở trên cây nhìn thân ảnh bọn họ rất nhanh liền biến mất, khóe môi giương lên một chút tươi cười, Triệt nhi thật sự đã trưởng thành, nàng còn nhớ y nguyên tiểu nam hài kia vẫn thích cùng nàng đấu khí, chính là không biết bọn họ muốn đi đâu? Xem phương hướng mà họ đi là cùng một hướng với nơi nàng muốn đến.

“Thiếu chủ, chúng ta cũng nên xuất phát.” Nữ tử áo đỏ phía sau chấp tay nói.

“Ân, đi thôi.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu.

“Huýt huýt……” Một tiếng thổi từ miệng vang lên, rất nhanh đã có tám con ngựa từ trong rừng cây chạy ra.

Tám thân ảnh lưu loát ngồi lên trên lưng ngựa, nghênh ngang mà đi.

Trên một trấn nhỏ, ba người dắt ngựa chậm rãi tiêu sái đến cửa tử lâu.

“Đại ca, sư huynh, chạy một ngày rồi, ta đói bụng, cũng mệt mỏi rồi, chúng ta ở trọ đi.” Lời Triệt nhi vừa nói ra, một tiểu nhị liền đi ra đón.

“Ba vị khách quan là nghỉ trọ hay là ở trọ, mời vào bên trong.” Một hạ nhân bên cạnh tửu lâu, vội vàng tiếp nhận cương ngựa trong tay bọn họ.

“Ở trọ, chuẩn bị ba gian phòng khách thượng đẳng.” Long Phi mở miệng phân phó nói.

“Dạ, dạ, mời khách quan đi theo tiểu nhân.” Tiểu nhị cúi đầu khom lưng, vừa thấy khí thế cùng quần áo trên người bọn họ, chỉ biết bọn họ thân phận phi phàm, không phú cũng quý, hầu hạ tốt, còn có thể có chút tiền thưởng.

Thân ảnh bọn họ vừa mới tiến vào trong tửu lâu, mặt khác tám con ngựa đã dừng lại ở cửa tửu lâu.

“Cô nương mời vào bên trong, là nghỉ trọ hay là ở trọ?” Tiểu nhị lại ra đón, nhìn thấy các nàng trước mắt sáng ngời, càng thêm ân cần.

“Ở trọ, chuẩn bị tám gian phòng tốt nhất.” Hồng y cô nương phân phó nói.

“Dạ, dạ, cô nương cùng tiểu nhân lên lầu.” Tiểu nhị nhanh nhẹn ở phía trước dẫn đường.

Vân Phi Tuyết đi trước theo tiểu nhị lên lầu, mà lúc này, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi mang theo Triệt nhi vừa lúc xuống lầu dùng cơm chiều.

Bốn mắt nhìn nhau, cứ như vậy đối diện lướt qua.

Tim của nàng đang nhảy, đang kịch liệt nhảy, hẳn có thể nhận ra nàng hay không? Có thể hay không?

Mà hẳn nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng, thân ảnh của nàng, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác giống như đã từng quen, mãnh liệt như vậy, không chút suy nghĩ, đột nhiên từ phía sau đã nắm chặt lấy cánh tay của nàng: “Cô nương, xin hỏi chúng ta có nhận thức không?”

“Lớn mật, Đãng Đồ Tử, dám khinh bạc thiếu chủ nhà ta, buông ra.” Bảy nữ tử bên cạnh đều đồng loạt rút kiếm ra chỉ vào hắn.

“Các người làm gì?” Triệt nhi đột nhiên nhảy đi ra, giận dữ trừng mắt nhìn những nữ tử này sử dụng kiếm chỉ vào hoàng huynh.

“Đồ nhóc con, trốn một bên đi, nơi này không có chuyện của ngươi.” Tử y cô nương không cười nhìn hắn nói.

“Ngươi.” Nàng dám gọi hắn là đồ con nít, hơi quá đáng, Triệt nhi tức giận nhìn nàng, định xuất thủ.

Long Phi ở một bên vội vàng giữ chặt hắn nói: “Triệt nhi, không thể vô lễ.”

Vân Phi Tuyết cường chế cảm giác kích động trong lòng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cố thay đổi tiếng nói nói: “Công tử thỉnh buông tay, người nhận sai người rồi.”

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng chằm chằm một hồi lâu, thế này mới buông tay ra, khách khí giải thích: “Thực xin lỗi, cô nương, tại hạ không phải cố ý mạo phạm, chỉ cảm thấy cô nương rất giống một người tại hạ quen biết.”

“Thiên hạ to lớn, người tương tự nhau rất nhiều, nếu là hiểu lầm, vậy thì quên đi.” Vân Phi Tuyết trầm nghĩ rồi đi, nàng sợ chính mình không đóng kịch nổi nữa, vung tay lên nói: “Chúng ta đi vào.”

Những nữ tử phía sau cùng nhau thu kiếm, hung hăng trừng mắt nhìn Triệt nhi liếc một cái, theo nàng đi lên lầu.

Triệt nhi tức giận trừng mắt nhìn bóng dáng các nàng, hẳn khi nào thì chịu quá loại tức giận này? Người kia đối với hắn không cung kính? Khẩu khí này muốn hắn như thế nào nuốt xuống, chớp mắt, nghĩ đến một chủ ý, xem hắn như thế nào chinh các nàng?

“Sư huynh, sẽ không phải là nàng chứ?” Long Phi ở một bên khẽ thở dài, năm năm rồi, sư huynh vẫn không thể quên, yêu tựa hồ so với hận càng mạnh liệt.

“Long Phi, người có cảm giác là thân hình của nàng rất giống không?” Tiêu Nam Hiên vẫn nhìn theo thân ảnh của nàng biến mất ở cầu thang trên lầu, mới quay đầu lại.

“Tựa như nàng nói, thiên hạ to lớn, vô kì bất hữu (không có chuyện kỳ là nào là không thể xảy ra), người giống nhau cũng không phải là kỳ lạ, nếu là nàng, nàng vì cái gì không nhận chúng ta?” Long Phi nói.

“Có lẽ, nàng xảy ra chuyện gì?” Tiêu Nam Hiên thì thảo tự đoán, như vậy hẳn có thể ôm một tia hy vọng.

Long Phi than nhẹ một chút, năm năm rồi, tất cả mọi người, bao gồm cả chính mình đều thấy nàng thật sự đã mất, nhưng mà hẳn vẫn là không chịu buông tha.

Dùng xong bữa tối, Tiêu Nam Hiên giúp Triệt nhi đắp chăn tốt rồi nói :“Triệt nhi, hảo hảo ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.”

“Ân.” Triệt nhi rất quái lạ nhắm mắt lại.

Tiêu Nam Hiên có chút kinh ngạc, hôm nay hẳn sao lại nghe lời như vậy, khoe môi mang theo sủng ái, lắc đầu, có lẽ là đi đường mệt mỏi, nhẹ nhàng giúp hắn đóng cửa xong liền rời đi.

Trên giường Triệt nhi nghe được tiếng đóng cửa, liền mở to mắt, nghe được tiếng bước chân bên ngoài dần dần biến mất, lập tức từ trên giường nhảy xuống, nhón tay nhón chân mở ra cửa phòng rồi đi ra ngoài, chạy đến dưới lầu.

“Tiểu nhị, thứ ta cho người chuẩn bị đâu.” Đi xuống lầu đã nghe nói.

“Chuẩn bị tốt rồi, tiểu nhân đi lấy cái đó cho người.” Tiểu nhị nói xong đi hướng ra ngoài sân, rất nhanh lấy ra một cái gói to màu đen, bên trong tựa hồ có cái gì đang lúc nhúc.

Triệt nhi vừa lấy qua đã thấy, lúc này bên trong mấy con rắn đang quấn quanh cùng một chỗ, vôi vàng lấy trong đai lưng, tùy tay cho hắn một đỉnh bạc nói:“Cám ơn người, cầm cái này đi.”

Tiểu nhị tiếp nhận bạc, vừa thấy, mười lạng, ánh mắt trừng thật to, vôi vàng cúi đầu khom lưng nói:“Khách quan về sau có chuyện, cứ việc phân phó, tiểu nhân nhất định sx làm tốt cho người .”

“Ân, chờ ta có việc sẽ tìm người.” Triệt nhi nói xong cầm gói to màu đen liền chạy lên lầu.

Tiểu nhị cười hì hì nhìn nén bạc trong tay, kẻ có tiền đúng là tốt, mấy con rắn hoang mà cũng có thể đổi mười lạng bạc, nếu có thêm mấy khách nhân như vậy thì tốt rồi.

Triệt nhi nhón tay nhón chân chậm rãi đi đến căn phòng thứ mười, hẳn buổi tối cố ý vụng trộm quan sát qua, nhìn thấy tử y nữ tử kia đã vào phòng này.

Lấy ngón tay lặng lẽ đâm vào ô cửa sổ, sau đó đem gói to bỏ vào trong cửa sổ, khoe miệng vụng trộm cười.

“Người đang làm cái gì?” Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm.

Triệt nhi bị dọa vừa quay đầu lại, liền thấy một hoàng y nữ tử đứng ở phía sau, nhanh chóng đứng dậy nói :“Không làm cái gì?”

“A..... Có rắn.” Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng nữ tử hét chói tai.

Hoàng y nữ tử vừa nghe, lập tức rút kiếm hướng Triệt nhi đã đâm đến.....

“Làm sao vậy, Tử nhi làm sao vậy?” cửa phòng khách điểm trong nháy mắt đều mở ra, vài nữ tử cùng nhau lại đây.

“Xú tiểu tử này, hẳn cư nhiên thả rắn vào trong phòng của ta.” Tử y nữ tử cùng hoàng y nữ tử vừa một bên vây công Triệt nhi, vừa nói.

Vài nữ tử khác nghe nàng nói như vậy, không chút do dự liền gia nhập chiến trường.

“Triệt nhi.” Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đồng thời sửng sốt, nhìn thân ảnh nho nhỏ bị các nàng vây công, chỉ có thể không ngừng trốn tránh, tâm cả kinh, vôi vàng rat ay bảo vệ Triệt nhi.

“Xảy ra chuyện gì? Có chuyện từ từ nói.” Long Phi nói.

“Theo các người người như vậy không có gì hay để nói, nói không chừng chính là các người sai sử.” Hồng y nói, xuống tay không lưu tình chút nào.

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi nhường các nàng mấy chiêu, thấy các nàng dây dưa không ngớt, chiêu chiêu hung ác, đành phải xuất thủ.

Ba ba ba, đồng thời xuất thủ đánh vào trên vai phải của bảy nữ tử, bảy nữ tử đều lui về phía sau vài bước, giận dữ trừng mắt với bọn họ.

“Sao lại thế này?” Thân ảnh của Vân Phi Tuyết xuất hiện ở phía sau các nàng .

“Thiếu chủ, xú tiểu tử này cứ nhiên thả rắn vào trong phòng của Tử nhi.” Hồng y nữ tử hồi bẩm nói.

Triệt nhi thả rắn, ánh mắt Vân Phi Tuyết bắn về phía người đang được Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi bảo hộ ở phía sau .

“Triệt nhi, là thật sao? Người thả rắn vào trong phòng người ta?” Tiêu Nam Hiên một phen lời hấn ra.

“Là ta, đại trưởng phu dám làm dám chịu, chính là ta thả, ai kêu nàng bảo ta nhóc con, ai kêu nàng không tôn trọng ta.” Triệt nhi đúng lý hợp tình ghéech đầu lên, hấn là đúng, là các nàng sai trước.

168. Chương 168: Trong Gang Tắc

Vân Phi Tuyết nhìn bộ dáng hấn không kèm chế được như thế, nhớ tới thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hấn, hấn cũng là cái dạng này, nàng biết thân phận của hấn, cùng người khác kính trọng dường thành tính cách hấn có chút duy ngã độc tôn.

“Xú tiểu tử, người còn dám thừa nhận.” Tử y nữ tử giận dữ trừng mắt với hấn.

“Xú nữ nhân, người.....” Triệt Nhi định mắng trả lại.

“Triệt nhi, không thể hồ nháo.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên quát ra tiếng, ngăn trở hấn.

“Là nàng mắng trước ta.” Triệt nhi bất mãn nhỏ giọng nói thầm.

Bộ dạng những nữ tử này nhìn hấn cuồng vọng tự đại như thế, đang nhìn xem bà vai bọn họ bị chính mình đã thương, đột nhiên cùng nhau ôm quyền nói:“Thiếu chủ, xin làm chủ cho chúng ta.”

Vân Phi tuyết đang lúc suy nghĩ nên làm thế nào cho phải, Long Phi đột nhiên đứng dậy nói:“Thỉnh các vị cô nương, nể hấn tuổi còn nhỏ, còn chưa có hiểu biết mà tha thứ cho hấn, tại hạ thay hấn bồi tội với tử y cô nương này, vì tỏ vẻ thành ý, hết thấy phí dụng của các cô nương ở tại khách điểm này, đều do ta gánh vác, không biết các vị cô nương có vừa lòng?”

Nhìn hấn nói thành tâm thành khẩn, Vân Phi Tuyết khen ngợi trong lòng, rốt cuộc là Long Phi, một câu nói hợp tình hợp lý, đúng lúc giải quyết khó xử của nàng, nếu không nàng thật đúng là không biết nên làm cái gì bây giờ?

Những nữ tử này cũng không cười mà chỉ có một biểu tình như cũ, hồng y nữ tử nói:“Người tưởng cứ như vậy là quên ư, chúng ta cũng không thiếu vài nén bạc này, trừ phi người để cho hấn tự mình bồi tội với Tử nhi.”

“Các người nằm mơ đi, ta sẽ không nhận tội với nàng đâu.” Triệt nhi nhìn các nàng liếc mắt một cái, hấn là Hoàng Thượng đó a.

“Thiếu chủ, người xem, bọn họ rõ ràng không đem chúng ta để vào mắt, chúng ta không thể tùy ý bọn họ khi dễ như thế, thỉnh thiếu chủ làm chủ.” Những nữ tử lại đồng thanh nói.

Vân Phi Tuyết nhìn Triệt nhi, nàng cũng thấy Triệt nhi đã có chút cuồng ngạo, xem ra nàng phải giáo huấn hấn một chút.

Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm vào Vân Phi Tuyết, hấn đồng dạng cũng thấy không thể nói lý với những nữ tử này, tuy rằng Triệt nhi có sai trước, nhưng mà Long Phi đều đã nói như vậy rồi, các nàng còn không buông tha người, dù sao xuất môn ra bên ngoài, hấn không nghĩ gây chuyện thị phi, mặc danh kỳ diệu kết thù, mà hấn cũng cảm giác được, bạch y nữ tử kia cũng không muốn làm chính mình khó xử, ôm quyền

nói:“Tại hạ thỉnh các vị cô nương tha thứ, đệ đệ từ nhỏ đã được nuông chiều, có chút vô lễ, thỉnh nể tình hân còn trẻ không biết chuyện, các vị cô nương đại nhân đại lượng không cùng hân so đo.”

Nghe hân nói xong câu này, Vân Phi Tuyết có chút giật mình, thời gian năm năm, thật sự cái gì cũng đều thay đổi, hân cũng thay đổi, nếu là trước kia, hân nhất định sẽ không nói như vậy.

“Người.....” Vài cô nương vừa muốn nói chuyện,

Nàng liền vươn tay ngăn cản các nàng, sau đó nhìn chằm chằm Triệt nhi nói:“Mặc kệ là nuông chiều từ bé, hay là tài trí hơn người, hoặc là thân phận phi thường, nhưng mà đã làm sai chuyện tình phải dừng cảm thừa nhận, như vậy mới thật sự là đại trượng phu dám làm dám chịu, mới thật sự có khả năng làm người đứng trên người khác, hoặc là chưởng quản một phương, tuổi còn nhỏ vậy nhưng không kềm chế được cuồng ngạo như thế, sau này lớn lên còn cao ngạo như thế nào nữa.”

Lời của nàng vừa thốt ra, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi ánh mắt thâm trầm mang theo nghi hoặc nhìn nàng chằm chằm, nàng đây là có ý tứ gì? Hay là nàng biết thân phận của bọn họ .

“Người dựa vào cái gì giáo huấn ta?” Triệt nhi vẻ mặt không phục trừng mắt với nàng.

“Vậy người nói ta dựa vào cái gì không thể giáo huấn người?” Vân Phi Tuyết hỏi lại hân.

“Bởi vì ta là.....” Triệt nhi vừa muốn thốt ra, đã bị Tiêu Nam Hiên ngăn cản.

“Triệt nhi, không được nói bậy.” Triệt nhi lúc này mới ngậm miệng lại.

“Người là cái gì? Cho dù người là Hoàng Thượng, phạm sai lầm cũng phải giải thích, huống chi người không phải Hoàng Thượng, ta nghĩ Hoàng Thượng hân là so với người hiểu chuyện hơn nhiều.” Vân Phi Tuyết trong lời nói có ý nói đến chuyện đó.

“Người như thế nào biết?” Triệt nhi sắc mặt ửng đỏ, lại như trước không phục

Thời điểm nghe nàng nói đến Hoàng Thượng , thân mình Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi cứng đờ, nghe ra thâm ý trong lời nói của nàng, bọn họ trong lòng bắt đầu hoài nghi nàng rốt cuộc là ai? Có thật sự biết thân phận của bọn họ hay không? Nhưng mà nàng giống như cũng không có ác ý, bởi vì đôi mắt của nàng trong suốt.

“Có một số việc không cần biết, tốt lắm, nể tình người tuổi còn nhỏ, ta cũng không muốn truy cứu, bắt quá, người chính mình phải tự giải quyết cho tốt, bằng không lần sau mạng nhỏ như thế nào mất cũng không biết.” Vân Phi Tuyết nói xong xoay người bước đi, nàng tuyệt đối không phải nói chuyện giật gân, dù sao giang hồ hiểm ác.

“Vậy tại hạ cảm ơn cô nương đại nhân đại lượng.” Tiêu Nam Hiên ở sau người ôm quyền nói, nhìn nàng đi đường cước bộ nhẹ nhàng, không hề có tiếng vang, công lực hân cũng là phi thường.

Những nữ tử phía sau thật sự sửng sốt, không nghĩ tới thiếu chủ cư nhiên bỏ qua như vậy , vẻ mặt tức giận bất bình trừng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, mới xoay người đi theo.

Tiêu Nam Hiên nhìn bóng dáng nàng rời đi , cái loại cảm giác quen thuộc không hiểu được này lại trở dậy mãnh liệt, cho đến khi nàng xoay người vào phòng, mới trầm xuống nói:“Triệt nhi, người theo ta tiến vào.”

Triệt nhi lúc này mới sợ hãi vụng trộm kéo góc áo Long Phi, ý tứ là để cho hân cùng nhau đi vào với chính mình.

“Hoàng huynh, ta sai lầm rồi.” Vừa vào cửa, Triệt nhi liền chủ động nhận sai, hân biết chỉ cần chính mình chủ động nhận sai, cơn tức giận của hoàng huynh sẽ biến mất hơn phân nửa.

“Triệt nhi, người đã biết sai, vậy người nói cho ta biết người sai ở chỗ nào?” Tiêu Nam Hiên lần này không tính tha thứ cho hân dễ dàng như vậy

“Ta không nên thả rắn đi hù dọa nàng.” Triệt nhi vụng trộm nhìn sắc mặt hân mà nói.

“Còn có gì nữa?” Tiêu Nam Hiên theo dõi hân.

“Còn có..... Còn có.....” Triệt nhi nói quanh co , còn có cái gì nha? Hắn không biết, vụng trộm nháy mắt với Long Phi.

Long phi vừa muốn nói chuyện, đã bị Tiêu Nam Hiên dùng ánh mắt ngăn cản lại.

“Còn có cái gì? Nói.” Hắn tăng thêm ngữ khí.

Triệt nhi hoảng sợ, xem ra hoàng huynh thật sự tức giận, nhìn hắn lễ phép thực thẳng thắn thành khẩn nói :“Hoàng huynh, ta không biết.”

“Triệt nhi, người nhớ kỹ, ra hoàng cung, ở bên ngoài người cái gì cũng không phải, không ai sợ người, hoặc là làm cho người, người cùng người bình thường giống nhau, cho nên gặp chuyện, không thể tùy tâm sở dục (tùy ý) muốn làm gì thì làm, biết không?” lời nói của Tiêu Nam Hiên có chút thâm thúy, bên tai đều là vang lên câu nói kia của nàng ‘ Tuổi còn nhỏ như thế mà đã không kềm chế được, sau khi lớn lên sẽ cao ngạo đến như thế nào.’ xem ra hắn cũng đã sơ sót, hoàn cảnh sinh trưởng của Triệt nhi đều là duy ngã độc tôn, cho nên hắn nghĩ mỗi người đều phải là sợ hắn, hoặc là đối với hắn tất cung tất kính.

Triệt nhi nâng mắt nhìn hắn, có chút cái hiểu cái không, chẳng lẽ ra khỏi hoàng cung hắn sẽ không phải là Hoàng Thượng nữa rồi sao?

“Triệt nhi, về sau sư huynh sẽ thường xuyên mang người đi ra ngoài, như vậy người sẽ hiểu được.” Long Phi ở một bên nói, trước kia sư huynh đều là coi trọng phải làm như thế nào để hắn học tập làm một Hoàng Thượng tốt, mà xem nhẹ điều này.

“Tốt lắm, Triệt nhi người đi ngủ trước đi.” Tiêu Nam Hiên biết hắn nhất thời nghe còn rất khó hiểu.

“Ân.” Triệt nhi gật đầu, Long Phi kéo tay hắn, đưa hắn trở về phòng.

Trong một phòng khác.

Mấy nữ tử đều khó hiểu, cũng có chút không phục nhìn Vân Phi Tuyết ngồi ở chỗ kia hỏi:“Thiếu chủ, rõ ràng là lỗi của bọn họ, vì cái gì không truy cứu?” Các nàng nghĩ không ra a.

Vân Phi Tuyết nhìn các nàng nói:“Các người nhìn cách nói năng, khí chất, cùng quần áo thượng đẳng tơ lụa trên người bọn hắn, lại nhìn thái độ tiểu hài tử kia cao ngạo như thế, vừa nhìn đã thấy thân phận bọn họ không phải tôn thì cũng là quý, hơn nữa, võ công của các người ở Vô Tình cốc, cũng là số một số hai, thế nhưng bọn họ có thể đồng thời dể thương các người, công lực đó lại càng không thể coi thường, huống chi, ta trong người còn có sư mệnh (mệnh lệnh của sư phụ) , không nghĩ gây chuyện thị phi, hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao ới là tối quan trọng hơn.”

Nghe nàng nói như vậy? những nữ tử này mới không nói nữa, thấy thiếu chủ phân tích đúng, cùng nhau ôm quyền nói:“Thiếu chủ, chúng ta hiểu được rồi, vậy người nghỉ ngơi, chúng ta đi ra ngoài trước.”

“Đúng rồi, thương thế của người không có việc gì chứ.” Vân Phi Tuyết nhìn các nàng hỏi.

“Thiếu chủ, yên tâm, không có việc gì, bọn họ cũng cũng không có xuống tay nặng.” Hồng y nữ tử đáp.

“Ân, vậy là tốt rồi, các người cũng đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi .” Vân Phi Tuyết phân phó nói.

“Dạ.” Những nữ tử này xoay người rời đi.

Vân Phi Tuyết lúc này mới đứng ở trước cửa sổ, nàng cùng bọn họ cứ như vậy gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt (câu này là do Bạch Nương tử dịch, nguyên văn là : Chỉ Xích Thiên Nhai nghĩa là gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, ta có hỏi tham khảo ý của Bạch Nương tử , tỷ ấy bảo để vậy hay hơn), cũng không có thể nhận nhau, nhưng mà nàng có thể cảm giác được ánh mắt hắn vẫn dừng lại ở trên người của chính mình, hắn nhận ra nàng sao? Trong lòng đột nhiên có nỗi chờ mong nho nhỏ, nàng hy vọng hắn có thể nhận ra nàng, nhưng cũng không hy vọng hắn hiện tại nhận ra nàng, bởi vì nàng còn có một chuyện còn là trọng yếu hơn.

Long P sau khi chờ Triệt nhi ngủ say, mới rời đi, đẩy cửa phòng của Tiêu Nam Hiên ra, lại hỏi:“Sư huynh, người thấy bạch y nữ tử kia có phải biết thân phận của chúng ta hay không, hôm nay, lời của nàng luôn ám chỉ?”

“Ta đã nghĩ đến vấn đề này, bắt quá xem ra, nàng cũng không có ác ý, bằng không cũng sẽ không khinh địch như vậy mà không truy cứu nữa.” Tiêu Nam Hiên nói.

“Ta cũng từng nghĩ đến, thân phận của nàng là gì? Điểm ấy làm cho ta đoán không ra.” Long Phi trong mắt lộ ra nghi hoặc.

169. Chương 169: Định Người Luận Võ

Tiêu Nam Hiên đồng dạng nghi hoặc, chính là nàng cho hắn một loại cảm giác, là loại cảm giác không hiểu quen thuộc.

Nhìn sư huynh mâu quang thâm trầm, Long Phi biết hắn lại nghĩ tới nàng, khóe môi giờ lên một cái chua sót tươi cười nói: “Sư huynh, người cũng đi ngủ sớm một chút.”

Lên trời thực muốn tra tấn người, một nữ nhân làm cho sư huynh hận năm năm, một nữ nhân lại làm cho sư huynh yêu năm năm, mà chính mình mười năm nay, cùng hắn trải qua hỉ nộ ái ố, nhưng mặc dù như vậy, hắn cũng cảm thấy mỹ mãn, ít nhất chính mình còn có thể cùng hắn hỉ nộ ái ố. (* hỉ nộ ái ố : vui giận yêu ghét *)

Đêm đã rất sâu rồi.

Tiêu Nam Hiên nằm ở trên giường, không hề buồn ngủ, đột nhiên đứng dậy, mở ra cửa phòng, bước đi ra ngoài, đứng ở trước cửa phòng của nàng, vươn tay ra.

Cộp cộp, tiếng đập cửa vang lên.

“Ai?” Vân Phi Tuyết căn bản không ngủ liền lên tiếng hỏi, ai lại khuya khoắt đến gõ cửa, chẳng lẽ là bọn Hồng nhi?

“Ta.” Một tiếng trầm thấp mang theo từ tính, nhưng là nàng lại dị thường quen thuộc thanh âm vang lên.

Tâm Vân Phi Tuyết run lên, trong lòng tràn ngập vui sướng, chẳng lẽ hắn biết là nàng rồi? Lập tức phủ định, không, sẽ không, bằng không hắn sẽ không khách khí như vậy, hắn hẳn là trực tiếp xông tới..... Đứng dậy đi qua đi mở ra cửa phòng, ngũ khí tận lực lạnh như băng đến: “Người có việc sao?”

“Ta là đến thay đệ đệ giải thích, thuận tiện cảm ơn cô nương khoan hồng độ lượng.” Tiêu Nam Hiên mở miệng liền thay chính mình tìm một cái lý do.

“Không cần, đều qua cả rồi, không có việc gì, ta đóng cửa nha.” Vân Phi Tuyết đóng cửa che dấu, nàng không thể một mình đi đối mặt hắn, nàng sợ chính mình hội nhện không được toát ra cảm tình, làm cho hắn hoài nghi.

“Chờ một chút.” Tay Tiêu Nam Hiên lập tức ngăn cản.

Vân Phi Tuyết tâm kinh hoàng, ngũ khí lại bình thường hỏi: “Còn có việc sao?”

“Không có việc gì.” Tiêu Nam Hiên thu hồi tay lại, mới phát giác có chút đường đột, hắn đang làm gì? Muốn hỏi nàng có phải là “nàng” mình nhớ, nửa đêm đi vào nơi này, đã muốn là bất kính.

Vân Phi Tuyết lập tức đem cửa đóng lại, tựa vào trên cửa, nàng có thể cảm giác được hắn còn vẫn đứng ở ngoài cửa, bình phục tâm tình bối rối của mình, nàng không thể tái cùng hắn tiếp xúc nữa, nếu không hắn rất nhanh sẽ phát hiện ra, nàng phải nhanh một chút đi hoàn thành nhiệm vụ của sư phó, như vậy nàng là có thể không cần cố kỵ hết thảy đi tìm hắn.

Sáng sớm, Tiêu Nam Hiên, Long Phi cùng Triệt nhi nếm qua điểm tâm, đều không có thấy các nàng đi ra, vẫy tay gọi lại tiểu nhị

“Khách quan người có cái gì phân phó?” tiểu nhị cúi đầu khom lưng tiêu sái lại đây.

“Tiểu nhị, vài cái nữ tử ở tại bên kia, như thế nào không thấy xuống dưới?” Tiêu Nam Hiên hỏi.

“Khách quan, người nói các nàng nha, các nàng trời vừa sáng ngồi liền ly khai.” Tiểu nhị hồi đáp, lại hỏi: “Khách quan còn có phân phó khác sao?”

“Đã không có, người đi xuống đi.” Tiêu Nam Hiên phân phó, nguyên lai các nàng sáng sớm bước đi rồi, lòng đột nhiên có chút mất mát, lắc đầu, hần suy nghĩ cái gì? Làm sao có thể có cảm giác như vậy với một nữ tử vừa mới gặp mặt.

“Sư huynh, chúng ta cũng sớm một chút đi thôi, nhanh chút đến Thiên Sơn, nhìn xem đã xảy ra sự tình gì? Để có chuẩn bị cho tốt.” Long Phi nói.

“Ân, hiện tại đi thôi.” Hần đứng dậy, hần cũng rất lo lắng

Một tháng sau, Thiên Sơn.

“Sư công, sư phụ, ta đã trở về, ta rất nhớ người.” Triệt nhi vừa đến Thiên Sơn liền vội vàng hướng đại sảnh chạy đi.

“Triệt nhi. Có mệt hay không?” Một cái áo xanh trung niên nam tử ôm lấy hần vọt tới lòng mình, sủng ái sờ sờ đầu của.[hần chính là Ma quân.]

“Không phiền lụy, thấy sư phụ, ta sẽ không mệt mỏi.” Triệt nhi phe phẩy đầu, hần cũng thực thích sư phụ.

“Triệt nhi, miệng càng ngày càng ngọt, biết làm sư phụ vui vẻ rồi.”

“Ta mới không có hống sư phụ, ta là thật sự rất muốn sư phụ.” Triệt nhi ngẩng đầu, thực còn thật sự nói.

Nhìn bộ dạng của hần, Ma quân lấy tay sờ sờ cái mũi nhỏ nhắn của hần đến:“Ừ, sư phụ cũng nhớ triệt nhi.”

“Sư phụ, chúng ta đã trở lại.” Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi vừa vào cửa liền chấp tay tôn kính nói.

“Hiên nhi, Phi nhi các người đã trở lại.” Ma quân nhìn bọn họ gật gật đầu,

“Vâng, sư phụ, chính là không biết đã xảy ra sự tình

gì? Sư phụ muốn chúng ta trở về gấp?” Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi đồng thời khẩn cấp hỏi.

Ma quân hướng về phía hạ nhân phân phó nói:“Mang Triệt nhi đi nghỉ ngơi.”

“Vâng, môn chủ.” Một cái hạ nhân đáp, đối với Triệt nhi đến:“Thỉnh, công tử.”

“Đi thôi, Triệt nhi, người đi đường vất vả rồi, hảo hảo đi nghỉ ngơi một chút.” Ma quân phân phó nói.

“Ân, cảm ơn sư phụ.” Triệt nhi thực nghe lời xoay người liền đi theo lý khai.

Ma quân thể này mới đối với bọn họ nói nói :“Các người đều ngồi xuống.”

“Vâng, sư phụ.” Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi ngồi vào sư phụ phía dưới, cùng nhau nhìn hần.

Ma quân thể này mới giải thích :“Các người cũng biết sư công cùng Vô tình cốc Vô tình sư thái hàng năm luận võ một lần, lúc này đây, sư công đột nhiên nhận được dùng bồ câu đưa tin của nàng, nói lúc này đây, nàng sẽ phái tân đệ tử đến, vì công bằng, nàng cũng muốn tuyển một cái đệ tử của chúng ta, mà định người chính là người, Hiên nhi.”

Tiêu nam hiên sững sốt, người được định là chính mình sao?

“Sư phụ, vì cái gì định người là sư huynh? Vẫn là nàng chắc chắn có người sẽ đánh bại sư huynh?” Long Phi cũng nghi hoặc hỏi.

“Này sư phụ cũng không có suy nghĩ cẩn thận, bất quá nhiều như vậy năm qua, luận võ nhiều như vậy, chúng ta chưa từng có thất bại, tuy rằng không biết lần này nàng vì cái gì yêu cầu như vậy? Nhưng là sư phụ đối với người võ công, tuyệt đối có tin tưởng.” Ma quân nhìn hần nói.

“Sư phụ, cho tới nay chúng ta đều biết Vô tình sư thái hàng năm đều phải cùng sư công luận võ, nhưng là bọn họ vì cái gì muốn luận võ? Chúng ta còn không biết, các người cũng không có nói qua, hiện tại có thể nói cho chúng ta biết sao?” Tiêu Nam Hiên hỏi.

Ma quân gật gật đầu, sau đó đến:“ sư công các người đã sớm biết các người nhất định sẽ hỏi, cho nên công đạo ta bẩm báo chi tiết, dù sao đây là đã muốn quan hệ đến các người.”

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi nhìn sư phụ, chờ hần nói tiếp.

170. Chương 170: Thiếu Niên Cùng Ma Nữ

Ma quân chậm rãi nói ra chuyện cũ sự phó trước kia.....

Trong rừng cây phía sau Thiên Sơn, một thiếu niên tuyệt mỹ đang luyện công, một đường kiếm lóe lên, lá trên cây đều rơi xuống, trông rất đẹp mắt, đột nhiên xa xa liền truyền đến âm thanh đám người cùng tiếng bước chân.

“Mọi người phân công nhau đi tìm, đừng cho nàng thoát.”

Đang nghi hoặc, liền thấy một cái cô gái bả vai đang bị thương xuất hiện trước mặt, lập tức liền té xỉu ngay trước mặt hắn.

Thiếu niên theo bản năng tiếp được nàng.

“Mọi người nhanh lên, nhìn xem có ở phía trước hay không.” Rất nhanh thanh âm liền xuất hiện tại nơi thiếu niên cách đó không xa.

Chẳng lẽ là bị người đuổi giết? Thiếu niên không nghĩ ngợi nhiều, liền thân thủ ôm lấy cô gái nhanh chóng ẩn nấp vào một sơn động cách đó không xa.

Lúc này mới phát hiện trên vai cô gái là ám khí, chảy ra máu đen, sắc mặt cả kinh, biết trên ám khí có độc, không kịp nghĩ nhiều, liền xé mở quần áo trên vai nàng, rút ra ám khí, dùng miệng đem máu độc từng ngụm từng ngụm hút ra hết.

Cô gái từ từ tỉnh lại, liền thấy hắn ghé vào chính ngực mình, không hề nghĩ ngợi, cái miệng cứ mút vào rồi lại nhổ ra, giận dữ hét: “Sắc tặc.” Chờ nàng xem rõ ràng trước mắt là trang tuyệt mỹ dung nhan, nhất thời sửng sốt.

Ba..... một tiếng vang thanh thúy từ bàn tay nàng vang lên, thiếu niên vuốt gương mặt ửng đỏ của mình, chính là nhìn nàng một cái, một câu chưa nói, xoay người ý niệm rời đi.

Cô gái thế này mới phát hiện bên cạnh là một bãi máu đen, ám khí trên đất đã biến màu đen, lòng đột nhiên sửng sốt, thì ra nàng đã trách nhầm hắn, thì ra hắn thay nàng hút độc.

Cuống quít đứng dậy, đuổi theo, liền thấy hắn ở một bên bờ sông nhỏ lấy tay vốc nước súc miệng.

Cô gái đi qua đi, thẳng tắp theo dõi hắn, không biết vì cái gì đột nhiên tâm bị rung động, nhìn trên khuôn mặt hồng hào của hắn có cái dấu tay, cư nhiên xì một tiếng bật cười.

Thiếu niên đứng dậy nhìn qua, thanh âm lạnh lùng đến: “Tuy rằng ta là vì cứu cô nương một mạng, nhưng là tóm lại khinh bạc cô nương rồi, cô nương đánh ta một tát này cũng được, chúng ta đây xem như không ai nợ ai, cáo từ.” Nói xong, xoay người đã muốn đi.

“Đứng lại.” Cô gái ra tiếng gọi hắn lại, sau đó liền đi đến trước mặt hắn: “Người khinh bạc ta rồi, chẳng lẽ nghĩ cứ như vậy quên đi?”

“Cô nương, ta khi đó vì cứu ngươi.” Thiếu niên nhìn nàng đáp lại, nàng cư nhiên không nói đạo lý.

“Nhưng là ngươi không biết sao? Đối một nữ tử mà nói, trinh tiết so với sinh mệnh quan trọng hơn, cho nên cho dù ta mất đi sinh mệnh, cũng không thể mất đi trinh tiết.” Cô gái nhìn hắn nói, trong lòng âm thầm quyết định chủ ý.

Thiếu niên nhú mày, nhìn chăm chăm nàng hỏi ngược lại: “Kia cô nương muốn thế nào?” (< jell~=” ca=” ca=” à,=” cứu=” tỷ=” ấy=” làm=” chi=” cho=” khổ=” vậy=” nè.=” hắc=”>

Khóe môi cô gái nhếch lên, nhìn hắn từng chữ một nói: “Lấy thân báo đáp.”

Lấy thân báo đáp? Thiếu niên sửng sốt, sau đó mới nói: “Ta không cần ngươi lấy thân báo đáp, chuyện này cũng không có người ngoài biết, ngươi vẫn là quên đi.”

“Ha ha! Ha ha!” Cô gái đột nhiên nở nụ cười, “Ta muốn ngươi lấy thân báo đáp, nhìn trúng ngươi rồi đấy nha!”

Thiếu niên sắc mặt hơi hơi ửng đỏ, hắn còn chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy, nữ tử cả gan làm loạn, hắn thật đúng là hối hận chính mình đã cứu nàng, mâu quang mang theo tức giận hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, mũi chân thì triển khinh công liền rời đi.

“Muốn chạy trốn, người trốn không thoát.” Nữ tử theo sau đuổi theo, nhưng là thiếu niên khinh công tốt lắm, rất nhanh nàng đã bị tụt lại phía sau, theo sau liền nhìn không thấy thân ảnh hắn.

Cô gái nhìn nơi hắn biến mất, đây là Thiên Sơn, như vậy hắn hắn là đệ tử phái Thiên Sơn, kia hắn bỏ chạy không xong rồi.

Vài ngày sau, trong đại sảnh phái Thiên Sơn.

Phần đông đệ tử đem một cái cô gái vậy công (bao vây, tấn công) ở bên trong.

“Ta hôm nay không phải đến đánh nhau, cũng không phải tới để báo thù, kêu sư phụ các người ra đi.” Cô gái tuyệt không kinh hoảng.

“Chỉ bằng người cũng tưởng gặp sư phó chúng ta.” Một cái nam tử lạnh lùng nhìn nàng đến.

“Chỉ bằng ta làm sao vậy? Có lẽ sư phó người ta đánh không lại, bắt quá đối phó các người là dễ dàng.” Cô gái nói xong, trong tay nhẹ nhàng bắn ra, nam tử lập tức ngã xuống đất.

“Sư huynh.” Một bên người vội vàng kêu lên, đồng thời giận nàng.

“Yên tâm, hắn không chết.” Cô gái liếc mắt bọn họ một cái, nàng đương nhiên không thể giết chết hắn, bởi vì nàng là tới tìm người.

Lúc này một lão giả tóc hoa râm, hắn chính là Thiên Sơn tôn giả, phía sau mang theo đệ tử đi ra, đệ tử đang vây công cô gái lập tức thối lui một bên thực cung kính: “Sư phụ.”

Thiếu niên đi sau nhìn thấy cô gái thì sửng sốt, một loại dự cảm bất hảo theo đáy lòng dâng lên, cô gái cũng thấy hắn rồi, khóe môi loan thành một cái độ cong thật đẹp.

Lão giả nhìn cô gái, mâu trung lộ ra một tia hào quang: “Người là thiên ma nữ nhi.”

“Quả nhiên là Thiên Sơn tôn giả, không sai, ta chính là thiên ma nữ nhi.” Cô gái thực thản nhiên thừa nhận, dù sao ai cũng đều nhận ra nàng.

Thiếu niên sửng sốt, cái gì? Nàng chính là ma nữ bị mọi người đuổi giết trong chốn giang hồ sao.

“Chính là ta Thiên Sơn cùng Thiên Ma trong lúc đó cũng không có cái gì quá tiết cùng bất khoái, không biết người hôm nay tới đây gây nên chuyện gì?” Tôn giả ngồi ở chỗ kia, trong tay uống trà hỏi.

“Ta không phải tìm đến sinh sự, ta đến là kết thân.” Cô gái ngữ khí kinh người, mắt đẹp đảo qua thiếu niên.

Thiếu niên thầm kêu một tiếng không tốt, chẳng lẽ nàng là hướng về phía hắn.

Kết thân? Mọi người sửng sốt, nàng kết thân cùng ai?

“Vậy người thật ra nói, người cùng với ai kết thân?” Lão giả buông chén trà, mâu quang quét về phía sau, thiếu niên lập tức cúi đầu.

“Ta muốn cùng hắn kết thân.” Cô gái lấy tay chỉ vào người thiếu niên đang cúi đầu.

Bùm một tiếng, thiếu niên đột nhiên theo phía sau đi ra, quỳ trên mặt đất: “Sư phụ, đệ tử tuyệt không ý này, thỉnh sư phụ làm chủ.”

Tôn giả chính là nhìn hắn một cái, sau đó nhìn cô gái nói: “Người cũng nghe rồi đấy, hắn không có ý này, cho nên, vẫn là mời người về đi.”

“Hắn không thể không đồng ý.” Cô gái nhìn bọn họ, sau đó từng chữ từng chữ một rõ ràng: “Bởi vì ta là người của hắn, chúng ta đã có da thịt chi thân.”

Cái gì? Lời này vừa nói ra, mọi người ồn ào đứng lên.

“Lân sư đệ khi nào cùng ma nữ một chỗ rồi?”

“Chúng ta Thiên Sơn là danh môn chính phái làm sao có thể cùng ma nữ kết thân.”

“Lân sư đệ cư nhiên không tuân thủ môn quy, còn cùng ma nữ tư thông.....”

Nghe ra lời nói các vị sư huynh, sắc mặt thiếu niên chuyển xanh thành trắng rồi lại hồng, đột nhiên phần nộ đứng dậy rút kiếm chỉ vào nàng: “Người này ma nữ, ngươi nói bậy.” Nói xong, kiếm liền đâm tới.

Ba..... cổ tay mềm nhũn, kiếm liền bị đánh rơi.

“Lân nhi, nói, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tôn giả mâu quang nhìn hắc, chính mình quyết định tin tưởng hắc sẽ không làm loại chuyện mà dám làm không dám nhận.

“Sư huynh, ngày ấy đồ nhi ở trong rừng cây luyện công, nàng đột nhiên té xỉu trước mặt đồ nhi, sư phụ đã dạy đồ nhi, cứu người một mạng thắng tạo thất cấp phù đồ (*), đồ nhi lại phát hiện ám khí trên người nàng có độc, không kịp nghĩ ngợi nhiều, liền thay nàng hút độc ra, nhưng là đồ nhi cam đoan, tuyệt đối không có hành động khinh bạc gì, đồ nhi càng không có chút tâm tư cùng nàng kết thân.” Thiếu niên lại quỳ trên mặt đất giải thích.

Tôn giả thế này mới nhìn nàng đến: “Người cũng nghe đấy, cho nên, ngươi vẫn là mời trở về đi.”

“Không được, hắc nhìn đến cơ thể của ta, hắc chính là người của ta, ta biết các người tất nhiên là danh môn chính phái, không muốn cùng ta kết thân, chỉ cần các người cho ta mang người đi là được, dù sao thì hắc là ta định rồi.” Cô gái thái độ kiên định, tựa hồ không đạt được ý nguyện liền không bỏ qua.

Nghe được nàng trước mặt sư phó, sư huynh cùng Thiên Sơn chúng đệ tử nói như vậy, thiếu niên bị nàng chọc điên, sắc mặt giận xanh mét chỉ vào nàng: “Ma nữ, ngươi rốt cuộc có xấu hổ hay không? Cho dù là ta cả đời không cưới được vợ, cũng sẽ không thú ma nữ như ngươi, ngươi đừng có mà si tâm vọng tưởng ta sẽ cùng ngươi đi.”

Nếu là bình thường nữ tử này chỉ sợ đã sớm khó nhịn mà nổi giận, nhưng lần này nàng lại cười khanh khách, mắt đẹp thẳng tập theo dõi hắc: “Quả nhiên đủ khí phách, xem ra ta không nhìn lầm ngươi, ta liền thích người như vậy, nếu ngoan ngoãn nghe lời, mọi chuyện ta tuyệt đối sẽ bỏ qua.”

“Người.....” Thiếu niên tức giận trừng mắt nhìn nàng, hung hăng đến: “Ma nữ ngươi rốt cuộc có xấu hổ hay không? Nói như vậy mà cũng mở miệng được.” Hắc hiện tại thật sự hối hận đã cứu nàng.

“Cần mặt mũi làm gì? Lại không thể làm cơm ăn, ta không biết xấu hổ, ta muốn ngươi.” Cô gái thực kiên định nhìn hắc đang nổi giận đùng đùng. Nàng muốn hắc.

Xôn xao... Thiên Sơn đệ tử lại ồn ào đứng lên.

“Này ma nữ thật đúng là không biết xấu hổ, bị sư huynh trước mặt mọi người cự tuyệt, cư nhiên không có một chút bộ dáng ngượng ngùng.”

“Lân sư huynh, nhất quyết không thể cùng ma nữ thành thân.”

“Ma nữ chính là ma nữ.”.....

Giờ phút này Ma quân đột nhiên uy nghiêm ra tiếng: “Đều im miệng.”

(*) (cứu nhân nhất mạng thắng tạo thất cấp phù đồ), nghĩa là cứu 1 mạng người còn hơn xây 1 tòa Phật Tháp 7 tầng.

171. Chương 171: Nhất Định Phải Thắng

Lúc này tôn giả đột nhiên uy nghiêm ra tiếng: “Đều im miệng.”

Ồn ào địch đại sảnh lập tức biến im lặng, chỉ sợ cũng là rút một cây châm, đều có thể nghe được tiếng rơi, cùng nhau nhìn sư phụ,

“Cô nương, thành thân là hai người đều tình nguyện chuyện tình, nếu lệnh đồ đối với ngươi cũng không có ý muốn thành thân, cho nên còn thỉnh cô nương tự giải quyết cho tốt, thỉnh hồi.” Tôn giả nhìn nàng hạ

lệnh trực khách, bởi vì không nghĩ cùng Thiên Ma có liên quan, nhưng là ngữ khí coi như khách khí, hẳn lại càng không muốn cùng một cái tiểu cô nương khó xử.

“Ta nói rồi, ta là đến muốn hấn, cho nên, hấn không theo ta đi, ta cũng sẽ không đi.” Cô gái thái độ kiên quyết, không đạt tới mục đích, nàng tuyệt không bỏ qua.

Nghe được nàng nói như vậy, thiếu niên lại lập tức quỳ đến trước mặt tôn giả nói: “Sư phụ, đồ nhi tình nguyện cả đời không cưới, một đời ở cùng sư phụ, cũng không nguyện ý thú ma nữ này.”

“Người.....” Nghe được hấn nói như vậy, cô gái vẻ mặt tức giận, trừng mắt hấn hung hăng nói: “Người càng là như vậy, ta lại càng muốn dẫn đi người.”

“Ma nữ, người khẩu khí không khỏi quá lớn rồi đấy, nơi này là Thiên Sơn, không phải ma giáo của người, cho dù người có thể mang đi ta, ta đây tình nguyện chết, cũng không nguyện cưới người.” Thiếu niên rồi lạnh lùng nhìn nàng phát ra lời thề.

Nhìn thái độ kiên quyết của hấn, tôn giả gật gật đầu, làm cho hấn đứng lên, sau đó nhìn cô gái đến: “Người cũng nghe đến, cho nên, người đi đi, sự tình hôm nay chúng ta coi như không có phát sinh quá, tiễn khách.”

“Mời.” Một cái đệ tử lập tức thân thủ đối với nàng làm động tác mời.

“Đi, có thể, ta càng muốn mang đi hấn. Cô gái tiếng nói vừa dứt, thân thủ lập tức muốn đi giữ chặt tay thiếu niên.

Thiếu niên nhanh chóng né tránh, xuất thủ đó là một chưởng, không lưu tình chút nào hung hăng đánh vào rồi trên vai của nàng.

Cô gái không nghĩ tới hấn đột nhiên xuất thủ, trốn tránh đã muốn không còn kịp rồi, bịch một cái, liền đánh của nàng trên vai, đón nhận chưởng lực của hấn, nàng lão đảo lùi về phía sau.

Một cái bóng đen đột nhiên tiến đại sảnh nhanh chóng tiếp được nàng, nhanh đến nỗi người ta không thấy rõ ràng, hấn khi nào thì vào?

Mắt nhoáng lên một cái, mọi người chỉ nhìn đến một thân hắc y nam nhân, bên ngoài khoác hắc bào mang theo màu đen mắt xuất hiện ở đại sảnh

“Cha.” Cô gái thấy rõ người tới, gục đầu xuống kêu một tiếng.

Cha? Mọi người chấn động, kia hấn chẳng phải là Thiên Ma, Thiên Ma, cái kia giết người như ma, tâm ngoan thủ lạt ma đầu, đều sợ hãi lặng lẽ lui lại mấy bước.

“Người còn biết?” Thiên ma hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó tà khí mâu quang cố ý bỏ qua mọi người, sắc bén bắn thẳng đến thiếu niên, thanh âm cực lạnh đến: “Người cư nhiên đã thương con ta?”

Lời còn chưa dứt, người cũng đã xuất thủ hướng hấn tập kích mà đi.

“Cha, không cần.....” Cô gái kinh hoảng hô, hấn như thế nào chịu được một chưởng của cha, nhưng nàng không kịp ngăn cản.

Thiếu niên gặp tình thế muốn tránh cũng không được, đơn giản liền đứng ở đó không thể động đây, lòng bàn tay ngay tại lúc đụng chạm vào trước ngực hấn.

Một bên tôn giả đột nhiên bay đến hấn, nghênh đón chưởng lực của hấn...

Oành..... Một tiếng nổ cực lớn, phá tan đá, phòng ở đều bị chưởng phong của hai đại cao thủ khiến rung rung vài cái, chung quanh đệ tử đều bị nội lực kích phát lui lại mấy bước, trong lòng đều ở sợ hãi, nội lực cùng công phu thật cường hấn.

Thiên Ma lui về phía sau vài bước, khóe miệng chảy ra máu tươi, lại mặt mang tươi cười nói: “Không hổ là Thiên Sơn tôn giả, ta bội phục.”

“Thiên ma công lực, lão phu cũng rất bội phục, còn thỉnh mang đi lệnh ái.” Tôn giả cũng nhìn hấn.

Thiên Sơn đệ tử, thế này mới thấy rõ ràng, nguyên lai vẫn là sư phụ võ công tốt hơn, trên mặt mang theo đắc ý, lá gan cũng lớn rất nhiều.

“Cha, ta không cần, dù sao hắn thấy được cơ thể của ta, hắn chính là người của ta.” Cô gái vẫn là vẻ mặt quật cường.

Thiên Ma nhìn nàng một cái, thế này mới nói:“Tôn giả, ta nghĩ ngươi cũng biết, cho dù là lệnh đồ vì cứu ta nữ nhi, nhưng là bọn họ tóm lại có da thịt chi thân, hưởng chi của ta nữ nhi cũng xinh đẹp như hoa, coi như là trai tài gái sắc. Cho nên, không bằng chúng ta vẫn là thành toàn cho bọn họ.”

“Thiên Ma, thành thân là việc trọng đại, cần sự tình nguyện của hai bên, lệnh đồ không có ý muốn thành thân, lão phu cũng không muốn miễn cưỡng hắn, cho nên, chuyện này, như vậy từ bỏ.” Tôn giả ngữ khí cũng thực kiên quyết, hắn cũng không có ý nghĩ cùng Thiên Ma kết thân, hắn có thể không cần người giang hồ thấy thế nào, nhưng là hắn không thể không vì Thiên Sơn mấy trăm năm thanh danh suy nghĩ.

“Ha ha.” Thiên Ma đột nhiên cười ha ha.

“Thiên Ma, ngươi cười cái gì? Còn không đi.” Thiên Sơn đệ tử có chút tức giận, hắn đây là đối sư phụ bất kính, cùng nhau cầm kiếm chỉ vào hắn, dù sao hắn đánh không lại sư phó, bọn họ thì sợ gì?

Thiên Ma mâu quang lạnh lùng đảo qua bọn họ, sau đó ngữ khí giận dữ nói:“Tôn giả, ngươi là thấy nữ nhi của Thiên Ma ta không xứng với đồ đệ của ngươi, vẫn là sợ cùng ta kết thân làm hỏng thanh danh môn chính phái của Thiên Sơn?”

“Thiên Ma. Thanh danh là rất trọng yếu, nhưng là đồ nhi ý tưởng cũng rất trọng yếu, hắn vô tình cùng nữ nhi của ngươi kết thân, chúng ta cần gì phải đau khổ tương bức.” Tôn giả nhìn bọn họ, ý tứ cũng đã quá rõ ràng rồi.

Thiên Ma theo dõi hắn, lý do cự tuyệt của hắn chính mình nghe thực hiểu được, cửa này việc hôn nhân là không có khả năng kết thành, hắn cũng không quá hy vọng, nếu không phải vì nữ nhi, hắn cũng không muốn đề cập, bất quá, mặc dù là kết thân bất thành, hắn cũng không thể làm cho bọn họ qua tốt như vậy được, nghĩ vậy đột nhiên nói đến:“Hảo, tôn giả, ta Thiên Ma kính trọng ngươi đức cao vọng trọng, bất quá, ta cũng có cái yêu cầu, trừ phi cả đời, hắn cả đời không cưới, nếu không, hắn phải kết hôn nữ nhi của ta, đi thôi.” Nói xong, kéo cô gái liền ly khai Thiên Sơn.

“Liền vì những lời này của Thiên Ma, sư phụ cả đời này đều không có lấy vợ.” Ma quân mâu quang thâm trầm, ngữ khí trầm trọng.

Nghe sư phụ nói xong chuyện tình của sư công, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi mới hỏi:“Vô tình sư thái chính là ma nữ kia?”

“Không sai.” Ma quân gật gật đầu.

“Nhưng là sư công cả đời chưa lập gia đình, vì sao sẽ có luận võ?” Tiêu Nam Hiên nghi hoặc hỏi.

“Lại nói tiếp, cái vô tình sư thái kia cũng là cái nữ tử si tình, nàng vẫn đều chờ sư công, nhưng là

lúc sư công tiếp nhận chương môn, vì chặt đứt ý niệm trong đầu nàng, ở các vị tổ sư gia trước mặt thề, cả đời này không cưới, nàng giận dữ, ra khỏi nhà, nhưng cũng là lúc trong lòng bắt đầu từ yêu biến thành hận, thề với trời, một ngày nào đó, nàng phải đánh bại sư công, làm cho sư công quỳ gối trước mặt nàng sám hối, này cũng chính là vì sao lại có hàng năm luận võ một lần, nhưng nàng hoặc là đệ tử của nàng cho tới bây giờ đều không có thắng lợi quá.” Ma quân giải thích nói.

“Nguyên lai là như vậy, nói cách khác, ta lần này luận võ chỉ cho phép thắng không được thua.” Tiêu Nam Hiên nói, nếu thua, chẳng những sư công phải quỳ xuống sám hối, ngày đó cũng là lúc thanh danh không còn tồn tại.

“Ừ, cho nên, Hiên nhi, ngươi nhất định phải cẩn thận, vì sư luôn luôn có một loại bất an, lần này vô tình sư thái định ngươi là người luận võ, nói không chừng có cái gì âm mưu? Tóm lại, sẽ không đơn giản như vậy.” Ma quân mâu quang sâu xa.

“Sư phó, người yên tâm, tóm lại ta sẽ cực kì cẩn thận, đem hết toàn lực.” Tiêu Nam Hiên nói, mặc kệ thế nào? Hắn chỉ cho phép thắng chứ không được thua.

“Sư phụ tin tưởng người có năng lực này, sư phụ không phải lo lắng thực lực của người, mà là lo lắng nàng vì sao người được chọn sẽ là người?” Đây mới là điều hắn lo lắng nhất.

“Sư phụ, ta sẽ cẩn thận, hướng chi, nàng cùng sư công sớm đã có ước định, luận võ không được sử dụng độc, không được dùng ám khí, nếu quang minh chính đại, ta không biết nàng còn có thể đùa giỡn cái gì âm mưu?” Tiêu Nam Hiên quả quyết, hắn rất nắm chắc về sự thắng lợi.

“Ân, người phân tích cũng đúng, tốt lắm, các người đi đường cũng mệt mỏi rồi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Ma quân gật gật đầu đứng dậy rời đi, nhưng là hắn trong lòng vẫn là có chút bất an, chỉ mong là hắn đa tâm.

“Vâng, sư phụ.”

Một trấn nhỏ dưới chân Thiên Sơn.

Một con bồ câu màu trắng đưa tin bay đậu lại trên tay một nữ tử hồng y che mặt, nàng lập tức liền cầm lấy một tờ giấy nhỏ trên đuôi con bồ câu, sau đó cho phép bồ câu đưa tin bay đi.

Trực tiếp đẩy ra cửa phòng chấp tay nói: “Thiếu chủ, có thư của sư phụ.” Nói xong, cầm tờ giấy trong tay đưa qua.

Vân Phi Tuyết tiếp nhận tờ giấy, mở ra vừa thấy, chỉ thấy mặt trên viết: “Tuyệt nhi, vì sư chờ người đắc thắng trở về.” Buông tờ giấy trong tay liền phân phó nói: “Hong nhi người hồi âm cho sư phụ, nói Tuyết nhi nhất định không phụ sự hy vọng của người.”

“Vâng, thiếu chủ, ta cái này đi.” Hồng y nữ tử nói xong, xoay người liền đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết lại nhìn tờ giấy trong tay, sư phụ không có nói cho qua nàng phải luận võ kiểu gì, chính là nói cho nàng lần này luận võ rất trọng đại, nhất định nàng phải thủ thắng, càng chủ yếu chính là, nếu lần này luận võ nàng có thể thắng trở về, sư phụ cho nàng rời đi Vô tình cốc, tin tức này làm cho nàng hưng phấn.

Cho nên, lần này luận võ nàng nhất định phải thắng, chẳng những là vì sư phụ, lại vì chính mình, vì nàng cùng Tiêu Nam Hiên, nàng phải cố gắng cho trận chiến này.

172. Chương 172: Thiên Sơn Luận Võ

Mười hôm sau, trên đỉnh núi Thiên Sơn.

Sáng sớm, Ma quân, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi liền mang theo chúng đệ tử Thiên Sơn chờ đợi trên đỉnh núi, chuẩn bị tốt hết thảy, đây là chuyện tình mà bọn họ thân là chủ nhân Thiên Sơn phải làm.

“Hiên nhi, hết thảy cẩn thận, nhớ kỹ mặc kệ phát sinh sự tình gì? Hết thảy phải lấy thắng làm mục đích.” Ma quân nhìn hắn công đạo đến.

“Sư phụ, ta hiểu được, ta sẽ không làm cho sư công, sư phụ cùng Thiên Sơn mất mặt.” Tiêu Nam Hiên đến.

“Sư huynh, hết thảy cẩn thận.” Long Phi cũng lại đây nói.

“Ân.” Hắn gật gật đầu, hắn cũng biết tầm quan trọng của cuộc luận võ này, cho dù phải liều mạng, hắn cũng không thể thua.

Rất nhanh bọn họ chợt nghe phía dưới núi truyền đến một trận tiếng bước chân cực nhẹ.

“Hiên nhi, các nàng đến đây.” Ma quân ngồi ở chỗ kia nói.

“Ta biết, sư phụ, yên tâm.” Tiêu Nam Hiên gật đầu nói, Thiên Sơn chưa từng có thua, hắn đương nhiên cũng sẽ không thua.

“Ân.” Ma quân gật gật đầu, hắn đương nhiên tin tưởng thực lực đồ đệ của mình.

Vừa dứt lời, liền thấy Vân Phi Tuyết mang theo bảy cô nương xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Là các người!”

“Là các người!..”

Bọn họ, các nàng đồng thời kinh ngạc ra tiếng, thế giới này cũng thật nhỏ bé.

Tiêu Nam Hiên ánh mắt khôi phục phức tạp nhìn nàng, cho dù nàng rất giống “nàng”, nhưng là vì sư công, vì Thiên Sơn, hẳn cũng nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình.

So sánh với hẳn, Vân Phi Tuyết liền càng thêm khiếp sợ, hẳn cùng Long Phi cư nhiên là Thiên Sơn đệ tử, như vậy nói cách khác, lần này cùng nàng luận võ không phải Tiêu Nam Hiên thì là Long Phi, nhưng mà mặc kệ thế nào? Nàng đều phải thắng.

“Các người nhận thức?” Ma quân nhìn bọn họ nghi hoặc hỏi.

“Hồi sư phụ, ở trên đường gặp qua một lần.” Long Phi đơn giản trở lại nói, bỏ qua chuyện Triệt nhi nghịch ngợm.

“Ân.” Ma quân gật gật đầu, sau đó đứng lên đối với Vân Phi Tuyết đến: “Ta nghĩ Vô tình sư thái của người đã muốn nói qua với người luận võ quy củ, ta sẽ không nói thêm nữa.”

“Vâng, sư phụ nói qua.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, sư phụ nói qua, này luận võ là quang minh chính đại, không được dụng độc, hoặc là dùng ám khí.

“Hảo, một khi đã như vậy, mọi người đều biết nói quy củ, vậy bắt đầu đi.” Ma quân nói xong cùng chúng đệ tử lui lại mấy bước về phía sau.

“Sư huynh, người cẩn thận ứng phó.” Long Phi ở bên người hẳn thấp giọng nói một câu, sau đó mới lui đi ra ngoài.

Vân Phi Tuyết kinh ngạc nhìn Tiêu Nam Hiên, chẳng lẽ là hẳn? Không nghĩ tới bọn họ sẽ lấy phương thức này gặp lại, lòng kinh hoàng vui mừng, kia nàng thắng chắc rồi, nếu đánh không lại hẳn, cùng lắm thì nói cho hẳn, dù sao nàng cũng là vì tương lai bọn họ.

“Cô nương, mời.” Tiêu Nam Hiên làm động tác mời nàng.

“Ta đây sẽ không khách khí rồi.” Vân Phi Tuyết tiếng nói vừa dứt, kiếm trong tay liền mang theo gió lạnh bay tới, nàng kỳ thật vẫn nghĩ phải đả bại hẳn bằng thực lực, nếu hẳn biết bị chính mình đả bại, sẽ là cái dạng gì biểu tình? Ha ha, nàng thực chờ mong.

“Hảo.” Tiêu Nam Hiên cũng theo sau lấy tay trung kiếm nghênh đón.

Hai thân ảnh một đen một trắng ở không trung giao chiến, bảo kiếm ở ánh mặt trời va chạm tản ra chói mắt quang mang, người bên cạnh đều tập trung tinh thần không nháy mắt nhìn bọn họ chăm chăm.

“Ta không nghĩ tới, đại danh鼎鼎鼎鼎 Quỷ vương cư nhiên là Thiên Sơn đệ tử.” Vân Phi Tuyết trên tay không lưu tình chút nào, mâu quang theo dõi hẳn lại hàm chứa ý cười.

“Ta cũng không nghĩ tới, người cư nhiên sẽ là đệ tử Vô tình cốc.” Tiêu Nam Hiên trên tay cũng không chút nào thả lỏng, biết nàng là Vô tình sư thái đệ tử, hẳn trong lòng có thần nhiên thất vọng, nhưng cũng đột nhiên hiểu được nàng vì sao sẽ biết bọn họ thân phận, cái này chẳng có gì lạ rồi, Vô tình sư thái vẫn đều biết thân phận mình.

Nghĩ vậy, đầu óc đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu, nếu biết thân phận của hẳn, các nàng còn muốn định người luận võ là mình, chẳng lẽ là bởi vì có nắm chắc tất thắng, không được, hẳn phải cẩn thận ứng đối.

“Xem ra chúng ta vẫn rất hữu duyên.” Vân Phi tuyết cố ý đem hữu duyên hai chữ nói đến rất nặng.

“Phải không?” Tiêu nam hiên khéo môi mang theo châm chọc, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ đây là mưu kế của các nàng? dùng một nữ tử giống Phi Tuyết để nhiễu loạn tâm lý chiến đấu của mình? Vậy thì các

nàng cũng quá coi thường hắc nham, không chỉ nói nàng không phải Vân Phi Tuyết, cho dù nàng là Vân Phi tuyết, vì sư công, vì Thiên Sơn, hắc cũng sẽ không thủ hạ lưu tình nhất định sẽ đã bại nàng.

“Đương nhiên là.” Vân Phi Tuyết khoe môi mang theo ý cười, chính là hắc bây giờ còn nghe không hiểu nàng ý tứ trong lời nói.

Tiêu Nam Hiên chính là lạnh lùng nhìn nàng một cái đến: “Đương nhiên không phải, ngươi đã là người của Vô tình cốc, như vậy chúng ta chỉ sợ cũng là trời sinh là địch, tại sao có thể nói là hữu duyên, hãy bớt sàm ngôn đi, tiếp chiêu.” Tiếng nói vừa dứt, kiếm chiêu trong tay hắc, đột nhiên biến ngoan mà hữu lực, chiêu chiêu hung ác, hắc tưởng nhanh lên phân ra thắng bại, chấm dứt này luận võ, nếu cứ tiếp tục đi xuống, nói không chừng sẽ có cái gì biến hóa.

“Một khi đã như vậy, chúng ta đây liền dưới kiếm gặp cao thấp đi.” Vân Phi Tuyết cũng hợp lại ra toàn lực, trong lòng có chút tức giận, trời sinh là địch, không sai, bọn họ chính là trời sinh là địch, bằng không nàng cũng sẽ không yêu thương hắc.

Hai người đều đem hết toàn lực, chiêu chiêu cường mà hữu lực, bởi vì bọn họ đều biết, chính mình chỉ cho phép thắng không được thua.

Mấy chục chiêu rất nhanh trôi qua, Vân Phi Tuyết dần dần cảm giác được thể lực chống đỡ hết, bị vây nhược thế, nhưng là nàng không có chút không hồn giận, bởi vì người đã bại chính mình là hắc, Tiêu Nam Hiên.

Xoảng....!!! Bảo kiếm trong tay nàng bị kiếm quang của hắc làm rơi

“Thiếu chủ.” Bảy nữ tử đứng một bên kinh hô.

bảo kiếm của Tiêu Nam Hiên thẳng tắp hướng nàng đâm tới....., chỉ cần đâm bị thương nàng, như vậy trận luận võ này hắc chính là thắng.

Vân Phi Tuyết cấp tốc lui về phía sau....., ánh mắt theo dõi hắc, nhìn kiếm của hắc chuẩn bị đâm vào bả vai mình, không, nàng không thể thua.

173. Chương 173: Không Có Thể Thua

thân thể Vân Phi Tuyết đã muốn dựa vào đến vách núi không còn đường lui nàng cứ đứng ở đó nhìn hắc như vậy.

mũi kiếm của Tiêu Nam Hiên đã muốn đụng chạm đến quần áo của nàng, bỗng nhiên một trận gió nhẹ nổi lên, cái khăn che mặt trên mặt nàng lập tức rơi xuống lộ ra dung nhan tuyệt thế mà hắc cực kỳ quen thuộc.

Kiếm trong tay hắc liền dừng lại, lặng đứng nhìn nàng, thâm thúy con ngươi đen mang theo khiếp sợ cùng không thể tin được nhìn người trước mắt, nàng cũng đồng dạng 4 mắt nhìn nhau, chỉ im lặng trong giờ phút này.

“Phi Tuyết ? ngươi là Vân Phi Tuyết ? ngươi còn sống!”

Long Phi đi lại đây đánh võ giờ phút trầm tĩnh này, đồng dạng giật mình nhìn nàng cùng sư huynh luận võ, không ngờ lại là nàng, cái này làm cho người ta khó có thể tin tưởng rồi

Năm năm nay hình ảnh nàng đã dần phai nhạt trong tâm trí mọi người, thế mà giờ đây, nàng lấy phương thức kinh người như thế này để xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Ân! ta còn còn sống”. Nàng gật gật đầu một tiếng, câu còn sống bao hàm rất nhiều chua xót và đau khổ.

Vừa dứt lời thân thể liền bay lên trời, nàng bị Tiêu Nam Hiên gắt gao ôm vào trong ngực bay khỏi đỉnh núi.

“Thiếu chủ”. Bảy nữ tử lập tức rút kiếm đuổi theo.

“Không cần lo lắng, nàng không có việc gì! bọn họ lập tức sẽ trở về”. Long Phi đứng ở phía trước các nàng, ngăn cản bọn họ, không muốn mấy người này đi quấy rầy.

Các nàng xem hần nói như vậy, nghĩ phản ứng của thiếu chủ vừa rồi cùng lời hần nói bọn họ giống như nhận thức, bất quá các nàng cũng tin tưởng hần không dám đối thiếu chủ như thế nào, nghĩ vậy cũng liền lui lại sau mấy bước.

“Long Phi người nói nàng chính là Vân Phi Tuyết?” Ma quân nhú chặt mày mang theo nghi hoặc chẳng lẽ nàng chính là nữ nhân làm cho Hiên nhi niệm năm năm .

“ Vâng, sư phụ nàng chính là Vân Phi Tuyết.” Long Phi đáp lại, kỳ thật hần cũng thực nghi hoặc nàng hiện tại cư nhiên là Vô tình sư thái đồ đệ còn có rồi một thân võ công kinh người.

Tiêu Nam Hiên vẫn ôm nàng rồi đi tầm mắt của mọi người mới buông nàng , không nói một câu liền hung hăng hôn nàng.

trong nháy mắt môi đụng chạm , hần bá đạo hôn nàng thật sâu hấp dẫn ngọt lành trong miệng nàng, hai chiếc lưỡi trong miệng nàng du động lẫn nhau ,quấn quít lấy, ôm chặt nàng, không cho thân thể lư ra một chút khe hở tựa hồ muốn đem nàng nhu tiến thân thể của chính mình cũng tựa hồ ở phát tiết tình cảm của chính mình.

Vân Phi Tuyết chỉ có thể tùy ý hần bá đạo hôn mình, tay hoàn trụ thắt lưng hần bắt đầu nhiệt tình đáp lại hần, năm năm nay, nàng cũng rất nhớ hần.

Đã lâu... đã lâu ... Tiêu Nam Hiên mới buông ra nàng , mặt Vân Phi Tuyết hồng thắm, cả người vô lực tựa vào trước ngực hần hơi hơi nâng mắt nhìn, ánh mắt chứa tình yêu nồng đậm : “Tiêu Nam Hiên, ta rất nhớ người!”

“Chết tiệt nữ nhân!”. Hần lại đột nhiên rống giận một câu.

Vân Phi Tuyết ngẩn ra nhìn hần, nàng nghĩ tới trăm ngàn lần, không biết câu đầu tiên sẽ nói với nàng là gì? “Ta yêu người” hay “ ta nghĩ người “ hoặc là cái gì cũng không nói trực tiếp ôm, nhưng là ngàn tưởng vạn tưởng nàng cũng chưa nghĩ đến hần sẽ mắng ra một câu như vậy gần như phần nộ trong lời nói.

Mất đẹp lửa giận, lập tức đẩy ra hần đến: “Tiêu Nam Hiên! người có ý tứ gì?”

“Bổn vương có ý tứ gì? Vân Phi Tuyết bổn vương đến hỏi người có ý tứ gì?” Hần ôm lại nàng một bàn tay đem nàng cố ở chính mình trong lòng mặt khác một bàn tay nâng lên cằm nàng, trong con ngươi đen đều mang theo tức giận hung hăng đến: “Người còn sống .người còn sống nhưng là vì cái gì năm năm rồi? Người cũng không trở về? Vì cái gì thấy bổn vương còn không muốn nhận thức?”

Nhớ tới một màn ở khách sạn, khiến cho hần tức giận không thôi , rõ ràng đã muốn giữ chặt tay nàng, thế mà nàng lại làm ngơ, chết tiệt, chẳng lẽ 5 năm mà nàng không nhớ hần sao ?

“Tiêu Nam Hiên người cư nhiên hung ta?” Vân Phi Tuyết mâu trung chậm rãi trào ra nước mắt, hần cư nhiên chất vấn nàng, vì sao hần không hỏi xem nàng? Năm năm qua nàng sống được không? Hần nghĩ đến nàng không nghĩ trở về nhận thức hần sao? Uy khuất cùng bất đắc dĩ của nàng, ai có thể hiểu được đây ?

Nhìn khước mắt nàng đột nhiên chảy xuống nước mắt, Tiêu Nam Hiên lòng đau xót, giống như giọt lệ kia tích lặc trong long hần, vừa đau lòng lại vừa thương tiếc, cúi đầu hôn tới nước mắt ở khước mắt nàng, sau đó mới ôn nhu nói :

“Là bổn vương nóng vội, nói cho bổn vương người đã xảy ra sự tình gì? Như thế nào trở thành Vô tình sư thái đồ đệ? Năm năm rồi trải qua có tốt không?”

Nghe được lời nói quan tâm của hần, nước mắt Vân Phi Tuyết lại nhịn không được hạ xuống , năm năm qua, nước mắt cùng sự khổ đau nàng đều giấu ở trong lòng, chỉ vì đợi đến một ngày có thể cùng hần đoàn viên.

Tiêu Nam Hiên ôm chặt nàng, biết rằng trong lòng nàng nhất định có rất nhiều ủy khuất cùng sự đau khổ, thôi thì cứ để cho nàng khóc thống khoái một hồi, dù sao hần cũng không buông nàng ra, bọn họ còn thời gian cả đời.

Rốt cục Vân Phi Tuyết bình phục tâm tình của mình, ngẩng đầu lại đột nhiên nói: “việc khác trước đừng hỏi , hiện tại luận vô quan trọng hơn, người bại bởi ta là được.” Kết thúc sự việc này, bọn họ lại có thể cùng

một chỗ.

“Bại bởi người?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng đột nhiên hiểu được, nàng đến đây là mưu kế của Vô tình sư thái muốn lợi dụng nàng để dễ dàng đả bại chính mình.

“Ân! chỉ cần người bại bởi ta hết thấy điều giải quyết, ta là có thể cùng người về nhà”. Vân Phi tuyết gật đầu.

Tiêu Nam Hiên mâu quang nhất thời thâm trầm xuống dưới, trầm tư một chút mới đến: “Bốn vương không thể thua”.

“Cái gì? “ Vân Phi Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, hắn không nghĩ nghĩ bại bởi chính mình? Chẳng lẽ hắn không nghĩ cùng nàng cùng một chỗ sao?

“Phi Tuyết! người có biết nếu lần này luận võ bốn vương thua sẽ như thế nào sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn mặt nàng biến sắc có chút khó coi mới hỏi đến.

“Không biết.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, sư phụ không có nói cho nàng, chỉ nói là nếu lần này luận võ thắng coi như nàng báo đáp sư phó dưỡng dục chi ân mà nàng cũng có thể rời đi Vô tình cốc, sau đó mới nàng mâu hỏi: “Chẳng lẽ nơi này còn có chuyện gì?”

“Ân. “ Tiêu Nam Hiên gật đầu mới giải thích đến:” Nếu bốn vương bại bởi người như vậy sư công của bốn vương sẽ quỳ gối trước mặt Vô tình sư thái sám hối thỉnh tội, vì sư công, vì toàn bộ Thiên Sơn, cho nên bốn vương không thể thua.”

Nghe được hắn nói như vậy đáy lòng Vân Phi Tuyết đột nhiên toát ra lạnh cả người, hắn không thể thua, nàng cũng không thể thua, vì sao sư phụ không nói cho nàng?

174. Chương 174: Khiếp Sợ Trong Khiếp Sợ

Đột nhiên cảm giác được tay nàng nhảy mắt biến lạnh như băng, Tiêu Nam Hiên nhìn nàng hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ là ở lo lắng.”

Vân Phi Tuyết nâng mắt nhìn hắn, nàng có nên nói cho hắn? Nếu nàng thua thì sẽ không có thể rời đi Vô tình cốc, nói cách khác không thể cùng hắn cùng một chỗ, bởi vì...

“Người có tâm sự gì thì nói cho bốn vương, chúng ta cùng nhau giải quyết.” Tiêu Nam Hiên lấy tay đỡ lấy bả vai nàng, hắn đột nhiên nghĩ tới nếu là nàng là Vô tình sư thái đồ đệ, như vậy có phải nói nàng cũng chỉ hứa thắng không được thua, thua sẽ bị trừng phạt? Hoặc là không thể công đạo?

Vân Phi Tuyết lập tức lại bỏ nhào vào trong lòng hắn nói:” Ừ! ta có tâm sự. “ Nàng muốn nói cho hắn, nàng không nghĩ một người đi gánh vác, nàng đã yên lặng gánh vác năm năm, tự quyết định năm năm, hôm nay hắn rốt cục đến bên cạnh nàng, cho nên mặc kệ kết quả như thế nào thì bọn họ cùng nhau đối mặt giải quyết.

“Sự tình gì? Nói cho bốn vương.” Tiêu Nam Hiên đã muốn mơ hồ cảm giác được sự tình không thích hợp.

Vân Phi Tuyết thế này mới mở miệng nói:” Sư phụ cùng ta nói nếu lần này luận võ ta có thể thắng, như vậy ta là có thể rời đi Vô tình cốc cũng coi như báo đáp rồi ân cứu mạng của nàng, đây là điều kiện sư phó làm cho ta rời đi, nếu không ta không thể rời đi.”

Tiêu Nam Hiên thân mình cứng đờ không dám tin tưởng hỏi: “Ý của người là nói người nhiều như vậy năm bắt vô âm tín là vì nàng không cho người rời đi vô tình cốc?”

“Ân!” Vân Phi Tuyết gật đầu lại tiếp: “Sư phụ cho ta luyện võ công còn đem mười năm công lực của nàng cho ta, nàng chỉ có một yêu cầu là cùng Thiên Sơn luận võ, nhất định phải thắng nếu thắng ta tự do, cho nên ta khổ luyện năm năm mới cùng sư phụ nói là ta đã chuẩn bị tốt, vốn ta nghĩ đến sư phụ sẽ không đồng ý, không nghĩ tới nàng cứ nhiên đồng ý, nhưng là nàng có một yêu cầu là trong khi luận võ, trước khi được tự do thì không được cùng người nhận thức.”

“Nàng nhất định cũng không có nói cho người, người luận võ chính là bốn vương.” Tiêu Nam Hiên mâu quang có chút biến lạnh, Vô tình sư thái quả nhiên đùa giỡn âm mưu muốn lợi dụng nàng , quả nhiên đủ ngoan.

“Ân! sư phụ cũng không nói gì.” Hắn cứ nhiên đoán được bất quá nàng cũng nghĩ đến sư phụ muốn làm gì? Sư tỷ cùng Thiên Sơn luận võ một lần đều không có thắng, chẳng lẽ sư phụ là muốn lợi dụng quan hệ của nàng và hắn để đả bại hắn sao? Trách không được sư phụ lần nữa báo cho nàng chỉ cần nàng thắng, nàng chính là người tự do, thì ra là thế! Lòng đột nhiên đau quá! không nghĩ tới sư phụ nàng vẫn tôn kính lại tính kế nàng ngay từ đầu tuy rằng đã sớm biết sư phụ mục đích không chỉ đơn thuần nhưng cũng thật không ngờ sẽ âm hiểm như thế.

“Làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy là ở khó xử sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng sắc mặt đột nhiên âm đạm hỏi.

“Người không khó xử sao? Vì nếu ta không thể thua nhưng người cũng vì sư công, vì Thiên Sơn, người cũng không thể thua, cũng không có thể thua, nhưng là nhất định phải có một bên thua, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Vân Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đều là sầu lo.

“Người không cần lo lắng bốn vương sẽ giải quyết.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên cười khẽ một chút ôm lấy nàng, vấn đề này rất dễ dàng giải quyết rồi.

“Người giải quyết được sao? Người muốn giải quyết làm sao?” Vân Phi Tuyết theo dõi hắn hỏi,hắn cứ nhiên thoải mái như thế.

Bốn vương sẽ không thua nhưng là bốn vương có thể mang đi người, thế là xong hết mọi chuyện, cái đó và người muốn tự do có cái gì khác nhau? “ Tiêu Nam Hiên nói.

Nghe được hắn nói như vậy, Vân PhiTuyết cười khổ một chút, hắn nghĩ rất đơn giản, lắc đầu đến: “Ta không thể cùng người đi.”

“Vì cái gì? “ Tiêu Nam Hiên nao nao sau đó mới hỏi nói: “Chẳng lẽ người là bởi vì không thể quên ân cứu mạng của nàng?Việc này bốn vương có thể dùng phương thức khác đi báo đáp.”

“Không phải!” Vân Phi Tuyết lắc đầu, nàng nên như thế nào nói cho hắn.

“Đó là cái gì?” Tiêu Nam Hiên nhìn chằm chằm nàng, chẳng lẽ nàng còn có cái gì gạt chính mình sao?

“Người thật sự muốn biết?” Vân Phi Tuyết nâng mâu còn thật sự nhìn hắn.

“Nói!”

“Bởi vì con gái của chúng ta còn ở trong tay nàng cho nên ta không thể đi.” Vân Phi Tuyết hấp khẩu khí thật sâu mới nặng nề nói.

Tiêu Nam Hiên thân mình xơ cứng lại ,nàng nói cái gì?Con gái của ai ? Của hắn sao? Hắn có con gái rồi sao? Năm năm nay đột nhiên nhìn thấy nàng cũng đã làm cho hắn đủ khiếp sợ, hiện tại nàng lại còn nói con gái của bọn họ, hắn có con gái rồi sao? Điều này sao có thể? Điều này sao làm cho hắn tin tưởng.

Đột nhiên phản ứng lại đây, vẻ mặt kích động cầm lấy tay nàng run run nhẹ nhẹ: “Người lặp lại lần nữa, con gái của ai?”

“ Con gái của người! Con gái của chúng ta!”. Vân Phi Tuyết vẫn là lần đầu tiên nhìn hắn xúc động như thế, xem ra cha con tình thâm, nàng thậm chí có ghen tị với con rồi nè!.

“Người!! Nữ nhân chết tiết, người đầu óc để đâu rồi, người bình thường không phải thực quật cường thực thông minh sao? Nàng không cho người xuất cốc người sẽ không xuất cốc? Nàng không cho người trước cùng bốn vương nhận thức người sẽ không nghĩ nhận thức sao?” Tiêu Nam Hiên đột nhiên hướng về phía nàng quát, đứa con chưa từng gặp mặt hắn, con gái của hắn chắc đã năm tuổi rồi nhỉ, con có bao giờ hỏi về người cha này hay không chứ? Mà hắn cứ nhiên không biết hắn còn có một cái nữ nhi trên đời điều này làm sao có thể làm cho hắn nhận được?

“Tiêu Nam Hiên người rống cái gì mà rống?” Ta đầu óc bả đậu? Ta có thể trốn ra Vô tình cốc sao ?, ta làm sao biết cùng ta luận võ sẽ là người? Huống chi con ở trong tay nàng, nói không dễ nghe chút thì phải là

con tin, ta như thế nào có thể không nghe?” Vân Phi Tuyết thở phì phì trừng mắt hấn , hấn nghĩ đến nàng không nghĩ tới sao?

Sắc mặt Tiêu Nam Hiên dịu đi một chút, nàng nói có đạo lý, than nhẹ một chút , nói trắng ra là hấn thực xin lỗi nàng nhưng là có một số việc hấn càng muốn biết rõ ràng, nhìn nàng có chút khẩn cấp hỏi: “Nói cho ta biết rốt cuộc sao lại thế này? Người nói rõ ràng năm đó là người là như thế nào được cứu đi? Còn có độc trên người người được giải làm sao? Còn có con của chúng ta?”

“Năm đó ta nhảy xuống vách núi...” Vân Phi Tuyết vừa mới mở miệng lại thấy Long Phi đi lại.

175. Chương 175: Được Cứu Dưới Vực Núi

“Sư huynh, Vân Phi Tuyết, sư phụ bảo ta gọi hai người tới”. Long Phi đi lại nói , tuy biết rằng nhất định bọn họ còn nhiều điều muốn nói nhưng bây giờ trước mắt còn việc luận võ với sư phụ , đồng thời hấn cũng muốn biết nguyên do tình cờ nào khiến nàng trở thành của sư thái, còn có dụng ý gì trong việc luận võ lần này.

“Được, chúng ta hãy đi trước”. Tiêu Nam Hiên nắm tay Vân Phi Tuyết, hấn cũng muốn cùng sư phụ bàn luận coi nên làm cái gì bây giờ?

“Ân”. Nàng gật đầu.

Long Phi đi theo sau bọn họ, nhìn bọn họ nắm tay nhau khoe môi hiện lên một nụ cười như có như không.

Bảy nữ nhân thấy thiếu chủ và Tiêu Nam Hiên thân thiết như thế xuất hiện trước mặt các nàng, đều như nướn mày nghi hoặc, đây là có chuyện gì, xem ra quan hệ của hai người bọn họ cũng không tầm thường.

“Sư phụ”. Tiêu Nam Hiên kéo nàng đi trước mặt Ma Quân .

“Sư phụ”. Vân Phi Tuyết theo hấn tôn kính gọi một tiếng.

“Người chính là Vân Phi Tuyết, Vương phi của Hiên nhi?” Ánh mắt Ma Quân sắc bén đánh giá nàng.

“Là ta” . Nàng nhìn thẳng hấn không có một tia kính hoảng hay sợ hãi.

Ma Quân thấy ánh mắt nàng gan dạ , sáng suốt, liền mỉm cười, chỉ có nữ tử tài năng như vậy mới xứng với Hiên nhi tài năng một đời của hấn .

“Thiếu chủ, môn chủ hiện còn chờ tin tức của người”. Nữ tử áo hồng không nhịn được đi tới nhắc nhở, nếu bọn họ không so võ nàng biết nói thế nào với môn chủ.

“Ta biết, trước tiên các người ở một bên chờ ta một chút”. Bằng với Vân Phi Tuyết lúc này , việc luận võ đã không còn là vấn đề rồi.

“Thiếu chủ”. Thấy nàng nói như vậy, nữ tử áo hồng đành phải lui qua một bên.

Tiêu Nam Hiên lúc này mới mở miệng nói rõ: “Sư phụ, Vô Tình sư thái lấy việc luận võ thắng thua áp chế, nếu Vân Phi Tuyết thua, nàng sẽ không rời đi Vô Tình cốc còn có nữ nhi của con đang ở trong tay sư thái, cho nên mục đích luận võ lần này của Vân Phi Tuyết chỉ cho phép thắng chứ không được thua, sư phụ, con nên làm cái gì bây giờ?” Một bên là sư công ân trọng như núi, một bên là người nhà huyết mạch tương liên(gắn kết), hai bên hấn không thể bỏ bên nào.

“Cái gì?” Một lời của hấn thốt ra, Ma Quân và Long Phi đồng thời cả kinh, “Nữ nhi? Nữ nhi gì?”

“Vân Phi Tuyết, người nói thời điểm năm đó người nhảy xuống vách núi người đã có thai?” Long Phi nhìn nàng khiếp sợ hỏi.

“Ân, ta cũng sau đó mới biết được”. Vân Phi Tuyết gật đầu, lúc ấy nàng cũng không biết nàng mang thai rồi.

“Nhưng năm đó thời điểm chúng ta đi xuống tìm người Vân Hạc đã huyết nhục mơ hồ, người...” Long Phi cũng không nói gì thêm nhưng hấn tin tưởng nàng nghe hiểu được , cho dù nàng có bắt tử đại khái đứa bé

cũng trọng thương , như thế nào lại được bảo trụ* còn có độc trong người nàng giải trừ thế nào ? (Bảo trụ: Bảo vệ và giữ lại)

Tiêu Nam Hiên và sư phụ Ma Quân cùng nghi hoặc nhìn bọn họ.

Vân Phi Tuyết lúc này mới nhớ lại tình huống sáng khoái khi đó.

Thân thể nàng và Vân Hạc nhanh chóng rơi xuống vực, tại một khắc nàng thản nhiên cười chờ đợi cái chết , thân ảnh ngày càng biến nhỏ.

Ngay tại thời điểm thân thể nàng muốn tiếp mặt đất, đột nhiên quần áo được nhánh cây trên vách núi giữ lại.

“Bính” một tiếng nổ, nàng liền thấy trên mặt đất kia, Vân Hạc một thân máu đỏ , đôi mắt nhắm lại, cũng coi như hẩn tự làm tự chịu.

Nếu trời cao cho nàng một cơ hội sống vậy nàng sẽ nhất định nắm bắt, nàng dùng sức xoay thân mình muốn dùng tay giữ chặt nhánh cây, sau đó leo lên, đột nhiên “Dát chi” một tiếng, cư nhiên bắt đầu vang lên tiếng gãy của nhánh cây , chỉ cần nàng dùng chút lực nhánh cây tất rơi ra không thể nghi ngờ.

Đột nhiên nàng nở nụ cười nhẹ, cho dù có năng lực thoát được thì thế nào? Vân Hạc đã chết, độc trên người nàng giải như thế nào? Thôi tùy ý sống chết do số vậy.

“Dát chi” nhánh cây lại bắt đầu gãy, ngay khi tiếng gãy vang lên , thân thể nàng thoát ly khỏi nhánh cây rơi xuống, rơi xuống.

Bất ngờ một thân ảnh cấp tốc tiếp được nàng rồi rất nhanh trượt qua, ôm nàng vững vàng dừng ở trên mặt đất, nàng liền thấy cứu chính mình là một người có bộ dáng của một sư thái.

“Sư phụ”. Hai nữ tử mang kiếm đi tới bên cạnh.

Vân Phi Tuyết lúc này mới phản ứng lại , vội vàng chấp tay: “Cám ơn ân cứu mạng của sư thái”.

“Không cần, ta chỉ thuận tay làm chút việc nhỏ thôi”. Mắt lạnh của sư thái nhìn nàng một cái, bất ngờ nắm giữ cổ tay nàng từ phía sau, cẩn thận bắt mạch một cái liền khiếp sợ: “Tương Tư Lệ”.

“Tương Tư Lệ”. Vân Phi Tuyết cũng giật mình y vậy , nhìn sư thái này khẳng định không đơn giản, cư nhiên liếc mắt một cái có thể nhìn ra loại độc trong thân thể nàng.

“ Đây có lẽ là ý trời muốn ta cứu người nhân tiện giải trừ độc trong thân thể người, rồi sau đó ta sẽ để người rời đi”. Sư thái nói xong liền phân phó một nữ tử bên cạnh: “Vân nhi ôm nàng trở về cốc”.

“Dạ, sư phụ”. Nữ tử nói xong liền ôm lấy nàng chạy như bay theo sư phụ.

Vân Phi Tuyết cứ như vậy bị nàng ôm, thậm chí các nàng đều không có hỏi một chút nàng đồng ý hay không đồng ý, bất quá may mắn là các nàng giải độc cho chính mình, nàng đương nhiên cũng nguyện ý đi.

Nàng bị các nàng dẫn đến một cái cốc ẩn giấu sâu bên trong giống nơi người ở ẩn rồi bị ném vào trong phòng.

Vô Tình sư thái trở lại phòng chính mình , mở ra chốt trên vách tường, chậm rãi dời một khe hở bên trong, một hộp gấm nhỏ xuất hiện, dùng tay mở ra liền thấy một viên thuốc màu trắng bên trong .

Than nhẹ một chút: “Có lẽ đây là duyên trời định nàng không thể chết”.

“Sư phụ”. Một nữ tử đột nhiên đi vào, sắc mặt có chút ngưng trọng kêu.

“Vân nhi làm sao vậy?” Vô Tình sư thái nhìn nàng hỏi.

“Sư phụ , người có biết nữ tử người cứu hôm nay là ai chăng?” Vân nhi mở miệng nói.

“Ai?” Ánh mắt Vô Tình sư thái trong khoảnh khắc bắn ra tia sáng nhỏ.

176. Chương 176: Âm Mưu Của Sư Thái

“Hồi sư phụ nàng chính là Vương phi Vân Phi Tuyết của Quỷ vương Tiêu Nam Hiên, hiện tại Quỷ vương nơi nơi treo giải thưởng tìm nàng, chúng ta muốn đem nàng cứu về đây hay không?” Vân Nhi mở miệng hỏi, nói như vậy còn có thể được đến rất nhiều chỗ tốt, dù sao Quỷ vương treo giải thưởng rất cao.

“Nàng cư nhiên là Vương phi của Tiêu Nam Hiên – đệ tử Thiên Sơn?” Vô Tình sư thái hơi hơi sững sốt trong mắt hiện lên một tia sáng ngoan độc, sắc mặt trong nháy mắt cũng trở nên âm trầm.

“Sư phụ!” Vân Nhi nhìn sư phụ sắc mặt đột nhiên biến khó coi nhỏ giọng gọi, nghĩ câu nói kia của chính mình trong lúc vô ý đã làm cho sư phụ tức giận.

“Ta đã biết ! người đi xuống đi”. Vô Tình sư thái nhìn nàng phân phó, trong lòng đã muốn có chủ ý, khoe môi lộ ra một tia cười lạnh, thiên ý thật đúng là thiên ý, xem ra nàng phải thuận theo thiên ý rồi.

“Dạ.” Vân Nhi cung kính lui ra ngoài, không biết trong lòng sư phụ đang tính toán gì?

Vô Tình sư thái trong tay nắm chặt viên thuốc màu trắng kia, trên mặt hiện lên một nét cười âm hiểm, lúc này đây nàng chính là thành công.

Vân Phi Tuyết đang đánh giá chung quanh, căn phòng khinh tĩnh mà u nhã, nơi này là địa phương nào? Cửa ‘chi nha’ một tiếng bị đẩy ra, nhìn lại liền thấy sư thái xuất hiện ở cửa vội vàng tôn kính gọi: “Sư thái.”

“Đây là giải dược của tương tự lệ, còn có một ngày nữa độc sẽ phát tác đến lúc đó ăn nó, độc của người đã có thể giải rồi.” Vô Tình sư thái cầm viên thuốc trong tay đưa tới trong tay nàng.

Vân Phi Tuyết nhìn giải dược tương tự lệ trong tay nàng, quả thực không thể tin được sư thái cư nhiên đem giải dược trân quý khó có được, như vậy nhẹ nhàng mà đưa cho nàng, khiến nàng sinh ra loại tình cảm cảm kích, học một chút phương thức của người cổ đại quỳ xuống đến nói: “Cám ơn ân cứu mạng của sư thái, vẫn bối không biết lấy gì báo đáp, chỉ cần sư thái cần đến dù ta tan xương nát thịt cũng sẽ báo đáp ổn thỏa.”

Vô Tình sư thái trong mắt hiện lên một tia tinh quang thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng nói: “Người thật sự nguyện ý báo đáp ta?”

“Dạ.” Vân Phi Tuyết sững sốt nghe ý tứ trong lời nói của nàng ta, dường như là muốn chính mình báo đáp, bất quá ân cứu mạng đúng là nên báo đáp cho nên trả lời không chút do dự.

“Tốt lắm, ta không cần người tan xương nát thịt ta chỉ muốn người trở thành đệ tử của ta.” Vô Tình sư thái nhìn nàng nói.

Vân Phi Tuyết lại sững sốt, nàng ta muốn dạy võ công cho chính mình sao? Bất quá này dường như cũng là chủ ý không tệ, có võ công nàng tối thiểu có thể tự bảo vệ mình mà không cần bị người ta khống chế ở khắp nơi, chỉ là không biết nàng là loại người nào? Bất quá chính mình cùng sư thái vốn chưa từng gặp gỡ nhưng nàng ta đã khẳng khái đem giải dược trân quý như vậy cho chính mình, như vậy tối thiểu nàng ta hẳn là người tốt, vậy chính mình còn do dự cái gì? Nghĩ vậy lập tức nói: “Sư thái ta nguyện ý.”

“Người nguyện ý vậy tốt rồi, từ giờ trở đi người chính là đệ tử của ta.” Vô Tình sư thái rất cục đạt được mục đích với nàng rồi.

“Sư phụ.” Vân Phi Tuyết cung kính gọi một tiếng.

“Tốt, vậy từ hôm nay trở đi người cứ an tâm ở trong cốc chờ độc của người giải dược rồi, sau đó sư phụ sẽ dạy người võ công.” Vô Tình sư thái vừa lòng cười cười.

Vân Phi Tuyết đứng ngẩn ra ‘ở trong cốc’ sư phụ đây là có ý tứ gì? Vội vàng hỏi thử: Sư phụ ta có thể đi ra ngoài hay không? Ta nghĩ đi gặp thân nhân của ta? Tiêu Nam Hiên bọn họ nhất định rất nóng vội lo lắng cho an nguy của nàng, nàng tổng yếu là để cho bọn họ biết chính mình còn sống mà lại bình yên vô sự.

“Có thể đi ra ngoài nhưng phải chờ sau khi người học thành võ công, đây là quy củ của Vô Tình cốc.” Vô Tình sư thái sắc mặt uy nghiêm lúc này mới nói.

Vân Phi Tuyết đột nhiên có loại cảm giác bị tính kế, sau khi học thành, cho dù chính mình chưa học qua võ công nhưng là từ TV cũng hiểu biết là để học thành ít nhất phải học từ nhỏ , chẳng lẽ mười mấy năm hai mươi mấy năm nàng sẽ không thể đi ra ngoài sao?

Do dự mở miệng nói: “Sư phụ ta đây có thể không cần học được không?”

“Cái gì? Không học vậy bái sư học nghệ từ đầu chỉ là trò đùa, từ khi người đã gọi ta là sư phụ thì dù người có muốn học hay không cũng phải học.” Vô Tình sư thái gương mặt lạnh lùng, chính mình không chấp nhận nàng đổi ý.

Quả nhiên nàng nhất định có mục đích , chính là nàng vì cái gì? Bất quá mặc kệ nàng vì cái gì? Đời này nàng không sợ nhất chính là uy hiếp, cũng lạnh lùng nhìn nàng ta nói: “Nếu ta kiên trì không học ta muốn nhìn xem người như thế nào bắt buộc ta học , chết ta còn không sợ , ta còn sợ cái gì chứ ? Cáo từ, giải được cho người.”

Nói xong cầm giải được trong tay ném cho nàng rồi xoay người muốn đi, sống mà bị người ta khống chế vậy không bằng chết mà thống khoái.

Vô Tình sư thái tùy tay tiếp được viên thuốc của nàng nhưng thật ra lần đầu tiên nhìn thấy có nữ tử như thế, bất quá nữ tử như vậy càng hợp ý của nàng, vươn tay liền bắt được cổ tay tay nàng, trong mắt lại đột nhiên hiện lên một tia khiếp sợ, lúc trước chính mình cứ nhiên đã xem nhẹ rồi nhìn không ra

“Buông, cho dù người không để ta đi ra ngoài, ta cũng quyết định không học võ công, chẳng lẽ người còn muốn hiếp bức ta sao?” Vân Phi Tuyết quay đầu muốn giãy nàng ta ra lại bị nàng ta nắm chặt gao hơn.

Ai ngờ Vô Tình sư thái lại đột nhiên buông nàng ra, trên mặt mang theo nét tươi cười mà nàng nhìn không hiểu được, thái độ đột nhiên thay đổi nói: “Người đã vô tình vậy thì tốt lắm, chờ người ngày mai sau khi giải độc xong ta sẽ phái người đưa người rời đi.”

Vân Phi Tuyết con người xinh đẹp tuyệt trần có chút nghi hoặc nhìn nàng, nàng đây là có ý tứ gì? Vừa rồi còn thực kiên quyết, lập tức đã thay đổi, bất quá tuy rằng không biết nàng muốn làm cái gì? Dù sao mệnh của nàng cũng là kiếm được trở về từ cái chết , không khỏi nhìn nàng một lúc rồi nói : “được.”

Vậy người nghỉ ngơi thật tốt đi , ngày mai ta sẽ phái người đưa người rời đi. Vô Tình sư thái xoay người đi tới bên ngoài cửa trên mặt mang theo một tia tươi cười quỷ dị.

Vân Phi Tuyết ngồi tù lâu như vậy nên nàng cũng chưa ngủ qua thật đã, hiện tại là tốt rồi, nếu không nghĩ ra nàng muốn làm cái gì vậy thì ngủ một giấc? Chuyện ngày mai , ngày mai nói.

Cảm giác hư hư thực thực ngủ thẳng đến hừng đông , mở to mắt liền nhìn thấy Vô Tình sư thái đứng ở bên giường , cảnh giác một chút đứng dậy nhìn nàng ta.

“Người tỉnh rồi, không cần khẩn trương như vậy , ta nghĩ độc của người nên phát tác rồi.” Vô Tình sư thái nói xong an vị ngồi lên tọa ỷ ở một bên uống trà thổi thổi nhiệt khí, tựa hồ đang thoải mái chờ nàng độc phát.

177. Chương 177: Vì Đứa Nhỏ

Lời nói của sư thái vừa thốt ra Vân Phi Tuyết liền cảm giác được một trận đau đớn toàn thân đột nhiên tập kích đến, làm cho nàng không khỏi ôm chặt ngực cắn chặt môi cố kìm nén

“Độc đã bắt đầu phát tác ăn giải được đi.” Vô Tình sư thái nhìn sắc mặt nàng trong nháy mắt đã trở nên rất khó xem , cầm giải được trong tay đi qua.

Vân Phi Tuyết chỉ là nhìn chằm chằm nàng ta, vẫn chưa vươn tay ra lấy giải được, nàng không biết chính mình ăn giải được này rồi sau đó sẽ trả giá cái giá lớn như thế nào nữa?

“Như thế nào? Không dám, người yên tâm nếu ta đã đáp ứng người sau khi giải độc xong sẽ thả người đi, thì ta sẽ thả người đi.” Vô Tình sư thái khéo môi lộ ra một tia trào phúng, chỉ sợ để cho chính nàng đi lại không muốn rời đi.

Đau đớn càng ngày càng lợi hại tựa như mấy trăm con sâu cắn nuốt trong tim nàng, trên đầu nàng mồ hôi lạnh nhè nhẹ chảy ròng, cắn chặt môi, trong miệng đều là một cỗ mùi máu tươi nhưng là nàng cố nén không có nhận giải được.

Vô Tình sư thái nhìn mặt nàng chậm rãi biến sắc, nhìn nàng bộ dạng quật cường không chịu thua, đột nhiên có một tia khen ngợi, bất quá chính mình sẽ không để cho nàng cứ như vậy chết đi, biết nàng sẽ không tự mình chủ động lấy giải được, liền đi qua lấy tay nắm chặt cằm của nàng rồi đem giải được bỏ vào, sau đó bắt buộc nàng nuốt xuống.

Một lát sau Vân Phi Tuyết liền cảm giác được thân thể đau đớn dần dần biến mất, mở to mắt lấy tay tùy tiện lau mồ hôi trên mặt, đứng dậy xuống giường nhìn nàng nói: “Sư thái cảm ơn ân cứu mạng của người, bất quá người cũng nói qua sau khi giải độc rồi sẽ để cho ta đi, như vậy ta hiện tại có thể rời đi chưa?”

“Đương nhiên có thể, xin cứ đi tự nhiên.” Vô Tình sư thái nhìn nàng, một bộ dạng ‘người cứ tùy tiện’.

“Mặc kệ thế nào? Ta vẫn là cảm ơn sư thái, ngày khác nếu có chuyện ta nhất định giúp đỡ.” Vân Phi Tuyết chấp tay nói xong xoay người bước đi, nàng sợ sư phụ sẽ đổi ý.

Vô Tình sư thái vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia nhìn nàng chằm chằm, nàng nghĩ nàng muốn đi thì đi được sao? Chính mình sẽ chờ nàng trở về cầu mình.

Vân Phi Tuyết cước bộ vừa bước tới cửa, đột nhiên cảm giác được bụng có một trận đau đớn trào ra, theo sau chính là một cỗ mùi máu tươi, trong lòng cả kinh, cúi đầu vừa thấy quần áo trên người đã là một mảnh màu đỏ tươi, sao lại thế này? Chẳng lẽ giải được của nàng có độc?

Phía sau Vô Tình sư thái cũng nhìn đến máu màu đỏ tươi trên váy nàng, chỉ đứng lặng ở đó, chậm rì rì mở miệng nói: “Đúng rồi ta quên nói cho người một việc, người đã có thai hơn hai tháng, giải được có thể đem người độc tương tự lệ trên người người giải được nhưng cũng không thể bảo trụ đứa nhỏ trong bụng người.

Cái gì? Có thai? Đứa nhỏ? Vân Phi Tuyết hoàn toàn đông cứng ở nơi nào? Đứa nhỏ của nàng cùng Tiêu Nam Hiên, một trận đau đớn từ trên bụng truyền đến, theo sau đó lại chảy ra một cỗ máu tươi gay mũi, mùi máu tươi khiến nàng có phản ứng lại, nàng không thể mất đi đứa nhỏ, đây là đứa nhỏ của bọn họ, đột nhiên bối rối đứng lên từng bước quỳ xuống trước mặt nàng ta cầu xin nói: “Sư thái ta van cầu người cứu lấy hài tử của ta.”

“Bảo trụ đứa nhỏ cũng không phải không có khả năng chỉ là...” Vô Tình sư thái nói đến đây đột nhiên tạm dừng nhìn nàng chằm chằm.

Có hi vọng, điều này làm cho Vân Phi Tuyết có chút mừng rỡ, chỉ cần đứa nhỏ không có việc gì là tốt rồi, nàng đã muốn cố không được hơn nữa rồi, vội vàng hỏi: “Chỉ là cái gì?”

“Nhưng đó phải hao phí mười năm công lực của ta trút vào trong cơ thể của người mới có khả năng bảo trụ đứa nhỏ, mười năm đối với một người luyện võ là loại nào trân quý, người cùng ta không có quan hệ gì, ta tại sao phải vì người hy sinh công lực của ta? Người hãy nói cho ta một cái lý do thật tốt.” Vô Tình sư thái hỏi lại nàng.

Vân Phi Tuyết kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên hiểu được ý tứ của nàng, quả nhiên vẫn gờm càng già càng cay, nàng đây là muốn bức chính mình chủ động lưu lại làm đệ tử của nàng, không biết mất bao nhiêu năm? Nhưng không ở lại nàng liền mất đi đứa nhỏ

“Người tốt nhất hãy quyết định nhanh lên, nếu không ta cũng không thể bảo trụ hài tử của người được đâu.” Vô Tình sư thái ở một bên uy hiếp nói.

Lại là một trận đau đớn khó nhịn từ trên bụng truyền đến, lại một luồng máu màu đỏ tươi vọt ra trên váy, làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Không thể để cho đứa nhỏ phải đi, đây là đứa nhỏ của nàng. nàng nhất định phải bảo trụ, nàng đã muốn cố không được hơn nữa rồi, bất lấy tay sư thái nói: “Ta nguyện ý ở lại trong cốc, nguyện ý làm đệ tử của người, chỉ cầu người bảo trụ hài tử của ta.”

Nghe được nàng nói như vậy Vô Tình sư thái không nói hai lời, liền vung tay điểm trụ mấy đại huyệt đạo trên người nàng, sau đó đem ôm thân thể của nàng ngồi xuống, sau đó âm thầm dùng sức trong tay đặt

lên trên phía sau lưng của nàng.

Một luồng nội lực chậm rãi không ngừng từ từ chảy vào trong cơ thể của nàng, tập hợp lại ở trên bụng của nàng, ấm áp bao phủ làm cho đau đớn của nàng cũng chậm chậm biến mất, sắc mặt của nàng cũng trở nên hồng hào, cho đến khi nhìn trên đầu nàng toát ra một luồng khói trắng.

Phía sau Vô Tình sư thái mới chậm rãi thu tay lại điều tức một chút rồi mới mở to mắt, vẻ mặt mỗi một cùng vô lực nhìn nàng nói: “Tốt rồi, bảo vệ hài tử của ngươi là nội công tâm pháp của bốn môn, thân thể ngươi đã có được nội lực, ngươi chiếu theo tâm pháp chậm rãi mà học , như vậy đối với ngươi cùng đứa nhỏ đều có lợi. Nàng ta tùy tay đưa cho nàng một quyển sách.

Vân Phi Tuyết tiếp nhận đặt ở một bên , nàng hiện tại chỉ cảm thấy chính mình cả người tinh lực dư thừa, mặc kệ thế nào? Mặc kệ nàng ta có mục đích gì? Tóm lại chính mình đã cứu nàng ta cứu đứa nhỏ của mình, lập tức đỡ lấy sư thái nói: “Sư phụ ngươi thế nào?”

Vô Tình sư thái nhìn nàng đỡ lấy tay của chính mình thản nhiên nói một câu: “Ta không sao, sẽ có người tới thu thập phòng, ngươi nghỉ ngơi một chút đi, ta cũng sẽ bế quan vài ngày.”

“Dạ. Sư phụ ta dìu ngươi đi.” Vân Phi Tuyết đối với nàng thực tôn kính bởi vì từ lúc vừa rồi khi bắt đầu nàng đã là sư phụ của mình rồi , mặc kệ là vì cái gì?

Nhìn thái độ nàng đột nhiên đối với chính mình tôn kính, Vô Tình sư thái nở một chút cười nhạt nói: “Không cần.” Sau đó hướng về phía ngoài cửa phân phó nói: “Người tới.”

“Sư phụ có gì phân phó?” Một cái nữ tử đi đến cửa.

“Phong nhi ngươi dìu ta đi ra ngoài, sau đó cho người dọn dẹp phòng một chút, còn có từ hôm nay trở đi Tuyết nhi chính là sư muội của ngươi.” Vô tình sư thái nói.

“Dạ sư phụ.” Phong Nhi đáp , sau đó hướng về phía Vân Phi tuyết nói: “Sư muội.”

“Sư tỷ xin chiếu cố nhiều.” Nàng cũng cung kính nói.

Phong nhi gật đầu sau đó giúp đỡ sư phụ xoay người rời đi.

178. Chương 178: Trong Chớp Mắt

Vân Phi Tuyết lấy tay sờ bụng mình khoe môi lộ ra một chút tươi cười từ ái, nơi này đã có đứa con của nàng, đứa con mà vô số lần nàng nghĩ tới ,không nghĩ tới thật sự có như vậy một ngày, nàng đã trở thành mẹ rồi, cho nên vì đứa nhỏ này nàng nguyện ý trả giá hết thấy.

Đang xem nội công tâm pháp trong tay mình vì bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, vì có thể sớm một ngày đi ra ngoài, nàng nhất định phải tập võ nghiêm chỉnh dù sao nàng đã có mười năm công lực học tập hẳn là rất nhanh.

Vừa muốn ngồi vào cửa đột nhiên đi vào đến một cái nữ tử nhìn giống nha hoàn nói: “Thiếu chủ, môn chủ để cho ta tới thu thập phòng.”

“Nga! vậy ngươi xin cứ tự nhiên đi.” Vân Phi Tuyết đáp, đột nhiên vừa nghi hoặc đến: “Ngươi vì sao gọi ta thiếu chủ?”

“Hồi thiếu chủ, đệ tử môn chủ chúng ta đều kêu thiếu chủ.” Nữ tử tất cung tất kính đáp lại.

Nguyên lai là như vậy Vân Phi tuyết bình tĩnh đại ngộ chẳng qua này xưng hô còn hơi kì quái.

“Thiếu chủ đây là bộ quần áo sạch sẽ, mời ngươi thay đổi”. Nữ tử lấy một bộ quần áo sạch sẽ từ cái tủ trong phòng.

“Cám ơn ngươi.” Vân Phi Tuyết vội vàng nhận lấy, thuận miệng nói đến.

“Thiếu chủ đây là công việc ta phải làm, ta giúp ngươi thay đi.” Nữ tử sắc mặt có chút ửng đỏ ,vẫn là lần đầu tiên nghe được có người cùng nàng nói lời cảm tạ.

“Không cần! ta chính mình tự làm nha, có thể phiền toái người giúp ta đánh bồn nước ấm sao? Ta nghĩ gột rửa.” Vân Phi Tuyết đến.

“Hảo! ta lập tức đi.” Nữ tử nói xong đi ra ngoài.

Rửa mặt chải đầu xong, Vân Phi Tuyết bắt đầu còn thật sự học tập võ công vì đứa nhỏ cũng vì sớm một ngày nhìn thấy Tiêu Nam Hiên nàng trừ bỏ ăn cơm ngủ chính là tập võ.

Tám tháng sau nàng sinh ra một đôi song bào thai xinh đẹp nhìn đứa nhỏ đáng yêu ở trong lòng, nàng càng thêm chăm chỉ luyện võ bởi vì nàng biết đứa nhỏ cần có cha.

Một ngày lại một ngày, cứ thế thoáng chốc đã 5 năm.

Trong sơn cốc chỉ thấy một cái thân ảnh màu trắng lấy tay nhẹ nhàng vung lên, trên cây hoa đào hồng nhạt bên cạnh những đoá hoa đều bay xuống trên mặt đất sắp xếp đều đặn hướng về phía nàng, trong đôi mắt đẹp mang theo kích động tươi cười, nàng rốt cục thành công rồi!

“Hi hi! Tuyết vui, mẹ ơi! Tuyết vui!” Trong rừng đào đột nhiên chạy ra hai tiểu cô nương dị thường đáng yêu mặc chiếc váy nhỏ hồng nhạt xinh đẹp, một bên cười một bên vỗ tay đã chạy tới!!.

“Điệp nhi, Bình nhi lại nghịch ngợm rồi!” Vân Phi Tuyết ngồi đi ôm lấy các nàng trên mặt, tươi cười sủng ái, đây là hai đứa con gái của nàng, năm năm nay các con đều làm bạn với mình, làm cho nàng càng cố gắng đi tranh thủ rời đi nơi này để cho các nàng một gia đình đầy đủ.

“Mẹ !chúng con mới không có nghịch ngợm đâu, là bà bà mang chúng con đến đây”. Diệp nhi lấy tay ôm cổ nàng nói.

“Mẹ !người vừa rồi thật là lợi hại .” Bình nhi cũng lấy tay ôm nàng.

“Điệp nhi cùng Bình nhi võ công học thế nào? “ Vân Phi Tuyết lấy tay nhẹ nhàng sờ mũi các con

“Đó là đương nhiên ! Mẹ lợi hại như vậy ,chúng ta đương nhiên cũng không kém rồi.” Diệp nhi thực tự hào nói đến.

Vân Phi Tuyết cười nhìn các nàng liền thấy Vô tình sư thái đã đi tới vội vàng đứng dậy cung kính đến: “Sư phụ.”

Vô tình sư thái gật gật đầu xem tại kia rơi trên mặt đất suốt nhất tề đoá hoa ánh mắt mang theo vui sướng đến: “Tuyết nhi chúc mừng ngươi, ngươi rốt cục học xong!”

“Cám ơn sư phụ!” Vân Phi Tuyết nhìn nàng muốn nói nhưng không thể mở miệng, năm năm nay sư phụ đối nàng tốt lắm, nàng cũng luôn có cảm tình, nhưng là nàng lại nói đợi ỉnh học thành sau khiến cho nàng rời đi, nàng muốn cho Diệp nhi cùng Bình nhi một người cha cho nên không thể không rời đi, nàng tin tưởng sư phụ cũng sẽ lý giải .

“Tuyết nhi ngươi muốn rời đi.” Vô tình sư thái liếc mắt một cái liền nhìn ra lòng của nàng, năm năm nay ,nàng phi thường dụng công tập võ người khác đều nghĩ đến nàng chăm chỉ, chỉ có mình biết nàng là tâm tâm niệm niệm muốn rời đi, bất quá như vậy cũng là tâm ý của mình. Cũng đã đến lúc rồi đây!

Vân Phi Tuyết không có trả lời xem như cam chịu nàng không cần giấu diếm sư phụ, sư phụ người duy nhất hiểu được tâm tư nàng.

“Tuyết nhi ngươi có thể rời đi ,bất quá ngươi cũng có thể biết ngươi trước khi rời đi muốn làm cái gì?” Vô tình sư thái nhìn nàng hỏi.

“Sư phụ ta hiểu được!” Vân Phi Tuyết gật gật đầu lại đã: “Năm nay Thiên Sơn luận võ cho ta đi đi.” Nàng biết là sư phụ là muốn nàng thắng trong cuộc luận võ với đệ tử Thiên Sơn..

“Hảo! ta sẽ cho thất sắc tỷ muội cùng đi, ngươi cùng đi nhớ kỹ chỉ cần thắng ngươi là có thể rời đi, đây là điều kiện, bất quá sư phụ đối với ngươi có tin tưởng vậy ngươi là chuẩn bị một chút ,vài ngày sau xuất phát.” Vô tình sư thái phân phó nói chính mình nhưng là đem hy vọng đều đặt ở nàng.

“Vâng! sư phụ ta đi rồi...” Vân Phi Tuyết lời còn chưa dứt đã bị nàng đánh gãy.

“Tuyệt nhi người cứ việc yên tâm, Điệp nhi cùng Bình nhi sư phụ sẽ thay người chiếu cố hảo. “Vô tình sư thái biết nàng đang lo lắng cái gì. Nói xong liền thân thủ hô: “Điệp nhi Bình nhi lại đây, đến chỗ bà bà nào!”

“Bà bà!” Điệp nhi cùng Bình nhi thật cao hứng chạy đến bên cạnh nàng.

“Vây Tuyệt nhi liền cảm ơn sư phụ. “ Vân Phi Tuyết nhìn sư phụ, đây là dùng các con để hiếp bức chính mình sao? Nhưng là nàng không muốn nghĩ sư phụ như vậy ,nàng tình nguyện tin tưởng sư phụ thật lòng chiếu cố các con mình.

“Không cần người có biết ta là thật sự thích các nàng, vậy người chuẩn bị một chút, vài ngày nữa xuất phát.” Vô tình sư thái nhìn nàng nói, kỳ thật mình cũng không muốn đối xử với nàng như vậy, nhưng thiên ý trêu người.

“Ân! ta đã biết sư phụ.” Vân Phi Tuyết đáp sau đó kêu lên:” Điệp nhi Bình nhi đến đây, mẹ mang đi tắm nào!”

Còn có có vài ngày nàng sẽ ly khai, ít nhất phải rời khỏi đây mấy tháng cho nên mấy ngày nay nàng ở cùng các con chỉ hy vọng lúc gặp lại con sẽ là lúc gia đình đoàn viên.

179. Chương 179: Kéo Dài Ba Ngày

“Cứ như vậy ta rời khỏi Vô Tình cốc đuổi tới Thiên Sơn.” Vân Phi Tuyết tự thuật đơn giản năm năm cuộc sống của mình.

Điệp nhi? Bình nhi? Tiêu Nam Hiên khiếp sợ không cách nào hình dung. Con gái ? Hắn có hai đứa con gái ?.

“Ân. Các con rất đáng yêu ,ta vốn định lần này sau khi luận võ trở về liền mang con đi tìm người. Nhưng là.....” Vân Phi Tuyết ngừng lại nhìn hắc ảnh mắt hiện lên một tia sầu lo nhưng là nàng vụn vụn không nghĩ tới sẽ tới khi gặp lại sẽ là bộ dạng tiến thoái lưỡng nan này.

“Đi.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên kéo tay nàng, hắn đã chờ không kịp rồi, hắn muốn đi Vô Tình cốc để thấy hai đứa con gái của hắn.

“Đi nơi nào?” Vân Phi Tuyết bị lôi mạnh đi vài bước.

“Vô Tình cốc.” Tiêu Nam Hiên nói.

“Hiên Nhi, đứng lại.” Ma quân đột nhiên mở miệng gọi lại, biết hắc ảnh định là muốn đi tìm hai đứa nhỏ.

Tiêu Nam Hiên dừng cước bộ, quay đầu kiên quyết: “Sư phụ, vì sư công, vì Thiên Sơn ta không thể bại bởi Tuyệt Nhi nhưng là ta cũng không thể cho con của ta ở lại Vô Tình cốc cho nên ta không thể không đi.”

“Hiên Nhi, ta hiểu tâm tình của người, bất quá chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn, người cho là người đi Vô Tình cốc rồi thì có thể nhìn thấy đứa nhỏ sao? Người cho là Vô Tình sư thái không có chuẩn bị tốt vạn toàn sao?” Ma quân nhìn hắc ảnh hỏi lại .

Tiêu Nam Hiên ngẩn ra, này hắc ảnh còn không có nghĩ đến, nhưng là vì nhìn thấy con, hắn đã cố không được nữa rồi, hắc ảnh nhất định phải đi mặc kệ sư phụ nghĩ thế nào? “Vô Tình cốc ta phải đi rồi.”

“Sư phụ ta nguyện ý cùng sư huynh đi, cho dù không thể thủ thắng tới thiểu cũng có thể đánh ngang tay.” Long Phi ở một bên nói, hắc ảnh tưởng hắc ảnh cùng sư huynh liên thủ nhất định sẽ không thua, võ công của Vô Tình sư thái hắc ảnh cũng biết qua rồi.

Vân Phi Tuyết liếc mắt nhìn hắc ảnh một cái. Năm năm nay, chỉ cần phải làm vì Tiêu Nam Hiên, hắc ảnh vẫn luôn là như vậy, dù nghĩa vô phần cố đi giúp hắc ảnh phần tình này, phần yêu này, hắc ảnh là so với nàng còn thâm còn trọng, đáng thương hơn. Có lẽ phần tình này, hắc ảnh dùng lầm người.

“Đánh thắng rồi thì thế nào? Bất phân thắng bại thì thế nào? Mục đích của các người là gì? Đứa nhỏ. Chỉ cần trong tay nàng có đứa nhỏ, các người cũng đã thua hướng chỉ nàng còn là sư phụ của Tuyệt Nhi thì mặc

kệ thế nào? Ân tình thầy trò này còn đó, các người buộc nàng thế nào đây?” Ma quân mâu quang sắc bén nhìn bọn hắn chăm chăm đánh đối. Quả thật mà nói, thật dễ dàng đánh vào bọn họ nên làm như thế nào?

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi hơi sửng sốt, điểm ấy bọn họ quả thật thật không ngờ, cùng nhau quay đầu nhìn nàng, nàng hội sẽ làm như thế nào?

“Nếu thật sự động thủ, ta chỉ sợ sẽ giúp sư phụ, ta sẽ không cho các người thương tổn sư phụ.” Vân Phi Tuyết gật gù đầu, cho dù sư phụ đối với nàng là có mục đích, nhưng là năm năm nay, phần ân tình này nàng không thể quên, huống chi hai đứa nhỏ còn nằm trong tay sư phụ.

Tiêu Nam Hiên trầm tư một chút. Hắn có thể lý giải được điều này, nếu có người đối với sư phụ bất lợi, hắn cũng sẽ dùng tính mệnh bảo hộ sư phụ, nhưng còn con của hắn, làm sao bây giờ? Không biết còn chưa tính, nhưng hiện tại hắn đã biết nên thâm nghĩ sớm một ngày nhìn thấy các nàng.

“Sư phụ, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Long Phi nhìn sư phụ hỏi, hắn biết sư huynh hiện tại trong lòng nhất định thực lo lắng.

“Này ta có khi cũng không nghĩ ra được, không bằng như vậy, Tuyết Nhi.....” Ma quân hướng về phía nàng.

“Sư phụ, người nói...” Vân Phi Tuyết cung cung kính kính đi tới.

“Người cấp cho Vô Tình sư thái cùng các nàng tin tức luận võ hôm nay bất phân thắng bại, quyết định ba ngày sau sẽ so lại một lần.” Ma quân không có cách nào công đạo, trước hết chỉ có thể kéo dài một chút thời gian.

“Được.” Vân Phi Tuyết đáp, này cũng là biện pháp tốt, tối thiểu cũng là cho bọn họ thời gian để có thể nghĩ đến phương pháp vẹn cả đôi đường.

Xoay người bước đến bảy cái nữ tử trước mặt, phân phó nói: “Hong Nhi người đi cấp sư phụ tin tức đã nói hôm nay, luận võ bất phân thắng bại, ba ngày sau sẽ so lại một lần.”

“Thiếu chủ, như vậy có thể chứ?” Hong Nhi nhìn nàng, này có tính là lừa gạt môn chủ không? Dù sao bọn họ đã không có luận võ, nếu môn chủ biết thì có thể hay không trách tội chính mình?

“Hong Nhi, yên tâm. Nếu có sự tình gì, ta một mình gánh vác, tuyệt đối sẽ không liên lụy các người phải chịu phạt, các người cũng thấy, thực tế ta đã muốn thua, ba ngày sau nói không chừng còn có thể có chuyển bại thành thắng.” Vân Phi Tuyết nói.

Hong Nhi trầm tư, vừa rồi các nàng rất rõ là Thiếu chủ đã muốn ở thế hạ phong rồi, có lẽ ba ngày sau cơ sự cũng có thể xoay chuyển, dù sao môn chủ vẫn muốn chính là thắng.

“Hong Nhi, liền quyết định như vậy, gửi thư tín bãi đi.” Vân Phi Tuyết trực tiếp phân phó nói.

“Dạ, Thiếu chủ.” Hong Nhi mặc dù có chút do dự nhưng là khi xuất môn, môn chủ không công đạo thì hết thấy đều làm theo Thiếu chủ phân phó, kia nàng chỉ có thể làm theo.

“Ân. Vậy là tốt rồi, các người xuống núi về khách sạn trước.” Vân Phi Tuyết tiếp.

“Thiếu chủ, vậy còn người?” Hong Nhi nghi hoặc hỏi.

“Ta cùng bọn họ đi Thiên Sơn.” Vân Phi Tuyết không nghĩ giấu diếm các nàng, nàng tin tưởng trong lúc này các nàng nhất định cũng đoán được quan hệ của nàng cùng Tiêu Nam Hiên.

“Hảo, Thiếu chủ, chúng ta đây về khách sạn trước chờ người.” Hong Nhi nói xong liền vẫy tay một cái, mặc khác mang theo sáu cái nữ tử rời đi hướng hạ sơn.

Vân Phi Tuyết đi đến bên Tiêu Nam Hiên, hai người rất ăn ý, mười ngón tướng đan xen vào nhau đi theo phía sau Ma quân rời khỏi đỉnh núi.

Vừa đến đại sảnh Thiên Sơn, Triệt Nhi liền chạy ra, nhìn đến nàng không có mang theo cái khăn che mặt thì kinh ngạc sững sờ đứng đó, không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng.

“Triệt Nhi.” Vân Phi Tuyết buông Tiêu Nam Hiên ra, mở ra hai tay chờ hắn chạy lại.

Triệt Nhi lại như trước không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trên mặt nhìn không ra là tức giận hay xa lạ.

Vân Phi Tuyết than nhẹ một chút, năm năm rồi đại khái Triệt Nhi đã muốn quên nàng rồi hoặc là cũng đã sớm nghĩ đến nàng đã chết đi, nàng liền qua ôm lấy hắn nhẹ nhàng bên tai nói: “Triệt Nhi, hoàng tẩu rất nhớ người.”

180. Chương 180: Tình Yêu Nông Dậm

Triệt Nhi lại đột nhiên lạnh lùng đẩy nàng ra, trừng mắt nhìn nàng, mâu trung lại hàm chứa nước mắt.

“Làm sao vậy? Triệt Nhi.” Vân Phi Tuyết sững sốt, chẳng lẽ là bởi vì thời gian ly biệt quá dài nên hắn đã muốn quên mình rồi sao?

Triệt Nhi lại vẫn là cần môi nhìn chăm chăm nàng.

“Triệt Nhi, ngay cả hoàng tẩu người cũng không biết rồi sao?” Tiêu Nam Hiên đi tới lấy tay vuốt đầu hắn, không biết ở hắn cái gì không được tự nhiên, tuy rằng hai năm sau này gặp lại hắn đã không còn nhắc tới hoàng tẩu nữa, nhưng là mỗi một lần thấy bức họa của nàng hôm sinh nhật hắn đều ngắm người một mình, hắn trong lòng vẫn là nghĩ đến nàng.

“Nàng không phải, hoàng tẩu nói sẽ không rời ta đi, nàng lại càng hội thấy ta còn làm bộ như không biết ta.” Triệt Nhi có chút oán hận nói, nàng cứ nhiên không tiếp nhận hắn.

Vân Phi Tuyết thế này mới hiểu được hắn đang tức giận liền đi qua ôm lấy hắn giải thích nói: “Triệt Nhi hoàng tẩu có nỗi khổ riêng, hoàng tẩu cũng là bất đắc dĩ, người lý giải sao?”

“Vậy người nói cho ta biết người có nỗi khổ là gì?” Triệt Nhi vẫn là một phen đẩy nàng ra, chỉ biết tìm lý do thôi.

Vân Phi Tuyết ngẩn ra, nàng nên giải thích cùng hắn như thế nào? Hắn nghe có hiểu không?

“Triệt Nhi hoàng tẩu sinh cục cưng rồi, quá vài ngày là người có thể nhìn thấy con gái đáng yêu của hoàng huynh.” Tiêu Nam Hiên ở một bên thay nàng giải thích nói.

Con gái? Triệt Nhi mở to hai mắt tựa hồ quên việc không vui vừa rồi, đột nhiên giữ chặt tay nàng tò mò hỏi: “Hoàng tẩu, là thật sao? Kia nàng ở nơi nào?”

Vân Phi Tuyết sững ái cười cười: “Là thật, chờ vài ngày nữa người có thể nhìn thấy các nàng rồi. Nàng cũng rất nhớ các con.”

“Được rồi, nếu như vậy ta đây liền tha thứ người.” Triệt Nhi bày bộ dạng đại nhân đại lượng, trên mặt cũng thay đổi thái độ.

Hắn một câu đều làm ọi người nở nụ cười.

Vân Phi Tuyết vừa định “hôn” hắn như với các con của nàng , chính là môi vừa muốn đụng tới, Triệt Nhi liền nhảy ra đằng xa, bất mãn đến: “Hoàng tẩu, ta đã muốn trưởng thành, người không nên hôn ta”

“Chính là bởi vì người trưởng thành, trưởng thành dễ nhìn rồi cho nên ta lại càng muốn hôn đây.” Vân Phi Tuyết cố ý đùa giỡn với hắn làm bộ muốn dùng tay bắt hắn.

“Ta không cần.” Triệt Nhi một khắc liền trốn được phía sau sư phụ.

“Triệt Nhi, người về phòng trước, sư phụ cùng bọn họ nói chuyện đã.” Ma quân cười cười nhìn hắn nói.

“Nga, ta đây về phòng trước rồi.” Triệt Nhi thế này mới có chút không buông nhìn xem Vân Phi Tuyết, thấy nàng gật gật đầu hắn liền xoay người rời đi.

Ma quân thế này mới tiếp: “Hiên Nhi, người cùng Tuyết Nhi về phòng trước nghỉ ngơi một chút, Phi Nhi người cho người chuẩn bị bữa tối.”

“Dạ, sư phụ.” Bọn họ cùng nhau hồi đáp, biết sư phụ là cho bọn họ một cơ hội.

Tiêu Nam Hiên nắm tay nàng một đường đi trở về phòng mình, tiến vào phòng liền gắt gao ôm lấy nàng, nhiều năm thế này nàng một mình cùng các con, hắn biết nàng nhất định cũng chịu không ít cực khổ.

Vân Phi Tuyết ngẩng đầu lấy tay sờ qua khuôn mặt hắn: “Mấy năm nay người tốt không?”

“Không tốt, nàng rời đi ngày nào ngày đó ta sẽ không tốt. Năm năm rồi ta thường xuyên nghĩ nàng đã về nhà rồi, nhưng là ta tin tưởng vững chắc nàng sẽ trở về cho nên ta luôn chờ nàng.” Tiêu Nam Hiên cầm tay nàng nói, hắn rút cục cũng đợi được rồi.

“Cho nên người liền từng tháng đưa ta một kiện lễ vật.” Vân Phi Tuyết cảm động mang theo tươi cười.

“Người như thế nào biết? Chẳng lẽ người đã về vương phủ?” Tiêu Nam Hiên sửng sốt, hắn giống như cũng không có nói qua cho nàng.

Vân Phi Tuyết chính là cười mà không nói, nàng đương nhiên đã về qua, sau khi nàng rời Vô Tình cốc chuyện thứ nhất chính là đi gặp hắn, nhìn hắn có ổn không.

“Nàng sẽ không là cố ý đi điều tra ta?” Tiêu Nam Hiên con người đen nhìn chăm chăm nàng lộ ra một tia nguy hiểm, hơi thở hắn liền vậy, hắn không đáng giá để nàng tin nhiệm sao?

“Ta không nên đi điều tra sao? Năm năm có lẽ người đã sớm quên ta rồi hoặc là người đã muốn tìm nữ nhân khác, dù sao nam nhân cũng là nửa động vật.” Vân Phi Tuyết mắt liếc hắn một cái, tuyệt không để hắn uy hiếp.

Nữ nhân khác? Động vật? Tiêu Nam Hiên vừa bực mình vừa buồn cười nhìn chăm chăm nàng, bay nhanh đến hôn môi nàng một chút rồi cố ý hỏi: “Nếu ta tìm nữ nhân khác người liền làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Thỳ phải xem tình huống như thế nào, nếu chàng chính là giải quyết một chút sinh lý cần ta, có lẽ ta chỉ biết trừng phạt chàng một chút nếu chàng cưới người khác.” Vân Phi Tuyết cao thấp đánh giá hắn.

“Cưới người khác nàng sẽ làm sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng.

“Ta đương nhiên là từ này về sau mang theo hai bảo bối của ta đi tiêu dao cuộc sống, hoàn toàn quên chàng.” Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hắn, hắn vẫn là hội nghĩ đến nàng khóc lóc om sòm, cầu xin cũng không nghĩ đến nàng có thể làm chuyện này.

“Nói lại lần nữa xem ?” Tiêu Nam Hiên mâu trung nguy hiểm, hơi thở nặng nề một phần, nàng cứ nhiên nghĩ như vậy, lặng yên vô tức mang theo các con của hắn rời đi sao?

“Giận à ?”. Vân Phi Tuyết lại cười lấy tay ôm cổ hắn, cũng học theo hắn, ở trên môi hắn hôn một cái nói: “Không cần, ta đã nói rồi, bởi vì không có loại khả năng này, bởi vì chàng đang đợi ta trở về, vậy là đủ rồi. Tiêu Nam Hiên, ta yêu chàng.”

Chính là nháy mắt đơn giản ba chữ này làm cho tâm hắn thực mềm mại đứng lên. Năm năm tưởng niệm, năm năm cảm tình tụ tập đều trong nháy mắt bùng nổ rồi cuộc ức chế không được, hắn cũng không muốn đi ức chế, hắn rõ ràng cảm nhận được chân thật người trong lòng mình.

“Vân Phi Tuyết, ta cũng yêu nàng.” Lời còn chưa dứt môi cũng đã hạ xuống, hắn hấp dẫn môi nàng, tình yêu triển miên...

Độ ẩm bên trong càng lên càng cao, hai người gắt gao ôm nhau không khỏi ngã xuống một bên.

Nhìn dưới thân mắt đẹp mê ly thành thực tản ra xinh đẹp, tay hắn nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo trước ngực nàng, màn chậm rãi hạ xuống, trên giường quần áo phân tán, lung tung.

Hai thân hình chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ trên giường, kịch liệt run rẩy, tình yêu say đắm hóa thành kích tình...

181. Chương 181: Buông Tay

Long Phi đứng ở bên ngoài phòng bọn họ nghe được bên trong truyền ra tiếng vang rất nhỏ nhưng lại là làm cho người ta mặt đỏ tai hồng, sắc mặt ảm đạm, mâu trung mang theo cảm xúc bi thương quặn đầy, nắm chặt nắm tay.

Ma quân đứng rất xa thấy hắc một thân bị thống đứng nơi đó bất đắc dĩ thở dài, chính mình vẫn đều biết tâm tư Phi Nhi nhưng cũng là vô năng vô lực, thật sự là thiên ý trêu người, liền đi qua thân thủ vỗ vỗ bờ vai của hắc: “Phi Nhi, sư phụ muốn nói chuyện cùng người.”

Long Phi thế này mới buông nắm tay ra, cùng một chỗ yên lặng đi theo sau sư phụ mãi cho đến hậu viện mới ngừng lại dưới một cây đại thụ.

Ma quân ngẩng đầu nhìn cây đại thụ, cây này đã muốn trưởng thành chậm rãi mở miệng nói: “Cây này là ta cùng Liên Nhi trồng vào cái thời điểm nàng nói sư huynh chờ năm tháng qua cây này trưởng thành, Liên Nhi sẽ gả cho người.”

Long Phi nhìn người, nhớ lại chuyện cũ khoe môi cũng lộ ra hạnh phúc thần nhiên tươi cười, hắc cùng sư huynh đều biết người sư phụ thích là mẫu phi của sư huynh.

“Nàng lúc nhỏ không muốn học võ công, nàng nói có sư huynh là ta bảo hộ đủ rồi, không cần học, ta vì một câu đó của nàng cho nên liều mạng học võ công để sau có một ngày ta có thể bảo hộ cho nàng, có lẽ là ta đã lạnh lùng quá mức, có lẽ là nàng hoạt bát quá mức để rồi đến một ngày nàng trở về nói với ta, sư huynh ta yêu thương người khác, ta nên làm gì bây giờ? Lúc ấy ta thực khiếp sợ, lòng ta thật đau nhưng thời điểm ta nhìn nàng kể về cái nam nhân kia với dáng vẻ hạnh phúc ấy, ta đành cưỡng lòng mà mỉm cười chúc phúc cho nàng bởi vì ta biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.” Đã qua nhiều năm như vậy nhưng là khi nói về chuyện cũ, mẫu trung Ma quân vẫn là thực bi thương.

“Sư phụ người hối hận sao? Nếu sư phụ lúc ấy giữ nàng lại hoặc là không buông tay nàng ra mọi chuyện sẽ không trở thành như vậy, ít nhất mẹ của sư huynh sẽ không sớm rời đi.”

“Hối hận? Là nhìn đến thời điểm Liên Nhi không hạnh phúc ta quả thật có hối hận, nhưng là nếu lúc trước ta ngăn cản nàng, như vậy người hối hận có lẽ sẽ là nàng, yêu người chính là hy vọng người hạnh phúc. Mặc dù lựa chọn của nàng là sai lầm nhưng là ai có thể đoán trước sự tình mai sau, Phi Nhi buông tha chính mình đi, sư phụ tin tưởng người hội sẽ suy nghĩ cẩn thận.” Ma quân nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắc an ủi.

“Sư phụ ta hiểu được. Long Phi khoe môi mang theo chua xót tươi cười, hắc nghe được Tuyết Nhi nói đến con gái, cái gì hiểu được hắc cũng hiểu rồi, hiện tại không phải hắc nên buông hay không buông mà là hắc phải buông ra.

“Hiểu được là tốt rồi, đi thôi chờ bọn hắc ra ăn cơm chiều.” Ma quân nói xong xoay người rời đi trước, biết hắc hiện tại nhất định rất thống khổ vì chuyện này nên là cần chính hắc phải nghĩ thông suốt, bởi vì chính mình cũng là mê mang trong thống khổ mới hiểu được.

Long Phi lại yên lặng đi theo sư phụ, hắc không nghĩ cần đối mặt nhưng là hắc phải buộc chính mình đối mặt, phải thích ứng cái đau đến chết lặng đó rồi sau sẽ không còn đau nữa.

Trong phòng.

Trong màn còn lưu lại hơi thở sau cuộc hoan ái.

Vân Phi Tuyết thức giấc, mở to mắt nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã muốn chuyển đêm vội vàng đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Tiêu Nam Hiên một phen giữ chặt nàng, không biết nàng đang gấp gáp cái gì?

“Nhanh lên, sư phụ cùng Long Phi khẳng định đang đợi chúng ta ăn cơm chiều.” Vân Phi Tuyết giãy cánh tay hắc vội vàng nhấc quần áo lên mặc vào, trên sắc mặt có chút ửng đỏ, nàng sẽ như thế nào khi đi ra ngoài gặp bọn họ.

“Không cần phải gấp gáp bọn họ cũng sẽ hiểu chúng ta đang làm gì?” Tiêu Nam Hiên lại một phen kéo nàng qua ôm lấy nàng, khoe môi mang theo ý cười, hắc hiện tại thâm nghĩ ôm nàng.

“Buông mau, đứng lên.” Vân Phi Tuyết hung hăng trừng mắt liếc hắc một cái, chính là bởi vì biết nàng thẹn thùng còn hắc đến một bộ dáng đó cũng không có.

“Được, nàng giúp ta mặc quần áo.” Tiêu Nam Hiên buông nàng ra, biết sư phụ đang đợi bọn họ sau đó liền không chút nào che dấu đứng trước mặt nàng mở ra hai tay.

Nhìn đến ngực hần cùng cơ bụng cường tráng, Vân Phi Tuyết cảm thấy đầu óc nóng lên nha, nếu không có việc gì, như vậy nàng cũng không thể ở trước mặt hần lau máu mũi, liền tùy tay đem quần áo vội vàng đi qua: “Tự mình mặc.”

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng có chút chật vật rời đi liền cười to ra tiếng chính mình tự mặc quần áo, ai nói nam nhân háo sắc, nữ nhân cũng thế đấy, giống nhau cả thôi.

Đứng trước cửa phòng, Vân Phi Tuyết đứng ở nơi đó không biết nên như thế nào đi vào? Sắc trời đều đã tối đen, không cần phải nói ai cũng đều biết bọn họ ở trong phòng làm cái gì?

“Làm sao vậy? Đi vào đi, sư phụ cùng Triệt Nhi nhất định đang đợi chúng ta.” Tiêu Nam Hiên theo sau đuổi tới kéo tay nàng hướng bên trong đi đến.

Vân Phi Tuyết lập tức lấy tay rút trở về: “Người đi vào cùng bọn họ, nói ta không đói bụng nên không ăn, ta về phòng trước.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Tiêu Nam Hiên lập tức giữ chặt tay nàng, mâu trung mang theo ý cười, biết nàng là ngượng ngùng phải đối mặt với bọn họ nên thấp giọng sát bên tai nàng: “Lần sau nhớ viện cớ tốt một chút.” Nói xong không đợi nàng đồng ý liền đem nàng kéo vào.

“Hoàng huynh, hoàng tẩu các người đang làm cái gì? Lâu như vậy mới đến, ta đói bụng mà sư huynh không muốn ta đi tìm các người, thật là...” Triệt Nhi vừa nhìn thấy thân ảnh bọn họ xuất hiện ở cửa liền quệt cái miệng nhỏ nhắn bất mãn đến nỗi hỏi.

Vân Phi Tuyết sắc mặt đỏ lên xấu hổ đứng ở nơi đó không biết nên như thế nào trả lời, trừng mắt nhìn Tiêu Nam Hiên một chút, tay dùng sức ở tay hần, trong lòng giận một nỗi đều do hần.

Hần chính là đối với nàng vô tội, nhún nhún vai.

“Hiên Nhi, Tuyết Nhi, lại đây tọa.” Ma quân ra tiếng đánh vỡ cái tình huống ngượng ngùng này.

“Dạ, sư phụ.” Bọn họ cùng nhau đi tới ngồi xuống.

“Hoàng tẩu người vừa rồi đang làm cái gì? Người còn chưa nói.” Triệt Nhi lại giống như không buông tha nàng, thu lời nói đồng dạng nhau để rồi hỏi lại một câu.

Vân Phi Tuyết trên mặt nhất thời vẽ mặt đen lại, ánh mắt ai oán trừng mắt nhìn hần, tiểu tử này có phải cố ý hay không.

Ma quân cùng Long Phi đều làm bộ như không nghe, tiếp tục ăn đồ ăn của mình, chỉ là khóe môi hơi hơi giơ lên.

182. Chương 182: Trở Về Vô Tình Cốc

“Triệt Nhi, người không phải đói bụng sao? Mau ăn đi rồi còn phải đi luyện công.” Tiêu Nam Hiên chuyển đề tài, hóa giải xấu hổ cho Vân Phi Tuyết.

“Đã biết, hoàng huynh.” Triệt Nhi bất mãn quệt quệt cái miệng nhỏ nhắn không truy vấn tiếp bắt đầu cúi xuống ăn cơm.

Vân Phi Tuyết thế này mới âm thầm thở phào ra, hần hoàn toàn không có tiếp tục hỏi tìm căn nguyên để bằng không chính mình thật đúng là đại xấu hổ.

Cơm chiều rất nhanh liền xong, Triệt Nhi rời đi, sau trong đại sảnh chỉ còn lại bốn người bọn họ đều thật lo lắng ngồi chậm rãi uống trà.

“Sư phụ, sư công khi nào thì xuất quan?” Long Phi ngẩng đầu hỏi, hần nghĩ sư công đi làm xong hết sự tình có thể hay không giải quyết được một chút, dù sao Vô Tình sư thái làm vậy nguyên nhân là từ sư công.

“Năm tháng sau.” Ma quân nói.

“Nửa tháng?” Tiêu Nam Hiên giật mình trầm tư một chút mới hỏi: “Sư phụ ba ngày sau luận võ nên làm gì bây giờ?” Đây mới là điều hắn lo lắng nhất, ai cũng không thể thua, ai cũng không thể thắng mà hắn một khắc cũng không thể chờ, hắn muốn gặp các con.

“Làm sao bây giờ? Chỉ có thể ở thế hoà sau đó Hiên Nhi, người đi theo Tuyết Nhi trở lại Vô Tình cốc gặp hai đứa trẻ, xem Vô Tình sư thái có thể thả các nàng hay không, nếu không để chúng ta nghĩ biện pháp khác.” Ma quân suy nghĩ một chút nói, chính mình đương nhiên hiểu được tâm tư của hắn.

“Ân, cũng chỉ có thể như vậy.” Bọn họ gật gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Vân Phi Tuyết đã có chút lo lắng, năm năm ở chung nàng biết sư phụ tính tình bướng bỉnh, nếu người là người tốt như vậy người sẽ không nói chuyện giam giữ chính mình cùng hai đứa nhỏ, năm năm sư phụ không xấu nhưng là người đã bị cái oán hận trong lòng kia lưu lạc tâm trí, không đạt tới mục đích người sẽ không nường tay, chính là đến lúc đó mình nên làm cái gì bây giờ? Mang theo đứa nhỏ mạnh mẽ rời đi sao? Nàng cũng đã hứa hẹn với sư phụ thì phải làm sao đây?

Tiêu Nam Hiên nhìn ra nàng mâu trung lo lắng liền nắm chặt tay nàng, cấp nàng an ủi nói: “Không cần lo lắng, hết thảy đều có ta.”

Vân Phi Tuyết ngược mắt nhìn hắn, lộ ra mỉm cười gật gật đầu, là nàng biết loại cảm giác có hắn hết thảy đều thật tốt.

“Hiên Nhi, Tuyết Nhi, các người không cần lo lắng, cho dù Vô Tình sư thái không chịu thả hai đứa nhỏ nhưng tối thiểu nàng cũng sẽ không thương tổn chúng.” Ma quân nói đến đây là để cho bọn họ hắn vui mừng, không cần phải lo lắng đến an nguy hai đứa trẻ, sự tình này dù sớm hay muộn đều cũng có biện pháp giải quyết.

Tiêu Nam Hiên cùng Vân Phi Tuyết nhìn nhau một chút, chỉ cần hai đứa trẻ không có việc gì là tốt, bọn họ đã chia cắt năm năm nay, có thể lại gặp lại đã là ông trời đã ban ân.

“Phi Nhi, Hiên Nhi, Tuyết Nhi, các người chuẩn bị một chút, ngày mai liền xuất phát đi Vô Tình cốc, ta tin tưởng Vô Tình sư thái cũng đã đoán được xảy ra sự tình gì hoặc sự tình này là theo kế hoạch của nàng mà tiến hành, bất quá các người đi lần này chủ yếu là nhìn thấy hai đứa trẻ, hắn phải nhớ lấy, không thể chọc giận nàng.” Ma quân nhìn bọn họ phân phó nói.

“Dạ, sư phụ, chúng ta biết.” Bọn họ đứng lên cùng nhau nói.

“Được, vậy các người trước hết đi nghỉ ngơi, Triệt Nhi thì ở lại Thiên Sơn, vừa lúc ta muốn theo chỉ dẫn hắn một ít nội công tâm pháp.” Ma quân lại tiếp.

“Dạ, sư phụ, người cũng sớm nghỉ ngơi một chút.” Nói xong bọn họ cùng nhau xoay người rời đi.

Ra tới đại sảnh, Long Phi nhìn thấy tay bọn họ ở cùng một chỗ, Vân Phi Tuyết liền phát hiện ánh mắt bị thương của hắn, vội vàng rút tay về, nàng thật sự không nghĩ sẽ thương tổn hắn.

Nhìn đến động tác rất nhỏ này của nàng, Long Phi trên mặt ảm đạm mang theo một tia cười mỉm: “Sư huynh, Tuyết Nhi, sáng mai ta chờ các người.” Nói xong không đợi bọn họ trả lời liền xoay người lập tức rời đi, hắn phải tự mình học lấy sự chấp nhận.

Tiêu Nam Hiên bất đắc dĩ than nhẹ một chút, cả đời này chính mình nhất định không thể đền đáp hắn, yên lặng nắm tay nàng hướng phòng đi đến.

“Tiêu Nam Hiên, nếu ta cả đời không trở lại người có nghĩ tới sẽ nhận cảm tình của Long Phi hay không?” Vân Phi Tuyết ở sau đột nhiên hỏi.

Hắn dừng cước bộ quay đầu nhìn nàng thực kiên định lắc đầu: “Sẽ không.”

Vân Phi Tuyết nở nụ cười một chút, đột nhiên phát giác vấn đề này chính mình thực ngây thơ, hắn cũng rất bình thường không thể nhận loại tình cảm này bằng không hắn chỉ sợ đã sớm nhận Long Phi.

“Người cười cái gì? Vẫn là không tin?” Tiêu Nam Hiên nhún mày hỏi nàng đây là biểu tình gì.

“Không có.” Vân Phi Tuyết lắc đầu không giải thích.

“Người biết ta vì cái gì sẽ không sao?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng, trong con ngươi đen thâm thúy lộ ra tình ý sâu rộng cơ hồ có thể hòa tan nàng.

Vân Phi Tuyết khỏe môi tươi cười hạnh phúc chậm rãi hạ mắt đẹp, nàng đương nhiên biết bởi vì nàng cũng có loại cảm tình này.

“Bởi vì ta tin tưởng người nhất định trở về, ta đợi người.” Tiêu Nam Hiên lại dùng tay nâng cằm nàng lên, không để nàng lảng tránh.

“Người tự tin như vậy, nếu ta không trở lại thì người liền cả đời không cưới sao? Nói, người năm năm này có hay không ôm quá nữ nhân khác?” Vân Phi Tuyết thúc mâu trung nhìn hắn, ngữ khí có chút ê ẩm không thoải mái, nàng không tin năm năm nay hắn thủ thân như ngọc? Nàng không tin.

Nhìn đến bộ dạng ghen tuông của nàng, Tiêu Nam Hiên lại vui vẻ dị thường cố ý giả vờ nói: “Nữ nhân sao? Ta đương nhiên là có ôm qua, còn không chỉ là một người.”

“Nói thử vài cái?” Vân Phi Tuyết mỹ mâu bán mị bắn ra nguy hiểm quang mang.

“Ta đếm xem nào !” Tiêu Nam Hiên cố nén ý cười vươn tay chỉ nghĩ nói: “Một cái, hai cái, ba cái.”

“Tiêu Nam Hiên.....” Vân Phi Tuyết nổi giận gầm lên một tiếng, chen chân hướng hắn hung hăng dùng sức đá, tuy rằng nhìn đến hắn mâu trung trêu đùa, tuy rằng biết hắn là cố ý nhưng trong lòng nàng chính là không thoải mái.

Hắn lại dễ dàng tránh thoát tập kích của nàng, lập tức đem nàng giữ trong lòng mình, thân thủ liền ôm lấy nàng có chút ái muội cười đáp: “Không cần kêu tên ta lớn tiếng như vậy đâu.”

“Uy, người làm gì? Mau buông ta xuống.” Vân Phi Tuyết giãy dụa, nàng đều thấy đệ tử Thiên Sơn đi theo bên cạnh nhìn qua vụng trộm cười.

“Không, trở về phòng.” Tiêu Nam Hiên không buông nàng ra, liền ôm nàng không e dè như vậy hướng phòng bước đi.

183. Chương 183: Vụng Trộm Xuất Cốc (1)

Trong Vô Tình cốc, hai cái tiểu cô nương giống hệt nhau lấy tay nâng khuôn mặt ngồi ở rừng trúc nhằm chắn dùng cảnh trúc vẽ này nọ lung tung trên đất, mẹ đi lâu như vậy còn như thế nào không trở về?

“Ai.” Một tiểu cô nương trên đầu kẹp nơ con bướm bày bộ mặt tiểu đại nhân thờ dài.

“Làm sao vậy? Điệp Nhi, người không phải cũng nghĩ đến mẹ sao?” Một cái tiểu cô nương quay đầu nhìn nàng hỏi.

“Lạ nha Bình Nhi, người không nghĩ đến mẹ sao? Ta rất nhớ người.” Điệp Nhi gật gật đầu.

“Ta cũng nhớ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Nhi tối sầm lại đột nhiên lại lộ ra một tia kinh hỉ quang mang: “Điệp Nhi, chúng ta đi tìm mẹ được không?”

“Đi tìm mẹ?” Điệp Nhi cũng lộ ra một tia hưng phấn nhưng vẻ mặt lại lập tức đau khổ: “Nhưng là chúng ta cũng không biết mẹ đi nơi nào? Nên đi đâu tìm người?”

“Ta biết.” Bình Nhi đứng dậy một chút: “Ngày đó ta nghe được bà bà nói mẹ phải đi Thiên Sơn, chúng ta sau khi rời khỏi đây có thể hỏi người ta hướng Thiên Sơn đi.”

“Thiên Sơn?” Điệp Nhi cũng đứng lên trong ánh mắt có ánh sang chớp động, như vậy các nàng cũng có thể xuất cốc rồi.

“Điệp Nhi, chúng ta cùng đi tìm mẹ càng có thể xuất cốc đi chơi, nghe Tú tỷ tỷ nói ngoài cốc chơi vui lắm, người xem các nàng mỗi lần về đều mang cho chúng ta rất nhiều thứ lạ mắt, chỉ biết nhất định chơi thích lắm, chúng ta đi có được không?” Bình Nhi nghĩ đến Điệp Nhi đang không muốn đi nên tiếp tục cổ động.

“Hảo.” Điệp Nhi lập tức nói đến, nàng đã sớm nghĩ xuất cốc rồi.

“Nhưng là chúng ta nên đi ra ngoài như thế nào? Bà bà bảo chúng ta không được xuất cốc, Bình Nhi ơi, khó khăn lắm! Ở cửa cốc có người bắt chúng ta lại, như vậy là ra không được.”

Điệp Nhi chuyển động ánh mắt một chút rồi trên mặt lộ ra nụ cười nho nhỏ, sau đó thần bí nhỏ giọng ở bên tai Điệp Nhi nhẹ nhàng nói thầm.

“Hảo, cứ như vậy quyết định, chúng ta đây nói là làm liền, sáng mai đi.” Bình Nhi cao hứng gật đầu nói sau đó cùng nàng tay nắm tay rời rưng trúc.

Sáng sớm trong cốc vụ một mảnh mênh mông chỉ thấy hai cái đầu nho nhỏ vụng trộm mở cửa ra, nhìn xung quanh đến khi không có người mới niết tay niết chân nhẹ nhàng tiêu sái lặng lẽ đi ra, đóng cửa cẩn thận.

Đi vòng vèo trong phòng bếp rồi trốn vào một cái xe gỗ, sau đó đem hai cái thúng đặt bên cạnh, úp thúng lại như vậy liền nhìn không ra thân ảnh các nàng, các nàng biết là mỗi buổi sáng hạ nhân(người giúp việc, người làm) trong cốc đẩy cái xe gỗ ấy đi ra cốc mua đồ dùng.

“Điệp Nhi, người nói như vậy được không? Sẽ không bị phát hiện sao?” Bình Nhi có chút lo lắng hỏi, vạn nhất bị phát hiện bà bà có trừng phạt các nàng hay không nhỉ?

“Sợ cái gì? Phát hiện thì chúng ta nói chúng ta trốn đi chơi, dù sao cũng thử xem .” Điệp Nhi vẻ mặt không cần nó, đi ra ngoài đương nhiên tốt, nếu ra không được nhiều lắm bị trừng phạt một chút.

Vừa dứt lời chợt nghe tiếng bước chân từ xa đến gần, đứng ở bên cạnh xe lấy tay đẩy đứng lên, rất nhanh liền thì thào lắm bẩm: “Kỳ quái, hôm nay xe như thế nào nặng hơn so với bình thường nhỉ?”

Giữa cái thúng, Điệp Nhi cùng Bình Nhi nhìn xuyên thấu qua khe hở, bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức khẩn trương ngừng thở, các nàng sẽ không bị phát hiện rồi chứ?

Đang ở thời điểm lo lắng, xe lập tức ngừng lại chợt nghe thấy nàng còn nói: “Có phải đồ ăn ngày hôm qua không có lấy ra hay không, để ta nhìn xem.”

Nghe được tiếng vang rất nhỏ bên cạnh, trên xe Điệp Nhi và Bình Nhi một cử động nhỏ cũng không dám, tìm đập thành thịch, các nàng biết nàng ta kiểm tra thì phen này nhất định bị phát hiện rồi, hai cái khuôn mặt nhỏ nhắn đã khổ đến cực điểm.

“Mai Cô người như thế nào còn chưa đi đâu?” Một cái nữ âm thanh thúy đột nhiên truyền đến.

“Nga, Thúy Nhi, ta định nhìn xem đồ ăn trên xe ngày hôm qua còn hay không mà ta cảm giác hôm nay xe thật nặng.” Mai Cô dừng tay lại giải thích.

“Mai Cô, người không phải là không tỉnh ngủ đấy chứ? Người đã quên ngày hôm qua là ta cùng người đem đồ ăn đều lấy hết , một viên cũng không chừa rồi mà.” Nữ tử cười nói.

Mai Cô thế này mới nhớ tới, cũng cười tự giễu nói: “Xem ta này thật là không tỉnh ngủ, ta đi đây, không thể trì hoãn rồi.”

“Ân, kia Mai Cô, người chậm một chút.” Nữ tử gật đầu.

Cảm giác được xe lại chuyển động tiếp, trên xe Điệp Nhi và Bình Nhi mới âm thầm nhả khí ra, nháy mắt nhau, chỉ cần ra cửa cốc các nàng chính là thật sự đã đi ra ngoài.

Xe chuyển động ‘lộc lộc!’ một lúc các nàng đều có chút buồn ngủ thì đột nhiên truyền đến thanh âm làm cho các nàng lập tức bừng tỉnh lại.

“Mai Cô, sớm nha.” Nữ tử ở cửa cốc bắt tay nhìn nàng tiếp đón.

“Các người cũng sớm! không có biện pháp, ai làm cho người phụ trách toàn cốc ăn uống, đều ở trong tay ta chứ đâu, sổ khổ nha.” Mai Cô mở ra vui đùa.

“Mai Cô người còn sổ khổ, ai chẳng biết người nói chuyện này, không bằng chúng ta đổi một lát.” Nữ tử bắt tay cũng mở ra vui đùa.

“Ta cũng nghĩ đổi một chút, đáng tiếc này là cốc chủ định đoạt, ai..... không nói nữa, để ta trở về mang cho các người đồ ăn ngon, người mau kiểm tra một chút, ta phải tạm biệt rồi.” Mai Cô nói đến.

Lại kiểm tra, Điệp Nhi cùng Bình Nhi tâm đều bị dọa, trong lòng yên lặng, kính nhờ! Không cần, trăm ngàn lần không cần.

“Mai Cô đi thôi, còn kiểm tra cái gì? Cốc chủ đều tin tưởng người thì chúng ta có cái gì không tin, đừng quên trở về mang cho chúng ta đồ ăn ngon.” Nữ tử mở cửa lớn đang chặn lại.

“Ta đây đi rồi, quên không được.” Mai Cô đáp lời rồi giúp xe ra cửa cốc.

Điệp Nhi và Bình Nhi tâm đều nhảy dựng lên, đi ra rồi, các nàng rút cục cũng đi ra rồi, nhưng là các nàng còn không kịp cao hứng, chỉ một phút đồng hồ sau chợt nghe đằng sau có người hô:

“Mai Cô đứng lại, chờ một chút.”

Điệp Nhi cùng Bình Nhi kinh hãi mở to hai mắt nhìn nhau, là thanh âm của sư cô, không phải là họ đã phát hiện các nàng đều không ở phòng cho nên đuổi theo ?

184. Chương 184: Vụng Trộm Xuất Cốc (2)

Mai Cô nghe được tiếng la vội vàng buông xe trong tay, quay đầu hỏi: “Nhị chủ làm sao vậy? Có cái gì phân phó sao?”

“Mai Cô, không có gì sự tình? Ta nghĩ tiện thể nhờ người giúp ta cái này.” Nữ tử đuổi theo mở miệng nói.

Trên xe Điệp Nhi cùng Bình Nhi thể này mới nhả ra khí, hoàn hảo, sư cô không phải đến đuổi theo các nàng, các nàng thật đúng là bị hù chết rồi.

“Nhị chủ có chuyện gì cứ việc phân phó, Mai Cô nhất định làm được cho người.” Mai Cô thái độ cung kính nói, như thế nào nàng cũng là đồ đệ của cốc chủ.

“Cám ơn Mai Cô, chính là lần trước người tặng cho ta hộp son kia ta thực thích, muốn nhờ người mang một hộp nữa cho ta.” Nữ tử nói.

“Hảo, ta nhất định đưa, nếu không có chuyện tình khác thì ta đi trước đây.” Mai Cô cũng nhả ra khí, nói xong liền khởi xe.

“Không có việc gì rồi, người đi đi.” Nữ tử nói xong cũng xoay người trở về cốc.

Điệp Nhi cùng Bình Nhi tránh ở trong xe thể này mới vui vẻ nhún nhảy cười, các nàng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm (chỉ sợ chứ không gặp may) ra cốc, bất quá cách chợ còn như rất xa, không bằng trước hết ngủ một chút đi.

Đang trong mơ màng liền cảm giác rất ồn ào? Thiệt nhiều người đang nói chuyện, thanh âm gì cũng đều có.

Các nàng lập tức bừng tỉnh lại.

“Bình Nhi.” Điệp Nhi nhỏ giọng kêu lên.

“Ta đang ở đâu vậy Điệp Nhi, chúng ta có phải hay không nên ra ngoài?” Bình Nhi một bên hỏi một bên nhìn chung quanh phát hiện xe cũng không còn đi lại mà là đậu lại một chỗ, giống như Mai Cô cũng không có ở đây.

“Hảo, chúng ta ra ngoài nhanh lên, nếu bị nàng trở về phát hiện chúng ta đây liền đi không được rồi.” Điệp Nhi nói xong liền theo đứng dậy nhảy xuống xe.

Bình Nhi cũng vội vàng nhảy xuống, hai cái tay nhỏ bé cầm cùng một chỗ không kịp phân rõ phương hướng liền vội vàng hướng một phía chạy tới, dù sao rồi đi trước rồi nói.

“Mứt quả ngon ngọt! Hoa quế cao thơm lừng đây!!”

Trên phố xá thanh thanh tiếng gào cùng đủ loại mùi vị cổ quái này hấp dẫn các nàng chú ý, tò mò vui vẻ nhìn xung quanh, ngó đông nhìn tây xem, hoàn toàn đã quên thời gian các nàng đi ra là muốn làm gì.

“Điệp Nhi, người mau nhìn, đẹp không.” Bình Nhi làm quái, cầm lấy một cái mặt nạ đeo trên mặt.

“Đẹp, ta cũng mang.” Điệp Nhi cũng cầm lấy một cái mặt nạ.

Một bà cụ bán bánh mì nhìn hai cái tiểu cô nương đáng yêu cười hì hì, vẫn không ngăn cản.

“Mau tới đây, rất hay nha!”

“Này cũng đẹp này.”

Thời gian không biết qua bao lâu rồi, sắc trời đã muốn ngả chiều, trên phố xá cũng dần yên tĩnh, người qua lại cũng thưa thớt nhiều.

“Điệp Nhi, ta đói bụng, ngươi có đói bụng không?” Bình Nhi dừng cước bộ.

“Ta cũng đói bụng, chúng ta đi tìm cái gì ăn đi.” Điệp Nhi nhìn chung quanh liền thấy bên cạnh có nồi bánh bao nóng hôi hổi liền lôi kéo nàng đi qua.

“Đại thúc, cho chúng ta hai cái bánh bao.” Điệp Nhi nhìn cái nam tử trung niên kia kêu lên.

“Được tiểu cô nương, bốn văn tiền.” Nam tử nói xong liền đem hai cái bánh bao đưa tới tay các nàng, một bên thân thủ đòi tiền.

“Bốn văn tiền?” Các nàng thế này mới tròn mắt, hình như là nghe trong cốc người ta nói bên ngoài mua gì đó thì đòi tiền, nhưng là các nàng chưa từng có ra cốc cho nên quên rồi, không có tiền phải làm sao đây?

Nhìn bánh bao trắng mịn trong tay dùng sức nuốt nuốt nước miếng sau đó lưu luyến không rời đem bánh bao qua: “Đại thúc, bánh bao trả lại cho ngươi, chúng ta không có tiền.”

Nói xong liền kéo tay nhỏ bé ử rữ chậm rãi đi tới phía trước.

Nam tử trung niên nhìn bánh bao trong tay đột nhiên gọi các nàng đến: “Chờ một chút tiểu cô nương.”

Điệp Nhi cùng Bình Nhi đồng thời quay đầu nhìn hẩn hỏi: “Đại thúc, còn có chuyện sao?”

“Tiểu cô nương, bánh bao cho các ngươi ăn không cần tiền, ăn rồi thì về nhà đi.” Hẩn đem bánh bao lại đưa cho các nàng, xem bộ dáng các nàng hẩn là không phải đứa nhỏ gia đình người bình thường, nhất định là trộm đi ra ngoài chơi đùa.

“Cám ơn đại thúc, về sau chúng ta nhất định đem tiền đưa tới.” Điệp Nhi cùng Bình Nhi vẻ mặt cao hứng cầm lấy bánh bao liền cắn lên, các nàng thật sự rất đói.

Một cái bánh bao rất nhanh liền ăn xong, Điệp Nhi thế này mới nhớ tới hỏi: “Đại thúc có thể nói cho ta biết Thiên Sơn đi như thế nào không?”

“Thiên Sơn?” Nam tử trung niên sững sốt sau đó mới nói: “Tiểu cô nương, Thiên Sơn rất xa, các ngươi tuổi còn nhỏ vậy vẫn là về nhà cho người nhà mang bọn ngươi đi.”

“Rất xa, kia có xa lắm không?” Bình Nhi mông lung hỏi

“Dù sao là rất xa, tiểu cô nương, các ngươi vẫn là về nhà đi, bên ngoài rất nguy hiểm.” Nam tử trung niên vừa nói xong bên cạnh còn có người đến mua bánh bao, hẩn vừa đưa vừa tiếp đón khách hàng.

“Hảo, kia đại thúc người có thể nói cho ta biết Thiên Sơn ở hướng nào?” Điệp Nhi thông minh hỏi, nếu có phương hướng sẽ không sợ tìm không thấy rồi.

“Ở phía tây.” Nam tử trung niên một bên vội vàng tiếp khách hàng, một bên hồi đáp.

“Cám ơn đại thúc, chúng ta đi rồi về sau nhất định hội trả lại ngươi tiền.” Điệp Nhi cao hứng kéo tay Bình Nhi liền đó đi hướng tây.

Đi một đoạn đường rồi các nàng bắt đầu cước bộ càng ngày càng chậm.

“Điệp Nhi, chúng ta đến nơi đây nghỉ ngơi một chút, ta mệt mỗi quá, ngày mai đi tiếp.” Bình Nhi nhìn bên cạnh một cái phòng cũ nát mệt mỏi nói.

“Hảo, ta cũng mệt mỏi rồi.” Điệp Nhi gật gù đầu sau đó cùng nàng đi vào.

Đêm càng ngày càng đen, gió lạnh phơ phất mang theo hơi lạnh.

Hai cái thân ảnh nho nhỏ ôm thân thể của chính mình tựa vào cùng nhau ngồi, ở trong phòng cũ nát này, sưởi ấm cho nhau, hai cái đầu nhỏ cũng mơ mơ màng màng tựa vào nhau.

Một người vẽ mặt đầy men say lão đảo theo trước cửa, thoáng lơ đãng liền nhìn thấy bên trong hai cái nha đầu đang ngủ say sưa.

185. Chương 185: Thân Hãm Uyên Ương Lâu

Thân mình lập tức lại lui lại, cảm giác say liền tỉnh táo lại nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng đáng yêu kia, vừa thấy là biết sau khi lớn lên sẽ thành hai cái mỹ nhân bại hoại, vẽ mặt cười ti tiện, cái này lại có tiền buồn lời.

Khinh thủ khinh cước tiêu sái đi qua thân thủ định ôm lấy các nàng.

Điệp Nhi cùng Bình Nhi liền thức giấc, mở to mắt thấy một người xa lạ ôm mình, không hề nghĩ ngợi liền đồng thời xuất thủ hướng trên bụng hắn đánh tới.

“Ai ui.....” Nam tử rên lên một tiếng, tay buông các nàng ra sau đó hung tợn mắng: “Mẹ nó, dám đánh lão tử, chán sống rồi.” Nói xong phía sau tay liền kháp trụ cổ các nàng.

“Người mới là chán sống rồi.” Điệp Nhi cùng Bình Nhi đồng thời nói đến, thân mình nho nhỏ linh hoạt vọt đến một bên thân hắn, chân liền hung hăng đạp đến, muốn khi dễ các nàng cũng không nhìn xem các nàng là ai? Vô công cũng không phải là dễ học.

“Ai ui...” Nam tử bị đá giống quỳ xuống như chó ăn *** >” <” kêu=”” la,=”” con=”” mẹ=”” nó,=”” hai=”” con=”” nhãi=”” này=”” lại=”” có=”” võ,=”” nhưng=”” mà=”” hấn=”” nhiều=”” tuổi=”” như=”” vậy=”” tốt=”” cuộc=”” cũng=”” không=”” tin=”” không=”” thể=”” chế=”” phục=”” bọn=””>

Lập tức đứng dậy xoay người liền thay một bộ mặt khác đến: “Tiểu cô nương, ta nghĩ các người khẳng định hiểu lầm rồi, ta là gặp các người ngủ ở nơi đó sợ lạnh cho nên muốn mang các người về nhà ngủ.”

Bình Nhi cùng Điệp Nhi không cười nhìn hắn, các nàng mới không tin, nhớ mẹ từng nói qua không thể dễ dàng tin tưởng người xa lạ huống chi nhìn dáng vẻ của hắn cũng không là người tốt.

“Các người không tin, không tin thì thôi, ta đi đây.” Nam tử nói xong liền một quả một quả hướng cửa đi đến, thời điểm đi qua bên người các nàng thân thủ đột nhiên từ trong lòng sải ra một bao bột phấn hướng trên mặt các nàng ném đến.

Bình Nhi cùng Điệp Nhi chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái còn không kịp nói một câu liền té xỉu.

“Mẹ nó, thế nào? Vẫn là đưa vào tay lão tử, lão tử làm thứ này mấy năm rồi còn không đối phó được các người sao.” Nam tử lấy chân huých huých các nàng sau đó mới ôm lấy các nàng phi nhanh hướng trong thành đi đến.

Trong thành một cái đèn đuốc ồn ào oanh thanh, địa phương yên tĩnh trong đêm đen có vẻ náo nhiệt phồn hoa dị thường.

Uyên Ương lâu trong thành là lớn nhất, tới sa hoa thanh lâu, quan to quý nhân cùng phú thương công tử có tiền có thể đều mộ danh mà đến, nơi này nữ tử phẩm hạnh tài mạo đều hơn người, cũng lại bởi vì chút nữ tử này đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc cầm kỳ thư họa cho nên ngôn hành cử chỉ tựa như tiểu thư khuê các, ở trong này tuyệt sẽ không làm người ta có cảm giác tục tĩu phiền chán.

Trong trẻo nhưng lửa nóng yêu mị lại lạnh lùng, chỉ cần nghĩ đến nơi này liền tuyệt đối có thể tìm được người cho người vừa lòng.

Hậu viện Uyên Ương lâu, nam nhân mỡ nhờn hô: “Mở cửa nhanh lên.”

“Khỉ ồm, lại là người, hôm nay là cái mặt hàng gì?” Một cái hạ nhân mở cửa thấy người quen liền thuận miệng hỏi.

“Đương nhiên là mặt hàng tốt, bằng không làm sao dám đưa đến Uyên Ương lâu.” Nam nhân mở nhón vừa nói một bên đem vào phòng Điệp Nhi cùng Bình Nhi đang hôn mê, tùy tay ném tới: “Người nhanh thông tri Uyên Ương mẹ.”

“Hảo, vậy người chờ, ta liền đi.” Hạ nhân nói xong xoay người rời đi.

Rất nhanh một cái dáng người hơn bốn mươi tuổi cùng làn da bảo dưỡng tốt lắm, nữ tử đi đến liếc mắt một cái liền nhìn đến hai cái tỷ muội đang nằm ánh mắt lập tức thả ra một tia tinh quang, hai cái nữ oa này thật sự rất khá.

“Uyen Ương mẹ, thế nào? Có hứng thú hay không?” Nam nhân mở nhón đương nhiên không có xem nhẹ các nàng, trong mắt kia chợt lóe qua quang mang, xem ra hôm nay đối với nàng mặt hàng này thực vừa lòng, vậy đừng trách hấn công phu sư tử ngoạm(ăn) rồi.

“Còn được, thông qua, nói đi, giá bao nhiêu?” Uyên Ương mẹ ngồi xuống làm bộ dáng như không thêm để ý.

“Hảo, ta đây đã nói rồi, năm ngàn lượng.” Nam nhân mở nhón lập tức không chút khách khí vươn năm ngón tay tới.

“Năm ngàn lượng? Khi ồm, người không phải là điên rồi?” Uyên Ương mẹ khiếp sợ không thể tin được nhìn hấn, hấn cứ nhiên công phu sư tử ngoạm(ăn) khá như vậy.

“Mẹ à, ta không điên, người xem rõ ràng đây chính là hai cái mỹ nhân tuyệt sắc, sau khi lớn lên chỉ cần một tôi có thể kiếm về cho người năm vạn lượng.” Nam nhân mở nhón tiếp, hấn còn muốn nữa đấy chứ.

“Kia cũng không, giá năm ngàn lượng..... người đừng quên ta còn phải tốn bao nhiêu bạc bồi dưỡng các nàng.” Uyên Ương mẹ ôn hoà nói.

“Mụ mụ, chúng ta cũng không phải lần đầu buôn bán, một câu năm ngàn lượng, người vẫn là không muốn, không ta liền mang theo các nàng rời đi.” Nam nhân mở nhón vừa nói vừa bước đi hướng bên giường uy hiếp.

“Hảo, năm ngàn lượng, ta muốn rồi.” Uyên Ương mẹ cắn răng một cái, biết hấn cũng không phải tốt, đánh lung tung lại được năm ngàn lượng, nàng không một thân thủ liền theo lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho hấn.

“Vẫn là mắt mụ mụ còn tốt.” Nam nhân mở nhón lấy tay chỉ ở miệng liếm ướt tay sau đó đếm lại số ngân phiếu, xong xuôi thì bỏ vào trong lòng, đi tới cửa đột nhiên xoay người đến: “Đúng rồi mẹ, ta đã quên nói cho người rồi, hai nữ oa này có võ công, người nên chú ý phái người giám sát chặt chẽ.

“Có võ công?” Uyên Ương mẹ sửng sốt, có võ công vậy không phải gia đình bình thường, sắc mặt lạnh lùng đến: “Khi ồm, người không phải tìm phiền toái cho ta à?”

“Mụ mụ yên tâm, các nàng tuy rằng có võ công nhưng là cha mẹ đều bị cừu gia sát hại rồi, các nàng là trốn đi.” Nam nhân mở nhón thuận miệng nói láo vội vàng rời đi, dù sao sự tình từ nay về sau hấn cũng không quan hệ, bạc đã tới tay rồi.

Uyen Ương mẹ thế này mới nhả ra khí, nhìn hai cái nha đầu đang hôn mê giường giọng hướng về phía ngoài cửa phân phó nói: “Người tới, cho Trịnh đại, Trịnh nhị trông coi nơi này, chờ các nàng tỉnh lập tức cho ta biết.”

“Dạ, mẹ.” Một cái hạ nhân vội vàng đáp.

Uyen Ương mẹ mới vừa đi đến tiền lâu một thân ảnh liền không tiếng động phi xuống bên thân thể nàng, ôm bả vai nàng hước diễn đến: “Vài ngày không thấy, mẹ lại trẻ đẹp ra.”

Nàng sắc mặt vui vẻ hồi đầu nhìn nam nhân yêu nghiệt tuyệt mỹ trước mắt này, thân thủ ngay tại ngực hấn chỉ đến: “Quý mị, cũng chỉ có người là há mồm có thể cấp mẹ ta niềm vui.”

186. Chương 186: Giả Vờ Ngoan Hiền

Quý Mị yêu nghiệt lấy tay xẹt qua mặt của nàng ái muội phao cái mị nhãn: “Mẹ là thanh xuân vĩnh hằng! Ta nói thật đó nha!”

“Lời nói thật? Người Quý Mị khi nào thì biết nói lời thật ? biết rõ là người giả bộ, nhưng ta còn là thực vui vẻ, tốt lắm có phải hay không đi tìm Thương Nhi ? nha đầu kia mất hồn mất vía chờ người vài ngày nay rồi.” Hoa mẹ một phen đẩy ra hắt.

“Ta đây đi vào trước, lát nữa ở cùng người.” Quý Mị tà cười xoay người một chốc liền không thấy thân ảnh.

“Ai!~.” Uyên ương mẹ than nhẹ một chút, năm tháng không buông tha người nếu nàng trẻ hơn mười tuổi , nam tử yêu nghiệt nàng quyết không đưa cho người ta, hiện tại chỉ có ở trong lòng cảm thán thôi.

Trong phòng, Diệp nhi cùng Bình nhi hàng lông mi dài nhỏ hơi hơi rung động một chút mặt nhăn nhú chậm rãi mở to mắt, liền phát hiện các nàng đứng ở trong một cái phòng thực sạch sẽ hoa lệ ,động đây người thể mới phát hiện tay chân các nàng bị trói .

Kính hãi nhìn nhau, đột nhiên nhớ tới phát sinh hết thảy trong căn nhà rách nát,chẳng lẽ các nàng bị bắt ? xong rồi! gặp phải người xấu.

“Các nàng tỉnh! nhanh đi thông tri mẹ.” Canh giữ ở cửa phòng ,Triệu đại nghe được trong phòng có động tĩnh rất nhỏ, đẩy cửa ra liền nhìn đến các nàng mở to mắt vội vàng nói với một người khác đi thông tri mẹ.

“Hảo! ta đi.”

“Diệp nhi!” Bình nhi nhỏ giọng kêu, nàng xem cửa phòng đóng lại lần nữa, mới nháy mắt với Diệp Nhi.

Diệp nhi lập tức hiểu được chậm rãi tới gần Bình nhi sau đó cắn dây thừng trên tay nàng ,vừa định dùng sức thì nghe đến ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, các nàng vội vàng nằm lại, làm bộ như cái gì cũng không phát sinh.

Cửa ‘kẹt’ một tiếng, bị đẩy ra Uyên ương mẹ nhìn hai cái đứa nhỏ mở to hai mắt . Mắt to trong suốt ngập nước làm cho người ta vừa thấy liền thích ,năm ngàn lượng không phí phạm, vẻ mặt cười tiêu sái rồi đi qua đến: “Tiểu cô nương, các người có đói bụng không?”

Diệp nhi cùng Bình nhi cho nhau nhìn thoáng qua , cảnh giác nhìn chằm chằm nàng không nói gì, lòng tốt như vậy mà có thể trói các nàng sao?

“Không trả lời ?không quan tâm nhưng người phải biết rằng từ hôm nay trở đi các người chính là người của Uyên ương lâu, ngày mai ta sẽ mời người dạy các người cầm kỳ thi họa, chỉ cần các người ngoan ngoãn tasẽ không bạc đãi hai người.” Hoa mẹ không muốn cùng các nàng vô nghĩa trực tiếp nói ,dù sao mỗi một người đến nơi đây tóm lại đều là khóc nháo vài ngày.

Uyên ương lâu? Đây là địa phương nào? Diệp nhi cùng Bình nhi mâu thuẫn mang theo nghi vấn nhìn nhau, lại đồng thời thực kính cẩn nghe theo đến: “ Vâng! chúng ta đã biết.” Mẹ đã nói đến địa phương không biết sẽ học được thuật theo sau đó ở tìm cơ hội rồi đi.

“Các người nhưng thật ra thực thức thời.” Uyên ương mẹ nhìn chằm chằm các nàng tuổi nhỏ nhưng có tâm kế, nhưng là mình ở thanh lâu gần 30 năm, về điểm mưu kế này nàng còn có thể nhìn không ra tới sao? Muốn chạy trốn nếu dễ dàng như vậy còn có thể có Uyên ương lâu hôm nay sao?

Đối với Triệu Đại đứng ở cửa liền phân phó nói:” Đi đem ngày hôm qua ý đồ nha đầu chạy trốn mang lại đây cho các nàng nhìn xem.”

“ Vâng, mẹ.” Triệu Đại xoay người rồi đi.

Rất nhanh liền kéo một cái tiểu cô nương bị đánh cả người là huyết đi vào, ném về phía trước.

Diệp nhi cùng Bình nhi có chút hoảng sợ nhìn người đó, không khỏi run lên, lần đầu tiên các nàng nhìn đến người bị đánh thành như vậy.

“Đau quá!” Thân thể bé nhỏ cau mày cố hết sức nhưng rất đau đớn, liền thấy Uyên ương mẹ đứng ở một bên thì kinh hoảng cố sức lê thân thể đau đớn đứng dậy liền giữ chặt của nàng góc áo cầu xin nói: “Mẹ à! ta ở cũng không dám nữa, cũng không đào tẩu nữa, van cầu người không cần đánh ta , ta nghe lời người! muốn cho ta làm gì ta liền làm cái đấy!”

Uyên ương mẹ nhẹ nhàng nâng dậy nàng , giả trang vẻ mặt đau lòng nói: “Người sớm nghe lời như vậy, mẹ làm sao có thể đánh người !?”

Tiểu cô nương ánh mắt lộ ra vạn phần hoảng sợ, tuy rằng nàng nói rất hợp lý lẽ nhưng là nàng xem đến trong mắt mẹ chứa cười lạnh cùng hàn ý vội vàng gật đầu nói:” Ta về sau nhất định nghe lời.”

“ Tốt! Triệu Đại phù nàng đi xuống tìm cái đại phu nhìn xem, trăm ngàn không cần lưu lại vết sẹo ,nếu không sẽ không đáng giá rồi.” Nàng thế này mới vừa lòng phân phó nói.

“ Vâng, mẹ!”. Triệu Đại lại kéo nàng ra khỏi phòng.

Điệp nhi cùng Bình nhi cắn cái miệng nhỏ nhắn các nàng biết đây là giết gà dọa khỉ nếu các nàng dám đào tẩu kết cục chính là cái dạng này ,nói không chừng còn có thể thảm hại hơn.

Uyên ương mẹ quay đầu nhìn các nàng thân thủ liền cởi bỏ dây trói nói: “Sợ hãi rồi sao? Không cần sợ hãi chỉ cần các người nghe lời mẹ sẽ không đối với các người như vậy ,ta thương hai người còn không kịp đâu.”

Xem ra các nàng là trốn không thoát, chỉ có chậm rãi tìm cơ hội thôi, nói qua gặp được sự tình phải dùng trí không thể làm cho chính mình không công chịu thiệt , nghĩ đến Điệp nhi cùng Bình nhi trong lòng linh tâm đang kêu lên: “Chúng ta sẽ không đào tẩu đâu nương!”

“Không cần bảo ta nương ,bảo ta mẹ là được!” Uyên ương mẹ nhìn sắc bén nhìn chăm chăm các nàng không biết các nàng lại đang làm cái gì? Huống chi kêu ‘ nương ‘ nàng cả người không thoải mái.

Điệp nhi cùng Bình nhi lại một tả một hữu ôm cánh tay của nàng ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt hồn nhiên lấy lòng đến: “Mẹ à không tốt! nghe người cười rộ lên tựa như nương cho nên chúng ta đã kêu nương ,yên tâm ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời cam đoan không làm nương tức giận!”

Các nàng mới sẽ không kêu nàng là mẹ đâu, mẹ chỉ có một , tin tưởng mẹ trở về tìm các nàng.

Uyên ương mẹ nhìn chăm chăm các nàng một hồi nhìn các nàng mâu thuẫn trong suốt vô cùng dù sao các nàng mới ngũ tuổi lại có tâm kế có thể có bao nhiêu thời dài đến: “Như vậy tùy các người đi.” Chỉ cần các nàng ngoan ngoãn nghe lời là tốt rồi.

“Cám ơn nương! À !nương chúng ta đói bụng.” Các nàng cao hứng nói, kêu ‘nương’ dị thường thân thiết.

“Ta đi kêu người ta chuẩn bị ăn cho các người!” Uyên ương mẹ bị các nàng kêu có chút đầu cháng váng, người quật cường nàng gặp qua không ít nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiệt tình nghe lời như vậy làm cho nàng không biết nên như thế nào ứng phó ,nhìn các nàng lại tiếp:” Vậy 2 người ăn cơm, ta trước đi ra ngoài.”

“ Vâng, nương!” Điệp nhi cùng Bình nhi nhìn nàng bóng dáng sau khi biến mất mới ghét quệt quệt miệng.

“Điệp nhi ơi!chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? “Bình nhi nhìn nàng hỏi.

“Ăn no trước rồi nhìn xem tình huống thế nào đã, bây giờ nàng hiện tại khẳng định sẽ phái người nhìn chúng ta ,ta cũng không tưởng bị bắt trở về bị đánh.” Điệp nhi nói.

“Được rồi! nói không chừng bà bà phát hiện chúng ta không thấy sẽ rất nhanh tìm đến đâu.” Bình nhi lấy tay nâng cằm đến sớm biết rằng như vậy các nàng sẽ không vùng trộm ly khai.

Cửa lại bị đẩy ra một cái nha hoàn hơn mười tuổi nâng đồ ăn trong tay đi vào: “Tiểu thư ăn đi.”

Điệp nhi cùng Bình nhi không chút khách khí lấy lại đây liền ha ha tốt sau mới phát hiện nàng vẫn đứng ở bên cạnh không có rời đi.

“Người không có việc gì sao? Như thế nào luôn luôn tại nơi này?”

“Tiểu thư !từ hôm nay trở đi ,Nguyệt nhi chính là người hầu hạ hai tiểu thư”. Nguyệt nhi trở lại nói.

Hầu hạ ?Điệp nhi cùng Bình nhi nhìn nhau, một cái giám thị còn kém không nhiều lắm.

“Hảo! người đã là hầu hạ chúng ta vậy người nói cho chúng ta biết nơi này là địa phương nào? Đang làm gì?” Điệp nhi hỏi, sẽ không là nơi chuyên môn bắt tiểu hài tử đi.

“Tiểu thư! nơi này là Uyên ương lâu ,nhưng... nhưng...!” Nguyệt nhi không biết nên như thế nào cùng các nàng giải thích để họ hiểu được.

“Nhưng cái gì?” Bình nhi nghe nàng nói lấp bắp có chút lo lắng

“ Nhưng...” Nguyệt nhi vẫn chưa nói ra.

“Thật là !quên đi! chúng ta đây đi ra ngoài nhìn xem được không ?”Điệp nhi lôi kéo Bình nhi liền hướng ngoài phòng đi ,địa phương gì mà nàng đều nói không rõ ràng lắm, thật là.

“Chờ một chút không có mephân phó các người là không thể đi lung tung” Nguyệt nhi vội vàng ngăn cản đến.

“Yên tâm! chúng ta sẽ không đi lung tung chỉ đi phụ cận nhìn xem.” Điệp nhi một chút cũng để ý tới nàng dù sao chính mình cũng không tính đào tẩu, trước quan sát tình huống một chút rồi tính sau.

“Đứng lại! không thể đi lung tung, ngoan ngoãn đứng ở phòng. “Triệu Đại cùng Triệu Nhị đứng ở cửa cùng nhau ngăn lại các nàng.

“Thúc thúc! chúng ta không có đi lung tung, thăm nghĩ chung quanh nhìn xem nếu các người lo lắng không bằng đi theo chúng ta bên người, nơi nào không thể đi người nói cho chúng ta biết là được.”. Điệp nhi cùng Bình nhi vẻ mặt cười ngọt ngào nói.

Triệu Đại cùng Triệu Nhị suy nghĩ một chút gật gật đầu đến: “Hảo ngay tại phía sau hậu viện này.” Cho dù có cái gì vấn đề thì đối phó hai cái tiểu hài tử còn không phải chuyện tình dễ dàng.

Lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng đàn du dương dễ nghe.

“Tuyệt tuyệt! ai đang khảy đàn thế?” Bình nhi quay đầu hỏi đồng dạng Nguyệt nhi đi theo phía sau.

“Đó là Thương Nhi cô nương đang khảy đàn, cầm kỹ cùng vẻ đẹp của nàng ở trong này không người có thể so sánh!” Nguyệt nhi vẻ mặt hâm mộ hồi đáp.

“Phải không? cầm tốt mà người còn đẹp nữa sao?” Điệp nhi nháy mắt hỏi, có người đẹp hơn mẹ sao? Nàng mới không tin này trên đời sẽ có người so với mẹ còn đẹp hơn đâu

187. Chương 187: Người Đẹp

“Ân! Thương Nhi cô nương rất đẹp, đẹp như tiên nữ!” Nguyệt nhi gật gật đầu nói nếu chính mình có khuôn mặt đẹp bình thường cũng sẽ không lưu lạc thành nha hoàn hầu hạ người..

“Thật vậy chẳng? Thật sự đẹp như vậy sao? Ta đây mau chân đến xem.” Bình Nhi nháy nháy mắt hưng phấn nói đến.

“Không thể ! Thương Nhi đang khảy đàn đã nói lên trong phòng của nàng có khách nhân, các người không thể đi quấy rầy.” Nguyệt nhi vội vàng nghiêm túc ngăn cản ,bằng không chọc giận khách nhân thì chịu không nổi.

“Nhưng là chúng ta rất muốn nhìn một chút, nàng thật sự giống tiên nữ sao? Làm cho chúng ta đi nhìn xem, chúng ta ngay tại ngoài cửa sổ vụng trộm nhìn có được không?” Điệp nhi cùng Bình nhi lôi kéo cánh tay của nàng loạn choạng trước kia ở trong cốc các nàng chỉ cần như vậy nhất làm nũng đại nhân sẽ thỏa mãn các nàng.

“Tiểu thư, không phải ta không cho các người đi.” Nguyệt nhi nói xong dùng ánh mắt phiêu Triệu Đại cùng Triệu Nhị.

Các nàng lập tức hiểu ý , buông ra nàng chạy đến bên hai người họ, giữ chặt tay bọn họ nói: “Thúc thúc ! cho ta xem đi, chỉ cần liếc mắt một cái thôi!”

“Các người về sau sẽ có cơ hội nhìn đến ,hiện tại nếu quấy rầy trong phòng khách nhân thì sẽ bị trừng phạt !” Triệu đại nói đến không phải hấn không nghĩ cho xem, nói thật hấn càng muốn xem, tuy rằng đều ở trong này nhưng Thương Nhi cô nương mỗi lần mang theo cái khăn che mặt .

“Nhưng là chúng ta hiện tại muốn xem cơ! ngay tại cửa sổ liếc mắt một cái thôi, chúng ta cùng đi xem.” Điệp nhi đề nghị nói nàng cũng không tin bọn họ sẽ không nghĩ xem.

“Ca. “ Triệu Nhị kêu hấn một tiếng sau đó nhỏ giọng ở bên tai hấn nói: “Chúng ta không phải cũng tưởng nhìn xem nàng đẹp như thế nào sao? Bình thường sợ mẹ trừng phạt, hôm nay vừa lúc có cơ hội nếu như bị phát hiện rồi chúng ta có thể đem trách nhiệm đổ lên trên người các nàng, đã nói các nàng đào tẩu, chúng ta là tới đuổi theo, như vậy chúng ta sẽ không có trách nhiệm.”

Triệu Đại bị hấn nói tâm liền động ,suy nghĩ một chút gật đầu tỏ vẻ đồng ý sau đó nhìn các nàng làm ra vẻ làm dạng đến:” Các người chỉ được liếc mắt một cái thôi đấy!”

“Ân.” Các nàng thấy hấn đồng ý rồi liền mạng gật đầu.

Uyên ương lâu mỗi một cái nữ tử hơi có danh tiếng đều có một tiểu lâu riêng.

Lặng lẽ tiêu sái lên lầu ,Điệp nhi cùng Bình nhi lấy tay ở cửa sổ thượng khu ra một cái lỗ nhỏ sau đó dùng sức hướng bên trong nhìn lại ,các nàng liền thấy một người mặc quần áo màu lam đưa lưng về phía các nàng, đánh đàn bóng dáng tuyệt vời mà nhìn không tới người.

“Tiểu Điệp chúng ta vào xem. “Bình nhi nhỏ giọng nói đến.

“Hảo.” Điệp nhi lập tức đồng ý.

Bình!~ Cửa lập tức bị đẩy ra ,các nàng liền xông đi vào làm cho Nguyệt nhi cùng Triệu Đại phía sau bọn họ trở tay không kịp , không kịp ngăn cản, sợ hãi lo lắng đứng lại, không biết mẹ biết thì sao?

Tiếng đàn đột nhiên đình chỉ ,người trong phòng kinh ngạc nhìn cửa thấy hai cái tiểu cô nương đang chạy vào.

“Mẹ ời!?” Điệp nhi cùng Bình nhi lại khiếp sợ nhìn người trước mắt, thật là giống mẹ quá đi thôi!

Quý Mị đang nằm trên giường nhìn đ các nàng đứng trước cửa ngốc sững sốt ,liếc mắt một cái hấn thấy trên người các nàng thân ảnh làm cho hấn hoài niệm -Vân Phi Tuyết, khéo môi mang theo một cái tươi cười tự giễu, điều này làm sao có thể??? nhưng là cái cảm giác này cũng rất mãnh liệt, trên người các nàng có bóng dáng của nàng, không biết vì cái gì? Hấn chính là có loại cảm giác này.

“ Năm năm nay nàng còn sống không ?” Hấn đã sớm không ôm còn ôm hi vọng.

“Tiểu cô nương các người tìm ai?” Thương Nhi đầu tiên theo khiếp sợ phản ứng lại đây ,diện mạo hai đứa nhỏ nàng có 7 phần giống nàng, đây có thể coi là duyên phận đi.

Điệp nhi cùng Bình nhi thế này mới phục hồi tinh thần lại ngọt ngào cười nói: “Chúng ta tới tìm người.” Đơn giản là nàng rất giống mẹ cho nên có một loại không hiểu hảo cảm.

“Tìm ta?” Thương Nhi cười khê một chút sau đó kéo tay các nàng đi đến cái bàn ngồi hỏi:” Các người tìm ta có việc sao?”

“Không có.” Các nàng lắc đầu Bình nhi thế này mới nói đến:” Chúng ta nghĩ đến nhìn xem a di xinh đẹp như thế nào.”

“ A!” Thương Nhi hơi hơi sững sốt các nàng là vì nguyên nhân này mà đến xem chính mình.

“Xem ra Thương Nhi thật sự là mỹ danh ngoại truyền(danh tiếng xinh đẹp truyền đến bên ngoài) ngay cả tiểu hài tử đều hâm mộ danh tiếng mà đến rồi. “ Quý Mị tà cười đi tới ôm mảnh khảnh vòng eo của nàng.

“Gia! là ở chê cười Thương Nhi rồi.” Mặt nàng hơi hơi đỏ lên ngượng ngùng cúi đầu.

“Oa thật xinh đẹp!” Điệp nhi cùng Bình nhi thế này mới phát hiện trong phòng cư nhiên còn có một người nữa, nhìn nụ cười tà mị của hắc không khỏi kêu ra tiếng đồng thời , không nháy mắt nhìn hắc , đây là nam nhân các nàng thấy được nhất từ trước đến nay.

“Ha ha!!! “Nghe được ca ngợi của các nàng, Quỷ Mị đột nhiên phát ra một trận sảng khoái cười to, “xinh đẹp” hắc vẫn là lần đầu tiên được người khen là xinh đẹp, nhưng lại là hai tiểu hài tử.

“Oa!!! cười rộ lên càng đẹp mắt. “Điệp nhi cùng Bình nhi ánh mắt vẫn là không nháy mắt nhìn hắc ,đột nhiên đồng thời nhảy đến trên người hắc.

“ Chụt!” Hai nàng hôn hai bên má hắc, sau đó nhảy xuống.

“ A!” Quỷ Mị giật mình ,hắc cư nhiên bị hai cái tiểu quỷ phi lễ.

Thương Nhi lại che miệng cười, hai cái hài tử này nàng thích.

“Vì cái gì hôn ta?” Quỷ Mị đột nhiên một tả một hữu ôm lấy các nàng, hắc cũng sẽ không tưởng tượng các nàng là tham luyến sắc đẹp của hắc.

“Hắc hắc.” Các nàng cười gượng một tiếng mới trảm miệng một lời nói: Thúc thúc bộ dạng rất đẹp trai , không có nghe ai nói qua sao? Thấy người đẹp mà không hôn thì thật là xin lỗi chính mình!!!”

Người đẹp ? Quỷ Mị thiếu chút nữa té ngã, lời này cư nhiên là trong miệng hai tiểu hài tử nói ra, không thể nói khác loại chỉ có thể nói ngoại tộc.

“Xi!!” Thương Nhi cũng nhịn không được cười khê ra tiếng.

Nếu bị người biết đường đường mẩu đơn câu hôn Quỷ Mị bị hai cái tiểu cô nương khen xinh đẹp thì không biết sẽ xảy ra oanh động thế nào.

188. Chương 188: Mẹ Con Tâm Liên Thông

“Các người từ đâu tới đây?” Quỷ Mị nhìn các nàng hỏi , các nàng tuyệt đối không phải là tiểu thư khuê các gì, nếu không sẽ không nói ra như vậy, nhưng là cũng không giống đứa nhỏ nhà bình thường, chính là làm sao lại lưu lạc đến nơi đây.

Điệp nhi cùng Bình nhi sắc mặt lập tức ảm đạm xuống dưới, các nàng là tới tìm mẹ , hiện tại không tìm được mẹ ngược lại còn bị người ta lừa.

Đôi mi dài tà ác của Quỷ Mị híp lại một chút không biết vì cái gì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khổ sở của các nàng, hắc lại có cảm giác đau lòng, vừa muốn mở miệng chột nghe từ cửa truyền đến một thanh âm mang theo tức giận .

“Các người như thế nào có thể xông vào nơi này?”

Uyên ương mẹ đứng ở cửa, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến các nàng.

“Nương.” Điệp nhi cùng Bình nhi ngoan ngoãn gọi một tiếng, các nàng cũng không nghĩ sẽ bị trừng phạt.

“Nương?” Cách xưng hô kỳ quái, Quỷ Mị tò mò nhìn các nàng, các nàng tuyệt đối không phải nữ nhi của nàng ,chẳng lẽ là vừa bị bán tiến Uyên Ương lâu? Cũng chỉ có thể là nguyên nhân này nhưng mà các nàng là bị lừa mà bán vào?

“Mẹ , các nàng vừa đến sao? “Một bên Thương Nhi mở miệng hỏi.

“Phải, hôm nay vừa tới”. Uyên Ương mẹ sắc mặt dịu đi một chút, dù sao Thương Nhi hiện tại vẫn là cây hái ra tiền của nàng, chính mình cũng không thể không nhìn sắc mặt của nàng .

Nghe được các nàng là bị bán vào, Thương Nhi một trận đau lòng nhìn các nàng, không khỏi nghĩ đến thời điểm trước đây chính mình cũng bị bán vào đây, trong lòng rung động mở miệng nói: “Mụ mụ không bằng đem các nàng giao cho ta mang đi.” Như vậy các nàng có thể bớt chịu rất nhiều khổ sở, mà điều nàng có thể làm cũng chỉ có thể là như vậy.

“Người thật sự muốn dẫn dắt?” Uyên Ương mẹ ngữ khí mang theo nghi vấn, nàng chịu dẫn dắt theo đường nhiên là không còn gì tốt hơn rồi, học vấn cùng cầm kỳ của nàng đều là nhất đẳng, như vậy còn tiết kiệm cho chính mình rất nhiều bạc, huống chi nếu bồi dưỡng ra thêm hai Tiểu Thương Nhi, vậy bạc của nàng đã có thể kiếm thêm nhiều rồi.

“Ân, mẹ à ta thực thích muốn đem các nàng đi.” Thương Nhi gật đầu nhấn mạnh thêm một lần.

“Hảo, vậy quyết định như đã nói đi.” Uyên Ương mẹ sợ nàng đổi ý vội vàng quyết định.

“Mẹ, người đem các nàng giao cho ta, ta sẽ không để người thất vọng đâu.”

“Thương Nhi người nói gì vậy, giao cho người mẹ yên tâm nhất rồi, vậy ta trước đem các nàng đi ra ngoài không quấy rầy người.” Uyên Ương mẹ cười giả tạo, vươn tay muốn kéo các nàng qua.

“Mẹ người đi ra ngoài trước đi, hai hài tử này thực đáng yêu, trước hết ở tại chỗ này.” Quỷ Mị tà mị cười nói.

Nàng hơi hơi sưng sốt theo sau cười khẽ một chút nói: “Quỷ Mị, người từ khi nào cảm thấy hứng thú với tiểu hài tử vậy?”

“Mụ mụ, người cũng không phải đệ nhất thiên tài, chỉ cần biết là nữ nhi ta đều cảm thấy hứng thú, ta đối với mẹ cũng thực cảm thấy hứng thú.” Quỷ Mị yêu nghiệt nháy mắt phải một chút.

Uyên Ương mẹ trên mặt cười thành một đóa hoa tươi, khoát tay nói: “Hảo, vậy để cho các nàng ở tại chỗ này.” Nói xong xoay người rời đi.

Chờ nàng qua ngoài cửa rồi Bình nhi mới ngẩng đầu kỳ quái hỏi: “Thức thức đây là địa phương nào?”

“Thanh lâu.” Quỷ mị không chút giấu diếm, để cho các nàng biết sớm một chút thì sẽ đối mặt sớm một chút.

“Thanh lâu là làm gì?” Các nàng như thế nào không có nghe nói qua.

Nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nét tò mò, Quỷ Mị lần đầu tiên không biết nên giải thích như thế nào, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chính là nơi phóng túng hầu hạ nam nhân.”

“Vậy vì sao nam nhân muốn người ta hầu hạ?” Tò mò yêu quái thức thức cũng là như vậy sao? “Ở nhà người không có người ở cùng người sao?” Điệp nhi nhướn mày lên hỏi liên tiếp các vấn đề.

Quỷ mị nhất thời vẻ mặt đen lại.

Thương Nhi cười khẽ một chút đi qua, kéo các nàng nói sang chuyện khác: “Tiểu muội muội nói cho ta biết các người tên gọi là gì? Như thế nào đến nơi này?”

“Ta gọi là Điệp nhi nàng ấy gọi là Bình nhi, chúng ta cũng không biết như thế nào đến nơi đây, chính là đêm qua bị một người xấu làm cho hôn mê, tỉnh lại đã ở nơi này rồi.” Điệp nhi trả lời chi tiết, nhắc tới cái tên người xấu kia nàng cũng rất tức giận.

Thương Nhi nhìn thoáng qua Quỷ Mị, hiểu được các nàng là bị người ta lừa bán vào, hảo đáng thương.

“Vậy người có người nhà không? Bọn họ ở nơi nào?” Quỷ Mị nhìn các nàng hỏi, Nhìn các nàng có phần giống như Vân Phi Tuyết, có lẽ hẳn sẽ hảo tâm đi báo tin một chút.

“Có, đương nhiên là có, chúng ta chính là đi tìm mẹ.” Nhắc tới mẹ, sắc mặt Bình Nhi lại ảm đạm xuống một chút, mẹ đã biết các nàng mất tích rồi chứ?

Mà lúc này từ Thiên Sơn chạy tới Vô Tình cốc, Vân Phi Tuyết, Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi gấp rút vội vàng phóng qua phía trước Uyên Ương lâu.

Trong lòng đột nhiên có cảm ứng, Vân Phi Tuyết đột nhiên dừng lại cước bộ, đầu không khỏi hướng Uyên Ương lâu nhìn lại.

“Làm sao vậy?” Tiêu Nam Hiên cũng theo ánh mắt của nàng nhìn lại, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra đây là thanh lâu.

“Không có gì?” Vân Phi Tuyết lắc đầu, chỉ cảm thấy trong lòng một trận bất an nhưng lại không biết sự bất an này rốt cuộc là ở nơi nào?

“Có chuyện gì cứ nói ra? Không cần một mình gánh vác, đừng quên hiện tại còn có ta.” Sắc mặt Tiêu Nam Hiên nhìn nàng có chút trầm trọng, biết trong lòng nàng nhất định có chuyện.

Vân Phi Tuyết liếc hắt hắt một cái nói: “Thật sự không có việc gì, ta chỉ là nhớ các con thôi.” Nàng che dấu cảm giác lo lắng mặc danh kỳ diệu của chính mình, có thể tác động đến tâm của nàng, chỉ có Diệp Nhi cùng Bình Nhi nhưng các nàng đều ở Vô Tình cốc như thế nào lại ở nơi này.

“Ta tăng tốc độ lên chứ?” Tiêu Nam Hiên nói, hắt so với nàng càng muốn nhìn thấy nữ nhi, muốn nhìn một chút các nàng lớn lên sẽ giống ai.

“Sư huynh, Phi Tuyết, chúng ta trước hết tìm một chỗ ăn chút gì, nghỉ ngơi một chút sau đó tăng tốc chạy đi.” Long Phi ở một bên nói.

“Ăn, hảo.” Tiêu Nam Hiên nói xong liền giữ chặt tay Vân Phi Tuyết đi về phía trước.

Nàng vẫn là không kiềm lòng được quay đầu liếc mắt nhìn lại thanh lâu kia một cái.

189. Chương 189: Lòng Tốt Của Quỷ Mị

Vân Phi Tuyết cùng Tiêu Nam Hiên chỉ sợ nằm mơ đều không nghĩ đến bọn họ đã cùng hai đứa trẻ gặp thoáng qua.

“Diệp Nhi, Bình Nhi, nói cho ta biết mẹ các người ở nơi nào? Thúc thúc đi tìm giúp các người.” Quỷ Mị nhìn các nàng, lần này hẳn thật đúng là quá thiện tâm rồi.

Các nàng nhìn thoáng qua nhau mới nói: “Thiên Sơn, mẹ đi Thiên Sơn.”

“Thiên Sơn?” Quỷ Mị hơi hơi sững sốt hỏi lại: “Mẹ đi Thiên Sơn làm cái gì?” Chẳng lẽ các nàng là người của Vô Tình cốc?

“Luận võ, mẹ ta đi Thiên Sơn luận võ.” Bình Nhi giành đáp.

“Luận võ?” Quỷ Mị ở trong lòng đã xác định, không thể nghi ngờ các nàng là từ Vô Tình cốc đến, trong chốn giang hồ ai ai cũng đều biết phái Thiên Sơn và Vô Tình cốc hàng năm đều ở Thiên Sơn luận võ, mà hiện tại đúng là thời gian luận võ.

“Thúc thúc, người dẫn chúng ta cùng đi Thiên Sơn tìm mẹ được không?” Diệp Nhi ngửa đầu nhìn hẳn, hẳn hẳn là có năng lực mang các nàng rời đi nơi này.

Quỷ Mị vừa định cự tuyệt nhưng là nhìn đến các nàng đương chờ mong càng cực kỳ giống gương mặt của Vân Phi Tuyết cho nên hẳn cũng không đành lòng, muốn dẫn các nàng đi với hẳn mà nói quả thực là chuyện nhỏ, suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi.” Quỷ Mị hẳn bình sinh âu đây cũng là lần đầu tiên làm việc tốt đi.

Quay đầu nhìn Thương Nhi đến: “Người đi cho người gọi Uyên Ương mẹ vào.”

“Được.” Thương Nhi gật gật đầu, trong lòng có vô vàn cảm khái, nàng thực hâm mộ các nàng, nếu lúc trước có người cứu mình rời đi như vậy thì hôm nay mọi sự hết thảy đều đã thay đổi rồi.

“Đa tạ thúc thúc, chúng ta thực yêu người.” Diệp Nhi cùng Bình Nhi cao hứng ôm cánh tay hẳn.

Quỷ Mị lấy tay quất quất cái mũi nhỏ của các nàng, nhìn đến bộ dáng vui vẻ của các nàng tâm tình của hẳn không hiểu sao cũng tốt lên.

“Quỷ Mị, quen người nhiều năm như vậy, người khi nào thì cũng khởi xướng thiện tâm rồi nghĩ như thế nào mang các nàng đi?” Uyên Ương mẹ vừa vào cửa ngữ khí liền không tốt, người hẳn muốn dẫn đi chính là các nàng đây, tương lai đều là cây hái ra tiền.

“Cho nên khó được phát thiện tâm một lần, người có thể thành toàn ta.” Quỷ Mị tà khí cười, biết nàng trong lòng không muốn.

Một bên Thương Nhi mang theo Điệp Nhi cùng Bình Nhi ly gián, nàng cũng không nghĩ làm cho các nàng ô nhiễm tâm linh khi các nàng còn nhỏ như thế.

“Mụ mụ ta thật ra rất muốn thành toàn người, bắt quá người bồi thường ta thế nào đây?” Uyên Ương mụ mụ ngồi xuống nhìn hẩn, đến mang bạc đi thì có thể nói chuyện, ở thanh lâu lâu như vậy, tình ý thì cũng không bằng bạc.

“Mẹ muốn ta bồi thường như thế nào?” Quỷ Mị nhìn nàng, biết gặp được bạc chuyện tình gì nàng cũng sẽ trở mặt.

“Quý Mị, nhiều năm giao tình phân thượng nên ta cũng không đòi hỏi nhiều, bắt quá mười vạn lượng người được toàn quyền mang các nàng đi.” Nàng ra giá, kỳ thật nàng muốn đánh mất ý niệm dẫn các nàng đi trong đầu hẩn.

“Mười vạn lượng? người cũng thật dám mở miệng.” Quỷ Mị mâu trung hẹp dài mang theo tà khí.

“Mười vạn lượng, ta như thế nào không dám mở miệng, nếu nói trắng ra thì điểm bạc ấy, đối với quý gia người mà nói quả thực là một bữa ăn sáng.” Uyên Ương mẹ cũng nhìn hẩn không chút nào khách khí nói, trên đời này đối với nàng mà nói bạc là vật bất ly thân.

“Mẹ à, điểm bạc ấy kỳ thực không nhiều lắm, với ta mà nói quả là một bữa ăn sáng, bắt quá người cũng biết ta đây không thích tiêu tiền hoang phí, các nàng hôm nay vừa tới Uyên Ương lâu, nhiều lắm cũng là năm ngàn lượng hoặc nếu thiếu ta đây cho người một vạn lượng để ta mang các nàng đi.” Quỷ Mị nói xong liền đưa qua tờ ngân phiếu một vạn lượng.

Uyên Ương mẹ tiếp, cũng chưa chịu nhận tờ ngân phiếu rơi trên mặt đất, khoe môi mang theo lãnh trào đến: “Quý Mị, người khác không biết, chuyện tình nơi này người còn không biết hay sao? Mười vạn lượng, ta quyết không nhiều lời, nếu là người khác ta đã ra giá hai mươi vạn lượng rồi.”

“Mẹ à, người đây là không chịu cho ta mang đi rồi?” Quỷ Mị mâu trung tà mị đã muốn mang theo hàn khí, ngữ khí cũng biến lãnh.

Uyên Ương mẹ đương nhiên cũng thấy được, ngữ khí liền dịu xuống: “Không phải ta để người khó xử, thật sự là ta chống đỡ thanh lâu cũng không dễ dàng, nếu mọi người đều giống người như vậy Uyên Ương lâu này e rằng đã sớm đóng cửa rồi, còn có thể chống đỡ tới ngày hôm nay sao.”

Quý Mị mâu trung mang theo cười lạnh, quả nhiên là vô tình, khoe môi đột nhiên tà mị cười: “Quên đi, bắt quá mẹ à, ta muốn nhắc nhở người một câu, người có biết các nàng là ai chẳng?” Lời nói hẩn mang theo thần bí.

Uyên Ương mụ mụ sững sốt, trong lòng cả kinh: “Các nàng là ai? Chẳng lẽ các nàng có bối cảnh gì?”

“Mụ mụ kiến thức rộng rãi, Vô Tình cốc nhất định nghe nói qua.” Quỷ Mị không nhanh không chậm nhìn nàng tiếp.

Vô Tình cốc? Uyên Ương mẹ ngẩn ra, nàng tuy rằng ở thanh lâu nhưng là trong chốn giang hồ chuyện tình cũng có biết một biết hai, nàng cũng không nghĩ đắc tội giang hồ môn phái gì?

Có chút không xác định hỏi: “Các nàng thật là Vô Tình cốc?”

Quý Mị tà mị cười nói: “Mẹ chẳng lẽ nhìn không ra các nàng không phải đứa trẻ bình thường?” Hẩn cũng không tin nàng không hoài nghi quá.

Uyên Ương mẹ thế này mới trầm tư một chút: “Được rồi, một vạn lượng, người có thể mang các nàng đi.” Nàng cũng không muốn gặp phải nhân vật giang hồ nên cũng chỉ có thể nhịn đau bỏ đi những thứ yêu thích.

“Vây cảm ơn mẹ, ta không khách khí rồi.” Quỷ Mị yêu nghiệt cười, nàng quả nhiên vẫn là thông minh.

“Ta cho người đưa các nàng cho người mang đi.” Uyên Ương mẹ có chút đau lòng vì tổn thất vừa rồi nhưng cũng không nề hà.

Cửa Uyên Ương lâu, Thương Nhi có chút lưu luyến không rời cùng các nàng phát tay cáo biệt.

“A đi.” Điệp Nhi cùng Bình Nhi cũng giống nàng vẫy tay ý bảo nàng ngồi.

“Làm sao vậy?” Thương Nhi ngồi lấy tay ôm các nàng.

“A di, người rất giống mẹ chúng ta cho nên chúng ta thích người, về sau hội sẽ lại đến gặp người.” Điệp Nhi ôm cổ nàng nói.

Thương Nhi cũng một trận cảm động ôm chặt các nàng: “Ta cũng thích các người.”

“Tốt lắm, bọn nha đầu, đi thôi.” Quỷ Mị ở một bên thúc giục nói, lòng tốt của mình cũng không nên để phí, phải nhanh chóng mang các nàng đi Thiên Sơn

190. Chương 190: Sư Thái Làm Khó Dễ

Trên phố xá náo nhiệt chỉ thấy một nam nhân vẻ mặt tuấn mỹ hắc tuyến yêu nghiệt dị thường phía trước ôm một cái tiểu nha đầu sau lưng cũng một cái đáng yêu giống hệt nhau thu hút ánh mắt bao đám người qua lại.

“Thúc thúc có mệt không? Ta giúp người lau mồ hôi.” Điệp Nhi dùng tay nhỏ bé chà xát trán hắc, tuyệt không để ý ánh mắt cười trộm của người khác, các nàng chính là thích được hắc ôm.

“Nếu biết thúc thúc mệt vậy thì tự mình xuống đi.” Quỷ Mị đương nhiên hiểu được các nàng trong lòng đang có chủ ý gì, cố ý đi chậm rãi làm cho hắc công, hắc cũng thật hối hận vô duyên vô cớ cấp chính mình tìm hai cái phiền toái.

“Thúc thúc, chúng ta nhỏ như vậy người như thế nào cho chúng ta chính mình đi.” Bình Nhi mân mê cái miệng nhỏ nhắn làm nũng nói.

Quỷ Mị hẹp dài con người bán mị nhìn các nàng, nếu các nàng không phải là cái khuôn mặt kia hắc khẳng định đã đem các nàng ném xuống, cũng không thèm quay đầu nhìn xoay người bước đi.

“Thúc thúc, không cần sinh khí, sinh khí sẽ làm người già, không đẹp tí nào.” Điệp Nhi nhìn hắc vui cười nói, một chút cũng không để ý mặt hắc đang tức giận, dù sao qua vài ngày ở chung các nàng cũng đã sớm biết hắc sẽ không giận các nàng.

Quỷ Mị lập tức bị các nàng đùa dỡ khóc dỡ cười nhìn bộ dạng đáng yêu của các nàng, bất mãn trong lòng đã sớm vô tung vô ảnh rồi.

“Thúc thúc, chúng ta khi nào thì có thể đi Thiên Sơn?” Bình Nhi nhin không được hỏi hắc, nàng thật sự rất nhớ mẹ.

“Nhanh, để ta đi mua con ngựa, hắc vài ngày là có thể đến đó.” Quỷ Mị nói.

“Thật vậy chẳng?” Điệp Nhi ánh mắt đầy hào quang, các nàng rốt cục cũng có thể nhìn thấy mẹ rồi.

“Thúc thúc, chúng ta đây nhanh lên.” Bình Nhi lại chờ không kịp thúc giục.

“Hảo hiện tại phải đi.”

Vô Tình cốc.

Đứng ở ngoài cốc Vân Phi Tuyết không dấu được vui vẻ: “Rốt cục cũng có thể nhìn thấy Điệp Nhi cùng Bình Nhi rồi, thật nhớ các nàng.”

So với nàng, Tiêu Nam Hiên bên cạnh lại càng kích động hơn, có thể lập tức nhìn thấy hai đứa trẻ rồi, hắc có chút không biết nên làm gì? Các nàng hội sẽ gọi hắc như thế nào? Tâm lại là kích động cùng lo lắng.

“Tuyết Nhi, người đi vào trước vẫn hơn là chúng ta cùng nhau vào?” Long Phi mở miệng nói.

“Chúng ta vẫn là cùng nhau đi.” Vân Phi Tuyết suy nghĩ một chút, nếu đều đến đây thì còn sợ cái gì?

Đoàn người rất nhanh bước đến cửa cốc, đệ tử canh giữ nơi đó vừa nhìn thấy nàng lập tức cung kính đến: “Thiếu chủ, người đã trở lại.”

“Ân, sư phụ có khỏe không? Mọi người có khỏe không?” Vân Phi Tuyết khách khí hỏi.

“Hiện tại vẫn tốt.” Một cái đệ tử vừa muốn nói Diệp Nhi cùng Bình Nhi mất tích, môn chủ đã phái người đi ra ngoài tìm nhưng đã bị một cái đệ tử khác giữ chặt ngăn cản nài sau đó mới đến: “Thiếu chủ, hết thấy đều tốt.”

“Ta đây đi vào trước.” Vân Phi Tuyết biết nhất định có chuyện nhưng là các nàng không nói, còn chưa tính, dù sao nàng cũng đã muốn trở lại tổng hội để biết.

Hồi đầu với bọn họ nói: “Đi thôi, chúng ta vào.”

“Chờ một chút.” Đệ tử ngay cửa lập tức ngăn bọn họ lại: “Thiếu chủ, bọn họ là ai?”

Vân Phi Tuyết vừa muốn đáp lời liền thấy sư tỷ đi tới vội vàng nói: “Sư phụ phân phó để bọn họ tiến vào.”

“Dạ, đại chủ.” Đệ tử ngay cửa liền lập tức cho đi.

“Sư tỷ.” Vân Phi Tuyết cung kính kêu một tiếng.

“Tuyết Nhi, người đã trở lại, vào thôi, sư phụ đang đợi các người.” Nữ tử nhìn thoáng qua Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi phía sau nàng đến.

“Sư tỷ, Diệp Nhi cùng Bình Nhi đâu, các nàng như thế nào không ra nghênh đón ta?” Vân Phi Tuyết vừa đi vừa hỏi, sư phụ đều ắt hẳn biết nàng đã trở lại thì các nàng cũng không có khả năng không biết.

“Tiên kiến sư phụ rồi nói.” Nữ tử không trực tiếp trả lời nàng.

Vân Phi Tuyết cũng không truy vấn, nàng nghĩ đại khái là vì nàng mang Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi tới làm sư phụ sinh khí cho nên không cho các nàng ra gặp mình.

Một bước tiến vào đại sảnh, họ liền thấy Vô Tình sư thái đang ngồi ngay ngắn ở trên, mâu quang thẳng tắp nhìn chăm chăm các nàng.

“Sư phụ.” Vân Phi Tuyết vội vàng kêu.

“Tại hạ Tiêu Nam Hiên.”

“Tại hạ Long Phi.”

“Tham kiến sư thái.” Bọn họ cũng cùng nhau cung kính hành lễ.

“Miễn.” Vô Tình sư thái không nói nhiều liền vung tay lên nhìn bọn họ, kỳ thật trong lòng ai cũng đều hiểu được bọn họ tới để làm gì?

Vân Phi Tuyết trái phải nhìn xem nhưng vẫn không thấy hai đứa nhỏ, thân ảnh không kiếm chế được đứng dậy đến: “Sư phụ, ta đi trước nhìn xem Diệp Nhi cùng Bình Nhi.” Nhìn không thấy hai đứa nhỏ, nàng trong lòng liền cảm thấy bất an.

“Đứng lại, ngồi đi.” Vô Tình sư thái lạnh giọng đến.

Vân Phi Tuyết vừa mới định bước lập tức dừng lại, nhìn thấy sắc mặt sư phụ lãnh xuống nàng trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt, cảm giác rung mình theo đáy lòng dâng lên, chẳng lẽ sư phụ thật sự đem Diệp Nhi cùng Bình Nhi giấu đi để uy hiếp nàng cùng Tiêu Nam Hiên sao?

Nhìn đến sắc mặt nàng khê biến, Tiêu Nam Hiên lập tức bắt lấy tay nàng, cấp nàng an ủi.

Nàng quay đầu miễn cưỡng cười một chút.

“Sư thái, lần này ta không phải lấy thân phận đệ tử Thiên Sơn đến mà là lấy danh phận cha của Diệp Nhi và Bình Nhi đến gặp các nàng, cũng lại đến để cảm tạ ân cứu mạng năm đó của sư thái đối với Tuyết Nhi.” Tiêu Nam Hiên một bên nói, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, chỉ là hợp tình hợp lý.

Vô Tình sư thái lại lạnh lùng đến: “Ta cứu nàng chứ không phải người, muốn cảm tạ cũng không tới phiên người, huống chi ta cũng không phải không công cứu nàng, là mệnh nàng đáp ứng, bắt quá chuyện của ta ta nghĩ nàng nhất định hội hoàn thành.”

Nàng nhìn Vân Phi Tuyết, ý tứ càng thêm minh xác càng làm cho nàng nhất định thẳng.

Thấy nàng thái độ lạnh như băng, Tiêu Nam Hiên cố nén giận trong lòng đến: “Sư thái, vậy cảm phiền người cho ta gặp hai đứa nhỏ.”

“Hai đứa nhỏ, người muốn gặp đương nhiên có thể, chỉ cần người có thể cùng Tuyết Nhi hoàn thành tâm nguyện của ta, không chỉ nói gặp được đứa nhỏ, ta còn có thể cấp người mang liền các nàng đi mà không chút nào oán hận, tuyệt không nói hai lời.” Vô Tình sư thái khước môi cười lạnh nhìn hắn, đã muốn đem sự thực nói ra nhưng hiện tại vẫn muốn xem hắn sẽ xử sự như thế nào?

191. Chương 191: Gặp Lại Nam Cung Thiên

Đây là xem như uy hiếp sao? Tiêu Nam Hiên mâu trung đã muốn chậm rãi biến lạnh lùng.

Long Phi lúc này lại giành trước từng bước chấp tay đến: “Sư thái ẩn bối phận ngài hẳn là chúng ta tổ tông, hôm nay đặc đến bái phỏng, sư huynh cũng không phải muốn dẫn đi đứa nhỏ, chính là muốn nhìn một cái, huống chi sư thái à, để huynh ấy nhìn thấy đứa nhỏ thì tâm nguyện sư thái có lẽ sẽ dễ dàng hoàn thành sao? Không cần cùng nhau giằng co thì tốt hơn đó!”

Hắn nói theo kiểu ý tại ngôn ngoại, ý tứ là nói nếu sư huynh nhìn đến đứa nhỏ thì tình máu mủ tình thâm, sư huynh có lẽ sẽ liễu lĩnh cam tâm tình nguyện nhận thua.

Vô tình sư thái tâm động, nàng không thể không thừa nhận hắn nói rất có đạo lý nhưng Diệp nhi cùng Bình nhi hai cái tiểu nha đầu vụng trộm xuất cốc làm nàng trở tay không kịp.

“Sư thái hôm nay ta chỉ muốn gặp đứa nhỏ, về phần việc chờ ta nhìn thấy đứa nhỏ thì hãy nói.” Tiêu Nam Hiên trong lời nói cũng cố ý lộ ra buông lỏng, mặc kệ thế nào? Nhìn thấy con là chuyện tình quan trọng hơn.

“Sư phụ. “ Vân Phi Tuyết thấy nàng trầm tư không nói cũng nhẹ giọng kêu, năm năm cảm tình, cho dù bên trong có tạp chất, cho dù sư phụ dụng tâm kín đáo nhưng là không đến vạn bất đắc dĩ nàng không nghĩ cùng sư phụ trở mặt, càng không hi vọng sư phụ cố ý cùng chính mình khó xử.

“Diệp nhi cùng Bình nhi không ở trong cốc.” Vô tình sư thái đột nhiên nói.

“Cái gì? “Lời này vừa nói ra làm cho bọn họ chấn động.

“Sư phụ! các nàng đi nơi nào?” Vân Phi Tuyết lo lắng hỏi, chẳng lẽ sư phụ đem các nàng giấu đến nơi khác.

“Tuyết nhi! vì sư cũng không biết, mười ngày trước Diệp nhi cùng Bình nhi đột nhiên không thấy ,sau lại phát hiện các nàng là vụng trộm trốn vào cái thúng để Mai Cô mua đồ ăn ly khai Vô tình cốc.” Vô tình sư thái giải thích.

Các nàng vụng trộm ly khai nơi này mà lại qua mười ngày rồi nữa, các nàng còn nhỏ như vậy trốn đi ra ngoài gặp đến nguy hiểm gì thì làm sao bây giờ? Đang ở nơi nào? Có thể gặp được người xấu hay không? Nghĩ vậy Vân Phi Tuyết chỉ cảm thấy đầu một trận mê muội ,thân thể loạng choạng rồi ngã xuống đất.

Tiêu Nam Hiên ôm lấy nàng mâu trung lại mang theo hoài nghi, các con mới 5 tuổi như thế nào có thể chạy ra Vô tình cốc? Có thể là nàng cố ý hay không ? cố ý nói dối để không nhìn thấy các con ?

“Hiên chúng ta nhanh tìm các nàng.” Vân Phi Tuyết không chút nào nghi ngờ sư phụ trong lời nói, cuống quýt mặc ngoài bào đi, nàng một khắc cũng chờ không được.

Phía sau Long Phi cùng Tiêu Nam Hiên cũng vội vàng theo đi ra ngoài.

Chờ thân ảnh bọn hắn biến mất ở cửa, một cái nữ tử ở bên cạnh Vô tình sư thái mới khó hiểu hỏi: “Sư phụ người nói cho sư muội đứa nhỏ không thấy, người sẽ không sợ các nàng tìm được đứa nhỏ sẽ không hồi Vô tình cốc lại càng không muốn cùng Tiêu Nam Hiên luận võ sao?”

Vô tình sư thái nhàn nhã uống một ngụm trà kiên định đến: “Nàng sẽ không ! Nàng sẽ trở về !”.

“Sư phụ vì sao tin tưởng như vậy ? Dù sao nàng là Tiêu Nam Hiên Vương phi.” Nữ tử lại nói tiếp, quan hệ đó so với quan hệ thầy trò thân thiết hơn.

“Linh nhi năm năm nay vì sư hiểu biết Phi Tuyết cách làm người, nàng sẽ cho ta một cái công đạo sau đó mới bước đi.” Vô tình sư thái nói điểm ấy tự tin nàng vẫn phải có.

Nhìn đến sư phụ như vậy tự tin, nữ tử không ở nói cái gì.

Ra Vô tình cốc Tiêu Nam Hiên một phen túm trụ vội vàng người đi đường Vân Phi Tuyết nghi hoặc hỏi: “Người tin tưởng lời nói của nàng sao? Nàng sẽ không phải cố ý muốn chúng ta không được gặp được con?”

“Không sai ta cũng có loại bản khoán này như thế nào hội như vậy xảo? Chúng ta đến đây hai đứa nhỏ liên ly khai Vô tình cốc.” Long phi cũng đưa ra nghi vấn.

Vân Phi tuyết lại lắc đầu nói: “Sẽ không! sư phụ mặc dù lợi dụng ta đối phó các người, muốn thắng luận võ nhưng là nàng vẫn thực thích Diệp nhi cùng Bình nhi mà ta cũng biết của tính tình sư phụ cho dù nàng muốn dùng các con uy hiếp ta cũng sẽ không lấy cớ, nàng hội gọn gàng dứt khoát nói cho ta biết, chí ít chúng ta đối nàng còn có chỗ tốt , đừng quên nàng muốn ta thắng, hiện tại không phải thời điểm nghiên cứu vấn đề này, chúng ta phải chạy nhanh tìm được các con đã”.

Nàng không có tâm tình giải thích này đó, hiện tại trong lòng lo lắng đều là các con ,không thấy được chúng nó lòng của nàng liền bất an.

Tiêu Nam Hiên cùng Long Phi thấy nàng nói như thế khẳng định cũng không tái hoài nghi lại hỏi: “Phi Tuyết Diệp nhi các con có từng nói qua muốn đến địa phương nào chơi không?”

Vô tình sư thái nói qua các con đã muốn rời đi mười ngày, bọn họ nên chạy đi đâu tìm các con đây ? Cũng phải xác định phương hướng, không nên đi mù quáng.

Vân Phi Tuyết nghĩ đến không nghĩ tới: “Các nàng chưa từng ra cốc bao giờ càng không biết bên ngoài có chỗ nào có thể chơi.” Nhưng là lời vừa ra khỏi miệng nàng lại càng thêm lo lắng rồi.

Thiên hạ lớn như vậy nàng nên đi phương hướng nào tìm?

“Nếu là như thế này sư huynh, Phi Tuyết, ta lập tức dùng bồ câu đưa tin cấp sư phụ làm cho sư phụ phái đệ tử Thiên Sơn đến cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm.” Long Phi nói.

“Hảo! Long Phi người lập tức đi làm, mặt khác ở dùng bồ câu đưa tin cho Cốc Thần làm cho hắn phái thị vệ hoàng cung cũng đi ra ngoài tìm kiếm!”

. Tiêu Nam Hiên nói. Như vậy hẳn là rất nhanh có thể tìm được đứa nhỏ.

“Ân! ta cái này đi làm.” Long Phi nói xong xoay người trước rời đi.

Vân Phi Tuyết lúc này lại trước mắt sáng ngời giữ chặt tay hắn nói:” Cùng ta đi ,ta biết tìm ai hỗ trợ rồi?”

“Ai?”

“Nam Cung Thiên.”

“Hắn.” Tiêu Nam Hiên lập tức phản ứng lại đây, hắn là bang chủ Cái Bang, Cái Bang tin tức trải rộng khắp thiên hạ không người có thể so sánh cho dù mật thám hoàng cung cũng không được bằng.

Thiên hạ thứ nhất đại bang Cái Bang tân bang chủ Cái bang mới nhậm chức không lâu — Nam Cung Thiên, ngồi ở trong thư phòng sửa sang lại văn kiện ,một cái hạ nhân liền tiến vào hồi bẩm nói.

“Bang chủ ! Ngoài bang có một nam một nữ muốn gặp ngài.”

“Ai? “ Nam Cung Thiên buông trong tay đồ vật thuận miệng hỏi.

“Hồi bang chủ nam tiểu nhân không biết nữ tử nào, nàng nói là giúp tỷ tỷ, gọi Vân Phi Tuyết.”

192. Chương 192: Gặp Lại Nam Cung Thiên 2

Nam Cung Thiên thân mình lập tức cứng lại, không thể tin được chính mình vừa rồi nghe được ,cấp bách mang theo không thể tin lại hỏi:” Người vừa rồi nói là ai? Hắn nói Vân Phi Tuyết điều này sao có thể?”

Hạ nhân còn chưa kịp trả lời ,một thanh âm quen thuộc thân thiết từ theo ngoài phòng truyền tiến vào.

“Tiểu tử vài năm không thấy cả, tỷ tỷ cũng không nhớ rõ rồi sao?”

Lời còn chưa dứt, người đã muốn đứng ở cửa, mắt đẹp lưu động nhìn trước mắt ngây ngô mỹ nam tử.

Nam Cung Thiên nhìn thân ảnh quen thuộc, dung mạo quen thuộc, tươi cười quen thuộc, thân mình nhoáng lên một cái, hắn đã muốn lấy tay ôm thắt lưng của nàng cảm thụ độ ấm thân thể của nàng, cảm nhận được nàng chân thật tồn tại mới kích động mang theo run run kêu một tiếng: “Tỷ tỷ người còn sống! người thật sự còn sống.”

Vân Phi Tuyết mâu trung lóe lệ quang lại làm một cái động tác quen thuộc là gõ đầu hắn nói : “Xú tiểu tử ! người muốn ta chết nha.”

“Đau quá.” Nam Cung Thiên cũng khoa trương lấy tay vuốt đầu nàng, thật là tỷ tỷ đã trở lại bởi vì trừ bỏ nàng không ai dám gõ đầu của hắn.

Tiêu Nam Hiên phía sau nhìn hắn thân mật ôm thắt lưng của nàng còn bị bọn họ xem nhẹ, trong lòng không phải tư vị nhẹ giọng ho khan vài cái nhắc nhở bọn họ chú ý.

Nam Cung Thiên thế này mới buông ra Vân Phi Tuyết, sắc mặt nhưng không có một tia xấu hổ cùng xin lỗi ôm quyền nói: “Vương gia.”

Tiêu Nam Hiên gật gật đầu.

“Tỷ tỷ người hôm nay là tới xem ta à? vài năm nay người đi đâu thế?” Nam Cung Thiên lại lần nữa đem ánh mắt đặt trên thân thể của nàng ,hắn chỉ quan tâm tỷ tỷ.

“Tiểu tử việc này sau này ta sẽ nói cho người, hôm nay ta tới là tìm người có sự tình trọng yếu.” Nghĩ đến Diệp nhi cùng Bình nhi, sắc mặt Vân Phi Tuyết lập tức biến lo lắng trầm trọng.

Nam Cung Thiên nhìn đến nàng thay đổi sắc mặt cũng trong lòng căng thẳng “tỷ tỷ làm sao vậy? Đã xảy ra sự tình gì?”

“Tiểu tử Cái Bang tin tức là nhanh nhất ,ta muốn người giúp ta tìm hai cái tiểu cô nương giống nhau.” Vân Phi Tuyết nói đến.

“Đứa nhỏ?” Nam Cung Thiên sững sốt nhưng là lập tức đáp: “Hảo.” Chỉ cần là tỷ tỷ phân phó hắn liền nhất định sẽ đi làm không cần biết nguyên nhân.

“Cám ơn người tiểu tử.” Vân Phi Tuyết có chút cảm động, năm năm nay hắn vẫn là giống như trước đây ,phân tình ý này thật sự khó được.

“Tỷ tỷ! đứa nhỏ bộ dáng như thế nào? Người họa cho ta như vậy sẽ càng dễ dàng một chút.” Nam Cung Thiên đột nhiên nghĩ đến nói, nếu có rồi bức họa phỏng chừng không ra hai ngày có thể có tin tức.

Tiêu Nam Hiên vẫn đứng ở một bên, thế này mới nhớ tới bọn họ chỉ lo lắng đứa nhỏ cư nhiên đã quên vẽ ra hình dáng hai con, phái người đi ra ngoài tìm cũng vội vàng nói đến: “ Phi Tuyết người mau vẽ đi ,như vậy hai đứa nhỏ sẽ càng dễ dàng tìm được.”

Vân Phi Tuyết gật gật đầu đi đến bàn viết ,mở ra mặt trên giấy trắng, cầm lấy bút lông cẩn thận vẽ.

Tiêu Nam Hiên đứng ở một bên, càng xem tâm tình càng kích động, khuôn mặt các con càng lớn càng giống nàng, thậm thủy con người đen lộ ra sủng ái ôn nhu, đây là nữ nhân của hắn và con gái hắn chưa từng đã gặp mặt.

“Tỷ tỷ các nàng là ai? “Nam Cung Thiên giật mình nhìn bức họa , trên đó cô gái giống tỷ tỷ phải bảy phần, các nàng làm sao lại giống tỷ tỷ ?

“ Con gái của ta!” Vân Phi Tuyết ngừng bút đáp, giữa đôi mắt đẹp lộ ra hào quang mẫu thân từ ái.

“Con gái của tỷ tỷ ?” Nam Cung Thiên lần hai kinh ngạc nhưng là hắn không có thời gian truy vấn mà là giương giọng hô:” Người tới.”

“Bang chủ có gì phân phó.” Một cái hạ nhân đi vào mà nói đến.

“Đem bức họa này đưa cho các họa sĩ sao chép sau đó phân phát cho các phân đà, nếu phát hiện hai cái hài tử này lập tức báo, hơn nữa nhất định phải bảo vệ tốt các nàng, không được đã bị một tia thương tổn.” Nam Cung Thiên phân phó nói sau đó đem bức họa đưa cho hạ nhân.

“Vâng” Hạ nhân vội vàng xoay người rời đi.

“Tiểu tử! cảm ơn ngươi, có tin tức nhất định phải cho ta biết.” Vân Phi Tuyết nói ,nàng cũng phải đi tìm nữ nhi.

“Tỷ tỷ! không bằng ngươi chờ ở nơi này, ta cam đoan không ra hai ngày có thể có tin tức đứa nhỏ, nếu ngươi phải rời khỏi , nói không chừng sẽ không gặp được đứa nhỏ, hãy tin tưởng ta. “ Nam Cung Thiên kiên định nói, hắn cũng biết nàng là không có hướng đi tìm đứa nhỏ, nếu có sẽ không tìm được đến hỗ trợ.

“Ta không phải không tin ngươi! chính là...” Vân Phi Tuyết vừa muốn cự tuyệt, Tiêu Nam Hiên liền giành trước nói: “Phi Tuyết hẳn nói đúng đó, ta tin tưởng lấy Cái Bang cùng mật thám hoàng cung năng lực không ra hai ngày nhất định sẽ có tin tức cùng với ngươi không hề có mục đích đi ra ngoài tìm kiếm, không bằng chờ ở nơi này, có tin tức gì, chúng ta lập tức có thể biết.”

Nàng suy nghĩ một chút nhìn bọn họ đã lâu mới gật gật đầu.

Nam Cung Thiên thế này mới hỏi: “Tỷ tỷ mấy năm nay ngươi đi đâu thế? Còn có đứa nhỏ là chuyện gì xảy ra?” Hắn đều rất muốn biết.

Vân Phi tuyết thế này mới đem chính mình trải qua năm năm nói lại một lần mới nói: “Sự tình chính là như vậy, hiện tại không biết bọn họ chạy chạy đi đâu rồi?”

“Tỷ tỷ không cần lo lắng, các nàng sẽ không có việc gì.” Nam Cung Thiên an ủi nói, thì ra mấy năm nay nàng đều ở Vô tình cốc, đột nhiên lại nghĩ tới chính mình hơn một tháng khi các tiền bối bao vây công kích , nữ tử áo trắng, người cứu mình cực kỳ giống nàng hỏi: “Tỷ tỷ người lần trước cứu ta là người?”

Vân Phi tuyết cười một chút gật gật đầu.

Nam Cung Thiên đột nhiên có chút tức giận nhìn nàng: “Tỷ tỷ nếu nhìn thấy ta lại xuất thủ cứu giúp vì sao không nhận ta?” Một hắn nhiều năm thế này luôn mãi tưởng niệm nàng, thế mà gang tấc trong lúc đó lại cùng hắn gặp thoáng qua. Điều này làm sao cho hắn không tức giận được ?

“Tiểu tử giận à ?” Vân Phi Tuyết nhìn hắn giải thích nói:” Ta là tưởng thời điểm mang theo đứa nhỏ rời đi Vô tình cốc sẽ đến xem ngươi bởi vì lúc ấy ta còn không thể cho ngươi biết ta còn sống bởi vì đây là mệnh lệnh của sư phó.

Nam Cung Thiên có chút đau lòng nhìn nàng, nguyên lai nàng là có sự bất đắc dĩ ,xem ra này năm năm nàng sống cũng không tốt quá.

193. Chương 193: Cha Con Gặp Lại

Thời gian vừa mới trôi qua một ngày, ba phần tin tức lại cùng đưa đến trước mặt Vân Phi Tuyết cùng Tiêu Nam Hiên mà lại nội dung cơ hồ đều giống hệt nhau.

“Bang chủ ở Lưu thành phát hiện hai tiểu cô nương giống hệt nhau ở trên bức họa kia đang ở cùng một chỗ rất an toàn với Quỷ Mị, Quỷ Mị mang theo các nàng đi Thiên Sơn nghe nói là tìm mụ mụ.”

“Vương gia, có thuộc hạ ở Lưu thành phát hiện hai hài tử kia cùng Mẫu Đơn Câu Hồn Quỷ Mị ở cùng một chỗ không có nguy hiểm, xem ra tựa hồ là muốn chạy tới Thiên Sơn.”

“Sư huynh ở Lưu thành cách Thiên Sơn không xa phát hiện đứa nhỏ cùng Mẫu Đơn Câu Hồn Quỷ Mị cùng một chỗ , tựa hồ hướng Thiên Sơn mà đến.”

Quỷ Mị? Vân Phi Tuyết cơ hồ muốn mở rộng tầm mắt , hai nha đầu này cứ nhiên muốn ở cùng với hắn , bất quá nhìn thấy nói các nàng rất tốt, tâm của nàng cuối cùng cũng được thả lỏng xuống.

Tiêu Nam Hiên cùng Nam Cung Vấn Thiên lại sửng sốt, đại khái đây là sự thật hay là duyên phận.

“Hiên, chúng ta hiện tại vội vàng xuất phát đến Thiên Sơn.” Vân Phi Tuyết lời kéo hắn , biết đứa nhỏ ở nơi nào rồi thì nàng một khắc cũng ngồi không yên.

“Hảo.” Tiêu Nam Hiên gật gật đầu, hắn so với nàng càng nóng vội, càng muốn sớm một chút nhìn thấy các con mà năm năm qua mình chưa từng gặp mặt.

“Tỷ tỷ ta và các người cùng đi, hiện tại ta đã kêu người chuẩn bị ngựa tốt.” Nam Cung Vấn Thiên nói xong không đợi nàng đồng ý đã xoay người phân phó: “Đi chuẩn bị ba con ngựa nhanh nhất đến đây.”

“Dạ bang chủ.” Hạ nhân vội vàng rời đi.

Rất nhanh trên quan đạo xuất hiện ba con khoái mã cực nhanh, chạy như bay hướng phương hướng Thiên Sơn mà tiến đến.

Ở khách điểm Diệp nhi cùng Bình nhi đã sớm rửa mặt chải đầu xong nằm trên giường, Quỷ Mị giúp các nàng đắp cái chăn sau đó nói: “Hảo hảo ngủ đi, ngày mai chúng ta có thể đến Thiên Sơn rồi.”

“Thật vậy chăng? Thúc thúc chúng ta ngày mai là có thể nhìn thấy mẹ rồi, thật tốt quá.” Diệp nhi cùng Bình nhi tinh thần lại đột nhiên tỉnh táo, sắp gặp được mẹ rồi các nàng như thế nào ngủ được .

“Phải, các người sắp có thể nhìn thấy mẹ rồi, vậy hiện tại ngủ đi.” Quỷ Mị thở dài, ngày mai là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, tuy rằng hai hài tử này thực đáng yêu nhưng mà hắn cũng không muốn làm vú em.

“Thúc thúc không bằng chúng ta hiện tại nhanh đi đi, không cần ngủ, chúng ta chờ không kịp muốn gặp mẹ.” Diệp nhi cùng Bình nhi lập tức ngồi dậy.

“Không được.” Quỷ Mị không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, hắn cũng không nghĩ sẽ ôm hai đứa nhỏ đang ngủ say lên đường vào ban đêm, chủ yếu là bởi vì ban đêm gió lớn lại lạnh, không muốn để các nàng sinh bệnh.

“Thúc thúc.” Diệp nhi cùng Bình nhi vừa muốn làm nũng.

Quỷ Mị liền vung tay điểm huyệt làm các nàng mê man, hắn cũng không dám lĩnh giáo bản lĩnh làm nũng của các nàng, công phu dụ người kia quả là làm cho hắn ăn không tiêu.

Bất quá vẫn nghe được các nàng nhắc tới mẹ, hắn thật cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân đã dưỡng ra kẻ dỏ hơi như vậy, ngày mai hảo hảo nhìn một cái xem đó là dạng nữ nhân gì.

Sáng sớm tinh mơ Diệp nhi cùng Bình nhi liền tức giận trừng mắt nhìn Quỷ Mị một câu cũng không nói.

Quỷ Mị cũng không để ý tới các nàng, biết hai nha đầu này là vì ngày hôm qua điểm huyệt ngủ của các nàng mà tức giận.

“Ăn điểm tâm này xong rồi sẽ lên đường.” Hắn đem điểm tâm đưa đến trước mặt các nàng.

“Không ăn.” Cái đầu nhỏ uốn éo, cái miệng nhỏ nhả mím lại, đồng thời quay mặt đi thở phì phì nói.

Quỷ Mị buồn cười nhìn các nàng , cố gắng ăn nói: “Cho dù không ăn cũng không sao, dù sao cũng không phải ta muốn gặp mẹ, ta có thời gian chờ các người khi nào ăn xong điểm tâm thì lúc đó xuất phát.”

Nghe thấy hắn nói như vậy Diệp nhi cùng Bình nhi liếc mắt nhìn nhau, không tình nguyện quay đầu lại bắt đầu ăn cơm sáng, ai bảo các nàng nhớ mẹ chứ.

Một khoái mã đứng ở dưới chân Thiên Sơn , Quỷ Mị ôm các nàng xuống ngựa, rốt cục cũng đã đến.

“Thúc thúc đây là Thiên Sơn sao?” Diệp nhi ngựa đầu nhìn ngọn núi cao lớn trước mắt hỏi.

Quỷ Mị còn chưa có trả lời , chợt nghe ở phía sau, tiếng vó ngựa đang chạy nhanh từ xa đang đến gần.

Điệp nhi cùng Bình nhi quay đầu liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh màu trắng quen thuộc kia đang phóng nhanh đến, liền giang hai cánh tay chạy tới.

“Mẹ.”

“Là các con.” Vân Phi Tuyết phóng người một cái, liền từ trên lưng ngựa thi triển khinh công bay xuống dưới, ôm lấy các nàng.

“Điệp nhi Bình nhi để ụ mụ nhìn xem các người được không?” Nàng lập tức buông các nàng ra, cao thấp cẩn thận đánh giá, thấy các nàng thật sự lông tóc vô thương mới nhẹ lòng.

“Mẹ à! chúng ta tốt lắm, chúng ta rất nhớ người.” Điệp nhi cùng Bình nhi làm nũng, ở trên mặt của nàng hôn một cái, ôm chặt lấy cổ của nàng.

“Mụ mụ cũng rất nhớ các người.” Vân Phi Tuyết cũng ôm chặt các nàng, đột nhiên nghĩ đến các nàng vùng trộm chạy ra ngoài, lập tức buông các nàng ra, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm các nàng: “Nói, vì cái gì vùng trộm chạy ra? Các người không biết bên ngoài nhiều nguy hiểm sao?”

“Mẹ! chúng ta biết sai rồi.” Điệp nhi cùng Bình nhi quyết cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất nhìn nàng, các nàng biết thời điểm như vậy trăm ngàn lần không thể cùng mẹ tranh luận, vẫn là ngoan ngoãn nhận sai mới là tốt, không nghĩ tới mụ mụ nhanh như vậy đã phản ứng lại trách cứ các nàng.

Nhìn thấy hai hài tử nhu thuận nhận sai đứng ở nơi đó, Tiêu Nam Hiên một trận đau lòng, đây đại khái chính là huyết mạch liên tâm, đi qua nói: “Được rồi, không cần trách cứ các nàng nữa.”

Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hấn, vừa gặp mặt đã bắt đầu che chở rồi về sau còn phải sao nữa.

Điệp nhi cùng Bình nhi chớp chớp đôi mắt to nhìn thúc thúc trước mắt mang mặt nạ màu bạc này thay chính mình nói lời hay.

Tiêu Nam Hiên vừa kích động lại khẩn trương đứng ở nơi đó nhìn hai gương mặt đáng yêu, lại không biết nên làm cái gì? Muốn ôm lấy các nàng lại sợ các nàng sợ hãi, muốn nói cái gì đó? Lại không biết nên nói cái gì? Dù sao người làm cha như hấn đột nhiên đến, không biết bọn họ có thể chấp nhận hay không?

Cha con ba người liền như vậy cứ nhìn nhau.

Điệp nhi cùng Bình nhi khẽ cau mày, ánh mắt đều là nghi hoặc, rõ ràng là không biết vì cái gì các nàng thấy thúc thúc này rất thân thiết, rất muốn thân cận hấn.

194. Chương 194: Cha Con Gặp Lại 2

“Mẹ ơi! Người kia là ai vậy?” Đã lâu Bình nhi mới nhỏ giọng ở bên tai của nàng hỏi.

Vân Phi Tuyết lấy tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của các con nhẹ giọng hỏi: “Điệp nhi Bình nhi các người không phải muốn biết cha là ai chẳng? Muốn biết hấn ở nơi nào sao?”

“ Có chứ! Mẹ ơi, cha đến đây sao? “Các nàng mở to hai mắt.

“Ấn ! hấn đến đây! hấn tới tìm chúng ta rồi nha!” Vân Phi Tuyết ôn nhu gật gật đầu sau đó nhìn Tiêu Nam Hiên đến: “ Người kia là cha, chạy lại kêu cha đi các con “

Điệp nhi cùng Bình nhi ngẩng đầu nhìn hấn cũng không động đậy, các nàng là rất muốn cha nhưng là thời điểm cha thật sự ở trước mắt các nàng cũng không biết nên làm cái gì? Cha sẽ thích các nàng sao?

“Điệp nhi ! Bình nhi!” Tiêu Nam Hiên tay run nhẹ nhẹ vươn đi, gọi tên con gái, vui sướng trong lòng hấn đã muốn không có cách nào biểu đạt.

“Đi nhanh đi.” Vân Phi Tuyết thúc giục các nàng.

“Cha.” Điệp nhi cùng Bình nhi đi qua khứ thanh âm nhỏ bé mang theo xa lạ.

Tiêu Nam Hiên lập tức đem các con ôm vào trong ngực, liền như vậy gắt gao ôm, đây là con gái của hấn, năm năm rồi hấn cứ nhiên là ôm các con lần đầu tiên.

“Cha người vì cái gì không đến tìm chúng ta cùng mẹ ? Có phải cha không thích chúng ta hay không?” Điệp nhi ở bên tai hần hỏi, vấn đề này nàng suy nghĩ đã lâu rồi.

“Không! không phải cha rất thích các con, thực xin lỗi ,cha hiện tại tìm được các con về sau nhất định sẽ bên các con mãi mãi .” Tiêu Nam Hiên hôn khuôn mặt nhỏ nhắn các con ,về sau hần sẽ không làm cho các con rời đi chính mình rồi.

“Ân! chúng ta cũng yêu cha.” Điệp nhi Bình nhi cũng hôn nhẹ hần.

Con người đen Tiêu Nam Hiên phiếm lệ quang lấy tay đang xoa đầu các nàng:” Nói cho cha các người thích cái gì? Muốn cái gì? Cha cho các người được không?

“Hảo chúng ta thích hết cả!” Điệp nhi cùng Bình nhi một người một câu nói không ngừng tựa hồ muốn đem tất cả những thứ nghĩ đến đều nói đi ra.

Mà Tiêu Nam Hiên giờ đây nghe các con nói một hần muốn cấp 10.

Vân Phi Tuyết mâu trung mang theo nước mắt nhìn một màn ôn nhu này, hần hiện tại chỉ sợ nữ nhi nói muốn mạng của hần, hần cũng cho. Không nghĩ đi quấy rầy bọn họ, nàng cất bước hướng phương hướng Quỷ Mị đi đến.

Quỷ Mị theo Vân Phi Tuyết xuất hiện một khắc liền gắt gao nhìn chăm chăm nàng ,mâu trung khiếp sợ chột lóe mà qua, là nàng ! chỉ cần nàng còn sống bình an là tốt rồi, cái khác không trọng yếu. Năm năm sáng khoái hần thật sự nghĩ đến nàng đã muốn mất, nàng lại dùng phương thức kinh người xuất hiện, càng kỳ kỳ là nàng cư nhiên mẹ của bọn nhỏ.

“Quỷ Mị! cảm ơn người.” Nàng lập tức đứng ở trước mặt hần ,năm năm không thấy hần càng thêm tà mị ,anh tuấn rồi, càng thêm yêu nghiệt mị hoặc người.

“Tiểu Tuyết nhi người tạ ta như thế nào? Quỷ Mị yêu nghiệt cười lại khôi phục lại dĩ vãng tà mị dạng so sánh với năm năm trước, hiện tại nàng tản ra một loại loại sắc đẹp thành thực mang theo ý nhị , đẹp càng thêm làm người ta hít thở không thông.

Vân Phi Tuyết nhất thời đánh cái rùng mình đến: “Kính nhờ không cần kêu sến như vậy được không? Tiểu Tuyết nhi ta đã muốn là mẹ rồi”.

“Cho dù người là bà nội của bọn nhỏ, nàng vẫn là tiểu Tuyết nhi của ta. “Quỷ Mị ái muội phao cái mị nhãn.

“Quỷ Mị thu hồi bộ dạng mị hoặc người của người, cái này đối với ta không dùng được.” Vân Phi Tuyết khóe môi mỉm cười nói, năm năm nay hần vẫn là bộ dáng cũ, thật sự là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời đi.

“Thế cái gì đối tiểu Tuyết nhi của ta dùng được. “Quỷ Mị để sát vào nàng.

“Quỷ Mị người chừng nào thì sẽ đứng đắn một tý?” nàng liếc mắt một cái.

Hần lại đột nhiên nở nụ cười đến: “Tiểu Tuyết nhi nếu ta đứng đắn thì ta sẽ không phải là Quỷ Mị rồi.”

Vân Phi Tuyết cười khẽ một chút, không sai cũng là như vậy.

Lơ đãng quay đầu liền thấy Điệp nhi cùng Bình nhi lấy tay tò mò vuốt màu bạc mặt nạ trên mặt Tiêu Nam Hiên, tâm cả kinh bước đi qua.

Hần đầu hơi hơi trốn tránh hần sợ chính mình trên mặt vết sẹo xấu xí sẽ dọa đứa nhỏ ,nhưng là không đành lòng bảo cho các con đừng tay.

“Điệp nhi Bình nhi! các người đang làm cái gì? “Vân Phi Tuyết đi qua đi ngăn cản các nàng, biết hần đang lo lắng cái gì.

“Mẹ à! Mặt nạ của cha đẹp quá !” Điệp nhi cùng Bình nhi ngón ngừ kinh người nói.

“Thế ngày nào đó bảo cha làm cho các người một cái được không? “Vân Phi Tuyết nhẹ giọng nói , sau đó đem các nàng kéo đến trong lòng mình.

“Tốt nhất! tốt nhất! ta nghĩ muốn.” Các nàng vỗ tay kêu lên.

Tiêu Nam Hiên nhìn các con bộ dáng thoải mái tự tại, mà chính mình lại không biết nói thế nào cùng các con ở chung, vì chúng có lẽ là hần nên lo lắng xóa vết sẹo trên mặt này.

“Sư huynh! Phi Tuyết!. Long phi đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ nhìn hai cái hài tử mâu trung lộ ra tươi cười ôn nhu.

Vân Phi Tuyết thế này mới chỉ vào Long Phi cùng Nam Cung Thiên và Quỷ Mị giới thiệu đến:” Điệp nhi Bình nhi kêu sư thúc ,cậu, thúc thúc.”

Các nàng nhìn bọn hần chăm chăm, nửa ngày mới đột nhiên nói: “Mẹ! vì sao sư thúc, cậu, thúc thúc lớn lên đều đẹp như vậy? làm cho người ta tự ti cùng ghen tị rồi.”

“A!” mọi người sững sốt theo sau đều nở nụ cười.

“Không hổ là con gái của tiểu Tuyết nhi.”

“Tỷ tỷ dạy dỗ con cái đúng là khác người.”

“Phi Tuyết! người bình thường đều giáo con cái gì?”

Vân Phi Tuyết sắc mặt xấu hổ đỏ lên này hai cái nha đầu thật đúng là cái gì đều dám nói, vội vàng nói sang chuyện khác hỏi: “Đúng rồi Quỷ Mị người là như thế nào lại ở một chỗ với con ta ?”

Mọi người cùng nhau nhìn hần ,bọn họ đều muốn biết vấn đề này.

Quỷ Mị nhìn bọn họ nếu nói cho bọn họ hai cái tiểu nha đầu là hần cứu ra tử Uyên ương lâu không nói người khác phỏng chừng Quỷ vương một người sẽ đem Uyên ương lâu hủy đi

Thấy hần không nói lời nào Nam Cung Thiên không khỏi trêu ghẹo đến: “Chẳng lẽ trên đời này còn có chuyện tình làm cho Quỷ Mị cố kỵ?”

195. Chương 195: Trở Về Uyên Ương Lâu

Thấy hần không nói lời nào Nam Cung Thiên không khỏi trêu ghẹo đến: Chẳng lẽ trên đời này còn có chuyện tình làm cho Quỷ Mị cố kỵ?”

“Cố kỵ?” Quỷ mị cười nhạo “ trên đời này không có chuyện tình làm cho ta cố kỵ nhưng là ta lại cố kỵ các người,ta sợ các người chịu không nổi.”

Vân Phi Tuyết sững sốt, hần nói câu này là ý tứ gì? Chẳng lẽ Điệp nhi cùng Bình nhi bị ủy khuất.

“Nói ! sao lại thế này?” Tiêu Nam Hiên lại mâu quang lạnh lùng nếu có người dám đối với các con bất lợi, hần nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ.

“Uyên – ương – lâu.” Quỷ Mị nói rõ ràng từng chữ một chút sẽ chờ nhìn bọn họ phản ứng.

“Uyên ương lâu ?” Vân Phi Tuyết sững sốt không cần tưởng vừa nghe tên chỉ biết là thanh lâu, thân thể một trận rét run, các con cứ nhiên ở thanh lâu.

Mà Tiêu Nam Hiên cùng Nam Cung Thiên thì tại quen thuộc, Uyên ương lâu đại danh chỉ sợ không có nam nhân nào không biết, lại địa phương nam nhân hưởng tới để phát tiết.

Tiêu Nam Hiên trong con người đen thâm thúy đã muốn dần dần tụ tập nổi lên hơi thở nguy hiểm.

“Quỷ Mị rốt cuộc sao lại thế này? Người nói rõ ràng. “Vân Phi Tuyết cũng sắc mặt khó coi hỏi.

“Ta cũng vậy ,ở nơi đó trong lúc vô ý gặp tới các nàng đơn giản là các nàng cùng tiểu Tuyết nhi tương tự ,ta mới đầu óc nóng lên thay các nàng chuộc thân, mang đi tìm mẹ.” Quỷ Mị không chút nào giấu diếm nói, bất quá cũng thật sự là thiên ý, các nàng cứ nhiên là của con gái của Vân Phi Tuyết.

“ Các con như thế nào sẽ tới Uyên ương lâu?” Tiêu Nam Hiên mâu trung tức giận đã muốn bùng nổ.

“Đương nhiên là bị người bán đi vào.” Quỷ Mị lờm hần một cái, hần sẽ không như vậy ngu ngốc đi, tổng không có khả năng là các nàng tự đi vào.

“Ai?”

“Không biết, vấn đề cần phải đi hỏi tú bà của Uyên ương lâu thôi!”

Vân Phi Tuyết đột nhiên nhớ tới lần đó đi qua Uyên ương lâu ,trong lòng mơ hồ bất an thì ra thời điểm kia các con đang ở trong đó, tâm một trận đau đớn, ôm lại con hỏi: “Điệp nhi Bình nhi các người có chịu khổ hay không? Có bị đánh hay không? “ Trong TV xem nữ tử đến thanh lâu trốn đi luôn bị đánh đòn.

“ Mẹ không có, chúng ta không có bị đánh, là một cái người xấu dùng thuốc mê làm chúng ta ngất.” Nhớ tới cái người xấu kia Điệp nhi cùng Bình nhi liền oán hận nói.

Vân Phi Tuyết thế này mới nhả ra khí, các con không bị thương không bị đánh là tốt rồi.

“Phi Tuyết người mang đứa nhỏ cùng Long Phi bọn họ trước lên núi, ta đến sau.” Tiêu Nam Hiên đột nhiên nói hẳn sẽ không bỏ qua người có ý đồ thương tổn con gái của hắn .

“Chờ một chút ta và người cùng đi. “ Vân Phi Tuyết gọi lại hắn, nàng đương nhiên biết hắn muốn đi làm cái gì, nàng cũng phải đi.

“Sư huynh ta xem mọi người chúng ta cùng đi đi, sau đó ở về Thiên Sơn.” Long Phi đề nghị nói, hẳn cũng không thể làm cho sư huynh một người đi.

“Ta đồng ý. “ Quý Mị trước tiên đáp ứng, về còn nói lời từ biệt người, hẳn mặc kệ nếu Quý vương muốn hủy đi Uyên ương lâu, nhiều năm tình ý như vậy hẳn cũng muốn cấp Thương Nhi một cái an bài.

“Tỷ tỷ ! ta cũng đang muốn đi kiến thức một chút đâu. “Nam Cung Thiên cũng nói.

“Vậy được rồi hiện tại bước đi.” Tiêu Nam Hiên gật đầu.

“Hảo! Ai yêu! xem chúng ta như thế nào chinh nàng. “Điệp nhi cùng Bình nhi dị thường hưng phấn, bọn họ có cha có mẹ, thúc thúc cùng cậu cái này nên đổi các nàng đi chinh cái lão bà kia nếu bức các nàng kêu mẹ.

Tiêu Nam Hiên ôm Điệp nhi ,Vân Phi Tuyết ôm Bình nhi lên ngựa chạy hướng Uyên ương lâu tiến đến.

Trong Uyên ương lâu, Tiêu Nam Hiên, Long Phi, Quý Mị, Nam Cung Thiên, vừa tiến vào nơi này lập tức liền lạnh ngắt như tờ, chỉ sợ cả đời bọn họ còn chưa gặp qua trường hợp đủ loại màu sắc mỹ nam tập hợp.

Uyên ương mẹ đi ra vừa thấy trong lòng liền thầm kêu không tốt, ở thanh lâu đã lâu, liền điểm ấy ưu việt tin tức linh thông ,rộng lớn, người mang theo mặt nạ màu bạc không thể nghi ngờ chính là quyền khuynh hướng dã Quý vương, chính là không biết hắn trên người vì cái gì tản ra lạnh như băng sát khí làm cho người ta run lên, bên người nam tử tao nhã hẳn là chính là Long Phi tuy rằng ôn nhu nhưng nụ cười lại làm cho người ta Mao cốt tửng nhiên, Quý Mị nàng tối quen thuộc tươi cười tà mị mang theo một tia đồng tình, mỹ thiếu niên trẻ tuổi nhất hẳn là chính là mới lên làm bang chủ Cái bang Nam Cung Thiên, chính là không biết những nhân vật lợi hại như vậy ,đồng thời tụ tập ở Uyên ương lâu là vì cái gì? Tuyết đối sẽ không là tới tìm hoan mua vui.

Vội vàng thay chiêu bài khuôn mặt nhỏ nhắn đón đi ra ngoài đến:” Không biết các vị đại gia quang lâm, xin thứ cho ta không có nghênh tiếp từ xa, ta làm cho các cô nương đi ra tiếp đón.” Dù sao bọn họ cũng không có tự báo thân phận, nàng coi như làm không biết.

“ Mẹ à! không cần đâu! người xem tư thế này là tới tìm các cô nương sao?” Quý Mị lập tức ôm vai nàng, trong sự tà mị mang theo một tia còn thật sự.

Uyên ương mẹ lòng lại trầm xuống một chút, quả nhiên là có sự tình, không chỉ nói bọn họ cùng nhau đến, chính là tùy tiện đến một cái Uyên ương lâu liền hạ giọng lo lắng hỏi:” Quý Mị rốt cuộc là chuyện tình gì?” Nàng hảo có cái chuẩn bị tâm lý.

“ Mẹ! đêm đi đường nhiều sẽ có ngày gặp quỷ mà lần này người gặp là Diêm vương.” Quý Mị bán là vui đùa bán là còn thật sự.

Uyên ương mẹ cả kinh , mồ hôi lạnh chảy xuống, quả nhiên là tới giả không tốt, chính là nàng thật sự tưởng bất đồng làm sao đắc tội các đại nhân vật này, thanh âm đều mang theo run run đến: “Quý Mị bọn họ là vì ai?”

Quỷ Mị lại lập tức buông ra nàng:” lập tức người sẽ biết.”

Dù sao người trải qua sóng to gió lớn quen cũng phải cố trấn định tự nhiên, âm thầm hấp khẩu khí uyên ương mẹ cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại về mặt cường cười đáp:” Không biết các vị gia có gì phân phó?”

Lời còn chưa dứt cửa liền truyền đến một tiếng la ngây thơ:” Mẹ ơi! chính là nàng bức ta cùng Bình nhi kêu nàng bằng mẹ?”

Uyên ương mẹ nhìn hướng cửa vừa thấy cũng chỉ gặp một cái nữ tử dị thường xinh đẹp lại tản ra lạnh như băng tức giận, một tay nắm đứa nhỏ nàng quen thuộc, suýt nữa đứng không vững, thế này mới bình tĩnh đại ngộ ,nguyên lai là bởi vì các nàng.

196. Chương 196: Báo Thù

Trên mặt ngoại trừ tươi cười cứng ngắc khó coi đứng ở nơi đó thì không biết nên như thế nào chào hỏi.

Điệp nhi cùng Bình nhi đặc ý liếc nhìn nàng một cái lập tức bỏ nhào vào Tiêu Nam Hiên trong lòng: “Cha! nàng là cái người kia bắt chúng ta kêu mẹ, đã vậy còn uy hiếp chúng ta nếu không nghe lời sẽ bị đánh.”

“Cha?” Uyên ương mẹ thân thể lay động vài cái, các nàng kêu Quỷ vương là cha, thế kia các nàng chẳng phải là quận chúa ? Trời ơi! Chết nàng rồi trách không được Quỷ Mị nói nàng lần này gặp Diêm vương.

“Phải không?” Tiêu Nam Hiên đem các nàng ôm vào trong ngực mâu quang sắc bén bắn về phía Uyên ương mẹ.

Uyên ương mẹ thân thể run run một chút, sau đó lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu nói: “Vương gia tha mạng! nô tỳ thật sự không biết các nàng là quận chúa nếu không cấp nô tỳ 10 lá gan nô tỳ cũng không dám.”

“Nói ai đem các nàng đưa vào đến?” Tiêu Nam Hiên nhìn chăm chăm nàng hần muốn trước tiên tìm cái cái đầu sổ gây nên.

“ Là.. là.. là Hầu Dao!” Uyên ương mẹ run run lắp bắp hồi đáp ,hiện tại của nàng thậm nghĩ bảo trụ mạng chính mình cùng bảo trụ Uyên ương lâu.

“Hắn ở nơi nào? “ Như vậy quen thuộc nàng hần là biết hần sẽ ở địa phương nào?

“ Bẩm Vương gia hần không phải ở đồ phường thì sẽ là ở tửu quán.” Nàng vội vàng hồi đáp muốn lập công chuộc tội.

“Cho người nửa canh giờ, bốn vương muốn nhìn thấy hần xuất hiện ở trong này.” Tiêu Nam Hiên lạnh lùng mệnh lệnh.

“ Vâng! Vâng! nô tỳ cái này đi phân phó.” Uyên ương mẹ vội vàng đứng lên hướng về phía hậu viện phân phó nói: “Toàn bộ đi ra ngoài đem Hầu Dao đến cho ta , phải nhanh chóng.”

“ Vâng, mẹ!” hộ viện lâu lý lập tức đều rời đi ,tìm Hầu Dao

Uyên ương mẹ lại lui trở lại trong đại sảnh quỳ gối ,không biết Vương gia muốn đối phó nàng như thế nào? Vụng trộm cấp Quỷ Mị là cái ánh mắt, hy vọng hần có thể hỗ trợ nói chút tình, nếu hần có thể theo chân bọn họ cùng nhau đến, nhất định quan hệ cũng có thể không đồng nhất bàn.

Quỷ Mị lại chỉ yêu mị cười, nàng tựa hồ đã quên vài ngày trước còn vô tình muốn hần mười vạn lượng ngân phiếu, hần cũng là loại người có cừu oán tất báo.

“ Mẹ ơi! nơi này có một cái a di hình dáng giống như mẹ đó! chúng ta bảo nàng đi ra được không?” Bình nhi đột nhiên nghĩ tới Thương Nhi ,chạy đến mẹ bên người nói.

“Phải không? Hảo.” Vân Phi Tuyết sủng ái cười cười ,giống chính mình ư ? thế nàng đến muốn nhìn có bao nhiêu giống.

“Nô tỳ lập tức bảo nàng xuống dưới.” Uyên ương mẹ vội vàng a dua nói.

Rất nhanh. Thương Nhi liền bước nhẹ nhàng tiêu sái lại đây thì nhìn đến trong đại sảnh nhiều tuần mỹ như vậy cảm thấy nao nao, thời điểm nhìn đến Vân Phi Tuyết lại kinh ngạc không thôi, cũng lập tức liền đoán được nàng là mẹ của Điệp nhi cùng Bình nhi rồi.

Đã lâu mới hơi hơi hạ thấp người đến: “Thương Nhi tham kiến các vị gia ,phu nhân.”

Vân Phi Tuyết ngẩn ra nhìn nữ tử trước mắt mặt mày trong lúc đó cực kỳ giống chính mình, không có giống chín phần cũng có bảy phần rồi.

Nhìn thấy Thương Nhi bọn họ cũng là nao nao, cảm thán trên đời sẽ có người giống nhau như thế

Tiêu Nam Hiên chính là nhìn nàng một cái liền đem ánh mắt chuyển hướng Vân Phi Tuyết, giống lại như thế nào, người kia chung quy không phải nàng.

Quý Mị cảm thán lúc trước cũng chính là vì nguyên nhân này hẳn mới thường xuyên lưu luyến nơi này.

Nam Cung Thiên tựa hồ xem cũng chưa xem, ở trong lòng hẳn, tỷ tỷ chính là độc nhất vô nhị, hẳn thích tỷ tỷ cho tới bây giờ cũng không là vì dung mạo của nàng.

Long Phi chính là đậm cười một chút, các nàng khí chất hoàn toàn bất đồng , Phi Tuyết cả người đều tản ra một loại kiên cường dẻo dai, mà nàng kia là mềm mại xinh đẹp ,một cái làm cho người ta muốn tìm tòi nghiên cứu một cái làm cho người ta muốn đi bảo hộ.

“ Mẹ có phải rất giống hay không? “Bình nhi ngẩng đầu hỏi.

“ Ủ!rất giống.” Vân Phi Tuyết cười cười cùng nàng gật gật đầu.

Thương Nhi cũng mỉm cười ánh mắt đảo qua Quý Mị, lúc này nàng mới hiểu được vì cái gì nhiều như vậy năm hẳn vẫn đến xem nàng còn chưa có đựng nàng, nguyên lai nàng chẳng qua là một cái thể than, trong lòng nổi lên một cổ thản nhiên thê lương.

Nhìn trước mắt này một đám xuất chúng nam nhân nàng có thể sâu sắc cảm giác được trong đôi mắt bọn họ trước nữ tử này cảm tình không giống ,với tương tự dung mạo cũng là không đồng dạng như vậy vận mệnh, thời điểm hâm mộ nàng không vì chính mình cảm thấy bị ai.

Lúc này cửa đại môn đột nhiên truyền đến một thanh âm: “ Mẹ! người tìm ta có chuyện gì? Chỉ cần nói một tiếng là có thể rồi, làm gì phí khí lực lớn như thế ?”.

Từ giọng nói truyền đến đã thấy một cái nam tử bị người ép đi vào, cảm giác được đại sảnh không khí là lạ, lại nhìn đến Uyên ương mẹ quý gối, cùng với thấy hai cái tiểu hài tử bị chính mình đưa nơi này ,sắc mặt lập tức thay đổi thâm kêu một tiếng không tốt liền nhanh giãy dụa . chặt trời chết ra ngoài.

“Muốn chạy trốn?” Long Phi một cái ám khí liền đánh trúng đầu gối hẳn.

Bính—!!! hẳn lập tức liền ném tới trên mặt đất, phía sau hai người áp hẳn thân thủ liền đem hẳn đến trước mặt Tiêu Nam Hiên mới lui đi ra ngoài.

“ Hầu Dao! người ! chết tiết ! người hại chết ta rồi! người không muốn sống nữa sao ? cứ nhiên bắt cóc Quận chúa. “ Uyên ương mẹ vừa thấy hẳn đến liền tức giận đánh một chỗ, hận không thể thân thủ đi bóp chết hẳn.

“Quận chúa? “ Hầu Dao quỳ trên mặt đất, sắc mặt lập tức biến trắng bệch, toát ra mồ hôi lạnh, nhìn người trước mặt ngồi có con người đen đều là hung ác tức giận mang theo màu bạc mặt nạ ,lập tức liền liên tưởng đến trong truyền thuyết Quý vương ,thân thể lập tức than rồi đi xuống.

“Đứng lên! người không phải rất lợi hại sao? Không phải hội dùng độc sao? Lại dùng tiếp nha.” Điệp nhi cùng Bình nhi dùng chân đá hẳn, dám tính kế các nàng hôm nay xem các nàng báo thù như thế nào.

“Quận chúa tha mạng tiểu nhân có mắt như mù, van cầu quận chúa lòng từ bi tha tiểu nhân một mạng.” Hầu Dao vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ trên mặt đất, bảo mạng quan trọng hơn.

“Tha người? Sao người lúc trước không buông tha chúng ta?” Điệp nhi cùng Bình nhi chửi bới, hiện tại các nàng có chỗ dựa là cha mẹ , các nàng còn sợ ai, nên hiển hiển uy phong rồi.

“ Vâng! tiểu nhân đáng chết! là tiểu nhân mất mùa! van cầu quận chúa buông tha tiểu nhân một cái mạng chó.” Hầu Dao quỳ gối , dập đầu nhiều đến nỗi đầu sắp đổ máu rồi ==”

197. Chương 197: Báo Thù 2

“Điệp nhi Bình nhi nghĩ như thế nào trừng phạt hắn? “ Tiêu Nam Hiên nhìn các nàng hỏi, kỳ thật chính mình rất muốn một chưởng đánh chết hắn.

“Này sao? Cha có phải trừng phạt như thế nào đều có thể?” Điệp nhi nháy nháy mắt.

“Đương nhiên có thể.” Tiêu Nam Hiên gật đầu dù sao hắn cũng khó trốn khỏi cái chết.

Hầu Dao đang quỳ gối thì nghe được hắn nói như vậy ,nghĩ đến chính mình đắc tội Quý vương tóm lại khó thoát khỏi cái chết , cùng với chờ chết còn không bằng hợp lại một chút, đột nhiên đứng dậy liền kháp cổ Bình nhi quát: “Thả ta đi! ta để nàng lại.” Đáng tiếc hắn đã quên ở trước mặt hắn đều là những người nào?

“Bình nhi.” Vân Phi Tuyết tâm cả kinh trên tay ám khí tùy tay liền đánh đi ra ngoài, đồng thời bay ra có bốn đạo ám khí. Tất cả đều đánh trúng ở cổ tay hắn.

“Ai yêu!!” Hầu Dao kháp trụ Bình nhi cổ tay đau xót ,Bình nhi cũng đã đến Tiêu Nam Hiên trong lòng, xuất thủ chưởng đánh vào ngực hắn đến:” Đây chính là chính ngươi muốn chết.”

Phốc!!! một ngụm máu tươi liền phun ra ,hắn chậm rãi té trên mặt đất ,ánh mắt lại trừng thật to, tựa hồ chết không nhắm mắt.

Mà này chỉ phát sinh ở một cái nháy mắt.

Điệp nhi cùng Bình nhi kinh ngạc nhìn người chết, Vân Phi Tuyết lập tức đem các nàng ôm vào trong ngực, không cho các nàng nhìn.

Quý Mị hướng về phía ngoài cửa, đuổi tay ra, hạ nhân đứng ở bên ngoài liền vội vàng tiến vào tha đi thi thể trên.

Tiêu Nam Hiên mâu quang sắc bén bắn về phía Uyên ương mẹ, thân thể lại run run không thôi, không biết bọn họ trừng phạt chính mình như thế nào.

“Vương gia tha mạng!! Vương gia tha mạng!!” Liều mạng dập đầu.

Thương Nhi vẫn đứng ở một bên nhìn đến nàng cái dạng này ,lại là đáng thương, lại là giải hận ,nàng không biết đã chôn vùi bao nhiêu nữ tử?

“Long Phi! ngươi làm cho quan viên nơi này niêm phong Uyên ương lâu, đem nàng nhốt vào nhà tù.” Tiêu Nam Hiên nói, lưu lại mang nàng ,hắn đã muốn đủ nhân từ rồi.

“Hảo!! sư huynh ta đi làm ngày.” Long Phi nói xong xoay người muốn đi.

“Chờ một chút.” Quý Mị gọi lại hắn.

Mọi người nghi hoặc nhìn hắn không biết hắn muốn làm gì?

Uyen ương mẹ lòng lại vui vẻ, Quý Mị là muốn vì nàng cầu tình sao?

Ai biết hắn lại nói đến: “Vương gia nàng có thể nhốt vào nhà tù nhưng Uyên ương lâu sẽ không nên niêm phong , thanh lâu này bất đồng, Vương gia niêm phong nơi này các nữ tử nên đi nơi nào, đại đa số chỉ sợ là vào thanh lâu khác hoặc là đổi cái tên lại lần nữa mở.”

Tiêu Nam Hiên trầm tư một chút, hắn nói không phải không có đạo lý.

“Không cần! Vương gia tha mạng. “ Uyên ương mẹ thế này mới phản ứng lại ,khóc hô, nguyên lai Quý Mị không phải vì nàng cầu tình.

Tiêu Nam Hiên chán ghét nhìn nàng một cái, tùy tay liền điểm trúng huyệt đạo của nàng, liền ngất đi

Vân Phi Tuyết than nhẹ một chút, đây là sự thật , tú bà vô lương đã bị trừng phạt còn chưa tính, nàng cũng không muốn cho những nữ tử vô tội không nhà để về, không khỏi mở miệng nói: “Ta đồng ý cái nhìn của Quỷ Mị, Uyên ương lâu không nên niêm phong.”

“Niêm phong hay không niêm phong vấn đề này không lớn, chính là về sau ai tới tiếp quản nơi này?” Long Phi đưa ra nghi vấn, không có tú bà ,nói không chừng nơi này sẽ càng loạn.

Quỷ Mị lại yêu nghiệt cười nói: “Vấn đề này dễ giải quyết! Thương Nhi chính là chọn người tốt nhất.” Cái này tính hần vì Thương Nhi làm một chút sự tình đi bởi vì về sau hần sẽ không lại đến Uyên ương lâu này.

Mọi người thế này mới quay đầu chuyển hướng một bên Thương Nhi.

“Hảo! ta đồng ý.” Ai cũng không nghĩ tới nàng cư nhiên không hề nghĩ ngợi sẽ đồng ý luôn.

Thương Nhi lại đã: “Theo từ hôm nay , Uyên ương lâu các tỷ muội thân đều là tự do , là lưu, là đi toàn bằng tự nguyện.”

Vân Phi Tuyết đối cách làm của nàng rất tán dương, dặt tay Điệp nhi cùng Bình nhi nói: “Nếu sự tình đều đã muốn giải quyết thì chúng ta vẫn là về Thiên Sơn trước.” Chuyện trọng yếu nhất còn không có giải quyết đâu.

“Hảo! chúng ta đi.” Tiêu Nam Hiên cũng đứng dậy.

Đoàn người cứ như vậy ly khai Uyên ương lâu chạy tới Thiên Sơn.

Vừa đến Thiên Sơn liền thấy Triệt Nhi chờ ở cửa sơn môn, thấy bọn họ trở về cao hứng nghênh đón đi qua: “Hoàng tẩu người đã trở lại.”

“Ta đã trở về! Triệt nhi! đây là Điệp nhi cùng Bình nhi.” Vân Phi Tuyết thay hần giới thiệu sau đó còn nói đến: “Điệp nhi Bình nhi đây là tiểu thúc thúc của các người.”

Các nàng nhìn hần một hồi mới kỳ quái hỏi: “Mẹ à! hần nhỏ như vậy vì sao không phải gọi là ca ca mà lại gọi thúc thúc?”

“Bởi vì hần là đệ đệ của cha ,cho nên các người phải kêu thúc thúc.” Vân Phi Tuyết giải thích nói.

Điệp nhi cùng Bình nhi mặt nhăn, mày nhíu như cũ vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Mẹ vì sao cha lớn như vậy mà hần nhỏ như vậy?”

“Bởi vì bà nội sinh muộn!” Vân Phi tuyết nhấn nại đáp.

“ Thế bà nội vì sao sinh muộn như vậy?” Các nàng lại truy vấn đến.

Vân Phi Tuyết đau đầu nhìn các nàng, nàng nên như thế nào giải thích.(Gà : Trên đầu chị Tuyết là một đàn quạ đen bay lượn JJ)

“Sư huynh !các vị sư phụ đã ở bên trong chờ rất lâu rồi.” Một cái đệ tử Thiên Sơn đột nhiên đi ra nói.

“Hảo! chúng ta lập tức liền đi vào.” Tiêu Nam Hiên gật đầu đến sau đó dặt tay bảo bối (bảo bối là Tuyết tỷ JJ)

Vân Phi Tuyết nắm tay triệt nhi.

“Hoàng tẩu các nàng chính là con gái của người cùng hoàng huynh sao?” Triệt nhi lắc lắc tay nàng nhẹ giọng hỏi sắc mặt có chút ảm đạm.

“ Ủ !làm sao vậy? Triệt nhi không thích các nàng sao?” Vân Phi Tuyết nhìn hần cúi đầu giống như không mấy vui vẻ.

“Không phải.” Triệt nhi lắc đầu còn thật sự hỏi:” Kia hoàng tẩu còn thích ta sao?”

Vân Phi Tuyết thế này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai hần ở lo lắng này vội vàng nói: “Thích chứ! Triệt nhi cùng các nàng giống nhau ,đều là bảo bối của hoàng tẩu.”

“Thật vậy chăng? Hoàng tẩu không gạt người chứ, thế chúng ta ngoéo tay nha.” Triệt nhi vươn ngón út, tâm tình cũng lập tức biến tốt lên.

“Ngó tay. “ Vân Phi Tuyết cười cũng vươn ngón út ,thì ra hần còn nhớ rõ.

198. Chương 198: Trở Về

Đoàn người ở tại đại sảnh Thiên Sơn liền thấy Ma Quân ngồi ở chỗ kia chờ bọn họ.

“Sư phụ”. Tiêu Nam Hiên, Long Phi và Vân Phi Tuyết hành lễ nói , Ma Quân gật đầu.

“Bang chủ Cái bang Nam Cung Thiên xin bái kiến Ma Quân”.

“Quý Mị xin bái kiến Ma Quân”. Bọn họ cùng nhau nhau ôm quyền.

“ Mời mọi người ngồi, vẫn nghe nói bang chủ Cái bang tuổi trẻ tương lai đầy hứa hẹn, không nghĩ tới còn trẻ như thế”. Ma Quân gật đầu khen ngợi.

“ Vân bối còn nhiều điều không hiểu biết, xin tiên bối chỉ giáo”. Nam Cung Thiên nói.

“ Nói thỉnh giáo thì ta không dám nhận, nhưng luận bàn còn có thể”. Ma Quân nói xong chuyển đầu sang một bên, mở to hai mắt nhìn, tiểu cô nương đây chính là đứa nhỏ của Hiên nhi .

“Điệp nhi, Bình nhi, gọi sư công”. Tiêu Nam Hiên nhìn các nàng nói.

“Sư công”. Điệp nhi, Bình nhi thực nhu thuận nghe theo.

“Lại đây”. Trên mặt Ma Quân lộ ra vẻ tươi cười hiếm có ngoắc ngoắc gọi các nàng lại.

Điệp nhi và Bình nhi không do dự đi tới trước mặt Ma Quân.

Ma Quân đột nhiên xuất ra từ trong lòng hai viên thuốc cho vào trong miệng các nàng : “ Sư công không có gì tặng cho các người, coi cái này như lễ gặp mặt đi”.

Tiêu Nam Hiên ngăn ra, không nghĩ tới sư phụ cư nhiên đem vật trân quý như vậy không chút do dự liền tặng các nàng, vội vàng phân phó nói với các nàng: “Điệp nhi, Bình nhi mau cảm ơn sư công”.

“Cảm ơn sư công”. Các nàng thực ngoan nói theo, sau đó mới ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Sư công, người cho chúng con ăn cái gì vậy?”

Mọi người cũng nghi hoặc nhìn Ma Quân.

Không đợi Ma Quân mở miệng, Long Phi liền đứng ra giải thích: “Đây là vật của Thiên Sơn lão nhân sư công ta làm ra, tính chất đặc biệt, chỉ cần một viên thuốc này có thể tăng lên mười năm nội lực, nhưng thực tế lại cần dùng một trăm loại dược liệu cực kỳ trân quý, bỏ ra thời gian ba năm , tài năng mà luyện thành, nhưng đợi thu thập đủ một trăm loại dược liệu này cần ít nhất 30 năm cộng với tinh luyện ba năm. Nói cách khác, phải mỗi lần một cái ba mươi ba năm tài năng luyện thành, mỗi một lần lại chỉ luyện được mười viên, mà đây là phần thuốc sư công luyện thành gần đây nhất , cho nên thuốc này hoàn toàn dị thường trân quý. Toàn bộ Thiên Sơn, sư công, sư phụ, sư huynh, ta và triết nhi, mỗi người cũng chỉ từng nếm qua một viên”. Hần cũng không nghĩ sư phụ cư nhiên vừa gặp mặt sẽ cho các nàng thuốc nhưng hần không chút nào thèm để ý, bởi vì các nàng là con gái của sư huynh .

“Nguyên lai là như vậy” Ánh mắt Vân Phi Tuyết mang theo cảm kích , phải nói việc có được mười năm công lực đối với người luyện võ là như thế nào quan trọng, mà nay cơ thể của hai nữ nhi nàng lại có được điều đó.

“Mụ mụ, thân thể con nóng quá, giống như có một dòng nước nóng đang trào lên vậy ?” Điệp nhi và Bình nhi đột nhiên nói, nhẹ nhàng dùng một chút lực, liền phi thân bay lên nhưng các nàng lại khổng chế không được lực đạo quá mạnh mẽ này.

“Thả lỏng toàn thân”. Tiêu Nam Hiên nhanh một chút ôm lấy các nàng.

Điệp nhi và Bình nhi lúc này mới thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng hấp khí mới cảm giác được cổ nóng bức trong thân thể tích tụ lại gân mạch đã thông.

“Triệt nhi, người mang các nàng về phòng, dạy cho các nàng dùng nội công tâm pháp của Thiên Sơn, điều hòa chân khí trong cơ thể lại”. Tiêu Nam Hiên hướng về Triệt nhi đang ở một bên phân phó.

“Được, hoàng huynh yên tâm đi”. Triệt nhi có chút hưng phấn.

“Triệt nhi liệu có làm được không?” Vân Phi Tuyết có chút lo lắng, dù sao Triệt nhi vẫn là một đứa bé, luyện tâm pháp cũng không phải trò đùa, chỉ một chút vô ý sẽ không tưởng tượng được hậu quả.

Tiêu Nam Hiên lại nở nụ cười nhẹ: “Yên tâm, đừng thấy Triệt nhi tuổi còn nhỏ mà coi thường, thân thể Triệt nhi đã có mười năm công lực, hướng chỉ hẫn cũng nhận được sự dạy dỗ trong gần ấy thời gian, nội công tâm pháp cơ bản hẫn đã thành thạo, tài năng thì nhiều sử dụng thì ít thôi”.

“Như vậy thì được rồi”. Vân Phi Tuyết lúc này mới yên tâm.

Triệt nhi mang các nàng theo, rời khỏi đại sảnh.

Ma Quân lúc này mới nhìn Tiêu Nam Hiên hỏi: “Hiên nhi, người lần này đi Vô Tình cốc nhìn thấy Vô Tình sư thái, nàng có nói gì không?”

“Bẩm sư phụ, con thấy Vô Tình sư thái sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ”. Ánh mắt Tiêu Nam Hiên mang theo lo lắng, thủ đoạn trong chuyện lần này thật sự rất độc ác rồi.

Ma Quân gật đầu, hẫn cũng biết sự việc sẽ không trở nên khinh địch liền giải quyết như vậy, dù sao oán hận chất chứa trong lòng Vô Tình sư thái đã được vài cái mươi năm, sao có thể một sớm một chiều trong lúc đó giải quyết xong.

“Sư phụ, con nghĩ ngày mai sẽ mang theo Điệp nhi và Bình nhi trở lại Vô Tình cốc”. Vân Phi Tuyết đột nhiên nói.

“Người phải về?” Lòng Tiêu Nam Hiên căng thẳng, hẫn không phải không rõ nàng nguyên nhân tại làm sao nhưng bọn họ vừa mới gặp mặt nhau, hẫn không muốn cùng các nàng chia lìa.

“Đúng, tuy rằng sư phụ muốn lợi dụng ta nhưng ân cứu mạng và năm năm ân tình đó ta không thể quên, ta hy vọng có một ngày sư phụ có thể để ta quang minh chính đại rời đi”. Bây giờ Vân Phi Tuyết nàng chỉ có thể cố gắng hóa giải oán hận chất chứa trong lòng sư phụ.

“Vân Phi Tuyết, nếu sư thái vẫn không nghĩ ra được, chẳng lẽ người và sư huynh vẫn như vậy chia lìa sao? Ân oán giằng co giữa Vô Tình sư thái và sư công đã hơn mười năm đều không có giải quyết xong, chẳng lẽ người và sư huynh cũng muốn đợi gần ấy năm sao? Cho nên ta không tán thành người cùng đứa nhỏ trở về Vô Tình cốc”. Long Phi ở một bên mở miệng.

Vân Phi Tuyết ngẩn ra, không khỏi nhìn về phía Tiêu Nam Hiên, điều này nàng còn không có nghĩ tới, nàng đương nhiên không muốn rời đi hẫn, huống chi Điệp nhi và Bình nhi vừa nhận thức cha.

“Tỷ tỷ, ta cũng không đồng ý, cho dù người không quay về nàng cũng không làm gì được người”. Nam Cung Thiên cũng nói, còn có hẫn, cho dù chỉ có hai người Vương gia và Long Phi cũng đủ đối phó bọn họ rồi.

“Ta biết”. Vân Phi Tuyết than nhẹ một chút: “Ta đương nhiên có thể không quay về, sư phụ cũng không làm gì được ta nhưng như vậy lương tâm của ta sẽ bất an, dù sao lúc trước không có sư phụ cứu giúp vốn cũng không có ta hôm nay. Cho dù không thể làm gì báo đáp sư phụ. Nhưng tối thiểu điều này, ta không thể như vậy vụng trộm mà rời đi”.

“Ta đồng ý việc người trở về”. Tiêu Nam Hiên đột nhiên mở miệng, giữ chặt tay nàng. “Ta đã đợi năm năm, ta sẽ đợi một đoạn thời gian nữa khi sự tình đã được giải quyết hẫn”. Hẫn không thể khiến trong lòng nàng có tiếc nuối.

“Cám ơn”. Khóe môi Vân Phi Tuyết cong lên thành một độ cong hạnh phúc, chỉ cần hẫn hiểu được lòng nàng, nàng hẫn có thể giữ ý rời đi rồi.

199. Chương 199: Thiên Sơn Lão Nhân

“ Nhìn một đám các người, chỉ một sự việc đơn giản như vậy liền làm giống như chuyện sinh ly tử biệt sao?”
Quỷ Mị ở một bên cười nhạo không cho là đúng nói.

Mọi người không khỏi quay đầu nhìn hẩn cái dạng này, chuyện tình Vô Tình cốc và Thiên Sơn đây đưa rồi hơn vài cái mười năm, từ trong miệng hẩn lại còn nói ra như thế thoải mái.

“ Quỷ Mị, người có biện pháp gì?” Nam Cung Thiên cao giọng hỏi.

“ Đương nhiên có”. Quỷ Mị cười yêu nghiệt , bọn họ cũng không nghĩ hẩn là ai vậy?

“ Biện pháp gì?” Mọi người cùng nhau hỏi nhưng không có ôm hy vọng quá lớn, ai cũng đều biết nói rằng Quỷ Mị cũng chính cũng tà , chỉ sợ biện pháp của hẩn cũng như thế.

“ Các người có hay không nghĩ tới sự thái từ trước tới nay đến Thiên Sơn luận võ nhiều năm qua như vậy rốt cuộc vì cái gì?” Quỷ Mị cười yêu mị nhìn bọn họ.

“ Đương nhiên là vì trả thù sư công”. Long Phi nói, Tiêu Nam Hiên cũng gật đầu.

“ Nàng vẫn cùng Thiên Sơn luận võ không phải vì có một ngày có thể khiến sư công nhục nhã sao?” Điều cần bản này đâu phải bí mật mà là chuyện tình mọi người đều biết.

Bây giờ Vân Phi Tuyết mới biết được chuyện tình sư phụ và Thiên Sơn lão nhân trong lúc đó, sư phụ hẩn là từ yêu thành hận sau đó trả thù, cho nên mới lợi dụng nàng.

“ Sai lầm rồi, cách trả thù của nữ nhân và nam nhân không giống nhau, nàng quan trọng không phải kết quả, chính là quá trình kia đây đưa không rõ. Kỳ thật trong lòng nàng thực hiểu được, cho dù vì tiểu Tuyết nhi và đứa bé, Vương gia cũng nhất định sẽ không thua cho nàng. Càng nói, chủ yếu là nàng muốn cho Thiên Sơn lão nhân đi cầu nàng, càng nói đúng hơn là đi gặp nàng”. Quỷ Mị tà mị giải thích nói, bất quá tâm tư của phụ nữ hẩn quả thật biết rõ ràng.

Mọi người mang một trận trầm mặc, Vân Phi Tuyết biết nữ nhân lại như thế hận càng sâu yêu cũng càng sâu.

Tiêu Nam Hiên cũng trầm mặc, theo từ lúc hẩn bắt đầu bái sư học nghệ, chỉ biết sư phụ và Vô Tình sư thái luận võ, sư công hẩn là có hai mươi năm không có gặp qua Vô Tình sư thái rồi, sư công như thế nào có thể vì chính mình cũng vì nàng khó dễ mà đi đổi mặt.

Ma Quân lại trầm tư, những năm gần đây sư phụ không hỏi han thế sự, dốc lòng tu luyện võ công, không biết lần này có nên đi quấy rầy người đang thanh tu.

Long Phi đang trầm tư, nếu Vân Phi Tuyết vẫn cố ý về Vô Tình cốc, như vậy chuyện này cũng chỉ có sư công ra mặt mới có thể giải quyết.

“ Khó xử như vậy sao? Nếu khó xử liền đổi một loại biện pháp khác , giải quyết tốt chuyện Vương gia người và các nàng cùng nhau ở lại Vô Tình cốc đi”. Quỷ Mị nhìn bọn họ một đoàn không hé môi lại đề nghị cách giải quyết tốt hơn.

“ Quỷ Mị, Vô Tình sư thái như thế nào có khả năng cho Vương gia ở lại Vô Tình cốc”. Nam Cung Hạo Thiên liếc hẩn một cái nói.

“ Nàng không đồng ý các người sẽ nghe theo sao? Như thế này cũng không được như thế kia cũng không được, vậy các người tự giữ danh môn chính đại này đó khiêm tốn sợ người ta nói thực là mệt”. Quỷ Mị tà mị đảo qua bọn họ.

Vân Phi Tuyết khẽ cười một chút, điều Quỷ Mị nói rất có đạo lý, nàng sẽ không lấy hạnh phúc của bản thân làm tiền đặt cược , liền mở miệng nói: “ Ta đã nghĩ qua, trước ta mang theo đứa nhỏ trở về Vô Tình cốc , theo sư phụ nói chuyện, nếu sư phụ cố ý làm khó dễ ta sẽ mang theo nó rời đi”.

“ Tiểu Tuyết nhi, ta không nghĩ tới người cũng là người làm theo lẽ thói cũ” . Ánh mắt dài của Quỷ Mị tà mị nheo lại.

“ Người sai lầm rồi, ta không phải tuân theo lễ thói cũ mà chỉ là báo đáp ân tình của sư phụ , nàng có thể không niệm tình thầy trò nhưng ta không thể”. Lời Vân Phi Tuyết thoát ra cửa miệng mang theo âm thanh cứng rắn hữu lực.

“ Nói rất đúng, có tình có nghĩa không hổ là Vương phi của Hiên nhi”.

Vân Phi Tuyết nhìn lại phía cửa, một người râu tóc hoa râm nhưng ánh mắt trái phải lại sáng ngời, cả người tản ra một loại khí chất của lão thần tiên, đang đứng ở cửa lấy tay vuốt chòm râu thật dài mỉm cười nhìn nàng.

“ Sư phụ, người xuất quan rồi”. Ma Quân vội vàng đứng lên đi qua nghênh đón.

“ Sư công”. Tiêu Nam Hiên và Long Phi vội vàng hành lễ.

“ Thiên Sơn lão nhân, tại hạ xin bày tỏ sự kính trọng”. Thái độ của Nam Cung Hạo Thiên và Quỷ Mị cũng dị thường tôn kính.

Vân Phi Tuyết lúc này cũng vừa hành lễ nói: “ Văn bối Vân Phi Tuyết bái kiến sư công”.

“ Đều đứng lên đi”. Thiên Sơn lão nhân nâng nàng dậy sau đó nói với bọn họ.

“ Sư phụ, người không phải vài ngày nữa mới xuất quan sao? Như thế nào lại rời khỏi trước thời hạn?” Ma Quân đang đứng ở một bên cảm thấy kỳ quái hỏi.

“ Người cho là vì sư đang bế quan sẽ không biết những chuyện xảy ra bên ngoài sao? Lại nói chuyện này cũng bởi vì ta gây nên đương nhiên ta phải đi giải quyết”. Ánh mắt của Thiên Sơn lão nhân nhìn Tiêu Nam Hiên và Vân Phi Tuyết, hẳn như thế nào sẽ để cho bọn họ gánh vác chuyện này.

Mọi người lúc này mới hiểu được nguyên lai Thiên Sơn lão nhân đã biết hết thấy cho nên mới xuất quan sớm.

“ Sư phụ, người muốn đi gặp Vô Tình sư thái sao?” Ma Quân có chút khiếp sợ, nhiều năm qua hẳn cơ hồ rất ít nghe được sư phụ nhắc tới sư thái .

“ Đã vài cái mười năm rồi, chuyện này hẳn nên chấm dứt, Hiên nhi, Phi nhi, các người chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta xuất phát đi Vô Tình cốc” Thiên Sơn lão nhân nghĩ chung quy tránh né không phải biện pháp.

“ Theo ý sư phụ vậy, con cũng đi”. Ma Quân nói.

“ Quân nhi, người ở lại Thiên Sơn chăm sóc đứa nhỏ Triệt nhi và hai tiểu nha đầu, chúng sẽ không cùng đi”. Thiên Sơn lão nhân phân phó nói.

“ Sư phụ”. Ma Quân biết sư phụ làm như vậy nhất định có dụng ý.

“ Sư công, đồ tôn nhất định sẽ tự giải quyết chuyện này, không cần người phí tâm”. Tiêu Nam Hiên chấp tay, Vô Tình sư thái khẳng định sẽ làm cho sư công nan kham, hẳn không thể để cho sư công đi hứng chịu nhục nhã.

“ Hiên nhi, người không cần lo lắng, sư công đều đã có chủ trương, chuyện này không chỉ vì người mà quan trọng là giải quyết hoàn toàn ân oán đã có vài thập niên này” . Thiên Sơn lão nhân nói.

“ Sư công, con đây trước hết đi tới Vô Tình cốc nói cho sư phụ chờ đợi sư công đến”. Vân Phi Tuyết nói , như thế nào nàng cũng là đệ tử của Vô Tình sư thái .

“ Được, kia Hiên nhi người và nàng trước liền đến Vô Tình cốc”. Thiên Sơn lão nhân gật đầu.

“ Sư công”.

Quỷ Mị và Nam Cung Thiên cũng đứng dậy nói: “Văn văn bối xin cáo từ trước”. Đây là chuyện tình giữa Thiên Sơn và Vô Tình cốc , theo lý cùng với quy củ giang hồ, bọn họ không nên liên quan tới.

“ Được, xin mời các vị ghé Thiên Sơn vào dịp khác” .

200. Chương 200: Lãng Mạn Dưới Ánh Trăng

Bước chân giẫm lên bóng trăng, Tiêu Nam Hiên, Vân Phi Tuyết, Quỷ Mị và Nam Cung Thiên cùng nhau bái biệt Thiên Sơn lão nhân, rời khỏi Thiên Sơn.

Dưới chân núi Thiên Sơn.

“ Tỷ tỷ, người hãy tự bảo trọng, có sự tình gì thì phái người của Cái Bang tìm ta”. Nam Cung Thiên nhìn nàng có chút lưu luyến không rời, chỉ cần là chuyện của tỷ tỷ hẳn nhất định không tiếc lời trượng nghĩa.

“ Tiểu tử, đợi chuyện ở đây giải quyết xong ta sẽ tìm gặp người”. Kỳ thật trong năm năm nay, Vân Phi Tuyết cũng thường xuyên nhớ tới người đệ đệ đáng yêu như hắn.

“ Tiểu Tuyết nhi, bảo trọng”. Quỷ Mị phóng ra ánh nhìn tà mị, không thèm liếc mắt sang Tiêu Nam Hiên vốn đang ở một bên .

Vân Phi Tuyết buồn cười tròng hắc, liếc mắt một cái dùng ánh mắt nói với Quỷ Mị, “ Người cố ý” .

Quỷ Mị yêu nghiệt cười cũng dùng ánh mắt đáp trả “ Ta chính là cố ý, tiểu Tuyết nhi”.

“ Khụ khụ!” Tiêu Nam Hiên cố ý ho nhẹ thành tiếng nhắc nhở.

“ Tỷ tỷ, chúng ta phải đi rồi”. Nam Cung Thiên nói xong không chờ nàng trả lời liền cùng Quỷ Mị xoa người phi kỵ mã rời đi. Quỷ Mị trước khi đi còn không quên gửi lại cái hôn gió.

“ Như thế nào? Luyến tiếc Nam Cung Thiên hay vẫn là Quỷ Mị ?” Tiêu Nam Hiên nhanh một chút ôm eo của nàng, nhìn thấy nàng vẫn dõi theo bọn họ, ánh mắt cùng ngữ khí nhói lên sự bất mãn, cái kia Quỷ Mị đáng chết, có một ngày sớm muộn gì hắn cũng sẽ hảo hảo giáo huấn hắn một chút.

“ Người ghen tị? Nguyên lai Quỷ vương luôn luôn lãnh huyết cũng ghen, ta không phải nên thực vinh hạnh”. Vân Phi Tuyết quay đầu trêu ghẹo hắn.

“ Ta đúng là ghen tị, người nên bồi thường ta như thế nào?” Ngón tay Tiêu Nam Hiên xẹt qua khuôn mặt của nàng, nguyên lai lại thần nhiên thừa nhận cảm giác của chính mình, đây cũng không phải là chuyện rất khó khăn.

Vân Phi Tuyết cố ý cười một cách yêu mị , dùng tay ôm cổ hắn, hôn một cái nhẹ như mây bay, vui cười nói: “ Bồi thường như vậy thì thế nào?”

“ Không đủ, ta muốn như thế này”. Tiêu Nam Hiên trong thoáng chốc giữ chặt đầu của nàng, thật chú tâm hôn.

Ánh trăng dịu dàng chiếu xuống hai bóng người đang kích tình mãnh liệt, thần nhiên tản mát ra ánh sáng là như vậy nhu hòa, lãng mạn.

Thật lâu sau, Vân Phi Tuyết tựa vào trước ngực hắn, khoe môi cong lên thành một độ cong hạnh phúc , cuộc sống hiện tại của nàng thật hạnh phúc, có thể yêu đứa nhỏ, yêu lão công của mình, nàng còn có cái gì mong mỏi nữa.

“ Nương tử, sự tình gì khiến nàng vui vẻ vậy?” Tiêu Nam Hiên nhìn nàng, ánh mắt lộ ra ý cười hạnh phúc, cố ý trêu đùa.

Chính là hắn gọi một tiếng nương tử ước chừng khiến cho Vân Phi Tuyết sững sốt trong nửa ngày, lòng chậm rãi nhộn nhạo lên vị ngọt, lộ ra xấu hổ , phối hợp cùng hắn kêu một tiếng: “ Bởi vì nhìn thấy tướng công cho nên vui vẻ”.

“ Tướng công” một lời mang thật nhiều sự ấm áp này, làm chân tình chậm rãi tích tụ lại trong ánh mắt Tiêu Nam Hiên, đôi môi lại dần bắt đầu hạ xuống ngay tại nơi ngọt ngào của nàng, chạm đến trong nháy mắt.

“ Đi, nhanh đi, chúng ta còn muốn đi thật nhanh đâu”. Vân Phi Tuyết lại nhanh một chút thoát ra lời nói , bất ngờ xoa người sang nơi khác cười duyên .

“ Giá!”. Tiêu Nam Hiên ôm chặt nàng, hai chân chặt chẽ trên thân ngựa, chạy như bay ra ngoài. Bọn họ cũng không thể trì hoãn, tổng sự còn có sự công và Long Phi rồi Vô Tình cốc chờ bọn họ trên đường.

Ngựa phi hai ngày hai đêm không nghỉ ven đường, bọn họ rốt cục đã tới Vô Tình cốc.

Ngoài cốc.

“Người ở lại thị trấn nhỏ thuê phòng trọ chờ Long Phi và sư công, ta đi vào trước”. Vân Phi Tuyết dừng cước bộ nói với Tiêu Nam Hiên ở phía sau.

“Tự mình cẩn thận, chờ ta”. Tiêu Nam Hiên dùng cả người ôm lấy nàng, năm năm rồi, thật vất vả mới gặp lại, hẳn dù một khắc cũng không muốn rời xa nàng.

“Ân, ta chờ người”. Vân Phi Tuyết gật đầu, sau đó nhẹ nhàng đẩy hắn ra, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện tình cảm riêng tư của nữ nhân, lại nói, rất nhanh có thể ở cùng nhau rồi.

Tay nắm rồi lại buông, nàng nhấn tâm không quay đầu lại, thẳng hướng Vô Tình cốc mà đi.

Ở phía sau, Tiêu Nam Hiên vẫn nhìn theo bóng dáng nàng cho tới khi khuất tầm mắt mới xoay người rời khỏi.

Vân Phi Tuyết trở về Vô Tình cốc, nàng đi tới phòng của Vô Tình sư thái thỉnh an.

“Sư phụ, con đã trở về”.

“Tuyết nhi, người đã trở lại. Diệp nhi và Bình nhi có khỏe không?” Vô Tình sư thái đang ngồi, thấy nàng liền mở to mắt.

“Tạ ơn sư phụ quan tâm, các nàng tốt lắm”. Vân Phi Tuyết trả lời, nàng biết sư phụ nhất định nghe được ít nhiều tin tức, lại nói, nàng tất yếu cũng không giấu diếm.

“Vậy tốt rồi Tuyết nhi, người đi đường cũng đã vất vả rồi, trước đi nghỉ ngơi một chút”. Vô Tình sư thái nhắm mắt lại phân phó nói.

“Sư phụ, Thiên Sơn lão nhân muốn tới gặp người”. Vân Phi Tuyết do dự một chút vẫn nói ra.

“Người nói cái gì?” Vô Tình sư thái nhanh chóng mở to mắt, ánh nhìn mang theo kinh ngạc.

“Sư phụ, Thiên Sơn lão nhân muốn tới gặp người”. Vân Phi Tuyết lặp lại rõ ràng một lần nữa.

“Ha ha ha ha”. Vô Tình sư thái đột nhiên cười như điên dại, đôi mắt lão rưng rưng, cười đến toàn thân đều run rẩy, hẳn muốn tới nhìn nàng? Đã bao nhiêu năm rồi? Hẳn rốt cục đã chịu tới gặp nàng rồi.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Vân Phi Tuyết bị nàng làm cho hoảng sợ.

“Tuyết nhi, ta không sao, người về phòng trước đi”. Đã lâu, Vô Tình sư thái mới cố nén khiến cho chính mình bình tĩnh trở lại.

“Sư phụ, vậy người nghỉ ngơi cho tốt” Vân Phi Tuyết nhìn nàng một cái mới xoay người rời đi.

Cửa phòng vừa đóng, thân thể Vô Tình sư thái lập tức liền buông xuống dưới mặt đất, biểu tình ai oán mang theo vẻ hơi cười, ôm khuôn mặt mang nét oán hận, nàng đi đến trước gương đồng ngồi xuống.

Nhìn trong gương đồng, một mái tóc hoa râm, trên trán hay khóe mắt đều có nếp nhăn của một lão thái bà, nàng lấy tay che mặt mình.

Trong phút chốc, tuôn ra nào khóc nào cười, đã vài cái mươi năm rồi, nàng đã đợi kể từ lúc là một tiểu cô nương còn thanh xuân đợi cho đến hôm nay là lão thái bà đã bảy mươi tuổi đời, hẳn rốt cục cũng chịu tới gặp mình rồi. Nhưng đã chậm, hết thấy đều đã chậm, năm tháng thời gian không có khả năng xoay chuyển một lần nữa.

Biểu tình trên mặt thoáng cái đổi sang vẻ hung ác, mấy năm thanh xuân, mấy năm oán hận, nàng nhất định đều phải kể hết, đòi lại hết, cho dù có chết hẳn cũng không bồi thường hay trả giá được một chút trong ngần ấy năm nàng đã trải qua.

201. Chương 201: Gặp Lại Trên Đỉnh Cốc

Bên ngoài Vô Tình cốc, tại phòng trọ trong thị trấn nhỏ.

“ Sư công, người đã đến rồi”. Tiêu Nam Hiên đối với người vừa tới- Thiên Sơn lão nhân tỏ thái độ cung kính.

“ Hiên nhi, Phi nhi, các con cầm phong thư xin gặp mặt này đi Vô Tình cốc đưa cho Vô Tình sư thái, ba ngày sau ta và nàng sẽ gặp lại trên đỉnh Vô Tình cốc” . Thiên Sơn lão nhân phân phó nói.

“ Sư công, chúng con xin làm theo”. Tiêu Nam Hiên và Long Phi chấp tay, xoay người rời đi.

Trong Vô Tình cốc.

“ Sư phụ, đệ tử Thiên Sơn là Tiêu Nam Hiên và Long Phi đến bái kiến”. Một đệ tử tiến vào hồi bẩm.

“ Cho bọn họ đi vào”. Vô Tình sư thái cười lạnh, hần rót cục đã đến đây.

Rất nhanh, thân ảnh Tiêu Nam Hiên và Long Phi liền xuất hiện tại cửa, ánh mắt hơi hơi đảo qua Vân Phi Tuyết đứng phía sau Vô Tình sư thái .

Hai người chấp tay nói: “ Đệ tử Thiên Sơn xin bái kiến sư thái”.

“ Có chuyện gì hãy nói đi”. Ngữ khí Vô Tình sư thái lạnh như băng hàm chứa vẻ không biết sự tình gì.

“ Đây là phong thư xin gặp mặt mà sư công của đệ tử là Thiên Sơn lão nhân đưa cho sư thái”. Tiêu Nam Hiên xuất ra phong văn trong lòng .

Một đệ tử bên cạnh tiếp nhận lấy, hai tay cung kính đưa cho Vô Tình sư thái.

Vô Tình sư thái mở ra cũng chỉ thấy trên phong thư viết: “ Sư thái, ba ngày sau chúng ta ở trên đỉnh cốc gặp lại, đã tới thời điểm giải quyết ân oán đã hơn chục năm xảy ra trong lúc đó rồi”.

“ Ba!” nàng lập tức nắm chặt phong thư trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm bọn họ nói: “ Được, trở về nói cho hần biết ba ngày sau ta nhất định làm theo ước hẹn”.

“ Sư thái, vậy chúng ta trước hết xin cáo từ”. Tiêu Nam Hiên chấp tay nói.

“ Tuyết nhi, thay vì sư tiền đưa bọn họ, miễn cho người ta nói chúng ta không hiểu quy củ”. Vô Tình sư thái đột nhiên phân phó cho Vân Phi Tuyết đang ở một bên.

“ Sư phụ?”. Vân Phi Tuyết hơi hơi sửng sốt đáp lời, nàng không rõ đây là ý tứ gì của sư phụ? Vì muốn thành toàn nàng? Hay còn có ý nghĩa khác?

Vẫn là ra khỏi Vô Tình cốc.

Long Phi nhìn bọn họ nói: “ Sư huynh, ta tới phía trước chờ ngươi”. Nói xong đầu cũng không quay lại liền hướng phía trước mặt đi đến.

Vân Phi Tuyết biết hần cố ý lưu lại thời gian để cho bọn họ ở một mình , một chỗ , đáng thương thay cho hần có tâm lại mang thêm đau khổ rồi.

“ Vân Phi Tuyết, sư phụ ngươi có làm khó dễ ngươi hay không?” Tiêu Nam Hiên lập tức ôm lấy nàng, hần đã lo lắng cho nàng suốt một buổi tối.

“ Không có, nàng đã hứa hẹn không làm khó ta, ta tốt lắm, ngươi không cần lo lắng cho ta”. Vân Phi Tuyết tựa vào trước ngực hần.

“ Vậy tốt rồi, ba ngày sau, sự tình sẽ được giải quyết, ta có thể mang theo ngươi và Diệp nhi, Bình nhi trở về Vương phủ rồi”. Tiêu Nam Hiên đỡ lấy bả vai của nàng, sâu thẳm trong con ngươi đen tuyền là thật nhiều chân tình thâm thúy.

“ Ân, ngươi đi nhanh đi, Long Phi chắc đã chờ đến sốt ruột rồi”. Vân Phi Tuyết buông tay hần ra, thúc giục, nàng không muốn lòng của Long Phi càng thêm tổn thương.

“ Vậy ta đây đi trước”. Tiêu Nam Hiên nhanh ở trên mặt nàng hôn một cái, khéo môi mang theo ý cười xoay thân rời đi.

Vân Phi Tuyết nhìn bóng dáng hần, nét tươi cười trên mặt chậm rãi thu hồi, vì sao chuyện xảy ra ba ngày sau khiến nàng mơ hồ cảm giác được một loại dự cảm không tốt? Tâm tình nàng lập tức nổi lên trầm trọng.

Trong nhà trọ.

“Sư huynh, chờ xong việc lần này, ta sẽ ở lại Thiên Sơn phụng dưỡng sư công và sư phụ, còn ngươi sẽ trở về”. Long Phi tiến vào phòng hần, nói tới, hần thật thiết tình chúc phúc sư huynh và Vân Phi Tuyết nhưng hần không thể ở nhìn bọn họ hạnh phúc.

Tiêu Nam Hiên nhìn ánh mắt hần che dấu bí ẩn, nếu không để hần rời đi kia chỉ sợ đối với hần là sự tra tấn thống khổ nhất, có lẽ thời gian có thể chữa lành hết thảy. Thật lâu sau mới gật đầu nói: “Được”. Hần ngoài đồng ý còn làm được chuyện gì.

“Vậy ngươi nghỉ ngơi đi, ta trước đi ra ngoài”. Khóe môi Long Phi hé ra một nụ cười thản nhiên chưa sót, mang vẻ tươi cười xoay người rời đi.

Phía sau truyền đến một tiếng áy náy than nhẹ.

“Long Phi, thực xin lỗi”.

Thân mình Long Phi cứng ngắc trong một chốc, không cần có “Thực xin lỗi”, hần hiểu điều này, hần không trách Tiêu Nam Hiên.

Ba ngày sau.

Trên đỉnh Vô Tình cốc.

Sáng sớm, Vô Tình sư thái liền mang theo Vân Phi Tuyết và chúng đệ tử luôn bên cạnh đứng chờ ở một nơi.

Dưới chân núi truyền đến một đoàn tiếng bước chân cực nhẹ nhàng, nếu là người nghiên cứu võ thuật chỉ trong một thoáng liền biết người tới nhất định võ công cao cường, sâu không lường được.

Đang ngồi ở chỗ kia uống trà, bàn tay Vô Tình sư thái nhẹ run run một chút, đầu không khỏi chuyển hướng sang người vừa tới.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người liền đối diện mang theo vẻ kinh ngạc như vậy.

Hần cũng già đi, trong trí nhớ của nàng, thiếu niên tuyệt sắc tuần mỹ kia đã biến thành như hôm nay thành một lão nhân đầu bạc, hận ý trong lòng nổi lên khiến nàng đột nhiên tức giận, hết thảy đều là hần tự tìm lấy.

Nàng cũng già đi, trong trí nhớ của hần, cô gái ngang bướng cổ chấp, bá đạo lại xinh đẹp kia nay đã biến thành một lão bà bà trên mặt đều là nếp nhăn, trong lòng đột nhiên dâng lên hổ thẹn.

“Không biết đại danh đỉnh đỉnh - Thiên Sơn lão nhân đến Vô Tình cốc làm cái gì?” Vô Tình sư thái buông lời nói mang theo hận ý, trào phúng thốt ra, không phải luôn trốn tránh nàng sao?

Thiên Sơn lão nhân chỉ là than nhẹ một chút, biết oán hận trong lòng nàng vẫn không thể đo lường được: “Mấy năm nay ngươi có ổn không?”

“Rất dễ để sống tốt”. Vô Tình sư thái oán hận theo dõi hần, tựa hồ không kiên nhẫn lại che dấu ý tứ của chính mình: “Ngươi có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần quanh co”.

“Được, vậy tốt rồi, ta đây cũng liền nói thẳng ra, ân oán của chúng ta trong lúc đó hãy tự giải quyết, đừng khó xử tiểu bối”. Thiên Sơn lão nhân đem ý mình nói rõ.

“Ngươi không phải quan nhiều, đó là chuyện tình của Vô Tình cốc ta, ta muốn thế nào sẽ được thế đó! Cùng với ngươi không có gì quan hệ”. Vô Tình sư thái lạnh lùng, đột nhiên lại cười lạnh: “Muốn không khó xử cũng có thể, trừ phi ngươi dập đầu giải thích trước mặt ta”.

“Ngươi sai lầm rồi, nàng là đệ tử ngươi cũng lại là Vương phi của Hiên nhi, nếu ấn định theo đạo lý “Xuất giá tòng phu” nàng đã được xem như là người của Thiên Sơn ta”. Thiên Sơn lão nhân không ra oai không hiềm giận nhìn nàng nói.

Vô Tình sư thái ngẩn ra, không nghĩ tới hẳn sẽ nói như vậy, khóe môi nổi lên một cái tươi cười châm chọc :
“ Cho dù nàng là người của Thiên Sơn thì thế nào? Chính là lúc trước vì bảo trụ hai hài tử kia , nàng đã đáp ứng rồi hứa hẹn cho ta, nên nàng phải làm theo”.

Nói xong sắc mặt của nàng thay đổi, trở nên lạnh như băng, Vô Tình nàng sẽ không khinh địch, cứ như vậy mà buông tha cho hẳn.

202. Chương 202: Đột Biến Trên Đỉnh Cốc

Vân Phi Tuyết tâm trạng căng thẳng, xem ra sư phụ không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua rồi.

Tiêu Nam Hiên sắc mặt cũng trở nên trầm trọng, cho dù có dập đầu giải thích cũng được nhưng hẳn sẽ không để cho sư công chịu nhục nhã như thế.

“ Ta cảm thấy rất kỳ quái, luôn luôn có cảm giác người vì sao không tự mình động thủ cùng ta tỷ thí.” Thiên Sơn lão nhân vẫn như trước không uy không giận , trên mặt hẳn nhìn không ra một tia tức giận.

“Đáng tiếc ta không nghĩ tỷ thí với người.” Nhưng hẳn càng như vậy thì trong lòng Vô Tình sư thái hận ý càng sâu đậm. Hơn vài thập niên rồi, biểu hiện của hẳn vẫn là không thêm để ý như thế , muốn chọc giận nàng động thủ sao? Nàng sẽ không mắc mưu, nàng đã sớm không còn là cô gái hay xúc động liều lĩnh lúc trước nữa rồi.

“Sợ bại bởi ta hay sợ đánh mất mặt của người ngay trước mặt đệ tử của người? Nếu người thắng ta sẽ quỳ xuống cầu xin người tha thứ , vậy không phải càng có thể hả được oán hận chất chứa trong lòng suốt mấy thập niên này rồi hay sao?” Thiên Sơn lão nhân lại từng bước chọc giận muốn chính nàng động thủ, nhưng trong lòng lại có tính toán khác.

“Đánh thắng người? Ta còn tự mình hiểu được, Thiên Sơn lão nhân người là người thế nào chứ, thử hỏi thiên hạ có mấy người có thể là đối thủ của người , ta so với bọn họ muốn đánh thắng người thì lại càng không thể.” Vô tình sư thái ngồi ở chỗ kia bất vì sở động nhìn Vân Phi Tuyết cùng Tiêu Nam Hiên nói, nàng muốn hẳn khó xử nhìn đệ tử của hẳn khổ sở, trong lòng nàng sẽ thoải mái thống khoái.

“Sư thái làm người phải có giới hạn, chó nóng nảy còn có thể nhảy tường huống chi là người bị người bức điên, Phi Tuyết có thể không tuân thủ lời thề ngày đó, người có năng lực làm gì được nàng?” Long Phi đột nhiên ở một bên thốt lên.

“Biến sang một bên đi, người là thân phận gì? Nơi này còn chưa có đến phần người nói chuyện.” Vô Tình sư thái có chút bị chọc giận, vấn đề này nàng không phải không nghĩ qua, cho nên nàng mới không có bức bách nàng ta.

“Người hận là ta, cho nên ân oán của chúng ta tự chúng ta giải quyết, không cần khiến cho người vô tội liên lụy.” Thiên Sơn lão nhân ở một bên nhân cơ hội nói.

“Chính mình giải quyết, được , người nói muốn như thế nào giải quyết?” Vô Tình sư thái hung hăng nhìn chằm chằm hẳn, oán hận suốt bao nhiêu thập niên nàng chỉ cần điều này.

“Người muốn như thế nào giải quyết?” Thiên Sơn lão nhân hỏi lại nàng, chỉ cần nàng trong lòng thoải mái là tốt rồi.

“Ta muốn giết người.” Vô Tình sư thái hung hăng nói, lời còn chưa dứt thân mình đã bay lên trời, thanh kiếm trong tay đã thẳng tắp đâm tới

Ai cũng thật không ngờ Vô Tình sư thái sẽ đột nhiên xuất thủ, nhưng cũng không hoảng sợ bởi bọn họ biết dựa vào võ công của Thiên Sơn lão nhân, không chỉ nói một Vô Tình sư thái chứ mười Vô Tình sư thái hẳn cũng có thể tránh được.

Nhưng càng làm cho ai cũng không nghĩ tới là Thiên Sơn lão nhân cứ nhiên đứng ở nơi đó, nhắm mắt không nhúc nhích cứ như vậy nhìn bảo kiếm lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời đang hướng tới ngực của chính mình ngực đâm lại.

Tiêu Nam Hiên thầm kêu một tiếng “không tốt”, sư công đây là chuẩn bị chịu một kiếm của nàng, nhưng một kiếm này của Vô Tình sư thái lại ngoan độc, khẳng định dùng đến toàn bộ công lực, hấn sao lại có thể để cho sư công bị thương được, không kịp nghĩ nhiều liền động thân chắn phía trước sư công.

“Xoạt” một tiếng, bảo kiếm đã đâm thủng bờ vai của hấn

“Hiên nhi.” Thiên Sơn lão nhân lập tức đỡ lấy hấn, vung tay lên thân thể của Vô Tình sư thái liền nhanh chóng lui lại sau mấy bước mới đứng vững.

“Sư phụ người không sao chứ.” Đê tử phía sau đỡ lấy nàng.

“Không có việc gì.” Vô Tình sư thái hất các nàng ra.

“Hiên, người thế nào?” Vân Phi Tuyết khẩn trương chạy tới mang theo quan tâm.

“Sư huynh người thế nào?” Long Phi cũng lo lắng đi qua.

“Ta không sao không cần lo lắng.” Tiêu Nam Hiên lấy tay rút bảo kiếm ra, Long Phi nhanh chóng rắc kim sang được lên cho hấn, Vân Phi Tuyết lại giúp hấn băng bó.

“Hiên nhi, sư công là tự nguyện chịu một kiếm của nàng, để cho nàng xóa bỏ được oán khí trong lòng mấy năm nay, để cho sự tình có thể kết thúc tốt đẹp.” Thiên Sơn lão nhân nói, bọn họ hấn cũng nhìn ra được vậy tại sao lại thay hấn ngăn trở một kiếm này.

“Ta biết sư công, nhưng mà sư công ta không thể để cho người bị thương được.” Tiêu Nam Hiên cúi đầu.

“Ha ha ha ha.” Vô Tình sư thái ở một bên đột nhiên cuồng tiếu, giống như là nghe được một câu chuyện buồn cười, “Tức cười, tự nguyện chịu của ta một kiếm, được, vậy người liền chịu chết đi.”

Nàng trong tay cầm lấy bảo kiếm lại một lần nữa hướng về phía Thiên Sơn lão nhân đâm tới.

Hấn vẫn như trước không hề nhúc nhích mà đứng ở nơi đó.

Thời điểm bảo kiếm chạm đến quần áo của Thiên Sơn lão nhân chợt dừng lại.

“Mấy chục năm oán hận sẽ không để cho người chịu một kiếm rồi cảm thấy yên tâm thoải mái nhẹ nhàng như vậy đâu. Ta muốn cho người giống ta thống khổ cả đời.” Vô Tình sư thái oán hận nói xong, bảo kiếm đột nhiên vòng sang một hướng khác, hướng về Vân Phi Tuyết mà đi.

Vân Phi Tuyết kinh ngạc đứng ở nơi đó, nàng không thể tin được cũng không thể tưởng tượng được sư phụ thế nhưng lại muốn giết nàng.

“Phi Tuyết tránh đi.” Tiêu Nam Hiên một phen đẩy nàng ra lại dùng thân thể chính mình hứng chịu, ai biết Long Phi ở một bên lại bay nhanh đến đỡ lấy hấn ra

“Phốc.” Thời điểm bảo kiếm đâm vào ngực Long Phi phun ra một ngụm lớn máu tươi.

“Long Phi.” Tiêu Nam Hiên lập tức ôm lấy thân thể đang muốn ngã xuống của hấn.

“Long Phi người thế nào rồi? Có nặng lắm không?” Vân Phi Tuyết nhìn ngực hấn không ngừng chảy ra máu tươi cảm thấy có chút bối rối, “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

“Phi nhi.” Thiên Sơn lão nhân từng bước vượt qua, tay đặt ở sau lưng truyền nội lực cho hấn.

“Sư công không cần lãng phí công lực.” Long Phi nói với hấn, ngữ khí cũng vẫn thoải mái như vậy.

“Phi nhi cố chống đỡ.” Thiên Sơn lão nhân chậm rãi thu hồi tay, nếu có thể sử dụng công lực cứu mạng của hấn trở về, hấn sẽ không chút do dự đem công lực mấy chục năm này đều truyền cho hấn.

“Long Phi ta sẽ cứu sống người, chúng ta đi tìm đại phu.” Tiêu Nam Hiên nói xong muốn ôm hấn dậy, không thể để cho hấn ta chết được, hấn đã muốn nợ hấn ta quá nhiều rồi.

“Sư huynh hãy nghe ta nói.” Long Phi ngăn cản, trên mặt hấn mang nụ cười thoải mái mà từ trước đến nay chưa từng có, chậm rãi vươn tay tháo xuống mặt nạ màu bạc trên mặt

203. Chương 203: Để Hắc Trọng Sinh

Long Phi vươn tay hướng lên trên mặt hắc: “Sư huynh người còn nhớ không? Đã từng không biết bao nhiêu lần ta muốn nằm ở trong lòng người nhìn người như vậy, hôm nay rốt cục đã được thực hiện rồi, ta đã thực thỏa mãn rồi.”

“Long Phi không cần nói nữa, để cho ta mang người đi tìm đại phu, chờ người khỏe lại ta sẽ cứ như vậy ôm người có được không?” Tiêu Nam Hiên lại muốn ôm lấy hắc.

“Không cần, sư huynh, chỉ cần lúc này đây là đủ rồi, để cho như ta cứ như vậy nằm ở trong lòng người, ta vốn không có gì phải tiếc nuối rồi.” Long Phi lắc đầu, chỉ cần để cho hắc lẳng lẳng nằm trong lòng của hắc chết đi, cuộc đời này của hắc đã đủ rồi.

“Long Phi.” Tiêu Nam Hiên nghẹn ngào, hắc không biết hắc còn có thể nói gì sau đó nữa?

Vân Phi Tuyết chỉ đứng ở một bên, trong mắt đã đọng đầy nước mắt nhưng mà nàng biết không thể đi quấy rầy bọn họ.

“Sư huynh ta thường thường nghĩ nếu không có thành kiến thế tục thì người có thể đón nhận ta hay không?” Long Phi nhìn hắc, vấn đề này hắc đã từng hỏi qua chính mình cả trăm ngàn lần.

“Sẽ, ta sẽ.” Tiêu Nam Hiên không chút do dự trả lời.

Long Phi đột nhiên cười khẽ, “Sư huynh tuy rằng biết người gạt ta nhưng mà ta cũng thực vui vẻ.” Lời còn chưa dứt một ngụm máu tươi lại phun ra.

“Long Phi không cần nói nữa, ta mang người đi tìm đại phu.” Tiêu Nam Tiên trong mắt đều là bối rối.

“Sư huynh không cần đâu, có thể chết trong lòng người, so với còn sống ta càng cảm thấy hạnh phúc.” Long Phi mang theo vẻ mặt thỏa mãn, nhìn về khảm trường trên mặt hắc, nguyên lai sư huynh không phải đối với hắc không có cảm tình, nguyên lai sư huynh vẫn rất để ý hắc, có điều này vậy là đủ rồi, hắc còn cầu mong điều gì nữa chứ.

“Không, Long Phi, ta không cho người chết, ta muốn người còn sống.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí bá đạo mang theo mệnh lệnh.

Long phi lại chính là mỉm cười, xoay đầu chuyển hướng về phía Vân Phi tuyết hướng nàng vẫy tay.

“Long Phi.” Vân Phi Tuyết nghẹn ngào, nước mắt ẩn chứa trong mắt không chịu không chế mà rơi xuống, từng hạt rơi xuống dưới, ngồi xổm xuống bên người hắc.

“Phi Tuyết, người biết không? Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người ta đã thích người rồi, thích của người kiên cường, thích của người không sợ.” Long Phi nhìn nàng, chỉ là chính mình cũng không có yêu thương nàng.

“Phải, ta biết, ta cũng thích người.” Vân Phi Tuyết cầm tay hắc, trong mắt chứa đầy nước mắt nhưng trên mặt vẫn cứng rắn, ngoại trừ một chút ý cười, nàng vẫn thiết tình xem hắc là bằng hữu, thực lòng là bằng hữu.

“Nhưng mà ta yêu nhất vẫn là sư huynh, người biết không? Ta rất ghen tị với người, lần kia ta thật sự là muốn giết người, Phi tuyết tha thứ cho sự ích kỷ của ta.”

“Ta biết ta không trách người.” Nước mắt của nàng chảy càng lúc càng dữ.

“Vậy là tốt rồi, Phi Tuyết đáp ứng ta, thay ta hảo hảo thương hắc, hảo hảo chiếu cố hắc, nhất định phải làm cho hắc hạnh phúc.” Trong lời nói của Long Phi mang theo thỉnh cầu.

“Không, Long Phi, người muốn thì chính mình đi mà hảo hảo thương hắc, chiếu cố hắc.”

Long Phi trên mặt lại mang theo tươi cười, lấy tay chậm rãi kéo tay của bọn họ sau đó đặt ở cùng nhau, “Sư huynh, Phi Tuyết chúc các người...hạnh...phúc.”

Bàn tay đang nắm chặt tay bọn họ, đột nhiên chậm rãi rơi xuống, đầu cũng chậm rãi hạ xuống, lại mang theo vẻ mặt tươi cười thản nhiên mà hạnh phúc, an tường như vậy.

“Long Phi.” Tiếng gọi thê thảm tuyệt vọng vang vọng khắp sơn cốc này.

Tiêu Nam Hiên thống khổ ngửa mặt lên trời thét dài, nơi khóe mắt nước mắt chảy xuống từng giọt rơi xuống trên gương mặt của Long Phi.

Thiên Sơn lão nhân thống khổ nhắm mắt, lại đột nhiên sắc bén mang theo bi ai thống khổ bắn về phía Vô Tình sư thái, âm thanh chất vấn nói: “Đây là kết quả ngươi muốn sao? Đây là trả thù ngươi muốn sao? Ngươi làm được rồi đấy, thế này so với giết ta càng làm cho ta thống khổ hơn, hiện tại ngươi vừa lòng rồi chứ.”

Vô Tình sư thái thân thể loạng choạng lui lại phía sau mấy bước, “Đây là kết quả nàng muốn, đây là nàng trả thù nàng muốn, nhưng là vì sao? Trả thù hấn rồi nhưng nàng không vui vẻ cũng không có được giải thoát giống như trong tưởng tượng, mà cảm giác chính là bị ai trống rỗng thê lương.”

Vân Phi Tuyết đột nhiên cầm tay Long Phi, quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên thiên không, trên mặt tràn đầy nước mắt mang theo thành tâm cầu nguyện: “Ta khẩn cầu trời cao cho Long Phi một cơ hội trọng sinh để cho hấn xuyên qua đến ngàn năm sau có được một tình yêu không giống như vậy.”

Một đạo hào quang đột nhiên từ trên bầu trời chiếu xuống trên người Long Phi trong giây lát rồi biến mất.

“Hiên, hấn trọng sinh rồi, hấn được tái sinh rồi.” Vân Phi Tuyết trên mặt mang theo kinh hỉ vừa khóc vừa cười.

“Hấn trọng sinh rồi.” Tiêu Nam Hiên thống khổ trong mắt hiện lên một tia hào quang lập tức nghĩ lại nói: “Ngươi là nói hấn cùng ngươi giống nhau.”

“Ân.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, “an bài như vậy đối với hấn cũng không phải là một chuyện không tốt, hấn cũng sẽ có được một tình yêu bất đồng như vậy.”

“Tiêu Nam Hiên chậm rãi buông thân thể hấn, biết hấn cuối cùng vẫn còn sống, cũng là một loại an ủi.

Vân Phi Tuyết đứng dậy cước bộ nặng nề đi từng bước đến trước Vô Tình sư thái, lòng của nàng rất lạnh đã không còn độ ấm.

“Tuyệt nhi.” Vô Tình sư thái kêu một tiếng, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng sắc mặt lạnh như băng như thế.

“Sư phụ.” Trong tiếng ‘sư phụ’ này của Vân Phi Tuyết có vô hạn bi ai, “ta chưa từng trách ngươi luôn luôn lợi dụng ta, nhưng mà ta thật không ngờ ngươi vì cừ hận của chính mình, vì trả thù sư công, thanh kiếm trong tay cứ nhiên muốn giết ta, chẳng lẽ ngươi đối với ta thật sự không có một chút tình thầy trò nào sao?”

“Tuyệt nhi, không phải, ta biết bọn họ sẽ cứu ngươi.” Vô Tình sư thái nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt nàng, thật sự không nghĩ muốn giết nàng nhưng mà nàng quả thật là muốn giết bọn họ, làm cho Thiên Sơn lão nhân thống khổ.

“Vậy sư phụ lại lợi dụng ta.” Vân Phi Tuyết bi ai cười lạnh, nói một chữ một vạn phần tuyệt tình: “Sư phụ đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi một tiếng ‘sư phụ’, từ giờ trở đi ngươi không còn là sư phụ của ta nữa, ta không có sư phụ tuyệt tình như vậy, ta với ngươi không còn quan hệ gì nữa.”

Nói xong đầu cũng quay lại mà bước đi đến bên cạnh Tiêu Nam Hiên, cùng hấn nâng thân thể của Long Phi dậy, một bên mắt mang theo nước mắt nói với Thiên Sơn lão nhân: “Sư công chúng ta trở về thôi.”

204. Chương 204: Mất Đi Cánh Tay

Vô Tình sư thái thân mình chấn động, nàng hận suốt mấy chục năm để rồi hôm nay rốt cục đã trả thù hấn được rồi, nhưng vì cái gì lại có kết cục như vậy? Nàng sai lầm rồi sao? Không nên để xảy ra như vậy.

“Hiên, chúng ta mang Long Phi trở về nhà đi.” Vân Phi Tuyết nói xong nâng thân thể hấn dậy.

Tiêu Nam Hiên đột nhiên xoay người cầm lấy bảo kiếm ở một bên, về mặt phần nộ hướng về phía Vô Tình sư thái đậm tối, hấn nên vì Long Phi báo thù, hấn không thể để cho Long Phi cứ n vô tội mà chết đi như vậy được.

Vân Phi Tuyết kinh hãi nhìn hấn, căn bản không kịp ngăn cản.

Vô Tình sư thái kiễng mũi chân một chút, thân thể liền bay lên trời, tránh thoát một kích trí mạng của hấn.

Tiêu Nma Hiên lại không cho nàng có chút cơ hội để thở nào, kiếm trong tay lại đâm tới.

Đối với từng chiêu đều bức người của hấn, Vô Tình sư thái ánh mắt cũng lạnh lùng ngoan độc ra tay lấy mạng, võ công của nàng còn hơn Tiêu Nam Hiên một bậc nhưng mà lúc này, trong con ngươi đen của hấn đã biến thành màu đỏ khát máu, dùng hết công lực suốt đời chỉ vì muốn giết nàng.

Chiêu chiêu hung ác, chiêu chiêu đoạt mệnh khiến Vô Tình sư thái cũng bị chọc giận, chiêu thức trong tay cũng đột nhiên biến đổi, ‘đây chính là chính hấn muốn muốn chết’ xuống tay cũng không lưu tình chút nào.

“Leng keng..” Kiếm trong tay Tiêu Nam Hiên rơi xuống trên mặt đất, chưởng lực của nàng hướng thẳng đến trước ngực hấn.

“Cẩn thận.” Vân Phi Tuyết lo lắng hét lên, không chút suy nghĩ thân thể đã bay tới liền ngăn cản.

Thiên Sơn lão nhân bên cạnh lại cực nhanh chưởng lên phía trước nàng, hai người nội lực thâm hậu đánh cùng một chỗ nhất thời phát ra một tiếng vang trời long đất lở, bên cạnh cát bay đá văng làm ọi người không mở mắt ra được, nội lực đẩy lùi lui về phía sau vài bước.

“Phốc.” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Vô Tình sư thái phụt ra, thân thể cấp tốc lui lại phía sau.

“Sư phụ.” Đệ tử phía sau vội vàng tiếp được nàng.

Còn chưa có phục hồi lại tinh thần, Thiên Sơn lão nhân đã dùng chân đá lên, thanh bảo kiếm liền hướng về phía Vô tình sư thái mà đến.

Mọi người chỉ kinh ngạc nhìn hấn đột nhiên thay đổi, đều không kịp phản ứng.

Vô Tình sư thái cũng kinh ngạc đứng đó, động cũng không động, ‘hấn muốn giết nàng sao?’

Mọi người chỉ nghe thấy ‘răng rắc’ một tiếng, đã thấy một cánh tay máu chảy đầm đìa dừng ở trước mặt.. Những đệ tử Vô Tình cốc nhất gan bị dọa thét lên chói tai.

Vân Phi Tuyết nhìn Vô Tình sư thái bỏ vai mất đi cánh tay trái, kinh ngạc đứng ở nơi đó, nàng không nghĩ là sư công sẽ ra tay.

Hận ý trong mắt Tiêu Nam Hiên vẫn khó tiêu, không nghĩ tới sư phụ lại giữ lại cho nàng một mạng.

“Ngươi..” Vô Tình sư thái lại không thể tin được, hấn cư nhiên chặt đứt một cái cánh tay của nàng, thân thể có chút lay động, vừa rồi bị trọng thương, hiện tại lại mất quá nhiều máu, vội vàng lấy tay điểm huyết trên vai trái.

“Vô Tình sư thái, một cái cánh tay này là nợ tính mệnh Phi nhi, ta không giết ngươi là vì không muốn ân oán của chúng ta cứ tiếp tục kéo dài, từ nay về sau ân oán của chúng ta xóa bỏ, nếu như ngươi lại vi phạm Thiên Sơn ta tuyệt đối không thủ hạ lưu tình, Thiên Sơn lão nhân nói xong ném bảo kiếm trong tay xuống, trong mắt tràn đầy đau xót.

“Ha ha ha ha.” Vô Tình sư thái lại đột nhiên cuồng tiếu, trong mắt đột nhiên rơi xuống vài giọt nước mắt, tựa hồ mất đi trụ cột của sinh mệnh, ngồi dưới đất thảm than : “nếu ngươi sớm tuyệt tình như vậy thì ta đã sớm chết tâm, có lẽ sẽ không hận ngươi cho tới tận hôm nay. Như vậy hết thấy những chuyện ngày hôm nay sẽ không sẽ phát sinh, nhưng tất cả đều đã chậm.”

Thiên Sơn lão nhân xoay người lại đi về phía sau, nàng nói rất đúng, là do hấn không kiên quyết, là do hấn nhân từ, mới có thể làm cho Phi nhi gặp bất trắc.

“Đứng lại, ngươi làm bị thương sư phụ, chúng ta nên vì sư phụ báo thù.” Đệ tử Vô tình cốc đột nhiên rút kiếm, cùng nhau chỉ về phía hấn.

Thiên Sơn lão nhân xoay người sang chỗ khác, ánh mắt quét về phía các nàng.

Các nàng thân thể run lên, một nữ tử trong đó đột nhiên đối với Vân Phi tTuyệt hô: “Tuyệt nhi, võ công của người đều là sư phụ truyền thụ, hiện tại là lúc người báo ân, lại đây cùng chúng ta thay sư phụ báo thù.”

Vân Phi Tuyệt lại chỉ hừ lạnh một chút nói: “Ta đã nói qua rồi, ta cùng nàng không có quan hệ gì, báo thù ? Long Phi đã chết ta nên tìm ai báo thù?” Tuy rằng cánh tay sư phụ bị chặt bỏ, nàng cũng không phải thờ ơ, nhưng tính mệnh của Long Phi so sánh với cánh tay của nàng thì có tính là gì?

Nữ tử sắc mặt đột nhiên khó coi, hướng về phía người bên cạnh hô: “Nàng có thể đã phản bội chúng ta, không thể báo thù cho sư phụ, giết nàng.”

Hơn mười thanh kiếm nhất thời cùng nhau hướng về phía trên người Thiên Sơn lão nhân mà đâm tới

“Dừng tay.” Vô Tình sư thái đột nhiên gọi các nàng lại.

“Sư phụ.” Các nàng dừng lại quay đầu nhìn nàng.

“Đê cho bọn họ đi đi.” Vô Tình sư thái phân phó, các nàng sao lại ngăn được hần chứ.

Nghe được mệnh lệnh của sư phụ, các nàng lúc này mới do dự một chút rồi thu hồi bảo kiếm.

Thiên Sơn lão nhân mãi cho đến khi đi đến bên người Long Phi ôm lấy thân thể hần : “Hiên nhi, Phi Tuyệt chúng ta đi.” Vừa dứt lời liền thi triển khinh công bay xuống núi.

Vân Phi Tuyệt quay đầu liếc mắt nhìn Vô Tình sư thái một cái rồi cũng kiên quyết dứt khoát quay đầu cùng Tiêu Nam Hiên thi triển khinh công tháp tùng sư công mà đi.

“Phốc.” một ngụm máu tươi lại từ trong miệng Vô Tình sư thái phun ra.

“Sư phụ.” Đệ tử ở một bên vội vàng đỡ lấy nàng.

“Diu ta hồi cốc.” Vô Tình sư thái cố gắng giữ vững thần trí phân phó nói, chỉ có chính nàng biết đã bị thương nghiêm trọng, chỉ sợ cả đời này đều không thể khôi phục được.

“Da.” Đệ tử vội vàng nâng nàng dậy hướng Vô Tình cốc đi đến.

[Phóng viên một bên lau nước mắt một bên phỏng vấn nói: “Long Phi người thấy chính mình chết có oan không?”

Long phi cười cười lắc đầu: “Sẽ không, ta thấy thực hạnh phúc, biết rõ loại tình yêu này không có kết quả, còn sống làm sao có thể không phải đối diện với một loại tra tấn chính mình, có thể chết ở trong lòng người yêu, với ta mà nói hẳn là một loại hạnh phúc [cười lớn] sớm chết sớm siêu thoát đầu thai, nói không chừng kiếp sau ông trời sẽ bồi thường cho ta, huống chi chuyện xưa này từ đầu tới cuối ta đều chịu áp lực , hiện tại rốt cục cũng giải thoát rồi.

Phóng viên cũng cười: “Nhìn thấy người nghĩ thoáng như vậy, chúng ta cũng có thể chúc phúc người rồi.”]

205. Chương 205: Không Cần Đánh Thức Hần

Ma quân mang theo đệ tử Thiên Sơn chờ ở dưới chân Thiên Sơn, rất xa đã thấy một chiếc xe ngựa chạy vội lại đây đứng ở trước mặt bọn họ .

“Sư phụ.” Ma quân đi qua, hiện tại hần còn không dám tin tưởng tin tức Long Phi đã chết trên thư bỏ câu đưa đến.

“Đệ tử tham kiến sư tôn.” Đệ tử Thiên Sơn cũng hiểu lẽ nói.

“Đều đứng lên.” Thiên Sơn lão nhân vung tay lên, trên mặt bi ai trầm trọng.

“Sư phụ.” Tiêu Nam Hiên cùng Vân Phi Tuyệt cũng đi tới, đồng dạng mang theo đau xót.

“Hiên nhi.” Ma quân nhìn vào trên xe ngựa, hắn không dám gọi tên Phi nhi , Phi nhi thật sự đã rời xa hắn rồi sao?

Tiêu Nam Hiên yên lặng xoay người ôm thân thể Long Phi ra, tươi cười trên gương mặt hắn vẫn như trước, trên người sớm đã thay đổi bộ y phục màu trắng không nhiễm một hạt bụi mà hắn yêu nhất .

“Phi nhi.” Ma quân thanh âm có chút run run thống khổ nhắm mắt lại.

Vân Phi Tuyết hốc mắt lại nóng lên, nước mắt lại không kiềm được rơi xuống dưới.

“Quay về thiên sơn.” Ma quân xoay người sang chỗ khác, trong đôi mắt luôn luôn lãnh khốc đã phủ đầy một tầng mờ mịt, việc bọn họ có thể làm chính là an táng hắn thật tốt.

Đoàn người cước bộ nặng nề lặng ngắt như tờ đi theo phía sau Tiêu Nam Hiên, hướng phía trước mà đi.

Trong phòng Thiên thượng.

“Triệt nhi ta vừa mới nghe nói nguyên nhân sư công mang theo người đi xuống núi nguyên lai là đón cha cùng nương, chúng ta cũng đi được không?” Điệp nhi cùng Bình nhi lập tức xông vào hưng phấn nói.

“Kêu thúc thúc.” Triệt nhi nhìn các nàng sửa lại lời nói cho đúng.

“Thúc thúc thì thúc thúc, chúng ta cũng đi đón bọn họ được không?” Điệp nhi cùng Bình nhi rất nhanh sửa miệng, ai bảo là các nàng có chuyện đi cầu hắc cơ chứ, nếu các nàng biết đường thì sẽ không tìm đến hắc rồi.

“Các người xác định là hoàng huynh cùng hoàng tẩu về đến chứ?” Triệt nhi cũng có chút động tâm, hắc cũng nghĩ như các nàng.

“Ân ân ân.” Các nàng vội vàng gật đầu.

Triệt nhi ánh mắt chuyển động một chút, hoàng huynh bọn họ đã trở lại nhưng mà sư phụ vì cái gì không nói cho hắc chứ? Thật sự là tò mò quá.

“Thúc thúc nhanh lên, chúng ta đi thôi, chúng ta rất nhớ mẹ mẹ?” Điệp nhi cùng Bình nhi thúc giục rõ ràng, giữ chặt cánh tay hắc kéo ra bên ngoài.

“Không cần kéo, ta tự đi được rồi.” Triệt nhi rút tay của mình về, hắc lại càng muốn đi.

Thân ảnh của ba người vừa ra khỏi sân đã bị hai đệ tử Thiên Sơn ngăn lại nói: “Các người không thể đi ra.”

“Chúng ta sao lại không thể đi ra?” Triệt nhi hỏi lại hắc.

“Chính là sư phụ mệnh lệnh cho các người ở nơi này.” Đệ tử hồi đáp.

“Sư phụ hạ lệnh này lúc nào, ta sao lại không biết?” Triệt nhi trừng mắt hắc.

“Buổi sáng hôm nay.” Đệ tử hồi đáp như thế.

“Vì cái gì? Có phải hay không xảy ra chuyện gì?” Triệt nhi cau mày, sư phụ từ trước cho tới bây giờ đều không có hạn chế qua tự do của hắc, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Đệ tử này cũng không biết, chỉ là nghe theo mệnh lệnh sư phụ. Đệ tử canh giữ ở nơi này sẽ không lộ ra miệng một chút nào về chuyện sư phụ đề nghị chuyện quan trọng hơn nữa là không thể để cho hắc biết.

Thấy bọn họ tựa hồ không chịu tránh ra, Bình nhi cùng Điệp nhi liếc mắt nhìn nhau trao cái nhìn, đồng thời xuất thủ điểm huyệt bọn họ, sau đó vỗ tay một cái nói: “Giải quyết xong rồi, quả là sướng khoái, chúng ta đi thôi.”

Ba thân ảnh hướng phía dưới núi mà chạy, ở phía xa xa đã thấy được người ở phía dưới.

“Mẹ, mẹ!!!” Điệp nhi cùng Bình nhi liếc mắt một cái đã thấy được Vân Phi Tuyết, liền giang hai tay cao hứng xông đến.

“Điệp nhi, Bình nhi.” Nàng lập tức ôm lấy các nàng, không biết vì sao chỉ là nước mắt không kiềm được.

“Mẹ! người sao lại khóc? Ai khi dễ người.” Điệp nhi cùng Bình nhi lấy tay lau nước mắt nàng.

Vân Phi Tuyết lắc đầu, các nàng kỳ quái nhìn nàng, nhìn đến người bên cạnh cũng cảm giác được không khí không đúng, liền hiểu biết đứng ở một bên, không nói một lời.

Bọn họ đột nhiên đến làm cho tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

“Sư phụ, để ta cho người dẫn Triệt nhi rời đi.” Ma quân nói, còn hai tiểu cô nương này hẳn không thực lo lắng lắm, dù sao các nàng cùng Long Phi không có cảm tình nhưng còn Triệt nhi thì không giống vậy.

“Thôi, hẳn đã đến đây rồi thì dù sao cũng phải cho hẳn biết.” Thiên thượng lão nhân lắc đầu, Triệt nhi đã không còn là tiểu hài tử nữa rồi.

Triệt nhi nhìn hoàng huynh ôm Long Phi, chậm rãi đi từng bước một qua, ánh mắt nho nhỏ đều mang theo sợ hãi cùng hoảng sợ bất an.

“Triệt nhi.” Tiêu Nam Hiên thống khổ nhìn hẳn.

Triệt nhi đi đến bên người hẳn, lấy tay sờ sờ gương mặt của Long Phi, lau đi nước mắt đang chảy, lại đột nhiên cười nói: “Hoàng huynh, sư huynh rất lừa a, cố ý giả bộ ngủ để cho người phải ôm.”

Nghe hẳn nói như vậy, nước mắt của mọi người lại nhịn không rơi xuống.

Tiêu Nam Hiên trong mắt đọng đầy nước mắt, “ Phải, hẳn thực lừa, cố ý giả bộ ngủ. Nếu hẳn thật sự giả bộ ngủ thì thật tốt.”

“Hoàng huynh, sư huynh nhất định là mệt chết rồi, ta không cần đánh thức hẳn được không?” Triệt nhi không ngừng lau đi từng giọt nước mắt lớn, hẳn sớm đã hiểu được chết là có ý nghĩa gì.

“Được, chúng ta không lay tỉnh hẳn.” Tiêu Nam Hiên cường chế nội tâm đau xót, hẳn càng biết bi thống của Triệt nhi lúc này.

“Các người gạt người, thúc thúc rõ ràng đã chết, vì sao lại nói hẳn đang ngủ?” Điệp nhi đột nhiên mở miệng nói, làm cho Vân Phi Tuyết cũng không kịp ngăn cản.

Triệt nhi lập tức quay đầu oán hận nhìn nàng, lớn tiếng quát: “Câm miệng, sư huynh không có chết hẳn chỉ là đang ngủ.”

“Oa...” Điệp nhi bị hẳn rống mà sững sốt, sau đó lập tức bị dọa khóc lớn lên.

Một bên Bình nhi thấy nàng khóc lập tức quát lại: “Người mới câm miệng, hẳn chính là đã chết.”

“Điệp nhi, Bình nhi câm miệng.” Vân Phi Tuyết bất chấp mà mắng các nàng, nàng không thể để cho các nàng tiếp tục kích thích Triệt nhi nữa, nàng biết Triệt nhi đối với cái chết rất miễn cưỡng.

Nhìn thấy mù mù lần đầu tiên hung dữ với chính mình như vậy, Điệp nhi cùng Bình nhi lập tức ủy khuất khóc lớn, nước mắt lưng tròng nhìn nàng hỏi: “Mẹ à chúng ta nói sai rồi sao?”

206. Chương 206: Nguyện Vọng Tốt Đẹp

Vân Phi Tuyết cắn môi đau lòng nhìn các nàng, các nàng cũng không nói gì sai, chính là nàng nên giải thích như thế nào?

Thiên Sơn lão nhân lúc này lại đi tới vuốt đầu các nàng nói: “Hài tử, các người nói đúng. Sai là người lớn bọn họ không muốn chấp nhận sự thật mà thôi.”

Điệp nhi cùng Bình nhi xoay chuyển ánh mắt nhìn xem lão gia gia mặt mũi hiền lành trước mắt này rồi lại nhìn mẹ.

Vân Phi Tuyết gật gật đầu, đứa nhỏ đúng là chân thật nhất, tương phản với bọn họ.

Thiên Sơn lão nhân xoay người đi và phía Triệt nhi, còn thật sự nhìn hấn nói: “Triệt nhi, sư công cũng thương tâm bi thống giống ngươi nhưng sư thúc đã ra đi, chúng ta cũng nên chấp nhận sự thật này biết không?”

“Sư công.” Triệt nhi bỏ nhào vào trong lòng hấn, cất tiếng khóc lớn, bi thống cố nén đều lập tức phá vỡ mà trào ra.

“Đứa nhỏ, khóc đi, khóc ra là tốt rồi.” Thiên Sơn lão nhân ôm hấn, biết hấn từ nhỏ đã ở cùng Long Phi, cảm tình rất tốt, trong chốc lát cũng không thể chấp nhận sự thật này.

“Sư công, sư huynh vì cái gì phải chết? Vì cái gì? Ta không muốn hấn rời đi ta.” Triệt nhi khóc chất vấn, hấn nghĩ không ra, bởi vì sao phải chết?

“Đứa nhỏ, mọi người đều sẽ chết, điều chúng ta phải học chính là坦然 đối mặt, sư huynh nhất định không hy vọng nhìn thấy bộ dạng này của ngươi, hấn nhất định hy vọng ngươi kiên cường. Thiên Sơn lão nhân trong mắt cũng hàm chứa nước mắt dạt tay hấn.

Triệt nhi nghẹn ngào yên lặng cùng hấn đi tới, hấn biết điều này, hấn biết nhưng chính là hấn không rõ vì cái gì những người yêu hấn đều rời đi hấn.

Phía sau núi Thiên Sơn.

Tiêu Nam Hiền đem Long Phi nhẹ nhàng đặt ở mộ quan, dùng tay giúp hấn sửa sang lại quần áo có chút hỗn độn cho tốt.

Thiên Sơn lão nhân, Ma quân cùng Vân Phi Tuyết, Triệt nhi đứng ở một bên cùng với đệ tử Thiên Sơn vây quanh hấn tạo thành một vòng tròn.

Ma quân phân phó nói: “Phong quan.”

“Dạ, sư phụ.” Một bên đệ tử cầm lấy nắp quan bên cạnh đi lên.

“Không cần.” Triệt nhi đột nhiên xông đến nhìn Long Phi nằm ở nơi đó, lệ lạch cạch lạch cạch từng giọt từng giọt rơi xuống, hấn biết quan tài hạ xuống thì cả đời này hấn cũng không thấy được sư huynh nữa rồi.

“Triệt nhi đừng khóc ngươi còn có ta.” Vân Phi Tuyết đi qua, đau lòng đem hấn ôm ở trong lòng mình.

“Hoàng tẩu.” Triệt nhi nhào vào trong lòng nàng, khóc không ngừng.

“Ta biết, ta hiểu được.” Vân Phi Tuyết nhẹ nhàng vỗ hấn, nàng sao lại không biết đau đớn trong lòng hấn chứ.

Quan tài phong kín xong, trong nháy mắt Tiêu Nam Hiền nhìn thấy Long Phi trước mắt đã biến mất, gương mặt thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt nơi khóe mắt lặng yên chảy xuống.

Vân Phi Tuyết nhẹ nhàng chậm rãi đi đến bên người hấn, vươn tay cầm lấy bàn tay lạnh như băng của hấn, điều duy nhất hiện tại nàng có thể làm cho hấn chính là an ủi cùng duy trì.

Bóng đêm buông xuống.

Chờ Diệp nhi, Bình nhi cùng Triệt nhi đều đã ngủ say, Vân Phi Tuyết mới trở lại phòng, đã thấy trong phòng không có một bóng người, không cần nghĩ nàng cũng biết hấn đi đâu?

Đạp ánh trăng nàng đi đến thật xa phía sau núi, đã nhìn thấy Tiêu Nam Hiền ngồi ở trước mộ Long Phi một mình uống rượu, thân ảnh cô độc cứ như vậy thê lương, khiến cho lòng của nàng một trận đau đớn.

Bất đắc dĩ than nhẹ đi đến bên cạnh hấn ngồi xuống, nàng biết điều hấn cần chính là nàng yên lặng làm bạn.

“Nhiều năm như vậy ta đã có thói quen hấn ở bên cạnh, cho dù biết có một ngày có lẽ hấn sẽ rời đi nhưng mà ta vạn lần không nghĩ qua hấn sẽ lấy phương thức này rời đi, hấn là đang trừng phạt ta, trách ta sao? Trừng phạt ta không thể chấp nhận hấn.” Hấn đột nhiên mở miệng trên người tản ra hơi rượu nồng đậm nhưng không có một tia men say.

“Không, hấn không có trừng phạt người, hấn là giải thoát chính mình, hấn đi như vậy an tường, như vậy không hối hận, như vậy tiêu sái, hấn nhất định không muốn nhìn thấy người tự trách mình như vậy, hối hận như vậy đâu, Hiên, Long Phi đi rồi chúng ta vì sao không để cho hấn đi tìm kiếm hạnh phúc của chính mình, để cho hấn sống ở trong lòng chúng ta. Vân Phi Tuyết ôm lấy hấn, thân thể phát ra bi thống, nhìn thấy hấn đau lòng, lòng của nàng càng đau.

“Nhưng mà ta không thể cứ như vậy lừa mình dối người, thuyết phục chính mình.” Hấn ngữ khí đều là thống khổ, hấn không phải Triệt nhi, không phải tiểu hài tử, chết chính là chết.

“Hiên, người có biết ta là như thế nào đi vào bên cạnh người không?” Vân Phi Tuyết đột nhiên nói sang chuyện khác, nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Nam Hiên sững sốt, nàng chưa từng nói qua, dường như hấn cũng chưa từng hỏi qua.

“Ở thế giới kia, ta là bị người khác dùng thương đánh chết, một khắc kia khi thân thể ngã xuống, ta có thể nghe được tiếng la bi thống của đồng đội, nhưng mà ai cũng thật không ngờ linh hồn của ta lại một lần nữa còn được hội ngộ với người, làm cho ta hạnh phúc như thế, ông trời đều có thể nhân từ đối đãi với ta như thế, thì vì sao không thể đối đãi với Long Phi như vậy, có lẽ đây là ông trời cho hấn một cơ hội khác, một lần nữa để cho hấn đi tìm kiếm hạnh phúc thuộc về chính mình. Vân Phi Tuyết ánh mắt nhìn hấn cho dù không có, nàng cũng tình nguyện ôm hy vọng như vậy, bởi vì tại sao lại không cho chính mình hy vọng.

Tiêu Nam Hiên ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng thật lâu mới thốt ra tiếng: “Sẽ sao?”

“Vì sao lại không? Ta không phải là xuyên qua nghìn năm đến bên cạnh người.” Vân Phi Tuyết đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, nàng nguyện ý tin tưởng Long Phi sẽ đi tìm kiếm hạnh phúc của chính mình, chẳng sợ đây là hy vọng xa vời của nàng.

“Hấn sẽ hạnh phúc sao?” Tiêu Nam Hiên dõi theo mộ bia của hấn, phải, ông trời nhất định sẽ cho hấn hạnh phúc.

“Ân, hấn sẽ.” Vân Phi Tuyết dùng sức dích gật gật đầu, tựa vào trước ngực hấn, “Hấn nhất định sẽ hạnh phúc, cho nên hấn mới để cho ta thay hấn đến yêu người. Hiên, cho ta cơ hội để ta thay hấn hảo hảo yêu người, ta nhất định so với hấn càng yêu người.”

Hấn lập tức ôm chặt nàng, “Tiêu Nam Hiên ta có tài đức gì, mà có thể được các người thiết tình yêu ta như thế.” Cuộc đời này đã không uống rồi, hấn không còn cầu mong gì nữa.

Vân Phi Tuyết hàm chứa lệ quang, trong hai tròng mắt mang theo mỉm cười nhìn lên bầu trời cao, ‘Long Phi, người yên tâm ta sẽ dùng chính mạng sống của mình để thương hấn, làm cho hấn hạnh phúc khoái hoạt, đây là nguyện vọng của người và cũng là nguyện vọng của ta, ta sẽ thực hiện nó đến cùng.’

207. Chương 207: Hạnh Phúc Của Bọn Họ

Ba ngày sau Tiêu Nam Hiên cùng Vân Phi Tuyết mang theo Triệt nhi, Diệp nhi, Bình nhi, mấy người báỉ biệt sư công, sư phụ hồi vương phủ.

Dọc theo đường đi, mọi người đều có tâm tình nặng nề, khó mà tươi cười được, nếu không có phát sinh ngoài ý muốn thì hiện tại Long Phi hấn là đi với bọn họ, ở cùng một chỗ.

“Mẹ, chúng ta đây là đi nơi nào? Về Vô Tình cốc sao? Vậy cha cùng đi với chúng ta sao?” Ngồi ở trong xe ngựa Diệp nhi kỳ quái hỏi.

“Không phải.” Vân Phi Tuyết lắc đầu, “chúng ta cùng cha về nhà, về sau sẽ không quay về Vô Tình cốc nữa.”

“Không trở về Vô Tình cốc nữa, không gặp bà bà nữa sao?” Bình nhi kỳ quái hỏi.

“Nhưng mà các người không phảo muốn cùng cha ở cùng một chỗ sao?” Vân Phi Tuyết dời đi đề tài.

“Chắc chắc muốn vậy a.” Các nàng gật gật đầu, đột nhiên hưng phấn hỏi: “Mẹ ơi! vậy cha đang làm gì? Nhà ở nơi nào? Có thể lớn giống như Vô Tình cốc hay không?”

“Rất lớn, so với Vô Tình cốc còn lớn hơn.” Nàng gật đầu

“Thật vậy chẳng? Vậy cha rất có tiền rồi.”

“Ân, rất có tiền, cha ngươi cùng thúc thúc là người có tiền nhất thiên hạ.”

“Phải không? Như vậy bọn họ đang làm gì?”

“Các ngươi đoán thử xem?”

“Trước kia nghe các nàng nói qua, các nàng nói thiên hạ có tiền nhất là Hoàng Thượng, vậy cha là Hoàng Thượng sao?”

“Không, cha ngươi là Vương gia, Triệt nhi thúc thúc mới là Hoàng Thượng.” Vân Phi Tuyết giải thích.

“Cái gì? Cha là Vương gia, thúc thúc là Hoàng Thượng.” Điệp nhi cùng Bình nhi mở to hai mắt, Đây là thật sao?”

Vân Phi Tuyết nhìn các nàng bộ dáng giật mình, sủng ái sờ sờ đầu các nàng, này đã đủ để các nàng khiếp sợ rồi.

“Thúc thúc ngươi thật là Hoàng Thượng?” Các nàng cùng nhau quay đầu, nhìn Triệt nhi ở một bên không nói một tiếng.

Triệt nhi chỉ là nhìn các nàng, liếc mắt một cái gật gật đầu, trong lòng lại thương tâm, ‘Hoàng Thượng thì thế nào? Hắn vẫn như trước không thể đem mệnh của sư huynh trở về được.’

“Oa, rất soái rồi.” Điệp nhi cùng Bình nhi cao hứng nhảy dựng lên, vậy về sau các nàng chẳng phải là muốn làm gì thì làm rồi sao.

“Ngồi xuống.” Vân Phi Tuyết trừng mắt với các nàng, chút tâm tư này của các nàng, nàng còn có thể không biết sao?

“Nga.” Điệp nhi cùng Bình nhi tuy rằng ngồi xuống nhưng trên mặt lại cười trộm .

Xe ngựa dừng ở cửa vương phủ.

Vân Phi Tuyết mang các nàng tháo xuống xe ngựa, mới xuống một chút đã thấy trước cửa đứng đầy người xếp hàng cùng nhau quỳ xuống nói: “Bái kiến Hoàng Thượng, bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi bái kiến quận chúa.”

“Đều đứng lên đi.” Tiêu Nam Hiên vung tay lên.

“Tạ Vương gia.” Mọi người đứng dậy.

“Phi Tuyết, ngươi mang Điệp nhi cùng Bình nhi về phòng trước, ta đưa Triệt nhi hồi cung.” Tiêu Nam Hiên quay đầu lại nói.

“Ân, được, ngươi đi đi.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, ôm Triệt nhi một cái nói: “Triệt nhi, hoàng tẩu ngày mai đến gặp ngươi.”

“Ân.” Triệt nhi gật gật đầu.

Chờ bọn họ ngồi xe ngựa rời đi, sau đó một thân ảnh mới chạy đến, thân thể của nàng run run kích động, về mặt mang theo nước mắt: “Tiểu thư rốt cục ngươi đã trở lại.”

“Tiểu Đào ta đã trở về.” Vân Phi Tuyết vươn tay ôm lấy nàng.

“Tiểu thư ta biết ngươi sẽ trở về.” Tiểu Đào nhin không được mà khóc, nàng rất cao hứng, đột nhiên nhìn thấy tiểu quận chúa ở một bên, lập tức buông nàng ra, đứng ở trước mặt các nàng, “tiểu thư đã trở lại còn

mang theo đến đây hai tiểu quận chúa đáng yêu như vậy.” dặt tay Diệp nhi cùng Bình nhi. “Tiểu quận chúa nô tỳ giúp các người chuẩn bị phòng tốt rồi, nô tỳ mang bọn người đi xem được không?”

Diệp nhi cùng Bình nhi nhìn xem mù mù không biết có nên đáp ứng hay không?

“Đi thôi.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, biết này nhất định là do Tiêu Nam Hiên đã sớm thông tri an bài tốt.

Ngẩng đầu nhìn xem vương phủ, nàng đã trở lại, chỉ là cảnh vẫn còn mà người đã mất, nàng đã trở về nhưng Long Phi lại vĩnh viễn ra đi rồi, dựa vào cảm giác quen thuộc nàng đi trở về phong của chính mình.

Phòng đã được quét tước sạch sẽ, trên bàn trang điểm còn để một đồng hộp trang sức thật to, nàng mỉm cười không cần xem cũng biết trong đó chính là trang sức mà những năm gần đây hắc đưa đến.

Đột nhiên từ phía sau bị người ôm lấy, Vân Phi Tuyết trong lòng vui vẻ không cần quay đầu cũng biết là ai. “Nhanh như vậy đã đưa Triệt nhi vào cung rồi sao?”

“Ân, đương nhiên phải nhanh, bởi vì ta nhớ người.” Tiêu Nam Hiên ôm chặt nàng cúi đầu tựa vào trên bả vai của nàng.

Vân Phi tuyết lúc này mới chú ý tới, không biết từ khi nào thì hắc đã muốn đem ‘bốn vương’ đổi thành ‘ta’ rồi, nàng xoay người quay đầu, vươn tay ôm lấy cổ hắc, thâm tình chân thành nhìn hắc khẽ mở đôi môi đỏ mọng: “Ta cũng nhớ người.”

Môi chậm rãi tiến sát đến, thân thể hướng về một bên ngã xuống.

Tay để lên trước ngực của nàng, thân thể của nàng lập tức run lên, nhưng chưa ngăn cản, Tiêu Nam Hiên cười khẽ, thân thể của nàng vẫn mềm mại như trước kia, nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo trước ngực nàng, môi kích tỉnh hôn lên khắp toàn thân của nàng.

“Ngô.” Trên gương mặt hồng hào của nàng, mâu quang mê ly.

Tiêu Nam Hiên xoay người một cái, vừa muốn thẳng tiến thân thể của hắc vào.

“Bính.” Cửa lập tức bị mở ra.

“Mẹ.” Diệp nhi cùng Bình nhi lập tức xông vào, nhìn thấy bọn họ đang nằm lên nha, hơi hơi sững sốt nói: “Mẹ, cha, các người đang làm cái gì?” Đôi mắt nhỏ tò mò chớp chớp.

Vân Phi Tuyết cùng Tiêu Nam Hiên trong nháy mắt lạnh băng đến cực điểm, lập tức vươn qua lấy cái chăn bên cạnh bọc lấy thân thể, mặt nàng đỏ bừng lên, lập tức trốn phía sau hắc.

“Cha, người cùng mẹ đang làm cái gì?” Các nàng cũng không tính buông tha cho bọn họ.

“Chúng ta chuẩn bị đi ngủ.” Tiêu Nam Hiên sắc mặt xấu hổ cứng ngắc, lấy đại một cái lý do sứt sẹo nào đó.

“Gạt người, ngủ không phải nhắm mắt lại sao? Người như thế nào lại ngủ ở trên người mù mù?” Bình nhi một câu liền vạch trần hắc.

“Cái kia, cái kia.” Tiêu Nam Hiên bị nàng hỏi một câu á khẩu không trả lời được.

Phía sau Vân Phi Tuyết cố nén cười lấy tay chọc chọc phía sau lưng hắc, ý tứ là nói hắc mà cũng có ngày hôm nay.

“Mẹ, người núp ở phía sau cha làm gì?” Diệp nhi một câu nói đã muốn lôi nàng ra.

“Không có, không có.” Vân Phi Tuyết xấu hổ cười. Trùng trùng nhìn gương mặt Tiêu Nam Hiên đang có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

“Không có thì cứ cho là không có a.” Diệp nhi cùng Bình nhi nhìn bọn hắc, liếc mắt một cái giống như không tính truy cứu nữa.

Bọn họ không khởi thờ phào may mắn, chính là một câu sau lại làm cho thân thể bọn họ căng thẳng lên.

“Mẹ, cha, chúng ta cùng ngủ với các người.” Nói xong liền chạy đến.

“Không thể.” Tiêu Nam Hiên lập tức nói với các nàng, hiện tại bọn họ đang bận a.

Điệp nhi cùng Bình nhi sững sốt đứng tại chỗ nhìn hấn.

“Ngoan, các người tự mình ngủ, các người không phải hỏi chúng ta đang làm cái gì sao? Vậy hiện tại cha nói cho các người, mẹ cùng cha đang cố gắng sinh thêm em bé giống các con đó.” Tiêu Nam Hiên ngữ khí dịu xuống, này có tính là một cái lý do không.

Vân Phi Tuyết trừng mắt nhìn hấn, hấn cứ nhiên giải thích như vậy.

“Trước kia mẹ sinh chúng ta, chính là không sinh như vậy.” Điệp nhi cùng Bình nhi không cho là đúng nói.

“Cùng ai sinh?” Tiêu Nam Hiên sững sốt, chẳng phải trước kia cũng sinh như thế này sao?

Lần này đổi thành các nàng sững sốt, kỳ quái nhìn hấn nói: “Cha cho là mẹ sinh rồi, còn muốn cùng người khác sinh sao? Mẹ một mình không thể sinh sao?”

“Xi.” Nguyên lai là có chuyện như vậy? Tiêu Nam Hiên nhin không được cười ra tiếng, khoe môi cong thành một độ cong đẹp đẽ trên gương mặt nói: “Mẹ một mình đương nhiên không thể sinh rồi, phải có cha hỗ trợ mới có khả năng sinh, biết không? Cho nên các người ngoan ngoãn đi ngủ đi, để cha hỗ trợ ẹ sinh.”

Điệp nhi cùng Bình nhi bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nguyên lai là như vậy, trách không được mẹ như thế nào cũng không sinh được, vậy được rồi, cha, người cùng mẹ cố lên, chúng ta tự mình đi ngủ.”

Nói xong tay cầm tay nhau rời đi, trước khi đi còn không quên làm mặt quỷ, hỗ trợ đóng kín cửa phòng.

“Tiêu Nam Hiên có người nói với đứa nhỏ như người vậy sao? Muốn sinh chính người sinh, ta không sinh.” Vân Phi Tuyết bất mãn nhìn hấn, sinh đứa nhỏ đau đớn lắm, nàng cũng không nghĩ lại đi chịu tội nữa.

“Người xác định.” Tiêu Nam Hiên một nhiên ôm lấy thân thể nàng, khoe môi tươi cười của hấn mang theo gian tà.

“Phi thường xác định.” Vân Phi Tuyết nhìn hấn liếc mắt một cái, chính là lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười tà khí, soái khí của hấn như vậy, làm cho nàng có chút chói mắt.

“Được rồi, dù sao kẻ muốn thay bốn vương sinh đứa nhỏ còn rất nhiều, ta đi.” Tiêu Nam Hiên lập tức buông nàng ra, chuẩn bị xuống giường.

Lấy cái này uy hiếp nàng thì cũng quá coi thường nàng rồi. Vân Phi Tuyết thoáng sững sốt sau đó nhướn mi nhìn hấn chớp mắt, trên mặt mang theo ý cười không rõ nói: “Tướng công muốn đi thì đi nhanh một chút? Muốn ta giúp người mặc quần áo hay không?”

“Người khẩn cấp muốn ta rời đi như vậy sao?” Tiêu Nam Hiên ánh mắt híp lại một nữa, nàng đang có chủ ý gì đây?

“Đương nhiên rồi, người rời đi ta mới tốt được chứ? Ta nghĩ đi Cái Bang nhìn Nam Cung Thiên hoặc là đi gặp Quỷ Mị gì đó? Tướng công người sẽ không để ý ta đi đâu phải không?” Vân Phi Tuyết cố ý nói, nàng không thể uy hiếp ngược lại hấn sao?

“Nam Cung Thiên? Quỷ Mị?” Tiêu Nam Hiên sắc mặt thay đổi một chút, biết rõ nàng nói giỡn nhưng trong lòng lại vẫn như vậy khẩn trương, xoay người một cái liền đem nàng đặt ở dưới thân, bá đạo nói: “Không được.”

“Người có thể đi vì sao ta lại không được?” Vân Phi Tuyết trong mắt mang theo ý cười, nàng kỳ thật rất thích loại tình yêu bá đạo này của hấn.

“Không được chính là không được, không được hứa hẹn cái gì hết.” Tiêu Nam Hiên trừng mắt nhìn nàng.

“Nếu ta không chịu thì sao?” Nàng cố ý khiêu khích hấn.

“Vậy người hãy chờ nhận trừng phạt của ta đi.” Tiêu Nam Hiên đặt bàn tay lên vật tròn trịa trước ngực nàng, dùng sức một chút cắn vào nàng.

“Lại trừng phạt cái gì? Cái thốt gỗ hay là xà quật, có thể có sáng tạo một chút hay không?” Vân Phi Tuyết rộng rãi nói.

“Yên tâm lần này rất sáng ý, nói trừng phạt như vậy chính là cả ta khẳng định cũng luyến tiếc.” Tiêu Nam Hiên nói xong đã có ý muốn động thân một cái.

“Tiêu Nam Hiên người làm gì? Dù sao cũng phải có màn dạo đầu chứ.” Đột nhiên tiến vào làm cho Vân Phi Tuyết đau xót, nhịn không được quát lên.

Hắn hung hăng hôn trụ cánh môi của nàng, mỉm cười đầy tà khí nói: “Làm đương nhiên phải có màn dạo đầu nhưng mà trừng phạt sẽ không cần dạo đầu rồi.”

“Trừng phạt?” Vân Phi Tuyết ngẩn ra. cười khẽ nói: “Người muốn cho ta không xuống giường được sao? Nhưng mà cũng đừng quên, lấy Vân Phi Tuyết ngày xưa nói không chừng không xuống giường được sẽ là người.” Nàng hiện tại nói như thế nào cũng là vô lâm cao thủ rồi.

“Yên tâm, ta không có tính như vậy, tuy rằng ta nắm chắc có thể cho người không xuống giường được, nhưng mà ta càng muốn cho người thay Điệp nhi cùng Bình nhi sinh a, đây có tính là trừng phạt hay không?” Tiêu Nam Hiên tà ác cười, nàng không phải không muốn sinh sao? Hắn lại càng muốn nàng sinh, cầm lấy thất lưỡng mảnh khảm của nàng, dùng sức một cái liền động thân tiến vào

“Ngô.” Vân Phi Tuyết nhịn không được kinh hô ra tiếng, lại buồn bực trừng mắt với hắn, nguyên lai hắn là có chủ ý này.

“Buông, ta không sinh.” Liều mạng vịn vẹo thân thể.

“Hiện tại lời người nói không tính.” Giây dựa của nàng lại càng làm cho động tác của hắn tăng vọt, cũng càng phát ra mãnh liệt.

“Ta không sinh. Ta...” Thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, rồi chậm rãi biến mất trong tiếng rên rỉ trong phòng,

Ba ngày sau trong phòng.

Vân Phi Tuyết vừa mới giúp Tiêu Nam Hiên vừa hạ triều thay đổi triều phục xong, Tiểu Đào đã tiến vào hồi bẩm nói: “Vương gia, Vương phi ngoài cửa có người cầu kiến.”

“Đã biết.” Tiêu Nam Hiên nói xong liền dắt tay nàng nói: “Đi thôi, đi ra ngoài nhìn xem. Nói không chừng lại là đại thần đến bái kiến, bất quá cũng nên ứng phó một chút.”

Bọn họ mới vừa đi đến đại sảnh, chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười, vừa nghe thanh âm đã biết là Quỷ Mị cùng Nam Cung Thiên.

“Tiểu tử, Quỷ Mị các người đang cười cái gì?” Vân Phi Tuyết đi vào thấy kỳ quái liền hỏi, thế này mới phát hiện Điệp nhi cùng Bình nhi đã ở đó.

“Bái kiến Vương gia, Vương phi.” Vừa thấy nàng cùng Tiêu Nam Hiên tiến vào, bọn họ cũng vội vàng hành lễ, dù sao đây cũng là ở vương phủ.

“Không cần đa lễ, ngồi đi.” Tiêu Nam Hiên gạt đầu, bọn họ coi như là bằng hữu.

Nam Cung Thiên ý vị sâu xa liếc nhìn nàng một cái nói: “Vương gia, tỷ tỷ, các người cũng thật là, để chúng ta đợi hơn nửa ngày rồi các người cư nhiên mới xong việc đi ra.”

Vân Phi Tuyết sửng sốt không rõ có ý tứ gì nhìn hắn? “Cái gì xong việc?”

“Ha ha.” Quỷ Mị lại cười to ra tiếng nói: “Bất quá tốc độ có phải hay không quá chậm rồi? Chẳng lẽ đã muốn chế tạo thành công rồi?”

“Mang cái gì? Chế tạo cái gì?” Vân Phi Tuyết bị bọn họ nói đến mặt danh kỳ diệu, bọn họ đây là đánh cái bí hiểm gì đây.

Điệp nhi cùng Bình nhi lại chạy đến ôm lấy thân thể của nàng, bất mãn trừng trừng Nam Cung Thiên cùng Quỷ Mị nói: “Mẹ ơi! vừa mới này bọn họ hỏi người cùng cha đang làm cái gì? Chúng ta nói các người đang ở trong phòng sinh con, bọn họ liền cười đến giờ.”

Vân Phi Tuyết nhất thời hiểu được sao lại thế này rồi? Xấu hổ đứng ở đó mặt đỏ một mảnh.

Tiêu Nam Hiên thật ra không sao cả, ngược lại còn mang theo vẻ mặt ý cười nói: “Nên nhanh chóng cố gắng một chút.”

Trời ạ? Vân Phi Tuyết thiếu chút nữa té xỉu? Khi nào thì hần cũng trở nên miệng lưỡi trơn tru như vậy, không khỏi quát lên: “Đều câm miệng cho ta.”

“Tiểu Tuyết nhi không cần lớn tiếng như vậy, đừng dọa hổng em bé trong bụng, cũng không biết đã chế tạo được chưa nữa? Quỷ Mị tiếp tục cười gian tà, cảm xúc mất tự nhiên trong mắt kia chợt lóe nhanh qua, đều làm cho người ta không bắt giữ được.

Nhưng mà Tiêu Nam Hiên lại thấy được, đột nhiên đứng dậy ôm thắt lưng Vân Phi Tuyết nói: “Nếu các người không ngại, bốn vương hiện tại mang năng trở về phòng đi chế tạo.” Nói xong ôm lấy năng bước đi, cũng vì muốn làm cho bọn họ hoàn toàn hết hy vọng.

Vân Phi Tuyết kinh ngạc nhìn hần, thật lâu mới phản ứng lại. Xong rồi, không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi, ngoài cửa truyền đến tiếng hét giận dữ của năng.

“Người làm gì? Mau buông ta xuống.”

Nhìn bóng dáng bọn họ, Nam Cung Thiên cùng Quỷ Mị trong nét tươi cười thản nhiên trên mặt mang theo mắt mát, nhưng mà trong lòng bọn họ chỉ có một nguyện vọng.

“Tỷ tỷ chỉ cần người hạnh phúc là tốt rồi.”

“Tiểu Tuyết nhi, hạnh phúc của người nhất định không phải là ta, cho nên ta chỉ có thể chúc phúc cho người.”

Đoạn ngắn khôi hài.

Phóng viên: “ Nam Cung Vấn Thiên, chuyện xưa đến đoạn này , người có ý tưởng gì không, kỳ thật độc giả thích người đều đề cử muốn Diệp nhi cùng Bình nhi, một trong hai gán cho người, người nghĩ như thế nào?”

Nam Cung Thiên: “Một chữ hảo.”

Nhớ kỹ, thật đúng là đơn giản, xoay người: “Quý mị kỳ thật người cũng bắt một đồng lớn độc giả làm tù binh, lòng người nghĩ như thế nào?”

Quý mị: “Hết thấy nghe theo chỉ huy.”

208. Chương 208: Đại Kết Cục Hoàn Mỹ

Ngoài am ni cô.

Vân Phi Tuyết hít một hơi thật sâu rồi đi vào đi đứng phía sau một ni cô đang nhắm mắt niệm kinh.

“Thí chủ người đã đến rồi.” Ni cô chậm rãi xoay người lại.

“Nương, người có khỏe không?” Nhìn nữ tử trước mắt này vẻ mặt bình tĩnh, Vân Phi tuyết vẫn là kêu lên.

“Thí chủ bản ni là Vô Hận”. Năng hai tay tạo thành chữ thập, “Bản ni tốt lắm.”

“Ta đây an tâm rồi, có gì cần cứ việc tới tìm ta.” Vân Phi Tuyết gật gật đầu, năng đã biết năm đó năng cùng Vân Hạc nhảy xuống vực , sau Tiêu Nam Hiên xử tử hết những phạm tử phản loạn chủ yếu, lại buông tha nha hoàn cùng người hầu trong phủ, nương là chủ động yêu cầu đến nơi này xuất gia vì năng mà cầu phúc.

“Thí chủ đại từ đại bi, ông trời nhất định phù hộ người.” Vô Hận cầu phúc nói.

“Cám ơn sư thái, nếu không có chuyện gì vậy ta sẽ không quấy rầy người nữa, cáo từ.” Vân Phi Tuyết cũng hai tay tạo thành chữ thập nói, năng đã muốn khám phá hồng trần, vậy chính mình cần gì phải quấy rầy yên tĩnh của năng.

“Thí chủ đi thông thả, không tiến.” Vô Hận nhắm mắt lại, không có một chút kích động cùng vui sướng sau khi mẹ con gặp lại.

Vân Phi Tuyết xoay người rời đi, có lẽ nàng thật sự đã muốn khám phá hồng trần, bất quá nàng cũng không ngại, dù sao nàng cũng không phải nữ nhi của nàng.

Nhìn thân ảnh của nàng biến mất ở cửa, một ni cô đi ra nói: “Phu nhân người không nghĩ đem thân thể của nàng thể nói cho nàng sao?”

“Tu Vân, ta nói bao nhiêu lần rồi, ở trong này ta không phải là phu nhân.” Vô Hận thở dài sửa lại, đã năm năm rồi mà nàng vẫn không đổi được xưng hô.

“Nhưng là ta hầu hạ phu nhân vài chục năm rồi, đã thành thói quen rồi.” Tu Vân nói.

Vô hận bất đắc dĩ lắc đầu mới nói: “Hiện tại nàng ở vương phủ tốt lắm, chuyện cũ đều đã muốn trôi qua lâu như vậy rồi, thân thể đối với nàng đã không còn quan trọng nữa rồi, ta cần gì phải nói cho nàng làm tăng thêm phiền não cho nàng.”

“Dạ, vẫn là phu nhân suy nghĩ chu đáo.” Tu Vân gật đầu, phải, này đã không còn quan trọng rồi.”

Vân Phi Tuyết vừa đi ra am ni cô đã thấy Diệp nhi cùng Bình nhi ngồi ở trong lòng Tiêu Nam Hiên đích làm nũng, không biết nói cái gì đó?

“Cha, mặt nạ này của người rất đẹp trai, cho ta mang thử được không?” Diệp nhi ôm lấy cổ hắn đột nhiên nghịch ngợm lấy tay bay nhanh cởi bỏ mặt nạ trên mặt hân.

Tiêu Nam Hiên cả kinh muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, lập tức quay đầu đi, hân không muốn vết sẹo xấu xí trên mặt này dọa sợ đứa nhỏ nhưng đã muốn chậm.

Vân Phi Tuyết lại cả kinh, nàng sợ các nàng sẽ nói ra cái gì đó.

Diệp nhi cùng Bình nhi nhìn thấy vết sẹo trên mặt cha, tay lập tức cứng lại tại chỗ?

Tiêu Nam Hiên sắc mặt ảm đạm khó coi, lấy lại mặt nạ trong tay nàng, vừa muốn mang lại lên mặt mình, đã có hai bàn tay nhỏ bé sờ trên mặt hân, thân mình hân cứng đờ.

“Cha đau không? Ai làm vậy?” Diệp nhi lấy tay thật cẩn thận vuốt vết sẹo nhưng không có một chút sợ hãi.

“Cha, ta thay người thổi thổi được không?” Bình nhi đi qua dùng miệng nhẹ nhàng thổi.

“Cha không đau.” Tiêu Nam Hiên lập tức ôm lấy các nàng, trong lòng đều là kích động, cảm kích cảm tạ ông trời đã ban cho hân hai nữ nhi nhu thuận hiểu biết này.

Vân Phi Tuyết trong mắt mang theo lệ quang đi tới, làm bộ như cái gì cũng không biết cười nói: “Các người đang làm cái gì?”

“Mẹ, người đã trở lại, chúng ta không làm cái gì? Chúng ta nói cha rất soái, chúng ta rất thương hân.” Diệp nhi cùng Bình nhi một bên một người ôm cổ hân nói.

Nàng cố ý làm bộ mặt vở như tức giận nói: “Vậy các người không thương mẹ rồi sao?”

“Đương nhiên yêu mẹ rồi, mẹ cùng cha chúng ta đều yêu.” Diệp nhi cùng Bình nhi lập tức lại đây ôm lấy nàng.

“Mẹ cùng cha cũng yêu các người.” Vân Phi tuyết lập tức nở nụ cười, đời này có bọn họ nàng còn mong cầu cái gì.

Vương phủ.

Kích tình qua đi Tiêu Nam Hiên ôm bên người nàng đột nhiên nói: “Phi Tuyết, ta nghĩ đem vết sẹo trên mặt này chữa trị tốt, người thấy thế nào?”

Vân Phi tuyết ngẩng đầu cười khê, trêu ghẹo một chút nói: “Như thế nào? Người đã ở bắt đầu chú ý đến dung mạo chính mình rồi.” Kỳ thật biết hân là không muốn lưu lại tiếc nuối trong tâm lý của đứa nhỏ.

“Không phải ta là không nghĩ để cho Diệp nhi cùng Bình nhi mỗi lần nhìn đến ta sẽ nhớ tới vết sẹo này, chẳng lẽ ngươi không nghĩ ta chữa trị được sao?” Tiêu Nam Hiên giải thích hỏi ngược lại.

Vân Phi Tuyết lấy tay sờ sờ một bên mặt tuần mỹ không có một tia tỳ vết của hấn, tuy rằng nàng không thêm để ý, nhưng mà hấn nói rất đúng, tóm lại không thể để cho hấn cả đời mang theo mặt nạ, nghĩ vậy liền nói: “Hảo.”

“Vậy quyết định rồi, nếu từ ngày mai bắt đầu bôi được, phỏng chừng một tháng sau có thể khôi phục rồi.” Hấn nói.

“Ngươi có được sao?” Vân Phi tuyết kỳ quái hỏi.

“Có, là sư công năm đó cố ý tinh luyện cho ta, ta vẫn không có sử dụng cho nên bắt đầu từ ngày mai, ngươi phải đợi một tháng sau mới có thể nhìn thấy mặt của ta.” Hấn gật đầu.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì ta cho ngươi một kinh hỉ..”

Một tháng thời gian trong giây lát trôi qua, thời điểm khi nàng bóc lớp mặt nạ trên mặt hấn, tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng là khi nhìn thấy gương mặt tuần mỹ tuyết luân hoàn mỹ giống như điêu khắc kia hé ra, vẫn là khiếp sợ đứng ở nơi đó.

“Oa, cha hảo soái.” Diệp nhi cùng Bình nhi kinh hỉ kêu.

“Nương tử thế nào? Đối với khuôn mặt này của vi phu có vừa lòng.” Tiêu Nam Hiên một câu ôm lấy nàng.

“Đem mặt nạ mang lại cho tốt, không được tháo xuống.” Vân Phi Tuyết lập tức phản ứng lại, đây là nàng là đã sai lầm rồi, để cho hấn đem mặt chữa trị tốt, khuôn mặt này rõ ràng chính là trên hoa ghẹo nguyệt, làm cho bao nhiêu nữ nhân thán mẩn, nàng đây không phải là tự tìm phiền toái cho chính mình sao?

“Lo lắng rồi.” Tiêu Nam Hiên khéo môi hàm chứa ý cười, nàng cũng sẽ ghen, loại cảm giác này thật tốt.

“Lo lắng cái đầu ngươi, bổn tiểu thư cũng rất xinh đẹp.” Đờmng hồng nàng chịu thừa nhận.

“Ha ha.” Tiêu Nam Hiên lớn tiếng cười, ôm lấy nàng..

“Này, ngươi làm gì? Mau buông ta.” Vân Phi tuyết giãy dụa hấn hiện tại lá gan càng lúc càng lớn rồi, tuyết không kiêng kị gì hết.

Phía sau Diệp nhi cùng Bình nhi phe phẩy đầu thở dài.

“Cha cùng mẹ lại muốn đi sinh em bé rồi, thật không biết khi nào thì mới sinh ra được đây?”

~Toàn văn hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-thu-muoi-cua-quy-vuong>